

Giới thiệu Hoàng Quyền

Type: Mều, Lạc Vô Tình, Boringrain

Công ty phát hành: Pavicobooks

Thể loại: tâm kếp, cung đấu, HE

Nội dung câu chuyện chỉ dùng hai câu ngắn gọn diễn tả khái quát:

- Mỗi một người có một đôi danh thần, muốn văn bộ mặt.

- Nhưng cũng bằng sức một người, khơi lên sóng gió.

Hắn không yêu nàng, nàng không thương hắn.

Hắn nhất quyết phải lật đổ nàng, nàng nhất định phải gây xéo hắn.

Hắn không muốn cưới nàng, nàng tuyệt đối không thêm lấy hắn.

....Nếu có một ngày, buộc phải động phòng thì nàng sẽ leo lên trên, đè đầu cười cổ hắn.

*

Hoàng quyền vừa thay, tựa sóng xô cát.

Bên này có hắn, gian ngoan hiểm độc, sắt đá vô tình.

Bên kia có nàng, giá thể bất minh, che giấu tài tình.

Chiếm nước của ai, thành nhà của ai?

Ai ngấm cười uống chén rượu độc, để chu sa trước ngực* phải đối đời?

Ai ngồi trên hoàng quyền mờ lối hoàng quyền, mưu cao kế hiểm, lật đổ đối phương?

Ai nhìn trần trời giữa Cửu Trùng cung, binh khí vang lên, chia tình đôi ngả?

Phồn hoa loạn thế, khuynh thành bại quốc, hắn không chịu lui, sao nàng phải nhường?

.... Rốt cuộc là nàng làm loạn thế gian hay thế gian làm loạn nàng đây?

Chu sa trước ngực: Chu sa có màu đỏ bán ở tiệm thuốc bắc, đó là vị thuốc bắc chữa bệnh tâm thần nhưng là chất độc bằng A, người ta thường nhờ thầy phù thủy vẽ bùa trừ tà rồi đeo nó lên chiếc ngực để tránh ma hành.

Phồn hoa: sầm uất.

Trích đoạn:

Ninh Dịch – Tri Vi

“Tiện thiếp xin kính ly này, chúc gia tộc ba trăm bảy mươi hai người của vương gia xuống tuổi vàng trong men rượu ngây ngất, say sưa mộng mị!” Mười ngón tay thon dài của nàng nhẹ nâng kim bôi, đôi cánh môi hồng non nớt khẽ mỉm cười ý nhị

“Đa tạ!” Khẽ nhường mấy kiểm, hắn cười nửa miệng cầm lấy kim bôi, xoay sâu cái nhìn vào ánh mắt chan chứa cảm xúc của nàng: “Có điều này, thật là có lỗi khi đến lúc này mới nói cho nàng hay, đường xuống tuổi vàng, buộc phải có nàng đi theo hầu hạ bốn vương... Tần vương phi của ta à!”

*

“Năm đó, tại Cổ Tự nghe tiếng mưa đêm, giữa lúc đèn tàn sương nhạt, thoáng văng lại tiêu khúc “Giang Sơn Mộng”, lời rằng: mộng có giang sơn, giang sơn như mộng... Kết thúc cuộc hỗn chiến một mất một còn này chúng ta sẽ thu được lợi lộc gì đây? Chẳng phải chỉ là nửa vò rượu lạt, mấy khúc tiêu sầu, đôi bên rệu rã, chỉ khi kiệt quệ, tóc mai điểm bạc, nhiều đó thôi sao? Chỉ bằng, ngay lúc này đây, hai ta cùng rút tay về, ngại vị của ta đối lấy quốc gia của nàng, bỏ lại cơ đồ bá nghiệp cùng ân oán kường tặc cho người khác lao tâm khổ trí giải quyết là xong.”

“Tiếc là, cả đời ta chỉ muốn ngồi lao tâm khổ trí vì nó mà thôi!”

*

Cổ Nam Y – Tri Vi

“Ta muốn người bước ra khỏi chiếc lồng đang giam giữ mình, ta muốn người ngắm nhìn cả thiên hạ chứ không phải một thước ba thốn ngay trước mặt. Ta không muốn người sống mãi trong vô cảm, mỗi bát cơm nhất định phải đòi tám miếng thịt. Ta muốn người dùng cảm xúc thật sự để nhìn thẳng vào ta, ta muốn người hiểu, thế nào là khóc, là cười, là ganh ghét so đo, là ghen hờn căi vả, là yêu thương thật lòng.”

“...Đợi đến lúc ta thoát khỏi chiếc lồng tâm lý chật hẹp để nhìn thế giới bên ngoài có người yêu kiều uy mị thướt tha; cỡi kíp áo choàng che thân kín kẽ để học được mỗi bữa cơm có thể ăn ngoài tám miếng thịt; biết tận hưởng thế gian bao la rực rỡ sắc màu bằng cái nhìn mới mẻ thích thú; học cách hiểu thế nào là khóc, là cười, là ganh ghét so đo, là ghen hờn căi vả, thế nhưng khi ta muốn tâm sự những điều này với nàng thì trời đất mệnh mông, biển người vô tận, lúc ấy, ta biết tìm nàng chốn nào?”

“Nếu đã như vậy, ta còn cần cuộc sống ‘phá kén chui ra’ vô vị này để làm gì? Thà dùng một cổ áo quan, một manh vải lụa để người khác đem đi chôn cho xong!”

*

Hách Liên Tranh – Tri Vi

“Tri Vi, ta vẫn luôn đứng đợi tại chốn này, nàng không qua bên đây, cũng không cho ta bước sang bên đấy, vậy thì ta sẽ mãi chờ nàng ở nơi này. Chỉ mong nàng nhớ rằng, những lúc mệt mỏi, hãy lùi một bước, quay đầu ngoảnh lại, sẽ thấy ta luôn đứng đợi nàng.”

* Một thước = 33,3 cm

*Một thước ba thốn: 1 thước ba thốn = 43,33333 cm

* Cổ Tự: hay còn gọi là Tiên Phong Tự (đầu thời Minh), dựng dưới vách đá núi Nga Mi tỉnh Tứ Xuyên.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 1-1: Tiên truyện 1 : Say mộng đến quên mình là khách*

- Câu trên là trích từ bài thơ: Lăng đảo sa kỳ 1 của nhà thơ Lý Dục.

Nguyên tác	Hán Việt	Dịch Thơ
浪淘沙其一	Lăng đảo sa kỳ 1	Lăng đảo sa kỳ 1 (Người dịch: Nguyễn Chí Viễn)

簾外雨潺潺，	Liền ngoại vũ sần sần,	Ngoài cửa gió mưa ràn
春意闌珊，	Xuân ý lan san,	Xuân ý điêu tàn
羅裳不耐五更寒。La thường bất nại ngũ canh hàn. Năm canh lạnh ngắt thâu chần đơn		
夢裏不知身是客，	Mộng lý bất tri thân thị khách,	Giấc mộng bỗng quên mình tác khách
一晌貪歡。	Nhất hướng tham hoan.	Một phút truy hoan
獨自莫憑欄，	Độc tự mạc bằng lan,	Đừng có tựa lan can
無限江山，	Vô hạn giang san,	Man mác giang san
別時容易見時難。Biệt thời dụng dị kiến thời nan.		Khó khăn hội ngộ dễ lìa tan
流水落花春去也，	Lưu thủy lạc hoa xuân khứ dã,	Nước chảy hoa trôi xuân bất nẻo
天上人間。	Thiên thượng nhân gian.	Thượng giới nhân gian

Phải nói trước với mọi người một chút, tiền truyện này vốn dĩ độc lập với chính truyện, tình tiết trong đây đều xảy ra trong tương lai, nếu mọi người muốn vào truyện ngay thì xin hãy click vào chương 1 để đọc từ đầu, vì chính truyện tạm thời không liên quan đến phần tiền truyện này. (Lời tác giả)

“Chàng muốn giết thiếp theo cách nào đây?” Dưới ánh nến tù mù trong tòa đại điện u ám, nàng chỉ bình tĩnh chống hai tay xuống bàn, khuôn mặt đầy áp ý cười tươi tắn như hoa mừng đón gió khẽ đưa gần lại, ghé sát vào mặt hắn: “Uống rượu độc? Thất hạ trảng? Công bao đất? Bàn kiểm bát? Cách nào đây nhỉ?”

“Nàng muốn chết thế nào?” Hắn tự rút cho mình một ly rượu, động tác rất khoan thai ưu nhã, thứ rượu cay nồng, lạnh lạnh chậm rãi chảy vào ly liền phản chiếu trong đôi mắt mê mẩn của nàng. .Suốt bao năm phải sống trong che giấu, ngay cả đến lúc chết, nàng cũng quen với việc giấu giếm cảm xúc thật sự trong lòng.

“Cách nào êm ái nhất là được, thiếp chỉ muốn nói với chàng...” Nàng mỉm cười, khẽ vén ống tay áo, chìa tay về phía hắn: “Để tiện thiếp hầu hạ chàng lần cuối, có được không?”

Hắn khẽ cười, bỏ mọi mòng thoáng cong thành đường cánh cung tuyệt đẹp rồi thờ ơ đưa ly rượu cho nàng.

Màu rượu trong ly xanh như ngọc, lần dà nàng lại trắng như tuyết, một thứ bột xanh thăm từ kẻ móng tay thoáng là tà rơi xuống ly rượu bạch ngọc quý hiếm, không gian yên ắng tĩnh mịch như tờ, mảnh gấm màn thêu lộng lẽ rù xuống, ngăn cách hai người họ với cả thế gian huyên náo ồn ã phía bên ngoài kia.

Ngăn cả tiếng binh đao chém giết, hò hét vang dội gần trong gang tấc của đám quân phiến loạn đang ồ ạt xông đến trước thềm điện ngọc.

Đám quân phiến loạn đã rùng rùng thối lui.

Khói bụi mù trời cùng đầu rơi máu chảy như đang ở cách xa ngàn trượng, như không thể lọt vào bên trong điện. Trong không gian yên tĩnh, nơi kim đỉnh lưu hương vẫn vút nhang khói, hai người họ chỉ nghe thấy tiếng thở se se, rõ rệt của đối phương – Trầm tĩnh điềm đạm, như cùng chung nhịp đập, quyền huyền hòa quyền, sống chết quán quyết lấy nhau.

Vân về ly rượu trong tay, nàng lên tiếng hỏi nhỏ: “Chàng không sợ thiếp hạ độc ả?”

“Tòa ám điện này*(cung điện luôn chìm trong bóng tối vì muốn che mắt người đời)*, xưa nay chưa từng có ai được phép lui tới.” Hắn khẽ đáp lại: “Còn binh rượu này, cũng được cất giấu rất kỹ, chưa từng có ai đụng vào.”

“Còn nàng...” Hắn bình tĩnh nhắm nhai một ngụm rượu, dừng lại không nói, ánh mắt bỗng sắc lém như dao, ý cười lạnh lẽo vô cảm liền hiện trên khóe môi.

Nàng bèn cúi mình, say sưa ngắm nghía đầu móng tay thon gọn của mình, trước lúc bị lừa vào tòa mật điện này *(cung điện bí mật)*, nàng đã bị lão được sư giỏi dùng độc nhất thiên hạ, lão thợ rèn giỏi chế ám khí nhất thế gian và gã sát thủ giỏi ám sát nhất giang hồ, lần lượt kiểm tra, khám xét kỹ lưỡng. Vì thế, đứng nói là một viên thuốc độc, hay là một cọng lông tơ, chỉ cần là những thứ có thể gây hại cho hắn, bọn chúng đều sẽ lấy ra khỏi người nàng ngay.

Đúng là, lúc này, không ai có thể hạ độc được hắn và tình thế cũng vô cùng bất lợi cho nàng.

Nhưng...

Nàng cười nhẹ, khóe môi mí mắt khẽ cong lại, vẫn là nụ cười xinh đẹp xao xuyến lòng người của thường ngày.

“Chàng có cảm thấy lồng ngực đang quặn thắt lại không?” Đôi mắt mờ mông ướt át rất dối tự nhiên ấy liền liếc nhìn hắn, không ai nhìn thấu sau lớp sương mờ hư ảo đó đang che giấu thứ cảm xúc gì: “Chàng có cảm thấy huyết đan điền *(vùng dưới rốn)* đang nhói lên từng cơn hay cảm thấy máu trong người đang chảy ngược lên não, cảm thấy hô hấp không dung lại bị rối loạn lên không?”

Hắn nhìn chăm chăm vào nàng, sắc mặt cũng dần tái nhợt.

“Tòa mật điện này, từ lúc hoàn thành đến giờ, luôn có thị vệ canh giữ cẩn mật, ngày đêm túc trực, vì vậy không ai có thể lọt vào.” Nàng chống tay đứng dậy bước mấy bước rồi ngoái đầu nhìn hắn: “Nhưng, trước khi nó hoàn thành thì sao nhỉ?”

Hắn lặng người nhìn nàng.

Năm đó, từ lúc thiết kế đến lúc tiến hành xây dựng mật điện, hẳn đều không để nàng nhúng tay vào, chỉ vào ngày mật điện được hoàn tất xong xuôi, hắn mới dẫn nàng đi thăm thú một vòng.

Nhớ đêm đó, cánh hoa lê rập rờn theo gió, rơi trước điện Tập Anh, gấu váy trắng tuyết của nàng khẽ lướt qua mặt đất sáng màu trắng bạc, quét theo những cánh hoa rực rỡ tươi tắn, dưới ánh trắng bóng hoa, nàng khẽ vịn tay vào thành lan can, thoáng ngoảnh lại mỉm cười với hắn. Khoảnh khắc ấy, hắn như bị nụ cười dịu dàng mê đắm đó hút hồn.

Và cũng vô hình trung khiến thứ cảm xúc gọi là ‘tình ý’ kỳ lạ ấy trào dâng.

Cũng trong đêm trăng thanh được hương thấm sắc hoa lê đó, cũng trong giây phút bốn mắt nhìn nhau nồng nàn tình ý ấy, mười ngón tay nàng khẽ rỏ vào nơi cất giấu binh rượu và mưu tính cho kế hoạch hạ độc ám sát của nhiều năm sau.

Nụ cười dịu dàng ngọt ngào cùng ánh mắt nồng nàn triu mến và cả cái siết tay âm áp trong đêm hoa lê nhẹ rơi trước trăng ấy, hóa ra, chỉ là khói hoa hư ảo, si tâm vọng tưởng mà thôi.

Hắn đánh mất tôn nghiêm, chìm đắm si dại trong hạnh phúc khi có thể sẻ chia bí mật với nàng, còn nàng lại chẳng hề mảy may cảm kích hay động lòng, chỉ bày mưu tính kế, vạch sẵn âm mưu giết hại hắn về sau này.

Thì ra, từ đầu đến cuối, nàng chỉ coi hắn là kẻ thù!

Không rõ nơi nào đang đau, hay nơi nào ấy vẫn không hề đau, chỉ cảm thấy, dường như có thứ gì đó, giống như thủy tinh mong manh, loáng thoáng vang lên tiếng ‘choang’ của sự đổ vỡ, không rõ nơi nào ấy có phải đã tan nát thành trăm mảnh nghìn mảnh rồi không?

Gặp gỡ chẳng qua cũng chỉ là mơ, nàng và ta vốn dĩ chỉ là lữ khách qua đường mà thôi.

Vội đưa tay bưng chặt miệng, thứ dịch thể đó tươi liền theo đó dính trên nền vải trắng, ánh mắt hắn chỉ còn lại vẻ lạnh lẽo của băng hàn, lặng lẽ lấy vạt áo lau sạch vết máu.

Chẳng rõ nàng đã quay lưng lại với hắn tự lúc nào, hắn chỉ nhìn chăm chăm vào bóng lưng thẳng tắp nhưng nhỏ nhắn ấy của nàng, đột nhiên cảm thấy, nếu giờ không lên tiếng hỏi nàng một câu thì e rằng cả đời này sẽ mãi không thể biết được đáp án.

“Nàng...đã từng yêu ta bao giờ chưa?” Chỉ một câu ngắn ngủi nhưng lời thốt ra lại khó khăn quá đổi.

Nàng thoáng sững người, chậm rãi quay lại, nhoeén miệng cười tươi như hoa, giọng nói phát ra cũng rất dỗi dứt khoát, rõ ràng.

“Chưa hề.”

Cả đại điện tăm tối liền chìm trong không khí bức bối đến nghẹt thở, bên ngoài song cửa, dóa hải đường đang thấm sắc thu xèo cánh nở rộ bỗng ử rũ héo hơn lạ thường.

“Ha!” Mãi lâu sau, hắn mới bắt cười, ý cười cay đắng nghệt ngậ vui đập dung mạo tũn tũ vô song đệ nhất thiên hạ khiến hắn giờ đây còn tàn tạ, thảm bại hơn cả dóa hoa bên ngoài kia.

Hắn ngoảnh mặt đi, không nhìn nàng, đưa mắt nhìn ra cửa, hai tay bỗng vỗ vào nhau ‘bộp, bộp’, hai tiếng khẽ khàng mà dứt khoát.

Dư âm của nó còn vang vọng khắp đại điện.

Phía ngoài xa, bỗng vang lên tiếng hô hoán dờn non lấp bẻ, giống như biển sâu sóng cả bất chợt cuộn cuộn trào dâng tạo thành bức tường sóng sừng sững dựng lên trước cửa kim điện, chớp mắt đã ập xuống, nuốt chửng cả đám quân phiến loạn.

Hắn khẽ mỉm cười, không cần nhìn cũng biết, những dòng chảy ngầm từ khắp các ngã đường chẳng chờ, từ mọi góc ngách trong cung điện đã ồ ạt hòa vào nhau tạo thành con sóng lớn cuốn phăng tất cả chỉ sau tiếng vỗ tay rền vang của hắn. Đó là đối quân tinh nhuệ đã mai phục sẵn chỉ chờ hạ lệnh, có thể trong chớp mắt: luyện sắt thép thành gươm đao, giấy xéo giã đập, dẹp tan đám quân phiến loạn mưu đồ lật đổ vương vị ở ngoài kia.

Việc đã đến nước này thì tình sâu nghĩa nặng đến mấy cũng không thể địch nổi tranh đấu một mất một còn. Thứ tình cảm hiếm hoi quý báu chỉ tuôn trào một lần trong suốt quãng đời hơn ba mươi năm của hắn sẽ không còn dùng để tưới tắm, vun bón cho cây anh túc chứa chất kịch độc ấy được nữa.

Dung túng cho năng đến ngày đây binh phản loạn thế này, ầu cũng là quá đủ rồi.

“Áy! Thiếp bị thua mất rồi!” Nàng thò đầu nhìn cục diện thảm hại phía bên ngoài điện, ngửi khí phát ra vô cùng bình thản: “Tiếc thật đấy!”

“Đúng thế, tiếc thật.” Hắn khẽ ho một tiếng, máu tươi cũng ứa ra khòe miệng: “Nàng xem, cho dù nhiều năm trước nàng đã dày công tính toán âm mưu lật đổ hoàng quyền, vạch sẵn kế hoạch ám sát ta, nuốt trăm cay nghìn đắng để đòi lại đế quốc Đại Thành của nàng, nhưng cuối cùng vẫn phải thất bại thảm hại như ngày hôm nay thôi!”

“Không sao.” Nàng cười: “Có thể cùng ngài đồng quy vu tận đã là vinh hạnh cả đời của tiện thiếp đây rồi!”

Hắn trần trối nhìn nàng, nụ cười chan chứa cảm xúc ấy vẫn rạng rỡ xinh đẹp như thừa mới quen, hắn bèn quay mặt đi, nắm ngón tay liền siết chặt lại, ly rượu bạch ngọc trong tay cũng bị bóp nát.

Máu tươi nhỏ thành giọt chảy xuống, hắn lạnh giọng hỏi: “Người đâu!”

Một toán người lạ mặt, trong chớp mắt đã xuất đầu lộ diện như ma hiện hình.

Nàng liếc mắt nhìn, bình tĩnh quay người đi, hàng mi dài cong vút khẽ sụp xuống, che giấu vẻ tối tăm mờ mịt trong đáy mắt.

Bí mật khó nói đó, đành phải chôn vùi theo tấm thân này vậy...

Chi nghe thấy giọng hắn đành lại phát ra sau lưng, từng câu từng chữ truyền ra đều khiến ‘ngọc nát vàng tan’.

“Nhốt à vào địa lao, ba ngày sau...”

Hắn nhắm mắt lại.

“Đem ra lĩnh tội...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1-2: Tiền truyện 2 : Tổng chương (Đại Thành diệt vong) (1)

• *Đại Thành là một địa danh có thật ở Trung Quốc. Nó là huyện thuộc thành phố Lang Phường, tỉnh Hà Bắc, Trung Quốc.*

Đêm tối mặt trăng, mây đen vần vũ, chớp giật liên hồi, sáng rực cả tầng mây xám xịt tại vùng biên giới, cây thành những đường sét ngang dọc chẳng chờ trong khoảng không bao la mặt mù suốt mười vạn dặm.

Mở đầu một đêm giông tố bão bùng, chiến sự ngay cấp.

“ROTTTTT”

Một tiếng sét đánh tại nhức óc xé toạc màn đêm tĩnh mịch; mưa trút xối xả, trắng xóa trời đất; bão gió rít gào, cây cối nghiêng ngã, bóng cây như những con mãnh thú nhe nanh múa vuốt trái khắp mặt đất; giữa rừng cây mưa loạn như gươm đao giáo mác, bỗng xuất hiện những chiếc bóng đen thẫm bay vút qua, nhanh như chớp nhoáng.

Kẻ cầm đầu có hình容 tuyệt luân, thân ảnh loang loáng lướt qua không trung, để lại sau lưng những chiếc bóng mờ ảo như có phép phản thân. Chỉ hiếm một nỗi, mỗi khi bay xuống nhón chân lấy đà, thân hình kẻ đó có vẻ lao đao, phòng chừng cũng đã cùng sức kiệt lực, thế nhưng, mỗi khi chực ngã, người đó lại thuận thế xoay người, lấy phản xạ mau lẹ để né cú ngã, rồi lại tiếp tục bay lên không trung, chẳng hề mấy may bận tâm đến chút sức còn lại của bản thân hay cho mình một cơ hội dừng chân để nghỉ ngơi.

Lưng kẻ đó hơi gù xuống, đó là tư thế tiết kiệm sức lực nhất trong lúc tháo chạy, hai tay cứ ôm chặt lấy một chiếc bọc nhỏ.

Một chiếc bọc nhỏ gọn được bảo vệ kín kẽ trong lòng gấu, mưa gió không thể tạt vào vì vừa bay kẻ đó lại vừa dùng tay che chắn, như sợ cả mưa bụi cũng theo đà bay vào trong bọc.

Sau lưng còn có mấy bóng người sát sao bám gót theo gã, trông bộ dạng rất giống hộ vệ đi sau thập tử vô sinh, kình công tuy thấp nhưng cước bộ lại nhất tề như một, cách thức bảo vệ rất có bài bản, thoát nhìn đã biết đây là đội ngũ được đặc huấn huấn giat gao. Kẻ dẫn đầu chỉ chăm chăm lao về phía trước còn những kẻ bám theo bảo vệ chốc chốc lại ngoái đầu lại như muốn xem xét động tĩnh sau lưng thế nào.

Sấm chớp ừng ực át hết mọi tiếng ồn ã, tiếng võ ngựa phi dồn dập, thỉnh thoảng lại vang lên âm thanh đập vào nơi trũng nước, tiếng gươm đao truy sát ráo riết và vào nhau leng keng cùng tiếng roi vun vút quất dồn dập vào hông ngựa, tất cả đều như đang nhạt nhòa, hòa cùng mưa gió.

Tuy nhiên, mọi động tĩnh phát ra từ sau lưng đều không thoát khỏi thính giác nhạy bén của đội ngũ có võ công thâm hậu đang mài miết tháo chạy đằng trước, chỉ thấy cước bộ của những kẻ đang mệt mỏi nhếch nhác đó càng mau lẹ, gấp rút hơn.

Rất dễ để nhìn ra, giữa đêm giông tố bão bùng đang diễn ra một cuộc săn lùng rượt đuổi hết sức cam go. Kẻ truy sát và người tháo chạy đang gấp rút tiến hành cuộc so tài về thể lực và sức bền trong chặng đường gian nan hiểm trở, từ những con đường quanh co khúc khuỷu gồ ghề đá núi đến rừng cây rậm rạp âm u heo hút.

“Cũng sắp đến đích rồi!” Một gã đàn ông cao to vạm vỡ trong đội ngũ tháo chạy bỗng dừng lại, vuốt nước mưa trên mặt, chăm chú nhìn vào một hướng nào đó sau lưng trái núi um tùm cây cối, đôi mắt vẫn đỏ tóe máu của gã liền ánh lên tia sáng hi vọng.

“Lúc tới đó rồi, chúng ta cần phải nhanh chóng xử lý vết thương cho tiểu Lục!” Một gã đàn ông cao ráo khôi ngô bèn quay đầu lại, lo âu nhìn cậu thiếu niên đang nắm trong tay hai thanh kiếm đứng sau lưng mình.

Người tên tiểu Lục đó hẳn còn là một đứa trẻ, gầy gò xanh xao, mặt mũi tái nhợt, người bẽ bết máu, nhưng khi thấy ánh mắt lo lắng của những kẻ còn lại đều dừng trên người mình, cậu ta liền tỏ ra quyết cường, lắc đầu khẳng định chịu đựng, biểu thị mình không sao.

“Đã bảo đừng đến, lại cứ khăng khăng làm theo ý mình! Chỉ biết làm vướng chân vướng cẳng người khác là gì!” Một gã lùn bồng hằm mặt lại gắt gỏng, song gã lại móc trong người ra một viên đan dược, ấn vào miệng cậu bé.

Cậu bé bèn nhả một cái, đan dược liền bay thẳng vào đám đất nhào nhoet dưới chân gã.

“Nguoi!”

“Tam Hổ!” Gã cầm đầu đang ôm cái bọc bỗng trầm giọng ngăn lại, gã lùn liền ngấm miệng, quay phắt mặt đi. Gã cầm đầu bèn quay sang nhìn cậu bé tỏ vẻ áy náy...Tiểu Lục vẫn còn nhỏ, vốn dĩ không nên đi theo con đường này...nhưng...Gã thở dài, xoa đầu cậu bé, dịu giọng an ủi: “Cũng sắp tới nơi rồi...”

“VÚT!”

“PHẬP”

Hai âm thanh nối tiếp nhau chọt vang lên, đầu tiên là tiếng rít xuyến mưa xé gió, kẻ đó là tiếng da thịt bị đâm thủng, nước mưa hòa lẫn máu đỏ bắn phụt tung tóe, cắt đứt lời của gã cầm đầu. Chỉ thấy kẻ đứng cạnh giới phía sau cùng đột nhiên lao đảo rồi ngã rầm xuống đất.

Mũi nhọn màu đen sậm xuyên qua lưng gã khiến cho nét mặt vui mừng hớn hở của toán người tháo chạy chợt đơ cứng lại rồi tắt ngấm.

Địch đã truy sát tới nơi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1-3: Tiễn truyện 2 : Tổng chương (Đại Thành diệt vong) (2)

Hôm nay chỉ rảnh lúc sáng nên mình gấp rút dịch đoạn này để mọi người kịp theo dõi.

Gã cầm đầu bắt gác gắt gao ôm cái bọc vào lòng, nhấp mũi, lúc nắm đầu, những hạt mưa bám trên tóc liền bắn ra tung tóe, tia chớp thoáng lóe lên rồi sáng khuôn mặt ướt đẫm nước cùng đôi mắt sắc lạnh như umg nhân đang phóng về phía cuối đội ngũ.

Kẻ đứng cuối nhận được ánh mắt sáng quắc của gã cầm đầu liền đột ngột quay người lại, chửi đổng một câu: “Bà nó, nhiều sự thật!” Rồi cười lớn, loáng cái, giữa lòng bàn tay gã bỗng lóe lên ánh sáng xanh, chẳng nói chẳng rằng đã lẳng lẳng lao về hướng địch.

Trong bão gió quay cuồng chỉ nghe thấy tiếng cười sang sáng đĩnh tai nhưic óc phát ra, vừa chạm đất, gã đàn ông cao to lực lưỡng vốn đã kiệt quệ sức lực liền vùng dao chém tới tấp, kẻ địch lần lượt ngã như ngã rạ, ngáng cả đường công kích của gã.

Những tên địch còn lại thấy thế thì bùng bùng lra chiến, lập tức gần trận bao vây lấy gã, mưa xối xả quất vào đám người đang chém giết dữ dội. Giữa khoảnh đất bùn nhầy nhụa, không ngừng vang lên tiếng quất tháo la hét, chẳng thể phân biệt nổi đâu là của địch, đâu là của ta. Mưa lẫn máu chảy lênh láng trên bùn nhão, nhuộm đỏ cả những tia chớp trắng bạc đang lóe sáng liên hồi.

Giữa rừng sét đánh ngang dọc chẳng chịt khắp không gian, bóng người cao to lực lưỡng ấy chỉ đơn độc một mình chống chọi lại đám địch khát máu đông như kiến ở phía đằng xa. Ở phía bên này, những kẻ còn lại, đâu không ngoảnh lại, chỉ cần răng chạy miết hướng tới đích đến.

Không phải lúc dễ d dự, cũng không phải lúc dễ thương tâm, cảnh xương trắng máu tươi lót đường cho đoàn quân tháo chạy đã dai dẳng tái diễn nguyên và chẳng đường bị truy sát này rồi! Đoàn quân tròn ba trăm tráng sĩ tình nhuê đã phải hi sinh từng người một để mở đường máu thoát thân cho huynh đệ mình, nghiệp cảnh tàn khốc đó cứ diễn đi diễn lại đến khi chỉ còn vài người như đêm nay.

Không có ai tỏ ra bất mãn, cũng không có ai tham sống sợ chết đến nỗi phải đầu hàng địch, vì đây chính là sứ mệnh một mất một còn của tất cả bọn họ — Đội quân mật vệ đời-nói-dời được nuôi dưỡng đào tạo bí mật, có sứ mệnh cực cung tặn tự phục vụ những người đứng đầu hoàng triều vững mạnh, lừng lẫy bốn phương suốt sáu trăm năm nay. Những mật vệ này được hưởng đãi ngộ hết sức đặc biệt, vỵ con gia quyền đều được kẻ hầu người hạ chăm sóc từ tế, lúc bình thường, không bao giờ phải xuất đầu lộ diện để chiến đấu hay xông ra làm hộ vệ, quan lại quyền quý cũng không có quyền quân thúc họ, có lẽ cả đời cũng chẳng được giao bất cứ nhiệm vụ nào, nhưng một khi đã dùng đến họ thì đó là thời khắc thiên địa đảo ngịch, hoàng triều bị lật đổ, còn bọn họ sẽ ngay lập tức trở thành những tử sĩ ‘một địch một trăm’!

‘Một địch một trăm’ sao?

Phải! Suốt nghìn dặm đường tháo chạy, bọn họ đã phải đối mặt với mấy vạn tên địch ngày đêm ráo riết truy đuổi, ám sát, mai phục, đánh úp, ly gián, công kích...Ba trăm người lúc mới xuất phát, đến tận bây giờ chỉ còn lại năm người, thế nhưng, lại đổi lấy mạng của hơn mấy nghìn tên gác, thay chất thành đồng suốt dọc đường đi.

Trên văn kiện mật được cất giữ sau cánh cửa bằng đồng khóa xích nặng trĩch tại hoàng thất, bọn họ được mệnh danh là: Huýt Phù Già! *(Những người đi đến đầu máu chảy thành sông đến đấy)*

Tuy vậy, những vị Huýt Phù Già anh dũng này vĩnh viễn không được phép để người đời biết đến sự tồn tại của mình, đồng thời, những chiến tích hào hùng của đội quân tình nhuê này cũng tuyệt nhiên phải bị chôn vùi đằng sau sự sách.

Tồn tại chỉ vì thời khắc cần phải hi sinh!

Tiếng hò hét đuổi giết của địch lại vang lên sau lưng, một mạng người chỉ có thể kéo dài thời gian trốn chạy trong chốc lát mà thôi!

Hai mắt tiểu Lục bỗng lóe hàn băng, cậu bé quay người định lao ra làm quân cảm tử, nhưng lại bị gã lùn Tam Hồ vươn tay tóm chặt lại, lẳng sang một bên.

“Chỉ thích khoe mẽ!”

Dưới mưa bão, Tam Hồ buộc chặt vùng thắt lưng của mình lại, nơi vết thương đang ứa máu chảy ra đầm đìa. Gã chỉ bực bội lên tiếng: “Biết ngay việc tốt lần này là giành cho ta rồi mà!”

Gã kéo lê thanh đao dưới đất, quay người, cố ý lưu lại dáng vẻ lười nhác của mình trong mắt các huynh đệ, vừa đi vừa vẩy tay vình biệt!

“Nếu ai còn sống, nhớ quay về báo với con gái ta một câu rằng: cứ yên tâm mà làm ăn sinh sống vì cha nó không thể lập phòng nhì được nữa đâu!”

Ba người phía sau đứng lẳng thình, sắc mặt của tiểu Lục còn tái nhợt hơn lúc này, gã cầm đầu chỉ nhắm mắt có nên bị thương.

“Được!”

Tiếng chém giết vắng vắng bên tai, ba người còn lại chỉ biết cầm đầu chạy thực mạng, đây là thời khắc quý giá được đổi bằng chính sinh mạng của huynh đệ mình nên không ai có quyền được lằng phí nó!

Phía xa truyền đến tiếng thét đau đớn thảm thiết rất đỗi quen thuộc, át cả tiếng hò hét ầm ĩ của quân địch, gã cầm đầu bèn quát: “Không được quay đầu lại!”

Thế nhưng tiểu Lục vẫn quay đầu lại nhìn để tận mắt chứng kiến cảnh gã lùn thịt nát xương tan, bị gậy xéo thành bùn, đó cả một khoảnh đất nhầy nhụa phía sau.

Lập tức, cậu bé liền lao về hướng đó cản đường tiến công của giặc!

Gã cầm đầu vội tóm cậu bé lại, cậu bé ra sức vùng vẫy, nhưng cánh tay bị khóa chặt không tài nào cử động nổi! Trong tiếng mưa chỉ nghe thấy giọng nói rõ ràng dứt khoát của Lão Đại vang lên: “A Diễn, đệ qua đó đi!”

Tiểu Lục liền trợn mắt quay đầu lại quát gã: “Lão đại! Huynh bị điên rồi à?”

Song gã tráng sĩ khôi ngô tuấn tú kia lại chỉ khẽ cười, đáp: “Con của đệ đành phải gửi gắm Lão đại huynh rồi!”

Gã cầm đầu chỉ điểm nhiên gạt đầu, liếc mắt nhìn tiểu Lục, thấy cậu bé định kêu lên nói câu gì đó bèn điểm huyết cảm của cậu bé lại.

Gã tráng sĩ khôi ngô liền xoa đầu cậu bé, cười trừ mếu: “Tiểu Lục à, hiện giờ Thiên Chiến thế gia chỉ còn lại truyền nhân duy nhất là đệ, đệ phải cố gắng giữ lấy mạng của mình đấy, nghe chưa?”

Rồi gã bèn quay sang đưa mắt nhìn Lão đại vình biệt sau đó mỗi người trông về một hướng đối ngược nhau.

Ngẩng đầu nhìn mưa gió cuồng quay, dường như muốn xuyên qua cơn mưa xối xả để trông về bóng hình của người cần thấy đó, lại như muốn lặng lẽ từ biệt, trong đôi mắt của gã tráng sĩ khôi ngô tuấn tú bèn dấy lên vẻ đau thương tốt cùng xen lẫn ý cười dịu dàng, rồi, chớp mắt, gã nhắm thẳng hướng quân thù mà công kích!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-4: Tiễn truyện 2 : Tổng chương (Đại Thành diệt vong) (3)

Người chưa tới nơi, cổ tay đã phát mạnh.

“Roạt!”

Cuộn dây thừng màu đen bỗng trườn dài dưới mặt đất như cơn rắn lình hoạt và dẻo dai, quấn lấy chân sau của con ngựa đang phi tới, siết chặt rồi giật mạnh, con ngựa dẫn đầu liền hí lên một tiếng kinh hãi rồi ngã ngựa ra sau, tên kỵ sĩ đang lấp tén giương cung không kịp phòng bị cũng theo đà ngã lộn lại, lăn lông lốc như hổ lõ rồi dưng trúng con ngựa đằng sau, con ngựa giật mình liền lồng lên, hí dài. Chớp mắt, bóng đao sáng trắng bỗng lóe lên, máu tươi phụt ra bắn tung tóe, liền sau đó một chiếc đầu người văng thẳng ra xa trong làn mưa rơi. Thì ra gã tráng sĩ đã nhanh tay rút thanh trường đao, lao đến chém phăng đầu của tên kỵ sĩ đang nắm ngựa trên đất trợn trắng mắt kinh hoàng nhìn đối vớ ngựa đang giờ cao suýt giẫm lên người mình. Thuận đường vùng đao, gã tráng sĩ bèn chặt phăng đôi chân sau của con ngựa thứ hai, rồi dùng tốc độ nhanh như cắt, phi thân bay lên cao, đâm thẳng mũi đao vào lồng ngực tên kỵ sĩ đang mắt đã ngã ngựa người ra sau rồi rút phăng mũi đao ra.

Trong mưa máu vẩy quanh, tiếng kiếm chém gió chợt rít gào bên tai, tên kỵ sĩ thứ ba đã hùng hổ thúc ngựa xông tới. Thấy thế, Thương Diễn bèn nhón chân bay lên, thanh trường đao có lưỡi hẹp dài sắc mỏng khác hẳn với những thanh đao thông thường liền vung lên, chặn ngang đường kiếm công kích của tên kỵ sĩ nọ. Đao kiếm va vào nhau phát ra tiếng ‘keng’ khó khốc.

Thoát cái, tên kỵ sĩ đang ngồi trên lưng ngựa bỗng không thấy thanh đao của đối phương đâu nữa bèn mừng thầm trong bụng. Đột nhiên, mũi đao im hơi bất tiếng chợt loang loáng kẻ sát thanh kiếm của hắn, chớp mắt thanh đao đã biến thành tia sáng xẹt qua đầu lấy tính mạng của tên kỵ sĩ nọ.

Chỉ trong nháy mắt, Thương Diễn đã liền tiếp đồn hai gã ngựa, giết chết ba giặc.

Quả không hổ là cao thủ đệ nhất Huýt Phù Già!

Ở phía này, dù bị lão đại kéo đi một mạch, tiểu Lục vẫn ngoảnh đầu lại, trần trối nhìn vào bóng người loang loáng, di chuyển với tốc độ nhanh như sao xẹt của Thương Diễn, toàn thân cậu bé bỗng run rẩy, lòng lo lắng tốt cùng.

Tất cả bọn họ đều là thuộc hạ của Lão đại, có nghĩa vụ phải chiến đấu một mất một còn để mở đường máu cho các huynh đệ, nhưng, không thể nào lại đẩy A Diễn xông lên làm cầm tù quân thay tiểu Lục được!

Chỉ có tiểu Lục biết được bí mật này, A Diễn là em trai ruột của Lão đại!

Quan trọng hơn, A Diễn còn là một người cha, có đứa con trai độc nhất đang ở cách đây hơn ba nghìn dặm và cũng chính là hậu duệ cuối cùng của Thương gia....Nếu mất đi cha ruột của mình, liệu đứa trẻ đó...đứa trẻ kỳ lạ đó có thể sống tiếp được nữa không?

Quyết định thay người lần này, chính là đem tính mạng của hai cha con họ ra để đổi! Đem người lo hương hỏa cuối cùng của Thương gia ra để đổi!

Lão đại sao có thể đưa ra quyết định tàn khốc như thế này được vậy?

Nghĩ rồi, tiểu Lục liền ngừng chống cự, để mặc mái tóc ướt sũng rủ xuống, che khuất tầm mắt, lão đại trông thấy sắc mặt trắng bệch cùng đáng vẻ tội nghiệp của cậu bé bèn vỗ vai an ủi, rồi giải huýt cảm cho cậu.

“Ta có linh cảm xấu rằng địch đang phục kích sẵn ở phía trước để chờ chúng ta xông ra rồi tóm gọn!” Lão Đại trầm giọng nói tiếp: “Nếu quả thực như vậy, ta sẽ đánh lạc hướng đối phương còn đệ phải ôm...”

“Đi!”

Lão đại chưa nói hết câu, tiểu Lục đã thốt nhiên giật lấy cái bọc trong lòng gấu, vung tay quăng mạnh lên trời!

Chiếc bọc nhỏ liền bay theo đường vòng cung, vừa khéo, chớp xanh bỗng lóe lên, sét đánh ROẸT một tiếng, sinh linh nhỏ bé bên trong chiếc bọc liền phát ra tiếng khóc oa oa. Lão đại cả kinh, hốt hoảng nhón chân phi người lao ra đón lấy chiếc bọc, khi sinh vật bé nhỏ nằm gọn trong lòng mình, gãi mồm thở phào nhẹ nhõm.

Đến khi quay đầu lại, bóng lưng gầy guộc của tiểu Lục đã anh dũng đứng chắn trước mặt quân thù tự bao giờ!

Vốn đang khổ chiến tằm máu gặc, A Diễn cũng phải quay đầu lại nhìn tiểu Lục, trong lòng không biết đang vui hay đang buồn, chỉ thấy nụ cười rạng rỡ của cậu thiếu niên liền hiện lên trong đôi mắt gấu.

Tiểu Lục mỉm cười nói: “Người của Thiên Chiến thế gia không bao giờ là kẻ bạc tình bội nghĩa, có thể cầm đầu bỏ chạy mà để mặc huynh đệ lao vào chỗ chết thay mình được!”

Mưa rơi tầm tã, tựa như khúc ca bi tráng của trời cao vọi vọi ca ngợi nghĩa khí hào hùng bất chấp nguy hiểm của tốp nam tử hán đại trượng phu, nguyên ngấm cười lao vào tử lộ để hoàn thành sứ mệnh thiêng liêng, tận tụy phục vụ những người đứng đầu triều đại cuối cùng đến khi thật nát xương tan

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1-5: Tiền truyện 2 : Tổng chương (Đại Thành diệt vong) (4)

Lão đại ôm chặt chiếc bọc trong lòng, đưa mắt dõi về nơi hai huynh đệ bọn họ đang lmg dựa lưng để vai sát cánh chiến đấu với gặc, trong đôi mắt gấu chợt dấy lên nỗi đau khổ tột cùng, rồi, gấu cắn chặt môi, quay đầu bỏ chạy.

Nếu có thể, gấu nguyện lao vào chỗ chết thay huynh đệ của mình, nhưng gấu lại không thể!

Chiếc bọc trong lòng tuy nhẹ tựa lông hồng, song trách nhiệm bảo vệ nó lại nặng tựa ngàn cân! Một khi chưa thực hiện xong nhiệm vụ cùng lời thề của mình thì gấu không được phép trút bỏ trọng trách trên vai cho người khác!

Tiếng chém giết xa xăm liên hòa cùng tiếng mưa gió rít gào của đêm đen mặt mùng.

Ôm chiếc bọc thật chặt, Lão đại bèn dùng tốc độ nhanh như tên bắn để lao về khu rừng khuất sau lưng núi.

Trên khuôn mặt gấu bỗng lộ ra vẻ vui mừng khôn tả, vì phía sau cánh rừng đó chính là đích đến!

Nhưng ngay lập tức, mặt hần liền danh lại, quảy phắt người, dẫn giọng quát: “Ài?”

Rừng cây âm u bao lấy xung quanh chỉ im lìm không một tiếng động, thỉnh thoảng mới có tiếng cành cây bị gió quất mạnh, va vào nhau, vang lên tiếng rạn rạt như ma quỷ thích thú vỗ tay trêu đùa kẻ đứng giữa rừng, còn tiếng động se sẽ khiến gấu giật mình vội để cao cánh gác môi này thì bật tằm.

Lão đại bèn chau mày, trấn tĩnh lại, theo như hẹn định, gấu bèn lấy hết sức hô vang, nói vọng về phía ngôi nhà tranh nằm đơn độc sau khu rừng: “Hậu duệ của hoàng thất xin cầu kiến cốc chủ, mong cốc chủ thực hiện một ước đời-truyền đời như đã hẹn!”

Liền tiếp hô to ba lần, thế nhưng phía sau khu rừng vẫn không có động tĩnh gì, ngôi nhà tranh vẫn tối om như hũ nút.

Thầm kêu không xong, đoán chừng đã có chuyện bất trắc xảy ra, gấu vội lui lại ba bước, lia mắt quét bốn phía, từ từ lui sát người về cây cỏ thụ đang mọc sừng sững trên gò đất cao.

Chỗ đó có tầm nhìn bao quát, sau lưng lại có thân cây cao to làm bia chắn đỡ, ngộ nhờ trong rừng thật sự có địch mai phục thì bọn chúng cũng không thể bao vây công kích gấu được.

Trong tình huống bất lợi, phải biết lựa nơi có địa thế thuận lợi cho mình nhất! Đây là một trong những chiến thuật của Huyết Phù Giả!

Lão đại thận trọng hết mức, trước khi áp lưng vào thân cây, gấu còn tỉ mỉ quan sát xem trên đó có chỗ nào bất thường có thể gây thương tích cho mình hay không rồi mới yên tâm quay người lại.

Dù đã phòng trước bất trắc nhưng khi mới dựa lưng vào thân cây, gấu chợt thét lên một tiếng kinh hoàng rồi chúi người ngã lộn vòng trở lại.

Đến khi lăn ra, đứng giữa khoảnh đất trống thì máu ở dưới chân đã chảy ra đầm đìa.

Bóng người loang loáng từ trong rừng bất chợt xông ra, chừng mười mấy lão già mặt mũi nhăn nheo mặc áo choàng xám, thoát cái đã lù lù xuất hiện, bủa vây lấy Lão đại.

Mặt Lão đại tái nhợt, gấu chỉ trấn tĩnh nhìn vào gốc cây cổ thụ trước mặt, rõ ràng nơi đó có rêu xanh phủ đầy, từng khúc rễ to nổi cuộn lên, vốn rất đối bình thường, nhưng đôi mắt của Lão đại lại hiện lên vẻ khiếp đảm kinh hãi như trông thấy ma quỷ đội đất chui lên!

Dưới đất nào có ma quỷ, chỉ có một bàn tay từ từ thò ra mà thôi!

Trắng nõn, nhỏ nhắn, xem ra là của trẻ con!

Những hạt mưa bị gió tạt nghiêng, quất tới tấp vào người vào mặt, khiến cánh rừng u tối nhuốm thêm màu chết chóc ám đạm thể lương, chỉ có bàn tay trắng toát kia nổi bật trên bức phù điêu ma quỷ của tự nhiên.

Bàn tay nhỏ nhắn đó thò ra từ trong ruột gốc cây mọc rêu xanh rì, khiến người nhìn vào phải kinh hãi, ngay cả Lão đại xưa nay được mệnh danh là người có tính thần thép cũng phải thót tim giật mình hoảng sợ.

Đầu tiên là bàn tay, sau đó là cổ tay...rồi đám rễ cây cuộn cuộn bị bàn tay đó — tách ra! Kế đó là một cái đầu có mớ tóc đen sì nhỏ ra, cuối cùng là cả một người từ trong gốc cây chui ra!

Kẻ đó ngừng đầu.

Lão đại bàng hoàng, tròn tròn mắt, vội lui về phía sau một bước.

Quả thực là trẻ con!

Nhưng chỉ mới bảy, tám tuổi đầu, đương vận trên mình một lớp áo nhung màu xanh rêu, đồng màu với gốc cây to kia, vì là cùng màu nên rất khó để nhận ra. Tuy nhiên, chiếc áo nhung này được khoác lên người cậu bé thì lại toát lên vẻ tao nhã hiếm thấy, đối nghịch hoàn toàn với đêm đen mặt mùng, âm u lạnh lẽo nhảy nhua bùn đất xung quanh. Khi cậu bé đứng thẳng dậy, ai nấy đều phải thốt lên một câu thần phục – ngọc diện tiền đồng!

Dung mạo khôi ngô tuấn tú, đẹp tựa tiên đồng, da dẻ sáng mịn, trơn láng như bạch ngọc.

Tuy mới chỉ là một đứa trẻ nhưng đã có dung mạo cuốn hút đến nhường này, thử hỏi khi lớn lên, cậu bé sẽ trở thành chàng trai điển đào chứng sinh đến cỡ nào?

Lão đại bèn ghi chặt chiếc bọc vào lòng, phòng bị nhìn đứa trẻ đó. Gã không thể nào quên được chấn lý sống còn mới đúc kết được khi này, trông càng vô hại thì càng nguy hiểm. Rõ ràng mới chỉ là một đứa bé có bảy, tám tuổi nhưng đã gian ngoan quỷ quyết đến độ: biết nấu mình trong gốc cây to, lợi dụng đêm tối mặt mùng để đánh lên một kẻ đầy dạn phong trần, ngày đêm gian khổ chiến đấu ăn gió nằm sương như gã.

Những Huyết Phù Giả tinh anh thường được huấn luyện hết sức gắt gao, họ được dạy rằng: lúc nguy hiểm cận kề, phải dựa lưng vào gốc cây trên gò đất cao để tạo địa thế có lợi cho mình. Thông thường, con người ta luôn có thói quen quan sát những thứ ngang tầm với mắt mình chứ không mấy ai để ý xuống dưới chân, vì thế Lão đại không thể ngờ rằng bên dưới gốc cây lại có một đứa trẻ ranh ma núp sẵn bên trong chờ mình tới để đâm lên!

Là ăn may hay là do sắp đặt từ trước?

Nếu như do có ý sắp đặt thì đứa trẻ này quả thực quá đáng sợ, còn bé như vậy đã biết được chiến thuật tự bảo vệ mình của Huyết Phù Già, hiểu rõ thói quen cảnh giác chỉ nhìn lên không nhìn xuống của bọn họ, đúng là kẻ tức trí đa mưu, gian manh xảo quyết, hơn nữa, lúc ra tay còn rất tàn độc!

Nhất đạo ban này, nếu không phải do có phản ứng mau lẹ, kịp thời né người qua một bên thì chắc chắn gã sẽ bị đâm trúng thất lưng chứ không phải vào đùi như bây giờ.

Cậu bé hơi hếch cằm lên, nhìn lão đại đây về hướng tôi, đôi mắt sắc lẹm lướt qua chiếc bọc trong lòng gã, nhạ giọng nói: “Có một số kẻ vốn chỉ là sâu bọ, đầu nhất thiết phải lẳng phai thời gian sức lực phải tinh binh đuổi theo như chó rượt mồi thế đâu! So với việc phải khờ sở rảo riet truy sát các người suốt mấy ngàn dặm thì cứ ngồi đây ‘ôm cây đợi thỏ’, ắt sẽ tóm được tên đầu sỏ, người nói xem, như thế có đúng không?”

Lão đại nhấp môi, liếc mắt về phía sau, cậu bé chợt lên tiếng: “Không cần nhìn nữa đâu, người người muốn đón đã bỏ đi rồi!”

Về chấn động thoáng qua đôi mắt.

Chủ nhân của son cốc này đã có hẹn với chủ nhân trước của gã, một khi gã chưa tới liền lạc xin trợ giúp thì không được rời khỏi căn nhà tranh đó!

Song, thực tế cho thấy rằng, người đó có lẽ đã rời khỏi đó thật vì bên này xảy ra động tĩnh lớn như vậy mà căn nhà tranh đó vẫn chỉ im lìm chìm trong bóng tối.

Nghĩ vậy, nỗi tuyệt vọng bỗng trào dâng, tuy nhiên, gã vẫn cố tỏ ra điềm tĩnh như thường, cố che đi cảm giác hoang mang hoảng loạn trong lòng.

Giống như có thể đọc được suy nghĩ của kẻ khác, cậu bé bèn nhếch mép cười ngao ngễ, ý cười của kẻ đắc thắng, nắm cả cục diện trong tay, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng hàn.

“Đang nghĩ ngợi gì của ta hả? Thực ra việc này cũng dễ đoán thôi, giả dụ trước khi người tới, có người đã dùng lệnh bài của Huyết Phù Già, ôm theo cái bọc hết như thứ ‘bảo bối’ đang nằm trong lòng người rồi cầu kiến cốc chủ, người thứ nói xem, cốc chủ đại nhân sẽ có phản ứng như thế nào?”

Toàn thân chấn động, gã lặng người nhìn chằm chằm vào đứa trẻ, lâu sau mới thốt lên được một câu: “Sao người lại biết được...”

Bí mật liên quan đến sự sống còn của hoàng thất được giữ kín suốt mấy trăm năm nay, sao đứa trẻ này lại có thể tường tận rõ như vậy?

“Người nói thử xem!” Cảnh mới mừng của đứa trẻ bèn cong lên cười lạnh lẽo như ánh trăng cuối thu: “Bí mật trên khắp thế gian này, chỉ cần có người biết được thì sớm muộn cũng bị phanh phui ra mà thôi!”

Lão Đại bất giác siết tay thành quyền...Huyết Phù Già đã bị giải gian tề!

Hoàng triều bị lật đổ, vương công quý tộc bị giáng thành dân thường, những trọng thần một lòng trung thành với hoàng triều đều bị lôi ra xử trảm, chỉ còn đội cảm tử quân Huyết Phù Già cả đời cực cung tận tụy phục vụ những người đứng đầu triều đại là không chịu sự quản thúc, chế ngự của bất kỳ thế lực nào, giờ họ chỉ mang trong mình sứ mệnh trọng đại đó là bảo vệ huyết mạch cuối cùng của hoàng gia. Đã có bao huynh đệ phải ngã xuống để cản đường giặc trên chặng đường bị truy sát hàng nghìn dặm, nhiều người trong số họ phải chấp nhận đoạn tử tuyệt tôn để liều mình xông ra giết giặc, chém giết đến tận ngày hôm nay, chỉ còn sót lại vài người: A Diễn, Lão Thạch, Tam Hồ, tiểu Lục....Đều là những tư sĩ tinh anh của đội ngũ, địa vị cũng thuộc hàng cao nhất, một lòng tận trung với hoàng triều, là người trọng nghĩa khí luôn giữ vững lời thề, là những huynh đệ sống chết vì nhau của lão đại.

Vậy thì...có thể là ai? Là ai được đây?

Không được nghỉ ngơi, không dám nghỉ ngơi, một khi đã động đến ý niệm đó thì nó sẽ biến thành vết thương chí mạng, như bóng đêm lạnh lẽo vô tình nuốt chửng lấy toàn bộ lý trí của gã. Nếu như thật sự có chuyện đó xảy ra, nếu như chuyện hi sinh tính mạng bảo vệ các huynh đệ trong đội ngũ cùng tình cảm gắn bó keo sơn thân như thủ túc đó chỉ là giả, vậy bảo gã phải chịu đựng nó như thế nào đây?

Hít một hơi thật sâu, Lão đại bèn lùi lại một bước, giờ không phải lúc thích hợp để truy cứu ai là gian tề, điều quan trọng nhất bây giờ là phải dốc toàn tâm toàn lực để hoàn thành nhiệm vụ được giao!

Gã mới lùi ra sau một bước, đám quân giả nửa mặc áo choàng xám đã tiến lên trước một bước, động tác trông có vẻ rất bình thường nhưng gã bên trong ý phát hiện ra rằng, khoảng cách giữa gã và bọn chúng vẫn nguyên như cũ, không có gì thay đổi dù đã thực hiện một bước lùi!

Phát hiện này khiến gã lo lắng tột độ, không còn nghĩ ngợi gì nữa, đám quân trông có vẻ già yếu đó lại chính là cao thủ có võ công và nội lực cái thế, nếu chỉ dựa vào thân có thể có như hiện giờ, một mình gã vốn không thể vật lộn chống đỡ được hết bọn chúng chứ đừng nói đến việc thoát khỏi vòng vây mà chạy trốn.

Loáng thoáng trong tiếng mưa rơi tầm tã có tiếng hơi thở gấp gáp do căng thẳng tột độ của lão đại, khi một trong số những tên mặt gác nhắc tay chỉ vào cái bọc trong lòng gã, gã bèn cúi xuống nhìn rồi bình tĩnh thách thức: “...Muốn có nó hả? Nạp mạng cho ta trước đã!”

Cậu bé đứng bên nghe thấy bèn phá lên cười.

Tay giờ cao phát nhẹ.

Kể đó là một tiếng rầm, một đồng vật thể không rõ hình dạng ngay tức khắc được quăng vào giữa khoảnh đất nơi bọn họ đang đứng. Chút tia sáng mờ nhạt còn sót lại chỉ đủ để người khác lơ mơ trông thấy vật đó bị nhuộm máu đỏ tươi, nhất thời không đoán ra nổi đó là cái gì, nhưng lão đại lại chột chân nhìn vào đồng bụi nhũn đỏ, đầu móng tay gấu dưới ồng tay áo liền bám sâu vào da thịt, đau nhói.

Đó là thi thể của Tam Hồ...thực ra...đồng bụi nhũn đỏ không thể được coi là thi thể nữa rồi!

Nếu không phải tận mắt trông thấy thân hình lùn một màu cùng phần eo bị chém nát chỉ còn phần nửa ký hiệu của Huyết Phù Già thì ngay cả cô con gái nhỏ thông minh tuyệt đỉnh, lắm mưu nhiều kế của Tam Hồ cũng không thể nào nhận ra nỗi cha mình nữa!

Gã cứ chôn chân đứng nhìn, không thốt được thành lời. Sự tình lặng tiềm tàng nguy hiểm đó liền bao trùm lấy toàn bộ khoảnh rừng, tuy không một ai động dậy nhưng không khí xung quanh lại căng thẳng đến nghẹt thở.

Duy nhất có một kẻ chẳng coi đó là gì, chỉ thờ ơ lên tiếng.

“Cả một hoàng triều hùng mạnh, giờ chỉ còn đám Huyết Phù Già các người dám liều chết để bảo vệ thứ đã bị sụp đổ đó mà thôi.” Giọng nói của cậu bé khê như gió thoảng qua tai nhưng lại pha chút xót xa thương tiếc: “Ta không thể không nói, các người thật sự là một lũ...tận trung đến ngu dốt!”

“Đã thấy kết cục của hắn chưa?” Cậu bé chỉ tay vào đồng bụi nhũn bê bết máu, rõ ràng tuổi đời còn nhỏ nhưng khi đối mặt với đồng thịt xương bị gầy nát đó lại thân nhiên đến rùng mình: “Nếu người vẫn u mê chưa chịu giác ngộ thì kết cục sẽ giống hắn thôi!”

Lão đại bèn thu ánh mắt của mình về, chuyển sang nhìn cậu bé, nhếch mép cười.

“Chỉ ít thì vẫn còn dám trung thân ngu dốt bọn ta nguyện chiến đấu đến hơi thở cuối cùng để bảo vệ hoàng triều Đại Thành...” Gã cười gằn: “Chẳng rõ sau này, khi hoàng triều của các hạ bị lật đổ, có mấy ai nguyện chết để bảo vệ các hạ như bọn ta đang làm hay không?”

“Tiếc là, người chẳng thể sống được đến ngày đó đâu!” Cậu bé chẳng lấy làm giận, chỉ cười mỉa, giọng điệu cũng thay đổi: “Tuy người không thể thấy được ngày đó, nhưng người có hi vọng con cháu của người sau này có thể nhìn thấy cảnh đó không?”

Lão đại biến sắc.

“Gia tộc nhà người đứng là trắc trở dù đường trong việc sinh con nối dõi.” Cậu bé nhìn thẳng vào gã, nhạ giọng: “Phải mất mấy trăm năm, Thương gia mới sinh hạ được hai huynh đệ các người, tuy nhiên, gia tộc nhà các người lại chỉ may mắn được một lần! Thương Diễn, tiểu đệ của người, tuy sớm yên bề gia thất và có một đứa con trai nối dõi, nhưng nó lại là...” Nói đến đây, cậu bé bèn dừng lại cười khẩy.

Mặt Lão đại tái mét, đôi tay đang siết thành nắm đấm thoáng run rẩy, gã nhìn chằm chằm vào cậu bé, vẻ kinh hãi dần hiện lên trong đôi mắt.

Mọi điều liên quan đến Huyết Phù Già đều được che giấu hết sức kỹ càng, mọi tin tức liên quan đến gia thế của người thủ lĩnh lại càng tuyệt mật, khắp thiên hạ, biết được cơ mật chỉ có mấy người. Nay, tại sao một đứa trẻ con như cậu bé này lại có thể biết rõ như vậy?

Cậu bé chẳng hề để tâm đến ánh mắt kinh hoàng của gã, đều giọng nói: “Ta biết người không sợ chết và cũng biết ngọc ngà châu báu không thể mua chuộc được tên thủ lĩnh Huyết Phù Già một lòng tận trung với hoàng triều Đại Thành nhà người, nhưng ta tin, người, con trai trưởng đời thứ ba mươi bảy của gia tộc đời – truyền – đời làm mật vệ chắc chắn sẽ không để Thương gia phải đoạn tử tuyệt tôn ngay trong tay mình đâu, có đúng không?”

Giọng điệu rất dỗi nhẹ nhàng nhưng lời lẽ lại nặng tựa quả chùy nghìn cân giáng mạnh vào người lão đại, khiến gã lão đảo lùi lại một bước, mặt cắt không còn giọt máu!

Anh hùng trên khắp thế gian vốn coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, nhưng lại có thứ gọi là nghĩa vụ và trách nhiệm ngày đêm thủ quanh cổ mình như con thuyền luống hững hờn.

Cả gia tộc bị diệt vong hoàn toàn trong tay gã, dù có chết, gã cũng không còn mặt mũi nào để đi gặp liệt tổ liệt tông!

Trông thấy vẻ mặt khổ sở khôn cùng của gã, cậu bé bèn cong môi cười hài lòng: “Ta sẽ không giết người, cũng không chất vấn bất cứ điều gì người đang cố che giấu, chỉ cần người chịu giao chiếc bọc đó cho ta, rồi quay người rời khỏi đây thì đứa bé trai nối dõi tông đường của Thương gia sẽ được sống vô ưu vô lo, an tâm kẻ cao gối mà ngủ, ngay từ bây giờ!”

Giơ thẳng tay, giọng nói đầy vẻ kiêu ngạo của cậu bé lại lạnh lùng vang lên, vô cùng dễ nghe: “Ta, lấy huyết mạch chính thống của gia tộc Chính Ninh thề rằng: kẻ nào dám làm trái ý ta sẽ bị đoạn tử tuyệt tôn ngay đời của hắn!”

Những lão thuộc hạ theo hầu đều nhất loạt xúc động – Ninh gia, gia tộc đã một tay lật đổ hoàng triều Đại Thành, chính là ngoại thích (*họ về đẳng ngoại*) của hoàng triều Đại Thành, nghe nói, mấy trăm năm trước đây gia tộc đó là hoàng thân quốc thích của hoàng triều cũ, rồi bị hoàng triều Đại Thành thôn tính, chiếm lấy ngai vàng. Từ đó, Ninh gia tự phong hiệu Thích Ninh cho mình, như muốn công cáo cho thiên hạ biết huyết thống đế vương mà họ đang kế thừa. Giờ, đứa bé này lại lấy huyết thống của cả dòng tộc ra tuyên thệ, chứng tỏ, lời thề đó nặng tựa nghìn cân, không thể lay chuyển nổi!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1-6: Tiền truyện 2 : Tổng chương (Đại Thành diệt vong) (5)

Tuy biểu cảm trên mặt lão đại vẫn rất bình tĩnh nhưng đôi mắt lại lộ ra vẻ trầm ngâm suy nghĩ, chứng tỏ lý trí dù sắc sảo đến mấy cũng chẳng thể tránh nổi giây phút bị lời lẽ danh thép, uy hiếp hơn của kẻ thù lung lay.

“Đưa nó cho ta nào...” Nhắc ý đã hiểu ngay gã đang dẫn đồ cần nhắc, cậu bé bèn xòe tay đưa ra phía trước, như đang chờ để đón lấy cái bọc trong lòng gãi.

Trong màn đêm tăm tối, đôi tay của cậu bé trắng muốt như ngọc, ngời khi nhỏ nhẹ nhàn hạ phát ra cử luân quán trong tâm trí dao động đẩy bắt an của gã.

“Giờ Huyết Phù Gia chỉ còn lại mình ngươi... khắp gầm trời cuối đất này, chỉ cần những người có mặt tại đây không hề rằng nói nửa lời thì chẳng ai có thể biết ngươi đã làm chuyện gì trong ngày hôm nay...” Giọng nói từ tĩnh mang theo âm hưởng của sự căm đồ lên vang lên hòng mẽ mọi thần trí của đối phương: “Chỉ cần ngươi chịu buông tay thì ta có thể đảm bảo rằng: sau này sẽ không có kẻ nào trong thiên hạ dám gây khó dễ cho gia tộc của ngươi nữa...”

Lão đại chỉ trầm mặc, vẻ như đang suy xét, ánh mắt xa xăm lạnh lẽo toát lên vẻ thê lương, dường như muốn xuyên qua màn trời tăm tối để nhìn thấy người mình muốn gặp.

Đám người còn lại cứ lặng thinh nín thở chờ đợi, chờ đợi già quyết định lui bước quy hàng hoặc vùng lên tấn công.

Chờ đợi được trở thành kẻ kết thúc triều đại huy hoàng suốt mấy trăm năm, chờ đợi giây phút được dập tắt đóm lửa hi vọng cuối cùng của hoàng triều Đại Thành.

Mọi vật xung quanh đều như ngưng kết tại giây phút quyết định này, tựa bùn khô nước, đóng thành từng mảng, khiến thể xác và tinh thần của bọn họ đều kết dính vào nhau.

Mãi lâu sau.

Lão đại mới ngẩng đầu nhìn cậu bé rồi cười khê.

Nụ cười nhạt như hơi sương mờ ảo trong buổi bình minh ẩm ướt.

Cậu bé liến nheo mắt lại, ánh mắt bỗng lạnh đi vài phần.

Tay của lão đại thoáng giờ cao, quãng ánh sáng màu đỏ rực dần dần hiện ra trong lòng bàn tay, cơ hồ đã dồn hết mọi nội công vào đó.

Đôi chân mày của cậu bé bèn chau thành một đường thẳng, người vẫn đứng yên bất động.

Lão đại liến vung tay cao quá đầu, không phải là tung chưởng lực về phía địch mà là lấy đà để hạ tay xuống.

Nhắm vào bọc vải gấm đang ôm trong lòng.

Một tràng cười đầy bi phẫn cũng đồng thời vang lên dữ dội, chấn động cả khoảnh rừng, khiến lá cây rụng là tã.

“Nước mất nhà tan, còn đâu gia tộc để giữ? Đã thế, ta càng phải xóa hết tất cả!”

Tròn mắt sững sốt, cậu bé liến lao nhanh như cắt về phía gã, thấy thế, đám thuộc hạ đang chăm chăm đứng nhìn cũng giật mình nhào theo, những chiếc bóng xám đang vẩy tròn xung quanh bỗng co hẹp lại, như chiếc lưới bắt thần bị thít chặt, tất cả bọn chúng đều xông vào cản động tác tiếp theo của lão đại.

Dù phản ứng của bọn chúng có nhanh đến mấy thì cũng không bị kịp tốc độ vũ bão của chưởng lực đã tung ra. Quầng sáng đỏ rực bỗng bùng lên dữ dội, bàn tay gã đã đập mạnh vào chiếc bọc.

“Hự—!”

Tiếng hự đau đớn chi ngheen ngào thốt ra được một nửa rồi tắt lịm.

Tiếng rên ngán ngùi yếu ớt của đứa trẻ giống như ánh sáng leo lét của chiếc đèn cây bỗng phụt tắt trong rừng đêm mưa bão tăm tối mịt mùng.

Khẩn tất cả những kẻ có mặt tại đó đều đứng chết lặng.

Cậu bé quắc mắt nhìn chăm chú vào gã, dù mới chỉ là đứa trẻ thấp bé nhẹ cân nhưng ánh mắt đó lại uy vũ sắc lạnh tựa loài bạo long đứng trên trời cao chòng chọc nhìn con hổ lớn đang cụp đuôi chạy dưới đồng bằng như muốn ăn tươi nuốt sống nó!

Thoắt cái, luồng mắt rợn người đó liến quét sang, hồ nghi nhìn cái bọc đã im hơi bất tiếng, bất động trước mặt.

Lão đại bất chợt ném cái bọc lên cao rồi cười cay nghiệt: “Nếu số sinh ra đã phải chịu tuần táng cùng hoàng triều thì chẳng có lý do gì để nó bị chôn vùi tại đây!”

Chiếc bọc liến bay lên không trung.

Những kẻ còn lại đều kinh hoàng, vội ngẩng đầu trông theo bọc vải gấm thêu rồng vẽ phượng đang lao vun vút trên không trung tạo thành đường vòng cung màu vàng chói, rồi thẳng về hướng vách đá dựng đứng ở cuối rừng.

Cậu bé thoáng chau mày rồi thất thanh hô lên: “Bắt lấy nó mau!”

Lập tức có kẻ nhón chân định phi thân đuổi theo bắt lấy chiếc bọc, nhưng lão đại đã mau chóng dùng khinh công xuất quỷ nhập thần để lao về phía cậu bé, đến giữa chừng, tay gã bỗng lóe lên hàn quang sáng bạc, nhắm thẳng hướng Thiên Linh Cối của cậu ta công kích trực diện.

Đám thuộc hạ khiếp đảm quay vội lại, nhào ra trước che chắn, chẳng còn tâm trí để lo cho cái bọc. Vừa lao về phía cậu bé, lão đại vừa cười lớn, nói: “Huyết Phù Gia tồn vong theo hoàng triều, hoàng triều chết, chúng ta cũng chết theo!”

Lúc đang công kích, lão đại chợt vươn tay ra, cấp lấy đồng thật bụi nhùi của Tam Hồ, rồi chớp mắt, lộn ngược người trở lại, phóng về hướng vực sâu vạn trượng, tốc độ lao nhanh như tên bắn, thẳng cả đà lao xuống của chiếc bọc.

Kẻ địch không thể ngờ rằng, suốt mấy nghìn dặm bị tính binh truy sát ráo riết, lão đại vẫn còn sức để lao nhanh như vũ bão như lúc này, nên nhất thời không kịp phản ứng để đuổi theo, bọn chúng chỉ thờ phào nhẹ nhõm khi thấy gã đã không dùng bỏ dở việc công kích chủ nhân của mình mà thôi.

Vì chúng rất sợ kinh biến sẽ nổi lên!

‘ÀM!’ một tiếng nổ lớn!

Kéo theo đó là một quầng sáng chói lòa bao trùm khắp không gian do đóa hoa vàng đen bỗng bắn vọt lên cao, thứ bị nổ tung mới rồi khiến những hạt mưa đang lất phất bay liến biến thành trận mưa máu – thật rồi rớt rào rào.

Đang đứng giữa cơn mưa trộn đủ sắc trắng – đỏ – đen – sậm trút xuống khoảnh rừng thì cậu bé tồn nghiêm cao quý nọ bỗng ngã vật ra đất.

Đám thuộc hạ vây quanh hoảng hồn, vội thốt lên một tiếng kinh hoàng!

Lâu sau, khi máu lẫn thịt dừng trút, chất thành một đồng dưới đất, bọn chúng mới nhận ra: đó là di thể của gã mặt vệ Huyết Phù Gia đã bị chủ nhân ngọc diện tiền đồng vút dưới chân lúc trước.

Hóa ra khi nãy, động tác mang theo di hài của huynh đệ lao xuống vực thăm tuần táng cùng mình chỉ là giả vờ, thực chất lão đại đã nhân lúc kẻ địch lơ là phòng bị, nhanh tay kích nổ ‘quả mìn’ đang giấu trong người Tam Hồ.

Gió phàn phật phất qua lớp áo choàng, đám thuộc hạ đã sớm hồn xiêu phách tán nhào nhào lao về phía chủ nhân đang bất tỉnh nhân sự nằm trên đất không biết sống chết ra sao.

Trong lớp khói bụi chưa tan bỗng vang lên một tràng cười ha hả đượm nỗi đau thương an ủi.

“Mạng đổi mạng, lấy di thể của Huyết Phù Gia đổi lấy tính mạng của tên cầm đầu đám loạn thần tộc từ, ầu cũng khiến để yên tâm nhắm mắt xuôi tay rồi, Tam đệ à!”

Gã hắc y nhân người dẫm máu tươi đứng giữa không trung, đôi đôi mắt bị thương xen lẫn vẻ thanh thần, nhìn xuống đồng thật xương vụn nát của huynh đệ dưới mặt đất, mặc niệm một hồi lâu.

Những Huyết Phù Giã được xếp vào hàng cao thủ luôn giấu kíp nổ trong người phòng khi cấp thiết buộc phải đồng quy vu tận với kẻ thù. Những vị Huyết Phù Giã tinh anh, dạn dày sương gió luôn có kỹ thuật tiếp cận địch, bảo vệ mình và giết kẻ thù bằng phương thức đặc biệt. Suốt nghìn dặm thảo莽, ai ai cũng lường trước được giây phút phải giáp mặt với tên giặc cầm đầu và cũng tiền liệu được rằng: thi thể của họ chắc chắn sẽ bị lôi ra lung lạc chỉ khi chiến đấu của những huynh đệ còn lại, nên không ai sợ mình bị nghìn giặc tấn công giết hại, vì bọn họ đều hiểu rằng: mình sẽ phải tự kích kíp nổ, chết chung với kẻ thù vào thời khắc then chốt.

Nếu người đã chết thì tội gì để thi thể trở thành đồng thất xương thối rữa vô dụng? Dùng nó để đổi lấy tính mạng của tên giặc cầm đầu cũng hay chứ sao!

Nghĩ rồi, lão đại bèn thu ánh mắt lưu luyến đó về, đưa tay lên miệng, huyệt một trảng sáo dài.

Tiếng huyệt sáo ào ào rít gào theo gió vang vọng khắp khu rừng tối tăm u ám, chấn động cả cây cối hoa cỏ, khiến những hạt mưa lấp lánh đọng trên cành lá phải rụng rơi là tả như những giọt nước mắt cuối cùng của người anh hùng rơi vì huynh đệ.

Đám thụa họ đang vây lấy cậu bé hôn mê bất tỉnh bỗng giật mình kinh hãi, ngo ngác quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy áo đen thâm máu khuất sau bạt ngàn cây xanh, xé gió xuyên không vun vút lao về hướng vực thẳm

Ai nấy đều trơ mắt đứng nhìn, ánh trắng mờ ảo hơi sương nhuộm trắng gương mặt già nua của bọn họ, giây phút trông thấy bóng đen cô độc lao thẳng xuống vực sâu vạn trượng, tất cả đều bất giác thờ dài.

Trong đôi mắt vẫn đục thoáng qua vẻ sảo duộm tựa hư vô.

Thấp thoáng ẩn hiện cảnh xưa: lâu son gác tía, yến tiệc linh đình, đến khi đảo ngược, lâu son sụp đổ hóa thành bụi tro...

Sáu trăm năm kim phần phồn hoa, mười nghìn dặm giang sơn gấm vóc, ngàn vạn dân tung hô thần phực, bốn phương trời lừng lẫy uy danh... Tất cả đều là hào quang chiến tích vang dội một thời của hoàng triều Đại Thành uy vũ muôn nơi!

Nhưng từ thời khắc này, thiên hạ đó...

Đã thay tên đổi chủ...

—

Hòa Quang nắm thứ mười sáu, hoàng triều Đại Thành lừng lẫy bốn phương suốt sáu trăm năm đã bị lật đổ.

Kim cung ngọc điện hoang tàn đổ nát, vùi thân dập xác hoàng tộc trong đồng tro tàn.

Hoàng triều Thiên Thịnh được lập lên trị vì thiên hạ!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1-7: Tay con đờ lảm!

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trường Hi năm thứ mười bốn, mùa đông tại Đế Kinh, kinh đô của hoàng triều Thiên Thịnh.

Trời hừng sáng, sương trắng lạnh lẽo vẫn lưu luyến giăng mờ khắp thế gian, những giọt sương đọng trên mái ngói lưu ly đỏ rực của Thu phủ ngõ Tây Hoa vô hình trung lại đậm thành một lớp phấn trắng tinh khôi nơi nơi bề mặt.

Màu đỏ rực rỡ ẩn hiện trong nền sương trắng tuyết càng khiến mái ngói lưu ly thêm phần hoa lệ, ánh lên vẻ dễ thương bất mất, hết như trái chín mộng được đem đi ướp lạnh.

Trái chín ướp lạnh...

Phượng Trì Vi bèn nuốt nước miếng đánh ực, xoa xoa cái bụng lép kệp đang réo lên ục ục của mình.

Cô bèn tưởng tượng ra trái hồng tươi rồi chín mộng vào cuối thu được người ta ướp lạnh trong đợt tuyết đầu đông, rồi đem ngâm cùng với rượu mật ong thượng hạng, sau đó xếp vào *chung sứ Cảnh Phong hình trĩnh* có rắc một lớp tuyết mỏng phủ lên trên, lúc đó ấy mà, sắc đỏ tươi rồi của trái hồng chín mộng sẽ óng ánh đẹp tựa ngói lưu ly, nếu nhón tay đưa trái hồng vào miệng cắn một miếng sẽ cảm nhận được ngay vị ngọt thanh lành lạnh tan trên đầu lưỡi, rồi trơn tuột như ngọc trôi xuống cổ họng, vị lạnh ấy sẽ thấm vào tận tâm can, giúp xua tan khí nóng hành hạ suốt bao năm trong lục phủ ngũ tạng của cô!

Chung sứ hình trĩnh

Chỉ tiếc là...cảm giác hương thụ đó chỉ có thể xảy ra ở kiếp trước mà thôi!

Phượng Trì Vi bèn ực đầu ừ rừ, thờ dài đánh thượt, chán chường cầm cây rẽ cán dài trong tay quét đồng tuyết lù lù cản đường đi lối lại xuống mặt hồ nhân tạo bên cạnh.

Cán rẽ đông cứng, hẫng còn đọng một lớp băng mỏng trên thân, nếu là người bình thường chắc chắn sẽ tặc lưỡi chế buốt, nhưng Phượng Trì Vi lại thoải mái nắm chắc nó trong tay, dường như cảm giác giá băng đó khiến cô cảm thấy cực kỳ dễ chịu.

Sau lưng bỗng vang lên tiếng ngọc bội đĩnh đang, mùi thơm sực nức liền theo gió xộc tới, Trì Vi chẳng hề ngoảnh đầu, vẫn mãi miết cầm cây rẽ cán dài xoèn xoẹt quét tuyết, những hạt tuyết kết tinh trắng muốt, hạt lán hạt vỡ theo đà đẩy, tụ thành đụn nhỏ, sẽ sè trên mặt đất.

“Ay! Đây không phải là Phượng tiêu thư của nhà chúng ta đó sao!” Một giọng nữ ôn ền cất lên, mang theo ý cười lạnh lẽo toát ra hơi hướm của sự khinh miệt: “Mới bánh mắt ra, con đã làm gì vậy?”

“Như người nhìn thấy đó ạ!” Trì Vi ngoái đầu, dùng rẽ gom tuyết lại thành đụn: “Con đang quét tuyết mà!”

“Những việc chân tay họ đáng thế này sao lại để cho tiểu thư là ngọc cảnh vàng nhà chúng ta làm vậy?” Á đàn bà kiêu diễm mới hơn hai mươi tuổi khề nhưn khỏe mắt tô lớp phấn hồng ánh bạc của mình lên, thứ phấn trang điểm có tên là ‘Phi Diệp Trang’ đang thịnh hành nhất kinh thành trong mùa đông này: “Nếu để cậu chủ của con biết, nhất định sẽ đau lòng lắm đấy!”

“Cậu chủ của con một ngày phải bận trăm công nghìn việc, đâu thể để cậu ấy bận tâm đến những việc con con như thế này được ạ? Có Ngũ cửu mẫu thương con là đủ rồi ạ!”

“Cũng phải! Cậu chủ của con hiện là đồ đốc năm quân, vô tướng oai hùng bậc nhất hoàng triều Thiên Thịnh chúng ta, làm gì còn thời gian rảnh rỗi để mà quản lý mọi việc trong phủ mình nữa! Vì con vốn là đứa trẻ chịu thương chịu khó nhất trong phủ nên cửu mẫu mới quan tâm đặc biệt tới con ấy mà!” Á Ngũ cửu mẫu sớm đã nép về trong Thu phủ hải lòng nhìn khuôn mặt củi găm đầy vẻ nhu thuận của Trì Vi...

Con nhỏ này, từ tấm bé tới giờ, lúc nào cũng hết mực ngoan ngoãn lễ phép, có bị gầy vò hành hạ đến mấy thì nó cũng chỉ im lặng chịu đựng, không dám cãi lại nửa câu. Không ngờ bà cô chồng bời tro trát trấu vào mặt người khác của nhà này lại sinh được một đứa con hiền lành biết ăn biết ở thế này!

“Sao hôm nay lại chỉ có cửu mẫu ra ngoài vậy ạ?” Trì Vi nhún nhường lùi lại một bước, cây rẽ trong tay vẫn xoành xoạch quét qua quét lại trên mặt đất, cố ý lược bớt chữ ‘Ngũ’ của á ta đi.

Vừa nghe thấy cô gọi mình như vậy, à liền mừng ra mặt, khề lướt đầu ngón tay thon gọn son đỏ choe choét qua cánh môi hồng, cười tit mắt: “Nghe nói có người sắp tới thăm Thu phủ của chúng ta, có lẽ sẽ cần cửu mẫu ra thiết khách...À, việc này con không cần biết nhiều đâu!”

Trì Vi bèn cúi đầu, mặt lạnh te, không lộ ra chút cảm xúc nào...Lối sống của hoàng triều Thiên Thịnh hết sức phóng khoáng, đám hoàng tộc đại thần trong triều càng quyen cậy thế ăn chơi trác táng, truy lạc thâu đêm suốt sáng trong thanh lâu tửu sắc, việc bọn quan lại đáng thị thiếp cho nhau là chuyện rất đời bình thường.

Đám thị thiếp trong Thu phủ vốn rất đông, à Ngũ cửu mẫu này tuy tài sắc chẳng ăn ai nhưng lại vô cùng lễ lỵ ti tiện, từ ngày bước chân vào phủ đến giờ, lúc nào à cũng phải sống trong cô đơn vô vớ nên khi mới loảng thoảng hay tin có quý nhân sắp đến thăm Thu phủ, à bèn xúng xính xiêm y, tô son trát phấn, nhân lúc sáng sớm tỉnh mơ chưa có ai thức giấc, liền hí hửng một mình ra hậu viện để nghiêng đón quý nhân, mong quý nhân gì gì đó có thể ‘nhất kiến chung tình’ với à, rồi à sẽ sống chết bám chặt lấy con cá lớn ấy để bay lên cao biến thành phượng hoàng danh giá!

Chẳng rõ, gã ‘quý nhân’ này là tên xui xẻo nào không biết!

“Bên cạnh cửu mẫu đâu thể thiếu người hầu đợc à!” Tri Vi bèn cấm cản rẽ vào đụn tuyết, bước lại, giờ hai tay ra định điu à: “Đề con điu cửu mẫu đi cho!”

“Ấy đừng! Tay của con đợc lắm!” À ta bèn gầy này lên, hất vôi bàn tay đầy háo ý của Tri Vi ra, ghé tồm nhào vào lòng bàn tay dính dính nước tuyết tan cùng văng trán từng đốm khác thường của cô, rồi lùi lại mấy bước, né cô như né tà!

Tri Vi chỉ nhè nhặn mỉm cười, gấu bàn tay vào ống tay áo rộng thùng thình.

“Con cũng mười lăm tuổi rồi chứ ít ỏi gì nữa đâu! Cứ ngày ngày lủi thủi trốn trong phủ cũng không phải là chuyện hay!” À ta liền đứng cạnh đụn tuyết, liếc mắt nhìn cô rồi nói tiếp: “Đề hôm nào cửu mẫu thừa chuyện với phu nhân, tìm một đám ưng ý để gả con cho người ta! À! Con trai của Lưu quân gia ở tiền viện, cửu mẫu thấy cũng khá lắm đó! Con thấy thế nào?”

Đúng là khá thật! Có mỗi cuốn ‘Tam Tự Kinh’ thôi mà phải mất năm năm mới học thuộc xong!

Tri Vi vẫn giữ nguyên ý cười hòa nhã trên môi, càng cười, trông cô càng toát lên vẻ nhu mì dịu dàng của thực nữ quý gia. Trên sắc da vàng vọt, đôi mắt mơ màng ướt át khẽ đảo quanh, lấp lánh vẻ xinh đẹp đầy quyền rũ.

À Ngũ cửu mẫu cứ đứng đó dán mắt nhìn cô, lòng tự nhủ...Nếu con ranh này không có nước da vàng vọt ốm yếu thì chưa biết chừng nó sẽ thành quốc sắc thiên hương đệ nhất thiên hạ cũng nên, chẳng trách có người nói nó giống người đó...

Nhưng mà, dù có đẹp đến mấy thì cũng chẳng thể làm lên trò chống gậy! Bởi vì, con bé có xuất thân ô uế này lại là một đứa đau ốm bệnh tật bẩm sinh, chẳng thể sống được bao lâu! Người ta nói hồng nhan bạc mệnh, số phận đã định sẵn nó sinh ra là để người ta vui đập đợc đũa trong bùn đen nhơ nhuốc mắt rồi!

Nghe thế, à bèn nhếch mép cười lạnh, cảm thấy hôm nay mình tạm sự với con bé Tri Vi này khá nhiều, nếu đổi lại là thường ngày, chắc chắn à sẽ chẳng có tâm trạng mà ngó ngang tới cô!

Nguyên cớ là thế này, hôm nay Sở vương điện hạ muốn giết người à tại hậu viện nên à mới mừng vui khắp khối, tâm trạng cũng vô cùng phấn chấn, khác hẳn mọi bận, nếu không phải như thế thì à chẳng thừa hơi để quan tâm đến việc chung thân đại sự của Tri Vi làm chi cho mệt!

À bèn hếch cằm, hừ lạnh một tiếng, nghĩ đến vị Sở vương điện hạ phong lưu tuấn tú đệ nhất hoàng triều, nghĩ đến việc mình có thể sẽ thoát khỏi kiếp sống cô quạnh trong Thu phủ nhỏ nhoi này, mặt mày liền rạng rỡ, tươi tắn như hoa, toan nhấc gót ngọc bước qua đụn tuyết.

“Xoạch!”

Chân bỗng trượt xoạch một cái do vô tình giẫm phải cục băng vừa nhỏ vừa trơn dưới đất, à bèn chói với vung tay loạn xạ vì không giữ nổi thăng bằng, rồi ‘À’ lên một tiếng, người theo đà ngã ngửa ra sau, mắt thấy cây rễ đang cắm trên đụn tuyết gần với mình, à vội vươn tay ra định tóm lấy làm thế vịn khỏi ngã, nào ngờ, Tri Vi lại thốt nhiên rút cây rễ đó lên!

À liền chụp tay vào không khí, rồi RẦM một cái, người đập mạnh xuống đất! Khôn thay, mặt đất chỗ à ta ngã lại vừa dốc vừa trơn do băng tuyết vẫn chưa tan, cả người à liền bị tuột theo đà nghiêng của mặt đất, lao thẳng về phía trước, mà phía trước lại là hồ nhân tạo cứ đến mùa đông thì nước lại đông thành từng tảng, lạnh cắt da cắt thịt!

Quá đối hoảng loạn vì tình thế nguy ngập ngay trước mắt, à ta bắt đầu đi phải gào ầm lên kêu cứu: “Mau giữ ta lại, giữ ta lại!”

Tri Vi nghiêng đầu ngó về mặt hồ xiêu phách tán của à rồi chậm rãi thu tay vào trong ống tay áo, ôn tồn nói: “Không được đâu ạ! Tay con đợc lắm!”

“TÙM!”

Con người ta khi bất ngờ bị rơi xuống nước cũng chỉ có thể phát ra một tiếng ‘tùm’ đầy hơi hột mà thôi!

Tri Vi cong môi cười, xách theo cây rễ cần dài lững thững bước đến bên hồ. À Ngũ cửu mẫu này cũng biết bơi chút đỉnh, vẫn có thể khua tay đập chân ngoi ngóp trên mặt nước, nhưng nước hồ quá công, ngay lập tức, khuôn mặt son phấn nhòe nhoẹt của à liền trắng bệch như tờ giấy, mũi tóc ướt mà óng à cũng xỏ ra, ướt nhem nhẹp trùn kín lên mặt, trông à lúc này không khác gì một con rắn đầu đen, đang lộp ngóp bơi dưới hồ.

Có vẻ như cảm giác rét thấu xương ấy đã khiến à không còn sức để thoát thành lời, lại dường như biết được rằng Tri Vi sẽ không ra tay cứu mình nên à mới cố sống cố chết bơi vào bờ.

Tri Vi thán nhiên ngồi xồm trên bờ ngắm động tác bơi chệch vật khổ sở của à ta, khu hậu viện này vốn hoang vắng khuất nẻo, lại thêm sáng sớm tỉnh mơ đã có chuyện xảy ra thì họa có thành mới biết được Ngũ cửu mẫu của Thu phủ bị trượt chân ngã xuống hồ băng. Đang yên đang lành, à đàn bà khủng điên này lại đi ra đây để đâm đầu vào chỗ chết.

Kẻ ướt như chuột lột, mũi mới bơi được vào bờ, run rẩy vươn tay định bám vào thành hồ thì lại bị Tri Vi dùng cán rễ hất mạnh ra xa!

Cứ hất này là vị mệ của cô!

Năm đó, khi mẹ của Tri Vi dẫn theo cô và em trai quay trở về phủ đã phải quý trước cửa nhà họ suốt ba ngày ba đêm, đến ngày thứ ba thì của mới chịu mở, nhưng đón chào họ lại là một chậu nước rửa chân được hắt thẳng vào mặt, còn kẻ đứng sau cánh cửa hắt nước đó chính là tỷ nữ của à Ngũ cửu mẫu này!

Ngày đó tuyết cũng phủ trắng xóa cả bầu trời, gió lạnh rít gào còn buốt hơn cả hôm nay, có còn nhớ lúc đó mình quý sau lưng mẹ, những hạt nước bắn dính trên tóc mẹ cứ từ từ kết lại thành băng, sau trận đó, mẹ có sốt cao suốt ba ngày ba đêm, suýt nữa thì bỏ hai chị em cô mà đi!

...À Ngũ cửu mẫu lại bơi vào bờ lần thứ hai, mặt hồ đã bị à quấy đập tạo thành những con sóng lớn nhỏ lan ra đập vào những tảng băng đang trôi cạnh đó, động tác của à cũng chậm thấy rõ, bàn tay cứng đờ vươn vội về phía gờ đá nhỏ ra cạnh thành hồ định bám chặt vào đó.

Tri Vi bèn thò cán rễ, đẩy mạnh à ta ra giữa hồ!

Cứ đẩy này là cho chính cô!

Lưu quân gia là họ hàng xa của à, hẳn thấy cô vừa mất nên nảy sinh tà ý, đầu tiên là mở miệng đòi lấy cô làm vợ lẽ, sau khi bị cự tuyệt thì giờ giọng đòi cưới cô về làm vợ cho đứa con trai dẫn đón của hắn, mục đích chính là muốn hai cha con cùng chung cha một à đàn bà. Mẹ cô hay tin, bèn ngày đêm khóc lóc van xin trước mặt cửu mẫu, nhờ vậy mà hai cha con hắn mới chịu yên được một khoảng thời gian. Nhưng mấy ngày trước, gã Lưu quân gia để tiện đó đã bày mưu lừa cô đến một căn nhà bỏ hoang rồi định giờ rồi, may là cô luôn dặt trong người con dao để phòng thân, nếu không thì, Phụng Tri Vi của hiện giờ, hoặc là làm vợ của hai cha con nhà hắn, hoặc là chịu mất trinh tiết, bị tống khỏi Thu phủ, mang tiếng ô nhục cả đời!

...Lần thứ ba, à Ngũ cửu mẫu bơi vào bờ, nhưng à đàn bà này lại gian ngoan, hiểm độc không thua kém ai, à không ngu ngốc cố bám vào thành hồ như hai lần trước nữa, mà đột ngột thò hai tay ra nắm chặt lấy cán rễ, rồi kéo thật mạnh về lòng mình.

“ÚM!”

Tri Vi không kịp phòng bị liền bị à lôi thẳng xuống hồ.

Nước lạnh thấm tằm can liền bao lấy toàn thân, cô rùng mình phản ứng lại, vốn tưởng mình sẽ chết công dưới hồ, nhưng theo sau cảm giác lạnh buốt ấy lại là luồng khí nóng ả náu trong người suốt bao năm bỗng bùng lên, lan ra khắp cơ thể, rồi nhập vào luồng khí lạnh mới chạy qua, trung hòa thành luồng khí ấm như suối nước nóng đang phun trào, dần dần lan toả khắp các kinh mạch, liền khiến cô cảm thấy cực kỳ khoan khoái dễ chịu như đang bơi trong hồ nước nóng vậy.

Tri Vi cũng lại một thoáng, vội lấy tay ấn ngực, từ nhỏ cô đã bị chứng bệnh nóng trong hết sức kỳ lạ, cơ thể thường hay mất nước trầm trọng, người nóng như phải bỏng, cực kỳ thích chạm vào những thứ lạnh buốt, đại phu khám bệnh rồi phán rằng cô chỉ có thể sống được không quá hai mươi năm, từ đó, trong mắt mọi người, cô luôn là đứa trẻ bị nguyên rủa phải chết yểu.

Bệnh trong người mình...chắc đã nặng thêm rồi, bị rớt xuống hồ băng mà cũng không cảm thấy lạnh nữa kia!

Đa đầu bắt chợt bị giật mạnh, à đàn bà ở bên đang chìm dần bỗng túm lấy tóc của Tri Vi, cô giật mình, vội quay mặt sang thì nhìn thấy ý cười gằn độc địa cùng khuôn mặt tái nhợt như xác chết của à Ngũ cửu mẫu, nắm đầu ngón tay của à ta như nắm sợi dây leo có thể sống có chết quấn chặt lấy tóc cô, như muốn kéo cô xuống đáy hồ để chết đuối cùng à.

Tri Vi chỉ nhìn à rồi cười nhạt.

“Xoẹt!”

Bóng dao sáng loáng chợt lóe lên giữa mặt hồ lạnh lẽo, một lọn tóc đen tuyền bị cô thán nhiên cắt đứt, từng cọng là tà rơi xuống, bập bênh trôi theo dòng nước rét cắt da cắt thịt.

Lại lần nữa hất tay, lần này tế hơn lần trước, do hết đường để bám víu, à Ngũ cửu mẫu sức cùng lực kiệt chỉ đành tro mắt nhìn Tri Vi lần cuối rồi lặng lẽ chìm dần...

Tri Vi bèn co chân nhón đầu à xuống tận đáy — nếu số đã tận thì tốt nhất là chết nhanh một chút!

Thuận thế đập chân, Tri Vi bèn đẩy mạnh để bơi ra xa, rồi vén gọn những sợi tóc ướt sũng của mình lên. Ngập lặn trong hồ băng từ này đến giờ khiến luồng khí nóng trong cơ thể cô hoàn toàn biến mất, cô chỉ cảm thấy người mình nhẹ bẫng, đầu óc thư thái, khoan khoái đến độ chỉ muốn trằm mình trong nước lạnh cả ngày.

Thế là, thích thú thỏa thuê bơi dưới hồ, vừa bơi vừa nghĩ cách giải quyết hậu quả — Phải làm sao để xóa mọi dấu vết trên bờ, phải ăn nói thế nào để mẹ cô không nghi ngờ về mái tóc đột nhiên bị xén cụt lùn và bộ quần áo ướt nhẹp của mình.

Những việc này đối với cô mà nói, vốn không thành vấn đề!

Bơi chán, cô bèn quay về bờ, lúc đang vờn tay định vịn vào thành hồ để leo lên, vô tình cô đưa mắt sang nhìn mặt nước sóng sánh phía bên cạnh, chợt دید người đứng chón chân tại chỗ!

Một dáng người cao ráo trong chiếc áo choàng chênh chếch theo gió đang in bóng xuống mặt nước sáng loáng như gương!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Giết người cũng cần lý do nữa à?

Tri Vi chợt dờ dẩn ngắm nhìn dáng người cao lớn đang chắn trước mặt mình!

Đầu đội mũ quan đỉnh ngọc phi thủy, người khoác cẩm bào trắng thêu họa tiết đen thẫm, viền áo choàng được gắn lông trắng muốt lấp lánh thứ ánh sáng cao quý tuyệt luân, song, hơn tất thấy, dung mạo tuấn tú vô song của người đó mới chính là tiêu điểm của mọi ánh nhìn. Có thể nói, những gì đẹp đẽ hoàn mỹ nhất thế gian này đều hội tụ trên khuôn mặt đó, chỉ một cái nhử mày rất khẽ cũng đủ chao đảo vạn dạm giăng sơn.

Đôi chân mây tinh xảo, mượt tựa lông vũ khẽ nghiêng lên, đôi môi quyền rũ được tạo hóa hóa dây công khắc họa thoáng cong thành đường cánh cung tuyệt đẹp, nhưng chỉ trong chớp mắt, hai đường nét như kẻ như vẽ đó lại trở nên mờ nhạt, nhường lại vẻ rặng ngời lấp lánh cho đôi mắt đen như hắc ngọc thoáng hiện lên vẻ ưu tư dưới hàng mi dày rậm.

Con gió đầu đông nhẹ lướt, cuốn theo những bông tuyết trắng xóa, cánh hoa mai trắng muốt bên kia bờ hồ cũng rạp riu tung bay theo gió, hòa vào trong tuyết, tuyết vờn trong hoa, thích thú vui đùa giữa hồ băng hình bán nguyệt, rồi lần trốn trong chiếc áo choàng lông màu trắng sáng đương bay phấp phật sau lưng chàng trai. Giữa trời đông trắng xóa đơn độc một màu, cảnh sắc xung quanh bỗng bừng lên vẻ đẹp thuần khiết, như vẽ như họa.

Tiền nhân trên núi, ẩn sĩ trong rừng, danh họa bốn phương, khó tỏ nổi màu.

Dáng người cao lớn ẩn hiện sau lớp áo lông, ngọc thụ sừng sững đứng trên thành hồ, cúi đầu đắm chiều nhìn cô gái dưới nước.

Tri Vi vội trảm mình xuống, đầu ngược lên nhìn chàng trai nọ.

Ánh mắt phòng bị của cô liền chiếu thẳng vào đôi mắt lạnh lẽo, tối đen như mực của chàng trai.

Trời phú cho người đó đôi mắt tuyệt đẹp, hể đôi mắt ấy thoáng chuyển động thì sẽ mang theo ánh tinh quang lấp lánh mẽ ly say đắm lòng người, còn khi đôi mắt ấy ngừng lại chăm chú quan sát vào một điểm thì lại trở nên đen thẫm, lạnh buốt như vực nước sâu vạn trượng, trong đôi đồng tử tối đen như mực ấy dần hiện lên sắc lam đồng tảo nhả của gấm vóc lụa là xa hoa lộng lẫy, gọi lên vẻ cao sang quyền quý pha lẫn vẻ kiêu căng lạnh lùng khiến người khác bất giác mê muội, chìm đắm trong đó.

Tri Vi liền đứng dậy lấy tay che ngực, nhìn thẳng vào đôi mắt phong lưu đa tình chan chứa vẻ mẽ ly huyền ảo đẹp tựa mặt hồ đen thẫm lấp lánh dưới trăng của chàng trai, thầm nghĩ: chẳng lẽ trên thế gian này lại có khuôn mặt quyền rũ mẽ hờn khiến tâm trí người ta mụ mị đến mức mất hết tính táo để nhìn ra tâm tư chôn giấu trong đôi mắt đen hun hút như vực sâu vạn trượng và lạnh lẽo như băng nghìn năm thế này à?

“Lâm phiền cho tôi qua!” Cô đánh mặt sang bên, biểu thị người đó nhường chỗ cho mình leo lên bờ.

Không thấy chàng trai nhúc nhích, chỉ thấy chàng ta vẫn cúi đầu ngắm Tri Vi đứng dưới bậc đá, nơi nước khá nông. Mái tóc xoã dài ôm lấy khuôn mặt yêu kiều điểm lệ; chân mày thanh tú, đen mượt tựa lông vũ còn lăm lăm vương vài giọt nước; đôi mắt ướt át mẽ ly như phủ thêm lớp lụa mờ màng khi nhìn người khác.

Quả là một cô gái có vẻ ngoài yếu đuối vô hại.

Quả là khuôn mặt khiến hẳn...sững sờ đến khó tin!

Giữa làn nước sóng sánh, Tri Vi hơi khom lưng, khéo léo lấy tay che ngực, hoàn toàn không vì tư thế đó mà thẹn thùng bối rối, cũng chẳng hề tỏ vẻ hoảng hốt hoang mang khi bị người khác phát giác ra hành vi giết người của mình, cô vẫn đứng thản nhiên dưới hồ, chăm chăm nhìn vào ý cười đầy vẻ khiêu khích trong đôi mắt của chàng trai.

Nếu cô có nguy trạng che giấu tâm tư của mình thì chắc chắn người phải chuốc lấy nỗi nhục sẽ chính là cô! Vì cô nhìn ra, chàng trai nọ có thể đọc được suy nghĩ của người khác qua đôi mắt nhạy bén, tình huống như cú vọ của mình.

“Cô nương tính lên bờ như thế này à?” Phái qua một lúc, chàng trai nọ mới chịu lên tiếng, giọng điệu nghe ra thì có vẻ quan tâm nhưng thực chất lại che giấu vẻ dưng dưng lãnh đạm vốn có của mình trong đó.

Tri Vi bèn quay đầu lại xem xét, à Ngủ cừu mẫu kia đã chìm xuống tận đáy rồi.

“Nếu cái xác nổi lên thì sao?” Đôi mắt của chàng trai bên đời ra giữa hồ: “Đến lúc đó, người phụ trách quét tước hậu viện là cô nương sẽ phải ứng phó với những lời tra xét của Thu phủ thế nào đây?”

Tri Vi liền cảm nhận được trong lời nói của chàng ta vốn không hề có ý quan tâm lo lắng cho mình mà lại mang theo hơi hướm của lòng hiếu kỳ thắc mắc muốn được giải đáp, nhưng sao cô có thể để một kẻ xa lạ như hẳn vận vẹo chất vấn mình được?

“Ồ? Tra xét à?” Tri Vi bèn cười khẩy, rẽ nước bước từng bước lên bậc đá, đi thẳng lên bờ, những giọt nước trên người cô liền rớt xuống đất, bắn lên đôi ủng đen tuyền lăm lăm bằng vải gấm thượng hạng của chàng trai, quả nhiên, chàng ta liền tránh qua một bên nhường chỗ cho cô đứng.

“Ngủ phu nhân bỗng dưng trượt chân ngã xuống hồ tại nơi hên gặp ‘quý nhân’ sau hậu viện.” Tri Vi bình tĩnh lấy tay chải mái tóc ướt nhep cong còm cho thật thẳng, rồi buồn bực rờ lên mặt mình — loại son móng tay của à Ngủ phu nhân này dường như có chứa chất “Vô Na Hoa” có tác dụng làm ‘nổi màu sinh hương’ thì phải, loại chất này một khi đã hòa vào với nước thì sẽ rửa trôi lớp nghệ vàng được thoa trên da suốt bao năm nay của cô. Từ nhỏ đến giờ, hể bước ra khỏi cửa gặp mặt người khác, cô đều phải thoa nghệ để da dẻ của mình trông vàng vọt ốm yếu thấy rõ. Đây là yêu cầu của mẹ cô, ngay cả cô cũng cam thấy bốt đi một gánh nặng tâm lý nhưng giờ thì hay rồi, dung nhan thật sự đã bị kẻ khác trông thấy mất rồi!

Thở dài sườn sượt, cô bèn quay sang cười với chàng trai nọ: “Việc này đáng lẽ phải do ngài giải thích với Thu phủ mới đúng chứ!”

“Vi đã có hẹn với ta à?” Chàng trai liền quay đầu lại, cười đầy thâm ý: “Nhưng cô nương à, hình như tại hạ có hẹn với cô nương chứ đâu phải mỹ nhân đã hết thời kia đâu!”

Tri Vi sững người, quay sang nhìn chàng trai, đôi mắt cô bần sinh đã ướt át mờ màng nên khi nheo mắt cúi liếc sang nhìn hẳn lại chỉ toàn lễ vẻ yếu đuối ủy mị như đóa hoa mong manh chỉ cần chạm nhẹ đã úa tàn: “Ồ? Thế thì đúng là vinh hạnh cả đời của nó gia rồi... Xin hỏi công tử đây, danh tính của nó gia là gì thế nhỉ?”

Khóe môi của chàng trai bèn cong lên cười đầy quyền rũ rồi vờn một tay ra kéo cô sát lại gần mình, cúi đầu thủ thi vào tai: “Sớm muộn thì nàng cũng nói cho ta biết thôi...”

Vì không để phòng nên Tri Vi bị kéo ngã vào lòng hẳn, muốn vùng vẫy mà không tài nào cựa quậy nổi, lúc đó cô mới nhận ra rằng, gã đàn ông trông khôi ngô tuấn tú hào hoa phong nhã này lại là kẻ có võ công cực kỳ thâm hậu. Cô bèn cúi xuống nhìn vào bàn tay đang nắm chặt lấy cổ tay của mình, năm đầu ngón tay thuần dài dốt nào ra dốt này, da dẻ thì trắng mịn tron láng như bạch ngọc, thoát nhìn sẽ tưởng rằng đó là bàn tay của tên thư sinh trời gả không chặt, nhưng trong đó lại chứa sức mạnh kinh người, cô thế dễ dàng kẹp chặt tay cô, khống cho cô có cơ hội gắng co để thoát ra.

Vì cơ thể áp sát nên vị bạc hà mát lạnh liền vẩn vào quanh mũi. Thứ hương thơm lạnh lẽo nhưng thanh mát, dù chỉ thoáng thoáng nhưng lại ngập tràn không trung. Do không quen nên cô khó chịu nhử mày, toan vùng vẫy thì sau lưng hẳn bỗng truyền đến tiếng bước chân dồn dập của một đám người.

Có kẻ danh giọng: “Ngọc Hoa đâu? Bảo nàng ta ra tiền viện nghênh tiếp, sao đến giờ vẫn không thấy bóng dáng đâu vậy hả?”

Tri Vi دید người, cô nhận ra giọng nói đó — Đó là cửu cửu của cô, đó đốc năm quân Thu Thượng Kỳ! Vô tướng lĩnh danh khét tiếng đệ nhất trong triều.

Còn Ngọc Hoa, giờ đang chìm ngấm dưới đáy hồ sau lưng cô.

Có thị vệ thì thăm bẩm báo, mới được một nửa thì bị Thu Thượng Kỳ cắt đứt bằng một tiếng A đầy kinh ngạc: “Thì ra ngài ở đây à...?”

Giọng điệu đó hướng về nơi Tri Vi đang đứng, cũng lạ như tên thị vệ nọ, mới chỉ nói được một nửa thì đã bị chàng trai cắt ngang: “Ta đi dạo quanh một vòng thì ảnh hưởng đến ngôi sao, Thu đại nhân?”

“Không dám ạ!” Thu Thượng Kỳ vội cúi người, giọng nói có vẻ lúng túng.

Tri Vi nhận thấy trong ngữ khí của cửu cửu như tình tuy rằng có toát lên vẻ hoang mang bối rối nhưng lại thiếu đi vài phần cung kính, còn giọng điệu của chàng trai nọ cũng khá khó chịu, vì thế, cuộc đối thoại của họ nghe kiểu gì cũng thấy có vấn đề...

“Thị thiếp Ngọc Hoa là mỹ nữ nổi gỏi đàn hát ca múa nhất trong phủ, vốn được chỉ định đi hầu hạ ngài...” Thu Thượng Kỳ khó xử nói tiếp: “Nhưng hôm nay chẳng may lại đổ bệnh...”

“Ta đã gặp nàng ta rồi!” Giọng điệu hồ hững của chàng trai bèn vang lên cắt đứt lời biện hộ xảo trá của Thu Thượng Kỳ. Tri Vi nghe thấy thế liền nghiêng mày ngẩng lên nhìn hẳn, vừa khéo lại gặp ánh mắt của hẳn cũng đang nhìn mình, thành ra bốn mắt bỗng giao nhau, hẳn bèn cong môi cười trừ chờ cô.

Đúng là gặp rồi, lúc đang vật lộn ở dưới hồ.

Chăm chăm nhìn đối phương, hai người họ bèn dùng ánh mắt để đối đáp nhau.

...Ta sẽ nói gì, nàng có biết không?

...Không, vì đó là việc của ngài.

...Sợ không?

...Giết người thì phải đền mạng, đâu thể oán trách ai được?

Ý cười hòa nhã vẫn hiện hữu trong đôi mắt của Tri Vi, khiến chàng ta không thể nhìn thấu tâm tư của cô lúc này, duy chỉ có bàn tay đang cố đẩy người chàng ta ra xa thì lại lạnh toát. ...Chàng trai bèn nhủ mảy, cảm thấy vô cùng kỳ lạ vì rõ ràng đã cách một lớp áo ấm rất dày nhưng vẫn cảm thấy hơi lạnh từ tay cô truyền sang ngực mình.

Áo gác sao? Hay là vết thương cũ lại tái phát để hành hạ hân?

Luồng hàn khí lạnh thấu tâm can đã an phận suốt bao năm lần lần nữa phát tác để gây vô hấn sao?

Chẳng hiểu tại sao, khi trông thấy đôi mắt uon ướt găng mờ hơi sương đầy vẻ yếu đuối ủy mị của Tri Vi, hân lại chợt cảm thấy mê muội, chỉ biết ngẩn ngơ ngắm nhìn cô mà thôi.

Quả là một cô gái thú vị...

Thử cảm xúc rồi rầm hồn rộn ấy chỉ thoáng qua tâm trí trong chớp lát, loáng cái, hân đã thu ánh mắt phức tạp của mình lại, khẽ quay người, nhìn vào vẻ mặt thắc mắc của Thu Thượng Kỳ.

“À, ta đã giết nàng ta rồi!”

Đềem nhiên lên tiếng tháo gỡ khúc mắc trong lòng Thu Thượng Kỳ, giọng điệu của chàng ta vô cùng hồ hững như đang nói đến chuyện kiến ti hơn đã bị mình đi chết.

Thu Thượng Kỳ tròn mắt khiếp đảm nhìn chàng ta, ý cười quá đỗi thân nhiên hiện hữu trên gương mặt tuấn tú ưu nhã của hân khiến gã cảm thấy lạnh buốt sống lưng, những truyền kỳ về hân tại Đế Kinh cũng hiện lên trong đầu ần sau tướng mạo hào hoa phong nhã đó chính là tính cách hi nộ vô thường, khát máu vô tình của loài quỷ dữ.

Thu Thượng Kỳ vội vàng giấu giếm vẻ mặt kinh hãi của mình bằng thái độ ôn hòa, nhả nhặn nói: “...Giết rồi thì thôi vậy, nhưng chẳng hay nàng ta đã gây ra tội gì để đến nông nổi...”

Khẽ cúi đầu vuốt ống tay áo, chàng trai lại cắt đứt lời của gã bằng ngữ khí dừng dừng như con gió đông vô tình cuốn theo những bông tuyết trắng xóa.

“Giết người cũng cần lý do nữa à?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Chẳng hiểu nổi là thứ gì

“Giết người cũng cần lý do nữa à?”

“Cần lý do nữa à?”

“Cần không?”

“Không cần sao?”

Tri Vi vượt bộ quần áo đã khô được một nửa cho thẳng thướt rồi loẹt quẹt kéo rê cây rê cán dài trên con đường phủ đầy tuyết ban sáng, vừa đi vừa lăm nhăm nhấc lại câu trả lời còn lạnh hơn cả băng hàn của chàng trai nọ.

Chàng trai có vẻ ngoài thanh nhã đẹp tựa bông tuyết lất phất bay trong gió ấy lại có thể hồ hững thốt ra một câu vô tình khiến người ta giật hồn, chỉ biết chôn chân đứng tại chỗ, nghẹn lời cứng họng.

Vốn luôn cho rằng mình có thể trấn tĩnh, bình thản trong mọi trường hợp, nhưng khi nghe thấy chàng ta thốt ra những lời như vậy, Tri Vi vẫn phải rùng mình run rẩy.

Vốn tưởng rằng cừu cừu sẽ phần nộ đến cực điểm, đôi làm lớn chuyện này hoặc chí ít cũng phải sà sầm mặt lại đuổi hân ra khỏi phủ, nhưng không ngờ, ông ta lại cười khan hai tiếng, vẻ như đã quá quen với cách ăn nói ngông cuồng của hân ta. Thêm một chuyện nữa, lúc đó ông ta cũng đã sinh nghĩ kẻ núp sau tấm áo choàng rộng thùng thình ấy có lẽ là cô, có đến mấy lần ông ta nghiêng đầu qua bên để nhìn cho kỹ nhưng cuối cùng, ông ta cũng chỉ chọn cách đứng nguyên tại chỗ mà không dám xông ra nhận mặt đứa cháu gái này.

Hai kẻ đó hàn huyên dăm ba câu xã giao, rồi cừu cừu bị hân đuổi khéo đi, thấy bóng của ông ta đã khuất, hân mới chịu buông cô ra, trước lúc ra về, hân còn ngoái đầu lại nhìn cô chăm chăm, lâu đến mức khiến da gà gai ốc của cô sồn tận, lúc ấy hân mới chịu bỏ đi.

Tri Vi xoa xoa cánh tay lạnh buốt rồi thờ dãi than vãn: đứng là xui xẻo dù đường... Cần rằng nhẫn nhục chịu đựng bao năm, đến khi có cơ hội trời cho để trừ khử á đản bà ác độc đó thì lại bị người ta bắt được quả tang, đứng là xui tận mạng.

Tuy kẻ ấy không gây khó dễ cho cô, còn giúp cô thoát tội nhưng Tri Vi lại không hề cảm thấy vui mừng chút nào.

Bởi vì giây phút cô nhìn thấy bóng hân in dưới nước, trong đôi mắt đó đã lóe lên... sát khí!

Do vậy, cô mới đứng chết lạng ở dưới hồ băng, không dám nhúc nhích hay động dấy, vì sợ!

“Giống như cá nằm trên thớt ấy...” Tri Vi thờ dãi lăm nhăm rồi chán nản vung đầu rê lên trước, vừa bước đi vừa lấy chân hẩy hẩy đầu rê khiến cho mỗi lần đầu rê bị hất lên lại kéo theo một lớp tuyết mỏng bắn ra tung tóe. Vừa nghịch ngợm vừa suy nghĩ, nghĩ mãi, cuối cùng cô bèn hậm hực thu cây rê về, buồn bực tự như: không biết đến bao giờ mình mới được ngồng cuồng ngạo mạn như hân đây?

Nếu được như hân, cô sẽ không phải chịu đối chịu khát quý trước cửa phủ suốt ba ngày ba đêm rét mướt, chịu để chịu nước rửa chân hất thẳng vào mặt, rồi mới được công nhận là người của Thu gia.

Nếu được như hân, sẽ chẳng có tên dâm dê đề tiện mang họ Lưu nào dám dúi cô vào nhà hoang để giờ trò đòi bại nữa!

Nếu được như hân, cô sẽ thoát khỏi kiếp sống ăn nhờ ở đậu tại nhà người ta, và mẹ cô sẽ không phải ngậm đắng nuốt cay để bảo vệ hai chị em cô trong túi nhục cảm hôn.

.....

Bớt mơ mộng đi!

Tri Vi bèn cười tự giễu, kéo lê cây rê đi về phía trước.

Sống không nổi đến năm hai mươi tuổi, mơ mộng nhiều như thế để làm gì?

Cô lừng thững bước đi rồi quẹo vào ngõ rẽ có bức tường hoa chắn ngang, hoàn toàn không hay biết rằng, sau bức tường hoa đó có người luôn đứng lặng lẽ quan sát nhất cử nhất động của cô này giờ.

Và cũng trông thấy vẻ mặt rầu rĩ bất lực khi này của cô.

Hàng dây leo xanh um tươi tốt, đầm ra tua tủa quấn quanh bức tường hoa khiến gió thoảng qua cũng chỉ khiến những chiếc lá rung rinh khẽ lay động chứ không hề làm lộ thân hình đang đứng sau nó, qua kẽ lá, chỉ thấp thoáng ần hiện đôi mày kiếm sắc lạnh, đen sậm như màu chì, mượt mà như lông vũ.

Mãi lâu sau.

“Ninh Trùng!”

“Dạ!”

“Người nói xem...” Chàng trai khẽ chỉnh cổ áo cho ngay ngắn, đôi mắt đen lầy lắp lánh tình quang trên khuôn mặt khôi ngô tuấn tú vô song thoáng hiện lên ý cười lạnh lẽo: “...chúng ta có nên giết cô à không? Cô à đã làm hỏng mất việc tốt của ta, hơn nữa, ta luôn cảm thấy cô ả đó có chút...nguy hiểm!”

“Chú nhân.” Gã đàn ông mặc áo xám có tướng mạo bình phàm đang đứng cạnh bên bên đưa mắt nhìn chăm chăm vào bóng lưng của cô gái phía đằng xa rồi bấm ngón tay tính toán, sau đó thốt ra ba tiếng cực kỳ ngắn gọn: “Nửa khác ạ!”

Nửa khác chính là khoảng thời gian nhanh gọn để giết người rồi hủy thi diệt tích, xóa sạch dấu vết.

Đưa tay lên sờ cằm, chàng trai chỉ tự tiểu phu tiểu nhân tên thuộc hạ có trực giác siêu phàm của mình rồi nói: “Tốc độ của người đạo này chậm đi rồi thì phải!”

“Vi cô gái này có chút khác người!” Ninh Trùng tỏ ra vô cùng nghiêm túc, đáp lại: “Cô ta mang lại cảm giác rất đối quen thuộc, có chút đen tối, có chút quý quyết, có chút lạnh lùng, có chút chẳng thể hiểu nổi là thứ gì cả!” Gã nghiêng đầu suy nghĩ có tìm từ ngữ để miêu tả: “Giống...”

Chàng trai bên nướng mỳ, trong đôi mắt lộ ra ý cười thích thú, lòng thầm nghĩ có chút đen tối, có chút quý quyết, có chút lạnh lùng, có chút...chẳng thể hiểu nổi là thứ gì...

Rồi bỗng thấy tên thuộc hạ hôn hờ thốt lên một câu: “Giống chú nhân ạ!”

.....

Đưa tay lên miệng khẽ khụ một tiếng, chàng trai nhìn chăm chăm vào gương mặt tươi cười rạng rỡ do quá đối vui mừng của tên thuộc hạ, lạnh giọng hỏi: “Thế à?”

Ngây ngô không hiểu mình đã gây ra tội gì, vội gật một cái rõ mạnh: “Đúng thế ạ!”

Gã đàn ông mặc áo xám vốn luôn im lặng lắng nghe cuộc đối thoại của hai người họ chợt kéo vội tên tai bay vạ gió nọ dạt ra xa...

Chàng trai mỉm cười nhìn đáng vẻ hấp tấp chạy trốn của hai tên thuộc hạ trung thành rồi quay đầu lại, đối mặt về hướng Tri Vi đã khuất dạng, nhớ đến dung mạo khiến hắn giật mình thảng thốt của cô, ánh mắt bỗng trở nên đăm chiêu nghĩ ngợi, lát sau, hắn chợt phá lên cười: “Giống ta sao...?”

Rồi hắn thư thái để một tên thị vệ cung kính hầu hạ mình khoác áo choàng lông thêu hình rồng đen lên người, sau đó hứng thú đưa mắt ngắm cảnh vật xung quanh thêm lần cuối, cười khẽ một tiếng rồi quay người rời đi.

“Nếu đã như thế, ta sẽ chờ thử xem.” Tiếng cười tuy phát ra rất khẽ nhưng lại trầm vang mang theo uy lực ghê gớm, khiến cây cối xung quanh phải xào xạc lay động: “chờ xem cô ta có thể giống mình, sống sót được tại Đế Kinh muốn trùng sống gió, chờ xem cô ta có thể...”

Bỗng dừng lại, một luồng sát khí rợn người chợt toát ra trong lời nói, khiến đóa mai trắng đương nở rộ trên cành cao chợt vọt phải lạng lẹ úa tàn.

“...sống được nổi ba tháng nữa không?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tại cái màn thầu mà ra cả!

Cánh cổng gỗ mục của căn nhà tồi tàn lụp xụp nằm khuất sau khu ngõ vắng đang khép hờ chờ người trở về. Trước đây, căn nhà vô danh này thuộc chái nhà dành cho kẻ hầu người hạ, nhưng sau đó được tách ra ‘nhường’ lại cho đại tiểu thư của Thu phủ ta túc. Xấu tới gì vị đại tiểu thư ấy cũng là một trong số những chủ nhân của Thu phủ này, nhưng lại bị phân cho một căn nhà xập xệ với khoảnh sân nhỏ có bờ tường thấp lè tè, miệng nói là muốn giữ lại chút thể diện cho đại tiểu thư của Thu gia nên mới để bà mẹ con họ sống tại đây, song thực chất, chút thể diện đó lại chẳng được coi là thứ gì. Ngoài khoảnh đất này ra thì mọi vật dụng trong nhà đều là thứ dành cho ‘kẻ ăn người ở’.

Hồi đó, đích thân Thu phủ nhân đã đứng ra phân đất chia phòng, vốn tưởng đại tiểu thư danh giá một thời của nhà họ sẽ làm ấm lên đôi hường dài ngoặt thật thỏa đáng, nào ngờ, vị đại tiểu thư Thu Minh Anh bỏ nhà đi biệt suốt bao năm lúc về còn dắt theo hai đứa nhỏ lại ‘thay tâm đổi tính’, vô cùng an phận, nhất nhất nghe theo sự sắp xếp của bọn họ.

Thời đời là thế, những kẻ được coi là nổi nhục của danh gia, một khi đã hết nơi nương náu phải dắt đầu tay bị tay xách kéo theo hai đứa con thơ quay về nhà mẹ đẻ xin ăn nhờ ở đậu thì chẳng còn tư cách gì để ra vẻ ta đây, so đo tính toán thiệt hơn với ai nữa!

Vừa mới vào đến cổng, Tri Vi đã chạy thẳng tới bàn ăn cơm đặt giữa nhà, mới sáng sớm tinh mơ đã phải vật lộn giết người dưới hồ, lại còn bị người ta bắt quả tang, ép phải ôm ôm ấp áp, bao nhiêu việc xảy ra như thế đủ để khiến cái bụng cô biểu tình dữ dội rồi.

Trên bàn bày sẵn một bát phở rau và hai chiếc bánh màn thầu đã nguội ngắt nguội ngor, phở thì vừa nát như cháo, màn thầu thì cứng như đá... Còn đại tiểu thư của Thu gia trước đây, Phương phu nhân của hiện giờ đang ngồi cạnh một chiếc bàn lùn bị gãy một chân, loay hoay dùng dao cạy vết ô đen sì trên mặt bàn cho thật sạch.

Nhắc thấy Tri Vi hôn hờ chạy vào, Phương phu nhân bên lau tay, cầm chiếc màn thầu lên gọi cô lại: “Vi nhi à! Lại đây ăn đi con!”

Tri Vi xụ mặt ngồi xuống hỏi: “Chúng ta có ba người, sao lại chỉ có hai cái màn thầu thế ạ?”

“Triệu quân già nói, ngày mai bệ hạ sẽ giã làm tôi Thu phủ, giờ nhà bếp đang bận tui bị nên họ chỉ phân cho chúng ta được bấy nhiêu thôi.” Phương phu nhân đặt chiếc màn thầu xuống mâm, lấy đĩa gấp một ít bánh phở vừa nát trong bát lên rồi từ tốn ăn.

Tri Vi đành im lặng, cầm màn thầu cắn một miếng rồi nhìn mẹ, trong đôi mắt uơn ướt mơ màng bỗng sinh lên ánh lên vẻ nhu mì dịu dàng, rất đối yêu kiều, còn khi chăm chú nhìn vào một điểm thì lại toát lên vẻ quyền quý cao sang không lẫn đi đâu được.

Phương phu nhân thấy thế bèn thờ dãi bất lực, ôn tồn nói: “Nghe nói công chúa Thiệu Ninh cũng đến phủ ta đó!”

Tri Vi ‘Dạ’ một tiếng rồi thờ ánh mắt về.

Thiệu Ninh đến, đám thiếu gia trong phủ này sẽ lại kích động như điên cho mà coi, thế nào cũng gây bay chó chạy xum xít vây quanh cô ta để xun xoe nịnh bợ như mọi bận thôi! Đám nhà bếp thì phải tất bật nấu nướng chuẩn bị cao lương mỹ vị để thiết đãi công chúa, còn cô lại phải ngồi đây để nuốt cơm thừa canh cặn từ tối hôm qua!

Cánh này tai diễn nhiều lần lắm rồi, nết nhiều cũng thành quen.

Thế là, hai mẹ con họ bèn quay ra tán gẫu.

“Bệ hạ xuất cung để làm gì vậy ạ?”

“Đợt rét đầu mùa năm nay đã khiến rất nhiều người bị chết công, quan phủ chín thành thấy thế bèn phát chẩn cứu tế cho những người dân khổ khó trong vùng, có lẽ bệ hạ xuất cung để thị sát tình hình đó mà.”

“Đị thị sát cứu tế chỉ là cái cớ thôi a. Đi kiểm tra xem Sở vương điện hạ có chơi bời trác táng, bỏ bê quản lý quan phủ chín thành hay không đấy chứ mẹ.” Tri Vi ra sức găm chiếc màn thầu cứng như đá, nói tiếp: “Bận trước, chỉ vì mỗi việc nạp thị thấp người Tây Liêu thôi mà cũng khiến thái tử bị bệ hạ thu mất ngọc ấn do có kẻ gian tổ cáo, triều đình cũng vì thế mà chao đảo một phen, Sở vương lại cũng phe với thái tử nên kiểu gì cũng bị kẻ gian thừa cơ hãm hại cho mà xem!”

“Vi nhi!” Phương phu nhân bên búng đĩa xuống: “Mẹ đã nói với con bao nhiêu lần rồi, đàn bà con gái không được can dự vào chuyện triều chính, con không hiểu lời mẹ nói à?”

“Mẹ nói gì mà lạ vậy?” Tri Vi liền búng chiếc màn thầu đang găm dưới xuống, cười hi hi nhìn mẹ mình: “Nếu người nào không biết, lỡ đi qua nghe thấy những lời này chắc chắn sẽ tưởng Phương phu nhân của chúng ta là người hiền lương thực đức, chỉ biết tuân theo nề nếp gia phong, không bao giờ dám can dự đến chuyện triều chính cũng chưa biết chừng ấy chứ ỉ!”

“Chẳng lẽ mẹ không phải là người như thế sao?” Phương phu nhân để mặc cô con gái lém lỉnh của mình giờ trò, tiếp tục quý trọng từng sợi phở đã vừa ra như cháo, chậm rãi đưa lên miệng ăn, vừa ăn vừa nhu mỳm so sánh sự đối trên thế gian.

Có những thứ quá thực là cách nhau một trời một vực, giả dụ như bát phở này, giá trị của nó giờ đã ngang tầm với món ‘vì cá hương sen’ lúc xưa rồi — Vi cá mập thượng hạng đã tước sợi được hầm trong lửa lâu riu cùng với nước dùng gà, sau đó thì bỏ thịt vào nư và giò heo đã thái nhỏ vào hầm chung, cuối cùng là dùng lá sen to bần bịt kín miệng nồi để giữ hơi, hầm xong thì múc ra bát, lúc ấy, mùi thơm ngòn ngọt của thịt cùng hương thơm thanh khiết của lá sen sẽ ngào ngạt tỏa ra ngay tức thì... Nếu đem so sánh giữa người với người thì Tri Vi và Thiệu Ninh tuy tướng mạo giống nhau, nhưng thần phận của hai đứa lại đối ngược nhau như mây trắng và bùn đen...

Haiz, bỏ đi, nghĩ nhiều như thế để làm gì, người sống sướng hay khổ đều do số mà ra.

Nghĩ rồi, Phương phu nhân bên xi xụp hít bát phở, ăn rất ngon lành, Tri Vi liền liếc trộm mẹ một cái rồi đều giọng nói: “Đừng thế! Vốn dĩ là như thế mà! Từ nhỏ Phương phu nhân của chúng ta đã luôn như vậy, cái gì mà ‘tướng môn hôn nữ’, sinh ra đã ‘khí thế ngời ngời’, mười tuổi theo cha xông pha sa trường, mười hai tuổi tự tay lấy thú cấp của gác, mười bốn tuổi khi thế trận lâm nguy đã nhận lệnh xông ra ứng chiến, anh dũng dẫn theo ba vạn binh sĩ không một manh áo giáp lao vào đánh giáp lá cà, đội quân đi đến đâu thì máu chảy thành sông, thấy chết thành đồng đến đấy. Chỉ một trận đánh mà đã làm lên lịch sử, được người đời xưng tụng là Hòa Phụng...”

“Đủ rồi.” Phương phu nhân đành giọng cắt ngang lời cô, thìa nước phở đang đưa lên miệng cũng vì thế mà sánh ra ngoài một ít.

Tri Vi vẫn thản nhiên như không, xem như chẳng nghe thấy gì.

“...Thu Minh Anh được người đời xưng tụng là Hòa Phụng nữ soái...” Có bỗng đứng dậy, chống tay xuống bàn, ghé sát gương mặt kiểu diêm trang nồn như hoa mai gần Phương phu nhân, mắt trừng trừng nhìn thẳng vào bà, nói tiếp: “...đá chết

rồi! Chết từ lâu rồi!”

“RÀM!”

Bát đĩa trên bàn bỗng va vào nhau lanh canh, Phương phu nhân bèn nổi cơn thịnh nộ, đập mạnh tay xuống mặt bàn, quắc mắt lườm kẻ đối diện, ánh mắt sắc như dao mang theo cảm giác áp bức rợn người, rất giống phong thái của Nữ Soái hò phong hoán vũ của năm xưa.

Tri Vi chỉ mỉm cười đứng yên nhìn bà.

Dư chấn của cái đập tay đó vẫn chưa tan, bát phở đang ăn dở liền bị nghiêng sang một bên, đồ nước về phía Tri Vi, Tri Vi chỉ cúi đầu nhìn, ý cười vẫn hiện hữu trên khóe môi, bất di bất dịch đứng nguyên tại chỗ, quyết gan đến cùng.

Vốn đang gần sôi gan nhưng khi thấy thái độ gan lì của Tri Vi, Phương phu nhân chợt ngăn người, rồi thở dài, ấn ngón tay xuống bàn, chiếc bát đang nằm nghiêng ngửa cùng đĩa bị văng ra xa liền lật thẳng dậy, xếp ngay ngắn như cũ, còn nước phở bị đổ ra thì dính lên ngón tay của bà, xốt của, bà bèn đưa ngón tay lên định拭, nhưng chợt nhớ ra Tri Vi vẫn đang nhìn mình, đành phải miễn cưỡng lau nó vào vạt áo.

“...Được rồi! Toàn những chuyện đã qua cả rồi!” Vị nữ soái gai góc vừa nãy liền biến mất, ngồi đối diện với Tri Vi vẫn là Phương phu nhân sống chất chiu tằm tiện từng đồng, đang bưng cái bát mè húp từng ngụm nước phở hết sức ngon lành rồi đầu giọng bảo cô: “Mau ăn sáng rồi qua chỗ Triệu ma ma giúp bà ấy làm việc đi con!”

Tri Vi lẳng lè ngắm những nếp nhăn hằn trên gương mặt xương xuong của mẹ, rồi chậm rãi thu bàn tay đang chống trên bàn về, thờ dài định ngồi xuống thì sau lưng bỗng vang lên tiếng tông cửa đánh rầm, gió rét căm căm cũng theo đó lùa vào, chỉ thấy một bóng người loang loáng chạy lại, đặt mông ngồi lên chiếc ghế gần nơi cô đang đứng, với vội tay ra cầm lấy chiếc khăn phủ mà Phương phu nhân vẫn chưa đụng đến, cầm đầu cầm cổ cầm một miếng, ầm ừ trong miệng nói “Lại là màn thầu!”

“Hạo nhi à, ăn từ từ thôi con, cẩn thận kẻo cắn vào lưỡi đó, có ai tranh mất của con đâu mà vội!” Phương phu nhân liền từ vuốt tóc cậu con trai: “Ngươi lẩm rồi phải không? Để mẹ mang đi hâm nóng cho con nhé?”

Tri Vi bèn cúi đầu nhìn chiếc khăn phủ cũng ngắc trong tay mình, thầm nghĩ: đem đi hâm nóng? Mẹ nói hay thật! Giờ đám người trong nhà bếp đều tối tăm mặt mũi chạy lên chạy xuống chuẩn bị nghênh đón bệ hạ, làm gì có ai rảnh mà giúp họ hâm nóng khăn phủ cơ chứ?

Màn thầu của mình cũng rắn như đá, sao mẹ không hề bảo mang đi hâm nóng như Phương Hạo nhỉ?

“Ngươi ngất cả rồi, ăn thế nào được nữa?” Cẩn được một miếng, Phương Hạo bèn nhân một lúc bầu, tiện tay lẳng luôn chiếc khăn phủ sang một bên, chiếc khăn phủ cũng như đá liền lăn cồng cộc trên đất, rồi cậu bé hậm hực: “Không ăn nữa!”

Tri Vi nhìn chăm chú vào chiếc khăn phủ.

Đó là đồ ăn sáng của ngày hôm nay, ba người chia nhau hai chiếc khăn phủ, mẹ đã không dám đụng đến chúng, chỉ dám húp bát phở thừa của tối qua để lót dạ, nhưng giờ, chiếc khăn phủ được mẹ trân trọng như bảo bối, có ý nhường lại cho hai chị em đã bị cậu em trai vô ý thức của cô ném toạch xuống đất, dính đầy bụi bẩn rồi.

Cô bèn quay sang nhìn Phương Hạo.

“Nhật lên đi!” Từ nhỏ đến lớn, giọng nói của Tri Vi lúc nào cũng rất dễ nghe, đôi mắt bặm sinh đã uon ướt mơ màng cũng luôn chan chứa ý cười, dù lòng có tức đến mấy, nhưng trong mắt vẫn không hề hiện lên vẻ phẫn nộ cùng cực, giống như cô chẳng được thừa hưởng vẻ gai góc danh thép của Phương phu nhân năm xưa.

Phương Hạo bèn bậm môi tỏ vẻ oan ức, chẳng hiểu tại sao, mỗi khi tỷ tỷ mỉm cười nhìn cậu, nói với cậu bằng giọng điệu đó thì cậu lại thấy hoảng sợ cực độ, đằng sau đôi mắt uon ướt long lanh kiêu kiêu đó như đang giấu thứ người thường không thể nhìn ra nổi, chỉ thấy tìm bất giác thót lại vì hoảng sợ mà thôi.

Do được mẹ hết mực yêu thương chiều chuộng nên cậu mới luôn lấy mẹ ra làm lá chắn, ý cô mẹ bệnh vực hộ nên mới không ầm ừ khóc lóc.

Cậu bèn lùi lại một bước, tránh xa nơi Tri Vi đang đứng, thấy khoảng cách an toàn rồi, cậu mới hếch cằm lên, hình mũi hừ lạnh ra vẻ ta đây cóc sợ!

Tri Vi nhìn cậu ta, mắt vẫn mang theo ý cười, chậm rãi ngồi xuống, chậm rãi ăn tiếp chiếc bánh khăn phủ vừa nãy, nhạt giọng nói: “Không nhạt có phải không? Được thôi. Để thấy mình lớn rồi nên muốn làm gì thì làm có đúng không? Để ngày mai tỷ đến xin phu nhân cho đệ học cùng với Đại thiếu gia nhé! Đệ vốn thông minh hơn người, kiểu gì mà chẳng học thành tài, làm rạng danh tổ tiên nhà họ Phương của chúng ta...”

“Đừng mai!” Phương Hạo hoảng hốt vội gào lên ngăn cản, sau đó thì lớn tiếng mắng nhiếc cô thậm tệ: “Tỷ có phải là tỷ của đệ không thể? Sao lại có thể nhẫn tâm đẩy đệ vào chỗ chết như thế được hả? Tỷ là đồ dã man, đồ độc ác! Thấy mình phải chết sớm nên muốn lôi đệ chết cùng mình hả?”

“Hạo nhi!”

Phương Hạo bị tiếng nạt nộ đó làm cho giật bản thân, vội ngậm miệng nín thinh, Phương phu nhân trừng mắt lườm cậu ta rồi quay sang nhìn Tri Vi, chỉ thấy ý cười trong đôi mắt cô đã nhạt đi vài phần, nhưng môi lại cong lên cười mỉm.

“Chỉ là một cái khăn phủ thôi mà!” Phương phu nhân cười dần hòa, chạy tới góc tường nhặt chiếc bánh dính đất lên thổi phủ phủ, lau vào vạt áo cho hết bụi bẩn rồi nói: “Để mẹ tới nhà bếp hâm lại cho nóng.”

Tri Vi đưa mắt nhìn chiếc khăn phủ trong tay bà, rồi nhìn đôi tay trắng trẻo mịn màng lúc xưa giờ đã trở nên thô ráp, chai sần chẳng chặt vết sẹo, nhìn tóc mai rũ xuống che khuất khuôn mặt hốc hác của bà, chẳng biết từ bao giờ, mái tóc đen bóng mượt mà ấy đã biến thành màu hoa râm, lốm đốm sợi bạc, những sợi tóc bạc ấy bỗng như những cây trầm nhon hoắt, chĩa thẳng vào mắt khiến cô đau nhói.

Mấy chục năm mưa nắng dài dẫu, chợt ngoảnh đầu hương sắc đã tàn phai.

Nữ trung hảo kiệt kiêu kiêu vô song của thừa xưa, tương truyền là nữ soái gan góc cùng mình, tính cách mạnh mẽ thẳng cả nam nhi, nhưng hình ảnh đó sớm đã bị chôn vùi trong mớ giấy lộn, nay chỉ đành ngậm ngùi ngồi òn lại trang sử hào hùng đó mà thôi.

Cô không hiểu, là thứ gì đã mài mòn gương mặt cương liệt rạng ngời khí phách của bà thành vẻ cam chịu khất khổ của hiện giờ?

“Đệ con đi cho.” Tri Vi thờ dài, rồi khoi chỗ ngồi đến bên Phương phu nhân tự động cầm lấy chiếc khăn phủ -- Cô không muốn mẹ mở miệng cầu xin những kẻ chuyên môn bợ dật kẻ quyền quý cao sang -- giẫm đạp kẻ nghèo hèn mặt hạn như đám người làm trong nhà bếp để rồi phải chuốc lấy nhục nhã, cay đắng về phần mình.

Khi cô vừa mới nhấc chân qua bậc cửa, Phương Hạo đã gọi với theo dặn dò.

“Nếu có món ngon thì mang về một ít nhé!”

Chân thoáng khựng lại, rồi rất mau, Tri Vi đã rảo bước thật nhanh ra ngoài cổng, bỏ lại sau lưng tiếng mẹ ôm Phương Hạo vào lòng âu dàng an ủi.

Mặt Tri Vi chỉ lạnh te, vô biểu cảm.

Thân là dưỡng nữ, cô có quyền ghen tức tị nạnh với thái độ thương yêu chiều chuộng của mẹ dành cho tiểu đệ của mình không?

Dù biết Phương Hạo cũng được nhận nuôi giống cô, nhưng, xấu tốt gì thì nó cũng là con trai, có thể nói đối tổng đường, lo cho hương hỏa của nhà họ Phương, còn cô thì chỉ là phận gái bèo bọt mà thôi.

Thực ra, trong lúc khốn đốn túng quẫn nhất, Phương phu nhân vẫn cần rằng chịu đựng nhận nuôi một đứa bé gái ốm đau bệnh tật như cô rồi cho cô hưởng quyền lợi như người của Thu gia mà không hề hề rằng tiết lộ thân phận thật sự của cô với ai, ơn sâu nghĩa nặng ấy cũng đủ khiến cô cảm kích lắm rồi, cô còn đòi hỏi thứ gì nữa đây?

Sự nuông chiều của mẹ ư?

Đến cả tính mạng cũng không thể nắm chắc trong tay thì có quyền gì mà đòi hỏi những thứ xa xỉ ấy nữa?

*

Quả nhiên, đám người làm trong nhà bếp đang xón xác chạy Đông chạy Tây, tất bật chuẩn bị đồ điểm tâm để phục vụ cho vị công chúa kén cá chọn canh Thiệu Ninh nọ -- cô công chúa được đương kim hoàng thượng nâng niu chiều chuộng như bảo bối có một không hai trên thế gian.

Nghe nói, khi mới kiến quốc, cô công chúa hăng còn quần tã này đã thất lạc với bệ hạ trong lúc loạn lạc, năm đó, bệ hạ đã phải xới tung từng tấc đất để truy tìm cô công chúa bé bỏng này. Ngày tìm được công chúa, trời bỗng hiện điềm lành, sau đó không lâu, bệ hạ bỗng thần được toàn bộ hoàng triều cũ trong tay, lập ra hoàng triều Thiên Thịnh của hiện tại, sau chuyện đó, bệ hạ luôn coi cô công chúa bé bỏng ấy là phúc tinh của mình, hết lòng thương yêu chiều chuộng, nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa!

Tri Vi nhẹ nhàng đi vào nhà bếp từ cửa bên, da dẻ đã thoa nghệ vàng nhợt, lông mày cũng tỏ chỉ nhạt nhè, mới có hai thứ trên gương mặt được ‘chăm chút’ lại thôi mà trông cô đã dị hợm chẳng giống ai!

Trong bếp có cơ man rào là nồi hầm nổi hấp nghi ngút bốc hơi, che mờ cả mặt người, một mùi thơm nồng ngọt bỗng tỏa ra, chẳng biết lại có món gì mới được ra lò nữa đây.

Tri Vi không muốn để ai phát hiện ra mình, bèn lên ra chỗ bếp còn trống, đổ nước vào nồi hấp để hâm nóng khăn phủ.

Chiếc bàn cạnh nơi cô đứng đang bày một vài món trông rất ngon mắt, nhưng Tri Vi lại không có lòng dạ nào để chú ý đến chúng. Phương Hạo còn nhỏ, tính vốn háu ăn nên không hiểu chuyện, với địa vị hèn mọn của ba mẹ con cô trong Thu phủ, chỉ cần được sống yên ổn qua ngày, không có người tới gây sự thì đã may mắn lắm rồi, nào dám đi khắp nơi sinh sự, chuốc họa vào thân nữa đây?

Nhưng, mùi hương quyến rũ đó cứ làm bụng cô cồn cào...

Tri Vi bèn xoa cái bụng lép kệp, đánh cá vào da của mình, tự nhưc đứng là đối chết đi được.

Cô đang mãi dán mắt vào nỗi hấp dục nước sôi nên không chú ý thấy có người đang rón rén lên vào từ cửa sau, càng không nhìn thấy bà phụ trách bếp núc tuy trông có vẻ chăm chú, luôn tay xào nấu nhưng thỉnh thoảng lại đảo mắt qua chỗ cô theo dõi.

Nước sôi sùng sục bốc hơi nghi ngút, Tri Vi không muốn nán lại lâu nên khi thấy nỗi hấp sôi được một lát thì đã mở vung, toan lấy cái màn thầu mới hâm nóng được chút đỉnh nhưng cũng đủ ngon miệng ra khỏi nồi thì sau lưng bỗng nghe RẠT một tiếng.

Liền sau đó là tiếng là làng ầm ĩ, như đã chực sẵn, chỉ chờ bên này xảy ra chuyện rồi đánh động cho mọi người tới vây bắt vậy.

“Có trộm! Ngự thiện đề dâng công chúa đã bị ăn trộm rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Bị tát

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tri Vi gạt mình, vội vơ lấy chiếc màn thầu nhét vào túi áo trong, màn thầu nóng bỏng tay nhưng trong tình thế nguy cấp thế này thì làm gì còn tâm trí để quan tâm nhiều như vậy, cô liền hướng về phía cửa sổ định nhảy qua đó thoát thân.

Tầm hai bước nữa là tới cái cửa sổ thấp lè tè, bên ngoài cửa có con đường dài đá sỏi có mọc lùm chòm, chỉ cần nhảy qua nó thì tự khắc cô sẽ có cách để trốn thoát, vì trong tình huống này, nếu cố lần lá ở lại thì người chịu thiệt chắc chắn sẽ là cô.

Nghĩ thế, cô bèn lùi lại một bước.

Không phải động tác của cô chậm chạp mà là do khi có mùi lùi lại lấy đà thì đã trông thấy có người lao vút qua mình rồi phi thẳng ra ngoài cửa sổ, cô lẽ do nhảy quá vội nên khi tiếp đất kẻ đó liền kêu lên một tiếng “Ái ui!” vì quá đau.

Tiếng kêu rất quen.

Tri Vi cứng người.

Vội chạy đến bên cửa sổ, thò đầu ra nhìn, trong đôi mắt liền hiện lên vẻ căm phẫn, bất lực, lo lắng, tức giận...mọi thứ cảm xúc phức tạp đều vì kẻ đó mà bùng lên cùng một lúc.

Cô hít một hơi thật sâu, quay người lại, mau chóng bỏ chiếc màn thầu vào nỗi hấp.

Gờ cô muốn thoát thân bằng cách nhảy cửa sổ cũng không được, tiếng rên ri khe khẽ từ sau cửa sổ phát ra nói cho cô biết rằng kẻ đó đã không thể đi được nữa rồi, nếu cô cũng lao ra theo thì thế nào cũng bị tóm chửng rồi bị quy tội đồng lõa, có thanh minh kiểu gì cũng phải chịu tội cùng kẻ đó.

Quần gia đầy nhà ngoài và đám người làm công đều đã nháo nhào xông vào bủa vây bắt trộm...

“Là nó!” Mụ già gác địa đã đứng theo dõi Tri Vi cả buổi bỗng chỉ đích danh cô, tuy giọng nói cực kỳ tức giận nhưng đôi mắt lại thấp thoáng ý cười đầy vẻ đắc chí.

Tri Vi thảm kêu: toi rồi!

Đó là An đại nương, người phụ trách quản lý bếp núc của Thu phủ, mụ đã góa chồng từ lâu, lại có tình ý với gã Luru quản gia ở khu tiền viện, lúc nào cũng chỉ mong được ăn nằm với gã, dù chỉ một đêm thôi cũng đủ thỏa mãn con thèm khát, nhưng gã Luru quản gia lại luôn miệng chê mụ ta là “thứ mèo mà gà đồng”, “lãng kỳ mất nết”, hễ ra khỏi cửa là lại trát một lớp phấn dày cộm lên gương mặt nhàn nhò như quả táo hồng dụ dỗ những kẻ như gã...

Riêng về phần gã, gã chỉ to tưởng đến Tri Vi đương phơi phới xuân thì của nhà họ Phụng mà thôi, thế nên, mụ An đại nương này luôn coi Tri Vi là cái gai trong mắt, luôn rắp tâm tìm cách hãm hại cô cho bỏ ghét!

Đôi mắt sắc như dao của mụ ta liền lia về phía chiếc bàn, mặt đột nhiên tái mét, hoảng hồn chạy nhào về phía đó.

“Người dám phá hỏng món ‘kim tơ yến quả’ của công chúa há????”

Chị thấy cái chén ngọc được cẩn thận đặt trong lồng chụp bằng tơ bạc bị hất đổ nghiêng đổ ngã, thứ nước sền sệt màu vàng sữa có lẫn sợi gì đó vàng vàng liền chảy ra lênh láng, đầu tay đen sì còn in rõ trên miệng chén, trông nhơ nhớp bẩn thỉu đến kinh tởm.

Mùi thơm dịu ngọt cũng vì thế mà tỏa ra nức mũi, Tri Vi khẽ hít một hơi thật sâu, lòng nặng trĩu như đeo đá tảng, tuy không rõ ‘kim tơ yến quả’ là cái gì, nhưng cô dám chắc đó là của ngon vật lạ hiếm có trên đời.

“Phải làm thế nào bây giờ??? Phải giải quyết nó thế nào bây giờ????” Vốn chủ tâm định gây khó dễ cho Tri Vi nên khi thấy có kẻ gian lên vào bếp, mụ ta đã không thềm lên tiếng đánh động, ai ngờ, tên trộm đó lại làm hỏng ngay món điểm tâm quý giá để dâng cho công chúa Thiếu Ninh mới khổ chút, ngay sáng ngày mai công chúa đã theo bệ hạ giả làm đến Thu phủ rồi, lần này thì bọn họ rước họa vào thân rồi!

Mụ ta bèn quát mắng quay sang, hằn học nhìn Tri Vi, trước đây mới chỉ thấy cô ngửa mặt suông thôi, nhưng giờ, mụ ta lại cảm thấy hận cô đến tận xương tủy, chỉ muốn xông vào xé xác cô ra thành từng mảnh cho hả dạ!

Thực ra, lúc này, phía sau cửa sổ bỗng phát ra tiếng kêu rất kỳ lạ, giống như có vật gì đó không cẩn thận chà mạnh vào tường, may mà có tiếng gào của mụ An đại nương này át mất, nếu không thì...

Tri Vi bèn chọc chọc hai ngón cái vào nhau, mặt thoáng danh lại.

“Phương tiểu thư của tôi ời!!!” Một người đàn bà luống tuổi đứng sau An đại nương bỗng kéo dài âm cuối réo tên của cô lên, mặt mày khổ sở lên tiếng kể lể: “Đề làm được món ‘kim tơ yến quả’ này, Nhị công tử đã phải vất vả vượt ngàn dặm xa xôi đến tận nước Đại Việt để tìm mua tổ yến mang về đó! Một lạng đáng giá ngàn vàng đấy! Sau đó, đám nhà bếp chúng tôi đã phải kỳ công dùng phương pháp bí truyền để chưng cất trong chín đêm, phơi nắng trong chín ngày, rồi ướp với cỏ tôn tím chỉ mọc trên đỉnh núi tuyết cùng hơn mười loại dược liệu khác, suốt cả quá trình chỉ được phép dùng đá đen để đun...Chỉ một chén ‘kim tơ yến quả’ ít ỏi này thôi mà đã phải đổ bao nhiêu tiền, tốn bao nhiêu công để làm nó, món này chính là trân phẩm có một không hai trên đời, ngày mai, lúc công chúa đến phủ dùng thiện, tiểu thư bảo chúng tôi phải lấy gì ra dâng cho công chúa bây giờ?”

** Có tồn tim:*

Tri Vi nghe bà ta than vãn kể lễ món ăn đã được đồ cả núi vàng núi bạc vào để chế biến thì thắm lo lắng, hit sâu một hơi, cô bèn quai quyết nói: “Tôi chỉ đến đây hăm lại màn thầu thôi, có động đến món ‘kim to yến quai’ mà mọi người nói đâu!”

“Thế ai đã động đến nó?” An đại nương nheo mắt cười, nhìn cô bức bách.

Hai đầu ngón tay cái liền về vào nhau, Tri Vi cố tỏ vẻ bình tĩnh trả lời: “Nhà bếp lúc đó chật như nêm, hề muốn đi lại thì đều phải lách người chen qua nhau, chưa biết chừng có người sợ ý đụng trúng...”

“CHÁT”

Tay và vào mặt phát ra tiếng çat chứa khiến đám người vây quanh phải trở mắt đứng nhìn.

Tri Vi liền cảm thấy đầu mình ong ong, má thì tê rần rạt rạt, miệng có vị lờ lợ tanh tanh, quai hàm cũng đau nhức khôn tả.

Chúng tôi, mọi người đã dùng hết sức bình sinh để tát vào mặt cô!

Bàn tay đang giờ lên của An đại nương liền khựng lại giữa không trung, dường như chính bản thân mọi người cũng không thể tin nổi mình lại bắt ngờ tát vào mặt Tri Vi.

Vốn dĩ mọi người cũng không định ra tay quá đáng như thế! Vì thực tế, Tri Vi vốn là chủ nhân của mọi người, tại hoàng triều Thiên Thịnh luôn coi ‘đẳng cấp làm trọng’ thì chuyện ‘kẻ dưới đánh người trên’ chính là đã phạm phải tội tày đình, nhưng, việc của ngày hôm nay lại khác với mọi tình huống thông thường, mọi người đại nương này đang lo sốt vó vì không có món điểm tâm quý giá để dâng cho công chúa vào sáng ngày mai, đương lúc nước sôi lửa bỏng, ruột gan rồi bởi thì lại trông thấy vẻ mặt bình thản như không của Tri Vi, thế là, máu nóng liền đưa lên tận cổ, không nghĩ ngợi gì, mọi người đã tặng ngay cho Tri Vi một cái tát như trời giáng! Đến khi sự tình thì thấy năm đầu ngón tay của mình đã hằn đỏ trên má của Tri Vi rồi.

Không khí im ắng sắc mùi chết chóc bỗng bao trùm lấy toàn bộ căn nhà bếp.

Lát sau, một sợi tơ máu liền ứa ra từ khe miệng Tri Vi, thể lượng đó rực tựa cánh bi ngạn hoa bị nghiền rữa, đám người xung quanh bèn sợ xanh mặt.

Tri Vi khẽ dùng ngón tay miết nhẹ lên khe miệng đang ứa máu, rồi ngấm nhìn vết máu đó tươi đang dính trên đầu ngón tay mình, sau đó thì... mỉm cười.

Ý cười thấp thoáng ẩn hiện giữa những sợi tóc mai đen nhánh rủ xuống khoe môi liền ngưng đọng trong không trung còn vương vấn hơi sương mờ ảo và góc khuất nhập nhoạng nơi cô đang đứng, khiến cô của lúc này trông rất mực dịu dàng và cũng rất đổi ma quái. Hai sắc thái đối ngược nhau cùng hiện hữu trên một gương mặt khiến An đại nương đang nhìn cô chông chọc cũng phải rùng mình toát mồ hôi lạnh!

Lúc này, mọi người mới nhớ ra rằng: Tri Vi vốn là tiểu thư cảnh vàng lá ngọc, còn mẹ của cô, trên danh nghĩa, chính là một trong những chủ nhân của Thu phủ, nghe nói tính khí của Phụng phu nhân cực kỳ nóng nảy cương liệt...

Song, mọi người đột nhiên hểch cẩm, vênh vào ra về ta đây — Đánh thì cũng đánh rồi, cô có thể làm gì được mọi người chứ?

Thực ra mà nói, trước kia cô luôn ngoan ngoãn, chẳng bao giờ làm phật lòng ai nên muốn tìm cớ để chỉnh cô cũng khó, hôm nay, trời lại ‘rủ lòng thương’, ban cho mọi cơ hội nghìn năm một thừa này, tội gì mọi người lại không nắm lấy chứ?

Mọi người có đánh hay không đánh thì cũng thế! Có làm sao có thể thoát khỏi tội ăn vụng trộm phẩm của công chúa được cơ chứ?

Và lại, xấu hổ gì mọi người cũng là thị tì của phu nhân, có vai vế, có thể đứng trong phủ, ra tay giáo huấn đứa con hoang của á đàn bà đã bôi tro trát trấu vào mặt Thu gia thì có gì là sai đâu chứ?

Suy nghĩ đó liền lóe lên trong đầu, thế là, đã trót thì phải trót, An đại nương liền chỉ thẳng vào mặt Tri Vi, danh giọng ra lệnh cho đám người làm: “Mau dẫn con bé gan to bằng trời, dám ăn vụng điểm tâm của công chúa tới chỗ phu nhân để người trừng trị nó cho ta!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Nợ lẫn lẩn của cái tát

“Ranh con! Mì đang làm gì ở đó thế?”

An đại nương vừa dứt lời thì một bà vú già bỗng the thé la lên!

Cái bật tai này lửa của An đại nương khi này khiến bà ta quá đối hoảng sợ nên bất giác lùi ra sau, không ngờ lại lùi về phía cửa sổ đang mở toang, thốt nhiên, bà ta chợt nghe thấy có tiếng rên rỉ phát ra sau lưng mình, bèn quay phắt đầu lại thì bắt được cậu con trai của Phụng phu nhân đang núp sau bậc cửa!

Lập tức có người nháy ra lời Phụng Hạo vào trong. Thấy bị phát hiện, mặt mày Phụng Hạo liền tái mét, lắp bắp không thốt được lên lời để thanh minh biện hộ cho mình.

Tri Vi khẽ chau mày còn An đại nương lại như vỡ được vàng, vội cất chất giọng chua loét của mọi người ta lên: “Hạo thiếu gia làm gì mà lắp ló gì ở đó vậy? Thiếu gia cũng đến đây để ăn cơm à?”

Phụng Hạo bị từ ‘trộm’ làm cho thót tim, bèn liếc mắt nhìn Tri Vi cầu cứu rồi lại cúi gằm mặt xuống sợ sệt.

Mọi hành động của cậu ta đều lọt cả vào cặp mắt cú vọ của An đại nương, mọi người mừng rỡ, đột nhiên đầu giọng nói: “Thiếu gia còn nhỏ nên không hiểu chuyện, bị kẻ khác xúi bẩy làm chuyện xấu thì cũng không thể trách phạt được. Thế này đi, thiếu gia cứ khai thật mọi chuyện cho đại nương nghe, rồi đại nương sẽ phân xử hộ thiếu gia, còn nếu để phu nhân tới rồi thì thiếu gia sẽ phải bị phạt nặng đó!”

Phụng Hạo cảm mọi người đến suy nghĩ mới hỏi, hai bàn tay lắp ló dưới ống tay áo cứ xoắn vào nhau, một mùi thơm nồng mũi bỗng tỏa ra, nhìn kỹ một chút thì trên đầu ngón tay của cậu ta còn dính vài sợi màu vàng như tơ... Đám người vây quanh đều trợn mắt đứng nhìn cậu ta.

“Hạo thiếu gia à, đây là chuyện tày đình đó, không thể giấu giếm được đâu!” An đại nương cười như không cười, đánh mắt về hướng nhà ngoài: “Lão gia quản người nhà rất nghiêm, luôn lấy quân pháp để trừng trị những kẻ phạm lỗi trong phủ và cũng khinh nhất những kẻ tất mất chuyện ăn trộm ăn cắp, càng huống hồ, thứ bị mất lần này lại là trộm phẩm để dâng cho công chúa! Dù ngày mai bề họ có khoan hồng không truy cứu trách nhiệm thì lão gia, một khi lão gia đã biết chuyện, chắc chắn sẽ đuổi tên ăn trộm đó ra khỏi phủ! Hạo thiếu gia à, thiếu gia cứ nghĩ kỹ mà coi...”

Mọi người cố ý kéo dài từng tiếng, day nghiêng từng từ, Phụng Hạo nghe xong thì tái mét mặt, vội lùi lại mấy bước.

Tri Vi hít thật sâu, bàn tay đang bụng chỗ đau nơi khóe miệng cũng từ từ hạ xuống, chăm chăm nhìn vào Phượng Hạo.

Đó là tiêu đệ đã lớn lên cùng cô...

Thấy Tri Vi lừ mắt nhìn mình, Phượng Hạo liền sợ hãi ngẹn hỏn, chân tay bần rần rưng rờ nhưng rất mau, cậu ta vội lắc mạnh đầu, nhìn vào An đại nương, mập mờ nói thật nhanh: “...Tỷ tỷ bảo cháu ở nhà bếp có nhiều món ngon lắm, thế nên đã kêu cháu đứng nấp sau cửa sổ tiếp ứng tỷ ấy!”

An đại nương nhẹ nhõm thờ phào, khẽchế miệng cười trông rất rùng rợn.

Đám người đứng bên cũng nhìn hai chị em họ cười khinh miệt.

Tri Vi lạnh mặt, đưa mắt nhìn sang hướng khác.

“Hạo nhi!” Một tiếng quát giận sôi gan bỗng vang lên, tất cả đều quay đầu lại trông ra cửa chính, chỉ thấy Thu phu nhân đã đứng đó quan sát bọn họ tự lúc nào, còn Phượng phu nhân, người mới gào tên con trai mình lên đang đứng bên cạnh bà ta.

Thấy mẹ tới, Phượng Hạo liền mừng rỡ như gặp được cứu tinh, vội lao vào lòng bà, tru tréo ầm ĩ: “Mẹ! Bọn họ vạ gây tay con rồi này!”

Phượng phu nhân đang giận tím mặt lại, thấy Phượng Hạo đột ngột nhào về phía mình thì lao đảo suýt ngã, nhưng rất mau bà đã chống chân đứng vững, khó khăn giơ cánh tay cứng đờ lên rồi ôm Phượng Hạo vào lòng.

Tri Vi lạnh mặt đứng nhìn, ánh mắt thoáng lóe lên tia khó hiểu — Phản ứng của mẹ cô có vẻ bất thường.

Thế nhưng, có lẽ lúc đó chỉ là ảo giác của cô vì mẹ vẫn ôm Phượng Hạo vào lòng, nhẹ nhàng an ủi như mọi khi.

Thu phu nhân lặng lẽ đứng quan sát mọi việc, bình tĩnh lắng nghe mọi An đại nương thêm mắm thêm muối thuật lại đầu đuôi câu chuyện, rồi đột nhiên quay sang hỏi Phượng Hạo: “Hạo nhi, có phải Tri Vi bảo con đợi ở ngoài cửa sổ không?”

Cả phòng liền im phăng phắc, Phượng Hạo đang làm nũng trong lòng mẹ bỗng nghe Thu phu nhân hỏi như vậy thì cứng người lại, vội ngẩng đầu lên, ngắc ngứ một hồi rồi lại đưa mắt nhìn mẹ.

Chỉ thấy hai bàn tay của Phượng phu nhân nắm chặt lại run rẩy rồi quay mặt đi nơi khác. Tri Vi tỉnh ý phát hiện ra, lúc đó mẹ cô đã lên gạt một sợi tơ màu vàng đang dính trên áo, có lẽ là do Phượng Hạo vô tình làm dính trên đó khi lao vào lòng bà.

Ánh mắt của Phượng Hạo có vẻ hoang mang, cậu ta không thể hiểu nổi hàm ý trong động tác của mẹ, song lại không thấy mẹ lên tiếng ngăn cản nên cậu ta liền thu hết can đảm hạ quyết định...Bị đuổi ra khỏi phủ, làm sao mà một đứa bé như cậu ta có thể chịu được chuyện đó, thế là, cậu ta bèn quay phắt mặt lại định mở miệng nói...

Phượng phu nhân đã nhanh tay ngăn cậu ta lại rồi quay người, cúi đầu khom lưng hành lễ với Thu phu nhân.

Thu phu nhân khẽ mỉm cười đáp lại.

Vốn đang trấn tĩnh nhìn mẹ, thấy thế, Tri Vi bèn thờ phào nhẹ nhõm, đôi mắt ánh lên vẻ mừng rỡ.

Thì ra, trên thế gian này vẫn có người chịu đứng ra giải oan giúp cô...

Song lập tức, cô lại nghe thấy Phượng phu nhân nói khẽ: “...Phu nhân à, Tri Vi nhỏ tuổi nên trời đại, vì quá ham ăn nên mới...mong phu nhân giờ cao đánh khẽ cho con bé lần này...”

Tri Vi vội lùi lại một bước.

Chấn động như bị sét rạch một đường vừa sâu vừa rộng vào đen trong tim, khiến máu chảy ra ủa ạt, đau đớn khôn cùng!

Ý cười nhạt nhẽo thờ ơ hiện trên khuôn mặt, song ý cười đó lại cứng ngắc như bị ai đó dùng bút lông trắng tay vạch mạnh một đường cong còn, đôi chân mày rậm rì khẽ nhướng, đôi mắt chỉ trong veo tĩnh lặng như nước... sắc thái một động một tĩnh ấy khiến cô bỗng trở nên kieu diễm lạ kỳ, tựa như bức tượng đẹp đẽ nhưng lại giả bằng muôn phần, khiến tất cả những kẻ có mặt tại đó đều phải rung mình hoảng sợ.

Thu phu nhân thoáng sững người, bà ta rất hiểu tính nết của hai chị em cô, hiểu rõ Phượng Hạo là đứa trẻ huênh hoang, luôn ra vẻ ta đây với mọi người mặc dù thân phận lại hèn mọn chẳng kém gì người ở, chuyện của ngày hôm nay cũng rõ như ban ngày, căn nguyên tội lỗi đều do Phượng Hạo ham ăn mà ra, song cậu ta lại sợ bị phạt nên đã hết mọi tội lỗi sang cho cô chị gánh thay mình, hơn thế, bà ta những tưởng cô em chồng cương liệt của mình sẽ lên tiếng thanh minh cho cô con gái, vì lúc mới xuất hiện, cô ta đã gần sôi gan gào lên một tiếng quát cậu con trai, bà ta nghĩ cô ta chắc chắn sẽ giải oan giúp cô con gái, nhưng không ngờ, kết quả lại là những lời như vậy...

Quả nhiên, nam vẫn quan trọng hơn nữ...

Thu phu nhân lên thờ đại, lại nghĩ đến cô con gái tên Tri Vi, trong con bé rất hiền lành nhu mì, cả ngày chỉ làm lúi lằng lặt vặt chịu đựng sống qua ngày, chẳng hề có ý tranh giành hay giành giật với ai một lần, tuy vậy, không ai trong nhà này có thể lợi dụng được hai mẹ con nhà họ.

Đột nhiên nhớ lại chuyện năm đó, khi cô em chồng dất theo hai đứa con thơ về quý trước công Thu phu, bà ta đã lệnh cho đám người hầu kẻ hạ trong nhà không được phép để lão gia hay tin, lão gia cũng mắt nhắm mắt mở coi như không biết chuyện, nào ngờ, cô em đó lại bị phong hàn, nằm hôn mê bất tỉnh trước cửa phủ, năm đó, con bé Tri Vi mới bốn tuổi, thấy mẹ ngất lịm nó chẳng hề tỏ ra hoảng hốt, chỉ kéo thẳng bé Phượng Hạo cùng nô quý trên đường cái, hai đứa chúng nó đều nín thính, căn chặt môi rưng rưng nước mắt nhìn mẹ nằm ngất bên cạnh, khiến người qua đường đều không cảm được lòng, bèn quay ra chửi bới si và Thu gia là một lũ máu lạnh vô tình vô nghĩa, thấy người sắp chết mà không chịu ra cứu. Hai đứa chúng nó quý đứng một ngày, cuối cùng, Thu gia không thể chịu nổi những lời đâm tiêu, xia xói của người đời, đành phải chấp nhận để ba mẹ con họ vào phủ.

Năm đó, con bé hãy còn rất nhỏ nhưng đã biết cách dùng tiếng nằng nhếch phi nhỏ của người đời để bức bách Thu gia, lại chọn đúng lúc mẹ nó bị cảm lạnh nằm ngất ra đường để dẫn trong thành động lòng trắc ẩn thương xót cho ba mẹ con tội nghiệp nhà nó và cũng khiến dân chúng không thể trách móc Phượng phu nhân lợi dụng hai đứa con nhỏ để ép Thu gia đón mình về ở được!

Đầu óc con bé quá lạnh lợi, khả năng quan sát cũng rất nhạy bén, biết tận dụng tính thế để xoay thành hướng có lợi cho mình!

Bây giờ nghĩ lại mới thấy, trí thông minh tuyệt đỉnh của con bé đó thật sự khiến người ta bất giác phải rung mình, lo sợ khôn nguôi.

Lại nhớ đến chuyện khác nữa, năm đó bà ta định gả con bé cho con trai của Lưu quân gia, con bé ấy rõ ràng rất bất mãn nhưng lại không hề lên tiếng cự tuyệt, chỉ “tình cờ gặp được lão gia trên đường” rồi vô tình buông một câu: “Tam tiểu thư thấy ngọc thoa của cháu rất đẹp nên bảo cháu tặng nó cho Tam tiểu thư!” Lão gia nghe xong bèn hỏi lai lịch của chiếc ngọc thoa đó. Con bé ấy bèn nói: “Lưu quân gia tặng nó cho con ạ, không ngờ Tam tiểu thư lại thấy nó ưng mắt nên mới bảo con tặng lại cho tiểu thư ạ.”

Nghe vậy, lão gia bèn nổi trận lôi đình, quay sang trách Thu phu nhân vì tội quản thúc người nhà không nghiêm: thứ trạng sư có lai lịch bất minh từ bà vợ đã chết của Lưu quân gia lại có thể đem tặng cho tiểu thư là ngọc cánh vàng của Thu phủ, nếu con bé quá thật đem tặng chiếc thoa đó cho Tam tiểu thư thì người non da, ngày thơ không hiểu chuyện nhà bọn họ thì không biết khi chuyện này đồn ra ngoài, mặt mũi của Thu phủ sẽ dẽ đi đâu?

Qua nhiều chuyện như vậy, bà ta nhận ra rằng: tuy Tri Vi có xuất thân ở ố uế nhưng lại ranh mãnh hơn người, luôn nghĩ ra những kế sách khôn khéo để bảo vệ mình an toàn mà không phải hao tâm tốn sức, tính cách của cô quá nguy hiểm nên ngày nào còn giữ cô lại trong phủ thì ngày đó người trong nhà này sẽ ăn không ngon ngủ không yên!

Nhưng hôm nay, trời đã cho bà ta cơ hội để tổng cổ cô đi!

“Thực ra chuyện này cũng dễ xoay xỏa thôi mà.” Thu phu nhân bèn cười ngọt, bày ra vẻ mặt hiền từ, nhã nhặn lên tiếng: “Đều là người trong một nhà cả, ai lại lý gây khó dễ cho nhau. Ngày mai, lúc dùng thiện, chúng ta sẽ đổi món khác để dâng lên, bệ hạ và công chúa luôn ưu ái Thu gia chúng ta, ắt sẽ không để ý những chuyện vặt vãnh đâu.”

Phượng phu nhân nghe thấy thế thì mừng rỡ, bèn quay sang nhìn Tri Vi, nhưng Tri Vi chỉ vô biểu cảm đưa mắt ngắm bông hoa đang rung rinh trước gió bên ngoài cửa sổ...

“Chỉ là...” Thu phu nhân bỗng đổi giọng: “Cũng khó để bị miệng kẻ hầu người hạ trong nhà, nếu để lộ chuyện này ra ngoài thì Thu gia ắt sẽ phải chịu điều tồi tệ! Lão gia lại là người quân pháp bất vị thân, luôn quản lý Thu phủ rất gắt gao, nếu thiên hạ biết chuyện rồi khiến lão gia mất mặt, thì mọi tội vạ đều sẽ đổ lên đầu Tri Vi, lúc đó con bé sẽ bị phạt rất thể thảm...” Bà ta liền cười mỉm, nhìn Tri Vi: “Tri Vi à, cậu mẫu nghi con nên ra ngoài tạm lánh một thời gian, con cứ yên tâm, không phải lo lắng gì cả, cậu cậu và cậu mẫu sẽ chịu trách nhiệm về việc xảy ra ngày hôm nay cho con.”

Ngọt nhạt chán chê, cuối cùng vẫn bị đẩy ra khỏi phủ!

Đám người đứng bên đều hiểu ngay ra ý của Thu phu nhân, bọn họ bèn khẽchế mép lên cười nhạt.

Tuy không được ai tôn trọng bao giờ, nhưng dù sao Tri Vi cũng là khuê nữ được nuôi trong phủ từ tấm bé, một đại tiểu thư chân yếu tay mềm, gầy gò yếu đuối như cô lại bị đuổi ra khỏi phủ, lưu lạc tự xử để kiếm cái ăn cái mặc, thử hỏi, cô sẽ phải đối phó với cuộc sống lăn lộn tan tào đó thế nào đây? Dù sau này có được đón trở về phủ thì tiếng nhờ là kẻ mắc tội phải bị đẩy nơi đâu đường xô chợ sẽ khiến cô không thể nào ngóc đầu lên để chọn một đám môn đăng hộ đối cho mình được!

An đại nương bèn cười tươi như hoa, cuối cùng cũng nhỏ được cái đỉnh trong mắt đi, đứng là thoải mái dễ chịu thật!

Phượng phu nhân liền tái mặt, định lên tiếng cầu xin thì Thu phu nhân đã đứng ngay bên cạnh, với tay vuốt mái tóc rối bù của bà cho thẳng thớm, sau đó chậm rãi rút chiếc thoa cài đầu bằng hồng ngọc ra cài vào tóc của bà, rồi cười: “Hạo nhi vẫn còn nhỏ, Vi nhi lại thiếu hiểu biết, mọi người đã phải vất vả nhiều vì chúng nó rồi, mọi người xem, đến cả tóc cũng có sợi bạc rồi đây này!”

Một câu ‘Hạo Nhi còn nhỏ’ khiến cho Phượng phu nhân lạnh buốt sống lưng, bà bèn quay mặt đi, run rẩy đưa tay chạm vào chiếc thoa bằng ngọc.

Lát sau, bà bèn cúi gằm mặt, lí nhí: “Đa tạ tỷ tỷ đã quan tâm...”

Ánh chiều tà le lói xuyên qua khung cửa gỗ len lỏi vào phòng, hắt một màu hồng tươi sáng trên khuôn mặt của tất cả những người đứng xung quanh, còn người đàn bà tương truyền là nữ soái cương liệt khi khái quát trời của năm xưa lại đang đứng tại một góc khuất tối tăm, ráng chiều tà chỉ hắt được một chút ánh sáng mờ nhạt lên gò má hốc hác trơ xương của bà ta, chẳng đủ để xua tan hơi sương lạnh lẽo bao quanh.

Tri Vi đứng dưới bóng hoàng hôn của chiều ngày đông, cảm thấy quần áo bỗng lạnh toát, bất giác kéo chiếc áo bó sát vào người mình để giữ ấm, đôi mắt cô lững lờ đảo quanh, dừng lại trên khuôn mặt hồng hào tươi tắn của Phương Hạo, dừng trên chiếc thoa hồng ngọc rực rỡ đương cài trên mái tóc hoa râm điểm bạc của mẹ, hai màu tương phản kết hợp với nhau, hoàn toàn không gọi lên vẻ đảm thắm kiều sa của người phụ nữ đứng tuổi mà chỉ làm gọn lên vẻ khắc khổ theo thời gian của mẹ mà thôi.

Đó là em trai và mẹ của cô.

Tri Vi cup mắt, khước mũi lại cong lên cười, không bi thương không thê lương, không mĩa mai không phẫn nộ, chỉ hiện hữu vẻ dịu dàng nhu thuận hết mực mà thôi!

Đám người vây quanh đầu đoàn cô sẽ khước lóc âm i hoặc van xin thống thiết để đòi ở lại, nhưng không ngờ, cô lại lỳ ra biểu cảm cực kỳ thần nhiên như thế, tất cả bọn họ đều chỉ biết lặng người đứng chôn chân dán mắt nhìn cô.

Tri Vi bèn trở gót, chẳng nói chẳng rằng tiến ra phía cửa.

Lúc này thì đến Thu phu nhân cũng phải lặng người.

Tri Vi dùng dụng lướt qua mọi người, dùng bên An đại nương.

Cái tát vừa nẩy của mẹ khiến tóc cô xoắn xoàng che khuất một nửa khuôn mặt, khoe môi bầm tím thấp thoáng ẩn hiện giữa những sợi tóc đen tuyền.

An đại nương khiếp đảm nhìn cô, cảm giác sợ hãi liên tục vẩy tấy tâm trí, mẹ ta đã phạm phải tội tày đình vì đám ‘cà gan đánh chủ nhân’, giờ Phương tiểu thư bị đuổi ra khỏi phủ, trước khi đi nhất định sẽ tát mẹ ta để trả thù cho hà dạ, và Thu phu nhân còn đang hết sức áy náy vì chuyện này, nhất định sẽ ngoảnh mặt làm ngơ để mặc Phương tiểu thư xử lý mẹ ta cho mà coi!

Nghĩ vậy, An đại nương vội lùi lại, Tri Vi bèn áp sát mẹ ta, giờ tay lên.

Cà gan phòng đều nín thở chờ đợi tiếng CHÁT chói tai vang lên.

Tri Vi chỉ cười khẽ.

Tình quang rạng ngời trong đôi mắt liên tục lên, rõ ràng có có khuôn mặt vàng vọt xấu xí nhưng lại khiến đám người đứng đó chợt cảm thấy lóa mắt vì vầng hào quang sáng rực bỗng tỏa ra xung quanh.

Trong yên tĩnh bao trùm, Tri Vi bèn chậm rãi đưa tay lên...chạm nhẹ vào vết tím của năm đầu ngón tay hẳn trên mặt mình.

Về mặt trầm tư mặc tưởng như đang mượn đầu ngón tay để nhớ lại cảm giác rất như phải bóng khi cái tát lúc nãy giáng xuống.

Rồi cô từ từ hạ tay, dịu dàng cười, ghé sát vào tai mẹ An đại nương lúc này đang đờ người đứng chết trân tại chỗ nhìn cô, thầm thì với mẹ ta:

“Nợ lẫn lãi của cái tát này...ta sẽ quay về đòi lại...”

Cô cười, nhẹ nhàng áp tay mình lên má mẹ ta, vỗ vỗ hai cái. Tất nhiên, đám người đứng sau không hề hay biết động tác này của cô, bọn họ chỉ thấy cô xoay người, nghiêng nhiên sai bước ra khỏi cửa.

Ráng chiều hiền hòa buông trên người cô, ánh mắt sùng sốt vì quá đổi ngạc nhiên của đám người trong nhà chiếu sau lưng cô, cô mỉm cười đứng giữa hai luồng sắc thái, thoai mái bước đi, bóng lưng gầy guộc trong mảnh áo mỏng thoáng nhỏ dần trong mắt bọn họ.

Cô tiến thẳng ra cửa chính, không hề ngoảnh đầu lại.

Không thêm lưu tâm đến vẻ mặt nhon nhon của cậu em trai, không muốn để ý tới gương mặt đau đớn cùng cực của người mẹ không khổ, cương quyết không ngoảnh đầu lại để nhìn đám người thân đã phản bội mình! Giờ cô không muốn nghĩ đến bất cứ chuyện gì, ngay cả ngày hiểm chục chờ tại thế giới bên ngoài cũng vậy!

Cô chỉ khoan khoái ngẩng đầu lên nhìn vầng mặt trời đỏ ối phía trên cao, hứng ánh nắng nhạt nhòa màu đỏ tía đang chiếu xuống rồi hít một hơi thật sâu.

Tự nhủ với lòng rằng:

“Ta sẽ quay trở lại...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Uống rượu trên cây cầu bỏ hoang

Vết nắng yếu ớt cuối cùng của ngày đông lạnh lẽo khuất bóng về Tây, gió lạnh hiu hiu thổi khắp không gian, màn đêm cô quạnh cũng dần buông rơi.

Nhà nhem tối, đường chỉ lác đác vài bóng người, tiếng gõ mõ công cốc của kẻ đi tuần nghe xa xăm mà thê lương sầu lặng.

‘Kẹt’ một tiếng, tiểu nhị của quán rượu ven đường Thiên Thủy vội kéo cây chống cửa sổ xuống, nhấc khéo người đang ngồi lì tại góc tối ẩm u trong gian phòng u ám: “Khách quan à...Tiệm chúng tôi phải đóng cửa rồi...”

Trong bóng tối, dáng người nhỏ nhắn ấy ngồi dựa vào tường, trước mặt là một bàn la liệt bình rượu trống không, nghe thấy giọng nói đầy vẻ cáo lỗi của tiểu nhị, người đó bèn ‘ừ’ một tiếng, chán nản đứng dậy, ném lên bàn một chút bạc vụn rồi tiện tay mang theo hai bình rượu đang uống dở bước ra khỏi quán.

Tiểu nhị đưa mắt dõi theo bóng người nhỏ nhắn trong chiếc áo bông mỏng manh rồi thở dài lắc đầu — Đêm tối mà vẫn vất vưởng ngoài đường, chắc là chẳng có nhà để về rồi!

Mới ra khỏi quán, gió đông đã ào ào tát vào mặt, Tri Vi kéo chiếc áo bông che kín người, nhẹ miết ngón tay lên đôi môi trắng bệch, hơi thở cũng lạnh lẽo như sương đêm.

Xách bình rượu, chuệnh choạng đi ngược hướng với người qua đường, men theo con hẻm rồi khỏi khu nhà ổ chuột phía Đông thành rồi nhắm thẳng con lộ heo hút hướng về giữa thành mà đi.

Đi mãi, bỗng thấy một con sông đang lấp lánh ánh đèn, bên bờ còn có một tầng đá xanh phủ tuyết trắng xóa, hai trạng thái – hai sắc màu, nên thơ mà cũng nên tranh.

Cô bèn tiến lại ngồi trên tầng đá lạnh lẽo, thừ người ngắm sông nước long lanh trước mặt.

Sờ soạng lục lọi trong người rồi lôi ra một bình rượu, đưa lên miệng nhắm nhì từng ngụm, lát sau, bình rượu lại lẹo đã nhẹ tênh, cô bèn ngửa cổ, dốc những giọt rượu cuối cùng vào miệng.

Đất xấu làm lên bình thơ, miệng bình méo mó khiến những giọt rượu mát lạnh cay xè rót cả lên mặt rồi chảy vào mắt cô.

Cô lấy tay khẽ lau đi, cảm giác lạnh lạnh của rượu và ẩm ẩm của thứ chất lỏng không mùi liên động trên đầu ngón tay, dờ dẩn ngắm nhìn, lâu thật lâu sau, cô bỗng đưa tay lên che mắt lại.

Nước sông êm đềm trôi mãi về xa, gió đêm se se vờn quanh áo mỏng, tuyết lạnh vô tình phủ trắng tóc đen, thiếu nữ lệ loi bung mắt lặng khóc, long lanh giọt lệ rớt xuống vì ai?

Bỗng đâu đó phảng đến hương phấn son sực nức, lảng máng có tiếng cười khúc khích vọng tới góc khuất cô tịch bên này sông.

Một giọng nói cất lên, phá vỡ bầu không khí cô đơn trống vắng bao trùm quanh cô.

“Công tử~~~”

Điều đã kéo dài âm tiết cuối, liền sau đó là tiếng bước chân chộn rộn của hai kẻ phá rối tiến lại gần.

Tri Vi buông tay, chau mày khó chịu, lúc đó mới để ý đến ánh đèn lung linh rực rỡ đang phan chiếu trên sông từ đâu mà ra — Nếu có nhớ không nhầm thì đây chính là con sông Yết Chi (*phấn sơn*) chảy qua kinh thành. Vì suốt mười dặm ven sông là thanh lâu kỳ vĩ nguy nga vui hưởng lạc, phấn hoa sực nức nên người đời mới đặt cho nó cái tên như vậy.

Hắn là có tên khách làng chơi nào bỗng dưng nổi hứng phong tình, mang theo ‘dạ oanh’ sang bờ bên này để tận hưởng lạc thú chốn đã cảnh đầu hiu hắt.

Tri Vi vẫn thần nhiên ngồi trên tầng đá — Khách chơi đầu sợ có người nhìn, cô cũng đầu sợ nhìn thấy khách ‘chơi’!

Tiếng chân càng lúc càng gần, một giọng nói yêu điệu bỗng vang lên: ‘Ái! Có người...’ Nghe ra thì chẳng thấy vẻ thảng thốt bất ngờ tạo náo, chỉ thấy cô ta lại tiếp tục làm nũng kẻ bên cạnh: “Công tử à, ngài nói sẽ cho Nhân nhi xem trò mới mà...”

Loáng thoáng có tiếng ‘ừ’ trầm lạnh đáp lại, giọng nói khá quen tai!

Vân vẽ bình rượu trong tay, mắt Tri Vi vô tình lướt sang nhìn chiếc cầm bảo thanh nhả thù hoa vân trắng bạc cùng những bông cà độc được màu vàng nhạt trên tấm áo choàng đen thẫm đang bay phấp phật theo gió của chàng trai

Ngọc bội lền vang lên đỉnh đang, cô gái trong bộ xiêm y điểm dứa sắc sỡ bỗng quay lưng về phía con sông, bước tới bên chàng trai mặc áo cầm bảo, quàng tay ôm lấy cổ hân rồi những khẽ: “...Nhân nhi đang đợi ngài đó~”

Chàng trai khẽ cười mỉm để mặc cô ta nũng nịu trong lòng mình, hồ hững buông từng lời: “Sáng nay tình cờ học được một trò vui, thấy rất thú vị nên muốn san sẻ với nàng, nếu cứ giữ trong lòng thì e rằng ta sẽ không chịu nổi.”

Tri Vi giật mình, vội quay sang nhìn.

Lập tức nhìn thấy kẻ mặc chiếc cầm bảo thanh nhả đang liếc mắt nhìn mình cười nhạt thếch, rồi hân ôm lấy cổ gái nọ, chậm rãi nhích từng bước một.

Nhích đến gần mép sông!

Cô gái có tên Nhân nhi ấy sớm đã ngáy ngất trong vòng ôm mạnh mẽ của hân nên hoàn toàn không hay biết mình đang cang lúc cang lùi về dòng sông phía sau lưng!

Khi đã tiến đến sát mép.

Chàng trai bèn cúi đầu, cười lạnh.

Cô gái ‘ứ ừ’ làm nũng một tiếng rồi chu mỏ dợi hôn.

Hân liền nhẹ nhàng lấy tay, đẩy khẽ một cái.

“TUM!”

Cầm đang chống lên tay bèn sụt xuống, Tri Vi than thở một câu.

Quả đúng là...như thế!

Có nằm mơ cô Nhân nhi đó cũng không thể ngờ rằng: mình sẽ bị đẩy xuống sông! Cô ta dờ người kinh ngạc dưới nước, quên cả phản ứng, may thay, Yết Chi là sông đào nên mực nước không sâu, chỉ thấy mỗi cô ta trắng bệch bặm chặt vào nhau, chẳng hiểu do nước quá lạnh hay do sợ hết hồn mà ra.

Mắt cứ trần trối nhìn đôi nam nữ đang ở trên bờ, chàng trai thì khoanh tay cười mỉm đưa mắt nhìn sang cô gái đang ngồi, chẳng thèm để ý tới cô ta, còn cô gái thì cầm bình rượu, ưu nhã nhưng cũng cố chấp, khoan thai ngồi trên tảng đá nhấm nháp từng ngụm rượu lạt.

Mọi hi vọng bỗng sụp đổ ngay trước mắt!

Có thứ máu lạnh như đôi nam nữ kia trên đời này sao?

Một kẻ thích thú đẩy người khác xuống nước để tiêu khiển; một kẻ ngoài mặt làm ngơ, chỉ thoai mái ngồi uống rượu, chẳng mấy may động lòng hay nhảy xuống cứu nguy!

Nhân Nhi run lấy bầy dưới nước một hồi lâu, cuối cùng cũng khua tay đập chân chặt vật bơi vào bờ, đến sát mép sông cô ta vội vươn tay ra van xin chàng trai nọ kéo mình lên: “Công tử...công tử...”

Bàn tay vươn ra trắng toát lạnh cóng, tựa bông hoa sắp rụng run rẩy đến đáng thương.

Chàng trai nhìn bàn tay vươn ra đầy vẻ van lơn đó rồi chậm rãi thu tay mình vào ống tay áo rộng thùng thình, khẽ đáp: “Không được rồi! Tay nàng dơ bẩn!”

Đang ngửa cổ nhấp một ngụm rượu, Tri Vi bỗng ho sặc sụa!

“Công tử...Nhân nhi biết mình sai rồi...Từ nay về sau, Nhân nhi sẽ không dám tranh giành với các chị em để bám lấy ngài nữa...” Cô gái dưới nước khóc thút thít như cánh hoa lẻ yếu ớt trước cơn mưa tầm tã, nước nờ hồi lỗi: “Nhân nhi biết mình...không nên thích công tử...”

Nước mát rồi là chả làm nhoen lớp hóa trang, để lộ khuôn mặt non nót đáng thương. Thì ra cô ta mới là một đứa trẻ, cũng do tuổi trẻ thường nông nổi bốc đồng nên mới chẳng biết chừng biết mực, luôn tranh cướp giành giật hân với người khác, đến khi bị đẩy xuống dòng sông lạnh cóng giữa đêm đông, cô ta mới tỉnh ngộ sự nhớ ra rằng: gã đàn ông trước mặt, tương truyền là kẻ máu lạnh vô tình, nham hiểm độc ác như quỷ dữ và cũng rất ghét bị người khác trói buộc mình!

Do quá sợ hãi, cô ta chỉ dám đứng đó chịu ngâm nước lạnh, rõ ràng người run lấy bầy, chân tay rét cóng nhưng lại không dám lên tiếng nhờ hân giúp đỡ và cũng không dám tự ý lên bờ.

Tri Vi bèn đặt bình rượu xuống tảng đá.

Đứng đây bước đến mép sông, không để ý tới gã đàn ông, chỉ chìa tay về phía cô gái mang tên Nhân Nhi đó.

Nhân nhi vẫn sợ sệt, chẳng dám nắm lấy tay Tri Vi, Tri Vi bèn cười: “Lên đi! Không có ai muốn đẩy cô vào chỗ chết đâu!”

Kéo được cô gái ướt như chuột lột lên bờ thì lớp áo mỏng tang lay dính chặt vào người cô ta, để lộ ra đường cong quyến rũ và cũng để lộ cả việc cô ta không mặc quần áo trong, thấy thế, Tri Vi bèn cởi chiếc áo bông mỏng manh trên người mình ra khoác lên cho cô ta.

Dù cô ta quen với việc bán thân để kiếm sống, không e ngại việc mình khỏa thân điếu qua điếu lại trên đường, nhưng, Tri Vi cũng là con gái, một cô gái như cô thật sự không muốn nhìn thấy một cô gái khác ăn mặc lố lếu phô bày cơ thể trước mặt một gã đàn ông, nhất là tên đàn ông bên cạnh.

Nhân Nhi cảm kích nhìn cô, lí nhí nói: “Muội ở Lan Hương viện phía bên kia sông...nếu tỷ tỷ cần gì xin cứ đến đó tìm muội.”

Tri Vi mỉm cười, vỗ vai cô ta an ủi. Cô ta sợ không dám nhìn gã đàn ông bên cạnh, chỉ kéo chiếc áo bông sát vào người mình rồi run rẩy bước đi.

Gió lạnh thổi qua, Tri Vi hắt xì một cái rồi to do không còn áo bông để giữ ấm, cô đành co ro ôm hai vai lấy tay xoa xoa cho nóng người.

Một bình rượu đột nhiên đưa ra trước mặt!

Năm đầu ngón tay nắm lấy bình rượu trắng nõn, thon dài... hành động của kẻ đó cũng dứt khoát kiên định, kiên định như vẻ thần nhiên vốn có của hân.

Tri Vi cúi đầu nhìn bình rượu rồi chau mày nói: “Đó là rượu của tôi.”

Áo choàng đen thẫm liền được đưa ra trước mặt.

“Tiền rượu của nàng.”

Tri Vi không hề khách sáo cầm lấy nó rồi nói: “Vậy thì thật cho các hạ rồi.”

“Chẳng hề.” Hân chỉ cười, đôi mắt đảo hoa khẽ cong thành đường cánh cung tuyệt đẹp: “Hôm nay ta học chiêu đó từ nàng, vì thế cái áo này chính là tiền công.”

Tri Vi lặng thinh không đáp, đưa mắt nhìn về mặt của hân soi bóng dưới sông, thứ người tráo trở muôn mặt như hân là kiểu khó nắm bắt tâm tư nhất, một ngày thay đến ba bộ mặt, lúc mới gặp thì nhàn nhã ung dung phong tình tựa ẩn sĩ cao nhân, lúc đẩy người xuống hồ thì phóng túng man rợ như bông cà độc được bỗng nổ tung, lúc này thì lại cười hòa nhã đẹp để tựa đóa hoa đào nở rộ.

Chỉ có thể dùng hai chữ ‘nguy hiểm’ để hình dung kiểu người như hân mà thôi!

Dường như không biết tâm sự trùng trùng trong lòng cô, chàng trai đột nhiên cười nói: “Nơi này gió lớn, cẩn thận kéo bị cảm, chúng ta qua nơi khác thôi.”

Tri Vi bèn đi theo hân tiến về phía trước, khi rẽ vào một góc khuất, đột nhiên cô trông thấy một cây cầu bằng đá được bắc ngang qua sông, mặt cầu loang lỗ vết rêu phong, chừng như đã bị bỏ hoang từ lâu.

Hai người cùng bước lên cầu, do thành cầu làm bằng đá tảng, bề chốn rất tốt nên trong lòng cầu rất kín gió, hai người lựa một chỗ để ngồi xuống, chàng trai cầm bình rượu của Tri Vi nhấp một ngụm rồi chìa sang phía cô.

Tri Vi thoáng sững người, do không quen uống chung rượu với một gã đàn ông, và hơn nữa, cô đang thắc mắc không hiểu tại sao chàng trai trông đạo mạo cao sang này lại thích uống thứ rượu lạt lẽo rẻ tiền của cô, thậm chí, rõ ràng hân rất ghét người khác quần lấy mình nhưng lại chịu ngồi đây cùng cô?

Nghe rồi, Tri Vi bèn lấy vật áo lau miệng bình, dè chừng nhấp một ngụm.

Vốn tưởng hân sẽ tức giận nhưng không ngờ hân lại không hề để tâm đến cô, chỉ ngửa cổ lên ngắm trời đêm bao la. Tri Vi hiểu kỳ đưa mắt ngó quanh, phát hiện thấy cây cầu này có tầm nhìn rất xa, không những có thể phân định rạch ròi trời đêm trong lành trên cao và cảnh vật âm u dưới đất thành hai thái cực đối nghịch nhau, mà còn bao quát được một nửa kinh thành rộng lớn, cuối những dãy nhà cao thấp nhấp nhô nổi dưới nhau chạy ngang chạy dọc là hoàng cung nguy nga tráng lệ ở ngay trước mắt.

Tri Vi chậm rãi nuốt ngụm rượu cay xè xuống bụng, mắt thoáng ánh lên vẻ tò mò, đột nhiên hỏi: “Các hạ có vẻ rất quen với chốn này thì phải?”

“Cây cầu này vốn được xây dựng đầu tiên tại Vọng Đô của hoàng triều Đại Thành trước đây, tương truyền rằng, năm hoàng đế Đại Thành khai quốc đã hạ lệnh xây cây cầu này tặng cho hoàng hậu.” chàng trai khẽ khép hờ đôi mắt hoa đào, giọng nói nương tựa nhờ về câu chuyện thời xa xưa: “Hoàng hậu thích những thứ đồ sộ hùng vĩ nên cây cầu này mới sừng sững cao lớn thế này, do tầm nhìn của nó phóng ra bốn phương nên đã được mệnh danh là ‘Đại Thành đệ nhất kiều’, sáu trăm năm trước, hoàng hậu thường cải trang thành thường dân lên tới chỗ này thăm thú rồi lưu truyền thành giai thoại.”

Tri Vi mỉm cười đáp: “Hay thật.”

Nhưng trong lòng lại nghĩ: gã đàn ông như hần chắc sẽ chẳng vì giai thoại đẹp đẽ của cây cầu này mà cảm động thốt lên như cô đâu!

“Đại Thành diệt vong, bệ hạ bèn dẫn quần xống vào kinh thành, chiếm lấy Vọng Đô, rồi đổi tên thành Đế Kinh, bình trị thiên hạ. Cũng trên cây cầu này, bệ hạ đã tiếp kiến những cự thần của Đại Thành, ngày đó, đám cự thần bạc nhược ấy đã lần lượt ngã rạp như cỏ, quỵ mọp dưới chân của bệ hạ chúng ta!”

Giọng điệu rõ bình thản nhưng lại toát lên vẻ kiêu hãnh pha lẫn ý cười khinh bỉ, Tri Vi bèn lau giọt rượu dính trên khóe miệng, thấy khá bức mình, liền cười lạnh nói: “Thứ khiến họ phải quỵ chẳng qua là ‘sợ đầu roi máu chảy dưới dao kiếm vô tình’ mà thôi.”

Chàng trai đột ngột quay đầu sang quát mắt nhìn cô, Tri Vi thản nhiên nhìn thẳng vào hần, dùng ý cười hòa nhã đối chọi lại ánh mắt sắc lạnh như dao.

Hồi lâu, sát khí trong đôi mắt cũng dần biến mất, hần cười nhạt nói tiếp: “Đừng thế, chẳng qua chi là chuyện ‘thắng làm vua thua làm giặc’ mà thôi! Đám cự thần đó hể hể còn may mắn chán, thay ngôi đổi chủ vẫn được làm ‘quan’, chỉ sợ, ngay cả việc làm ‘quan’ thế nào cũng không biết thôi!”

Tri Vi không đáp, chỉ trầm nghĩ đến cả việc làm ‘quan’ cũng không biết thì chi có nước chết!

Cô cười, quay lại vấn đề cũ: “Cây cầu này đã gắn với nhiều điển tích huy hoàng như thế, tại sao lại đem bỏ hoang vậy?”

“Thiên hạ thái bình, bệ hạ đón hoàng thân quốc thích vào kinh, nhưng khi công chúa Thiệu Ninh, công chúa mà bệ hạ cưng chiều nhất, được bề lên cầu thì đột nhiên khóc thét lên, quốc sư thấy chuyện lạ bèn nói thầm với bệ hạ rằng đây ắt là điềm dữ!”

“Quả đúng như vậy, ba năm sau, cũng trên cây cầu này.” chàng trai bỗng dừng lại, lấy bình rượu trong tay Tri Vi đưa lên miệng nhấp một ngụm rồi kể tiếp: “Tam hoàng tử nổi binh can qua, mưu đồ ép bệ hạ thoái vị, trong trận chiến ấy, hoàng thất đã mất ba mạng người, bị thương bốn người và tàn phế một người... cũng kể từ đó, cây cầu này đã bị bỏ hoang...”

Chuyện tranh ngôi đoạt vị kinh thiên động địa là thế, tại sao khi toát ra từ miệng hần lại nghe có vẻ hơi hột chẳng có gì là hệ trọng vậy nhỉ? Đơn giản hết bức tranh thuy mặc phút chốc bỗng nổi lên trận mưa bão cuồng phong tanh nồng mùi máu!

Tri Vi thoáng rung mình, kéo sát áo choàng vào người.

Trên cây cầu sừng sững cao ngất ngàn năm, đã từng in dấu chân của vị hoàng hậu điểm lệ vô song thời khai quốc, cũng từng vang lên tiếng gào khóc thảm thiết ai oán của hoàng tử tần triều, chẳng biết giữa đêm khuya lạnh lẽo gió tuyết cuồng quay, có oan hồn nào hiện về đòi mạng không ta?

Còn cái gã vô tình thần bí này, sao lại có cảm tình kỳ lạ với cây cầu này vậy?

Hần rất thông thuộc địa hình nơi đây, chẳng lẽ vào những đêm mất ngủ, hần hay một mình thần thơ dạo quanh đây để ngắm cảnh tiêu sầu à?

Song mấy chuyện đó vốn chẳng hề liên quan đến Tri Vi, nguyên việc cô cùng một gã đàn ông xa lạ ngồi trên cầu uống rượu tán gẫu thâu đêm đã là chuyện quái dị lắm rồi! Chẳng qua cũng vì, những lúc cô đơn sợ bị cảm giác cô đơn nuốt chửng nên mới tìm một người cùng đồng cảnh ngộ để bầu bạn với mình cho hết đêm dài mà thôi.

Hần không hỏi cô tại sao lại xuất hiện tại nơi này, cô cũng không hỏi vì sao trong đôi mắt của hần lại ánh lên vẻ cô đơn quạnh quẽ như vừa nãy...

Rượu cạn thì trời cũng hừng sáng, Tri Vi nhấp ngụm rượu cuối cùng trong nặng ban mai chan hòa rồi cười: “Giọt cuối kính cầu cong thế sự khôn lường, sóng gió lên miền, cầu vẫn sừng sững, mãi đứng y nguyên!”

Rồi cô phất áo đứng dậy, sải bước xuống cầu.

Tia nắng đầu tiên xuyên qua màn tuyết trắng, chiếu trên đôi vai gầy guộc và bóng lưng thẳng tắp của người thiếu nữ ấy.

Chàng trai vẫn ngồi tại đó ngắm dáng vẻ tuyệt nhiên dứt khoát đã đi thì không ngoái đầu lại của cô, trong đôi mắt thoáng ánh lên vẻ hứng thú, cuối cùng cất tiếng: “Ninh Trùng, người nói xem cô ta sẽ đi đâu?”

Tên họ vẻ đang vất vèo du mình dưới gầm cầu bèn thò đầu ra chăm chú nhìn về bóng lưng của Tri Vi rồi nói: “Có hai khả năng a. Một là quyết một trận sống mái, quay về Thu phủ đòi lại công bằng; hai là cam tâm chịu khổ, nghe theo sự sắp đặt của Thu phủ a.”

Gã bèn cười, chỉ về lầu xanh phía hoa trai dài mười dặm sau lưng: “Tóm lại là, cô ta sẽ rời khỏi đây chứ không dám nán lại nơi bán mình mua vui, nhớ nhóp bần thiêu này thêm một khách nào nữa! Chỉ cần ở thêm một khách thì thanh danh sẽ bị ô uế một phần, chắc chắn cô ta sẽ không lấy việc chung thân đại sự của mình ra làm trò đùa đâu.”

“Chắc không?” chàng trai bèn cười, cổ ý kéo dài âm điệu.

“Đám cá luôn à!” Mặt mũi gã hớn hơ chạy tới cạnh chàng trai.

Chàng trai không thể phủ nhận, khi hai người họ đứng trên cầu nhìn người thiếu nữ ấy thì chỉ thấy cô cứ mãi đi thẳng về phía trước, giống như đã nhắm sẵn đích đến nên không hề cảm nhận được sự do dự đắn đo, rồi cô dừng lại trước cánh cửa có treo đèn hoa lan, búi tóc thật cao cho giống đàn ông rồi gõ cửa cổng cóc.

Mặt của Ninh Trùng tái mét.

Thiếu nữ khẽ cúi đầu chào người bước ra mở cửa rồi nói mấy câu gì đó với người ta, chỉ thấy người bên trong nhà thoáng ngẩn người kinh ngạc, còn Ninh Trùng, kẻ có thể đọc lời nói qua cách nhép môi bỗng lão đảo suýt ngã.

Chàng trai đứng bên cười khẽ một tiếng.

Đôi mắt đen như hắc ngọc chột kéc lên vẻ hứng thú kỳ lạ, tựa vực nước sâu vạn trượng quen chìm trong bóng tối lâu năm bỗng gợn lên đợt sóng lần lần do cơn gió se sẽ từ ngoài thổi vào đem theo những bóng tuyết trắng xóa rắc xuống mặt nước lạnh lẽo âm u.

Dưới ánh nắng ban mai rực rỡ, vạt áo cẩm bào thêu hoa văn trắng bạc của chàng trai đứng trên cây cầu cao đồ sộ liền phấp phới bay theo cơn gió thoáng qua; loáng thoáng trong hiu hiu gió lạnh, chàng trai lảng máng nghe thấy giọng nói lạnh lùng có vẻ điên cuồng của cô thiếu nữ gầy guộc cất lên hỏi mục tử bà trong Lan Hương viện:

“Chỗ bà có cần người làm tạp dịch không?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Tập dịch kiểu mới

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

“Tiểu Tri à, nghe nói phiên chợ lần này có bán hoa lụa được phối màu tinh tế lắm, mua cho tỷ một vài bông về nhé!”

“Mua cả cho tỷ nữa nhé! Mẫu cam lục ấy!”

“Nhớ mua cả nửa cân *ngô sen com nếp đường phèn*(1) ở Tứ Phương *trai*(2) cho tỷ nữa nhé!

- (1) *Ngô sen com nếp đường phèn: một món ăn vặt của người Tàu, đem com nếp nhồi vào các khe rỗng của ngô sen rồi cô với đường phèn, nấu xong để nguội, xắt thành từng lát nhỏ để ăn.*

- Hình minh họa:
- (2)*Trái: theo cách gọi cũ nghĩa là quán ăn.*

Gần giữa trưa, mùi đậm phần sơn lầu xanh kỹ viện mới bắt đầu thức giấc. Tiếng oanh yến không ngừng vang lên riu rít trong tiểu lầu của Lan Hương viện, các cô nương nhao nhao ló đầu ra khỏi cửa, nói vọng xuống dặn dò chàng trai trẻ mặc áo xanh đảm nhận chân chạy vật đang xách theo giỏ tre chuẩn bị đi mua đồ ở dưới sân viện.

Chàng trai đó là họ hàng xa của kỹ nữ danh tiếng nhất trong Lan Hương viện, Nhân nhi cô nương. Tháng trước, chàng ta đến gõ cửa xin được nhận vào làm công, tuy rất kiệt lực, nhưng lại lanh lợi tháo vát, khéo ăn khéo nói nên rất được lòng các cô nương.

“Nếu gái hoa màu lục thì sẽ không thể tồn lên làn da trắng mịn hồng hào của Yên Hồng tỷ tỷ được, hay là tỷ lấy màu hồng phấn đi, hoa màu hồng phấn sẽ giúp tỷ trông càng kiều sa quyến rũ hơn.” Chàng trai bên ngoài đầu lại cười mỉm, tốt bụng giúp các cô nương lựa những món đồ thích hợp nhất: “Ngó sen com nếp đường phèn đúng là ngon thật nhưng ăn nhiều thì sẽ phát phì ra đấy! Ngọc Hoàn tỷ tỷ à, tỷ phải bớt ăn vật đi thôi, kéo lại thành ‘mập mỹ nhân’ mất!”

“Tiểu tử thôi này!” Máng yêu một câu, ai nấy đều cười tươi như hoa, tó ý rất vừa lòng với sự tinh tế chu đáo của chàng ta. Một cô nương bên nói: “Tiểu Tri à, nếu không phải biết đệ là họ hàng xa của Nhân Nhi, lại còn làm tạp dịch tại chốn này, chắc tỷ sẽတွေး đệ là công tử con nhà danh giá có ăn có học đường hoàng cho mà xem.”

“Sao có thể chứ?” Nhân nhi từ trong phòng bước ra, phất nhẹ chiếc khăn trên tay, lên tiếng phản bác: “Hoàng triều Thiên Thịnh của chúng ta luôn phân định đẳng cấp trên dưới rất rạch ròi. Dù công tử con nhà danh giá có sa cơ lỡ vận, lưu lạc bốn phương chết đói chết rét nơi đầu đường xó chợ thì cũng không thể tới chỗ chúng ta ăn nhờ ở đậu được!”

Nói rồi, Nhân nhi bèn nhìn chàng trai bằng ánh mắt phức tạp, chỉ thấy chàng trai đang quay sang cười mỉm với cô ta, vẻ mặt vẫn thản nhiên như thường. Thản nhiên như tính cách bấy lâu nay của chàng ta — Trông qua thì coi mở dễ gần nhưng thực chất lại vô cùng kín kẽ thâm bí, cách hành xử có vẻ lạnh nhạt bình tĩnh nhưng thực chất lại vượt qua tâm nhận thức của người thường.

Tiểu Tri, Ngụy Tri, chàng trai được mọi người yêu thích ấy chính là Phương Tri Vi.

Suốt một tháng tá túc trong kỹ viện, cô đã đảm đương công việc tạp dịch của mình cực tốt, dĩ nhiên phần nhiều là nhờ có sự quan tâm đặc biệt của Nhân nhi.

Ngày ngày đầu vào làm, Nhân nhi đã năn nỉ tú bà của Lan Hương viện để cô làm chân chạy vật chứ không giao việc khăn vác nặng nhọc cho cô. Đêm hôm đó, rõ ràng cô chẳng giúp Nhân nhi được bao nhiêu, chỉ do không đành lòng nên mới giúp cô ta mà thôi. Cô đã thẳng thừng báo với Nhân nhi như vậy nhưng Nhân nhi lại một mực nói rằng chính vì thế nên cô mới là ân nhân cứu mạng của cô ta.

Chẳng qua chi chĩa tay kéo cô ta lên bờ thôi mà, sao có thể nói là ơn cứu mạng cho được?

Tri Vi không hiểu bèn giảng hỏi, Nhân nhi lại lặng ngắt không chịu nói rõ nguyên do, xem chừng cô ta vẫn còn khiếp sợ chuyện xảy ra tối đó, hể nhắc đến gã đàn ông nọ, cô ta lại sợ tái mét mặt mày. Thấy thái độ khủng hoảng đó, Tri Vi đoán chắc rằng nhất định còn có ẩn tình khác nữa chứ không phải vì mỗi chuyện bị đẩy xuống sông thôi đâu.

Song, Tri Vi lại không muốn tra hỏi cận kề. Sau đêm uống rượu trên cầu rồi đường ai nấy đi, cô hoàn toàn không muốn nhắc đến hay muốn gặp lại gã đàn ông ấy nữa.

Thế nhưng, thế gian lại có câu – ghét của nào trời trao của đó! Càng không thích thì lại càng phải gặp!

Khi có mới xách giỏ tre bước chân ra khỏi cửa thì đột nhiên trông thấy có một toán người đang đi đến Lan Hương viện.

Có sững người, đang định trốn thì bên đó đã có kẻ lớn tiếng ra lệnh: “Này! Tạp dịch! Công tử gia chúng ta đến rồi, mau gọi các cô nương ra đây tiếp đón đi!”

Tri Vi cúi gằm mặt, mắt nhìn vào giấy gói thù hoa quần áo lọt lách của đám vương tôn công tử nọ; trong số đó có bộ cẩm bào trắng ngà dày dặn, viên thù trúc bạc, cao sang thanh nhã, nhưng vẻ tao nhã đó lại khiến đôi chân mày của cô nháu lại, đầu càng cúi thấp hơn.

Cô lách người nhường chỗ cho bọn họ rồi quay mặt vào trong viện, cất chất giọng khàn khàn gọi với lên lầu: “Các cô nương à! Có khách...”

Do lần đầu bắt chước cách gọi của gã tạp dịch thứ thiệt có tên Trương Đức nên giọng điệu của cô khá sượng sùng, đám công tử nghe thấy thế bèn phá lên cười khá ồ.

“Ồ đâu ra tên tạp dịch non choẹt này thế? Tiếp khách mà cũng gọi như tiếng cô nương rên rỉ thế này á?”

“Trương Đức đâu rồi? Bị thay bằng tên tạp dịch ẻo lả này á?”

Cột nhà chấn chệ, đám vương tôn công tử mới mới chịu đi qua chỗ Tri Vi đang đứng để vào trong, Tri Vi vẫn cúi gằm mặt ra chiều khép nép, khi trông thấy chiếc cẩm bào cũng quét đất lướt qua chỗ mình thì lên thờ phào nhẹ nhõm tưởng đã thoát nạn, ai dè, lại chợt nghe thấy tiếng một gã công tử hách dịch chỉ vào mặt mình rồi nói với mục tử bà đang don đả đón khách: “Lát nữa bọn ta sẽ chơi thử lệnh (*Tứ lệnh là trò chơi trợ hứng khi uống rượu*), nhớ kêu tên tạp dịch này tới hầu trà cho bọn ta!”

Ý cười nằm nỏ trên gương mặt mục tử bà liền cứng ngắc, miễn cưỡng dạ một tiếng, nháy mắt báo Tri Vi lại gần rồi thì thầm vào tai cô: “Cẩn thận chút... Haiz...”

Tú bà có vẻ lo âu, hoàn toàn không tươi cười hơn hờ như vớ được bớ giống mọi ngày, Tri Vi nhìn bà ta khó hiểu, bà ta bèn quay sang nói nhỏ với cô: “Người có nhìn thấy tên công tử mặc áo vàng xanh xao gầy gò đó không? Nghe đồn hẳn là thứ rác rưởi dè tiện chứ chẳng phải dạng hần hoi tử tế gì! Mấy bữa trước, cô nương Nguyễn Ngọc Nhi của Quan Hoa cư đã bị tên đó đánh cho tàn phế, Cầu ma ma phụ trách Quan Hoa cư vốn luôn ý thế có người đứng sau nâng đỡ nên định làm lớn chuyện đòi báo quan, rào ngõ, ngay hôm sau đã có một toán người hùng hổ vác dao to búa lớn đến Quan Hoa cư đập phá, bắt mục ta phải đóng cửa kỹ viện rồi cuốn xéo ra khỏi thành! Haiz, sao hôm nay lại mò đến đây thế không biết? Hi vọng là đúng có xảy ra chuyện gì...”

Lại dặn dò Tri Vi: “Tiểu Tri à, từ trước đến giờ người luôn thông minh lanh lợi, khéo xoay xở nhất trong Lan Hương viện này, hôm nay người phải giúp ma ma đó, phải biết tùy cơ mà ứng biến nghe chưa?”

Tri Vi lặng lẽ gật đầu. Đến kỹ viện tá túc ăn nhờ ở đậu, việc như ngày hôm nay sớm muộn cũng sẽ xảy ra, nếu tránh được thì tránh, còn không né được thì phải liệu gió mà phất cờ, đi được bước nào hay bước đó.

Đám vương tôn công tử đó bèn chiêu luôn ‘Quyện Phương các’, căn phòng tốt nhất trong Lan Hương viện, rồi gọi các cô nương xinh đẹp nhất đến hầu rượu.

Tay ôm mỹ nhân chén茶 chén thù, ẩmĩ ồn ào ngà ngón cười đùa, duy chỉ góc khuất cuối phòng có vẻ yên tĩnh đến quái dị do chẳng kẻ nào trong đám người đó dám lấn la tới làm phiền.

Đó là nơi hần đang ngồi.

Không gian yên tĩnh ấy được ngăn cách bởi chiếc màn đen thẫm thù là trúc màu bạc.

Trong gian phòng trải thảm hoa tinh tế, vắn vít hương trầm thoang thoảng tỏa ra từ chiếc đỉnh đồng ba chân, mái tóc dài của kẻ đó hồ hững rù xuống, vạt áo trắng tủy ý quết trên đất, tay chống cằm rất thoải mái nhàn hạ, đầu hơi cúi miệng cười nhạt uống thứ rượu thượng hạng do bàn tay trắng nõn của cô nương bên cạnh khéo léo nâng ly.

Nhón tay véo nhẹ vào gò má hồng hào của nàng ta, hoa khôi của Lan Hương viện, Lan Y cô nương liền thẹn thùng khẽ cự nự trong lòng hần.

Tiếng cười trầm khàn của chàng trai hòa lẫn giọng nói nhõng nhẽo của cô gái càng làm tăng thêm vẻ mờ ám trong góc khuất, trái hẳn với tiếng huyền não ồn ã của bên ngoài.

Tri Vi lẹm mắt bùng trà đến hầu, lòng thầm nghĩ nếu tháng trước Lan Y được chứng kiến cảnh hần đẩy Nhân nhi xuống sông trong đêm đông rét công, chẳng biết cô nàng có còn vô tư mà nũng nịu được đến thế nữa không?

Lại nghĩ, rõ ràng hần cùng với lũ vương tôn công tử lố nhố này đến đây chơi gái, hành vi cũng rất phóng túng tùy tiện, nhưng chẳng hiểu tại sao, cô luôn cảm thấy hần hoàn toàn dị biệt với chúng.

Bụng bình, thoản thoát đi tới từng bàn rót trà, những lúc lưng đối diện với góc khuất phía đằng kia cô luôn cảm thấy có luồng mắt cứ dán chặt vào người mình đây vẻ xoi mói tìm tòi, song cô lại vô cùng bình tĩnh, không mấy may sợ hãi hay quay đầu lại nhìn.

Mọi chú ý của cô đều dồn vào bàn tiệc phía đối diện vì sắc mặt Nhân nhi trông rất khó coi, thỉnh thoảng cô ta lại len lên đưa mắt cầu cứu, bên cạnh cô ta là tên công tử áo vàng xanh xao gầy gò đang dùng đôi mắt vắn đục quái gở hau háu nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống.

Tri Vi không muốn lo chuyện bao đồng nên vô như không thấy — Những cô gái ba chìm bảy nổi phong trần như Nhân nhi, chắc chắn sẽ có một hải lần gặp phải khách làng chơi hay tiện lưu manh như gã công tử này, bọn họ bắt buộc phải biết liệu chiều để đối phó với chúng, còn cô chỉ là người ngoài, không có nghĩa vụ phải lo cả những chuyện như thế nữa.

Sau ba tuần rượu, tên nọ tên nấy đều ngã say, có vài kẻ ôm theo mỹ nhân liêu xiêu bước ra ngoài. Nhân nhi cũng bị tên công tử hạ lưu kia đưa đi, đám người còn lại liền có quái nhìn theo bóng lưng của hai người họ.

Nhân nhi bị gã đó ôm chặt vào lòng, trước khi đi còn quay đầu lại, dùng ánh mắt van lơn khẩn thiết để mong ai đó đứng ra giúp cô ta giải vây, nhưng đám người đó lại ngoảnh mặt làm ngơ, coi như không thấy!

Tri Vi chau này, song cũng không có ý qua bên đó vì cô đang nghĩ nếu ‘hắn’ còn ở đây thì mình nên an phận sẽ tốt hơn.

Thế nhưng, khi hai kẻ ôm ôm ấp ấp ấy đi ngang qua chỗ Tri Vi, vết bầm nhứt mắt hẳn trên bộ ngực trắng tuyết của Nhân nhi do vật áo trễ nải lại vô tình lọt vào mắt cô!

Tri Vi sững người, trầm mặc một hồi rồi lặng lẽ đặt bình trà trong tay xuống bàn, len lén ra khỏi phòng qua lối cửa bên.

Thấy cô lên ra khỏi phòng, gã công tử vận bộ cẩm bào trắng ngà thanh nhã đang ngồi trong góc khuất liền cười mỉm rồi đẩy cô rằng Lan Y đang ngả ngớn ra khỏi lòng.

Lan Y tưởng hẳn làm thế là để trêu chọc mình, bèn cười duyên một cái rồi sắp lại gài. .

Hắn cúi đầu nhìn dáng vẻ vô tư của cô rằng, ý cười nhàn nhạt liền hiện trên khuôn mặt điển đào chúng sinh. .sau đó phất nhẹ tay. .

Gã hộ vệ có tên Ninh Trùng không biết từ đâu chui ra, nhanh tay cầm lấy đỉnh hương bằng đồng đen, quay người, dõ thẳng vào đầu Lan Y!

Tàn tro nóng rực liền rớt thẳng xuống mái tóc đen nhánh, theo sau đó là tiếng thét kinh hoàng của cô gái. .

Đám người đang nhộn nhạo phía bên ngoài chợt im bật, cả căn phòng bỗng lặng ngắt như tờ.

“Ninh Trùng! Đạo này ngươi bắt đầu biết thương hoa tiếc ngọc rồi đấy!” Chẳng thèm quan tâm đến cô gái đang ôm đầu nằm dưới đất kêu gào, hắn chỉ mỉm cười đứng dậy: “Ta đã nghĩ ngươi sẽ nhắm vào mặt để đó.”

“Thuộc hạ cũng định như thế.” Ninh Trùng ngoái đầu nhìn Lan Y: “Thuộc hạ bỗng phát hiện da mặt cô ta trát cộm phẩn, nghĩ chắc tro không làm phỏng nổi nên mới chuyển sang da đầu. .”

Cười khê rồi không thèm để ý tới tên hộ vệ ‘bảo bối’ của mình nữa, gã đàn ông lặng lẽ lướt qua đám người đang đứng trong phòng, ra ngoài theo lối Tri Vi vừa lên đi.

Nơi hắn đi qua, chét chóc gieo rắc, khiến tiếng khóc phải vùi sâu trong đồng tro tàn.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Ngọc’ kia rớt xuống tay ai?!

Khu vườn hoa yên tĩnh vắng vẻ sau hậu viện chính là điểm dừng của gã công tử, Tri Vi lặng lẽ theo sau mà cảm thấy kỳ lạ.

Tại sao lại không về phòng để chơi gái như bình thường? Chẳng lẽ đám khách làng chơi này lại mê cảm giác hưởng thụ khoái lạc lại chốn đã cảnh đầu hâu thế này à?

Đôi nam nữ đứng khuất sau rèm hoa nờ nỏ, liền sau đó Tri Vi nghe thấy tiếng thờ nặng nề của đàn ông, tiếng rên ri khe khẽ của đàn bà, tiếng quần áo bị xé roẽn roẹt và tiếng hôn hít chịt choẹt vang lên. .

Mặt Tri Vi thoáng đỏ gay, lập tức quay đi, lòng thầm nghĩ chắc mình bị khủng nên mới tự dưng lên ra đây xem khách chơi gái!

Cô dọm bước toan bỏ đi thì bỗng nghe thấy tiếng rên ri từ bên kia vọng lại có vẻ khác thường, không phải là tiếng rên ri để mê sung sướng mà là tiếng rên do cố gắng chịu đau!

Ngần ngừ một lát rồi cô quyết định quay đầu lại, chăm chú neoh mắt nhìn xuyên qua bụi hoa vàng chóc thì thấy gã đàn ông có cái quần tụt xuống tận mắt cá chân đang ngất một cảnh tượng vì rồi nhắm vào ngực Nhân nhi để đâm!

Thần tượng vì máu đỏ rực, có gai bén mọc tua tủa, còn gã đó đang định cầm phần cuống nhọn hoắt của cành cây bị bẻ gãy vào vết bầm đã có sẵn trên ngực Nhân nhi. .

Tiếng rên ri của Nhân nhi liền biến thành tiếng hét kinh hoàng.

Tri Vi bước vội qua đó.

Lúc tới nơi, khỏe mới cô liền cong lên cười hòa nhã, vươn tay, vỗ nhẹ lên vai tên công tử nọ rồi khê cất tiếng: “Chào buổi sáng!”

Tên kia đang chìm trong cơn hưng phấn tột độ, đầu thế ngờ có người lại đến tận nơi này để chào hỏi gã, lập tức giật nảy mình, đánh rơi mất cành hoa trong tay, quay phắt đầu lại nhìn.

Một luồng sáng lạnh ngắt chợt lóe lên.

Chớp mắt, một viên tròn tròn trắng trắng dính máu đỏ tươi liền rơi ngay xuống lòng bàn tay đang chìa ra hứng của Tri Vi.

Tri Vi cười tươi, thoáng cái đã là lộ xuất hiện trước mặt gã công tử, một tay cầm con dao nhọn hoắt sắc lẹm, một tay cầm vật tròn tròn mới rớt ra từ háng của hắn!

Thì ra, ngay sau lúc chào hỏi, cô đã lập tức cúi người thọc con dao vào nơi ‘gieo giống’ của hắn, xẻo luôn một ‘viên bảo bối’ mà không cần đánh tiếng hỏi han!

Do động tác ấy quá mau lẹ nên phải mất một lúc, khi cô nhếch mép cầm viên ‘ngọc quý’ trong tay, tên kia mới cảm thấy đau tê tái, vội hét lên chói ráy rồi ôm chặt lấy háng, nhẩy như loi chơi. .

Tuy nhiên, tiếng hét đau đớn của hắn chẳng kéo dài được bao lâu. . vì Tri Vi đã cầm lấy cành tượng vì được bẻ sẵn, tọng thẳng vào miệng hắn khi hắn đang nhảy tung tung. .

Gai sắc chui thẳng vào họng, đâm rách toạc khoang miệng, hẳn đau mà chẳng thể thốt thành lời, chỉ trợn trắng mắt nhìn cô, người run lay bẩy.

Lúc đó Tri Vi mới hải lòng thu tay về, vật một vài cái lủi mọc chìa ra bên cạnh để lau vết máu trên tay.

Nhân Nhi thì sợ điếng hồn, không thốt được thành lời, mặt mũi cô ta tái nhợt, vội lùi ra sau mấy bước, quên cả mặc quần áo lại cho ngay ngắn, may là Tri Vi tốt bụng quay sang giúp cô ta chỉnh lại rồi tiện tay rút lấy túi tiền đang dật bên hông cô ta, nhét ‘hòn ngọc quý’ kia vào trong. .

Rồi cô khê đóng đưa túi tiền đựng ‘hòn ngọc quý’ trước mặt gã công tử áo vàng. .

“Ngươi. .ngươi. .” Tên kia thờ hồn hển, lắp bắp không nói được thành câu do vừa đau vừa sợ.

“Tôi làm sao? Tôi chẳng sao cả!” Tri Vi cười tươi: “Nhưng công tử lại có sao đấy!”

“Ngươi. .Ta phải giết ngươi. .” Mặt mũi gã rúm rỏ, lời thốt ra đều rí qua kẻ rằng, hẳn học cảm phần tốt cùng: “Ta sẽ lột da, rút. .xương của ngươi. .đem cả nhà ngươi ra. .ngheén nát thành cám. .”

Bỏ ngoài tai mấy lời đe dọa của hắn, Tri Vi quay người hỏi Nhân nhi vài câu rồi cười mỉm

Cô cười rất chi là thản nhiên, mãn mê chiếc túi đựng ‘của quý’ như đang mãn mê một đóa hoa tươi tắn, khê khọt nói với hắn: “Không biết sau khi hay tin đứa cháu trai nói dối tông đường của nhà mình chơi gái đến mất một bên ‘ngọc’ thì Lý học sĩ sẽ cảm thấy thế nào nhỉ?”

Gã kia chết lặng người, mặt mày tái nhợt, sực nhớ để về mặt danh tiết uy nghiêm như Bao Công của ông nội hẳn, người ngom chân tay cứ bủn rủn, mềm nhũn ra như chỉ chì.

“Chẳng rõ khi hay tin Lý đại học sĩ quân thúc người nhà không nghiêm, để thả cửa cho đứa cháu đích tôn đi chơi gái rồi bị người ta thiên mất một bên, mấy lão ngư sử trong triều, mấy vị hào báng hữu của Lý đại học sĩ, có lập tức dâng sớ lên để bệ hạ đích thân ra tay trừng trị không ấy nhỉ?”

Như có sét đánh cái rọi qua tai, tên Lý công tử liền sợ điếng hồn, chợt nghĩ ra việc gì đó, mặt mũi cứ gọi là ‘trắng bệch như xác chết, cắt không còn giọt máu’, đang đau muốn ngất, nhưng giờ đến cả ngất cũng chẳng dám!

Tri Vi càng cười dịu dàng hơn.

Nhân nhi biết thân thế của gã công tử họ Lưu này, nhưng có lại nắm rõ tình hình của đám quan lại trong triều. .Đám quan lại luôn chia bè kéo cánh, lúc nào cũng ganh ghét rắp tâm bậy mưu hãm hại nhau, chỉ cần nắm được thóp của đối thủ thì ngay tức khắc, bọn chúng sẽ gây vô hành hạ kẻ kia cho bằng chết thì thôi! Tuy cô không biết Lý học sĩ thuộc phe cánh nào, nhưng chắc chắn ông ta có đứng trong hàng ngũ ủng hộ một trong mấy vị vương tử có khả năng kế thừa ngôi vị. Nếu việc ó ướ này mà đồn ra ngoài thì đây sẽ là cơ hội tốt nhất để kẻ gian thừa cơ công kích hãm hại phe của ông ta.

Càng hướng hồ, thì xua đến nay, đại học sĩ chính là chức quan văn tôn quý nhất trong thiên hạ, càng là những kẻ được mệnh danh là học sĩ tài hoa, đức cao vọng trọng thì càng phải lấy nhân phẩm của con người ra làm lẽ sống, nếu cháu đích tôn của quan văn đi chơi gái bị người ta thiên mà đồn ra ngoài thì chắc chắn cả gia tộc từ trên xuống dưới sẽ phải chịu tội.

Tri Vi thấy hải lòng vì tên Lý công tử kia không phải là kẻ ngu ngơ cho lắm, xem ra hẳn đã hiểu được lợi hại thiệt hơn trong chuyện này. Thấy thế, cô bèn cười cực kỳ thản thien, cực kỳ dịu dàng, khê nhấc túi đựng ‘ngọc’ lên cao, thủ thì: “Tôi cũng chẳng muốn gây khó dễ cho công tử đâu! Việc ‘khó chịu’ của ngày hôm nay, chúng tôi sẽ không hé rằng rồi nữa lời, chỉ mong công tử biểu hiện chút thành ý gọi là. .”

“...Thành ý... ừ vậy...” Mặt xám ngoét, môi trắng bợt, gãi Lý công tử run rẩy nói như khóc.

“Kể ra ấy mà, mới mắt có một viên ngọc thì không thể nói công tử đã mất hết ‘bản lĩnh đàn ông’ được...” Tri Vi thông thả nhả từng từ: “Nghe nói danh y Hiên Viên Kinh tại núi Nam Sơn chính là người nối dõi y gia có y thuật cái thế đệ nhất thiên hạ. Có thể cải tử hoàn sinh, chữa được bách bệnh, ngay cả người kiếm khuyết tật nguyên cũng có thể chữa lành... Nếu ‘món đồ’ này được bảo quản tốt thì chưa biết chừng, ngài ấy sẽ có thể giúp công tử nhất ‘của quý’ vào trong ‘bao’ giống y như cũ cho đỡ thiếu hụt, dù sau này một bên có mất tác dụng thì xấu tốt gì lúc chết công tử cũng được toàn thây! Hoàng triều Thiên Thịnh của chúng ta kỳ nhất là lúc chôn cất không được toàn thây vì sợ đại họa sẽ giáng xuống con cháu của chín đời về sau.”

“...Vây... vậy...” Tên Lý công tử thộn mặt nghe cô nói, tay vẫn giữ chặt lấy háng, thực ra, hẳn cũng chỉ mất một ít máu. Tất cả đều nhờ vào thủ thuật vừa nhanh vừa chuẩn của Tri Vi.

Tuy đau muốn chết nhưng do máu không mất quá nhiều nên cái mạng của hắn vẫn được bảo đảm, chỉ khôn nổi, đầu choáng mắt hoa, lúc này hẳn chỉ muốn ngắt quách đi cho rồi song vẫn phải cố chịu đựng, thành thử, ý thức càng lúc càng mơ hồ, càng ngơ càng không hiểu hàm ý trong câu nói của Tri Vi.

“Ý của tôi là... từ giờ trở đi công tử phải biết sống an phận một chút, tốt nhất là rời khỏi Đế Kinh ngay lập tức... Đi tìm thân y hay du sơn ngoạn thủy, công tử muốn thế nào cũng được, miễn là, chúng ta không phải giáp mặt nhau tại chốn kinh thành này nữa, chúng tôi không quen biết công tử mà công tử cũng không quen biết chúng tôi.” Tri Vi lắc túi tiền trước mặt gãi: “Khi công tử đã ra khỏi thành, nhớ sai người đến báo tin cho chúng tôi hay, chúng tôi sẽ bán ‘của quý’ này cho công tử và đảm bảo sẽ giữ gìn thành danh cũng như thân xác vẹn toàn cho công tử suốt ngàn đời sau, công tử thấy thế nào?”

Thiền của người ta mất một ‘viên ngọc’ lại còn bán nó cho người ta để lấy tiền...

Tên Lý công tử sở đến ảy nghe xong thì trợn mắt, ngất thẳng cổng. Tri Vi phải tát bôm bốp vào mặt hắn mấy cái, hắn mới chịu tỉnh. Tỉnh rồi, mặt mày hắn đến thui, ra chiều đăm chiêu ngẫm nghĩ một hồi, ngẫm thấy hôm nay mình không đem theo hộ vệ, đúng là xui tận mạng, dù bây giờ có vờ đồng ý rồi về phủ sai người đến giết tên nhãi con này cho bỏ tức thì chỉ sợ nó lại vút luôn ‘viên ngọc’ ấy đi rồi oang oang loan chuyện xấu của hắn ra cho bản dân thiên hạ biết thì cả đời này hắn sẽ không thể ngóc đầu lên làm người được. Lý gia cũng khổ mà thoát nỗi họa diệt thân!

‘Ngọc’ đã bị rút ra, đây chính là sự thật, vô cùng phủ phàng mà cũng rất cay đắng. Đó là điểm yếu chí mạng của hắn, dù có che giấu giòi đến mấy thì cũng có ngày bị phát hiện, việc duy nhất có thể làm bây giờ là lập tức ra khỏi thành, mua lại ‘ngọc’ rồi nhờ người đút vào cho đủ số cần, hai viên.

“Bao nhiêu lượng...” Hắn ngơ ngẩn hỏi lại.

“Cũng không nhiều lắm đâu...” Tri Vi cười rồ ngọt: “Cùng lắm thì đến ba ngàn lượng thôi...”

Ba ngàn lượng bạc đúng là không nhiều mà cũng không ít, là số tiền mà đám công tử nhà giàu này có thể tự chi trả được mà không cần kinh động đến mấy vị trưởng bối trong dòng tộc. Làm người không nên tham lam quá! Tri Vi cảm thấy bà từ ‘sống tử tế biết điều’ rất chi là hợp với mình!

“Giờ không... không... có nhiều như thế...” Mồ hôi lạnh đầm đìa trên trán, nhác thấy ánh mắt ma quỷ của Tri Vi thì vội vàng nói: “Ngày mai sẽ... sai người mang đến...”

“Bảo kê đó để ngân phiếu dưới viên gạch thứ ba dưới chân tường phía Tây ngõ Đồng Trì, hi vọng khi chúng tôi nhận được ngân phiếu của công tử thì cũng hay tin công tử đã rời khỏi thành rồi.” Tri Vi gật đầu hài lòng, lòng thầm nghĩ cách để nhận tiền trời lọt.

“Đừng có giờ trò đấy!” Đôi mắt trong trẻo, long lanh như nước của Tri Vi bỗng lóe lên hàn quang lạnh thấu xương, khiến kẻ bị nhìn vội co rúm người lại.

“Người có gia thế, có địa vị như công tử thì đừng nên đầu vói đám dân đen mặt hạng như chúng tôi, vì chúng tôi vốn chẳng còn gì để mất cả nên không sợ bất kỳ điều gì đâu!”

Mồ hôi hột túa ra ròng ròng, vội gật đầu lia lịa biểu thị mình đã hiểu — Nếu khắc trước hẳn còn định giờ thì bây giờ hồn vía đã sớm bay lên mây do luồng mắt ớn lạnh như dao kẻ cổ của Tri Vi đang lờ lờ lia tới, mọi ý đồ đen tối mới lóe lên trong đầu đều đã bay mất tăm!

Tên ranh này, dù làm việc gì nó cũng vô biểu cảm, chỉ bình tĩnh hành sự, chỉ riêng thái độ đó thôi cũng đủ để người khác sợ hãi rồi, song thứ đáng sợ hơn cả vẫn là ánh mắt sắc lạnh vô tình của nó, thứ giấu sau lớp sương mờ ảo trong đôi mắt của nó chính là tính cách gian ngoan hiểm độc của loài ma quỷ!

Tuy câu nói của Tri Vi chẳng hề toát lên vẻ uy hiếp nhưng hẳn tin chắc, nếu hẳn nhất quyết tìm cách trả thù thì ‘tên ranh này’ cũng sẽ lòi hẳn chết theo!

“Ba ngày sau khi công tử rời khỏi thành, hãy sai người đến nơi đã giao ngân phiếu để lấy lại ‘ngọc’. Nhớ kêu bọn họ nhắc ngựa phi ngày phi đêm để đến núi Nam Sơn nơi thần y đang cư ngụ, nói không chừng thì hẵng còn kịp.” Tri Vi cười tươi như hoa, ve vuốt túi tiền: “Túi tiền này cũng sẽ được giao cùng với ‘ngọc quý’ của công tử. À, chiếc túi này miễn phí đó, công tử không cần phải trả tiền đâu, vì chúng tôi chuyên bán một tặng một mà!”

“...”

Sau đó thì kêu một tên nhóc đến đầu gãi Lý công tử về phủ, Tri Vi tin rằng lúc này hẳn có tức đến mấy cũng không dám sai người giết cô để diệt khẩu vì hậu họa của chuyện này vô cùng khôn lường.

Tri Vi an ủi Nhân nhĩ đang đứng nghệt mặt ra như tượng mấy câu rồi đuổi khéo cô ta vào trong, còn lại một mình, cô chỉ đứng trước bụi hoa đang nở rộ, trầm mặc hồi lâu.

Nắng xuân chan hòa tra trải khắp không gian, ‘chàng trai’ có sắc da vàng vọt ốm yếu đứng giữa vườn hoa trông rất đối thanh tú, hiền hòa; đôi mắt long lanh lấp lánh như sóng nước, lúc ngắm hoa ánh mắt ấy cũng rất đối đầu đáng trân trọng.

Dịu dàng trân trọng như mười đầu ngón tay đang nâng niu chiếc túi đựng ‘ngọc’ phía trước mặt....

Lâu sau, cô bỗng mỉm cười lên tiếng: “Các hạ đã xem đủ chưa vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Cho ta nhìn lên chút đi!

Bốn bề yên ắng không một tiếng động!

Giống như có đang nói với không khí vậy...

Tri Vi chỉ cười mỉm, không hề hoang mang cũng chẳng vội vàng quay đầu lại. Quả nhiên, một lát sau, bụi hoa bỗng vang lên tiếng xào xạc, người đó cầm ly rượu trong tay thông thả bước ra.

“Mỗi lần gặp nàng lại có trò hay để xem, tại sao thế nhỉ?” Mấy kiếm muội tựa lưng vào khe nương, mi dài sụp xuống che khuất đôi mắt thăm trầm hun hút như vực nước sâu không đáy, đen quanh một mùng không một chút ánh sáng le lói.

“Phải nói rằng: quanh các hạ luôn phát sinh những trò hay mới đúng.” Tri Vi quay người mỉm cười đáp lại, lòng thầm quái lạ vì sao mình hóa trang kiểu gì cũng bị hắn phát hiện ra? Chẳng lẽ, sắc da vàng vọt này là thứ khiến hắn nhận ra cô sao?

Chắc, lần sau chăm chút hơn tí, cải trang thành chàng trai khôi ngô tuấn tú phong độ ngút trời, chắc chắn sẽ lừa được hắn thôi-

Đôi mắt Tri Vi chợt lóe sáng, long lanh rạng rỡ, tràn ngập vẻ tinh quái như vừa nãy ra sáng kiến hay ho. Chàng trai đứng bên càng xoay sâu ánh nhìn vào cô, đôi mắt sâu thăm thẳm thoáng hiện ra vẻ mơ màng, không rõ đang nghĩ gì trong lòng.

Liếc mắt nhìn vật đang nằm trong tay cô, hẳn cười như không cười, nửa kinh dị nửa có quái. Thấy thế, Tri Vi mới sực nhớ tới cái túi ‘ngọc’, bèn thận thừng cười cười, định giấu đi, nhưng nghĩ thế nào lại nắm chắc nó trong tay.

“Ta gặp nàng ba lần thì hai lần thấy nàng giết người.” Chàng trai nhấp một ngụm rượu, ánh mắt dõi lên nhìn trời mây, giọng điệu xa xăm: “Nàng cho rằng vương pháp không còn trong thiên hạ này và ta cũng không quản nổi việc đó nữa sao?”

“Lần sau sẽ không còn chuyện ta tay giết người nữa đâu.” Tri Vi cười rất thoải nhiên.

Thoáng sững người, chàng trai liền bật cười rồi nhìn cô đánh giá một hồi lâu: cô ta và bụi hoa trước mắt rất giống nhau, thoát nhìn thì chỉ mang lại vẻ mảnh mai yếu ớt nhưng tiếp xúc rồi mới thấy, khí phách ngút trời mới chính là tính cách thật sự của cô ta...

Do trời khá nóng nên những giọt mồ hôi đang rịn trên trán Tri Vi long lanh như những giọt sương, đôi mắt mơ màng ướt át lại càng làm tôn lên vẻ ý nhị nhu mì thực nữ.

Đương nhiên, vẻ ‘ý nhị nhu mì thực nữ’ chỉ là cảm giác thoáng qua khi chưa nhìn thấy túi ‘ngọc’ trong tay cô mà thôi!

Khẽ mân mê ly rượu, chàng trai ngập ngừng do dự một lát rồi đột nhiên hỏi: “Nàng không định về Thu phủ nữa sao?”

“Sẽ về.” Cô trả lời rất dứt khoát và cũng rất thành thật: “Làm tạp dịch tại kỹ viện vốn không hợp với tôi.”

“Nếu đã biết vậy sao nàng lại chọn kỹ viện làm nơi tá túc?” Hắn đưa mắt đánh giá Lan Hương viện một lượt: “Một khi đã mang danh tá túc tại nơi bản thù như nhuốc này, nàng định quay trở về thế nào đây?”

“Tìm trong cái không thể ra cái có thể!” Tri Vi cười khê: “Thu phủ có nghĩ thế nào cũng chẳng thể ngờ tới lựa chọn nơi này để tránh mưa tránh gió tá túc cho qua ngày đoạn tháng... song thế này còn tốt hơn phải kru lạc nơi đầu đường xó chợ chia tay ra xin người khác rù lòng thương bố thí cho vào đồng để cầm cự sống sót đến ngày trở về, không những thế còn có thể bị Thu phủ lấy cớ hành hạ giày vò về sau. Hơn hết thấy, những cô gái phong trần sống tại nơi đây đều là những người rất có

nghĩa khí, còn đáng tin gấp vạn lần những kẻ bình thường khác.”

“Ồ tạm trong chùa cũng được, đầu nhất thiết phải chọn nơi thanh lâu kỹ viện phong trần nhơ nhớp này.”

“Các hạ cũng là người trong kinh thành, chẳng lẽ lại không biết chùa chiến chính là hậu hoa viên của đám người quyền quý cao sang trong triều hay sao?” Tri Vi nhếch mép cười nhạt: “Chùa chiến lập ra cốt chỉ để bao che dung túng cho mọi tội lỗi xấu xa của bọn họ mà thôi, có khác nào thanh lâu kỹ viện nhơ nhớp này đâu? Thậm chí còn tệ hơn ấy chứ, một khi đã bước chân vào rồi thì cả đời có lẽ sẽ chẳng thể thoát ra nổi!”

Cô khẽ than thở: “Tôi chỉ là một cô gái chân yếu tay mềm, lệnh đĩnh béo bệu trôi dạt theo dòng, có chăng cũng chỉ có chút bản lĩnh để bảo vệ mình thoát khỏi nguy hiểm mà thôi.”

Chàng trai im lặng không đáp chỉ lặng lẽ nhìn vào đôi mắt mơ màng hơi sưng của cô, hần nhìn ra, sau đôi mắt ấy chính là trí tuệ vượt bậc và sự sắc sảo nhạy bén đến khó lường...

Bỗng bề bồng lặng ngắt như tờ, không tiếng người trò chuyện to nhỏ cũng chẳng còn tiếng chim riu rít trên cành, gió nặng nề sa xuống mặt đất, rừng hoa trong vườn cũng ù rù héo hon, đến cả hô hấp cũng phải...ngưng trệ, như nín thở chờ đợi ‘giông bão’ ập tới...

Lâu sau, hần bèn vén ống tay áo, khoan thai nâng ly kể môi ngửa cô uống cạn rồi cười với cô.

Nụ cười của hần tươi sáng rạng ngời như nắng mai ánh màu ngũ sắc, phải đến lúc này, gió mới nhẹ hẫng, huu huu thổi qua bụi hoa đã lấy lại vẻ rực rỡ vốn có, hơi thở của Tri Vi cũng bình ổn, đều đặn thấy rõ.

Rồi cô nghe thấy hần nhay giọng bảo mình: “Đề Kinh, kinh thành của hoàng triều Thiên Thịnh, vốn ngự ngay dưới chân thiên tử, mong rằng lần sau gặp lại, nàng đã biết an phận hơn bấy giờ.”

Cô khom người hành lễ, biểu thị mình đã hiểu ý hần.

Đến khi vạt áo cấm bảo tào nhả thông tia quết đất rồi đi, cô vẫn đứng nguyên vị, chỉ có bàn tay thì đưa ra sau rủ lưng áo.

Lưng áo cô đã ướt nhẹp, mồ hôi nhớp nháp tủa ra rất khó chịu.

Khí này, bầu không khí bao quanh cô và hần giống hệt lần đầu mới gặp, thứ sát khí rợn người bỗng chốc bao trùm lấy toàn cơ thể, thậm chí còn kinh khủng hơn cả lần trước...

Cô biết số mình xui xẻo, hai lần động chân động tay với người khác đều bị hần bắt quả tang và hình như hai kẻ bị cô sát thương đó đều có liên quan tới hần!

Không rõ hần đang có kế hoạch gì, cô chỉ lờ mờ cảm nhận được, mình đã làm hỏng chuyện tốt của hần.

Dù không có uân khúc hay nội tình thì với loại người như hần, chắc chắn sẽ cảm nhận được cô chính là mối nguy hại ; với loại người như hần, chắc chắn sẽ không dễ cho kẻ khác dễ dàng nắm được thóp, và cách hiệu quả nhất để giải quyết triệt để mọi mối lo ngại chính là giết cô!

Chính vì cảm nhận được điều đó nên khi này, cô mới ra sức tỏ lộ tâm sự trong lòng, cốt chỉ để hần biết: cô chỉ vô tình can dự vào chuyện của hần chứ không cố ý gây nguy hiểm cho hần!

Đồng thời, cô cũng phát giác ra một chuyện: mình vốn không đủ khả năng để nhìn thấu tâm tư của gã đàn ông quyền quý cao sang, phong lưu tao nhã, tuấn tú vô song mà cũng cực kỳ âm hiểm sát đã vô tình ấy.

Cũng may là cuối cùng hần đã tha cho cô...

Tri Vi thần người đứng trong vườn, sắc hoa vàng rực dưới ánh chiều tà đỏ tía đang lững lờ hắt lên khuôn mặt trắng bệch nhợt nhạt của cô...

“Tiểu Tri à! Mang vài bông hoa lên đây đi! Tôi nay tý phải dùng rồi!”

“Dạ!”

Cuộc sống tại Lan Hương viện vẫn êm đềm trôi qua, ba ngày sau hôm đó, Tri Vi đã thuận lợi cầm được ngân phiếu trong tay và cũng nghe được tin tên Lý công tử, đứa cháu đích tôn của Lý đại học sĩ, đã xuất kinh đi du ngoạn. Cô cũng cẩn thận đợi một thời gian xem có biến cố gì xảy ra không, song lại thấy trời yên biển lặng, không giống bao cũng chẳng biến động bất ngờ ập đến.

Do đã giúp ma ma và Lan Hương viện trừ được mối họa lớn nên Tri Vi được hưởng đãi ngộ cực kỳ tốt, nhưng, cô vẫn nài ni ma ma cho phép mình đi chợ mua sắm đồ đạc như trước kia.

Giữa trưa, mọi phố xá trên đường Thiên Thủy tại Đế Kinh luôn náo nhiệt đông vui tấp nập như trảy hội, hàng hóa đồ đạc đều được bày bán la liệt trên đường, người qua người lại đông như mắc cửi; chiếc xe ngựa hào nhoáng dát thủy tinh lấp lánh chở gã công tử quý tộc huênh hoang vác khẩu súng hai nòng được chế tác tinh xảo cũng rầm rập phóng như bay trên đường.

Một kiểu khoe của thường như com bữa của bọn thống trị thời nát!

Thiên Thịnh, đế quốc hùng mạnh nhất thiên hạ, có đất đai lãnh thổ trải dài vạn dặm; phía Nam kéo dài tới Hải Phận Kim Sa, đảo quốc nhỏ nhoi đã chịu quy hàng, cúi đầu làm thần; phía Bắc chạy dài tới dãy núi Hồ Trác Cách Đạt Mộc Tuyết Sơn, thu nạp mười hai bộ tộc Hồ Trác hưng thịnh làm vây cánh; phía Đông nhìn ra cao nguyên Tiểu Thương, nơi có cỏ xanh bạt ngàn, dê cừu chăn thả nhiều như sao sa; phía Tây không chế Xương Hà Cổ Đạo, thương thành của dị tộc nước ngoài tóc vàng mắt xanh, khiến con buôn tới tấp đến thiên ai biên giới giao dịch thông thương.

Khoái mà phi băng băng nguyên một năm trời chưa chắc đã chạy hết lãnh thổ trải dài vạn dặm từ Bắc chí Nam của hoàng triều này.

Sở dĩ Thiên Thịnh được cường thịnh rộng lớn như ngày hôm nay đều là do tiền triều Đại Thành lao tâm khổ trí vun đắp gây dựng trong suốt sáu trăm năm lịch sử mà lên. Do hoàng hậu Mạnh Phù Điều anh minh xuất chúng, thân là nữ đế, vì giang sơn xã tắc phải xuất giá cầu thân, cùng với hoàng đế Đại Thành tài hoa phong nhã, hai người được mệnh danh là ‘tuyệt đại đế lữ’, đã chung tay góp sức xây dựng lên hoàng triều Đại Thành lớn mạnh của hiện nay. Hai người họ là đôi phu thê ân ái, tâm đầu ý hợp trong mọi vấn đề, đến cả quốc sự cũng được phân chia quản lý. Khi còn đương vị, hai vị ‘tuyệt đại đế lữ’ ấy đã phát triển giao dịch buôn bán với dị quốc, tận dụng khai thác nguồn lợi từ biển cả, thay đổi hệ thống tiền tệ, tối ưu hóa bộ máy quan chức, phổ biến văn hóa giáo dục cho toàn dân, khuyến khích sản xuất nông nghiệp... khiến thực lực quốc gia tăng tiến mạnh mẽ, đáng lên ỏ ạt như sóng trào, vượt xa phương Tây đến cả trăm năm. *(Mạnh Phù Điều: nữ chính trong bộ xuyên không được hoàn thành trước bộ Hoàng Quyền, bộ truyện về Phù Điều hoàng hậu đã vinh dự ẵm giải thưởng lớn về cho tác giả, rất hay rất kịch tính, rất tuyệt vời, chắc, chẳng biết phải miêu tả thế nào nữa! Nhưng mình biết bộ Hoàng quyền rồi mới biết bộ Phù Điều hoàng hậu).*

Thế nhưng, thiên hạ vô thiết đã giang sơn, không có quốc gia nào có thể tồn tại và phồn vinh mãi mãi!

Sau khi thống nhất thiên hạ, hoàng triều Đại Thành đã qua tay ba mươi hai đời hoàng đế trong suốt sáu trăm năm. Những triều đại đầu tiên, người trị vì xã tắc đa phần là đáng minh chủ tài đức song toàn, nhưng đến triều đại thứ mười chín thì đời hoàng tộc lại suy đời bại hoại, tranh chấp nội bộ xảy ra liên miên, thực lực quốc gia cũng vì thế mà giảm sút nghiêm trọng, đến triều thứ ba mươi thời Lê đế, ông ta đã xuống dốc đến mức thi hành chính sách tự giết mình, đó là: ‘bế quan tỏa cảng’! Khiến cho hoàng triều chi kéo dài được đến hai triều đại sau thì rơi vào tay ngoại tộc Thích Ninh... *(Ninh là họ, Thích trong hoàng thân quốc thích, phần này đã được tác giả nói rõ trong tiền truyện 2 rồi nhé mọi người).*

Ninh tộc dựng lên hoàng triều Thiên Thịnh, tăng cường củng cố chế độ trung ương tập quyền; kéo dài khoảng cách giàu nghèo, phân biệt đẳng cấp triệt để; thực hiện đánh thuế giao dịch tại các cửa khẩu biên ải; không chế thông thương đối ngoại. Vì chính sách đối nội quá sát sáo nên việc dân buồn bãn với ngoại bang cũng ít dần đi, không còn lớn mạnh như Đại Thành trước kia nữa. Thiên Thịnh của ngày nay, dù vẫn được xưng tụng là cường quốc đế nhất thiên hạ nhưng lại không có hơi hướm tự do phồn thịnh như hoàng triều Đại Thành mới được gây dựng trước kia, trái lại, còn bộc lộ thời rữa rui trong ra ngoài!

Không nói đâu xa, chỉ nói đến thứ ‘thủy tinh’ ngay trước mắt kia thôi cũng đủ thấy độ chuyên quyền áp chế của bộ máy thống trị, vốn dĩ thủy tinh đã được lưu hành trong toàn dân từ sáu trăm năm về trước, nhưng hoàng triều Thiên Thịnh lại tịch thu, thuô tóm toàn bộ trữ lượng thủy tinh trong cả nước, biến thủy tinh thành thứ hàng xa xỉ phẩm, chỉ có giới quý tộc mới được sử dụng!

Tri Vi mượn ‘tấm gương’ bằng thủy tinh dát quanh cổ xe ngựa hào nhoáng để chỉnh lại mái tóc búi cao, tuy không biết dịch dung nhưng cô lại hiểu rõ mình phải làm gì để thân phận con gái không bị bại lộ, quần áo trong ngoài đều là nam trang, diện mạo được chăm chút sao cho thật nam tính, đến cả lỗ tai có cũng bị cô bịt lại bằng đất sét trộn lẫn phấn màu vàng.

Chinh sửa xong xuôi, cô bèn đi qua cổ xe ngựa, rẽ vào một con hẻm quanh co khúc khuỷu, rồi dừng trước căn nhà cũ rất tồi tàn...

Lấy tay đẩy cửa, bàn tay đặt trên cánh cửa hết sức để đặt từ từ đẩy vào bên trong.

“Ketttttt!”

Cửa dần hé mở, không gian tăm tối u ám lập tức bủa ra che khuất tầm nhìn, Tri Vi cẩn trọng cúi người thò đầu vào trong dò xét...

“Xoet” một tiếng rít gió đầy nguy hiểm bỗng từ trong bóng tối rùng rợn lao ra, sượt qua tai cô, xén mất vài sợi tóc mai đen tuyền...

Nhìn lộn tóc rụng rơi là tà, Tri Vi bèn cười khổ thảm than vãn—Hóa ra hôm nay chơi trò phi kiếm à?

Được cái, lúc thanh kiếm sắc lạnh ấy sượt qua mang tai, mọi luồng khí nóng đang gây vô hành hạ khắp các kinh mạch bỗng dịu đi vài phần, cảm giác lạnh lạnh đó rất dễ chịu... Tri Vi bèn nhắm mắt hưởng thụ cảm giác thoải mái thư thái họa hoàn lần mới có này...

Phía sau cánh cửa chọt vang lên tiếng hắng giọng rất khê, chừng như kẻ đứng khuất bên trong đang tò vè bắt mắt với phản ứng chậm chạp của cô. Thấy vậy, Tri Vi bèn tiến vào trong, bóng tối đen đưa lên bao trùm lấy toàn thân. Cả gian phòng tối như hủ nút, không đèn sáng không ánh sáng, trong góc có một hắc y nhân đang khoác chiếc áo choàng đen dài rộng thùng thình che kín từ đầu đến chân, gương mặt cũng được giấu sau chiếc mặt nạ gỗ sơn đen sít sì, phục trang quái dị kiểu này khiến kẻ ấy như hóa vào màu đen sẫm có của căn phòng, nguyên việc phát giác ra có người đứng tít phía trong cũng khó chứ đừng nói đến việc phân biệt được giới tính của người ta...

Thấy Tri Vi bước vào, kẻ đó liền chi tay vào cái lọ đặt trong góc, Tri Vi hiểu ý, nghe lời bước qua đó xách nước sắc thuốc.

Sao lại răm rắp nghe theo như kẻ hầu thế nhỉ?

Nguyên do kể ra cũng quái lạ, ngày đầu tiên Tri Vi vào Lan Hương viện, cô được giao nhiệm vụ ra chợ mua đồ, đi đúng thế nào mà lại đụng ngay phải một tên công tử nhà giàu ngang ngược chuyên ức hiếp dân lành! Thế là, lũ nô bộc của tên đó liền vây lấy cô, dẫn cho một trận nhừ tử... Chịu hết xiết, cô bèn vùng chạy thoát thân, cầm đầu chạy thực mạng tới con hẻm quanh co khúc khuỷu nhất rồi xông thẳng vào căn nhà tối tăm này, vì quá hoảng hốt nên không để ý dưới chân, cô liền đá bay một cái ấm sắc thuốc đang đặt trên cái lò trát bùn đất, kết quả lại bị chủ nhân của ngôi nhà này xông ra tung chường đâm đá cho lên bờ xuống ruộng...Cũng may, kẻ đó đã giúp cô đánh lạc hướng đám gia đình đang hò hét đuổi theo sau, thế nhưng một tài trong cũng bắt đầu từ đây, kẻ ấy bắt cô bồi thường thứ thuốc có tên là ‘hồi sinh đan đại la kim tiền cứu châu thiên địa’ đã bị cô ‘sợ’ đá bay lúc trước!!!

Hồi sinh đan đại la kim tiền cứu châu thiên địa! Cái tên nghe dọa người thật!

Thực chất chỉ là trò lừa bịp mà thôi! Ngu cũng có thể nhìn ra, một kẻ sống trong căn nhà xiêu vẹo bé tí teo trong con hẻm sâu hun hút chẳng có ma nào lai vãng qua lại, đến cả lò cũng phải lấy bùn loãng mà trát lên, thuốc sắc trong ấm chỉ có độc hại vì cam thảo và ngũ gia bì, thì làm thế quái nào mà sắc được ra ‘hồi sinh đan’?!

Song, Tri Vi cũng chỉ còn cách sục sùi gán lấy trách nhiệm bồi thường vì cô vốn không sợ cường quyền nhưng lại cực kỳ khiếp sợ những kẻ biết dùng bạo quyền! (*Cường quyền: chỉ quyền lực lớn mạnh, bạo quyền chỉ nắm đầm sắt của ai đó*)

Vì thế mà từ đó cô phải lai lưng ra chịu khổ, ngày nào cũng phải đến lao động khổ sai, bồi thường tổn thất cực lớn cho người ta... Qua mấy ngày dùng thân xác để thử nghiệm, cô mới đúc kết ra một kết luận xương máu như sau: chủ nhân của căn nhà này là tên ác ma chuyên thể cô một không hai trong thiên hạ!!!!

Tinh cách quái gở, hành sự bất thường, khiến cô ức trào máu mà chẳng thể làm gì được!

Bất có lau bàn thật kỹ càng thật sạch sẽ, nhưng cạnh bàn lại có chổi bầy!

Sai cô đi gạt đồng quần áo đen sì đen kịt, gạt xong thì người cũng xong! Cơ thể bỗng dưng lốm đốm lo loét mọc đầy mụn nhọt, tận ba ngày sau mới dứt hành, hại cô trong phải khăn khổ kín mít từ đầu đến chân, tránh gió tránh nước, khổ sở vật vờ mắt ăn mất ngủ nguyên ba ngày giờ!

Đến bữa ngồi ăn cơm cùng hẳn, trước mặt hẳn là một bàn thức ăn phong phú đa dạng, hương bay ngào ngạt thơm nức cả mũi, còn trước mặt cô chỉ là thứ cơm thừa canh cặn, miễn cưỡng đưa lên miệng mà ư ơa cả nước mắt!

Càng quá đáng hơn, mỗi ngày, khi thấy cô đến, hẳn lại dùng ám chiêu để ‘hoan nghênh tiếp đón’, không là lăng lẳng xuất hiện nhanh tay điểm huyết, thì cũng là cú đâm thép bùm bụp liên tiếp thoi thẳng vào người, tệ hơn nữa là phóng dao phi kiếm xom tóc người ta, có bữa nhún từ không dùng đến gươm dao nắm đầm thì lại giả ma giả quỷ hù dọa con nhà người ta gạt thốt tim! Ngày nào cũng có chiêu mới, không ngày nào giống ngày nào!

Sao mà nghĩ ra lắm thủ đoạn oái oăm để hành người ta thế nhỉ?

Tri Vi không tài nào hiểu nổi rốt cuộc hẳn là kiểu người gì, nhưng ngày ngày né đòn tránh ám khí thế này khiến cơ thể cô nhanh nhẹn, động tác cũng linh hoạt thấy rõ, tuyệt hơn là luồng khí nóng cuộn cuộn cháy trong người dường như cũng an phận hơn, không còn tưng tưng tác như trước kia nữa.

Chính vì thấy có chút lợi cho mình nên Tri Vi mới cảm tâm chịu để hẳn sai bảo hành hạ, mỗi ngày đi mua đồ xong cô lại tự nguyện đến đây làm việc bồi thường

Xách một thùng nước đổ vào ấm đun trên lò, tháo được trong ấm liền tóa ra mùi hương kỳ lạ, tuy từ nhỏ đã được Phương phu nhân đích thân chỉ dạy về y thuật nên Tri Vi cũng nắm được các kiểu kinh mạch huyết đạo trong người và các loại thảo dược thông dụng, nhưng lại không tài nào ngửi ra thứ thuốc đang được sắc trong ấm đất này! Thực tế thì ngoài ngày đầu tiên ngửi được ‘Hồi sinh đan cam thảo ngũ gia bì đại la tiên sơn’ ra thì những ngày sau cô chịu, hoàn toàn mù tịt chẳng hiểu nổi mình bị bắt đi sắc loại thuốc gì!

Tri Vi vẫn miễn ngồi trông lò, thỉnh thoảng lại bịt mũi mở nắp để xem mực nước trong ấm vì mùi thuốc bốc ra rất khó ngửi! — Đây cũng là một trong những yêu cầu quái dị của người kia!

Luồng khí màu hồng nhạt từ trong ấm tỏa ra, phá thẳng vào mặt, nhưng lại là cảm giác lạnh lạnh pha lẫn vị cay chát, Tri Vi liền hít một hơi thật sâu, cảm thấy người khoan khoái dễ chịu hẳn lên, luồng khí nóng trong người cũng hưng phấn tuôn ra ào ạt, không phải cảm giác nóng ran thiêu đốt tâm can mà là cảm giác ấm áp vô cùng thư thái.

Đằm ra, có cứ ngồi ‘ôm lấy’ cái lò cả buổi để tận hưởng cảm giác ngọt ngào kỳ lạ đó. Bất thành linh, gã mặc áo choàng rộng thùng thình chợt nhấc tay lên, ác ý phi thẳng một vật về phía cô, cô vội né qua một bên, khi quay đầu lại thì thấy đôi mắt của gã đỏ sáng quắc, có vẻ gì đó rất cổ quái.

Cô sững người, cúi đầu nhìn xuống thứ cầm trong tay, là một quyển vở hoen ố xộc xệch, đến cả bìa ngoài cũng long ra... Mớ thứ coi thì thấy đó là một cuốn vở ghi chép của một kẻ có nét chữ nguệch ngoạc, xấu như gà bới, song cách dùng từ lại hết sức tân tiến, cuốn hút, không giống với lối hành văn thông thường của hiện giờ. Nội dung trâu tôm về toàn bộ những điều liên quan tới võ học, du ký, chính trị và cảm nhận của người viết về kinh điển, sử thi...tuy cách hành văn rất tùy ý lộn xộn nhưng từng từ từng chữ lại mang triết lý sâu xa, vô cùng diệu kỳ. Tri Vi thích thú lật từng trang, càng đọc càng thấy ngưỡng mộ khôn tả, đột nhiên, cô chấm chú dừng tại một trang.

Đầu trang bỗng xuất hiện thứ bút tích khác lạ, nét chữ uyển chuyển thanh tú, mềm mại như nước. Viết rằng: “Người ơi người à! Cho ta nhìn lên chút đi!”

Tiếp đó là bút tích của người viết cuốn vở, chữ viết như ‘gươm tuốt vỏ, nỏ giương dây’, có vẻ hẳn học đáp lại: “Vô sỉ mới nhìn lên!”

Dòng tiếp theo, bút tích đẹp đẽ lại viết: “Đánh tiếng trước rồi nhìn, không vô sỉ!”

Người chủ cuốn vở tức giận dè mạnh cây bút khiến nét chữ in đậm hơn thường: “Mãng vẫn còn nhìn, càng vô sỉ!”

Tri Vi bỗng phì cười, cảm thấy hai người này thật tuyệt! Không hiểu tại sao, cô luôn cảm thấy, hai người họ nhất định là một nam một nữ, hơn nữa lại còn là một đôi tình nhân rất tâm đầu ý hợp...

Thế nhưng, khi cô nhìn xuống dòng bên dưới để đọc tiếp thì lại kinh hãi đến mức ném bay quyển vở đi!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Người cường bức ta!

Là nét chữ phóng khoáng của người đàn ông, lời rằng:

“Kẻ cười lên, cũng vô sỉ!”

Tri Vi bỗng thấy hoang mang cực độ — Người ta đang mắng cô sao? ‘Kẻ cười lên’ là chỉ cô sao?

Rồi lại thấy mình bị thần hồn nhát thần tính, sao có thể chứ? Người viết ra quyển vở cũ rích này đã thành người thiên cổ từ đời tám hoánh nào rồi, sao có thể ở đây mà hù ma nhát quỷ mình được?

Nghĩ rồi, Tri Vi bèn nhặt quyển vở lên đọc tiếp, nhưng dòng tiếp theo lại khiến cô sồn hết cả da gà!

“Các hạ chó có kích động mà quăng vở đi như thế, sẽ long gáy ra đó!”

Gờ thì đứng tim thật rồi, song lại không phản ứng quá khích như khi này nữa, lúc này cô có thể khẳng định một điều: người đang được nhắc đến chính là cô!

Máu ngang tăng chột nổi lên, không thèm đọc dòng tiếp theo, tiện tay, Tri Vi liền dứt luôn quyển vở vào bếp lò đang cháy...

Gã mặc áo choàng giật mình kinh hãi, vội lao người ra phía trước định gạt lại, nhưng Tri Vi đã mau lẹ rút tay về.

Đưa mắt đọc dòng tiếp theo trên cuốn vở, người đàn ông viết rằng: “Vở này được làm bằng da nao to vàng (*con nao: tên một loài khi biết nói trong sách cổ*), không cháy được đâu!” Lời tiếp theo được viết cùng hàng, tuy nhiên ngữ điệu lại thay đổi, tựa hồ đang nói với người viết ra cuốn vở: “Đứa trẻ này ‘hư’ như nằng vậy đó!”

Người phụ nữ liền đáp lại, giọng điệu có vẻ bất lực: “Chuyện của mấy trăm năm về sau, có cần thiết phải mất công để ý nhiều như thế không? Chẳng đúng hù bọn trẻ nữa!”

Rồi phàn gầy còn lại trống trơn, không còn cuộc đối thoại của đôi tình nhân thần bí kia nữa. Tri Vi vuốt phẳng quyển vở, mỉm cười thâm nghĩ: có lẽ họ ngừng đối thoại để đi ‘chàng chàng thiếp thiếp’ ở nơi nào đó rồi!

Tưởng tượng xa thêm một chút, quả thực có rất ngưỡng mộ đôi thần tiên quyền lực này, lúc học cũng có người bầu bạn, trong đêm khuya thanh vắng trăng sáng vắng vạc, họ ngồi bên chiếc bàn đá, nhắc bút chong ghẹo đối phương rồi nhoeo miệng cười, gác bút đưa mắt nhìn nhau nồng nàn tình ý...Ồi! Cảnh tượng đó mới lãng mạn làm sao~

Gã mặc áo choàng chỉ lững thững ngồi trong góc, chiếc áo choàng vừa rộng vừa to được thiết kế đặc biệt giúp che kín hết phần đầu, xem ra hẳn rất ghét người khác nhìn thấy dung mạo của mình, chỉ khi Tri Vi định đốt quyển vở thì mới hốt hoảng lao ra ngăn cản, rồi lại ngồi lì một chỗ, không thèm nhúc nhích lấy một lần!

Mùi thảo dược từ trong ấm đất vẫn vút bay ra, thoang thoang động lại trên quyển vở, ánh mắt của gã mặc áo choàng đột nhiên dừng trên tay Tri Vi.

Chẳng rõ từ lúc nào, ngón tay của Tri Vi đã đỏ rực, hơn nữa lại đứng cạnh lò nên trông càng giống bị lửa nung, nhưng chỉ lát sau, hiện tượng kỳ lạ đó bỗng tự mất dần.

Gã áo choàng thoáng tỏ ra trầm ngâm, còn Tri Vi hoàn toàn không hay biết chuyện đó, làm xong nhiệm vụ, cô liền hươ hươ quay về gắng hỏi đối phương: “Tôi có thể cầm quyền võ này về nhà không?”

Suy nghĩ một lát lại nói thêm: “Tôi sẽ giữ nó cẩn thận, không để ai đụng vào đâu!”

Cô cảm thấy quyền võ này không chỉ là một cuốn võ ghi chép thông thường, thứ chất liệu ‘da non kim to’ mới nghe lần đầu đó chẳng rõ là kỳ vật ở phương nào, vì thế cô dám khẳng định: người có thể dùng cuốn võ quý này để viết chắc chắn có thân phận bất phàm, cách hành văn cũng từ ngữ trên cuốn võ cũng rất đáng để mày mò nghiên cứu. Cô biết: một kẻ phàm phu tục tử như cô nếu giữ báu vật trong người ắt sẽ có ngày rước họa vào thân, đáng lẽ cô không nên mớ lời đòi mượn cuốn võ về như thế, nhưng không hiểu tại sao có thứ gì đẩy cứ thôi thúc khiến cô phải để tâm đến nó, phải nghiên cứu nó thật kỹ.

Gã mặc áo choàng lại chẳng lo nghĩ nhiều như cô, hẳn chỉ phát tay báo cô rời đi, Tri Vi bèn hân hỉ nhét quyền võ vào người, chợt có sững lại.

Trong một khắc, cô cảm thấy cơ thể mình có gì đó khác khác, nhưng không tìm ra thứ khác lạ đó là gì nên chỉ mỉm cười rồi rời đi.

Vừa mới ra khỏi cửa cô đã ‘A’ lên một tiếng, lúc bấy giờ mới nhận ra mình mãi đọc đến quên cả giờ về... Chiều đã dần buông, mặt trời từ từ khuất sau rặng núi, hoàng hôn mất rồi còn đâu!

Vội tìm đường tắt để về, may là cô biết một lối từ hẻm này thông ra, có thể đi thẳng tới Lan Hương viện trong thời gian ngắn nhất.

Do hẻm khuất sau khu phố nên xung quanh rất vắng vẻ yên tĩnh, yên tĩnh đến độ Tri Vi có thể nghe thấy tiếng bước chân vội vã của mình đang công cốc nện trên nền đá.

Chợt có tiếng trò chuyện rì rầm to nhỏ vang lên phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng...

“Mẹ! Cho con hai lượng bạc đi!”

Tri Vi sững người – Là tiếng của Phương Hạo!

Vội nấp vào một góc khuất, Tri Vi nín thở chờ đợi, lát sau thì thấy mẹ và cậu em trai từ từ đi tới, Phương Hạo đang mê nheo vùi vỉnh mẹ, quyết đòi cho kỳ được hai lượng bạc để mua một bộ quần áo trong bằng vải lụa.

“Chơi cái bay không thể mặc quần áo làm bằng dây sợi được, mồ hôi chảy ra sẽ bết chặt vào người con, bốc mùi lắm mẹ à!” Phương Hạo liền cười hềnh hếch: “Bọn bạn con đều nói, nếu con không thay đồ tốt hơn, bọn chúng sẽ không cho con chơi chung nữa đâu!”

Cầu bay là trò chơi được lưu truyền từ thời Đại Thành lập quốc, nghe nói là do vị hoàng hậu Mạnh Phù Điều tài trí hơn người nghĩ ra rồi truyền bá rộng rãi trong cả nước. Giở thiên hạ đã thay ngôi đổi chủ, cầu bay cũng trở thành trò chơi của đám vương tôn quý tộc, muốn mua một quả cầu thì phải bỏ ra cả trăm lượng vàng, với gia thế hiện nay của Phương Hạo, sao nó có thể mua nổi! Rốt cuộc là nó đang giao du với những kẻ nào thế? *(Theo nguồn Baidou thì Cầu bay có thể hiểu thành 2 loại như sau: Một là loại cầu có gắn cánh quạt trên đầu để bay. Hai là Golf trong game ‘cầu bay ma pháp’)(PangYa, Albatross18) được mua bán quyền của Hàn quốc. Đọc Phù Điều thì chỉ thấy Điều tỹ tổ chức chơi đã bóng chứ không nói gì về Cầu bay nên không rõ Cầu bay ở đây là loại cầu nào)*

Do mãi chăm chú nhìn vào bàn tay đang bấm lấy cánh tay mẹ ẻo xèo vùi vỉnh cho bằng được của Phương Hạo nên Tri Vi không để tâm đến thắc mắc vừa nảy cho lắm, giờ lòng cô chỉ tràn ngập nỗi chua xót khó tả mà thôi.

Cẩn mồi, tui thân dựa lưng vào bức tường cứng ngắt, Tri Vi lặng lẽ lắng nghe tiếng mẹ khe khẽ báo ban Phương Hạo: “Nhà của chúng ta vốn đã rất nghèo, con đừng giao du chơi bời với đám công tử dòng dõi quyền quý đó nữa...” Lập tức thấy tiếng Phương Hạo cười nịnh nọt: “Bọn họ đồng ý tiền con con tôi Thanh Minh viện rồi đó mẹ à! Chẳng phải mẹ đã nói Thanh Minh viện là học viện lừng danh nhất thiên hạ đó sao?”

Ráng chiều đỏ ỏi buồng xuồng con hẻm nơi Tri Vi đang đứng, vô hình trung kéo hai chiếc bóng của mẹ con nhà họ quyền thành một dải, còn bóng của Tri Vi lại cô độc một mình in trên mặt đất lạnh lẽo, xa trời cách bề chẳng thể hòa chung...

Tri Vi ôm lấy cánh tay đau đớn nhớ lại, cũng vô buổi chiều tà đó ối như hôm nay, đám người nhà Thu phủ đã bày mưu hãm hại đuổi cô ra khỏi nhà, một thân một mình lưu lạc nơi đầu đường xó chợ...

Hoàng hôn của chiều ngày xuân ảm áp là thế, nhưng Tri Vi lại co ro run rẩy hết như chiếc lá lẻ loi chịu sương chịu gió giữa đêm đông giá buốt...

Cuối cùng, cô thấy mẹ hiền từ xoa đầu Phương Hạo, thờ dài chau thu tính vùi dai của nó, để bắt từ tiền ra, lấy hai lượng bạc đặt vào tay nó, nó khéo léo nịnh nọt mẹ vài câu rồi tìm có đuổi mẹ về, mắt đảo dác ngó bốn xung quanh rồi bấu mồi để bắt chút tiền con mẹ mới đưa cho!

Tiền công của mẹ Tri Vi trong một tháng làm lưng chi được có hai lượng bạc, nếu đem số tiền tào tào vắt và sớm hôm mới kiếm được cho một thùng bé được chiều quá hóa hư đi mua áo lụa lót trong thì Tri Vi cũng chẳng cần bận tâm nhiều làm gì, chỉ sợ nó lại dùng số tiền đó để biếu các cô nương trong Lan Hương viện mua son phấn mua lụa là đắp vào người mà thôi!

Tiền dành dụm chật chiu suốt cả tháng trời lại để dành đem cho tên ngốc rách sống bổng du như nó đi ăn chơi phê phờn, nuôi sống kỹ nữ! Thật đúng là...

Tri Vi chỉ cười khẩy, không muốn nghĩ đến hai mẹ con nhà họ, cũng chẳng muốn đụng độ thẳng em trai phá gia chỉ từ nhà mình tại Lan Hương Viện vào lúc này, thế nên cô đành dựa lưng vào góc tường trốn thêm một lúc, vừa chờ đợi vừa lấy ngó sen con nấp đường phen đã nguội ngất ra bề mặt ít để ăn...

Ấn được một nửa, cô buồn chán đưa mắt liếc quanh, chợt sững người lại.

Sao lại có đầu chân in lên tường sau của Lan Hương viện thế này?

Tri Vi bèn nghiêng đầu quan sát tỉ mỉ hơn, phát hiện ra bức tường này vừa khéo lại tạo ra một góc khuất thuận lợi cho việc ẩn nấp, bên tường mọc lên một cây cỏ thụ tốt um, bờ tường chỉ cách hậu viện của Lan Hương viện có độ ba thước, đã thế lại có một cành cây to mọc vắt qua tường... Nhìn đầu chân in trên mặt tường thì rõ, chắc chắn là có kẻ mới vịn vào cành cây để leo lên tường nhảy vào Lan Hương viện... để... chơi gái đấy mà!

Cô nương nào lại gian đầu với một tên kỗ rách áo ốm như thế này nhỉ?

Đang mãi nghĩ ngợi, đột nhiên trên đầu vang lên tiếng cành lá đung đưa xào xạc, giữa tán cây bỗng xuất hiện một chiếc giấy bằng vải mỏng, rồi đến một cái chân mặc quần trắng ngà vắt lên cành để đu người treo lên cao, tiếp đó là một cái móng trắng phớt từ từ đặt xuống đỉnh đương ngồi trên cành... Nhìn đầu chân in trên mặt tường thì rõ, chắc chắn là có kẻ mới vịn vào cành cây để leo lên tường nhảy vào Lan Hương viện... để... chơi gái đấy mà!

Tri Vi bèn mỉm cười dựa người vào gốc cây, tò mò muốn biết chủ nhân của cái móng kia có dung mạo thế nào.

Chỉ thấy cái móng đó cứ không ngừng rập rình lên xuống trên cành, rồi nghe thấy kẻ đó rầu rầu trút tâm sự trong lòng ra: “Cúc Hoa à! Có trời cao chứng giám, tình này của ta mãi không phai nhòa, lòng ta giờ đây ngổn ngang trăm mối, như có muôn ngàn nỗi thất giăng mắc khắp tâm can...nàng phải biết trân trọng bản thân, phải biết tự yêu lấy mình, đừng nên...héo hon u rù chỉ vì thương nhớ một kẻ như ta, có biết không...”

Tri Vi vội ấn ngực bùm chặt miệng, lòng tự hỏi lòng không hiểu tại sao mình mới ấn được một chút đồ ngọt đã chực nòn thốc nòn tháo thế này rồi?

Song, người lợm giọng buồn nôn đầu chỉ có mỗi mình cô, bên kia tường, dường như cũng có người không thể chịu nổi bèn rung cành thắt nạnh, lá cây là tả rớt xuống, kẻ kia “Á” lên một tiếng, móng không ngừng rập rình theo đã rung, tuy nhiên, hẳn vẫn có bám vào cành, cắt gọn ngắn nga nghe lạnh hết cả sống lưng.

“Mới năm kia còn tình chàng ý thiếp, tay nắm tay rong ruổi khắp *Thanh Môn (tên khác của thành Trường An vào thời nhà Hán)*, sao nay người lơ rù áo quay lưng, chỉ tội đời trai vò vằng nhưng nhớ, biết bao hoàng hôn ra ngó ngóng chờ...Cúc Hoa à, nàng nhìn tâm thật đó!”

- Đoạn thơ trên được chế tác từ bài thơ: *Khúc nhạc thanh bình* của Lưu Yêm đời nhà Tống, bài thơ viết về nỗi đau xé lòng vì nhưng nhớ ái thiếp...

Kẻ đó vẫn huyền thuyên không ngớt, lời lườn cả thơ tình ra ngâm, không chỉ là thấu tỏm những đoạn hồi ức từ xưa đến nay mà còn tự sáng tác thêm lời, tùy hứng mà ngâm, có vài câu thơ nghe ra rất hay, tuy đơn giản nhưng lại hàm ý sâu sa, rõ ràng là trách cứ nhưng lại khiến người nghe phải bất giác bật cười. Tri Vi thở dài— Một kẻ tài hoa hiếm có như hẳn lại đi ngâm thơ tặng đám kỹ nữ hạ đẳng thế này, thật đúng là phí cả *đời trai*, phí cả của giới...

Đang mãi ngân nga, đột nhiên khắp các cửa nẻo của Lan Hương viện bỗng vang lên tiếng khua chiêng đánh trống hò reo ầm ĩ, loáng thoáng nghe thấy tiếng khách làng chơi quát tháo, kỹ nữ hoảng hốt kêu ka, liền sau đó là tiếng thét oang oang vang như sấm rền: “Mau giao hảo vô si chết bầm kia ra đây cho bà!”

“Aiya!”

Gã đàn ông đang ngồi vắt vèo trên cành thích thú ngắm thơ chòng ghẹo liền ngấm luôn miệng lại, hết hồn hết vía ráo rác chạy như chuột bị đuổi giết, lại quên bém mình đang ngất ngưỡng trên cành cây cao, thành thử, vừa mới thò chân ra đã hựt luôn vào khoảng không, tiếng ràn rạt cành gãy lá rơi liên vang lên, thành hình trắng phau cũng rớt theo sau, chỉ thấy cái móng trắng phớt bỗng to dần ra trước mặt Tri Vi, rồi Phịch một tiếng, kẻ kia ngã bịch dưới chân cô.

Tri Vi nghiêng đầu nhìn— Một khuôn mặt sát gáy đầy vẻ phong tình của một vị đại thúc!

Đại thúc nọ à u í u xi uoa với cái móng bị đập thảm thương, lập tức lật người ngẩn đầu lên, hoảng hốt đảo dác ngó quanh tìm đường tháo chạy. Đám người xông ra từ cửa sau cũng lảng máng nghe được động tĩnh phía bên này, lập tức có tiếng hò hoán: “Mau qua bên kia xem!”

Tri Vi thấy có biến, liền quay người toan bỏ đi, người ta đến bắt kẻ thông dâm, mình còn lẩn lít đứng đây để người ta tưởng lầm là kẻ thông dâm à?

Song, chân bước mà người lại không đi, cúi đầu nhìn thì thấy gấu quần bị một bàn tay niu chặt, kẻ nằm dưới vùng bùn nhão nhoeo đang ngẩng khuôn mặt thư sinh trắng trẻo của mình lên, cười nịnh: “Huynh đệ à, xấu tốt gì thì cũng phải giúp ta trước đã chứ!”

Tri Vi cúi người, cười mồi cái rú tươi, kẻ kia thấy thế hẳn hỉ ra mặt, mắt sáng ực chờ mong hi vọng, hẳn thấy có cười rất dỗi dậu dằng, nhẹ nhàng vươn tay, cơ hồ muốn kéo hẳn dậy. Hẳn mừng quá, vội buông bàn tay đang nắm chặt lấy gấu quần của cô ra, chuyển sang nắm lấy tay cô...

Tri Vi liền rút luôn tay về, quay người lảng lảng bỏ đi!

Chỉ tội cho vị đại thúc nọ, mới ngóc được nửa người lên đã bị mắt dã ngã chúi mồm xuống bùn!

Thấy thái độ vô tình vô nghĩa thấy chết không cứu của Tri Vi, sau lưng lại vang lên tiếng hò hét truy sát dồn dập, vị đại thúc nọ liền gào giọng cảnh cáo: “Người dám bỏ đi hả?”

Tri Vi vẫn thản nhiên bước đi, coi lời cảnh cáo đó như gió thoảng qua tai.

Bất thình lình, eo cô bỗng bị người ta ôm ghì lấy, mùi thơm tao nhã từ người kẻ nọ cũng thoang thoảng tỏa ra, chỉ thấy kẻ đó găm lên đây tức tởi: “Nếu người không cứu, ta sẽ tố người tội cường bức ta!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Viên gạch giết người

Người dịch: Lạc vô tình

Beta: Feilunhai1010

Tri Vi cứng người, từ từ quay đầu lại, không thể tin nổi chỉ vào mũi mình rồi nhún từng từ: “Tôi.cường.bức.ông?”

Gã đàn ông cười đầy quyền rũ, vén lọn tóc mai, gất đầu thản nhiên khẳng định, tiện tay phanh luôn chiếc áo rách bươm của mình ra cho Tri Vi xem: “Nhìn đi! Chính người đã xé rách áo của ta! Vật chứng sờ sờ ra đây, chối thế nào được?!”

Tri Vi cảm thấy nực cười: “Cái bản mặt nhăn nhoe già khủ để của ông chưa đủ hù người hay sao mà còn nói là tôi.cường.bức.ông?”

“Này! Mắt người bị đui à?” Gã kia tức tối nháy dặng lên, dí sát khuôn mặt của mình lại, xẵng giọng quát: “Ta già khủ để ấy hả? Già khủ để chỗ nào hả? Há????”

Thấy gã sừng sộ lên như thế, Tri Vi không thể không ngừng thừa nhận rằng: vừa nãy mình quả thực đã dối lòng mà nặng lời chê bai gã, nếu gương mặt của gã mà gọi là già khủ để thì cả thiên hạ này chắc phải chui vào quan tài nằm hết quá!

Thực ra mà nói, chỉ cần vị đại thúc có khuôn mặt thư sinh trắng trẻo, khôi ngô tuấn tú, tươi tắn trẻ trung này mở miệng tố cáo có người cường bức ông ta, thì bất kể kẻ ra tay có là nam hay nữ, thiên hạ cũng đều tin sái cổ cả thôi, ai bảo ông ta ‘sắc nước hương trời’ quả làm chi!

Nếu đã không thể tránh được thì cứ thuận đà mà ‘tát nước theo mưa’!

Câu triết lý này được ghi trong cuốn vở khi nãy, Tri Vi thấy rất tâm đắc nên quyết định làm theo, cô bèn mỉm cười đáp lại: “Được rồi, tôi sẽ cứu ông, nhưng ông phải buông tay ra trước đã!”

Gã đàn ông liền liếc từ trên xuống dưới đánh giá có một lượt, cảm thấy vẫn không thể tin nổi lời cô, Tri Vi cũng chẳng thêm vùng vẫy, để mặc gã ôm mình, cứ thế quay người lại, xỏa tung búi tóc của gã ta ra.

Rồi cái chi chít đám hoa lụa mới mua lên đầu gã.

Kể đó thì quãng chiếc khăn lụa thêu chùm đảo màu hồng phấn lên vai gã.

Tiếp theo lại đổ cả hộp đựng nước đường phen sền sệt lên mặt gã, lấy tay phết ngang phết dọc, nước da ngà ngọc liền biến thành màu cánh gián vàng ươm...

Đoạn, cô bất chợt ép gã dựa cả người vào thân cây, ngang ngược chống hai tay chặn hai bên.

Một loạt những động tác liền hoàn diễn ra chớp nhoáng, gã đàn ông ngờ ngác chưa kịp phản ứng, Tri Vi đã nguy trang ổn thỏa, truy binh cũng rầm rập hò hét kéo tới.

Là một đội quân tóc dài hung hãn găm ghè, dữ như sư tử.

Dẫn đầu là một mục béo, tay trái cầm dao, tay phải cầm thớt, một dao một khiên, lăm le chọc giết.

Bám theo sau là một đàn yếm oanh mình gầy xác vè, hình dáng hoàn toàn tương phản với mục béo, hung khí trong tay muốn hình vạn trạng, to thì có bản chà quần áo, nhỏ thì có chiếc xẻo xào rau, tóm lại là thứ gì có thể nện được thì vớ đi tuốt.

Đám La Sát bà bà hùng hổ xông tới, mục béo dẫn đầu múa con dao trong tay, quát lớn: “Lão chết bầm kia! Lão dám đi chìm chuột sau lưng bà đây hả? Hôm nay không xẻo phăng ‘cua quý’ của lão, bà sẽ không làm người!”

Cặp ‘giò heo’ đánh ‘rầm’ một cái, nháy ngay vào con hèm, đang chắc mẫm trong bụng: lão dè dè nhà mình hôm nay chết chắc rồi! Ai dè, lại trông thấy cảnh chàng trai mặc áo xanh đang cúi đầu cười cần rờ chòng ghẹo à thiếu phụ nọ.

Do chàng trai đứng chắn tầm nhìn nên mục chỉ loáng thoáng thấy cái đầu cắm tua tủa hoa lụa, mình vận áo the thêu hoa, và một nửa khuôn mặt xám ngoét cắt không còn giọt máu của thiếu phụ.

Thấy có tiếng người, chàng trai bèn quay đầu lại. Một khuôn mặt xa lạ, rất đối bình thường, mang theo nửa phần ngạc nhiên nửa phần khó chịu.

Thiếu phụ đầu cắm tua tủa hoa lụa thấy có nhiều người ở ạt xông tới, liền cuống quýt lấy ống tay áo che kín mặt lại, người run như cây sậy.

Trong hai kẻ đó, chẳng có kẻ nào giống lão dè già nhà mình cho cam. Vốn tưởng sẽ bắt được lão dè già đồn mặt cả ngày chỉ biết treu hoa ghẹo nguyệt, nào ngờ lại phá hỏng chuyện tốt của người ta, mục béo cảm thấy khá sượng sùng, vội quay mặt, phất tay, kêu đám quần tóc dài chuyển qua hướng khác tìm.

Tri Vi bèn trượt tay xuống, đại thúc mặt mo cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Thấy đại thúc mặt mo định cảm ơn, Tri Vi bèn cần lại, cười như không cười, chìa tay ra nói: “Bồn thuốc lụa Giang Nam thượng hạng, năm đoá hoa lụa hiếm có khó tìm, một cân ngũ sen com nếp đường phen của Tứ Phương trai, vị chi là mười sáu lượng tám, đa tạ!”

Đại thúc mặt mo đang thờ phào nhẹ nhõm chợt cứng người lại, hồi lâu mới nhăn nhó ngẩng đầu lên, miệng mồm méo xẹo, khó khăn lên tiếng: “...Có thể cho ta khát được không?”

Tri Vi nheo mắt: “Các hạ vào Lan Hương viện mà không mang theo tiền sao?”

“Dùng tiền giải thì quá thục!” Gã bèn đứng thẳng lưng ưỡn ngực, tò vè đầy kiêu hãnh: “Không tiền mà vẫn khiến cô nương chốn phong trần đồ nghiêng đồ ngã thì mới đáng nói chứ!”

Tri Vi bèn đánh giá gã một lượt từ đầu đến chân, rồi như ngộ ra điều gì đó, bèn gất đầu công nhận: “Đúng thật. Chỉ dựa vào khuôn mặt này của các hạ, có nói mình bị cường bức thì cũng ối kẻ tin chứ chẳng đùa!”

“Người...” Chẳng thêm dè dối phương nghiêng rặng treo treo nói hết câu, Tri Vi đã cướp lời: “Phí giúp đỡ có thể không cần trả, nhưng phí cứu mạng thì không thể không trả — Phu nhân của các hạ vẫn chưa đi xa đâu!”

Đến nước này thì gã chi còn cách cần răng nhún nhún, cúi đầu ngẫm nghĩ một hồi rồi lấy một chiếc ấn triện (con dấu) nhỏ nhỏ ra, bảo: “Thứ này làm bằng đá Điền Hoàng, cũng đáng giá chút đỉnh...”

“Đáng chút đỉnh” thật, viên đá Điền Hoàng tạc mặt ấn triện chỉ to bằng xiu xiu đầu ngón tay thế này thôi cũng mất cả nghìn vàng rồi!

Tri Vi lại tỏ ra khó chịu, cau mày cầm lấy ấn triện: “...Ngân lượng vẫn thực dụng hơn...” Rồi tiện tay đút vào túi áo.

Đại thúc mặt mo quan sát động tác của cô rồi mon men ga gấm: “Người là tạp dịch của kỹ viện thật à? Uống quá! Một kẻ tài năng xuất chúng như người lại khúm núm lẫn lộn noi phần son nhơ nước thế này thì phí tài quá, có muốn đổi noi khác tốt hơn không?”

Tri Vi hoàn toàn chẳng có hứng với lời dè nghị của gã, bèn xua tay từ chối: “Đa tạ, nhưng xin miễn cho!”

“Vậy, đến khi người dỗi ý thì đến núi Tùng cách kinh thành mười dặm tìm ta, dùng cái ấn triện này làm tin, có nói là đến tìm Tiểu Tân là được!”

Tri Vi chỉ gất đầu cho xong chuyện, thấy vị đại thúc Tiểu Tân nọ quay người, ngoáo dác bốn phía, đoạn lên lên lần đi như trộm bèn gọi với theo: “Tiện đây hỏi thăm một chút – Họ của quý phu nhân nhà các hạ là gì ấy nhỉ?”

Đại thúc mặt mo bèn đầu môi, đáp gọn lòn: “...Vương...”

“...”

Do đã muộn, Tri Vi đành đi từ cửa sau vào viện, trước tiên cô tới chỗ Yên Hồng tỷ tỷ đưa hoa. Vừa mới đẩy cửa, chiếc rèm đã được vén lên, một bóng người bị hắt văng ra ngoài, tống thẳng vào cô, liền sau đó là chất giọng the thé của Yên Hồng tỷ tỷ xuyên thẳng vào tai: “Thằng ôn con nghèo kiết xác nhà này từ đâu chui ra thế hả? Có mỗi hai lượng bạc mà cũng dỗi qua đêm với bà đây à?!”

Kẻ bị nắn đó mặt tái tái vì thẹn, bèn quay phắt lại chửi cho đã tức: “Bồn thiếu gia ta nói cho mục biết: loại đàn bà đánh đá chua ngoa xấu xa mà che quý hôn như mục thì hai lượng cũng chẳng đáng!”

Tri Vi thì lặng người, chẳng ngờ, trốn tránh cả nửa ngày, đến cuối vẫn đụng phải Phương Hạo...

Thằng ranh này cũng biết đủ ra phết? Đã ‘tiền bộ’ đến mức mò đến kỹ viện để chơi gái rồi!

Do đang tức trào máu nên Phương Hạo không mấy may chú ý đến tên tạp dịch đang đứng bên. Chà là, mấy bữa trước, cậu ta mới làm quen được với đám công tử con nhà giàu, bọn chúng ‘hào tâm’ dẫn cậu ta đi đáng điểm khắp nơi, nói là muốn giúp cậu ta mở mang tầm nhìn, đi cho biết đây biết đó, còn rì tai xúi bẩy cậu ta nên ‘chơi gái nhiều một chút’... lại bảo: chỉ cần chi ra hai lượng bạc là đủ. Không ngờ, hôm nay cậu ta lại nghe lời, mò đến Lan Hương viện thật, mỗi tội, khi mới chia ra hai lượng bạc vụn thì đã bị người ta ném thẳng vào mặt!

Rèm cửa liền bị gạt phăng sang bên, Yên Hồng tỷ tỷ chau đôi mày liều liểu, lấy tay chỉ thẳng vào mặt Phương Hạo, mắng: “Đồ khổ rách áo ôm! Khôn hồn thì về nhà rúc vào lòng mẹ mà bú sữa, đừng có đến đây đòi chơi gái với bà! Còn sớm lắm con à!”

Vốn được cưng chiều từ nhỏ, Phương Hạo nào có nhìn được cục tức to như thế, mắt cậu ta long lên sòng sọc, giờ tay định tát Yên Hồng tỷ tỷ: “Đồ chó cái!”

Một bàn tay bỗng nhẹ nhàng đưa ra bắt lấy cổ tay của Phương Hạo.

Phương Hạo bèn giằng tay ra nhưng giằng kểu gì cũng chẳng được, liền quay sang trừng mắt nhìn chàng trai trẻ có sắc da vàng vọt, thì thấy chàng ta đang nhìn chăm chăm vào mình cảnh cáo.

Sững người, Phương Hạo nhận ra Tri Vi liền ‘A’ lên một tiếng rồi thốt: “Tỷ ___”

“Mượn tiền hả? Không có!” (Thực ra đoạn này như sau: Phương Hạo gọi ‘tỷ’ mà chữ ‘tỷ’ trong tiếng Trung lại na ná với chữ ‘mượn’ thế nên Tri Vi mới biến thành ‘mượn tiền’) Tri Vi chặn họng cậu ta, rồi quay sang biểu thị Yên Hồng tỷ tỷ thứ lỗi: “Yên Hồng tỷ tỷ à, tỷ đừng để ý tới thằng đệ đồng hương này làm gì, nó mới đến kinh thành lần đầu mà...”

“Đúng là thằng nhà quê...” Yên Hồng bèn chửi đồng một câu rồi phất tay báo hai người họ lui đi, Phương Hạo còn định nán lại cãi cớ thì bị Tri Vi lôi thẳng ra ngoài.

Mới ra khỏi cửa kỹ viện, Phương Hạo đã mắng sa sà: “Đồ đàn bà ti tiện! Chỉ biết sáng mắt vì tiền!”

Tri Vi cũng chẳng dư hơi mà đi dạy dỗ nó, vì mẹ lúc nào cũng chiều nó, càng lớn thì càng chiều, cô có mắng thì cũng phông có ích gì.

Thế nhưng cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, cô đã không mắng nó thì chớ, nó lại chẳng biết điều mà để cho cô yên.

Vốn đang tức mà không có chỗ xả, Phương Hạo nhìn ai cũng chướng mắt, cậu ta quay sang liếc Tri Vi rồi hỏi: “Tỷ! Sao tỷ lại ở cái nơi bẩn thỉu này? Dù gì cũng là đại tiểu thư con nhà danh giá, sao lại không biết nhục mà chui vào cái ổ này thế? Tỷ không sợ làm bại hoại thanh danh nhà họ Phương chúng ta sao?”

Tri Vi quay phắt đầu lại, không thể tin nổi nhìn thẳng em trai — Trước đây, cô đã cảm thấy khó chịu vì mẹ chiều con trai hơn con gái, người ta thường nói ‘chiều quá hóa hư’, không ngờ, con người ta lại có thể được chiều đến mức mất hết cả tính người đến nỗi chẳng phân biệt nổi tốt xấu như nó thế này! Đừng nói là nhân phẩm, đến lương tâm cũng bị chó tha mất rồi!

Đôi mắt đen thẫm của cô lền sáng quắc, xoáy sâu cái nhìn sắc lạnh như dao vào mắt Phương Hạo, cậu ta bỗng run lay bầy, chỉ thấy người chị lúc nào cũng dịu dàng thủy mị đang nghiền răng thốt ra từng từ: “Tao có không biết liêm sỉ thế nào cũng chẳng bằng cái đura lừa tiền mẹ chắt chiu dành dụm cả tháng trời để đi chơi gái như mày! Tao có làm bại hoại gia phong thế nào cũng không bằng cái đura nói dối tống đường mới mười bốn tuổi của nhà họ Phương như mày đi lừa tiền chơi gái!”

“Ai lừa tiền đi chơi gái chứ?” Phương Hạo gấy lên như đả phai vôi, tuy mặt mũi trắng bệch co rúm lại nhưng vẫn cố gân cổ lên cãi: “Tỷ là đồ vu oan giá họa, đồ vô liêm sỉ, chỉ biết ngấm máu phun người!”

Tri Vi bèn cười lạnh: “Hình như toán là sở trường của mày thì phải?”

Phương Hạo cứng họng, nhớ đến lý do tại sao Tri Vi lại làm vào tình cảnh hiện giờ, lập tức chột dạ, ngăn ngừa hồi lâu, đang định lên tiếng thì bỗng nghe thấy giọng cười đều của toán người từ phía sau vọng lại: “A Hạo, chơi có vui không?”

“Phải hào mà đã tung ra hai lượng bạc thì các cô nương chỉ có nước mà xấu xí nhau, xống ra đánh đeo lấy Hạo thiếu gia nhà chúng ta thôi ấy nhỉ?” Một tên công tử khăn áo lượt li nhếch mép lên cười đều.

“Phải đấy, chỉ cần hai lượng bạc là đã đủ cho Hạo thiếu gia của chúng ta ôm người đẹp thâu đêm rồi!”

Rồi đồng thanh phá lên cười khà ồ.

Mặt mũi Phương Hạo xám ngoét, Tri Vi chỉ cần mặt đứng xem, cô nhìn ra đám người này chính là lũ bạn ‘công tử’ mà Phương Hạo đã leo lên nói cho mẹ hay, tuy nhiên cô vẫn thắc mắc: Phương Hạo vốn hiêm khi ra khỏi phủ, cũng chẳng có thói quen dất tiền trong túi, càng chẳng có cơ hội để giao du với đám hào gia phú đệ như bọn này, vậy, sao bọn chúng lại biết nó được nhỉ?

Phương Hạo vốn có tính si diện ngút trời, sao có thể chịu nổi bị si nhục như thế, cậu ta bèn hăm hăm mặt lại, lớn tiếng: “Các người tưởng ông đây không có thứ gì đáng tiền hả? Đợi đấy!”

Rồi dùng dùng quay phắt người bỏ về, Tri Vi liền cảm thấy có chuyện chẳng lành bên ngửi: thằng ranh này tức lên để ăn cắp mấy món đồ quý giá mà mẹ đã kỳ công cất giấu lắm!

Cô bèn giữ nó lại, mắng: “Mày điên đấy à?”

Phương Hạo bèn vùng vẫy cố thoát ra: “Bỏ ra! Bỏ ra! Có chết cũng không để chúng nhục mạ như thế được!”

Tri Vi vừa tức vừa buồn cười, bèn lôi nó xềnh xệch vào góc tường, do cả tháng ngày nào cũng phải né ám chiêu của gã áo choàng nên thế lực gia tăng mà cô không hề hay biết, Phương Hạo bị lôi mà chẳng thể thoát ra được. Khi cả hai đã vào góc tường, Tri Vi bèn ăn vai thẳng em xuống, mắng: “Mày muốn làm gì? Mày thấy chưa đủ nhục hả?”

Phương Hạo vẫn ngoan cố đến cùng, vênh mặt giờ thời đại công tử ra: “Ông đây không thể chịu nhục như thế được!”

Thấy thế, Tri Vi bèn nghĩ đến vụ việc của ngày hôm nay, Phương Hạo đột nhiên lại quen thân được với một lũ bạn con nhà giàu, đột nhiên lại đi chơi gái, rồi lại bị bức đến nước đường cùng, cô không thể không nghĩ đến chuyện: ắt hẳn có ẩn tình khuất tất trong vụ việc này. Bỗng dưng có cảm thấy bất an.

Đương lúc cô phân tâm, một chiếc quạt nhũ kim bỗng bất thành linh chen vào giữa hai người, tên công tử lúc này buông lời chế nhạo liền cười khẩy, hỏi: “Hai người đang lên lút thương lượng gì ở đây thế?”

Đoạn lẩn ngầm dung mạo tuấn tú của Phương Hạo, đột nhiên bật cười bí hiểm: “Chẳng qua chỉ là thiếu tiền nên mới bị mấy á dâm tiện đó đá ra thôi, có gì là to tát đâu. Người anh em à, với tướng mạo khôi ngô tuấn tú của người anh em, chỉ cần tôi chịu mở lời tiến cử người anh em đến phủ đệ của một vị vương gia nào đó qua đêm... số tiền kiếm được cũng đủ để bao mười mấy em trong cả năm rồi đấy ch...”

“BỐP!”

Âm cuối vẫn chưa dứt, máu tươi đã bắn tung tóe, gã công tử kia trợn ngược mắt, chỉ kịp thốt lên một tiếng ‘A’ thì đã ngã rầm xuống đất.

Chỉ thấy trong tay Phương Hạo đang cầm một viên gạch dính máu giọt tong tong...

Phương đại thiếu gia của nhà chúng ta, do ức quá đã nhanh tay lấy gạch đập vỡ sọ ‘bạn đều’ ra rồi!

“Giết người rồi!”

Tiếng BỐP quá lớn khiến tên công tử đang đứng chờ ở bên kia tường phải tò mò lộ đầu ra xem, chỉ thấy thằng bạn đang nằm sòng soài trên vũng máu, gã hoảng hồn vội hô hoán ầm ĩ.

Tiếng hô hoán kinh thiên động địa của gã cũng khiến hai người đang dờ ra như tượng sực tỉnh, Tri Vi thấy chuyện chẳng lành bên vuran tay định kéo Phương Hạo tháo chạy, vừa mới chia tay ra thì Phương Hạo đã dúi viên gạch dính máu sang tay cô.

Rồi nó mau chóng leo tường nhảy Thịch sang bên kia, chẳng may té nhào rồi lại lồm cồm bò dậy chạy bán sống bán chết.

Phản ứng đầu tiên của Tri Vi là toan ném viên gạch giết người trong tay đi, thế nhưng đã quá muộn, đám công tử nhà giàu đã lũ lượt ủa tới rồi la toáng lên:

“Bắt lấy nó, chính nó đã giết người đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 13: Sở vương điện hạ : Ninh Dịch

Trans: Lạc vô tình

Tri Vi báy ra vẻ sững sờ, thảng thốt lùi lại mấy bước, vô tội mở tròn mắt: “Qua đường hiếu kỳ, vô tình vạ lây, hung thủ tháo chạy, lửa bỏ vào tay, nổi oan khó giải!”

“Tình ngay lý gian, rắc rối đột phát, không lo tháo chạy, họa rước vào thân, oan khuất kêu ai?!” Chẳng ta từ trên cao nhìn xuống, đối lại hết sức lưu loát chóng vánh, liền tiếp công kích khiến Tri Vi cứng họng!

Cảnh cao mai nở trước mùa, biếc xanh hoa thắm một màu Sở Thiên (bầu trời ở đất Sở)

Gió lùa hương ngát trong đêm, long lanh sương trắng giữa trời hừng Đông

Trập trùng non nước mệnh mông, gấp gheñh trở cách, hoa đua tặng người

Dậm trường cảnh héo nhụy rồi, lấy gì sẽ nổi sầu dong vui đây?

(Phóng dịch: Lạc vô tình)

Máu chảy lênh láng, kẻ nằm dưới đất chả biết sống chết ra sao, người thì tri hô bắt giết, thằng em trai thì chạy trốn chết từ lâu, bao nhiêu tội vạ lại để mình cô gánh.

Mọi thứ diễn ra quá nhanh khiến người ta không kịp trở tay, vốn luôn bình tĩnh như Tri Vi lúc này cũng rối lên chẳng biết phải xoay xoa làm sao!!!

Đứng tại chỗ nhìn theo hướng Phương Hạo vừa tháo chạy, lửa hận lại lần nữa hừng hực bốc lên, bất chợt, Tri Vi nghe thấy tiếng Rắc trong tay.

Liền sau đó là bụi vỡ rơi ra, đám người đang hùng hổ xông đến cũng khựng hết lại.

Tri Vi tò mò cúi đầu nhìn thì thấy viên gạch trong tay mình, chẳng hiểu cơ gì, lại vỡ vụn như cám, rồi là tà xuống đất.

Đám công tử thấy thế thì dờ người kinh hãi, Tri Vi nhà ta cũng kinh ngạc không kém, có tròn mắt đưa tay lên xem xét kỹ lưỡng, nghĩa một hồi mà chẳng thấy chỗ nào quái lạ.

Cô thử vận nội lực tạo khí nóng như vừa nãy bốc hỏa nhưng làm thế nào cũng không được, chỗ cầm gạch trong tay vẫn nguyên hình nguyên trạng.

Đám người kia vẫn đứng nghệt mặt tại chỗ, Tri Vi nhẹ nhàng cầm tay, cảm gạch liền rơi cả xuống, cô bèn lấy chân đi đi, dưới đất chỉ còn lại bụi xám.

Rồi cô thốt lên: “Àiya! Vị huynh đài này sao lại nằm dưới đất thế kia? Các huynh mau đến đưa huynh ấy đi cứu chữa đi kia!”

“....”

Đám người còn lại tròn mắt nhìn tên hung thủ mới ban nãy hăng cầm viên gạch gậy án trong tay giờ lại cực kỳ sốt sắng kêu người tới cứu, nhất thời không tiêu hóa nổi kiểu trở mặt như tuồng chèo của Tri Vi.

“Tại hạ chỉ là tên khố rách áo ôm,” Động tác phui bụi của Tri Vi khiến tên công tử lao ra đầu tiên phải sợ hãi lùi lại mấy bước: “...nên không có tiền để chữa cho vị huynh đài này, và cũng không muốn can dự quá sâu vào việc của người khác. Huynh ấy bị thương nặng lắm đây, mọi người mau đưa huynh ấy tìm đại phu cứu chữa đi!”

Mim cười nhả nhìn đám người đang trở nết đứng chết trân tại chỗ làm động tác mời, Tri Vi cực kỳ phong độ, lịch sự khom lưng cúi chào, rồi mau lẹ rút khỏi đường trường.

Gió se sẽ thổi qua, lưng áo ướt đầm mồ hôi khiến cô thoáng rùng mình, song vẫn cố cắn răng chịu lạnh.

Chi còn mấy bước nữa là sẽ thoát khỏi chốn thị phi này....

“Bộp, bộp, bộp”

Ba tiếng vỗ tay chậm rãi vang lên phá vỡ bầu không khí yên ắng ma quái.

Tri Vi giật mình ngoái đầu lại thì thấy có hai kẻ đang ngồi trên lưng ngựa tiến về chỗ mình, phía sau còn có đám sai dịch nha môn.

Từ trái qua phải, xếp đầu là chàng thiếu niên trong bộ gấm tía cười ngửa trắng phau, mặt mũi non choet, chỉ biết lạng người trở mặt nhìn cô.

Chàng trai còn lại ngồi trên lưng con hắc mã, cúi đầu thờ ơ nhìn cô; trường bào trắng ngà thêu hoa xanh thắm tựa trắng dát bạc trong khu rừng thẳm; bông cà độc dược đặc trưng nổi bật trên nền áo choàng đen thẫm huyền bí; toát ra khí chất bất phàm, quyền rũ ma mị, song cũng mầu thuẫn lạ lùng.

Đôi thủy mâu thâm trầm lặng lẽ dán lên người Tri Vi, đến gợn sóng nhỏ cũng chẳng buồn lăn tăn.

Tri Vi sượng sùng cảm môi — Mọi hứa với người ta sẽ không kiểm chuyện giết người, nhanh như thế đã để người ta bắt gặp chuyện này rồi...

Tệ hơn, còn để người ta trông thấy mình cầm gạch hành hung giữa phố, còn bị một đám người hò hét vây bắt nữa!

Nghĩ kĩ thì xấu tốt gì cô cũng là thực nữ danh môn, nhỏ đến lớn luôn sống rất biết điều, cư xử đúng mực, giữ lễ thói gia phong, cơ sao cứ mỗi lần gặp hấn lại rơi ngay vào nghịch cảnh treo ngoe thế này? Chẳng lẽ hấn khác mệnh cô?

Gã thiếu niên áo tía trọn tròn mắt, chỉ tay vào cô, miệng lắp bắp: “Người.....người....”

Tri Vi xụ mặt, dờ rằng đám người kia đã thấy cảnh viên gạch nát bầy trong tay cô lúc nãy, thế nên, muốn lửa họ thoát ải là chuyện khó tảy trời.

Gã thiếu niên nọ quạ đúng đã thấy Tri Vi huy hung khí rồi thản nhiên phui tay, vô vệt gạt trước đối sau, toan mở miệng tố cáo, chẳng ngờ lại thấy vẻ mặt bình thản của cô trong lúc nước sôi lửa bỏng, chợt nghẹn họng.

Y bối rối quay sang liếc Lục ca cầu cạnh, cảm thấy Lục ca luôn thâm trầm khó dó lúc này đang nhìn cô ta bằng ánh mắt cổ quái, rất khó lý giải.

Roi ngựa khẽ gõ lên bộ yên dát vàng, chàng trai trên lưng con hắc mã không đợi tiêu đề của mình lên tiếng đã cướp lời: “Có chuyện gì mà ồn ào thế?”

“Điện hạ!” Như vô được cứu tính, đám công tử nhà giàu vội hô hải chạy lại, song chỉ dám đứng cách ngựa hấn một khoảng, cung kính bẩm báo: “Ngô tểu công gia bị giết rồi ạ!”

Tri Vi chợt dà – Họ Ngô, lại còn là tiểu công gia, đích thị là con cháu của vương công đại thần phò vua dựng nước trong triều, Phương Hạo lại có thể giao du với tầng lớp cao quý nhường này, còn gây ra họa tày đình của ngày hôm nay....

Vậy gã đàn ông duyên nợ ba lần với mình là hoàng tử từ mấy đây? Tương truyền, thái tử hi nộ vô thường; nhị hoàng tử ngang tàng bạo ngược; ngũ hoàng tử lạnh lùng khó với; lục hoàng tử cứng phe thái tử, trắng hoa thành thói, phong lưu buông thả, dung mạo tuyệt luân, danh vang khắp chốn; thất hoàng tử là hào huynh đệ của ngũ hoàng tử, nức tiếng đồn hậu, cũng được phong vương sớm nhất; thập hoàng tử còn nhỏ dại, chưa có công cán hiển hách.

Dựa vào tuổi tác thì chi là một trong hai, thất hoặc lục.

“Lũ ngu!” Chẳng ta chợt chỉ roi ngựa vào đám công tử đang quỳ dưới đất, lộ ra vẻ rề rề khinh mạn: “Không mau qua xem người còn sống hay đã chết?!”

Đám người nọ lại cuống cuống chạy lại kiểm tra thương tích của kẻ đang nằm trên vũng máu, sau đó cứ mấy tên tát tá kiêng hấn đi cứu chữa. Chi huy sứ bảo vệ trạ n của chín thành trong Đế Kinh liền thúc ngựa phi đến chỗ chàng trai, danh giọng hỏi lũ người còn lại: “Có biết hung thủ là ai không?”

“Hấn!” Đám người kia bèn quay sang, nhất loạt chỉ thẳng về phía Tri Vi.

Tri Vi báy ra vẻ sững sờ, thảng thốt lùi lại mấy bước, vô tội mở tròn mắt: “Qua đường hiếu kỳ, vô tình vạ lây, hung thủ tháo chạy, lửa bỏ vào tay, nổi oan khó giải!”

“Tình ngay lý gian, rắc rối đột phát, không lo tháo chạy, họa rước vào thân, oan khuất kêu ai?!” Chẳng ta từ trên cao nhìn xuống, đối lại hết sức lưu loát chóng vánh, liền tiếp công kích khiến Tri Vi cứng họng!

Cô ngược mắt nhìn lên, hai bên tròng mắt gườm nhau, một thì tức tối, một thì nghiêm nghị, cuối cùng, Tri Vi cup mắt, chủ động nhún nhường.

Tinh thế này cần phải hết mực cẩn trọng, tức cũng phải nhịn, miễn đừng buột miệng khai toạ ra.

Tuy hấn thâm sâu khó lường nhưng chỉ ít trong lời nói cũng ngầm giúp cô giải vây, gỡ bỏ tội danh giết người.

Chi huy cửu thành lộ ra vẻ khó xử, khom lưng chấp tay nói với chàng trai: “Điện hạ, cần phải tìm ra hung thủ giao phó lại cho phụ quốc công, kẻ kia không thể tránh khỏi hiểm nghi ạ...”

Mất phương khê nheo, liếc Tri Vi một cái rồi nhặt giọng hỏi: “Người nói mình bị hãm oan, vậy người có thể chỉ đích danh hung thủ không?”

Tri Vi cứng người, cần nhắc một hồi rồi cắn răng, cố dấn ý định giao nộp Phương Hạo, lời nó ra thì phỏng có ích gì? Cả rối bị nhỏ, đất cũng dốc theo, một khi thân phận tạp dịch kỹ viện bị bại lộ, Thu gia ắt sẽ giấu đồ bìm leo, ném đá xuống giếng, và lại giữa cô và tiêu đề, mẹ sẽ phải chọn một, có thể sẽ lại lần vào vết xe đổ như bọn náo.

Lòng bỗng nhói đau, song về mặt vẫn vô cùng bình tĩnh, thần nhiên cười, chỉ về phía sau: “Vừa nãy tiểu nhân có nhìn thấy một kẻ màu me dính be bét, lao qua tường, chạy một mạch về hướng Tây rồi!”

Chàng thiếu niên cười bạch mã hồng ho sặc sưa, chàng trai cười hắc mã bèn quay sang nhìn, y liền cười xòa, cất tiếng giải thích: “Ặc! Lục ca à, không sao đâu, khi không lại nổi gió lạnh, đệ rùng mình ho vài tiếng ấy mà!” (Ý của thập hoàng tử là Tri Vi nói láo không biết xấu hổ, giống như gió lạnh chợt thổi qua, khiến ông bị sặc, ho sù sụ...)

Lục ca...?

Quả nhiên là lục hoàng tử, Sở vương Ninh Dịch, còn chàng trai ‘gió to bị sặc’ chắc là thập hoàng tử Ninh Tế.

Trong kinh thành từng lưu truyền hai câu thơ sau:

Cành cao mai nở trước mùa, biếc xanh hoa thắm một màu Sở thiên.

Gió lùa hương ngát trong đêm, long lanh sương trắng giữa trời hừng Đông.

Thơ trên tả người, không phải ai xa lạ, chính là ám chỉ Sở vương Ninh Dịch.

Trong số hoàng tử đương triều, thái tử không phải là kẻ nổi trội dẫn đầu, cũng chẳng phải thất hoàng tử sớm được phong hiệu Hiến vương, mà chính là lục hoàng tử, thần đồng xuất chúng, Ninh Dịch. Nghe nói, khi vị hoàng tử này hạ sinh, người trong cung đã nghe thấy tiếng lễ nhạc vang lại nơi cuối trời, thế nhưng hóa ra lại chẳng phải điềm lành. Mẫu phi của hần vì mất máu quá độ, đã la dơi khi mới sinh, được âm thầm chôn cất trong hoàng thành cao sừng sững. Về sau, hoàng hậu đứng ra nhận lục hoàng tử làm con nuôi, nhưng chẳng hiểu có gì, rất mau hoàng hậu đã giao lục hoàng tử cho tiểu muội trong tộc coi sóc, người đó chính là quý phi Đào Thị.

Trương truyền, Ninh Dịch chậm nói, năm lên ba mới chịu mở miệng cất tiếng, nhưng lời nói ra lại như chiếc chìa mở cánh cửa thông tuệ tuyệt đỉnh của hần. Năm lên năm, hần đánh bại thiên hạ đệ nhất cao thủ cờ vây – Trần Lung, năm lên bảy, cùng với thiên hạ đệ nhất tài tử, Tần Tử Nghiên hảo hoa phong nhã đối thơ, chỉ trong thời gian một chung trà, đã tác bút thành áng thơ tuyệt luân mang tên ‘Thịnh Phong’ dài một nghìn chữ lưu loát trời cháy, lối hành văn phóng khoáng bay nhảy, câu thơ muồn hình vạn trạng, phong phú diệu kỳ, khiến một gã cổ quái như Tần Tử Nghiên cũng phải vỗ bàn khen ngợi không ngớt, vội vàng giao hảo, kết thân bằng hữu, bất phân tuổi tác. Hoàng thất bèn với hần tới Thanh Minh viện, tôn làm thiên hạ đệ nhất kỳ tài, biến hần thành truyền kỳ danh chấn khắp Đế Kinh.

Song hào quang sáng chói chỉ như đoá hoa ‘đơm sớm chóng tàn’, năm lên bảy, sau khi Thiên Thịnh lập quốc, chỉ một con bạo bệnh đã chôn vùi về thông tuệ tuyệt luân trong đôi mắt tình anh rạn vỡ, trải qua một trận thập tử nhất sinh, tính cách của Ninh Dịch bỗng thay đổi chóng vánh. Từ đó trở đi, ngày ngày sa đoạ trong chốn thanh lâu kỹ viện, ngà ngón trăm luân trong phấn son từu sắc; Tạ Gia Yển, Vương Gia Liễu, hoa khôi chìm sa cả lặn nổi danh khắp xứ liền trở thành giải khách của chàng thiếu niên phong lưu đa tình, Sở vương Ninh Dịch.

Cũng vì vậy, Tần Tử Nghiên đã than vắn thờ dài như sau:

“Tráp trĩnh non nước mệnh mỏng, gập ghềnh trở cách, hoa đua tặng người.

Dặm trường cành héo nhụy rơi, lấy gì sẽ nổi sầu đong vơi đây?”

Đây là hai câu thơ tiếp lời khen ngợi Ninh Dịch thừa trước, hàm nghĩa bên trong, sâu sắc khôn tả, thế nhưng, dù nghĩa có sâu, dù gian lao vất vả vượt đường trường tới đưa hoa thi đối với Ninh Dịch của hiện tại ai nói, tất thấy đều là vô nghĩa!

Những câu thơ trên là từ bài thơ ‘Mai nở sớm’ của tác gia Liễu Tông Nguyên

Nguyên tác

[早 梅] 柳宗元

早梅发高树,

回映楚天碧。

朔吹飘夜香,

繁霜滋晓白。

欲为万里赠,

杳杳山水隔。

寒英坐销落,

何用慰远客。

Dịch thơ:

Cành cao mai nở trước mùa, biếc xanh hoa thắm một màu Sở thiên (bầu trời ở đất Sở)

Gió lùa hương ngát trong đêm, long lanh sương trắng giữa trời hừng Đông

Tráp trĩnh non nước mệnh mỏng, gập ghềnh trở cách, hoa đua tặng người

Dặm trường cành héo nhụy rơi, lấy gì sẽ nổi sầu đong vơi đây?

(Phỏng dịch: Lạc vô tình)

Cũng vì con bạo bệnh, Ninh Dịch đã không tới Tây Bắc nhậm chức Sở vương mới sắc phong mà nán lại kinh thành dưỡng bệnh, dĩ nhiên, là dùng thuốc điều trị hay dùng hương hoa của nữ nhân điều trị, đến nay vẫn chưa ai thấu.

Song Tri Vi cũng chẳng có hứng tìm hiểu thêm về vấn đề này, cô bèn trở về hướng Tây, bày ra về mặt rất đối thành khẩn. Ninh Dịch liếc có một cái rồi chẳng nói chẳng rằng, còn vị hoàng tử ‘gió to bị sặc’ lại cười hi hi, bảo: “Vây phiền các hạ dẫn đường.”

Ý cười gian xảo, mắt đen khê đảo, hứng thú chờ kịch hay, những tưởng, Tri Vi sẽ thấy chột dạ, nào ngờ, cô lại gật đầu ưng thuận, nhanh chóng đi trước dẫn đường.

“Đi theo!” Thoáng sững giây lát, rất mau Ninh Tế đã có phản ứng.

Đám sai nha tuân lệnh, liền nậm rịch chạy theo, Tri Vi dẫn họ quặt trái quẹo phải, lắt léo vòng vèo, mãi mới chịu dừng, đứng trước con hẻm, rộng rạc nói: “Tiểu nhân thấy kẻ đó chạy vào ngõ này.”

Cô liền chỉ vào căn nhà của gã mặc áo choàng, lúc Ninh Dịch tạo cơ hội để cô tự cứu mình, cô chợt nhớ đến kẻ thần bí nọ. Nếu giao Phụng Hạo, chưa biết chừng sẽ liên lụy đến bản thân, còn giao người này ra, ít nhất hần cũng có thể tự vệ, ngộ nhờ có đánh nhau chỉ từ, cô còn có cơ hội đục nước béo cò, nhanh chân chuẩn thẳng.

Nghĩ thế, Tri Vi bèn len lén lùi ra sau, đợi có loạn sẽ thừa cơ lẩn trốn.

Mới bước lùi ra sau đám nha dịch một đoạn, lmg đã thấy lạnh ngắt, có thứ gì đó cứng ngắc chợt quẩn quanh eo.

Ngoài đầu lúi thì thấy chiếc roi dài vàng khảm ngọc đang thối quanh eo, Ninh Dịch ngồi trên lưng ngựa, ghé dung mạo khôi ngô xuất chúng của mình xuống thấp, mỉm cười tỏ vẻ quan tâm: “Định đi đâu thế?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Nốt ruồi son

Trans: Lạc vô tình

Beta: Fei

Đoạn hần quay gót, lạnh lùng giẫm lên chiếc khăn lụa người đẹp đã thao thức bao đêm thêu tặng, gầy nát chiếc khăn dưới lớp đất nơ, không chút lưu tâm áy náy.

Ánh mắt rét lạnh, tự tiểu phi tiểu.

Thấy vậy, Tri Vi bèn nhón miệng cười, lấp lếm: “Không đi đâu cả, tiểu nhân chỉ đang đợi chỉ huy sứ tìm ra hung thủ thực sự thôi.”

“Vừa hay. Ta cũng có ý này.” Đáp lại về mặt bối rối của cô là ý cười hết sức thân thiện hòa nhã.

Tri Vi giật gắt khẻ mũi, thầm nghĩ dù gì người cũng chưa chết, chút việc còn con này có cần đích thân vương tử diện hạ nán lại nhọc lòng hay không?

Bên đưa mắt nhìn sang con ngựa của hắn, thậm tắc lướt tán dương về mỹ mạo vô song của con hắc tuấn mã. Liền lần la gọi chuyện: “Vương gia, đây là ngựa ô thượng đẳng do nước Đại Việt cống tiến có phải không? Quả là độc nhất vô nhị. Nghe thiên hạ đồn, giống ngựa này rất quý, mỗi năm Đại Việt có chưa đầy bốn con!”

Lời dứt, thập hoàng tử Ninh Tế vốn đang chễm chệ ngồi trên lưng ngựa bỗng đảo mắt thấp thòmlơ âu nhìn Ninh Dịch.

Mặt hắn vẫn điềm nhiên như thường, chỉ hơi cúi đầu nhìn về thân nhiên quá đổi nơi cô.

Tri Vi ngẩng lên quan sát thái độ của hắn, vẫn là dung mạo thanh tao thoát tục, vẫn là ánh mắt trầm ngâm lặng lẽ, không lần lần lấy một gợn sóng, cô nhìn không hiểu ngầm không ra.

Ánh nhìn thoáng đánh lại, hắn chỉ “ừ” một tiếng gọn lỏn, quay mặt đi tiếp tục trầm tư.

Tri Vi chẳng mấy may lưu tâm tới thái độ biến đổi bất thường của hắn, chỉ hững hờ cự độ vươn tay định vuốt lông con tuấn mã.

Ninh Tế chợt biến sắc, quát lớn: “Đừng tự ý sờ vào Nhiếp Điện, con ngựa đó dữ ____ Ý?”

Hắc chiến mã thường ngày hung hãn là thế, hôm nay lại tự dung đối tính, hết sức ngoan ngoãn để mặc Tri Vi sờ mó ve vuốt, thậm chí còn tự động sắp lại gần cô, dụi dụi.

Ninh Dịch cũng kinh ngạc quay qua nom sự lạ. Tri Vi bèn rút tay về, ra chiều ái ngại: “Xin lỗi. Chú ngựa này quả thực rất đẹp, tiểu nhân không nhận được nên mới...”

Cô cười khan hai tiếng rồi bầy ra về vô tội, cũng vô tội nghĩ: mấy bữa trước gã mặc áo choàng có nói bâng quơ, rằng nhị hoàng tử và lục hoàng tử chỉ vì ngựa quý của Đại Việt mà này sinh xung đột, cuối cùng suýt chút bị bạo hoàng để lời gia pháp ra trừng trị, lục hoàng tử cũng vì thế mà bị cấm túc nguyên ba tháng, xem ra chuyện này là có thật.

“ẦM!”

Chuyện vẫn chưa dứt, bỗng ầm một tiếng kinh thiên động địa, tên nha dịch phụng mệnh xông vào phá cửa mới co chân định đập đã bị bắn ra xa.

Bức tường vỡ vụn, chỉ thấy một cái lỗ sặc thuốc hồng rực vụn vùi phi ra ngoài, đập thẳng vào người mấy tên sai nha đi trước mở đường, khiến chúng bồng rập la lên oai oái, co cẳng chạy toản loạn; những tên còn lại vô phước hứng trọn lực công phá của tiếng nổ, người bị thổi bạt sang một bên.

Trong đống đổ nát điêu tàn khói tro mù mịt bỗng phi ra hai bóng người. Một kẻ vận áo choàng đen đeo mặt nạ gỗ, chẳng phải ai xa lạ chính là gã dẫn ông thần bí đã hành hạ bạc đãi Tri Vi suốt cả tháng nay; kẻ kia thì hoàn toàn không rõ chân tướng. Chỉ thấy dáng y cao ráo, dùng nón mạng che phủ kín khuôn mặt, tà áo xanh ngọc phản phất trước gió, thủ pháp rất đối quý dị, thân thể nhẹ hẫng vút thẳng lên trời, đột nhiên bắt chợt như đất bằng dậy sóng. Năng chiều mờ ảo vương trên bờ vai, ánh lên sắc lung linh mộng ảo điểm tô viên áo sóng sánh như nước, tựa bức tượng Phật thanh sắc ngọc bích bay ra từ vầng hào quang sáng chói. *(Thanh sắc ngọc bích: xanh màu ngọc bích)*

Đám người lỏ nhỏ bên dưới đều ngẩng lên sững sờ; Tri Vi phải nheo mắt lại vì quá chói, thậm nhủ, việc chi phải biết dung mạo, độc cái phong thái cũng đủ nhát người rồi.

Song, khoảnh khắc sáng chói chỉ diễn ra giây lát, rất mau, hai kẻ nọ đã lao vào công kích. Kiểu này chắc đang đồ dữ trong nhà, chẳng may lại bị Tri Vi dẫn người đến quấy rối nên mới phá nhà bay ra đầu tiếp đầu mã.

Gã mặc áo choàng nhắc thấy Tri Vi thì “ề” lên một tiếng rồi mau le phi người về hướng cô. Gã mặc áo xanh thấy thế cũng lướt nhanh như gió đuổi sát theo sau, tay vươn ra hòng tóm lấy vai gã áo choàng, nhanh như cắt gã áo choàng đã né qua bên, ma trảo vô hột vẫn giữ nguyên tốc độ bỏ về phía Tri Vi.

Móng tay hắt nắng ánh lên sắc ngọc tron loáng, ngón tay hồng rực đỏ như than nung.

Móng vuốt của y bổ thẳng vào mặt Tri Vi với tốc độ xé gió kinh hồn bạt vía, đang thăm ai oán gã biệt dung nhan như hoa như ngọc thì Ninh Dịch ở bên bỗng hừ một tiếng.

Tiếng hừ chưa dứt, bóng hắn đã loang loáng lao ra, ngọc quang cũng lóe theo sau.

Đất trời bỗng ngập trong luồng sáng chói lòa.

Khiến tất cả những kẻ có mặt tại đương trường phải vội nhắm nghiền mắt, Tri Vi cũng không ngoại lệ, song cô lại cố ti hi hiểu kỳ ngược lên. Loáng thấy vài lụa lướt qua trước mặt, xanh màu ngọc bích, giống đất trời thanh mát sau cơn mưa, ánh nắng lụa thưa xuyên qua mạng che, dát vàng lấp lánh, cảm giác lụa lướt qua mặt vừa mềm vừa nhẹ, như giấc mộng vinh hoa bỗng vỡ tan tành.

Bóng trắng lập tức lao ra, sắc xanh như mộng liền vụt mất, thế thành sắc vàng nhạt nhòa của bóng cả độc được, giữa mi tâm bỗng vương một giọt dịch thể. *(Mi tâm: giữa hai chân mày)*

Dịch thể đó tươi giọt giữa mi tâm, như nốt ruồi son đỏ chót vô tình được vận mệnh chấm lên.

Mọi biến cố chỉ diễn ra trong nháy mắt, Tri Vi thấy khá mờ hồ, chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết lòng hoang mang khó tả, thốt nhiên cả người nhẹ bẫng, bắt chợt bị ai đó ôm eo phóng vút đi.

Ba bóng người liền biến mất vào không trung.

Lát sau, có tiếng hự khe khẽ, kể đó là tiếng Ninh Tế hét lên thất thanh: “Lục ca! Huynh bị thương rồi!”

Chỉ huy sứ của cứu thành cũng thất kinh, hốt hải chạy qua xem xét, Ninh Dịch vẫn vô cảm dõi theo hướng Tri Vi vừa biến mất, bấy giờ hắn đã nhảy xuống ngựa, còn bộ yên dất vàng lại lật ngược lên.

Ban nãy, hắn chưa kịp suy nghĩ đã lao ra cứu cô nâng lên giờ trò với cái yên của mình trước đó.

Rất rõ ràng, ban đầu có lần la gọi chuyện, buột miệng nhắc đến giống ngựa quý hiếm chỉ có ở Đại Việt hồng dụ hẳn phân tâm, lơ là cảnh giác, rồi nhanh tay móc một lười câu hai đầu vào yên ngựa, lúc hắn phi người lao ra chắn đường công kích của gã áo xanh, vô hình trung lại mắc vạ áo vào lười câu, theo đà bay lười câu quạc mạnh vào lưng ngựa, ngựa thấy đau liền lánh qua bên khiến động tác của hắn bị chững lại, không thể cân hết đòn tấn công của đối phương, tay bị rách một đường khá sâu.

Cô ta và gã đó biết nhau? Hai kẻ đó đã ngầm câu kết đã thương hấn?

Tuy mặt vô biểu cảm nhưng đường chân mày lại khẽ nhủ, thoáng lộ ra về âm lĩnh ghê rợn, chẳng hề đáp lại lời hỏi thăm dồn dập của chỉ huy sứ, Ninh Dịch chậm rãi rút khăn lụa lau sạch vết máu rồi tiện tay ném đi, khăn lụa chao liệng theo gió vài vòng, nhẹ đáp xuống đất, sóng động như thực.

Đoạn hẳn quay gót, lạnh lùng giẫm lên chiếc khăn lụa người đẹp đã thao thức bao đêm thêu tặng, gây nát chiếc khăn dưới lớp đất nhơ, không chút lưu tâm áy náy.

Dưới ánh tà dương cổ tịch quạnh quẽ, khoe miệng hân thoáng nhếch lên ý cười lạnh thấu tâm can.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 15: Đại hiệp à, có gan thì đi với tôi!

Trans: Lạc vô tình

Beta: Fei

Sương giăng, gió thổi, trăng lìa

Một ngồi một đứng, lơ mờ nhìn nhau

Đứng mạng che, ngồi tròn mắt

Thế nguyên vị giữ, nửa giờ trôi qua

Trăng sa, sương trắng, gió lùa

Một ngồi một đứng, mắt trùng mạng che

Nửa canh giờ nửa trời qua

Sương nồng gió tắt, mắt lờ mạng che

Chớm xuân, sương giăng mờ núi, tuy không giá buốt như đêm đông nhưng vẫn khiến người ta rét run cầm cập.

Tri Vi bị kẻ nọ quắp ngang hông lao vù vù trong gió, răng lập cập bập vào nhau, ra chiều kháng nghị.

Do đầu không ngóc được lên, cô chẳng thể trông thấy bàn mặt của gã đang cắp mình xé gió phi thẳng về phía trước.

Cái nhìn thấy chỉ là tá áo xanh ngọc đang phản phất phát giữa không trung, rất rõ ràng, kẻ này chính là gã đội nón mạng che đã tung ma trảo hồng hũy hoại dung nhan của cô mới nãy.

Tuy nhiên trang phục của gã này có chút quái gờ. Hoàng triều Thiên Thịnh vốn rất thông thoáng, đàn ông phóng đảng đã quen, thường ăn vận vô cùng khoáng đãng, luôn cố ý để lộ bộ ngực với hàng xương quai xanh quyến rũ mê hồn.

Còn gã này lại quần kín mít từ đầu chí chân...Đã thế, mạng che lại rủ xuống tận vai, đến cả cái cổ cũng che đi nốt, quần áo lướt tuốt dài ngoằng, ống tay thùng thình lúc duỗi thẳng ra nuốt trọn cả năm đầu ngón! Chẳng hiểu lúc đánh đấm có thấy vướng không?

Người hẳn không thoát ra vẻ phong lưu bệch tỉnh lạnh lùng như Ninh Dịch, chỉ thoáng qua hương hoa thanh mát, dịu ngọt; lúc rời xa lại bắt gác lưu luyến bồi hồi, chợt nhưng nhớ thứ hương thơm phảng phất thanh khiết ấy.

Lúc này, hắn đang quàng tay quắp cô bay đi, tuy nhiên lại chỉ dùng hai ngón chạm hờ vào người cô, còn ba ngón kia thì vênh lên quyết không gặp xuống, chẳng phải hắn cố ý tạo dáng, chụm thành cánh hoa ngọc lan, mà do hắn không muốn chạm vào bộ phận nào đó trên người cô nên mới thế.

Tri Vi khóc không ra nước mắt, thậm nghĩ dạng người này rất khó đối phó. Kẻ mặc áo choàng vô công cái thế đã rất biến thái; gã này còn cái thế, oái ăm hơn một bậc, biết vậy thà vào nhà lao ngồi còn hơn.

Chi thấy lạ, rõ ràng cô chẳng quen biết hắn, sao hắn lại tóm cô đi?

Gã nọ đang bay chọt khựng đột ngột, khiến Tri Vi choáng váng xây xẩm mặt mày, khi đỡ hơn mới nhìn ra, nời hắn đang đứng là chốn rừng rú heo hút gió, không một bóng người.

Đoạn lẳng cò xuống đất, lúc ném còn tiện tay điểm huyết, thành thử vừa lồm cồm ngồi dậy đã bắt đi bất dịch bệt mông dưới đất.

Hắn cũng đứng nguyên bất động, chẳng nói chẳng rằng.

Hơi sương lặng lẽ bao quanh, có một chú phỗng đứng ì trong sương...

Ruột gan sôi sắng như kiến bò trong chảo, Tri Vi nhịn chẳng nổi bèn quay sang nhìn hắn bằng ánh mắt hồ nghi, lần lần tự hỏi, không rõ mình có vô phúc đụng phải cương thi sắc mặt nghìn năm không đổi trong truyền thuyết không nữa.

Cũng may á huyết không bị điểm, cô bèn bắt chuyện: “Này...”

Kẻ nọ vẫn đứng chôn chân tại chỗ, chẳng buồn ngoảnh lại.

Vẫn không nhụt chí, Tri Vi tiếp tục kiên trì: “Này...đại hiệp à...”

Kẻ nọ bỗng dưng cất tiếng, là cất tiếng nói với khoảng không trước mặt, đáp: “Này, đại hiệp à!”

“.....”

“Ngài là ai vậy?”

“Ngài là ai vậy?”

“.....”

“Tôi là Ngụy Tri.”

“...Tôi là Ngụy Tri.”

“.....”

Tri Vi cứng lưỡi hoàn toàn, nhần nhó khổ sở, phỏng đoán: Chẳng lẽ tên này bị bệnh “ứng thanh trùng”? (*Bệnh lập lại âm thanh người khác phát ra trước đó do một loại kỳ sinh trùng trong cổ họng gây ra*) Hay hắn đích thực là cương thi như mình phỏng đoán? Có phải là cương thi mặt đẹp không hiểu tiếng người không nhỉ?

Kẻ nọ lặng lẽ trầm ngâm, chợt ngẩng lên như nghĩ ra được gì đó, song lại lắc đầu nguây nguây.

Động tác đó khiến Tri Vi tin chắc hắn hoàn toàn hiểu tiếng người.

Lông dấy lên kỳ vọng, liền đổi cách hỏi: “Đại hiệp à, tôi với ngài không thù không oán, sao ngài lại bắt tôi đi vậy?”

Lần này hắn mới cất tiếng, nhả ra được một câu giống người chút đỉnh: “Bắt người.”

.....Ý gì vậy?

“Bắt ai cơ?”

“Người!”

Tri Vi choáng ____ Ai chẳng biết tôi là người!

Bèn thay kiểu khác: “Người mà đại hiệp muốn bắt có phải tôi không?”

Kẻ nọ ngoảnh đầu, phóng ánh nhìn qua lớp mạng che, đôi mắt lạnh băng tuyệt đẹp thấp thoáng ẩn hiện sau lớp lụa mỏng như hai giọt ngọc mãi không đổi màu.

“Bắt người trong tiểu viện.”

Chững lại một thoáng, nghĩ xong bèn hỏi: “Có phải chẳng cần biết đó là ai, chi cần là người trong tiểu viện thì bắt đi không? Nhưng vấn đề là, lúc đó trong tiểu viện có rất nhiều người!”

Kẻ kia cũng tần ngần ngẫm nghĩ đôi chút, nãy giờ hắn trả lời rất chậm, chỉ thông thả nhả từng từ, ngữ điệu lạnh tanh vô thanh vô sắc, không thẳng cũng chẳng giáng, tuyệt nhiên vô cảm; ánh nhìn cũng chỉ chôn chặt trong phạm vi một thước ba thốn của mình, nhìn qua giống gã thiếu năng, nhưng Tri Vi biết, thiếu năng sao luyện được võ công cái thế xé gió lao vù vù bay trong đêm như gã này!

Chợt thấy hắn trả lời: “Bọn họ nói, phải bắt người trong tiểu viện.”

Tri Vi liền ngay ra, chắc là thế này, gã áo xanh phụng mệnh đi hành sự, mục tiêu vốn dĩ là gã áo choàng vì gã đó trước giờ chỉ sống lủi thủi một mình, có thấy khách nào lai vãng hỏi han gì đâu, do vậy những kẻ ra lệnh cho gã áo xanh mới nói: chỉ cần bắt người trong tiểu viện là được, ai dè, cô lại dẫn quan quân nhào vô, ban đầu tên này giờ tay định tóm gã áo choàng, chẳng ngờ gã áo choàng quá giáo hoạt né được ma trảo của hắn, cô lại đứng ngay trước tầm ngắm, trời xui đất khiến thế nào hắn lại tiện tay tóm luôn cô đi!

Xui! Xui tận mạng luôn!

Lại thấy không đúng, Ninh Dịch cũng đứng ở đó, sau không bắt hắn?

Tuy cô đã giải đáp được nghi vấn trong lòng, nhưng cái gã thủ phạm bắt cô kia lại có vẻ mông lung chưa hiểu được nguyên do. Dưới trăng trước sương, bóng hắn thẳng tắp dờ ra như tượng, lặng thinh đứng nghĩ ra chiều lung lăm.

Sương giăng, gió thổi, trăng lùa

Một ngồi một đứng, lờ mờ nhìn nhau

Đứng mạng che, ngồi tròn mắt

Thế nguyên vị giữ, nửa giờ trôi qua

Trăng sa, sương trắng, gió lùa

Một ngồi một đứng, mắt tròng mạng che

Nửa canh giờ nữa trôi qua

Sương nồng gió tắt, mắt lờ mạng che

.....

Gã đeo mạng từ đầu chỉ cuối chỉ bắt đi bắt dịch, tao nhả đứng nguyên vị, hoàn hảo như bức ngọc điêu, đẹp không tí vết; còn Tri Vi thì chỉ muốn đập đầu vào ngọc điêu chết quách đi cho rồi — Rốt cuộc đang làm gì thế???

“Ngài đang làm gì thế?” Tri Vi khò sờ cát tiếng hỏi.

“Đợi.” Ngọc Điêu trả lời.

“Đợi ai vậy?”

“Bọn họ.”

Tri Vi khóc ròng, cũng chẳng thiết hỏi ‘bọn họ’ là ai, vì suy cho cùng có hỏi cũng như không, bèn khôn khéo lái sang hướng khác: “Sao bọn họ lâu đến thế?”

Có đến thì cô cũng chết, nhưng thà lãnh một nhát dao chỉ mạng còn hạnh phúc gấp trăm lần phải ngồi bệt dưới đất đối mặt hàng giờ với bức ngọc điêu vô vị chán ngắt, cạy răng mới nói được mấy câu nhưng cũng chẳng ra hồn.

Hì vọng ‘bọn họ’ là những kẻ đầu óc bình thường, biết động não suy xét vấn đề, chứ đối phó với một bức ngọc điêu hay một tên đầu đá như gã trước mặt thì chả có cơ may tương kế tựu kế, thắng thế bằng mẹo!

“Không biết.”

Quả nhiên là vậy.

Lừa gần ngàn ngút bốc lên, Tri Vi tức xì khói đầu. Có là thiên hạ đệ nhất nhần nhục cũng chẳng tài nào chịu nổi kiểu gây vò dã man thế này!

Cổ nuột con gân, hít sâu hai cái, Tri Vi bắt đầu đảo mắt quan sát cảnh vật quanh chôn khi họ có gây đang ngồi, sực ngỡ ra: “Có phải nơi hẹn gặp là khu rừng phía ngoài thành, do đại hiệp không thông thuộc địa hình nên mới lạc đường?”

Chôn khi họ có gây này bốn bề đều là rừng, toàn cây với cối, chỗ nào cũng ra nả như nhau. Nghe báo, Thanh Minh viện mới coi nói kiến tạo khiến cảnh quan thay đổi khá nhiều, có lẽ tên này lần đầu đến Đế Kinh còn đồng bọn của hắn lại chẳng tỏ rõ địa điểm cụ thể, thế nên hắn mới lạc đường.

Ngọc Điêu chậm rãi quay đầu nhìn tứ phương, rồi chậm rãi đáp: “Có lẽ vậy.”

.....

Được rồi! Ông trời muốn ta vượt qua kiếp nạn này mới cho đắc thọ, Tri Vi nghiêng răng kèn kẹt, gằn giọng: “Đường đi lối lại quanh đây tôi nắm rõ như lòng bàn tay, nếu ngài giúp tôi giải huyết, tôi sẽ dẫn ngài đến đúng nơi đúng chỗ.”

“Bọn họ bảo ta đợi.”

“Bọn họ bảo đợi ở nơi cần đợi!” Cuối cùng cô cũng gằn lên quát hấn.

Hắn vẫn vô cảm đứng đó, chẳng hề lung lay sau tiếng rống giận dòi non lấp bể của cô, ơ thờ như cũ, nhả ra gòn lòn độc một từ: “Đợi.”

.....

“Vậy giải huyết cho tôi đi được không?” Tri Vi nuốt hận, gờ giọng van nài.

“Bọn họ cũng đâu có cấm ngài giải huyết cho tôi, có đúng không?”

May cho cô, chiều này lúc tức có công dụng, Ngọc Điêu trầm ngâm giây lát rồi gạt đầu, đoạn phất nhẹ ống tay áo, cả người Tri Vi bỗng nhẹ hẫng, lòng thăm kinh hãi — Ôi mẹ ơi, tên đầu đá này biết giải huyết cách không!!!!

Thủ pháp này so với mấy trò mèo già ảo ảoàng thì triển hành hạ cô cả tháng nay, cứ phải gọi là ‘lại hại gấp trăm, kinh thế hãi tục’!!!

Nghĩ đoạn, cô lồm cồm bò dậy, phui phui đất cát dính khắp người, cười tươi rói: “Đại hiệp, bọn họ chắc không nói, bắt người xong phải làm gì tiếp theo có đúng không?”

Ngọc Điêu dăm chiêu ra chiêu nghĩ ngợi, lát sau, gạt đầu.

“Cũng không báo giết tôi có đúng không?”

“Bọn họ dặn nhất quyết phải hỏi một chuyện, rằng: ‘người đó’ đâu?”

Ý sau nghe chẳng hiểu mớ tê gì cả! Do không hiểu nên cô cũng chẳng thiết quan tâm, bèn tập trung vào ý chính: “Nếu đã không nói phải xử trí thế nào, chỉ báo đứng đợi, vậy thì, ngài đợi người của ngài, tôi đi đường của tôi...Tạm biệt!”

Tạm biệt, biệt luôn không gặp lại!

Nán thêm khắc nào, tồn thọ khắc nấy!

Tri Vi xăm xăm đi thẳng một mạch, đầu quyết không ngoảnh lại, đi mãi đi mãi, phải cách một đoạn khá xa cô mới lên quay lại nhìn.

Ngọc Điêu vẫn đứng nguyên tại đó, thỉnh lảng chờ người, bóng hấn có quanh trái dài trên đất, tà áo xanh sóng sánh ánh trắng chấp chới nương theo làn gió thoảng.

Tri Vi hừ lạnh một tiếng, đoạn ngoảnh mặt đi tiếp.

Phía trước bỗng xuất hiện một con đèo quanh co, lúc này cô mới nhận ra, hóa ra đây chính là núi Tùng cách kinh thành mười dặm, địa hình hoang vu hiểm trở, ít người lai vãng, tuy nhiên cách đây ba dặm lại có một khu đình nghỉ, sừng sững chót vót mọc giữa núi đồi.

Nếu không lăm, ‘bọn họ’ buột ra từ miệng tên ngọc đó đang đợi ở khu đình nghỉ mát phía đằng kia, địa điểm dễ nhận cũng dễ tìm, vậy mà tên đó lại nhầm đường, dăm đầu vào chốn rừng rú cách thành mười dặm mới giới.

Khỏe miệng khờ nhếch lên cười gian, khoái trá thăm nghĩ: cứ đợi đi, đợi nữa đi, đứng nguyên như phỗng đợi đến Tết sang năm đi, đến lúc bọn chúng tìm thấy người thì người cũng chết mục ra rồi!

Đoạn cô tiếp tục tiến lên trước mấy bước.

Đột nhiên thở dài đánh thượt, chân miễn cưỡng dừng lại.

Haiz.

Chợt quay gót, rào bước tới chỗ tên ngọc kia, y như rằng, cô vẫn thấy hấn lù lù đứng đó, đầu ngẩng trông trắng, mắt chẳng thêm dề ý tới cô.

Cô càng thêm tin vào nhận định của mình: tên ngọc này chắc sẽ đứng nguyên đây đợi đến rục xương.

Bên với tay định dắt hấn đi, hấn lại dịch chuyển, né nhẹ qua bên, Tri Vi cười già lì: “Đại hiệp lạc đường rồi. Haiz, bọn họ đang đợi ngài tại chốn khác cơ.”

Ngọc Điêu nghe thế bèn quay sang nhìn cô, cô cười rõ tươi, kéo vạt áo hấn: “Đi thôi, để tôi dẫn ngài tới đó.”

Lần này, Ngọc Điêu đồng ý, chịu bước theo cô.

Thế là, Tri Vi hí hửng dắt hấn đi, dắt đi ngược hướng đình nghỉ, tiến sâu vào núi Tùng. Cô đang toan tính thế này:

Trông hấn tư chất cao sang, quần áo thượng hạng, chắc cũng mang theo vô số ngân lượng, giờ cô đang trốn tránh quan phủ, không dám về thành, tờ ngân phiếu ba nghìn lượng vẫn giữ trong người, vừa hay dắt hấn đi theo tiêu xài phung phí cho đã đời.

Tên này vô công cao cường lại khù khờ dễ gạt, dạo gần đây cô đi đâu cũng thấy nguy hiểm chực chờ, vì thế mới dắt theo hấn vừa làm cây hái tiền vừa làm bảo tiêu. (^^~)

Mồng Ba tháng Hai năm Canh Dần, trong một đêm trăng thanh gió mát, đại tiểu thư Phương Tri Vi tưởng mình vớ được vàng, liền dắt theo một gã đàn ông thần bí, hăm hở tung tăng dần sâu vào rừng...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Chúng ta ai theo ai đây?

Trans: Lạc vô tình

Beta: Fei

Mi tâm thăm nốt ruồi son,

Gột sao cho sạch tờ hồng trời ban?

Chợt thấy hân ngừng lại, thờ dài đánh thượt, nói khẽ: “Tiểu đệ đến từ Nam Hải, không biết quy định nơi đây, ăn vận có chút là lượt chỉnh tề, vốn định xuống núi mua vài manh áo rách, chẳng ngờ, người dưới núi nhờ bần đồ cũ nơi nơi đều thành phú hộ, áo quần chín chu tươm tất, còn sang hơn cả đệ...”

Tri Vi hồi hận thật rồi!

Sao lại không ngộ ra chân lý sống còn ‘đàn ông không được tùy tiện dẫn theo’ ngay từ đầu cơ chứ?

Dắt theo tên ngọc Ngọc Điều đi suốt cả đêm, ban đầu cô còn hí hửng ra mặt, dù phát hiện trên người hân một các bạc cũng chẳng có nhưng bù lại, lại vớ được vài cái mặt nạ da người thật kể khéo léo tinh xảo. Chẳng thêm hỏi, cô tịch thu nhét túi luôn, lựa khuôn mặt có nét nam tính trông khá bánh bao đeo lên, vừa đi vừa tâm đắc câu nói ‘đôi chân ai cho không ai cái gì bao giờ’, hớn hở đi tiếp đoạn nữa, cuối cùng mệt lử, bước thấp bước cao, bụng sôi ạch ạch, bèn quay sang hỏi Ngọc Điều: “Có lương khô không vậy?”

Sách dạy: đại hiệp hành tẩu giang hồ, luôn dắt theo chút lương khô.

Thấy cô hỏi đúng trọng tâm, Ngọc Điều phản ứng cực mau – Bụng sôi ồng ọc đáp lại, đoạn vươn tay ra đòi: “Lương khô!”

Tri Vi chớp mắt mấy hồi, lật sau môi vỗ nhẽ — Đại hiệp bụng đói, đang đòi cô lương khô kia à!

Bàn tay ngọc ngà tron lặn mình mềng bỗng chia ra, chẳng lưu chút dấu vết khổ cực của kẻ luyện võ thành tài, tiếc là, Tri Vi chả có tâm trạng thương thức, chỉ muốn phát cái Đét vào ‘mỹ thú’ trắng nõn ấy cho bớt cảm!

“Đại hiệp có biết bẫy heo không?” Bấm bụng nén giận, miệng cổ nặn ra nụ cười tươi rói.

“Người đi bẫy!”

“!!!!!!!!”

AAAAAAAAAAAA! Đại hiệp đại hiệp quai gì đầu! Là tên công tử bột, cực bột đó chứ!!!!

Tri Vi đắm ngực thùm thụp, nhấn nhò khổ sở hồi hận khôn nguôi, ai bảo một kẻ lạnh lợi bẩm sinh như cô lại nảy ra quyết định đại đột, ‘lôi hân đi cùng’...

Thôi vậy, tìm cách cắt đuôi, vứt quách đi cho lành.

Dịu dàng buông ngón tay đang cầm vật ủa của Ngọc Điều ra, nhẹ nhàng quay người hân sang hướng khác, Tri Vi cười thờ lự: “Đó, bọn họ đang đợi ngài ở bên đó đó, ngài tự qua bên trước, tôi đi bẫy heo lát nữa qua đó gặp ngài.”

Rồi cô vẫy tay tạm biệt, ra chiều bịn rịn, đoạn quay phắt người, phẩm phẩm bước theo hướng ngược lại.

Mãi cũng sáng suốt đưa ra được quyết định đúng đắn...Đàn ông ấy mà, tuyệt đối không thể tùy tiện nhặt về!

Thoàn thoát rào bước dưới trăng, chợt có thấy lạ, về như, càng đi thể lực càng tốt hay sao ấy, rõ ràng chân chùng gối mỏi, bước đi vẫn rất chi có lực.

Bước đi...có lực....

Tiếng chân gẫm trên đất, hình như hơi hơi nặng quá thì phải!!!

Tri Vi nghỉ ngơi ngoài đầu, y như rằng, thấy ngay gã Ngọc Điều công tử đang lẻo đẻo theo sau, áo xanh sóng sánh là lướt dưới trăng, khi tỏ khi mờ.

Tri Vi xây xẩm lấy tay day trán, cảm thấy số mình rõ là hăm hiu, đi đầu cũng vương phai khổ, quả nhiên vụ này không dễ giải quyết đến thế.

“Đại hiệp à, ngài theo tôi làm chi vậy?”

Ngọc Điều trầm giọng đáp: “Người nói là dẫn ta đi.”

“Tôi gât ngài ấy mà!” Miệng cười rõ ngọt, cô dịu dàng đáp lại.

“Người nói là dẫn ta đi.” Ngọc Điều thần nhiên lặp lại lời cũ.

“.....”

Khi đã giờ đủ ba mươi sáu chiều tròn để cắt đuôi hân mà vẫn chẳng ăn thua, lúc ấy Tri Vi mới đau khổ nhận ra: cái đuôi này đích thị được ông trời dính lên người mình rồi, từ đầu chí cuối, hân chỉ cần dùng độc mỗi câu là đã đủ chặn cứng họng cô, không tài nào xoay xua cắt cho được.

Người nói là dẫn ta đi!

Thôi, nói với hân chả khác nào tự ngược mình.

Cuối cùng có đành phải ừ rù bỏ cuộc, chấp nhận số phận. Cả đêm đi suốt, bụng đói miệng khát, may sao, phía trước xuất hiện một khe suối, nước chảy róc rách, cô bèn nhào qua, gỡ bỏ mặt nạ, thấy bóng mình in rõ mồn một dưới mặt nước lấp lánh bằng bạc hơi trắng.

Chiếc bóng đó có điểm bất thường.

Tri Vi lặng người ngắm chiếc bóng dập dềnh theo sóng nước: vẫn là gương mặt hoa nhường nguyệt thẹn, thanh tao thoát tục, duy chỉ có mí mắt đỏ chót như nốt ruồi son, khiến dung nhan thêm phần kiều mị.

Ngắm mãi, cô bèn vốc nước, kì ‘nốt ruồi son’ đó đi, móng tay liền dính chút dịch thể nhòe đỏ, hất lên màu yêu dị dưới ánh trăng.

Trần trối nhìn hồi lâu, bất thần trong đầu hiện ra bộ áo trắng ngà phóng ra chắn trước mặt, bóng cả độc được vầng phai phản phật tung bay sau luồng bích quang sáng chói.

Ninh Dịch bị thương?

Lập tức vỗ lỗ, chắc chắn việc hân bị thương có liên quan đến trò mèo của cô — Lúc đối phó với cao thủ như Ngọc Điều, chi cần lo là một khác, đừng nói là bị thương, đến tính mạng cũng khó bảo toàn.

Tri Vi bần thần ngồi bên bờ suối chìm vào suy tư, ánh trăng chênh chếch chiếu lên gương mặt nhua như ngọc, nhẹ nhàng đáp xuống ống áo pháp phới tung bay, dưới ống áo là đầu móng tay dính tờ máu nhòe đỏ. Nghĩ mãi, cuối cùng bỗng sực tỉnh, bèn lẹ lẹ vớt nước, gột sạch đầu tích đó đi...

Mi tâm thăm nốt ruồi son,

Gột sao cho sạch tờ hồng trời ban?

Đoạn ngẩng đầu lên, chợt phát hiện thấy trước mặt có một tòa nhà đương náu mình ẩn hiện giữa lưng chừng đồi.

Giữa vách đá thừa thớt cây cối, bỗng lộ ra mái hiên cong cong xanh màu ngọc bích, có lẽ đó chính là Thanh Minh viện.

Thanh Minh là học viện danh tiếng đứng đầu Thiên Thịnh, tiền thân là thiên hạ đệ nhất học viện của tiền triều Đại Thành, nơi tụ trung tất thấy kỳ tài văn võ trong thiên hạ, bất phân sang hèn, chỉ lựa hiền tài có học vấn tuyệt luân. Thiên Thịnh tiếp quản, vẫn giữ nguyên những quy củ ngặt nghèo, song lại biến Thanh Minh thành học viện đứng đầu hoàng gia, chỉ phục vụ cho tầng lớp vương tôn quý tộc – quan lại trong triều. Tuy nhiên, đến đời Tần Tử Nghiên lên kế nhiệm, dưới sự kiên trì quyết không nhượng bộ của ông ta, hàng năm Thanh Minh đều thu nạp môn sinh bản nông, kỳ tài xuất chúng, nhưng, những người này một khi đã bước chân vào học viện thì đều bị khó dễ đủ đường, có học thành tài cũng bị ghê lạnh, bao năm vật lộn khổ sở cũng chẳng có hi vọng được thăng quan tiến chức. Ấu cũng phải thôi, vốn dĩ Thanh Minh là học viện hoàng gia, một tên sĩ tử vô danh tiểu tốt học chẳng ăn ai, lại có thể là con cháu dòng dõi quý tộc thủ đoạn mưu mô, có tiền tài có địa vị, biết đi tắt đón đầu, dựa hơi cầu cạnh, nhiều đó thôi cũng đủ khiến hân oán sẽ bước chân vào chốn quan trường, hưởng vinh hoa phú quý phước lộc cả đời.

Do vậy, mỗi kì thi thường niên, người trong thiên hạ cứ nờ nức kéo nhau tới đây, tranh giành đến sứt đầu mẻ trán, đua nhau chen lấn hòng vào Thanh Minh viện lừng danh khắp chốn.

Sực nhớ tới cuộc đối thoại của Phương Hạo và mẹ ban chiều, Tri Vi liền nghĩ ngay ra lũ ‘hồ bảng cầu hữu’ – Phương Hạo mới giao du – ắt hẳn đến từ Thanh Minh viện, quả nhiên là lũ con nhà quyền quý, cây thế làm cần. *(Hồ bảng cầu hữu: bạn dẫu)*

Ngắm thấy trời cũng sắp sáng, giờ chẳng có nơi nào để đi, bụng cũng đang sôi sùng sục, lại dất theo một tên ‘dại hiệp của nợ’ bên người, có bên nghĩ: chỉ bằng tới đó muối mặt xin ăn một bữa cũng chẳng chết ai.

Nghĩ rồi, bèn dật theo Ngọc Điều đi tới trái núi bên kia. Tới nơi thì trời vừa sáng, bèn đứng ngoài gỗ cửa, gõ mái, cửa mới chịu mở, một ông lão đầu hai thứ tóc liền lộ ra, Tri Vi lễ phép nói cho lão hay mục đích của mình, lão bèn trợn mắt, xẵng giọng quát: “Một cốc nước một trăm lượng! Một cái bánh một nghìn lượng! Không đưa đủ thì rút xuống núi!”

Tri Vi bâng hoảng run rẩy, bộ nước ở đây là rượu mừng Thiên mẫu nương nương à? Lẽ nào đến nước cũng ăn theo trứ danh của Thanh Minh Viện, nội giá không cũng phải ngang với trời?

Cũng may, đó giờ tỉnh có vẫn luôn nhả nhặn, muốn chọc giận cũng khó tây trời, chỉ thấy có cười già là: “Ông à...huynh trưởng nhà cháu có bệnh, ông rù lòng từ bĩ, thương chúng cháu chút đi mà...”

“Phải, ta biết huynh trưởng nhà mi mắc bệnh, còn biết me mi chữa hoang, dất hai đũa mi về nhà ngoại ăn nhờ ở đậu, bị họ hàng rề rúng chà đạp, cuối cùng thì bị tông cổ đuổi thẳng ra ngoài, còn mi cũng suýt nữa bị bán vào kĩ viện...” Lão bèn quắc mắt, vô cùng ‘phong thái’ phất tay phui phăng chiều nài ni ỉ oài của cô.

Tri Vi ngỡ ngàng nhìn lão, sực sật nói: “Sao ông biết à? Lỡ ông nói quai không sai chút nào! Nhưng cháu có bị bán vào kĩ viện đâu...”

“Mi nào có bị bán vào kĩ viện, là tỷ tỷ của mi bị bán vào kĩ viện, nói chung, đũa nào bị bán thì cũng như nhau!”

Tri Vi thấy có gì đó bất ổn, bèn ngoài lại nhìn, giờ mới phát hiện ra, tứ phía đều có người, kẻ thì trái chiều nằm ngửa; kẻ thì nai nịt gọn gàng tươm tất; nhưng đa phần đều có lỗ cổ nhếch, rách rưới thâm hại; có kẻ còn tá toi, quần áo vá chằng vá đụp, suyết không che nổi mông. Chúng quỳ một đầu, bọn họ đều mình gầy xác ve, da dẻ vàng vọt, còn vàng hơn cả nghệ cò thường trất lên mặt, biểu cảm còn đáng thương gấp bội lần cô, đều rom róm nước mắt nhìn ông lão đứng trong viện, đôi mắt chờ mong khát vọng, chỉ chờ một cái gật đầu cực khẽ của lão.

Do mới nãy trời tối mờ sáng, lại chỉ quan tâm tới cái bụng rỗng tuếch nên cô không nhìn thấy họ, giờ sực giật mình, chợt ngộ ra điều gì đó, thế nhưng chưa kịp lên tiếng, ông lão đã ác ý đóng sầm cửa lại.

Lắc đầu cười khổ, cô toan bỏ đi, chợt một chàng trai tiến lại, đạo mạo chào cô một tiếng: “Huynh đài!”

Tri Vi chớp mắt, chĩa đầu sao hán lại bước đến chỗ mình, song vẫn gặt đầu chào lại, ngắm qua dung mạo của hán tử chút. Ừm, cứ cho là thanh tú đi, duy có đôi mắt rất đối đặc biệt, cứ long lanh sáng rỡ như vỡ được vàng, khiến kẻ đối diện bất giác rùng mình, phải vội lấy tay xoa ngực trấn an.

Hán lìm ra và bí hiểm, ghé sát lại, khẽ khọt: “Huynh đài đang thấy lạ, có sao cơ sự nhự vậy cô đứng không?”

Tri Vi chợt thấy bối phục, kinh nể vài phần, nói: “Mong được chỉ giáo.”

“Tân viện trưởng trước đây vốn xuất thân vi hàn,” Hán cười khê: “...lại luôn chiêu cổ đặc biệt cho sĩ tử con nhà bản nông, thế nên...”

Tri Vi vỡ lẽ, thế nên, dù nhiều tiền hay ít tiền đều đồng loạt cái trang thành dân đến lần lè bỏ toái nò đầu đường xỏ chợ, ăn vạ rách rưới, cổ ra và dôi rết đáng thương, tụ đến trước cổng ngày đêm chầu chực, hòng mong Tân viện trưởng rù lòng thương xót, xét cho vào học.

Thế nên, ông lão gác cổng, người ngày ngày giáp mặt, phát ngán với những kẻ này, mới tưởng cô là con nhà quyền quý cao sang, giả bộ nghèo hèn đến đây lần la gởi chuyện dôi vào nhập học, nên mới nhét ngay cho một hòn đá chặn họng, tổng đi thẳng cổ!

Đứng là oan quá đi mà!

“Nếu đã biết ắt có nguy tạo, tại sao còn không bỏ quy định đó đi, nhỏ cô tận gốc?”

Hán bèn lộ ra vẻ kinh nê, thủ thủ “Tân viện trưởng đã từng nói, dưới là chuyện dễ, học viện cũng được thanh tịnh sạch sẽ, thế nhưng, giả dụ trong số những người nghèo này thật sự có nhân tài thì sao? Nếu đuổi đi, há chẳng phải đã chặn luôn con đường công danh chức tước của họ à? Cho nên ngài mới không chặn, thỉnh thoảng còn đích thân ra mặt tự lựa hiền tài, chỉ có điều, không phải lúc nào cũng may mắn đến thế. Thường họ luôn phải đối mặt với ông lão kỳ này, đây là cửa gian nan nhất và cũng dễ gặp nhất.”

Tri Vi bèn cười, đáp: “Tân viện trưởng quả là người trung hậu, một lòng lo nghĩ cho dân.”

“Đúng vậy!” Tức khắc, liền nghe thấy hán khuyên mộ nói: “Viện trưởng đại nhân từ bĩ hỷ xả, bao dung độ lượng, cao quý thiên tửm, từu sắc không màng, tôn nghiêm mực thước, tài năng đức độ, uy danh muôn thuở, nước tiếng ngàn đời...”

Y như rằng, tràng giảng đại hải những lời tán tụng, chỉ hận không thể mang Tân viện trưởng kia rước lên bàn thờ, cúng khấn vài vòng.

Tri Vi chỉ đứng bên cười cười, lòng nghĩ: kẻ trong miệng hán là Phật tử Như Lai à? Đã thế giọng hán cứ oang oang, chả lẽ lại muốn mượn cớ, có ý tán tụng hết lời để ông lão gác cổng hay Tân viện trưởng ngự tit trong kia vô tình nghe thấy rồi sinh mùi lòng?

Chợt thấy hán ngừng lại, thờ dài đánh thượt, nói khê: “Tiểu đệ đến từ Nam Hải, không biết quy định nơi đây, ăn vạ có chút là lượ chính tề, vốn định xuống núi mua vài manh áo rách, chẳng ngờ, người dưới núi nhờ bán đồ cũ nơi nơi đều thành phú hộ, áo quần chín chu tươm tất, còn sang hơn cả đệ...” Lại thờ dài thườn thượt, bộ dạng rất chỉ là thâm hại.

Tri Vi bảu sinh thông minh lanh lợi, nhắc ý đã biết tông tâm địa người ta, bèn báo: “Có phải huynh đài thấy ung bộ quần áo của tiểu đệ không?”

“Chính thế!” Quả nhiên, thấy hán rồi rit: “Huynh đài quả là có con mắt tinh đời! Đệ ra giá một trăm lượng bạc, chỉ cần cái áo ngoài là đủ, còn bộ trường sam to vãng trúc bạc của Hải Nam này, đệ xin biểu huynh dùng.”

“Được, giao dịch.” Tri Vi đáp lại vô cùng hào sảng, nhanh tay coi chiếc áo ngoài – Một trăm lượng bạc đổi lấy một manh áo rách, thậm chí còn được biểu không bộ trường sam thượng hạng, họa có heo mới đi chề!

Áo vừa cởi ra, đã nghe thấy ‘cách’ một tiếng. Một vật nhỏ nho bỗng rớt ra từ túi áo, Tri Vi chưa kịp nhìn rõ, gã thiếu niên nọ đã nhặt nó lên, ti mi quan sát rồi ‘ý’ một tiếng, ra chiều kinh ngạc.

Thư cảm trên tay chính là ấn trận bằng đá diên hoàng, thấy hán cứ ti mi mân mê, xem qua xem lại, chợt mắt bỗng sáng lóe, gian ngoan xảo quyết hết loài sói.

Tri Vi quan sát hán nãy giờ, thầm nghĩ, tên này cũng chẳng phải hạng thiếu tiền, chả lẽ lại nói mầu tham, thềm cả một cái ấn trận bằng đá diên hoàng còn con kia à?

Rồi thấy hán cầm ấn trận, mặt nầy hớn hớ, hỏi: “Sao huynh có thứ này mà vẫn...” Nhắc thấy vẻ mặt dân thôn của Tri Vi, bèn ngừng lại, cười hềnh hếch, trả nỏ cho cô, đoạn vỗ vai, ri tai: “Đại ca, chúng ta thương lượng chút việc đi.”

Dù quái lạ với kiểu thân mặt bất thường của hán, Tri Vi vẫn cứ thuận gió căng buồm, hỏi lại: “Việc chi vậy?”

“Đại ca cũng muốn nhập học có đúng không?” Hán cười gian, đưa ra đề nghị: “Tiểu đệ có thể bao trọn mọi chi phí trong này cho đại ca, chỉ cần đại ca giúp đệ một việc còn con, bảo đệ là tùy tùng của đại ca, chỉ thế thôi có được không? Học viện cho phép một sĩ tử dất theo hai tùy tùng. À, mà suýt quên giới thiệu, tiểu đệ họ Yển, đến từ Yển gia ở Hải Nam.”

Mắt Tri Vi sáng rõ, họ Yển ở Hải Nam, là một trong tam đại tiềm tộc (đại tộc ẩn danh) của Thiên Thịnh. Thiên Chiến thế gia, Hiên Viên thế gia, cùng Yển gia xưng hùng xưng bá trong thiên hạ suốt bấy lâu nay. Nghe đồn, đời trước đều là hoàng tộc, về sau bị Thiên Thịnh thôn tính, dù có thế lực cực đại vẫn chịu nép về, lui về ‘hậu viện’, không can dự vào triều chính. Người đời kháo nhau, thế lực của tam đại tiềm tộc cực kỳ hùng hậu, Thiên Chiến thế gia trấn hưng giang hồ; Hiên Viên thế gia thấu tóm thương nghiệp; y được, rền đức, đủ loại ngành nghề; Yển gia hùng cứ Nam Hải: tàu bè, ngư nghiệp, thông thương đường biển đều nằm trong tay.

Vốn dĩ trong thiên hạ, gia thế tiền tài không ai bì kịp, nay lọt vào chốn hoàng thành dưới chân thiên tử, lại nhỏ như hạt bụi, không ai ngó ngang. Thế nhưng, bất luận thế nào, con cháu Yển gia, đều đáng giao hảo.

“Đâu thế khiến huynh chịu thiệt làm tùy tùng của đệ được?” Tri Vi chắc mồm việc này ắt có liên quan đến lai lịch của ấn trận diên hoàng kia, song cứ mắt nhắm mắt mờ, giả dờ không biết.

Y như rằng, thấy hán sốt sắng, chạy qua xoắn xuýt: “Mỗi tháng đệ sẽ chi một tờ ngân phiếu ba nghìn lượng, tiêu xài thế nào là việc của đại ca.”

“Không có công không hưởng lộc, ha ha...”

“Mặt vận lượng!”

“Tiền chi là vật ngoài thân. Ha ha...”

“Tiểu đệ lập tức kêu gia đình tới đây làm trâu làm ngựa, đại ca muốn thế nào được thế này!”

Chợt ngừng ha ha, Tri Vi quay lại, giữ nguyên ý cười, chăm chú nhìn tên họ Yến nọ, hần bèn sấn lại, giờ tay thè: “Đệ lấy danh nghĩa tổ tiên Hoàng Thủy của Yến gia ra đảm bảo!”

+ *Hoàng Thủy là niên hiệu của Tiền Tần Cảnh Minh Đế Phù Kiên thời Thập Lục Quốc trong lịch sử Trung Quốc, kéo dài 5 năm (351 – 355), cũng là niên hiệu của Bắc Ngụy Đạo Vô Thế Thác Bạt Khuê, kéo dài hơn 2 năm (7/396 – 12/398). Nói chung, tổ tiên nhà hắn là có thật.*

Chặc, làm tổ tiên cũng chẳng phải chuyện hay ho, lâu lâu lại được con cháu lòi ra điểm danh thế nguyên này nọ.

Nghe vậy, Tri Vi bèn cười ha hả, vỗ vai tên tiểu tử nọ, ra về sớm đã thần quen.

“Rốt cuộc, chúng ta, ai theo ai đây...Ha ha!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Đào hoa mê hoặc

Trans: Lạc vô tình

Beta: Fei

Năm tháng mãi hờ hững trôi,

Thắm sắc đào phai, xanh màu nón chuối...

Đang mê đắm chìm lạc trong tho phú văn vần, chợt tròn mắt thấy Ngọc Điều lật đật ôm gối tiến về phía giường, lấy tay vén chăn...

Chui vào nằm ngủ...

Tiểu tử họ Yến bèn tranh phần đi gõ cửa, quả nhiên thái độ của ông lão “khác trời cách vực” so với nãy. Lão nhất mực kính cẩn, tự động bước ra khỏi cửa, khom lưng, vờ ba người vào Thanh Minh viện tương truyền khó vào hơn Quý Môn quan trước ánh mắt ngưỡng mộ của bao người.

Ngọc Điều thì khỏi phải nói, trước sau chỉ một tâm tư, đó là lèo đèo theo sau Tri Vi. Tri Vi chợt dạ tự nhủ, có khi nào mình đi nhà cầu hắn cũng bám rịt lấy không?

Tên tiểu tử họ Yến thì khoái chí ra mặt, coi cứ về phôn phơ của hắn thì biết, trông giống đi nhậm chức viện trưởng hơn là đi lượn cúi lăm tùy tùng của kẻ khác.

Tri Vi chỉ đứng đưng, chẳng biểu lộ gì. Với cô đầu cũng vậy cả, giờ bên ki viện, sau vù viện gạch, nếu quay về không khác nào chui đầu vào rọ. Chỉ tiếc mỗi túp lều lúp xúp của gã áo choàng, từ ngày sắc thuốc hộ hần, cơ thể cô khoan khoái thoải mái rõ rệt, cô lẽ sau này không được hưởng thụ khoảnh khắc lẳng lẳng đó nữa rồi.

Liền sờ bụng, sực nhớ tới quyền võ mình mượn gã, bèn tính giấu nhem đi, dù gì, có mấy ai trên đời mượn võ mà nhớ trả đâu!

Tiểu tử họ Yến hí hửng nói gót Tri Vi, chợt lên tiếng: “Tiểu đệ là Yến Hoài Thạch, mạo phép hỏi đại danh của huynh dài?”

Hoài Thạch? Một tên ma ranh, đôi trắng thay đen, quàng cái danh Hoài Thạch vào thân chẳng khác nào một con voi tên Tiểu Tiểu, để Ngọc Điều dùng mới đúng.

Ngỡ rồi, cô bèn cười mỉm: “Tiểu đệ tên Ngụy Tri.”

Đôi phương À một tiếng rõ dài, hiển nhiên, chả biết luận bình thế nào.

Cũng chẳng quan tâm xem hắn nghĩ gì, Tri Vi hòa nhã quay qua hỏi Ngọc Điều: “Danh tính của ngài?”

Cô mới phát hiện ra, mỗi khi hỏi hắn phải hết sức gần gũi nội dung, càng đơn giản càng dễ hiểu thì càng dễ có được đáp án.

Y xì phốc, liền có ngay câu trả lời: “Cổ Nam Y.”

“Tên hay.” Ngoài thì giả bộ gật đầu, tẩm tắc khen hay; trong thì lên rủa, rõ phỉ cái tên.

Học viện Thanh Minh này rất rộng, chỉ ít cũng phải trăm dặm trải dài. Chia thành Chính sử – Quân sự, chẵn hai phân viện. Dân đen – quan lại được đối xử bình đẳng, từ ăn ở – ngủ nghỉ cho đến học hành – đi đứng, đều nhất tề như một. Nghe báo, đích thân Tân viện trưởng đứng ra đặt quy định này. Tất nhiên, mới đầu tâu lên đã bị triều đình gạt đi, quyết không phê chuẩn, nguyên do thì có hai, thứ nhất: mất tính trị an, gây nguy hại cho con cháu quan lại – công thần – quý tộc, thứ nhì: hủy hoại tôn nghiêm hoàng gia. Thế nhưng, Tân Từ Nghiên là ai? Là đại học sĩ nức tiếng muôn nơi, văn hay chữ tốt, học rộng tài cao, không ai sánh bằng... Bề ngoài, ông ta không hề lên mặt phản đối, chỉ ngồi trong viện, thảo một tờ bỏ cáo, dán lên trước cổng, đề rằng: “Bốn viện thống nhất ăn ở – tư trang, sĩ tử cũng có thể tự túc để biểu thị thấp cao. Bốn viện chỉ nhận phục trang không nhận người, phẩm là sĩ tử áo lụa ăn riêng, cuối năm phải khảo thí thêm một lần, thứ hạng khi xét không được dưới ‘tốt’; phẩm là sĩ tử áo gấm ăn riêng, cuối năm phải khảo thí thêm hai lần, thứ hạng khi xét không được dưới ‘xuất sắc’... Sĩ tử còn lại, luận theo thông cáo mà suy.”

Quy tắc vừa ra, gấm vóc lụa là đều tuồn ra chợ bán tống bán tháo, vương tôn công tử nhất loạt đổi sang thanh y một màu (*màu xanh đen của tầng lớp lao động*), có ai nhớ đại gia họ mặc gấm, họ đều không tiếc nước bọt, khạc luôn vào mặt.

Do ăn mặc – ngủ nghỉ – học hành – đi lại đều đồng nhất, sang cũng như hèn, nên sĩ tử giao hữu có phần thoải mái tự nhiên hơn. Tuy nhiên, vẫn có vài tin đồn thứ thiệt kiểu như, trong học viện có vài sĩ tử địa vị cao lắm, sang lắm... Có người hỏi: cao thế nào, sang ra sao? Kê trả lời nhất định sẽ xoa đầu ngón tay, làm về thần bí, đáp: “Không thể nói, không thể nói!”

Vừa đi, Tri Vi vừa nghe Yến Hoài Thạch thao thao bất tuyệt gân gỏi sơ qua học viện, chừng như mọi chuyện đều nắm rõ trong tay, chẳng có vẻ gì là một tên chân ướt chân ráo lẫn vào Thanh Minh theo đường lùn cúi, chỉ thấy giống sĩ tử đã học hành tá túc tại đây ngót nghét ba, bốn năm có dư.

“Sao huynh biết hay vậy?” Tri Vi hỏi hắn.

Tùy tùng họ Yến bèn cười hềnh hếch, về về ngón trỏ và ngón cái, ý bảo: ngón phiếu vạn năng.

“Yến gia hùng cứ Nam Hải, sao huynh lại phải chạy trốn chạy đáo cẩu cảnh khắp kinh thành, chịu khổ chịu thiệt luôn cúi dợa hỏi người ta?”

“Triều đình trọng nông khinh thương, đệ nhất thương gia chẳng qua chỉ là thùng rỗng kêu to, không dựa hơi quan, không chia chác hối lộ thì chỉ có khuyên gia bại sản.” Ngắc đầu nhìn mái hiên cong cong, đôi mắt vốn ánh lên và bồn cọt với đời đột nhiên trầm mặc: “Còn Đê Kinh lại là nơi khởi tạo cơ hội thăng quan tiến chức...”

Tri Vi chỉ cười không hỏi gì thêm, thầm nghĩ, con cháu thế gia nhiều vô số kể, muốn lên làm chủ ắt phải tranh giành đấu đá kịch liệt. Tên nhóc họ Yến này chạy đến Đê Kinh không ngoài hai lý do, một là không chịu nổi áp lực, bỏ nhà đi ngao du sơn thủy; hai là biết nhìn xa trông rộng, chạy tới Đê Kinh, nơi khởi nguồn của mọi tài phú, tìm cơ hội cùng cổ địa vị, dọi vai về tước quyền có đủ, sẽ về giành giật chức đương gia. Với vẻ ranh ma xảo quyệt của tên này, lý do thứ hai là có khả năng nhất.

Ông lão gác cổng dẫn ba người tới chính viện, sau đó thì nhường cho một vị văn sĩ trung niên tiếp quản. Trước khi đi còn thì thăm vào tai vị đó vài câu, chỉ thấy vị văn sĩ nọ bày ra vẻ kinh ngạc khôn cùng, vội tươi cười vồn vã mời Tri Vi diễn sơ qua giá thể xuất thân để báo danh nhập học. Về khoản này, cô cũng sớm dự trù từ trước, đã thảo sẵn một bản lai lịch thích hợp như sau – Trưởng nam Ngụy Tri, con nhà bản nông, ngụ tại Sơn Nam Đạo, phụ mẫu mất sớm, nhờ phúc họ hàng xa tại kinh thành nên mới được đặc cách vào học.

Kể đó là phần giả thể của hai gã tùy tùng, có thể nhìn ra, Thanh Minh viện ‘nội để xuất ngoại khó nhập’, an toàn trong viện luôn được đặt lên hàng đầu. Thế nhưng, phẩm là những kẻ lang bạt kỳ hồ, phiêu bạt tứ phương sẽ đều có mảnh khóa, sở trường sở đoản riêng, không gởi vô công thì gởi đầu óc. Yến Hoài Thạch chính là điển hình của kẻ mồm miệng đay tay chân, chẳng cần Tri Vi phải tốn công biện giải, đã mau mắn ngay tắp lự thỏa đáng cho mình, cả Cổ Nam Y cũng được hắn có ý thêm thắt cho vào.

Cổ Nam Y từ đầu chỉ cuối chỉ thà lờn người, lẳng lẳng đứng bên Tri Vi, không nỡ thì không rằng, im re như thóc, tằm mắt cổ định trong một thước ba thốn, chẳng màng đến ai. Gió xuân chấp chới thổi qua, mạng che pháp phối tung bay, chiếc cầm tinh xao đỏ cong hoàn hảo cùng nước da trắng nõn trơn láng như ngọc lấp ló ẩn hiện dưới mảnh vải tề.

Tối lui qua lại đều bị phong thái vô song, dung mạo bất phẩm của hắn hút mắt ánh nhìn, nhưng cũng chỉ dám ngó trộm một cái rồi e ngại lảng đi – Do nhận ra Ngọc Điều chẳng phải người thường, vì phẩm những kẻ thần bí yêu dị đều là cao thủ vô lâm, ẩn sĩ giang hồ.

Riêng có Tri Vi dám khẳng định, đẩy chẳng qua chỉ là một kẻ khuyết tâm nhân.

Báo danh, nhận thẻ xong xuôi, cả ba liền theo hướng chỉ của văn sĩ trung niên tiến về túc viện phía sau nghi ngơi. Dọc đường, Tri Vi ra vẻ khó hiểu lên tiếng: “Thiên hạ đều kháo nhau rằng, Thanh Minh viện là ải ngặt nghèo, khó vào hơn Quý Môn quan, thế nhưng chúng ta lại được người ta đích thân mời vào, lạ thật đấy!”

Yến Hoài Thạch đảo mắt liếc sang, quý quyết nhìn có, lòng nghĩ, rõ khéo vờ vịt, biết rồi còn làm vẻ.

Được mấy bước, bỗng nghe thấy tiếng la hét chói tai, người khắp các ngã như nhận được hiệu lệnh, loáng một cái đã né vội qua bên. Tri Vi tri động hăng chứa hiểu chuyện gì, mắt đã hoa, chân đã loạn choạng, một kẻ bỗng phóng vụt qua, tà áo lụa phất lên chớp mắt, kru lại hương thơm tao nhã quen thuộc.

Cổ Nam Y chỉ điểm nhiên lánh nhẹ bả vai, dễ dàng né được kẻ mới mau lạ như cắt phóng qua trước mũi Tri Vi.

Bàng hoàng một lúc, Tri Vi mới nhìn ra, kẻ lướt qua mình đang tức tốc lao như vũ bão cuồng phong, phi thẳng ra cửa, dọc đường tháo chạy còn la ó thất thanh: “A! Nhường đường, nhường đường!!! A! Không đụng vào trò chứ? AAA! Bạo phong quét qua, nhường đường đạt lối!”

Phái trái trước sau đều nhất loạt nhẹ theo, đạt hết vào vệ đường, chừa ra một khoảng rõ rộng. Ngay cả Yến Hoài Thạch cũng răm rắp tuân theo, né vội ra sau. Chỉ có Cổ Nam Y và Phụng Tri Vi vẫn khù khờ đứng chần giữa đường.

Tri Vi hăng đang suy nghĩ, người thì đã phóng tít ra cửa rồi còn gì, còn phải nhường đường cho ai nữa chứ?

Rất mau cô đã biết được đáp án.

“Đứng lại mau!”

Tiếng thét the the thét tai nhức óc bỗng xuyên thẳng vào màng nhĩ, lập tức, trước đôi mắt tròn tròn của Tri Vi, bảy nàng yến oanh xanh đỏ tím vàng, điểm dúa lòe loẹt, xấn quần xấn áo, lăm lăm thốt gổ bản chà trong tay, rầm rập đuổi theo kẻ mới chạy tốc khỏi ban này.

Phần son nồng nặc lan tỏa trong không trung, khịt mũi hít vào, tap dịch kỹ viện Ngụy Tri lập tức nhận ra, là ‘Dạ Lai Hương’.

“Rốt cuộc là có chuyện... gì vậy?” Dội theo đoàn yến oanh hùng hổ kéo nhau hồ hết, cuối cùng giết tận tên gác cướp đường mới này, họa hoằn lắm mới thấy Tri Vi ủ ớ được một câu.

Nếu không biết rõ nơi này là Thanh Minh học viện đình định đại danh cao quý tôn nghiêm, cô còn tưởng mình lọt nhầm vào khu chợ vỡ nào cơ.

“Ồ.” Yến Hoài Thạch thần nhiên đáp lại, ngữ điệu pha chút sung sướng trên nỗi đau của kẻ khác: “Chuyện thường như cơm bữa, một ngày cứ phải đâm ba bận, ở lâu ắt sẽ quen. Muộn rồi, chúng ta đi ăn thôi, ăn xong rồi nghỉ, ngày mai huynh còn phải đi xem mình được phần vào viện nào nữa đó. Chà, Chính sử hay Quán sự đây nhỉ?”

Tri Vi cười xòa đáp lại, rồi cả ba đi vào phạm đường (*nhà ăn*). Bữa tối hôm nay có mì cán thịt chiên, mì dom ngáp bát, bảy tám miếng thịt chiên vàng ngon mắt bảy khéo lên trên. Vị mì thanh đạm, đượm đà chân quê, song cũng chẳng cầu gì hơn thế. Sĩ tử láo nháo vác bát chày khắp phòng, đoạn ngồi xuống, bắt đầu cầm đầu cầm cổ xì xụp húp mì.

Yến Hoài Thạch nhấp cốc rất mau, vừa gấp mì đưa lên hút ròn rột vừa lẩn la khắp các bàn ăn mồm nói quan hệ, hoàn toàn chẳng có lấy nổi một chút phong thái đạo mạo uy nghiêm của con cháu phú gia.

Tri Vi thờ người ngồi ngắm một lát rồi bắt đầu nhấp gàu tỳu tỳu, xi xọp ăn mì, lòng thầm nghĩ, Thanh Minh viện chẳng có vẻ gì là học viện hoàng gia thanh tịch tao nhã uy nghiêm sùng kính, đi khắp các ngã chỉ thấy trạo trạo nhón nháo ào ào như ong vỡ tổ, chẳng có lấy một chút phách tác kỳ cương.

Húp ròn rột mấy cái, chợt phát hiện ra kẻ bên cạnh mình cứ im hơi bất tiếng nãy giờ, bèn liếc mắt qua xem. Chỉ thấy Cổ Nam Y ngồi đực ra bàn, tay cầm bát, tay vén mạng, hế ra phân nửa dung mạo tuấn tú tuyệt luân, ai nấy đều buông bát đờ đẫn ngây dại nhìn hần, hần lại chẳng mấy may quan tâm, chỉ chăm chăm dán mắt vào bát mì.

Tri Vi mếu máo giọng cười – Thiếu gia à, rốt cuộc ngài có định ăn không thế? Thiếu gia đang ăn mì hay đang bán mặt vậy ạ?

Liền nghe thấy tiếng Cổ Nam Y lảm rảm đến: “Một, hai, ba,.....bảy!”

Bảy gì?

“Kịch!”

Chưa kịp hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao, đã kịch một tiếng khò khốc, Cổ Nam Y chân chường đặt mạnh cái bát xuống bàn, nước canh bắn tung tóe, Tri Vi ngửa người ra sau né vội, những kẻ xung quanh cũng giật thót tim.

“Bảy miếng!”

Bảy miếng...Bảy miếng gì? Thấy hần cứ đâm đâm nhìn vào bát mì, vẻ như đang đếm thịt trong bát. Cô bèn thò đầu qua đếm, quả nhiên có bảy miếng thịt.

Thế thì có gì là lạ?

Nom vẻ khăn khăn khó chịu của hần, chẳng lẽ trong bát là bảy miếng thịt người?

Tri Vi bèn gấp miếng thịt chiên vàng bóng mỡ lên xem, soi xét cả buổi...chẳng thấy gì lạ, nghe bảo thịt người có vị chua chua, thử xem...

“Tám miếng!”

Cái kẻ suốt đập bàn hất bát bỗng nhả ra hai từ cụt lùn, Tri Vi đờ người một lúc, sực nảy ra ý nghĩ hết sức điên rồ, bèn hỏi dò: “Ngài...muốn tám miếng thịt?”

Không thấy mặt ngẩng lên, chỉ thấy đầu gật cái rụp.

Tri Vi khòc ròn!

Thiếu gia à, ngài chê thịt ỉ thì cứ nói thẳng ra, chỉ cần ngài đừng giãy vò tôi thì đừng nói là tám miếng, chín miếng tôi cũng biểu hết cho ngài...

Xem trong bát còn mấy miếng, cứ gấp cả cho hần.

Bèn vồn vã gấp một miếng thịt tịt bát mình sang bát hần, theo đà định nọt, định gấp thêm miếng nữa đưa qua thì đầu đứa đã bị chặn lại, miếng thịt cũng chùng hững giữa chừng.

Chỉ thấy hần nói: “Tám miếng”

Được rồi, tám thì tám...

Tri Vi vói tay, dè dặt kéo mạng che của hần xuống, khẽ khọt: “Xin ngài đừng vén mạng lên nữa, tôi còn muốn ăn com mà.”

Làm sao nuốt nổi nếu cứ bị dòm như sói dòm mỗi thế kia chứ!

Cổ Nam Y hải lòng ăn tám miếng thịt trong bát, Tri Vi thì tịt hết cả hứng, buông đũa, ủ rũ chống cằm nghĩ, bao giờ mình mới hết tội hết nợ đây?

Com nước xong xuôi, ba người lóc cóc đi tới túc viện được phần.

Sân vườn nhỏ nhẵn vừa xinh, nhà có hai căn, căn ngoài tiếp khách, căn trong để ngủ. Căn ngủ ngăn thành hai gian, gian nhỏ kê độc chiếc giường, gian to giường kê hai chiếc, vừa nhìn đã biết, tùy từng hai giường, chủ nhân một giường.

Tri Vi thở hắt một hơi, vốn đang trần trồ lúc ngủ phải tỉnh làm sao.

Yến Hoài Thạch thì cười tít mắt hỏi: “Đại ca, có vừa ý không? Đây là căn nhà sang nhất trong Chính sử viện đây, nài nỉ mời miệng quán sự mới đồng ý phân nó cho chúng ta đó!”

Tri Vi tươi cười khen hần: “Té ra huynh thân với quán sự đại nhân.”

“Chẳng thân gì ráo.”

“Thế sao người ta lại đặc cách cho huynh?”

“Thì tôi nay mới quen xong mà.” Yến Hoài Thạch đác ý ra mặt: “Đệ giúp ông ta bóc ba nhánh tôi, ông ta đã coi đệ như người nhà, đến cả tên của tiểu thiếp mới rước qua cửa cũng nói cho đệ hay.”

“....”

Một kỳ cả ngày, Tri Vi liền nằm bẹp trên giường, thế nhưng, trần trọc mãi cũng chẳng ngủ được. Ấu cũng do, cô không quen có hai gã đàn ông ngủ ngay sát vách, bèn bật dậy, thử một ngời nghĩ.

Bồn bèn yên ắng, lặng ngắt như tờ, chiếu theo quy định của học viện, cứ đến giờ Dậu, tất cả các sĩ tử phải đóng cửa leo lên giường ngủ, cấm lên lút lẩn ra ngoài, vì thế ngay cả một tiếng thờ se sẽ cũng có thể nghe thấy rõ mồn một.

Tuy vậy, lại như thiếu mất tiếng gì đó.

Tri Vi chau mày, đóng tai lắng nghe tiếng nước đầu đầy róc rách vắng lại, đảo thăm sắc xuân khẽ khàng rụng xuống, thoáng tiếng nói mở cách chừng mười trượng rồi dần chìm lắng, hòa vào không trung.

Như đủ cả, mà lại như thiếu vắng, thiếu vắng tiếng ngáy của hai gã nằm bên.

Chưa ngủ, hay là...

Kẹt một tiếng, cửa phòng bất thình lình được đẩy ra, Cổ Nam Y vẫn nguyên bộ đồ ban sáng, ôm gối chậm rãi bước vào phòng. Tri Vi giật thót mình hẳn, tuy rằng một gã đàn ông nửa đêm ôm gối đẩy cửa chui vào là một chuyện vô cùng rùng rợn, song, biểu cảm của hắn lúc này lại không thể hình dung bằng hai chữ ‘rùng rợn’ cho cam.

Phải nói là...có chút mê cảm...

Đôi tay ngọc ngà thon mảnh khur ôm gối trắng phau, mạng the nửa vén nửa che, nước da trắng bóc, cầm thuẫn gọi cảm, môi thắm đào phai.

Phảng phất ngây thơ thuần khiết, phảng phất quyến rũ mê hồn, như ngọc điêu tuyệt tác bước ra từ nơi gần đôn nguyên sơ nhất của trái tim.

Văn thơ chọt dạt dào lai láng...

Năm tháng mãi hờ hững trôi,

Thắm sắc đào phai, xanh màu nồn chuối...

Đang mê đắm chìm lạc trong thơ phú văn vần, chợt tròn mắt thấy Ngọc Điêu lật đặt ôm gối tiến về phía giường, lấy tay vén chăn...

Chui vào nằm ngủ...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Hương đêm

Trans: Lạc vô tình

Beta: Fei

Ngõ đầu cây héo nụ tàn

Lại thành chom chớm ngọt ngào đơm bông

Mong manh cánh trắng nhụy hồng

Long lanh sắc thắm giữa trời ngày đông.

“Đại Thành, Thủ Thịnh năm mười ba, thọ Lê Đế tròn tứ tuần, chư vị hoàng tử phải dâng lễ mừng vua cha, trong đó có Tử hoàng tử được Lê Đế hậu ái nhất đang trấn giữ ngoài biên quan. Biết vua cha tuổi Ngo lại thích ngựa nên đã lao tâm khổ tứ lòng tìm giống ngựa ô độc nhất vô nhị làm quà mừng rồi phải ngàn quân theo sau bảo vệ, rước ngựa hồi kinh. Lê Đế ắt sẽ hài lòng với lễ vật này, song năm đó, chức Thái tử gia vẫn còn bỏ không, Tử hoàng tử lại được đa số quần thần ủng hộ. Giờ xin hỏi các trò, nếu trò là hầu cận của một trong số những hoàng tử còn lại, sẽ hiến kế gì cho chủ nhân để ứng phó lại việc trên?”

Tri Vi dục mặt, chết trân tại chỗ.

Gió xuân se sẽ lùa qua vải the, ngấm vào da thịt, lạnh, nhưng không rợn bằng việc: một gã đàn ông đầu đội mạng che, ôm gối treo qua người mình, choán luôn chỗ ấm mới giữ, yên trí đắp chăn, nằm quay lưng lại rồi nhắm mắt ngủ...

Tuy vậy, Tri Vi cũng chỉ thộn mặt ngồi nhìn, một tiếng Á rên lên thất thanh cũng chả thấy đâu. Có biết, có la lớn ôm sòm cũng chẳng thể khiến gã đàn ông kia bật ra khỏi giường, do từ bé cô đã nghiệm ra chân lý – trong tình huống đặc thù, hoảng loạn là ó chỉ là thất sách.

Vì thế, cô vô cùng bình tĩnh kéo chăn, vô cùng dẫu dằng vổ vai đối phương, vô cùng nhún nhường mỉm cười thật tươi: “Có đại hiệp à, ngài ngủ nhầm giường rồi.”

Quả nhiên thấy đầu Cổ đại hiệp khể ngoài lại, Tri Vi khấp khởi mừng thầm tưởng hắn đã nghe ra, bỗng Huyệt một tiếng, ngực đau điếng, trời đất đảo lộn cuồng quay.

..... Cổ Nam Y vừa co căng, đập cổ ngã lộn cổ xuống giường.

Thấy bên này bỗng dưng vang lên tiếng Huyệt to tướng như tiếng người bị ngã, Yến Hoài Thạch từ gian trong xông vội ra thì thấy Tri Vi đang bệt mông dưới đất, há mồm trợn mắt, kinh hoàng sáng sốt nhìn gã đàn ông đương chiếm lĩnh cả cái giường, vật áo trước ngực qua pha lộn nhào vô tình trể hờ, để lộ khoanh da trắng nõn ngọc ngà, gió cũng lùa qua song, đưa hương hoa thoang thoảng ngan ngát hơi sương lùa vào phòng...

Yến Hoài Thạch bối rối ngoảnh mặt đi, thấp thò đứng trước cửa hồi lâu, chẳng biết nên chạy vào đỡ hay nhẹ nhàng rút êm.

Kẻ nằm trên giường bên ném cho kẻ dưới đất một câu khó khốc thế này: “Ta ngủ một mình.”

Lập tức, thấy Yến công từ khê khằng lui vào gian trong, không cần nghe tiếp câu thứ hai. Ngủ cùng ai cũng thế, chẳng qua giữa chừng thì bị thay người, hẳn có mất gì đâu mà lo?

Nghĩ đoạn, Yến công từ ngồi ôm gối cười hà hà, trông gian như sói.

Bên này, Tri Vi cũng cười híp mắt, mau chóng đứng dậy, nhẹ nhàng đáp: “Được, được, ngài ngủ một mình, một mình!”

Kẻ khôn phải biết thức thời, ‘hùm beo’ có võ chớ đại vuốt râu.

Có đâu có đại mà làm ầm lên, có làm ầm cũng không phải những lúc thế này.

Bên gấp gáp ôm vội một chiếc chăn đơn chuẩn bị vào gian trong, ngấm tính kế tống cổ gã Yến công từ đi. Chẳng phải quân sự đại nhân coi trọng hân lâm sao? Đến tên của tiểu thiếp cũng nói cho hắn hay nữa là chia sẻ một giường với hẳn!

Mới được hai bước, kẻ nằm trên giường bỗng trở mình, ra lệnh: “Người ở lại.”

Tri Vi loạng choạng, mồm vấp phải chân, đầu quay phắt lại, ù lì hỏi hắn : “Tôi ở lại à?”

Cổ đại hiệp gối tay nằm nghiêng, cầm thon môi non da nõn thấp thoáng phủ hiện dưới mảnh vải che phấp phồng theo từng hơi thở, thế nhưng trong mắt Tri Vi, trông hắn chẳng khác nào cương thi...

“Ừ.”

Lời ít ý nhiều, chắc như đậu bắp.

Tay khê phất, một vật trắng hoa hoa rớt cái bịch xuống chân Tri Vi.

Gối hoa của cô.

Thế này là muốn cô nằm đất ngủ rồi.

Tri Vi cúi đầu dòm gối, trăm câu lặp lại như một, tự dằn lòng rằng:

Tuyệt đối không được lấy gối để chết hẳn, tuyệt đối không được, không được không được....

Hít thở, phải hít thở...Trên võ có dây: phần uất khó kiềm, máu điên chực phát, hít liền ba hơi...

Ba hơi hít xong, cơn điên dần lắng.

Ngủ đất thôi mà, bị đập từ trên giường xuống đất thôi mà, bị một tên hãm ngang nhiên chiếm giường thôi mà, cứ coi mình là nha hoàn của hắn đi, nha hoàn rúc xó nằm bờ là chuyện thường thôi mà.

Nghĩ đoạn, cô bèn lựa một chỗ gần chân giường, cuộn chân nửa lót nửa dấp, chính gối ngay ngắn, đặt mình nằm xuống. Gió xuân vẫn lùa qua song, se sẽ man mác hương hoa, chun mũi hít hà, cơn tức cũng vơi đi phần nửa, đôi mắt ra xa, ngấm muốn vãn ánh sao lấp lánh giăng mắc giữa đêm thâu, cơn mê khẽ nhòen cười.

Được sống, được tồn tại, được ngắm trăng sao hoa gió đã là chuyện rất diệu kỳ, rất mỹ mãn rồi...

Cổ Nam Y nằm phía trên thoáng động đây.

Đầu cúi xuống, vừa khéo bắt gặp gương mặt tươi cười rạng rỡ của Tri Vi. Mắt thoáng danh lại, phảng nét trầm tư, đắm chiều ngắm nghía nụ cười thuần khiết của thiếu nữ bên dưới.

Ngỡ đầu cây héo nụ tàn

Lại thành chơm chớp ngọt ngào đơm bông.

Mong manh cánh trắng nhụy hồng

Long lanh sắc thắm giữa trời ngày đông.

Đêm xuân mờ mịt, mạng che mặt mờ hơi sương pháp phay lay động, hần vẫn cúi đầu chăm chú quan sát từng biểu cảm trên khuôn mặt cô, còn cô vẫn vô tư cười tươi trong gió.

Khoảnh khắc đó cả thế gian như chìm lắng tĩnh tại không một nguyên do, ngay cả kẻ vẫn luôn nhốt mình trong thế giới riêng kia cũng không nở cất tiếng phá vỡ.

Nói thì dài, nhưng lại chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Rất mau, hần đã thu mình vào thế giới riêng, hoàn toàn quên đi một thoáng khuấy động trong tâm tư.

Tri Vi thì mất tròn mắt đẹt, không hiểu có gì một gã ngọc điêu cả ngày bất động như cương thì lại đau đầu nhìn mình như mới nãy. Song cũng chẳng buồn truy cứu tiếp, chỉ thoải mái cuộn tròn trong chăn, nhắm mắt ngủ thiếp đi dưới đất.

Ý cười bên môi nhạt dần, chân mày nhàu chặt thành nếp, như đang trầm luân trong bể khổ trần ai.

Kề trên giường cũng phát ra tiếng thờ đầu đặn, mạng che pháp phồng nơi cánh mũi song vẫn che kín khuôn mặt, không ai thấu được biểu cảm bên trong, cũng chẳng đoán được hần đang say sưa trong mộng đẹp hay đau đớn bị ác mộng gây vờ.

Hoặc giả, cả đời chỉ mãi vô mộng vô cảm

Ngoài song, trăng vẫn vàng vạc soi rọi thế gian.

—

Những ngày sau, Tri Vi đã phải dùng thân thể để đúc kết kinh nghiệm xương máu sống còn: sai một ly đi vạn dặm.

Không những đêm đến phải lấy đất làm giường, ban ngày còn phải chịu những giáo huấn đặc thù như sau: Cổ thiếu gia là vàng là ngọc, là đại công tử bột được nâng niu hầu hạ như con trời. Tỷ như chất liệu quần áo, không được dầy quá, thô quá, sờn quá; phải mềm như lụa mát như nước, mỏng nhẹ tron láng mượt mà như da; đặc biệt, phải thẳng thơm tho sạch sẽ, hơi nhàu hơi bẩn hơi hôi là không mặc. Nếu sơ ý để xảy ra chút khiếm khuyết, hần sẽ xách cổ kẻ phụ trách thu xếp lo liệu là cô, lắng lên tận mái nhà!

Phụ trách thu xếp lo liệu? Phải! Nhưng đâu chỉ đơn giản có thế, Tri Vi còn phải tất tã ngược xuôi với đủ mọi công đoạn như giặt giũ, phơi hong, vuốt nếp chỉnh sửa sao cho tươm tất chín chu. Những việc này mà bất Yển Hoài Thạch làm thì chả khác nào giáo trướng cho ác, hần lo được cho mình đã là may mắn lắm rồi. Còn Cổ thiếu gia thì lại là nhẽ khác, lo mớ làm hồng việc là chỉ có bay lên mái nhà đuổi chim!

Tri Vi bị phần cứng cực, song cũng chỉ đành bầm bụng nuốt hận cho qua, ai bảo cô tham ngày từ đầu làm chi, thấy tùy từng dễ nhất thì ham, hần nào có phải đẩy tở của cô, là đại đại thiếu gia khó tính bạo lực nhà cô đó chứ!

Thờ dài bất lực, vuốt bàn tay đầy bột, ngoại ngân nhìn đồng quần gấm áo the đang chỉnh ỉnh sinh nước trong chậu, khăn khăn mà cũng cực kỳ mờ ám trộm nghĩ – Sao đó giờ chưa từng được đụng đến cái quần xà lỏn của Cổ thiếu gia nhỉ?

Ngồi tới đây, mặt bỗng đỏ phây phây. Chợt nghe thấy tiếng keng lanh canh, bèn lau tay, vờ vội lấy quyển sách rồi đi tới giảng đường.

Nơi cô học là Chính sử viện, dọc đường đi ai nấy đều ngoái sang nhìn một cái rồi mới lướt qua. Giờ cô đã là sĩ tử nổi danh nhất rồi, cần hung chẳng phải ai xa, chính là tên đại thiếu gia kiêm chức tùy tùng nhà cô. Thấy báo, có mấy kẻ trong viện că với nhau thế này: cả là sau lớp mạng che của Cổ Nam Y chính là một cái mặt rồi!

Đứng, mặt đỏ, song vẫn chưa bằng cái nhân phẩm rõ chẳng rõ chặt nhà hần.

Nhưng bù lại, cô cực yêu thích cách thức giảng bài của các vị phu tử trong Thanh Minh viện, rất mới mẻ sáng tạo, họ luôn biết cách phối kết hợp, ngoài Kinh, Sử, Tử, Tập ra, còn có thêm khóa Chính luận – Luận đề trộn giữa tiền triều với thế sự hiện nay, tuy khá nhập nhằng nhưng rất bổ ích.

Thân phận thật của phu tử cũng rất mờ hồ, chỉ cho trò biết đọc một cái họ, nhưng nghe nói, ờ, lại nghe nói, có mấy vị phu tử thân thế không phải tầm thường, không là đương đại thì hào thì cũng là đương đại văn thần đức cao vọng trọng trong triều đình. *(Kinh, Sử, Tử, Tập: Kinh điển, Lịch sử, Chư tử, Văn tập: Bốn loại sách thời xưa phải học) (Mọi người sẽ thắc mắc tại sao lại có môn Chính Luận của hiện đại ở đây thì lý do cũng rất đơn giản, Thanh Minh viện là học viện do một nữ đế xuyên không mở ra).*

Hôm nay là giờ Chính luận, môn Tri Vi khoái nhất.

Họ phu tử vuốt chòm râu bạc, cất giọng ồm ồm đưa ra một luận đề rất chi là mới mẻ.

“Đại Thành, Thủ Thịnh năm thứ mười ba, thọ Lệ Đế tròn tư tuần, chư vị hoàng tử phải dâng lễ mừng vua cha, trong đó có tư hoàng tử được Lệ Đế hậu ái nhất đang trấn giữ ngoài biên quan. Biết vua cha tuổi Ngọ lại thích ngựa nên đã lao tâm khổ tứ lùng tìm giống ngựa ô độc nhất vô nhị làm quà mừng rồi phải ngàn quân theo sau bảo vệ, rước ngựa hồi kinh. Lệ đế ái sẽ hài lòng với lễ vật này, song năm đó, chức thái tử gia vẫn còn bỏ ngõ, tư hoàng tử lại được đa số quân thần ủng hộ. Giờ xin hỏi các trò, nếu trò là hậu cận của một trong số những hoàng tử còn lại, sẽ hiến kế gì cho chủ nhân để ứng phó lại việc trên?”

Lời dứt, mọi sĩ tử đều ngời in phảng phất, những kẻ có xuất thân cao quý bị hỏi thẳng một câu quá sức ám muội thì ngồi ngầy ra một lúc, Tri Vi thì cúi đầu suy tư. Lệ đế của Đại Thành không thọ đến tư tuần còn tư hoàng tử sinh ra đã đau ốm liên miên, lấy đâu ra bản lĩnh để trấn giữ biên ải đây? Rốt cuộc là đang luận tới hoàng đế, hoàng tử của triều nào vậy nhỉ?

Đề ra hôm nay, có vẻ bất thường...

Trả lời hay không đây?

Do mãi đắn đo suy nghĩ, Tri Vi hoàn toàn không hay biết không khí xung quanh có chút quái dị, còn ngoài sân, không biết tự lúc nào, đã xuất hiện một bóng người lơ lờ đứng dưới tàng cây xanh mát.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Đối đáp

Trans: Lạc vô tình

Beta: Fei

Mãi sau có mới thờ dài, đáp: “Đạ. Học trò cho rằng, việc lấy ngựa ô làm quà mừng vốn dĩ đã dồn Tư hoàng tử vào thế bất lợi, khó bề minh oan, Thánh thượng ắt sẽ thẳng tay trừng trị hoàng tử, nên việc này vốn không cần phải nhọc công nghĩ kế đối phó ạ.”

“Dâng quà quý hơn, ngầm tăng áp lực.” Im ắng một hồi, có kẻ nói lớn.

Phân nửa môn sinh lão xạo ra về tán đồng, phu tử chỉ vuốt râu cười, không đáp.

“Mua chuộc cận thần, giờ trò với ngựa.”

Đa phần đều gật đầu tán thành cho câu trả lời dí dỏm khôi hài nọ, riêng phu tử thì lắc đầu.

“Giết chết ngựa!”

Chất giọng lạnh lùng, ngang ngược hung tàn, sắc mũi tanh tươi bỗng vang lên, ai nấy đều tò mò ngoái đầu về sau, Tri Vi cũng quay lại nhìn, chẳng ngờ lại là một gương mặt thanh tú.

Quy công tử độ mười bốn mười lăm có đôi mắt rừng rực như đóm lửa; ánh nhìn lại sắc lém, ngọt bén như dao; ngũ quan tuy khá tinh xảo nhưng có phần cứng nhắc mắt hải hòa, xem ra đã dùng đến thuật dịch dung.

Tri Vi chăm chú ngắm y hồi lâu, cứ luôn cảm thấy, đường nét tổng thể của khuôn mặt này sao càng nom càng quen mắt, còn giống ai thì cô tạm thời chưa nhớ ra.

Y đứng bật dậy bước một câu xong thì chống tay xuống bàn, hằm hè quát mắng la cà phòng, ý ngầm cảnh cáo: nếu các người dám phản đối, ta sẽ cho các người biết tay!

Ngồi cạnh còn có một thiếu niên đồng lứa, đôi mắt lạnh lợi khá to, thấy y như vậy bèn giật tay áo, khề khàng khuyên bảo: “Đừng đừng, ngồi xuống, ngồi xuống...”

Y liền nổi câu, hất phăng tay hất ra, mọi người đều nhất loạt cảm nín, chẳng ai dám ho he câu rào.

Hai người họ vốn là huynh đệ, vị huynh trưởng nho nhã thư sinh kia tên là Lâm Tế, còn gã tiểu đệ bámtron xác xược kia là Lâm Thiều. Vốn là hai nhân vật khá đặc biệt trong bốn viện, dù vẫn tuân theo quy củ, ăn mặc – ngủ nghỉ – học hành – đi lại đều đồng đẳng với tất thảy môn sinh, nhưng kẻ hầu người hạ lại hùng hậu rầm rộ, uy vũ ngất trời – nhắc sơ qua đã biết toàn là cao thủ. Huynh trưởng thì đạo mạo, tiểu đệ thì cao ngạo, hoàn toàn không giống con nhà quan lại tầm thường.

Song, phàm là những kẻ đã bước chân vào Thanh Minh, đều là sĩ tử lọc lõi tinh đời, lúc thường, hễ gặp hai huynh đệ họ đều khôn khéo ngăng ra, duy trì khoảng cách, không dám mạo phạm kết thân.

Lẽ dĩ nhiên, Tri Vi hoàn toàn không hay biết những việc này.

Lão phu từ râu trắng như cước bắt lực nhìn hai người họ, khề lắc đầu thờ dãi.

Lâm Thiều thấy vậy thì nhường mây, mắt sáng quắc, ngang ngược nói: “Tranh giành vương vị, hà tất phải câu nệ thủ đoạn?”

Lời vừa phát ra, ai nấy đều tròn mắt đực một ngời nhìn – Những câu kỳ huyễn thế này, đến nghe cũng chẳng dám chứ đừng kêu là nói!

Tri Vi cũng nhường mây, cảm thấy không khí nặng mùi nguy hiểm, vốn định giả ngốc đến cùng, nào ngờ phu từ lại cất tiếng báo cò: “Nguy Tri, trò nghịch thế nào?”

Trông mắt của mọi người đảo một vòng, đổ dồn về phía Tri Vi, Tri Vi nhân nhò ngẩng đầu lên thì thấy lão phu từ đang cười rõ gần gui, nhưng ánh mắt lại đi nhè khác.

Đầu nhân một lúc, đôi bên đều hải lòng tìm ra tên một loài động vật quý quyết đề hình dung đối phương, đoạn cò cung kính đứng dậy, chấp tay từ tốn nói: “Trò không biết ạ.”

Lâm Thiều xui một tiếng mặt thị, những kẻ còn lại quay ra ri rầm bàn tán, chốc chốc lại liếc cò đây về khinh bỉ; Tri Vi vẫn thản nhiên như thường, không hề nao núng.

“Lão phu không ưa những trò học dốt.” Hồ phu từ thông thả phán một câu: “Phàm là những kẻ không có chủ kiến, sau này không cần phải vác sách đến dự thỉnh giờ của lão phu nữa.”

.....

Ông có thù với mình à?

Tri Vi ngỡ ngàng nhìn lão phu từ, chả hiểu một kẻ mới tập tễnh vào học học cò đã đắc tội gì với ông nữa, rõ ràng ông đang cố ý dòn cò vào ngõ cụt!

Mãi sau cò mới thở dài, đáp: “Đạ. Học trò cho rằng, việc lấy ngựa ô làm quà mừng vốn dĩ đã dẫn từ hoàng tử vào thế bất lợi, khó bề minh oan, thánh thượng ắt sẽ thẳng tay trừng trị hoàng tử, nên việc này vốn không cần phải nhọc công nghĩ kẻ đối phó ạ.”

Lời dứt, ai nấy đều rộ lên, Lâm Thiều cười khẩy, định hùng hổ xông ra chố cò ba mặt một nhời tranh cãi cho ra nhẽ, song lại bị Lâm Tế niu áo giữ lại.

“Ồ?” Lão phu từ cười đầy thâm ý, những sĩ tử đã quá quen với vẻ mặt này của lão, chỉ tặc lưỡi thầm than Tri Vi phen này khôn dòn rồi, kiểu gì cũng bị đánh rớt sớm.

“Cận biên giới phía Bắc Đại Thành là Đại Việt, nơi duy nhất sản sinh ra giống ngựa ô quý hiếm độc nhất vô nhị, do quá quý nên chỉ hoàng thân quốc thích nước họ mới có đặc quyền hưởng dụng, mấy năm nay, Thiên Thịnh ta cũng khó lòng thấy giống ngựa này đứng trong hàng ngũ cống phẩm.” Tri Vi cup mắt, đoạn nói tiếp: “Còn Lệ đề những năm cuối đời, triều trung phiền loạn, bề phái giao tranh, quan lại bất tuân thể chế triều đình, Đại Việt đây bình xâm chiếm bờ cõi, thực cạc hai nước hết sức căng thẳng.”

“Còn từ hoàng tử...từ hoàng tử mà thấy mới nêu ra khi nấy, đang phụng mệnh vua cha trấn giữ biên quan, thảo phạt Đại Việt.”

Nói xong, cò khom người hành lễ rồi nhẹ nhàng ngồi xuống.

Ai nấy đều ngỡ ngời, chả hiểu sao lại có kẻ đứng lên nói vài câu không đầu không cuối rồi bỏ đi thản nhiên ngồi xuống. Tuy nhiên, cò vài kẻ có chút tư chất chỉ yên lặng nghiền ngẫm một hồi rồi chợt ngộ ra, bèn dùng ánh mắt kính ngạc xen lẫn bội phục nhìn Tri Vi, đa phần còn lại thì vẫn nhao nhao, Lâm Thiều đập bàn xằng giọng quát: “Nói chán rồi bỏ đấy! Rốt cuộc là có ý gì? Rõ rõ vẩn!” Lâm Tế lại lưng từng kéo y ngồi xuống, đoạn sáng sột pha lẫn trầm tư nhìn Tri Vi.

Tri Vi vẫn cup mắt thu mày, bỏ ngoài tai tiếng xì xỏi của Lâm Thiều, trước giờ cò không thích đôi co với nấy kẻ thùng rỗng kêu to.

Lời nào cần nói cò đã nói rồi rành ra rồi, chiến sự biên giới giữa Đại Việt và Đại Thành đang hết sức cam go, thông thương lưỡng quốc ắt sẽ bị cấm túc phong tỏa, quân thức nghiêm ngặt, đặc biệt là biên kinh. Thử hỏi, ngựa ô quý hiếm kia lấy từ đâu ra? Và làm sao luân chuyển được? Từ hoàng tử đang nắm trong tay hàng vạn tinh binh hùng hậu, trực tiếp thông lĩnh đường đầu với Đại Việt, ngựa ô lại chỉ có hoàng thân quốc thích Đại Việt mới được dùng, ắn tính bên trong nghĩ kĩ là ra, kiểu gì mà chẳng đảo thiên nghịch đại!

Đúng thế, chẳng cần phải làm gì, chỉ cần ri vào tai Lệ đề nhắc nhở vài câu gọi là, nếu Lệ đề không nhìn ra đũa con thứ tư yêu quý của mình đang thao binh khiển tướng trấn giữ biên ải ngắm ngẫm câu kết với hoàng tộc Đại Việt thì cò chớ kể!

Giả dụ xuất xứ của con ngựa đó có thật sự chính đáng thì hoàng tử cầm binh ngoài biên cương lại luôn là mối nghi kỵ hàng đầu của hoàng đế bao đời nay.

Trên bực giảng, Hồ phu từ chỉ chăm chăm nhìn cò, không hề hảm hồ khiển trách như mấy kẻ cạm nghĩ nào đó.

“Vậy rõ thấy, ý kiến của các từ vờ nấy thế nào?”

Xem ra ông vẫn khoái lời cò xuống bần...

Tri Vi bầm bụng thở dài, đáp: “Cách đầu, vốn là phương thức chuyên dụng của những kẻ xuẩn ngốc; cách sau, không dễ thực hiện thành công, đây là còn chưa kể, rùi mà bị hoàng tử nào đó tương kế tựu kế giăng bẫy hằm hại, còn cách cuối, giết ngựa dọc đường rồi vu vạ, tạm gác khả năng làm dễ hay khó qua một bên, chỉ cần âm mưu bại lộ, truyền tới tai Lệ đề thì tội nguyên rủa quân vương muôn bề khó thoát, tội này còn nặng gấp bội tội tội đáng nhắm mắt vật – Con ngựa đó bất luận có được Lệ đề ưng mắt hay không, cũng đều là quà mừng thọ, quà mừng bị gết hại, ắt là điềm gở, từ xưa đến nay chẳng có vị hoàng đế nào lại không lưu tâm đến chuyện mình bị con cái truề ồ!”

“Cò những chuyện thấy bỏ được thì nên bỏ.” Cò điềm đạm chốt lại một câu: “Trong chuyện này, cách tốt nhất là ‘bỏ’.”

“Khá lắm!” Khi tất cả vẫn đang lững người, Hồ phu từ bèn hải lòng gật đầu cất lời khen ngợi. Lão phu từ vốn nổi danh là người tâm sâu khó lường, vui buồn không lộ mặt, họa lắm mới thấy ông cất tiếng khen ngợi ai đó, Tri Vi vẫn chưa cảm thấy gì, những kẻ hiểu rõ tính phu từ đã dùng ánh mắt ngưỡng mộ khôn tả nhìn cò.

Lâm Thiều chau mày, dán mắt vào vẻ ung dung thư thái của Tri Vi, mãi sau mới đập khề vào trán, lẩm nhẩm: “Thập ca...Sao đệ cứ thấy câu trên nghe rất quen tai nhỉ?”

Lâm Tế liền bịt ngay miệng y lại, trợn mắt cảnh cáo, đoạn thì thầm vào tai y vài câu, Lâm Thiều A lên một tiếng, suýt nữa buột miệng nói ra, song đã bị bịt chặt lại.

Dưới uy hiếp của huynh trưởng, Lâm Thiều đành quắc mắt trừng Tri Vi, thầm rủa: lại tội thêm một tên gian nử!

Lâm Tế thì nghiêng mặt, đánh giá Tri Vi kĩ lưỡng, cuối cùng lộ ra vẻ đắc chiêu cổ quái.

Ngoài cửa, liễu xanh lá lướt rù xuống mặt hồ, còn bóng người dưới gốc cây mới nấy đã sớm bỏ đi mất dạng.

—

Nửa canh giờ sau, tại tịnh phòng trong hậu viện Thanh Minh, trà hương vẫn vút, rèm trúc cuốn hờ, một gải rồi bôi tóc tai đứng trước nhà phòng, chỉ thấy quần thụng trắng phớt lấp ló ẩn hiện dưới lớp áo chùng.

Gã khấp khởi dán mắt về phía cổng, rồi lại nhón nhác ngó tới người lui nghe ngóng động tĩnh xung quanh, thấp thỏm hồi nhớ: “Bây đóa kim hoa đi xem hội đập thanh thật rồi chứ?”

“Con đã thưa với lão già mấy lần rồi, phu nhân thật sự đã dất sáu vị tiểu thư đi chơi tiết Thanh Minh rồi ả, chính mắt con trông thấy họ đi về hướng núi Tây mai!” Đang mải cậm cùi pha trà, tên đầy tớ chẳng hề ngược đầu lên, chỉ buồn bực đáp.

“Tạ trời tạ đất.” Gã kia như trút được gánh nặng, vỗ ngực thở phào: “Lười rù hóm qua của Tam Hoa đã đạt tới cảnh giới xuất quỷ nhập thần, nếu ta mà không siêng rèn luyện thân thể, thì chi cò toi mạng!”

Tên đầy tớ lúc này mới ngẩng lên, đoạn lắc đầu, trộm nghĩ, lão già đứng là siêng thật, ngày nào cũng bật tường treo cây, mò vào kỹ viện rèn luyện thân thể!

Lại nghĩ đến thân phận tôn quý đức cao vọng trọng của chủ nhân tài hoa nhà mình, rõ ràng quyền uy hơn người, lại lui nhục để một đám Đại La Sát cùng Tiểu La Sát hò reo đuổi giết hết ngày này qua tháng khác, người ngoài chê cười kêu ông sợ vợ, ông cũng si diện lên mặt, nói cá trăm bận rãng sẽ về nhà ‘từ’ bà ấy ngay tập lự, thế nhưng ‘từ’ đến tận giờ, vẫn chưa tổng đi nổi.

Hương trà thanh mát quyền vào không khí trong lành trăm hoa đua nở của ngày xuân, thậm chí còn lẫn át mùi thơm sực nức của rặng hoa trước mặt.

“Văn Sương Lư trạ danh bất hư truyền không phải để cho kẻ thô kệch như ngài pha trong căn phòng nồng nặc hương hoa này đâu!”

Sau tiếng cười bông lòn châm chọc, kẻ đến ung dung vén rèm, khoan thai bước vào.

Bạch bào trúc bạc như sóng nước lóng lánh là lướt quét trên hành lang xanh thẫm, vạt áo phấp phồng phảng phất hương hoa dịu nhẹ hờ hững vờn theo cơn gió thoảng, bóng cả độc được thắm sắc vàng phai e ấp hé nụ trên nền nhung đen.

“Mũi gì mà thính như cầu vầy? Lăn nào cũng cần chuẩn, đợi trả pha xong mới mon men mò vào!” Gã tóc xòm lăm bộ nhỏ nhả gấp chiếc quạt nan, đoạn suốt nhẹ cán quạt qua mớ tóc dài đen nhánh, trông phong lưu bạc bẻo ngồi ngồi, hấp háy mắt nhìn vị khách mới đến, thò thiên buông lơi mà mai đáp lại.

“Đốt dần nấu hạc, sao vui bằng cùng tri kỉ hân huyền?” Người đến mỉm cười ngồi xuống, tiện tay đón lấy tách trà của kẻ hầu. *(Đốt dần nấu hạc: chỉ việc hoai mộ của gã tóc xòm, pha trà hương ngon tuyệt đỉnh trong căn phòng nặc mùi hoa cỏ, làm mất đi tính tao nhã thường trà.)*

Tách trà vừa đưa lên miệng, kẻ hầu người hạ đã biết ý lặng lẽ lui ra.

“Hôm nay sao lại rảnh rường tới đây vậy?” Đợi tay vơi qua, chăm thêm trà cho hân, mắt bỗng neo lại, hỏi khê: “Sao lại bị thương thế?”

“Nhất thời bất cần thời.” Kẻ đến liền kéo ống tay xuống, che khuất vết thương đang băng bó, hiển nhiên không thích bàn về chuyện này, bèn lái sang hướng khác: “Tân viện trưởng cũng nhỏ mọn đi rồi nhỉ? Có trà ngon lại cổ gấu, nếu người bạn tri kỉ này không đến kịp, chắc một ngum cũng chẳng còn dư.”

“Chậm trễ không chỉ có mỗi trà, mà còn bỏ lỡ cả một trò hay.” Thanh Minh viện trưởng, Tân Từ Nghiên bèn cười giả là.

“Ờ?”

“Mới này, ta vừa khéo ngang qua giờ Chính luận của Hồ phu tử, vô hình trung lại nghe được một đoạn cao luận...” Ý cười càng đậm bên môi: “...trùng hợp thế nào lại giống y đúc lời của tri kỉ năm xưa, còn không trật lầy một từ!”

Kẻ đến thoáng sững, quạt nan trong tay Tân Từ Nghiên bèn đập khê vào vai hân, đoạn cười tươi: “Sao? Có hứng đi làm quen không?”

Kẻ đến trầm ngâm không đáp, chỉ đứng dậy, chống tay lên bậc cửa, nằng sỏm qua song len lỏi vào phòng, vương trên vầng trán uy nghiêm tôn quý của hân, hất lên vẻ phức tạp khó dò trong đôi mắt thâm sâu thẫm đen như ngọc.

Kẻ đến chẳng phải ai xa, chính là Sở vương Ninh Dịch.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Đồng âm

Ninh Dịch đứng bên song, dõi mắt ra xa ngắm rặng liễu mềm mại thướt tha là dà rù xuống mặt hồ, chợt ngẩn ngơ nhớ đến người đó. Dưới ánh tịch dương, cổ khẽ ngẩng đầu, điềm tĩnh như nước, mơ màng như sương; còn hân ngồi trên lưng ngựa, chậm rãi sà xuống, chăm chú quan sát biết cảm trên gương mặt vô tội kia, như nhành liễu dẻo dai phong tình lặng lẽ rù xuống mặt hồ không gọn sóng.

Bỗng thấy phiến lông, nắng xuân rực rỡ chan hòa cũng chẳng thể xua tan màn sương giá rét mặt mũi giăng mờ mắt hân.

“Không.” Hân thờ ơ đáp: “Chẳng qua chỉ là một tên bạch diện thư sinh.”

Tân Từ Nghiên cười cười nom hân, nhận ra vẻ bất thường khôn tả trong hân, song gì cũng chẳng đại gì nói trắng ra.

“Mấy bữa trước, Thừa Minh điện nửa đêm khuya khoát tức triệu Trương lão đầu vào chẩn mạch, vừa khéo đúng lúc lão Trương đang thư nhàn, bèn bật khỏi giường gấp rút theo thái giám vào cung.” Tân Từ Nghiên chậm rãi đổi chủ đề, thông thả kể tiếp: “Việc xong, lại không tiết lộ gì nhiều, chỉ bảo bị cảm xoang thôi.”

Thừa Minh điện là tâm cung của hoàng đế còn Trương lão đầu thì giữ chức trưởng quản Thái y viện.

Giọng kẻ đậm chất bông đùa cợt nhả, vẻ như tính nghiêm trọng của sự việc chỉ hơi hột như ngư điệu của gã.

Ninh Dịch vô cảm liếc gã một cái, hồi lâu mới cất tiếng: “Vốn chẳng phải chuyện gì to tát, chỉ nực cười rằng, đại ca ta lại tất tả chạy tới hầu hạ bốn thuốc ngay sớm hôm sau. Lão gia tử tuy không tò vè gì, nhưng đến ngày thứ ba thì điềm nhiên bác bỏ bản ghi chép về Hộ bộ thượng thư của hân.”

Ninh Dịch lắc đầu ngán ngẫm, Tân Từ Nghiên cũng bày ra vẻ đồng tình – Không sợ có sói làm kẻ địch, chỉ sợ có heo làm đầu đàn, nếu vô phúc vô phải gã chủ nhân lớn ngớ tai thì tỏ cũng phải bắt lực mà thờ dài.

Bệ hạ tuổi cao sức yếu, nay mới đó bệnh là lẽ thường tình. Các hoàng tử cũng vì thế mà nhất loạt đóng tai nghe ngóng động tĩnh bên trong Thừa Minh điện, tỷ như: nửa đêm vờn Trương thái y tới bắt mạch chẩn trị, đây chính là ám hiệu chỉ ra bệnh tình của người đã đến hồi nguy ngập, thế nhưng biết trước biết sau cũng phải vô như không biết. Mới nửa đêm xảy ra chuyện, sáng tỉnh mơ hôm sau đã tức tốc chạy tới hầu, há chẳng phải đã công bỏ thẳng thừng với bệ hạ rằng, trong Thừa Minh điện có nội ứng của thái tử, lúc nào thái tử cũng nắm được bệnh tình của người trước tiên, nay chỉ còn đợi đến ngày băng hà – kể vì nừa thôi!

“Ngủ chút củng tốt.” Tân Từ Nghiên vỗ vai Ninh Dịch: “Không đốt, tri kỉ của ta cũng không sống được đến tận giờ.”

Ý cười bên môi Ninh Dịch vẫn hờ hững không đổi, duy có ánh mắt bỗng lạnh đi vài phần, lóe lên hân ý lạnh thấu xương, như luồng khí lạnh vốn đã lảng xuống lâu năm thốt nhiên cựa mình trỗi dậy, từ từ găm nhắm tâm tư.

“May là có tiên sinh.” Ngón tay khẽ gỡ lên chấn song, mắt phóng qua rặng hoa trước cửa, quan sát đám si tử đang nườm nượp đi lại bên ngoài. Do sắp vào bữa, mọi si tử đều đổ dồn về hướng phạm đường, trong đám môn sinh lớn nhỏ, chợt thấp thoáng ẩn hiện một bóng hình rất đối quen thuộc...

Tức khắc, hân liền bật cười tự giễu.

Sao có thế?

Tiền nhân đó dù giỏi hóa trang cách mấy cũng chẳng thể lọt qua ‘long đàm hồ huyết’ chắn ngay trước cổng Thanh Minh viện!

Kể từ chiều đó, quân lính có xói tung mọi hang cùng ngõ hẻm trong kinh thành cũng không tài nào lần ra tổng tích của ả, khiến hân âm ỉ buồn bực suốt bao ngày nay, song lại không muốn truy cứu nguyên do của nỗi buồn bực vô có đó. Thực ra do chẳng thiết quan tâm, vì hân là người của đại sự thời cuộc, hoa đại ven đường chỉ nên ngắm qua, không được phép quá lưu tâm chú trọng...

Càng tiến tới đích, càng trập trập nguy hiểm, một lần say chân vạn kiếp bất phục. Hân vì cò, cơ hồ đã mất đi tác phong vốn có, quá mức nhân nhượng, dung túng cho cò. Tuy vậy, chỉ bất quá tam, những nước đi nằm ngoài ván cờ, không được phép để sợ sẩy đến lần thứ tư!

Thu mắt về, hân xoay người, nhìn thẳng vào Tân Từ Nghiên, đột nhiên hỏi: “Tiên sinh đã chuẩn bị xong chưa?”

“Ý của ta trước giờ vẫn không đổi.” Vẻ cợt nhả thường trực liền biến mất, thế bằng thái độ nghiêm túc hiếm có trong đời, Tân Từ Nghiên cũng nhìn trực diện vào đối phương, kháng khái trả lời.

Bốn mắt giao nhau, uy nghiêm kiên định, không chút né tránh nhún nhường.

Bên song, gió chợt rì rào nổi lên.

—

Tri Vi đâu biết, cách cô gang tấc, có hai kẻ mới nhắc đến mình; Ninh Dịch cũng chẳng ngờ, ả tiền nhân vẫn truy lùng bấy lâu nay, lại đang nằm gọn trong tầm tay hân...

Cô ngồi trong phạm đường, quen mai rươn người qua đếm thịt trong bát của Cổ Nam Y, hôm nay có thịt bò hầm, Tri Vi điểm mắt đếm một lượt, mười miếng cà thấy, lập tức quen tay bê bát lại gần, gấp hai miếng bỏ vào trong.

Tám miếng, thiếu gia chỉ ăn tám miếng thôi!

Cứ đến bữa ăn, Yến Hoài Thạch lại lần như trạch, do mang lốt tùy tùng, hân chẳng được vào giảng đường kết thân với ai, vì vậy mới xoay ra tận dụng triệt để giờ ăn uống trong phạm đường.

Phải công nhận rằng, hân có tài lần là bắt chuyện khéo nhất thiên hạ. Tối qua cô nghe hân vỗ ngực tự hào vênh vang kể thế này: rằng thi là mà, quân sự đại nhân mời hân ăn cơm, đương lúc chén tác chén thù, lè nhè câu ‘đệ’ câu ‘huyềnh’, đại nhân hứng lên liền quay ra kết nghĩa kim lân với hân. Mà trong khi đó, quân sự Chính sự viện lại được mệnh danh là: thiết diện Diêm La,cả ngày chỉ hăm mặt, sắt lạnh như đao phủ! Chắc, chắc...

Cổ Nam Y không may mắn đến xa đến về mặt xun xoe nịnh bợ, giả đồ chu đáo ân cần của Tri Vi, đối với tất thấy mọi chuyện trên thế gian, hân chỉ có nguyên một thái độ, đó là: cố định tầm mắt trong phạm vi một thước ba thốn dưới lớp mạng che.

Tuy nhiên, phong thái ăn uống lại hết sức tao nhã đậm đà, duy chỉ có điều, đôi lúc gấp thặt lại sụt, như vẫn khá gương gao, chưa quen dùng đĩa. Nhiều bữa, Tri Vi trộm nghĩ – Chà lẽ, đến com Cổ thiếu gia cũng được người ta bón cho à?

Đến Thanh Minh cũng độ một thời gian, cô dần nắm được vài điều căn bản về nơi đây: Thanh Minh ngoài lòng trong sạch, nơi nơi ẩn giấu huyền cơ!

Gần đây, cô đang chuyên tâm nghiên cứu cuốn võ da nao kim to mượn từ gĩa áo choàng, có bữa ngẫu nhiên phát hiện ra, vườn hoa ngân khu Chính sử với Quân sự có bảy trận pháp tương đồng với vườn hoa ghi trong cuốn võ!

Thảo nào, cứ đến khuya là cấm cửa môn sinh, cấm bên mường chạy ra ngoài; thảo nào một kẻ lai lịch bất minh, mang theo gĩa tùy tùng đầu óc bất thường tiềm tàng nguy hiểm như cô lại được dễ dàng chấp nhận cho vào nhập học, té ra là đã bố trí sẵn thiên la địa võng nên chẳng sợ đại loạn nổi lên!

Cô dò rằng, nếu có kẻ dám to gan lớn mật làm cản tại đây, chắc chắn sẽ bị phanh làm tám mảnh ngay tắp lự!

Tất nhiên, đây là cơ mật của riêng cô, kẻ khác sao biết cho nổi? Vì cách bài binh bố trận quanh đây cực kỳ tinh vi, biến hóa diệu kỳ, bề ngoài trông rõ tự nhiên gần gũi, giống y si đúc các học viện khác, nhưng bên dưới nó thì...

Nghĩ đoạn, bèn vùi đầu vào ăn cơm, không để ý thấy có kẻ bỗng dưng đứng dậy đi đến chỗ mình.

Tiếng cười nói ồn ả xung quanh tự nhiên ngưng bật.

Kẻ đó tiến thẳng đến chỗ cô, ôm quyền hành một cái lễ cực lớn, nhã nhặn lên tiếng: “Nguy huynh!”

Tri Vi chỉ hơi ngược lên, chẳng cần biết mặt, cứ chào đại cho có lệ. Tức khắc liền nghe thấy chất giọng oang oang, vang như sấm rền của đối phương: “Nguy huynh, nghe nói huynh là môn sinh tâm đắc nhất của Hồ phu tử, bữa nay, tại hạ có việc muốn thương lượng với huynh, chẳng hay có phiền huynh không?”

Tri Vi ngẩng lên cười to: “Huynh dài là đồng niên thuộc Quân sự viện phải không? Huynh dài đang rất khổ tâm với giờ Chính luận của Hồ phu tử phải không? Tiểu đệ tuy chẳng phải môn sinh tâm đắc nhất của phu tử nhưng huynh dài đã nhọc công tới chỗ tiểu đệ hạ mình cạy mở thì thiết nghĩ cũng không có gì gọi là phiền hà cả.”

Gã nọ cá mềng, chẳng ngờ Tri Vi lại là người tinh tường đến vậy, chẳng cần dò hỏi cũng nắm rõ nguyên do, khuôn mặt đỏ au bỗng sáng bừng bừng, rồi rí nói: “Đa tạ Nguy huynh đệ, tại hạ là Thuần Vu Mạnh thuộc Quân sự viện, Nguy huynh đệ sau này có gì nhỏ và, cứ đến tìm thẳng tại hạ là được!”

Tri Vi cười mỉm chỉ, nhã nhặn đáp lễ, lòng thầm nghĩ – Tất lễ dĩ ngẫu là phải tìm người, nếu không phải từ miệng Yến Hoài Thạch moi được cái xuất thân tước môn của nhà người, lại còn là lão đại giấu mặt trong Quân sự viện, ta đây cóc thêm két thân với người!

Thuần Vu Mạnh mần nguyên gĩa đầu, đoạn ung dung quay về chỗ ngồi, ai nấy đều bấm bụng cười thầm, gĩa này đáng ra đã có thể rời học viện, nhưng khôn nổi lại chết đứng chết ngồi trong giờ Chính luận khó nhằn của Hồ phu tử, tuy rằng Hồ phu tử và Thuần Vu lão tướng quân là bằng hữu chí cốt, song cũng chẳng vì thế mà cứu được Thuần Vu Mạnh, đáng lẽ đã sớm được đứng trong quân ngũ nhậm chức lớn chức nhỏ, nhưng nay lại chỉ vì môn Chính luận, luận nhặng luận cuội mà lữ lạng cả đại sự. Haiz!

Do nấy bữa nữa là đến ngày khảo thí Chính luận, Thuần Vu Mạnh bèn bật tường đến cầu cứu Tri Vi giữa nửa đêm khuya khoắt. Hai người vác rượu ra gốc cây lê, huynh một chén – tôi một chén, loáng cái đã hết cả vò, mà phần luận văn Tri Vi cũng đã giúp hẳn giải quyết êm xuôi.

Khúc mắc đã xử lý xong, Thuần Vu Mạnh phơn phơ ra mặt, bèn tựa gốc lê, gổ vò rượu coong coong, lẽ nhè xướng lên âm ỉ:

“Trận sớm theo hiệu trống

Đêm ngủ ôm yên gối

Xin vung thanh gươm qui

Lâu Lan chém chết trui!”

(Trích Tái hạ khúc 1 của Lý Bạch, nguồn Thivien.net)

“Chẳng qua chỉ là môn Chính luận của Hồ phu tử thôi mà.” Đồi mắt nhuộm chút men say của Tri Vi mơ màng nhìn hẩn, đoạn ngheo cổ hỏi: “...thế mà cũng khiến huynh vui sướng tung bừng hát ca đến thế sao?”

“Đệ không biết đó thôi.” Thuần Vu Mạnh cười hềnh hếch đáp: “Huynh đã sớm được giao chức hiệu úy Trường Anh vệ tại Ngọ Môn, chỉ đợi ngày học xong là đi nhậm chức, ai ngờ, lại bị cái môn Chính luận lố lăng chẳng ra thể thống này níu chân, làm lỡ chính sự, khiến huynh lo sốt vó cả ngày lẫn đêm!”

Tri Vi chau mày – Xem ra chuyện này ắt có khuất tất gì đó. Chính luận chỉ là môn phụ trong Kinh, Sử, Tử, Tập, vốn dĩ chẳng đến nổi quan trọng gì cho cam, càng huống hồ Thuần Vu Mạnh lại là môn sinh của Quân sự viện, vô tướng quan tâm đến Chính luận để làm chi? Hồ phu tử lại nắm lần bảy lượt gĩa khó để cho hẩn, rốt cuộc là vì sao?

Đã sớm được giao chức hiệu úy Trường Anh vệ tại Ngọ Môn...

Chẳng lẽ vì muốn cầm chân hẩn? Cớ sao lại phải cầm chân hẩn?

Đang bần khoản ngheo cổ chau mày suy ngẫm, bỗng Kẹt một tiếng, cửa phòng hé mở, Cổ Nam Y lẳng lẳng lướt thẳng tới chỗ họ, như ma quỷ hiện hồn về đòi mạng...

Tri Vi thẳm kêu ‘toi rồi’, vẫn chưa uống xong ngụm rượu đã đứng bật dậy, đẩy ngay Thuần Vu Mạnh đi về, Thuần Vu Mạnh la lên oai oái, khó hiểu hỏi: “Đệ làm gì thế?”

Đương lúc dầu sôi lửa bỏng, lấy đâu ra thời gian để giải thích cho hẩn hiểu!

Đêm qua, có một con chó, cách phòng của Cổ thiếu gia nguyên ba cái vườn, ông ông cắn diết cả đêm, phá tan mộng đẹp của Cổ thiếu gia. Cổ thiếu gia cũng bộ dạng nhát ma dọa quỷ thế này lặng lẽ mở cửa đi ra, lúc về, chỉ thấy vạt áo dính toàn lông chó!

Tại cô nhất thời hồ đồ, rượu vào ngà ngà say, quên tiết đi mất là Cổ thiếu gia nhà cô ghét nhất có kẻ làm ồn!

Thuần Vu Mạnh tuy đang lo to mơ nhưng vẫn có óm ghi gốc lẽ, cười hề hề quyết không chịu đi, chẳng may may hay biết luồng sát khí đã nồng nặc bao quanh. Tri Vi thấy sắp xảy ra án mạng, bèn hốt hoảng lao ra, định chắn trước mặt Thuần Vu Mạnh, song do quá gấp, luồng khí nóng trong người chọt bùng phát, tức khắc, thấy chân nhẹ hẫng, phốc một cái, người bỏ thẳng về phía trước.

“Bịch!”

Cảm giác vừa mềm vừa cứng.

...Như có hơi thở thanh mát dịu ngọt vây quanh.

.....Hóa ra, đang yên đang lành kinh công lại đột ngột bạo phát, khiến Phurong Tri Vi nhà ta lao thẳng tới, đập đầu vào ngực Cổ thiếu gia, Cổ Nam Y.

Tất nhiên, Tri Vi chẳng kịp trở tay, cô nào có nắm được luồng khí nóng kia bao giờ thì bộp phát ra ngoài đầu, chỉ thấy người bỗng phi căng lên, đập đánh bộp vào thứ gì đó, kể đó thì sao bay ngợp trời, hoa rơi là là...

Dưới mặt bỗng có cảm giác thư thái dễ chịu, mềm mại ấm áp, cực kỳ thân quen.

Sực tỉnh ra, bị thống kêu lên, phen này mình tiêu đời rồi, tiêu đời không phải vì có bất chợt lao vào lòng một gã đàn ông, mà là vì Cổ thiếu gia ghét người khác đụng vào mình... Lát nữa, thế nào cũng bị Cổ thiếu gia lẳng lên mái nhà, tha hồ vò chim cho mà coi!

Thốt nhiên lại vang lên tiếng Thuần Vu Mạnh đứng sau hít liên mấy hơi lạnh, liền sau đó có bị đập ra, rồi thì trở mặt nhìn chăm chăm vào cái mạng che đương nằm lù lù dưới đất.

Ôi mẹ ơi! Trời đất ơi! Phật tổ ơi! Bò sát ơi!

Còn đâm rớt cái mạng che của Cổ thiếu gia rồi!!!!

Một ý nghĩ gian tà chọt lóa qua, bèn ngẩng phắt lên nhìn mặt Cổ thiếu gia, thế nhưng, tiếc là vẫn chậm một bước. Cổ thiếu gia chỉ phất nhẹ tay áo, mạng che dưới đất đã bay lên, tiếp tục công năng ngăn nằm như một, che kín dung mạo của hẩn...

Tuy nhiên, dưới lớp vải lụa trắng phau đang chấp chới tung bay, dường như có đã thấy hẩn nhón tay, chাম nhẹ lên môi, sau đó cúi đầu, ngậm ngón tay vào miệng, từ từ khẻ mút...

Thấp thoáng ẩn hiện thân thái phảng chút ngây thơ, pha chút hiếu kỳ, thoáng chút ngỡ ngàng, đậm nét hoang mang dưới lớp vải the.

Thử biểu cảm rõ ràng không có ý trắng hoa chòng ghẹo, nhưng lại đượm chất cợt nhã phong tình, thân nhiên đưa tay mút mát nhắm nháp thử hương vị chưa từng được nếm trong đời...

Hương rượu nhàn nhạt ngan ngọt phảng phất nơi đầu mũi.

Tri Vi đứng sững như trời trồng, thộn mặt nhìn hẩn hồn nhiên đưa lưỡi lia một vòng liếm chút rượu đọng lại nơi đầu môi như đứa trẻ trong sáng thuần khiết, ý nhị ngây thơ, từ tốn đưa lưỡi ra liếm kẹo...

Sực vỡ lẽ, hóa ra mới nãy do quá cuồng, ngụm rượu chưa kịp nuốt xuống bụng, người đã nhào ra chắn trước mặt Thuần Vu Mạnh, ai ngờ, khinh công lại bạo phát, khiến cô đâm sầm vào ngực Cổ Nam Y, làm rớt mạng che của hẩn, sau đó thì chút

rượu còn lại trong miệng hình như...hình như...đã bắn vào môi hắn thì...thì phải!

Còn hắn...đã...đã liếm sạch chỗ rượu đó rồi...

...

Mặt của Tri Vi chợt nóng phừng phừng!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Đại não Thanh Minh viện

Tri Vi chết trân đứng tại chỗ, trở mắt ra nhìn, nhìn kiểu gì cũng chẳng ra hình phạt sẽ giáng xuống đầu mình sau con đại loạn này, chỉ biết, bữa cơm hôm nay sẽ được lưu danh sử sách, để lại tiếng ‘thơm’ tới ngàn đời sau.

Sau vụ ‘đụng ngã – ném rượu’, cả ngày Tri Vi chỉ lần như cuộc lùi, tìm đủ mọi cơ để né Cổ Nam Y. Dĩ nhiên, Cổ Nam Y nào có phát giác ra thái độ bất thường của cô; đêm ngủ vẫn mạng che phủ kín; ngày ăn vẫn đòi tám miếng thịt; cả thể giới chi cô định trong phạm vi một thước ba thước, không tranh, không giành, không cướp, không giết, không trộm, không cắp của ai nhưng lại chẳng để ai tranh giành cướp giết nào loạn trước mặt hắn!

Sự tồn tại của Ngọc Điều huynh tuy ảnh hưởng tí chút tới tâm tình, nhưng bù lại, cuộc sống gần đây của Tri Vi rất suôn sẻ, làm việc gì cũng thuận buồm xuôi gió tới chóng mặt.

Do cô bẩm sinh thông minh lanh lợi, lại được Phương phu nhân quán giáo từ tấm bé, nên kiến thức vững vàng, thành tích ổn định, trên kính dưới nhường, thầy quý bạn yêu. Thuận Vu Mạnh cũng đã thành ‘huynh đệ cùng tiến’ của cô, thường vượt tường Quần sự viện, nhảy qua chỗ cô nằm ngủ thương rượu, song giọng nói lại lầm rầm kiểm xuống mức thấp nhất, như đang lên lút đánh đu kích trong lòng địch, không dám gào tướng như bạn trước.

Một Thuận Vu Mạnh hùng hổ thô kệch, ăn uống nói giở, giờ lại đi nhẹ, nói khẽ, cười duyên, quả là chuyện ngàn năm một thuở!

Cũng kể từ bận đó, mỗi lần gặp mặt Cổ Nam Y, Thuận Vu Mạnh lại dùng ánh mắt ‘phi nhân loại’ nhìn hắn, hàm ý rõ mười mười rằng ‘tối đó đã thế này này, thế kia kia’, thứ ánh mắt đồ kị như đã đích mục sở thị dung nhan tuấn tú bất phàm của hắn; thứ ánh mắt chỉ hận mình không thể vui mặt xuống ba tấc đất, thứ ánh mắt khiến Tri Vi sợ ròn da gãi, thâm thấp thòm lo âu trộm nghĩ: chả lẽ mình đang hầu hạ ngọc diện cương thi?

Cuộc sống vẫn cứ thế êm đềm trôi, trừ việc thỉnh thoảng tiêu đề nhà họ Lâm lại nổi cơn nổi cơ xoi xoai hoạn học cô, kết quả lại tự chuốc lấy cay đắng, bị cô ‘tê nước’ đập cho tắt ngóm.

Khoái mượn gió bẻ măng mà ngu thì cô không sợ, chỉ ngại thứ bề ngoài nhô nhả thư sinh, mắt nhìn âm hiểm, thích ngồi sấm soi như gã huynh trưởng kể bên thôi. Ngay cả một kẻ được tiếng lạc lõng tình đời như cô cũng chịu, chả tài nào địch nổi hàm nghĩa trong ánh mắt quái gở của gã.

Thoát cái đả trôi qua một tháng có dư, Thuận Vu Mạnh cũng sắp đến kì lên đường nhậm chức; Yến Hoài Thạch cũng đã mon men ga gẫm kết thân được trên dưới năm mười ‘tri kỉ’ khắp chốn học viện; áo the gấm của Cổ Nam Y đã chuyển sang áo the lụa mỏng dính như da, khiến Tri Vi vật vạ ngày đêm, khổ sở nghĩ cách giặt giũ phơi hong sao cho khỏi nhàu!

Hôm nay, cô cũng vừa đi ăn cơm vừa vắt óc giải đáp vấn đề hóc búa này.

Chần mỗi bước tới cửa phạm đường, mắt đã lại chứng kiến cảnh ‘gió cuốn rồng bay’ bát nháo thường ngày, bèn điểm tính khoan tay, thích thú ngắm nom ‘gió – hoa’ sục nức, la ó – đuổi giết lướt qua trước mặt.

Sự thể là thế này, phu nhân Tần viện trưởng vốn là thôn nữ Lâm Giang, dưới còn có sáu bà đi – sáu vị tiểu thư – bảy chị em vừa khéo kết thành bảy đóa kim hoa. Được cái, cả bảy đều danh đá chưa ngoa; thường vác dao, vác thớt, vác búa, vác rìu, vác tuốt tước tượt những đồ trong nhà ra truy sát viện trưởng Thanh Minh cao quý tôn nghiêm, lưng lấy uy danh – Tần Tử Nghiên. Lúc nào cũng giằng dặc cốc chén phóng qua vèo vèo, gạo muối trừng rau tui tấp công kích, gà bay chó chạy xáo xác cả vùng.

Cảnh bát nháo toàn khu ngày nào cũng diễn ra dăm ba bận, khiến người xem chán chường, người nghe lác đầu ngoa ngán. Thấy báo, Tần Tử Nghiên nhiều bữa cũng đập bàn nổi điên, oang oang tuyên bố sẽ tổng cổ đuổi vạ, lần nào cũng khiến người nghe chặc mắt nghĩ thầm, kiểu gì lão cũng tưng tức về nhà viết giấy từ hôn cho mai coi, thế mà, tuyên xong lại để đấy, đến một tờ giấy cũng chẳng thấy đưa.

Tần Tử Nghiên là văn sĩ đứng đầu thiên hạ, là cây cỏ bông cả trong ngư sử văn đàn, lại kiêm chức viện trưởng Thanh Minh viện, đức cao vọng trọng, ngang tầm tề tướng. Một người có vai vế, có thế quyền như ông lại chịu để bà vạ cục mịch què mưa nhà mình quanh năm suốt tháng truy sát bắt nạt, còn để sáu bà đi về hùa với vạ biển Thanh Minh tôn nghiêm thành cái chợ nhón nháo trộn trạo, bia miệng tiếng đời, làm trò hề cho thiên hạ, thật sự là chuyện khiến người khác khó hiểu lắm thay.

Tri Vi đứng dựa vào cửa phạm đường, đảo mắt nhìn thế ‘gió cuốn rồng bay’ thấy đầu không thấy cuối của Tần viện trưởng, lại mon bảy đóa kim hoa hò hét thét gào đuổi sát theo sau, bắt gác lác đầu cười nhạt.

Chuyện đời, có nhân ắt có quả, thấy khó hiểu, là do không biết nhân quả bên trong.

Mới đặt người vào chỗ ngồi, Thuận Vu Mạnh đã mặt mày tỏ tác, vác bát mon men tới hỏi: “Huynh đệ, đã chuẩn bị hết chưa?”

Tri Vi gật ra không hiểu, Yến Hoài Thạch ngồi bên rìa tai: “Bà ngày nừa là tới kì khảo thí, Chính sự thì vẫn, Quần sự thì vớ, trọng thần tề tữ, hoàng gà chưa biết chừng cũng đến quan lăm. Tuy luôn nói từ đầu chí cuối đều do bốn viện chủ trì, nhưng năm nào cũng lựa ra mấy vị anh tài đưa vào lục bộ nội các, nếu lìn lộn giới, chưa biết chừng lại được thăng quan tiến chức, lên như điều gặp gió, đây cũng chính là nguyên nhân khiến người ở khắp xứ tranh đầu đấm đá kịch liệt để chen chân lọt vào học viện Thanh Minh!”

“Ồ...” Tri Vi cười khê: “Các huynh cũng biết, tiêu đề tài hèn sức mọn, những chuyện vinh hiển đứng đầu bảng vàng, vốn chẳng thể tới lượt đệ đâu.”

Hai gã ngồi bên đầu thất vọng thế mới ‘ờ’ một tiếng, quả thật, thành tích của Tri Vi khá tốt, song cũng chỉ ‘khá tốt’ mà thôi, trong viện này còn có bao kẻ tài ba xuất chúng hơn cô, muốn đứng đầu bảng, xem ra chẳng có khả năng.

Thuận Vu Mạnh ngán ngẩm bỏ đi, hắn vừa rời khỏi, đã có kẻ vác bát ngồi tọt vào chỗ kế bên Tri Vi, chẳng cần lịch sự đánh tiếng hỏi han.

Tri Vi ngoái sang thì gặp ngay ánh mắt đã đều khiêu khích của gã Lâm Thiêu luôn khoái kiểm cổ sinh sự với mình.

Mắt hắn nheo lại, hắt hàm hỏi cô: “Ba ngày sau, có gan tí thì với ta không?”

Tri Vi nhưn mây, đoạn cười mím chỉ, nhẹ nhàng đáp: “Không dám.”

Lâm Thiêu đang tò vè đắc ý dương dương thì chợt nghe thấy Tri Vi nhạt giọng bồi thêm ý sau: “Nếu lỡ thắng rồi, lại sợ có kẻ bỏ ngựa, quay ra giết người thôi.”

“Phì”

Một tiếng cười khê, Lâm Tế bước tới, chăm chú nhìn Tri Vi, toan mở miệng thì đã bị một tiếng thét the thé chặn ừ luôn họng: “Ngay Tri, ý người là gì? Đám giễu cợt bốn công...bốn công từ ta đây hở? Cẩn thận tá báo với viện trưởng, đá người bay khỏi viện đấy!”

Tiếng dứt, người tới, một toán môn sinh khăn áo lượt là độ bảy tám tên sấn lại. Tri Vi nhưn mây, mắt thoáng danh.

Mặt quen, rất quen.

Chính là đám công tử nhà giàu đã xông ra đòi bắt cô lúc Phương Hạo gây họa trước cổng kỹ viện.

Thảm cười lạnh, chưa kịp nói năng câu nào, Lâm Thiêu đã trợn mắt quát chúng, không chút nề nương: “Ai khiến các người xía vào? Mau xéo hết đi!”

Đám kia cứng họng, há hốc đứng đờ một hồi. Một trong số chúng chợt bước lên, định gỡ gạc chút thể diện, chỉ thẳng vào mặt Tri Vi, hần học cảnh cáo: “Tiểu tử, mi nhớ đấy! Có giới thì đợi...”

“Cách!”

Lời hăng chưa dứt, ngón tay đã tiếp đất ngọt ngào.

Ngó thấy ngón tay dầm máu vẫn còn run rẩy trên đất, ánh mắt của tất cả những kẻ có mặt tại dương trường cũng run rẩy kinh hãi chả kém.

Run run đưa mắt ngó từ đầu ngón tay tủa máu lên đến đôi đũa lạnh lùng giờ lên giữa không trung đang chậm rãi thu về.

Ngón tay cầm đũa, thon mảnh nuốt nà, phần nửa bàn tay tạo nhả giầu trong ống áo thùng thình.

Cổ Nam Y, thoáng thấy gã bám trọn kia chi tay vào mặt Tri Vi, đã lấy đũa, gấp bay ngón tay của hắn đi!

“A!!!!”

Tiếng thét chói tai thảm thiết kêu lên, cơ hồ nứt rạn cả bát đĩa xung quanh.

Cổ Nam Y bình sinh ghét nhện, bèn cau mày vẩy tay, hai chiếc đĩa gỗ lao đi vun vút, sượt qua mang tai gã kia, cắm phập xuống đất, mang theo hai lọn tóc mai, rơi rớt là tả.

Kẻ tầm thường không chút võ vẽ sẽ chẳng thể nhìn ra chỗ đáng sợ của chiêu thức này, do đây mình kinh nghiệm né tránh ám chiêu nên Tri Vi hiểu, kẻ có thể biến đầu đĩa tròn thành thứ hung khí sắc lẹm gọt bay tốc mai của người ta, đáng kinh rợn đến mức nào!

Rắn đe giáo huấn thế cũng đủ rồi, Tri Vi hài lòng nhẹ nhàng kéo Cổ Nam Y đi, lại chợt nghe thấy tên kia lần lần kêu la giãy giụa, hét lên như lợn bị chọc tiết, đoạn quay ra rửa xà một tràng: “Chúng mày dám động đến ông! Dám động đến ông, ông sẽ giết cả nhà chúng mày!!!!”

Tri Vi than vắn thở dài, bực mình trầm nghĩ, sao lần nào cũng phải diễn đến cảnh này nhỉ?

Liền thấy vật áo mỏng tang của kẻ bị kéo bỗng tuột khỏi tay, Cổ Nam Y quay lại, tiến thẳng đến nơi gã công tử đang rống lên đòi báo thù, thân nhiên nhấc chân.

“Rắc rắc!!!!”

Chỉ một giây đã giày nát bấy mu bàn tay còn nguyên năm ngón lành lặn đẹp đẽ đang chống dưới đất phía bên kia.

Rồi nghe thấy Cổ thiếu gia nạt giọng nhà một từ: “Ồn.”

Cả phạn đường liền im bật.

Một gã thư sinh đỏ mặt tái tai cố nhịn xì hơi do ăn quá nhiều đậu...

Một gã thư sinh nuốt luôn tảng cháy xuống bụng, do không dám lạo xạo phát ra tiếng nhai.....

Bỗng có tiếng quát tháo rền rền sấm dậy: “Kẻ nào dám cả gan đánh người, gây rối loạn trong Thanh Minh viện thế hả?”

Tức khắc, liền dậy lên tiếng nhao nhao, chẳng rõ tự lúc nào, trước cửa lớn đã là lũ xuất hiện một vị trung niên áo gấm đẳng đẳng mặt sắt, chính là quân sự Chính sử viện, thiết diện Diêm La đại nhân!

Sau lưng là một toán thanh niên vai u thịt bắp, tay tuốt gươm đao, là đặc vệ trong Thanh Minh viện.

Mọi môn sinh sĩ tử đều nhìn ông ta bằng ánh mắt khiếp sợ, còn sợ hơn cả nhìn Cổ Nam Y mới này. Yển Hoài Thạch gấp rút lượn qua bên, không phải tới bên lão quân sự mà là len lén thì thầm to nhỏ vào tai tên đặc vệ sau lưng ông...

Chỉ thấy túi áo của gã đó thoáng phình lên, chẳng rõ mới được rút thứ gì vào.

Quân sự đại nhân đứng quay lưng lại với hai người họ, đầu cũng chẳng buồn ngoái, chỉ vung quơ cầu sắt tít mù trong tay, ra vẻ lắng nghe gã bị thương thuật lại đầu đuôi sự việc, ‘ờ’ một tiếng xong rồi để đấy!

Đám đồng bọn của gã bị thương bèn dùng ánh mắt dương dương tự đắc nhìn Tri Vi, ra chiều ‘tiểu tử người chết đến nơi rồi’!

Tri Vi chỉ nhìn bọn chúng nheo mắt cười ngọt, đoạn nghĩ đến gã Ngô tiểu công gia bị gạch tương trúng đầu không biết đã chết hay chưa, nếu hẵng còn sống, nhất định bữa nào đó phải cho hắn gặp Cổ thiếu gia mới được!

Thấy quân sự đại nhân nắm quyền định đoạt, xử trí sắt tay bao vụ nào loạn lâm cần trong Chính sử viện mãi không lên tiếng nói năng câu nào, cả phạn đường càng thêm căng thẳng, biểu cảm cũng phức tạp nhân đôi. Có kẻ nhếch mép cười thầm, có kẻ thắc thóm lo âu, có kẻ đồng tình thương xót.

Mãi đến khi Yển Hoài Thạch lo lốt xong xuôi tất cả các đặc vệ theo hầu, quân sự mới khẽ tăng hắng một tiếng, chậm rãi quờ trách: “Điều công tử, bốn viện đã cấm môn sinh gây hấn sinh sự, công tử cũng... quá không biết lựa việc mà bỏ qua rồi!”

Ai nấy đều trở mặt há hốc mồm – Quân sự đại nhân bị làm sao thế? Rõ ràng mới chỉ nói chưa hết câu đã bị gấp bay ngón, gãy nát bàn tay, kết quả hung thủ không hề hấn gì mà lại đi trách mắng kẻ bị thương trước!

Phạn đường thoáng chốc ào ào lên như cái chợ vỡ, mấy gã đồng bọn của kẻ bị thương tức tím mặt mày, rống ầm lên: “Li quân sự, ông dám thiên vị?”

“Nhìn tay tôi đi! Nhìn đi!” Gã bị thương bèn chìa hai bàn tay ra trước mặt quân sự, bị phần tử cáo: “Ông có thể coi như không có chuyện gì được sao?”

“Nói xằng!” Li quân sự sa sầm mặt lại, danh giọng quát: “Đã đánh nhau tất có bị thương, tất phạm phải lệnh cấm của học viện! Kẻ đánh người, mau bước ra! Bù đắp tổn hại cho Điều công tử! Bao nhiêu phí tổn đường thương, trị liệu phải phụ trách đến bù cho bằng hết!”

Công nhận là tiếng quát cực kỳ danh thép có uy, thế nhưng nghe kiểu gì cũng ra ý bênh vực!

Tất thấy đều dùng ánh mắt nghi ngờ phóng về phía Tri Vi, đoán già đoán non không rõ tên tiểu tử này có dây mơ rễ má gì với quân sự đại nhân...

Tri Vi thì lại lo chuyện khác, thăm kêu hồng rồi!

Kiểu gì phen này Cổ thiếu gia cũng khuấy lên giông tố!

Bên nhảy mắt báo Yển Hoài Thạch kiểm soát cầm chân quân sự để cô lõi Cổ Nam Y thoát khỏi đây trước. Yển Hoài Thạch hiểu ý, bồng ‘Á’ lên một tiếng – Chối với, liều xiêu, quờ chân quàng tay vài cái khá điệu rồi Huyệt một phát ngã nhào xuống đất, vô éch rất đẹp!

Bên này, Tri Vi cũng A lên một tiếng, đầu ngã dúi về phía Cổ Nam Y, vừa đổ xuống dưới chân hắn vừa thả ai oán kêu ca ‘sao số tôi khổ thế này’, rồi ngấm ngấm cảm nín điển nốt vỡ tuồng ‘bán mặt cho đất bán lưng cho trời’.

Nếu cô không nhầm thì Cổ thiếu gia rất ghét người khác khi dễ cô, hi vọng cú ngã này có thể khiến mọi mũi tên chuyển hướng, bắn sang nơi khác, quên luôn án phạt vừa rồi!

Cổ Nam Y bèn ngoái đầu lại.

Phượng Tri Vi đang theo đà ngã bỏ nhào xuống đất.

Cổ Nam Y lập tức cử động.

Phượng Tri Vi đang khấp khởi mừng thầm...

Thì Lâm Thiêu đứng bên đột nhiên vươn tay ra đỡ!

“Aiya! Người làm sao thế?” Gã tiểu tử cả ngày hục hặc với Tri Vi, chết cũng không biết đường chọn, đột nhiên từ tính tốt bụng bắt ngờ, vội nhào ra vươn tay đỡ lấy cơ thể chủ đích ngã sống soài ra đất của Tri Vi: “Đềnh thế hà giờ? Có đi đường phẳng cũng vấp ngã!”

“Bình!”

Một bóng người loáng cái bay vèo lên không, chính là gã Lâm Thiêu giờ đánh thánh vật kia, đoạn rút xuống đập ngay vào mông gã quân sự đang lom khom cúi đầu xem xét tình hình của Yển Hoài Thạch, dúi theo một loạt những kẻ tùy tùng ngã ngựa người vào bàn ăn... Loảng xoảng bát đĩa vỡ toang, canh com bắn tung tóe, một chiếc bàn bị bắn vọt lên cao, rớt thẳng xuống đám người đang xúm xít vây quanh, khiến cả phạn đường chột vạng lên tiếng thét chói tai.

Lúc Cổ Nam Y đánh văng Lâm Thiêu lên không thì có mấy kẻ đã nhanh như cắt bỏ nhào về phía hắn.

Cổ Nam Y vẫn đứng nguyên vị, nghiêng đón lũ hộ vệ của Lâm Thiêu, mạng che trắng phau thoáng tung bay, một com lóc xan thẳm bỗng cuộn cuộn từ dưới đất nổi lên.

Cả phạn đường liền loạn thành một đồng.

Bát đĩa đĩa thìa, com canh thịt cả bị gió cuốn tung; sĩ tử xanh mặt, sợ khiếp vía, hoảng loạn la ó tháo chạy, vừa khéo gây xéo, đá tung đồng lòn ngón vương vãi đang bữa trên sàn.

Tri Vi chết trăn đứng tại chỗ, trở mặt ra nhìn, nhìn kiểu gì cũng chẳng ra hình phạt sẽ giáng xuống đầu mình sau cơn đại loạn này, chỉ biết, bữa com hôm nay sẽ được lưu danh sử sách, để lại tiếng ‘thơm’ tới ngàn đời sau.

Trong cơn náo loạn, chợt nghe thấy đám hộ vệ của Lâm Thiêu hét to: “...Bắt nó lại! Nó dám đánh công...” Lại đối cách hô hoán: “...Lấy lệnh bài Trường An hộ vệ ra, áp giải vào cung!”

Có kẻ xông tới, vịn néo khuỷu tay của Tri Vi, có chi cười khỏ, không hề kháng cự.

Cổ Nam Y ngoái đầu sang, thấy cảnh đó, tức khắc một tia sáng xanh chợt lóe lên, ầm một tiếng kinh thiên động địa, đất bị rạch một đường sâu hoắm, vị trí ngay chính giữa Tri Vi và hắn, còn hắn đã chớp người, bay vút qua chỗ cô.

Trong cơn đại loạn không thể hình dung nổi, có kẻ chợt hét tường lên: “Mau báo viện trưởng, lập tức nghiêm trị!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Dị

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tri Vi thờ dài đánh thượt, trộm nghĩ, kể có mẹ La Sát nhà ông ở đây thì hay, không thì một hai ba bốn năm sáu đóa tiêu Kim Hoa ở đây cũng được.

Mọi ánh mắt sắc lẹm, bèn nhón như dao đều phóng về phía Tri Vi, chờ đợi giây phút đưa cô lên ‘đoạn đầu đài’.

Nghe tiếng hô hoán dôi non lấp bễ, Tri Vi chỉ ngoái đầu nhìn rồi cười khê, tự nhủ, số mình cũng rõ đa đoan, chạy đến đâu cũng có họa giáng xuống đầu.

Đám vương tôn công tử vốn đang co ro rúc vào một xó, nghe thấy thế bèn khũa khũa ngựa cổ lên cười, mặt mày hí hửng: “Ấu đả sĩ tử, đại náo học viện, từ xưa tới nay chưa từng có kẻ nào dám cả gan như chúng bây, nhất định phải tấu lên triều, trừng trị thật nghiêm khắc! Phải nghiêm trị, nghiêm trị!”

“Trị cả mà chúng mày ấy!” Sau tiếng chirr đồng, Thuần Vu Mạnh liền kéo theo mấy huynh đệ xông vào đám đá túi bụi.

“Đám đá đồng môn, náo loạn học viện, giới, các người giới!” Vừa được đỡ dậy từ trong đồng hồn động, Li quân sự gần tím tái mặt mày, vung quai cầu sắt ném thẳng vào đám học trò đang quần nhau chí tử giữa phạm đường.

Dưới đất, Yến Hoài Thạch lên thờ tay với hai tờ ngân phiếu rút gần chỗ mình rồi nhét luôn vào người – Số ngân phiếu này mới được rút vào túi của mấy gã đặc vệ, ai ngờ, phong ba nổi lên, người ngã tiền rơi, bèn nhanh tay le mắt nhặt về giữ dật, không tính biểu tiếp – Dù gì, sự đến nước này, biển vàng núi bạc cũng chẳng thể lo lót nổi!

Hối lộ – được phép, phung phí – lấy đâu ra?!

Lâm Thiều được một đồng hồ vệ xúm xít đỡ dậy, tóc tai rối bù, mặt mày lem luốc, đoạn chỉ thẳng vào mặt Cổ Nam Y, quát: “Giết chết thằng nhãi này! Dem thiên, dem luộc, dem chiên, dem nướng!!!!”

Lại chỉ Tri Vi: “Giết nốt...” Mới được nửa câu đã im bặt. Ngán ngừ một lát, lại quay ra chỉ Cổ Nam Y: “Dem thiên, dem luộc, dem chiên, dem nướng!”

“Chờ chết đi con!” Gã cụt ngón cười đều nhìn hai người: “Viện trưởng đại nhân sẽ xử chết chúng bây!”

Giữa vòng vây không một kẻ hở, Cổ Nam Y bỗng loang loáng lao tới chỗ Tri Vi. Chẳng hiểu đã dùng cách gì, chỉ biết vụt một cái, nhanh gọn lẹ như chỉ luân kim, xuyên qua vòng vây thịt chặt, bỏ tới chỗ cô, có lẽ cảm thấy dịch ý xung quanh quá nồng, như guom tuột vỏ nõ gương cung chỉ chờ chém giết.

Chứng kiến thân pháp xuất quỷ nhập thần của hắn, đám người lỗ nhỏ bên cạnh bỗng run rẩy bầy, trong cơn sợ hãi khó kiềm, mắt liền thấy ngón tay bạch ngọc của hắn bắt thần vươn ra, sáng loáng vì dịch như bóng tuyết, chìa thẳng về hướng tên hồ vệ đang trời tay Tri Vi...

‘Bựt’ một tiếng, cực thanh cực mãnh, như sợi chỉ căng trên khùng thêu bị bứt nhẹ, một tia sáng chói lòa, từ mảnh mai hóa chẳng chập, như ánh chớp vụt lóe giữa trời giông, đánh về phía Cổ Nam Y.

Ngón tay của Cổ Nam Y, liền bị ánh chớp im hơi bặt tiếng kia bắn chệch hướng.

Tri Vi thất kinh, lần đầu trông thấy Cổ Nam Y bị kẻ khác chặn đứng đường công kích.

Rồi có kẻ nhặt giọng: “Đừng đánh nữa.”

Giọng điệu uể oải, dừng dừng.

Kéo theo yên ắng bao trùm.

Quay đầu, trước cửa không biết từ lúc nào đã xuất hiện mấy bóng người lạnh mặt trầm ngâm nom phạm đường tan tác chìm muông, toi bởi hoa lá. Đứng đầu là một gã trung niên trong bộ nâu trầm diêm trang, trời chẳng ời bức cũng phe phẩy chiếc quạt trong tay, đôi mắt buồn vui đều ngời sáng tinh anh, dung mạo phong tình bạc bẻo ngút trời, vạt áo hững hờ nửa lộ hăng xương quai xanh mướt mắt.

Giờ Ất, ngày Giáp, tháng Bính, năm Đinh, một các bạc cũng không mang, vạt tường nhảy vào ki viện, phong lưu một trận với gái giang hồ, rồi bị bảy đóa kim hoa vác dao rượt đuổi, ngã cảm mặt dưới chân Tri Vi...Đại thúc mặt mo!

Tiểu Tân, Tân Từ Nghiến.

Tuy nhiên, lang thúc tiểu Tân gian ngoan xảo quyết của bữa đó đã được tùy cơ ứng biến, hóa thành nho sĩ trữ danh đỉnh đạc ung dung, chỉ tự tiểu phi tiểu nhìn phạm đường tanh bành khói lửa, liếc Tri Vi một cái, ngao ngán hỏi: “Lại đánh nhau à?”

Tri Vi cảm thấy chữ ‘lại’ này cực dễ sinh suy diễn đoán mò.

Một toán người bỗng nhào qua, đua nhau thêm mắm thêm muối kể lể sự tình, rằng là tùy tùng bảo bối nhà cô cậu có chút võ vẽ hon người, hống hách bạo ngược đã quen, vô cớ gây hấn sinh sự, càn tâu ráo máng chặt tay chặt chân người ta...

Khua chân múa tay dẫn chứng minh họa hùng hồn, ngôn ngữ thoát ra rặc mùi tân tươi, đậm chất kích động, khiến người hỏi thương tâm, người nghe rơi lệ, ngay cả chủ mưu là Phượng Tri Vi đứng bên cũng phải ngậm ngùi phẫn uất, tự phi nhỏ mình là tên lông lang dạ sói, tàn bạo vô nhân đạo nhất trong thiên hạ!!!

Cổ Nam Y vẫn giữ thế ngọc điêu hoàn hảo đứng đó, chẳng hề để tâm đến Tân Từ Nghiến đang đứng giữa vòng vây, từ lúc chiêu thức bị chặn đứng, mọi chú ý của hắn đều dồn vào kẻ đứng sau Tân Từ Nghiến.

Hắc trường bào choàng qua lớp áo trong nâu đỏ, mặt nạ gỗ lạnh lùng khiến dung mạo muôn phần cứng ngắc, ánh mắt thờ ơ nằm ngoài cực diện nhón nháo hiện tại, cũng phớt lờ cái nhìn chăm chấp của Cổ Nam Y, tựa như kẻ mới phi kiếm đánh bật chiêu nhất dương chỉ ban nãy hoàn toàn chẳng phải gì.

Tân Từ Nghiến chỉ cười cười ngồi nghe, mặt khê neho phóng qua nhìn huynh đệ họ Lâm được hộ vệ bao quanh phía đằng kia.

Tội trạng cáo xong, thiết nghĩ, nhiều đó cũng đủ tố tụng Tri Vi vào tù ngục mười tám lăm, bèn hải long thò hết miệng mồm lãnh lờ hót như khướu lại, lặng lẽ chờ đợi thời khắc phán quyết vận mệnh của tiểu tử Ngụy Tri.

Giữa bầu không khí chìm lắng ghim gang hơi thở, chỉ thấy Tân Từ Nghiến chậm rãi chìa đầu quạt về phía Phượng Tri Vi đang đứng ngoài vòng vây.

Tri Vi thờ dài đánh thượt, trộm nghĩ, kể có mẹ La Sát nhà ông ở đây thì hay, không thì một hai ba bốn năm sáu đóa tiêu kim hoa ở đây cũng được.

Mọi ánh mắt sắc lẹm, bèn nhón như dao đều phóng về phía Tri Vi, chờ đợi giây phút đưa cô lên ‘đoạn đầu đài’.

Yến Hoài Thạch đang trốn dưới gầm bàn loạt xoạt đếm ngân phiếu, ngầm tính cách xuất vốn ít thu lời nhiều.

Lâm Thiều mím môi, dùng dằng do dự.

Thuần Vu Mạnh mặt hầm hầm sát khí, vuốt hờ vạt áo, ra hiệu cho các huynh đệ trong Quần sự viện.

....

Đầu quạt bỗng từ người Tri Vi lia sang hướng khác, lập tức vang lên tiếng chi điểm liên từ ti.

“Trò! Trò! Trò! Trò! Trò!” Đềm thẳng một hơi năm trò —— Liên tiếp từ Điều công tử cụt ngón nát tay, Lâm Thiêu tai bay vạ gió, Lâm Tế nhơ nhả thăm trầm, Thuần Vu Mạnh nghĩa khí hào hiệp, đến Yến Hoài Thạch đầu cơ trục lợi.

“Đường đường là sĩ tử Thanh Minh đình đình đại danh, lại dám ngang nhiên đâm đá làm càn, gây mất trật tự trị an như mấy kẻ đầu đường xó chợ dưới con mắt chứng kiến của bao người trong chốn phạn đường thanh tịnh tôn nghiêm! Sách thánh hiền thường ngày đem học, nhét hết xò nào rồi, HU?”

Tiếng hạch hơi bằng âm mũi trầm vang danh sắc sau chót vang lên, tức khắc Hừ ngắt bao người. Kẻ bị chỉ điểm, kẻ đứng chứng kiến đều há mồm tròn mắt chà hiểu Tân viện trưởng tính giờ trò gi.

Rõ ràng bên Tri Vi ra tay đánh người, gây náo loạn trước, tại sao lúc luận tội lại đổ hết lên đầu mấy kẻ bị hại và những người liên quan thế?

Được rồi, Điều công tử mới là kẻ đầu têu sinh sự trước, bị trách là đúng rồi; Thuần Vu Mạnh kéo quân đến ‘góp vui’, gây thêm náo loạn, cũng coi như phạm phải quy củ; nhưng thế quái nào lại liên quan đến huynh đệ nhà họ Lâm và Yến Hoài Thạch?

“Các trò!” Tân viện trưởng lấy giọng mèo đực ngáy cái gầm ghè các môn sinh của mình: “Đều bị nhốt vào tịnh phòng tự kiểm điểm bảy ngày, trò nào dám thò ra cửa một bước, đánh gãy chân, tổng khởi viện!”

Nghe ông phán xong, Điều công tử tròn trắng mắt, ngất thẳng cẳng.

“Ông!” Lâm Thiêu tức trào máu, gân cổ lên gào: “Ông dám đổi trắng thay đen! Ta sẽ về máchTa sẽ....Ta....”

Chưa kịp gào hết câu đã nhận ngay một cái liếc xéo của Tân Từ Nghiên, đôi mắt đào hoa chỉ biết lúng liếng dong đưa chưa từng uy hiếp được ai nhưng giọng nói lại rừng rợn âm lãnh như ác quỷ đội mồ chui lên: “Mách ai? Đã bước chân vào Thanh Minh viện thì phải chịu sự quản thúc của Tân Từ Nghiên này, bắt kẻ kẻ đó có là ai cũng phải tuân theo!”

Lời dứt, ông áo phất mạnh vô tình, đặc vè văng lênh, nhào vào đôi áp giải. Lâm Thiêu nghẹn họng, tức quá gơ tay ra hiệu cho họ vệ, Lâm Tế ở bên bỗng ghim tay hấn xuống, biểu thị họ vệ cầm mạnh động, đoạn chấp tay khom lưng bái Tân Từ Nghiên một lạy, kính cẩn nhẹ giọng: “Vâng, chúng trò gặp chuyện bất đồng lại không biết đi hóa vi quý, còn mượn cớ xé ra to, quả thực tội đáng muôn trách, chúng trò xin lãnh phạt ạ.”

Tân Từ Nghiên ‘ừ’ một tiếng, liếc nhìn Lâm Tế.

Thuần Vu Mạnh mặt mày hớn hờ, lịch tới chỗ Tri Vi, báo tên đang vận néo khuỷu tay có: “Buông ra, buông ra đi Nghe lệnh của viện trưởng.”

Một toán người biểu cảm đa mang ngay tức khắc bị áp giải tới tịnh phòng. Kỳ quốc nhất là hung thủ đầu trò, Cổ Nam Y – Cổ thiếu gia, lại được coi như không khí, chà ai ô ê bảo sao, chừng như đã lãng quên sự tồn tại của hắn.

Thế nhưng hắn lại chẳng quên bốn phận của mình – Thấy Tri Vi bị giải đi, hắn cũng lướt người theo sau. Tri Vi ngược mắt nhìn khách lang chờ đợi nhân một cái ra chiều thần phục sát đất —— Nhắc ý đã biết Cổ Nam Y là dạng chi nên dùng mưu bày bố không nên dùng cường quyền thúc ép, quả là thần!

Phía sau hậu viện là chái nhà chuyên dùng để giam phạt môn sinh phạm lỗi, phòng rộng một trượng, chia làm bảy tám gian, trong bảy một giường một bàn, lỗ thoáng cũng là cửa sổ, thông thiên tít trên nóc nhà.

Tri Vi đếm nhẩm, rồi thăm kêu khéo, vừa vận mỗi người một gian.

Cô bèn mở một gian, trước khi đóng cửa liền được ném một câu: “Tự ngồi kiểm điểm, bảy ngày sẽ thả!”

Bảy ngày.

Tri Vi quay đầu, lần trong đoàn người là đáng đáp ứng dung tự tại của Tân Từ Nghiên, tay chấp sau lưng đứng từ xa quan sát, gương mặt ngời ngời thích thú, duy có đôi mắt thăm trầm lạnh lẽo khó dò.

Được thôi, bảy thì bảy...

Tri Vi bèn cười tươi, đợi hết bảy ngày cảm tức, có lẽ mọi chuyện sẽ lại đầu về nếp đó thôi.

Trong gian phòng nhỏ nhốn nháo cật tạch, Tri Vi ngồi khoan chân xếp bằng, nhắm mắt chìm vào suy tư, vừa hay, nhân có dịp yên tĩnh, luyện chút khí công trong cuốn võ cũng tốt.

Mỗi lần luyện theo cách điều hòa chân khí trong cuốn võ thì cô đều thấy cơ thể khoan khoái dễ chịu lạ thường.

Không luyện được võ công thì luyện khí công, áp chế luồng hơi nóng quái dị trong người cũng hay. Một kẻ đương xuân thì phơi phới, cuộc sống tươi đẹp đang rộng mở vẫy chào như cô, sao có thể để đến năm hai mươi đã từ già cỗi đời được chứ?

Trên mái bông vang lên tiếng lục cục, cô bèn ngửa cổ lên nhìn thì thấy Cổ Nam Y đang tay trái ôm gối của hắn, tay phải cầm chân của cô, lù lù ngồi bên ô thoáng...

Đêm khuya thà bóng buồng dài, trăng vàng lấp ló sau rừng cây cao. Cổ liền quanh quệ hình hài, pháp phù dung mạo, lại dài che đi. Thọa nôm thanh thoát lạ kỳ, xuyên xang đào đạt chớm vịnh làm thơ. Ngó ra chân gối ôm ghì, vắn vò thơ phú cũng tụt ngang hông...

Thấy có ngăn lên ngó mình, Cổ Nam Y bèn từ từ đáp xuống, quen chân quen tay ôm gối ôm chân leo lên giường nằm ngủ.

Tri Vi thờ dài, khẽ khọt khuyên như: “Thiếu gia, thiếu gia ngủ cách vách tôi không được à? Cự ly cũng rất gần mà.”

Đáp lại lời cô là một cái chân bay véo lên bần.

Thôi được rồi...Thiếu gia muốn cô ngủ bần.

Tri Vi ai oán trông trăng thờ dài, đoạn ai oán chặt vật bô lên bần, mới gác được cái chân lên đã nghe thấy tiếng Cổ Nam Y buông ra một câu khó khốc: “Thứ đó uống ngon, mang một ít lại.”

Tri Vi ngoái đầu: “Hả?” một tiếng.

Rồi thấy Cổ thiếu gia cực kỳ nhưng nhỏ, đưa tay lên môi, vắn vè.

Tịnh phòng không đèn, chỉ có bóng trắng mờ ảo hơi sương hắt vào qua ô cửa nhỏ, mạng che thoáng vén hé lộ đôi môi anh đào căng mọng tươi tắn, ngón tay bạch ngọc thon mảnh trắng nõn khe khẽ mân mê, lưu luyện miết trên cánh môi non nớt phong tình, như đóa hồng tuyết lên e ấp hề nở trên đỉnh tuyết son cao chực vạn trượng, kinh điểm biết bao hoài vọng của thiếu nữ thế gian.

Miệng cười chum chim hoa ngâu

Mưa đêm rả rích, xuân trong tiểu lâu

Tâm Tri Vi bỗng nảy lên đập thành thạch.

Thứ quyền rũ nhất thế gian này chính là nét ngây thơ mê cảm, vì lẽ mờ chẳng biết nên mới thu hút lạ kỳ.

Hiển nhiên, Cổ Nam Y nào hay biết ý cười mơ màng đầy vẻ vắn vương đó cuốn hút mê cảm ra sao, chỉ biết mình vô cùng hoài niệm thứ hương vị kích thích cay cay chưa từng một lần chìm lạc trong cỏi hư vô của hắn.

“Giờ lấy đâu ra rượu...” Giây phút sực tỉnh, Tri Vi bèn lên tiếng vận hỏi, vô thức nhớ lại động tác uống rượu trong đêm đó, mặt bỗng đỏ hây hây.

Đò xong thì phùng phùng phần nộ, sao hắn không đò mặt? Chẳng lẽ Cổ thiếu gia hắn tưởng uống rượu thì phải liếm láp mút mát thế à?

“Muốn uống...” Cổ thiếu gia nào có để tâm đến lời của người khác bao giờ, chỉ một mực quan tâm đến bản thân mình thích gì thôi.

“Không có!” Tri Vi gắt gỏng.

“Có!”

Thình lình có tiếng nói vọng ra từ dưới chân tường, Tri Vi giật thót, đoạn cúi xuống nhìn thì thấy chân tường sát vách có một cái lỗ, còn kẻ phát ra câu ‘có’ chính là Thuần Vu Mạnh, giọng hần đầy vẻ đắc ý: “Rượu gì cũng có, thích Nữ Nhi Hồng thượng hạng hay Đại Mạo một ly say?”

Tri Vi choáng – Kiểu này Thuần Vu Mạnh thường bị phạt tự kiểm điểm trong đây rồi, ngay cả chân tường cũng bị hắn khoét thành lỗ, rượu ngon cũng thủ sẵn không ít!

Một bình rượu lập tức được chuyển qua, Tri Vi toan đón lấy thì đã bị lẳng mất tay trên trước khi kịp chạm vào bình.

Đoạn cô chết trân đứng nhìn Cổ thiếu gia vén mạng che, nhón tay chấm rượu quệt lên môi, sau đó là lưỡi liếm quanh...

“.....”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 23: Rượu không say người tự say

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nhà nhỏ, tay áp má khẽ.

Tri Vi dòm khóc, ề chế xót xa...

Tri Vi thẹn quá hóa giận, rủa thầm: Tên nhóc này tính giết người không dao à?

Mặt cô thoát trắng chuyển hồng, thoát hồng chuyển đỏ, thoát đỏ chuyển xanh, muôn hồng nghìn tía, sinh động kỳ ảo như tác kè...

Trần trời nhìn hân mướt nhẹ liếm khẽ từng giọt rượu, như cảm thấy ‘uống’ rượu kiểu này rất hay ho. Nửa khuôn mặt trắng nõn thấp thoáng dưới mạng che như trắng non lấp ló sau đầu hè, quyền rũ xõn xang đến tận ngấn thôn thức.

Động tác ngây ngô hồn nhiên, vô văn gơi cảm kia cứ vô thức lặp lại, khiến người ta bất giác lầm lã tự tưởng vẩn vơ, cũng gây sát thương tuyệt đối, hoàn toàn đánh bại một Tri Vi lạnh lùng cơ trí của thường ngày.

Chợt bừng tỉnh, đoạn không thể đứng nổi, bèn lao qua, liều mạng giắt phăng bình rượu trong tay Cổ thiếu gia, gất lên một câu trước khi hân kịp nói điện: “Uống rượu phải thế này!”

Liền ngửa cổ, tu ừng ực, tự rủa mình, uống uống, uống cho chết quách luôn đi, sống kiểu này mệt mỏi lắm rồi!

Cổ Nam Y ‘ồ’ lên một tiếng, như đang thích chí phát hiện ra cách uống rượu đích thực, nãy giờ hân cứ bực mình, sao nhắm nháp cả buổi vẫn chẳng ra thứ hương vị đặc biệt hóm đó?

Hân đứng ngheo đầu, lơ mơ suy đoán đây là rượu, lại nhớ có người từng bảo hân chỉ được uống chút thôi, nhưng mà, hân là hân, người ta là người ta, can hệ gì tới nhau?

Trong thế giới mười tám năm chật hẹp kín kẽ của hân, chỉ có quái dị và vô cảm, thứ mùi vị kích thích mới mẻ kia, hân cứ muốn thưởng thức mãi.

Bên vót tay gạt vể, có gì học nấy, nửa bình còn lại dốc một loáng hết veo, quệt miệng vô cùng sáng khoái.

Nửa bình yên trí nằm trong bụng, hương rượu hăng hăng vẩn vương nơi đầu mũi quyền cùng cảm giác se se lạnh lạnh nơi đầu lưỡi, khiến người ta ngây ngất chìm lạc trong men cay.

Tri Vi cũng ngất ngư chuyển chaoáng, thắm kêu quái lạ, trông mình liêu yếu ề uột thể thối chứ thực ra càng uống càng tỉnh, cơ mà hôm nay sao lại có triệu chứng lướt khướt thế này nhỉ?

Láng máng có tiếng Thuần Vu Mạnh thì thảo qua lỗ thông: “...Mỗi người một chén, uống quá sẽ nằm chết giấc nguyên ba ngày đấy! Số còn lại trả huynh đi...”

“.....”

Tri Vi tức lộn thành, Thuần Vu Mạnh khôn nạn, sao không nói sớm?

Đoạn hên hực cười gian, nhét hết đất cát vào bình rượu rồi không rời tuần qua lỗ, lấy ghế chặn hậu, bỏ ngoài tai mấy tiếng ai oán than vãn của Thuần Vu Mạnh.

Việc xong hí hửng đứng dậy thì chợt thấy men rượu xộc thẳng lên mũi, máu chảy rần rần lên não, văng vắt cuồng quay, vội lấy tay ôm đầu, người ngom bức bối kinh khủng. Thoảng có hơi thở thanh mát đầu đó quanh đây, quán quyền hòa lẫn luồng nhiệt lưu sục sôi trong người, dần dà đập đi ngon lửa thiêu đốt tâm can, song từ chi lại bủn rùn, chân bồng mềm nhũn rồi khụy xuống, bịch một tiếng, ngã vào thứ gì đó.

Da mặt man mát, ngán ngắt hương hoa, êm ả ấm áp, như gối của Cổ Nam Y!

Lồm cồm chống tay gượng dậy, đồng sàng cộng chẩm với kẻ khác không phải là lẽ sống của cô. Lúc chống tay vẫn lơ mơ nhớ ra một chuyện, từ lượng của Cổ Nam Y quả là cao, nóc hơn nửa bình mà vẫn thư thái ung dung, sừng sững như núi, chái dúi dúi chống chèo như cò...

Trước mắt bỗng rực rỡ chói lóa, không phải vầng trăng rơi xuống phòng mà là Cổ Nam Y thốt nhiên giắt phăng lớp mạng che ngăn năm lưu huyền đội trên đầu ra.

Trăng đã qua cửa, phòng tối ngập nhờ, song chỉ với động tác bỏ mạng che của hân, lại có thể phát quang lấp lánh như hằng hà sao sa giữa trời đêm thâu.

Đôi mắt trong trẻo long lanh như muôn vạn vì sao ấy rồi cuộc ngồi sáng tới mức nào? Như tuyết liên hoa tinh khiết bập bềnh trôi xiết giữa dòng xoáy tan chảy của băng tuyết ngàn năm trên dãy Hồ Trắc Cách Đạt Mộc Tuyết Sơn? Hay là bảo châu quý hiếm vô song do trai ngọc ngàn năm dùng sinh mạng nuôi dưỡng dưới đáy Hải Phận Kim Sa ba nghìn dặm?

Ngán quang chói lọi cận kề gang tấc, mê mẩn chìm đắm đến lâng quên tất thảy.

Do quá chói lọi, thần trí nên Tri Vi hoàn toàn không thể nhìn rõ đôi mắt ấy rồi cuộc đẹp đẽ ra sao, dung mạo ấy tuần tú nhường nào, chỉ biết khác sau, khuôn mặt ấy ghé sát lại, thậm thi một tiếng nồng nàn ấm say: “Nóng...”

Máu sục sôi trong huyết quản, nóng như thiêu như đốt, thấy có vật thể lạnh lạnh thom mát nằm bên bên áp sát lại, coi đôi má lạnh toát của cô gái đang vùi đầu trên gối kia là cực băng cứu cánh.

Mặt kề mặt, môi kề môi, hơi thở thuần khiết ngây ngất hương hoa càng thêm nồng đượm, khẽ nhấc tay, ôm lấy hai bên má của đối phương.

Tay to ôm gọn lấy má nhỏ, lớp mặt nạ da người khiến hân khó chịu, bèn gấp ngón tay búng nhẹ, gò má ngọc ngà trơn láng của thiếu nữ lập tức bừng sáng rạng ngời trong đêm.

Khe khẽ mỉm cười, cực kỳ hài lòng với cảm giác lạnh mát láng mịn tron tuyệt trên đầu ngón tay, bèn vùi khuôn mặt nóng hằm hạp của mình tới, cọ qua cọ lại...

.....

Tri Vi đứng tỉnh, chết sững một hồi.

Động tác của hân quả thực đã vượt quá sức tưởng tượng của cô...

Hơi thở thanh mát của hân cứ vẩn vơ nơi đầu mũi, hăng mi dầy rậm cứ cả cạ quanh mắt, coi hai bên má như hai cực băng lạnh, ôm trong tay chà này, xát này, dụi này, cọ này, miết này, hết bên này qua bên khác, không ngừng trùng lặp như vẫn thấy chưa đủ.

Nhà nhỏ, tay áp má khẽ.

Tri Vi dậm khóc, ề chề xót xa...

Xấu tốt gì cô cũng là khuê danh thực nữ, từ nhỏ đã được răn dạy dỗ lễ giáo gia phong, thù thân như ngọc, dù giờ, bị cuộc sống vầy vò chà đạp, không ngóc nổi đầu, nhưng cũng không thể cam chịu hạ mình đến mức làm cục băng hạ nhiệt cho một gã đàn ông mới quen được!!!

Băng? Phải rồi! Do mình mát hơn hẳn!

Sực vỡ lẽ, bèn ra sức vật khí thu lại luồng hơi lạnh đang lấn át luồng hơi nóng trong người, tức khắc hai má cô hấp háy ửng hồng, nóng bức râm ran.

Rất mau, Cổ Nam Y liền thấy thứ mềm mại mát lạnh láng mịn như ngọc vốn đang được mình thỏa thích chà xát trong tay hết mát mát rồi, bèn thất vọng buông ra. Song cơ thể vẫn hăm hấp nóng lên từng chấp, bứt rứt khó chịu khôn nguôi, mãi chưa thấy thuyền giảm, nghỉ ngơi thế nào bèn lần tay xuống nút áo.

Cởi phẳng lớp trường bào bọc thân kín kẽ suốt bao năm

Rõ ràng say mềm nhưng động tác lại cực linh hoạt chuẩn xác, chỉ thấy ngón tay hần nhoáy nhoáy cời nút. Thoắt cái, cần cổ nồn nà, hàng xương quai xanh tinh xảo mấp mô hoàn hảo liền được phơi bày ra trước mắt Tri Vi. Đẹp kinh tâm động phách, đẹp si dại xuyên xao, ngay cả thần tiên trên trời cũng khó lòng khắc họa được nét đẹp – đường cong quyến rũ mê hồn ấy.

.....

Đầu Tri Vi nổ tung

Phật tổ đại tội đại bị của con à, sao người cứ luôn dùng đủ mọi chiêu thức quái đản để gây vò hành hạ con vậy???

Cô rớm nước mắt nhào qua, bắt chấp tất cả phóng thích luồng hàn khí mới thu về xong, chia đôi má như hoa như ngọc về phía hần, van vi khẩn nài: “Đừng cời, đừng cời, đây đây, sờ này sờ này ____”

Do bật quá mạnh, cả người mất đà, liền húc đổ gã đàn ông đang bận bịu cời áo! Men say bùng nổ, đầu quay quay mắt hoa hoa, thế rồi lăn ra, bất tỉnh nhân sự...

Trong gian nhà nhỏ tối om, kẻ nằm – người dề đều đặn phập phồng thờ khê, vì vu chới với tới từ quốc bỗng lủi, vô ưu vô phiền.

Gian bên, Thuận Vu Mãnh buồn tỉnh ngồi nâng bình, ngựa cổ định nốc cạn, nào ngờ đất cát đầy miệng, sặc sụa nồn thốc nồn tháo, đoạn la lên oai oái: “Uống hết rồi à??? Hết rồi à???”

.....

“Tinh mau! Tinh! Tinh mau!!!”

“Tinh dậy mau!”

“Khốn! Vẫn chưa chịu tỉnh hả?”

.....

Tiếng ai rả rứt ngân hoài,

Xa trời cách bề dân về bên tai.

Ó la, chi chết, thốc gào,

Nhiều phiền bao mộng của người chiêm bao.

Tri Vi khần khầu cựa mình,

‘Ôm chần ghì gỏi’, quyết vờ làm tỉnh...

.....

“Bốp!”

Một tiếng khô khốc.

Trận bị thứ gì đó lộng thẳng vào, đau đớn rất rất khiến kẻ vùi đầu ham ngủ kia phải choáng tỉnh, vừa mở ra bóng đêm liền đập vào mắt, lừ đừ một lúc mới vỡ lẽ, hóa ra mình vẫn nằm trên giường trong tịnh phòng, còn trên nóc nhà là gương mặt trắng nõn thò vào qua ô thoáng.

Tri Vi chớp mắt, sờ mặt, cực mau đã mẫn cảm phát hiện ra mặt nạ đã bị tháo, cuống cuống sờ soạng lần mò để đeo lên, cũng may, trời vẫn tối, chắc kẻ kia cũng chẳng nhìn ra động tác của cô trong xó phòng dưới này.

Mới quờ tay đã đụng ngay lớp ‘chân’ mềm mại, tron láng, ẩm áp...

Bèn giật bắn, rụt về như phải bóng!

Không phải chứ....

Liền lấy hết can đảm căng mắt ra nhìn, quả nhiên rung rung phát hiện ra gã thiếu gia đang say giấc nồng bị cô nằm đè bên dưới...

Phân nửa khuôn mặt nằm trong bóng tối, yên tĩnh lim lặc say sưa, song lại chẳng vô sắc vô thanh vô cảm như thường ngày mà có chút bất an nhú đôi chân mày dưới cánh tay nờn nà đương vắt lên trán.

Chẳng hiểu sao, nom hần yên trí nằm ngủ thế này, Tri Vi lại thấy không gian bao quanh trầm lắng ôn hòa, môn môn gió xuân, giữa khuya thanh vắng, ngọc thụ hê nở quỳnh hoa.

Ánh mắt lưỡng lự lướt qua nửa dung nhan như ngọc ấy, đoạn với tay nhón lấy mạng che, khê kháng phủ kín mặt hần lại.

Cô không muốn ngắm, cũng không mong mới được chiêm ngưỡng nó.

Có những chuyện, không biết sẽ hạnh phúc hơn.

Lo xong chuyện, cô mới ngẩng đầu nhìn lên, bèn nhận ra kẻ mới ném đá đánh thức mình khi nãy chính là gã Lâm Thiêu tai bay vạ gió!

Hắn cũng bị nhốt mà? Sao giờ lại vắt vèo trên đó thế?

“Này! Nghe ta nói nè! Trời sáng là học viện sẽ bắt đầu khảo thí đó!” Vốn nóng nảy trợn trạo, Lâm Thiêu liền đi thẳng vào vấn đề: “Tên Tân Từ Nghiên chết đuối, hể nhốt là phải bày ngày, hần cố ý vùi dập chúng ta đây mà. Không được, tuyệt đối không thể để hần tác oai tác quái được!”

“Đợi chút!” Đầu vẫn văng vắt, nghe kiểu gì cũng thấy hằm hồ, Tri Vi vội ngắt lời: “Khảo thí là ba ngày sau mà!”

“Người nằm chết giấc nguyên ba ngày nay rồi!”

Lâm Thiêu bèn bụm miệng cười khì: “Ngủ y như heo. Gọi như hò đồ mà cũng chả tỉnh. Này! Mãi ta mới trón ra được đây, có đi không thế? Ta còn phải đánh bại người trong kì khảo thí này nữa đó!”

“Tôi đâu phải đối thủ của thiếu gia!” Tri Vi ôm cái đầu đang đau như búa bổ: “Tha cho tôi lần này đi, thiếu gia!”

“Không!” Lâm Thiêu gắt lên: “Chưa đánh đã chịu thua! Còn nghĩa li quái gì nữa? Hôm nay, kiểu gì người cũng phải đi theo ta!”

Xăng giọng tuyên bố xong, hần bèn tụt xuống, lát sau thì thấy một sợi dây thừng được thông vào trong.

“Tôi lại cứ tưởng thiếu gia đi cạy khóa mở cửa để tôi được đường đường chính chính bước ra cơ.” Tri Vi nhìn sợi dây thừng, cười méo xeo.

“Đù rồi! Những thứ Tân Từ Nghiên đã nói cũng sắp đặt, đâu dễ xoay xỏa thế?” Lâm Thiêu bắt đầu cau có: “Mãi mới lừa được tên gác cửa chạy đi nửa canh giờ, không mau lên là bị tóm đấy!”

Tri Vi ngoài đầu nhin Cổ Nam Y ra chiều lưỡng lự, thôi, thiếu gia vẫn mê mệt nằm đó, lý lời theo lại gây ra chuyện gì thì dờ, cứ lẳng lặng mà trốn đi thôi.

Nắm lấy dây thừng, chặt vật leo lên ô cửa, quả nhiên trông thấy tất cả đều tề tựu đông đủ, Thuần Vu Mạnh vừa thấy cô đã cười hì hê: “Thần rượu!”

Tri Vi trợn hẳn một cái, đoạn than vắn thở dài: Đại nghĩa diệt thân, ai thấu tỏ. Đáng cay ngấm ngấm, chịu xiên xỏ.

“Xuống đi, mau lên! Qua chỗ ta thay quần áo trước đây.” Lâm Thiều tí tón ra mặt: “Hôm nay nhất định phải đại náo trường thi cho thật hoành tráng vào, nghe báo phụ....Hoàng đế, thái tử cùng các thân vương đều đích thân tới ngự lãm đấy!”

Nắng mai le lói chân trời, treo đeo lợi suối, tỏ – mờ muôn nơi. Nghìn trùng sông núi nhấp nhô, như chìm như đắm trong tầm mắt cô. Rạng xuân ấm áp mơ màng, pháp phù xổng áo lộng theo gió ngàn.

Đứng trên nóc, Tri Vi nheo mắt, se sẽ thở dài: “Gió nổi lên rồi...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Dạ phùng

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thoạt thấy kẻ đó hiện diện, đầu Tri Vi liền nổ tung, kính hải giật lùi ra sau, còn kẻ đến chỉ chấp tay sau lưng, ung dung đứng trên hành lang, khẽ ngoảnh đầu sang, hòa nhã trò chuyện đàm ba câu xã giao với Thuần Vu Mạnh, chốc chốc lại lia ánh mắt sắc lém như dao cưa qua người cô, mặt cười – mặt gét người.

“Nếu đã có duyên hội ngộ, chi bằng ba người cùng đi thôi.”

Tầng sáng, trời còn tờ mờ tối.

Tri Vi chia tay đám đồng bọn ngoài tiền sảnh rồi về phòng thay đồ – Ba ngày say chết giấc, quần áo nhàu nhĩ, nồng nặc hơi rượu, nếu cứ điều bộ này đi lại lung tung thì chỉ tổ xấu mặt nhau thôi.

Song, thay đồ cũng chỉ là cái cớ, cô đang ngấm tình phải trốn khỏi học viện ngay tắp lự, thế nên mới đi được nửa đường, cô đã kêu đau bụng rồi tức tốc chạy vào nhà cầu, cật lực cái đuôi Yến Hoài Thạch.

Rượu vẫn xộc lên mũi, mãi chưa tan, cũng phải thôi, thứ rượu này xếp đầu bảng danh mục những rượu nặng nhất Thiên Thịnh, thần rượu cũng chỉ dám uống hai ly, lỡ ngó như Tri Vi thì đang quận bụng, quáng quàng lao vào một bụi rậm nồn thốc nồn tháo, đến khi mặt xanh mặt vàng được cho ra hết mới lừ đừ ngẩng đầu lên thì phát hiện ra quang cảnh xung quanh có chút quái dị.

Cây cối rậm rạp um tùm, vừa khéo che khuất tiểu lâu bên dưới, cửa nẻo đóng chặt, trong ngoài tối om như hủ nút.

Thoảng qua thì rất bình thường, giờ đi ngủ ai lại chong đèn, thế nhưng Tri Vi lại nheo mắt, chăm chú quan sát kĩ lưỡng.

Quanh nhà có bày trận pháp...Nhìn thì gần trong gang tấc, chứ đến được đó còn khó hơn lên trời.

Cô có thể vô tình lạc được đến đây, âu cũng nhờ vào quyền võ da nao kim tơ kỳ lạ kia, mấy bữa rảnh rỗi, cô toàn lấy nó ra ngồi mân mê nghiền ngẫm, trận pháp – bộ pháp đã sớm hằn vào não, biến thành phản xạ mất rồi.

Chỉ nghĩ một nỗi, vô hình trung lại đi lạc vào cứ địa trùng trùng nguy hiểm thế này, quá là họa vô đơn chí.

Bèn đứng thẳng dậy, toan bỏ đi, đầu mới ló qua bụi rậm đã phải nhanh chóng ngồi thụp xuống!

Bốn bề bỗng vang lên tiếng bước chân dồn dập, cộng hưởng cùng tiếng áo phật phật quất trong gió.

Hoa cỏ rào rào lay động, xua tan chút nắng yếu ớt từ mái xa vạm vỡ, thế nhưng, tiếng động đó vô cùng quái lạ, chẳng phải cây cối lay lắt theo gió mà là một khoảnh cỏ thấp lè tè xanh mướt rậm rì từ từ chuyển động.

Tức khắc, mấy vật thể đen sì lù lù nhô lên từ khoảnh sân mới mở ra.

Động tĩnh xung quanh như bị ghìm xuống mức thấp nhất.

Trong bóng tối ngập nhoang, dưới lòng đất bí hiểm bỗng lạng lè chui ra những vật thể không rõ hình dạng, sát khí rùng rợn tích tụ quanh cửa hầm gi sắt dần lan tỏa ra bốn phía – Cảnh tượng quý dị đến ghê người!

Tri Vi nằm mộp dưới đất, án binh bất động, qua kẻ lá liền thấy những vật thể kỳ dị đó từ từ nhô cao, đến khi hoàn toàn trồi ra khỏi lòng đất, cô mới nhận ra thứ đen sì sì mới này chính là đầu người!

Một đại quân từ lòng đất chui lên!

Tri Vi nín thở, càng dán chặt người xuống đất.

Tiếng rạt rạt như ào ào quét trong gió thỉnh thoảng vang trên đầu, một bóng đen như con dơi khổng lồ lượn qua không trung, lướt tới mái nhà, đến giữa chừng thì xoay người đối thế, chiếc mặt nạ gỗ lạnh tanh liền hiện ra giữa đêm tối ngập nhoang.

Là hắc y nhân bí ẩn đã cản đường công kích của Cổ Nam Y ba ngày trước tại phạm đường, lúc đó gã lừng lững như trái núi bất di bất dịch đứng ngay sau lưng Tân Từ Nghiên.

Gã đặt chân đáp xuống nóc nhà, nhẹ như lá rơi, vững như bàn thạch, rồi bất chợt phóng luồng mắt sáng quắc chăm chăm nhìn về hướng bụi rậm nơi Tri Vi đang nấp!

Hơi thở của Tri Vi như ngừng bật, hai mắt nhắm nghiền, thắc thòm không yên – Cao thủ võ lâm quý khốc thần sầu như gã, chỉ một ánh mắt giương lên, một tiếng thở se sẽ cũng đủ khiến cô rơi vào chỗ chết...

Gã lừ lừ đứng trên cao đối xuống, tựa lúc ngao canh cổng địa ngục; gió lùa phật phật qua ống tay áo như âm điệu chiêu hồn rừng rợn; mắt sắc đâm đâm chiếu về một hướng, chính là chỗ đất dưới chân gã mười trượng.

Mồ hôi sau lưng tủa ra ròng ròng, người Tri Vi càng dán chặt xuống đất, qua kính công xuất quý nhập thần của gã, muốn giết cô còn dễ hơn đi một con kiến!

Sóng hay chết đều phụ thuộc vào thời khắc này!

“Kẹttttt” một tiếng, cửa sổ bỗng mở ra, tuy khá khe nhưng cũng đủ khiến chim chóc giật mình bay toan loạn. Lầu hai đột ngột mở cửa sổ, một bàn tay trắng nõn vươn ra, kéo gấu quần của gã đàn ông đang lù lù đứng canh trên nóc nhà, may mắn làm sao lại thành công lôi gã vào trong.

Hú hồn hú vía, Tri Vi lúc này mới thở hắt một hơi, hoàn toàn chẳng hay biết mệnh mình đang cầm xuống đất.

Mới này kẻ vô tình cứu cô một mạng chắc chắn là Tân Từ Nghiên, ngoài ông ta ra, thì còn ai có bàn tay trắng nõn và đủ uy lực để kéo gã canh cổng đáng sợ đó vào nữa!

Dưới địa đạo vừa hé mở khi nãy càng trồi lên nhiều người, lâu sau mới tập hợp thành hàng dài dưới chân tiểu lâu, cuối cùng thì lạng lè tàn đi.

Xem chừng đại quân này đã được đặc huấn kĩ lưỡng, hành động cực nhanh gọn dứt khoát, ngay cả binh khí cũng được bọc kĩ trong vải, tránh thử ngăn quang sắc lạnh phát ra giữa đêm đen, dẫn dụ sự chú ý.

Còn việc chúng đi đâu và làm gì, Tri Vi cũng không dám đoán mò.

Trời sáng là bắt đầu khảo thí...

Câu nói của Lâm Thiều bỗng vắng vắng bên tai, người cô lại run lên từng chập, mồ hôi đầm đìa dính chặt sau lưng.

Thấy quân lính đã tản mác, cảnh vệ quanh nhà cũng thưa thớt dần đi, lúc này, cô mới lồm cồm bò dậy, định len lén ra khỏi cấm địa trước khi quỷ thần phát giác.

Kiểu gì cũng phải rời khỏi học viện ngay tức khắc!

Thế nhưng, vừa chạy ra khỏi chỗ nấp thì người đã chết sững!!

Chân như chôn tại chỗ, đầu óc trống rỗng bấn loạn, quên cả mọi cử động bản năng.

Cô nhắm mắt!

Đáng lẽ lúc này thì càng phải núp!

Địa đạo vẫn chưa đóng, chứng tỏ vẫn có người chưa lên!

Mà kẻ cuối đi lên, chính là...

Đủ thứ suy nghĩ liên xẹt qua não, nguy hiểm cận kề, chậm một bước là chết, nghĩ đoạn bèn vận khí lao vút về trước!

Chạy!

Song lại thốt nhiên nghe thấy tiếng cười trầm thấp chấn trước mặt.

Ý cười mát lạnh, không phải rét cứng, mà là mát lạnh! Như những bông tuyết li ti đọng trên những phiến lá mảnh khảnh, thấy phiến lá xanh non non mơn, căng tràn nhựa sống, liền lặng lẽ tan chảy, nhỏ giọt xuống tay người hứng, mang theo cái mát dễ chịu đã sớm dung hòa.

Sắc hoa vàng phai nở rộ trên nền nhung đen lật phật quất trong gió, in ngược bóng hình trong đôi mắt hoảng loạn của Tri Vi.

Thoang thoảng hương hoa dịu nhẹ vẫn vương nơi đầu mũi.

Liên nhận ra kẻ đó là ai, song cũng vì thế mà càng kinh sợ. Ba lần trước hẳn còn nhắm mắt làm ngơ, lần này, may mắn bỏ lo, cái chết lần về theo khoảnh khắc.

Bàn tay vốn chấp sau lưng liền vung ra như ánh chớp, đập thẳng vào Thiên Linh Cái của cô!

Nhanh như cắt, Tri Vi đã hụp người tránh chiêu đoạt mạng đó.

Cú hụp mau lẹ của cô liền biến thành chiêu ‘cầu sục bùn’, lúc nhào người, đầu liền cắm xuống đất, cũng khiến tay của kẻ kia chum hững giữa chừng.

Một tiếng ‘Ồ’ kinh ngạc pha lẫn nghi ngại vang lên, hiển nhiên, kẻ đó đang bất ngờ với chiêu thức quái dị của cô. Vừa nãy trông có lỏp ngóp bỏ chạy như kẻ chẳng biết võ công, thế mà loáng một cái đã có thể né ám chiêu lợi hại như vậy!

Tuy nhiên, lợi hại còn chờ phía sau nữa kia.

Chiêu hụp người mượn thế ‘cầu sục bùn’ đầu chỉ đơn giản có vậy. Chiêu này cô mới học từ trong cuốn vở, hay ở chỗ là chủ nhân của nó vốn là dị nhân chuyên nghiên cứu những thể vô kỷ quốc nhưng cực kỳ vi diệu, chừng như người đó chẳng hề bận tâm tới thân phận địa vị, chỉ cần có thể vừa đánh người vừa thoát chết thì tư thế gì cũng đem ra vận dụng. Thế nên, chiêu ‘cầu sục bùn’ liền được biến hóa thành ‘lưng cầu sục’, nghĩa là, khi người tiếp đất, toàn bộ da thịt khớp xương sẽ được thần biến vạn hóa, tạo thành thể lùn, lặn xa tới cả chục trượng. *(Lưng cầu: chỗ khôn...)*

Đương nhiên, Tri Vi vẫn chưa luyện đến thành đó, lúc co người, dùng hết sức bình sinh cũng chỉ lặn được mấy vòng, áng chừng tầm khoảng năm thước, thế nhưng nhiều đấy cũng là quá đủ.

Có tính kĩ cả rồi, sau năm thước sẽ là triển đất dốc, thuận đà có thể lặn được mấy trượng, hoàn toàn có thể nhân cơ hội mà tháo chạy.

Kẻ phía sau cũng chẳng lấy làm vội, chỉ thản nhiên đứng đó thích thú nhìn cô lặn lộn thế thảm. Cơ mà, trước khi có vượt xa khỏi tầm mắt lại bất ngờ xuất chiêu, giữa đầu ngón tay bỗng nhiên xuất hiện một cái nõ tính xảo dị hình dị dạng.

Có vẻ không giống được chế tạo tại Trung Nguyên, hai bên cánh cung cong như hình rắn, hai đầu mũi gắn tua hồng, tên nõ đỏ thẫm góc cạnh so le, như cây cung máu đột ngột bắn ra giữa đêm đen.

Chạm ngón tay, nắp tên, gương cung, gió thổi, cả độc được nở bùng khoe sắc, tua hồng lửa cùng tốc đen, mon trón lặn da trắng mịn như ngọc, giữa bình minh mờ ảo, hần rực cháy như quãng hồng rạng rỡ.

Mũi tên sắc nhọn nhắm thẳng vào lưng Tri Vi.

Phía kia, Tri Vi bỗng nhấc tay, đầu không ngoảnh, lưng không quay, bất chợt giờ cao một vật lùn không.

Một vật tròn dài, ngoài bọc kim tuyến, đuôi gắn khoen giắt, ngón tay cô dương móc chặt qua khoen giắt đó.

Là pháo sáng!

Dây cung đang căng bỗng chùng lại, trước khi mũi tên màu huyết dụ kịp lao đi, ngón tay kéo nõ đã im lặng thu về, rồi từ từ hạ xuống.

Nháy mắt, Tri Vi đã đầu xuôi đuôi lọt bật người phóng đi; kẻ kia chỉ lặng người đứng nhìn cô linh hoạt lách qua trận pháp bảy bố lắt léo chạy thoát thân.

Hừng Đông xa xăm, mặt trời dần lộ dạng, giữa nắng mai chan hòa, dáng hần tĩnh tại phong lưu tua nhã, nhưng chẳng ai biết, trong đôi mắt đen sậm kia lại là vực sâu hun hút, nhìn không rõ đáy.

.....

Nhảy bụi lùn cây ca một chặng dài, kết quả là người ướt mồ hôi. May có gió chồm mai thổi qua, nên cô mới thấy mát mẻ tí chút.

Vừa nãy, nếu không kịp thời lòi pháo sáng ra uy hiếp, đảm bảo mũi tên sắc lém kia kiểu gì cũng cắm vào tim cô.

Pháo sáng giờ lên ý như cảnh cáo đối phương – Giết tôi, được thôi, song trước khi tên kịp xuyên thủng tim tôi thì pháo sáng đã bắn lên rồi!

Thời khắc then chốt, sai một ly sẽ đi vạn dặm, sóng cuộn triều dâng chủ đích tràn bờ có khi lại bị lốc xoáy đội ngược ra biển, nuốt chửng thuyền bè chực sẵn. Kế hoạch bao năm dự trù đã được thực hiện tới bước áp chót, chắc chắn kẻ chủ mưu như hần cũng chẳng muốn bị một cây pháo sáng nhỏ nhoi dẫn dụ mọi người ủa ạt lao tới phá hồng mưu kẻ đã dây công bảy bố đầu.

Tri Vi dám cá, hần thà để cô trốn thoát rồi ngầm ngầm điều tra giết người diệt khẩu còn hơn để cô bắn cây pháo sáng lên trời.

Đều là người thông minh cả, đâu ai dại mà dao huyết chôn nhau!

Bên màn mê nghịch cây pháo sáng cứu nguy trong tay, cùng may, cô mới xin được Yến Hoài Thạch thứ này. Tuy hần có hộ vệ chực sẵn trong thành nhưng đã trót vào Thanh Minh viện bằng thân phận tùy tùng nên không thể lòi hộ vệ theo được, đành dắt pháo sáng phòng thân, cô phát hiện ra bên trên của hần một cây, chẳng ngờ, lại cứu cô thoát chết trong gang tấc.

Do không dám nán lại dây lâu, cô bèn lén vào một lối nhỏ không mấy người lai vãng, định bụng sẽ trốn khỏi học viện từ sân sau. Thế nhưng mới rẽ vào một hành lang heo hút, một bóng người đã nhảy bổ ra chắn đường, rồi nhe răng ra cười: “Tim mãi mới thấy, hóa ra là ở đây. Đi, đi xem hội thi thôi!”

Thuần Vu Mạnh!

Tri Vi dẫn mắt nhìn hần, mãi mới mở được miệng: “Chúng ta hằng bị cấm túc mà, xuất đầu lộ diện tại nơi trang nghiêm đó sao dặng?”

“Chà việc gì đâu! Chúng ta lên xem cơ mà, thực ra có lẽ tham gia cũng chẳng chết ai. Thi tốt, được vinh danh, viện trưởng lại chà mừng quýnh lên, xóa hết mọi tội trạng cho ấy chứ!” Thuần Vu Mạnh vô tâm vô tư lòi cò xênh xệch: “Đi mau!”

Tên gốc này, chết cũng không biết tại sao mình bị giết!

Tri Vi ngẩng đầu ngó sắc trời, ruột gan nóng như lửa đốt, bèn khề khàng khuyên như “Hay là chúng ta cứ quay về đi, đứng qua đó kiếm chuyện nữa, những lúc có hoàng tộc công thần tề tựu thế này, có chạy ra chen lẫn cũng chẳng tới lượt mình đâu...”

“Hoàng tộc công thần tề tựu, sao lại tính bỏ lỡ vậy?”

Một bóng người thong thả từ sau hành lang bước ra, cầm bảo tào nhạ, vật áo phiêu dương, nắng mai soi rọi vàng trắn cao quý tôn nghiêm, như muốn vãn ánh mây ngũ sắc rực rỡ tỏa sáng trên bầu trời.

Thuần Vu Mạnh sáng sôt ‘A’ lên một tiếng, đoạn hoan hi chạy tới bái kiến: “Điện hạ đã đến rồi ạ?”

Thoạt thấy kẻ đó hiện diện, đầu Tri Vi liền nổ tung, kinh hãi giật lùi ra sau, còn kẻ đến chỉ chấp tay sau lưng, ung dung đứng trên hành lang, khẽ ngoảnh đầu sang, hòa nhã trò chuyện dăm ba câu xã giao với Thuần Vu Mạnh, chốc chốc lại lia ánh mắt sắc lém như dao cứa qua người cô, mặt cười – mặt giết người.

“Nếu đã có duyên hội ngộ, chi bằng ba người cùng đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 25: Giao chiến

Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tri Vi rùng mình kinh hãi, hần khẽ nhếch miệng, mờ ám ghé vào tai cô, thủ thi tâm tình như người đến từ cõi mộng : “Mô hỏi sao lại rịn đầy tay người thế này...?”

Thanh âm trầm bổng, nét cười dung dị, pha chút đi dóm châm biếm, che giấu vẻ lạnh khốc âm hiểm khi quay ra nhìn thẳng vào Tri Vi. Tựa chĩa tể muôn loài thích thú nhìn chú hồ ly giao hoạt hết đường tháo chạy, rúm ró sợ sệt nằm dưới móng vuốt của mình.

Tri Vi cúi đầu, sợ sệt liếc qua bộ động thái hạo hại lúc này, áo dính bùn quần dính đất, loang lổ mấy vết hoa xanh hoa vàng do lăn lộn theo thể ‘lương cầu súc’ trên trời có khi này. Giờ báo Ninh Dịch không nhận ra kẻ hần mới giết hụt đang lù lù vác xác đến nộp thi họa có ma mới tin!

Đĩ nhiên, tướng mạo thật của cô thì có tài thánh hần cũng chẳng nhìn ra, có lớp mặt nạ che chắn, cô cũng thấy yên tâm phần nào, bèn thở khẽ một hơi, đoạn cười mỉm, khom lưng hành lễ cúi chào: “Ngài là Sở vương điện hạ phải không ạ? Nghe danh đã lâu giờ tiểu nhân mới được dịp yết kiến. Nay lại được đồng hành cùng điện hạ, quả là vinh dự của tiểu nhân.”

Ninh Dịch sững người, cảm giác thân quen bỗng xẹt qua tim, cứ ngỡ ngỡ mình đã thấy phong thái ung dung hiểm nguy không hề nao núng này ở đâu, song chỉ hoài nghi chốc thoáng, không dám đo truy cứu gì thêm, đoạn cười thầm khen tên nhóc này quả bạo gan, chẳng rõ sau lưng hần là nhân vật thế nào.

Tri Vi ngoảnh đầu, quay ra cười với Thuần Vu Mạnh: “Ban nầy Lâm Thiệu bảo sẽ cho đệ xem một thứ cực hay, Thuần Vu huynh có biết hần ở đâu không? Gọi ra đây đi cùng mình luôn đi, hần là kẻ khởi xướng, lỡ viện trưởng trách phạt thì còn có khiên mà lòi ra chần chừ!”

Thuần Vu Mạnh nghe xong thì hớn hờ cười, cho rằng chí phải: “Hai huynh đệ họ đang ở phía trước mặt kia, đệ nói đúng lắm, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, thế mới phải đạo chứ!”

Rồi oang oang gọi tướng lên: “Lâm huynh đệ! Lâm huynh đệ! Bên đây này!”

Tức thì có tiếng chân lật đật chạy tới, giọng Lâm Thiệu lạnh lãnh vắng lại từ xa: “Aiya! Đệ người ta đợi suốt từ này tới giờ, sắp bắt đầu rồi đó! Tô chức ở Giảng văn đường đó nha, nhanh chân lên chút đi, bắt đầu bây giờ kìa!”

Ý cười bên môi bỗng lạnh đi vài phần, nhân lúc Thuần Vu Mạnh chạy qua chỗ Lâm Thiệu liu tiu, Ninh Dịch cười gằn bảo Tri Vi: “Người cũng biết nhiều đấy nhỉ?”

Tri Vi chớp mắt ra vẻ vô tội, chỉ mỉm cười không đáp.

Cô không dám nói nhiều, dù sao Ninh Dịch cũng đã quá quen với chất giọng thật sự của cô, tuy học lỏm thuật biến thân từ giả ảo choàng, nhưng nói nhiều ắt sẽ sơ sẩy.

Lại một hồi dăm chiêu đấu nhãn nhìn nhau, một thì tiềm tàng sát khí – một thì chan chứa ý cười. Sát khí tiềm ẩn đang mưu tính phải giải quyết thứ mầm họa khôn lường, biết nhiều – giấu sâu này sao cho thật gọn ghẽ, kẻ tuôi cười giả là thì đang ngắm tính kế chu toàn để đánh nhanh rút gọn thoát khỏi nanh vuốt của con hồ mặt cười – mặt giết người này cho thật êm xuôi.

Phía kia, Lâm Thiệu hồn nhiên vô tư đang xón xác chạy lại, không rõ tại sao Lâm Tế lại không đi cùng hần. Nhắc thấy Tri Vi, Lâm Thiệu hoan hi ra mặt, Tri Vi liền nhoeo miệng cười chào hần, hần lại càng thêm hí hửng, nhưng nào có hay, sở dĩ Tri Vi cười tươi rồi như vậy là do đã thấy kim bài miễn chết của mình tới rồi.

Cô bèn tiến lại, khẽ nắm lấy vạt áo của Lâm Thiệu, có ý mà như vô tình, vừa dặt vừa quay, tức khắc vị trí của cả ba liền hoán đổi, Lâm Thiệu giờ đang lù lù chắn giữa cô và Ninh Dịch, đoạn cười tho lợ: “Đang tìm huynh đó, mình cùng đi thôi.”

Lâm Thiệu đứng tròn tim tròn mắt nhìn cô. Cũng phải thôi, đó giờ cô luôn ngoài nóng trong lạnh, tuy rằng niềm nờ chan hòa ấm áp tựa nắng xuân nhưng lại ngăn sông cách bể xa với thể nhân. Cứ chi thân thiết chủ động kéo người khác đi thế này là lần đầu tiên được cô đãi ngộ, hần bên lưng từng cúi đầu nhìn vạt áo mình đang nắm gọn trong bàn tay trắng nõn, lại bên lên liếc mắt ngó ý cười thấp thoáng bên môi chàng thiếu niên anh tuấn, bỗng ẹ thẹn gắt đầu, mặt mũi đỏ au.

Ninh Dịch nheo mắt nom Tri Vi, đoạn quay ra cười nói với Lâm Thiệu: “Thập nhất đệ, gấp lục ca mà không chào hỏi gì sao?”

Lâm Thiệu gạt mình, khó hiểu ngẩng lên nhìn Ninh Dịch, cơ hồ kinh ngạc tại sao hần lại đột nhiên tiết lộ thân phận của mình ra như thế.

Tri Vi đứng bên chửi thầm – Lục ca nhà người là thứ dễ tiện! Có ý vạch trần thân phận thật của người ra để ta không thể sống bước cùng người, để ta không thể lấy người ra làm lá chắn!

Chửi chán lại quay ra hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà hần, tuy vậy, mặt vẫn điềm nhiên bình thản như nước, chớp đôi mắt ngây thơ vô sở tội, thốt lên kinh hi: “A! Thiệu đệ, đệ là họ hàng xa của Sở vương điện hạ à?”

Được người ta bỗng nhiên gọi một tiếng ‘Thiệu đệ’ vô vản thân thiết, mặt của Lâm Thiệu thoát cái đồ gay, song cũng nhanh nhẩu tát nước theo mưa: “Đúng đó, đệ vốn là biểu đệ của điện hạ, nhưng họ xa tức xa lo à! Phải rồi, tiểu đệ xin vắn an biểu ca điện hạ.” Nói đoạn liền khom lưng ra về lễ phép.

Ninh Dịch mỉm chi cười cợt, từ tốn đáp lại: “Ừ, thập nhất đường đệ, lát phải nhớ bài kiến biểu di phu của đường đệ là Bệ hạ gia đấy nhé.”

Lâm Thiệu chết sững, lúc ngẩng lên thì mặt đã nhẵn như quai táo tàu.

Hệp hai giao đầu, Lâm Thiệu tiêu từ bị lòi ra làm lá chắn, kết quả bị đôi bên vắn vò, rách tươm xơ mướp...

Giăng vãn đường, danh xưng ứng với công năng, vốn dĩ là một quảng trường bao la rộng lớn, đá trắng lót nền, đá đen làm bậc, đại sảnh mái ngói lưu ly xây tận trên cùng, bao lon cửa sổ trang hoàng lộng lẫy, một dãy ngắm cảnh, hai dãy nghỉ ngơi, vào dịp long trọng đại lễ như hôm nay thì thành thánh địa dành cho hoàng đế, thân vương cùng công thần ngự lâm. Mọi cửa nẻo đều bố trí ngăn to mảnh bạc trắng muốt, ngoài không thấu trong nhưng trong lại tỏ tường từng đường đi nước bước của ngoài. Lâm vậy cũng vì muốn giữ tính uy nghiêm, thần thánh của hoàng gia.

Dưới quảng trường, trường quan lần lượt dựng sẵn hàng dài, sĩ tử bắt phần giàu nghèo xếp dài nối nhau chực chờ ngoài hành lang dẫn vào.

Giăng vãn đường mỗi năm được mở một lần, vậy nên Tri Vi chưa từng được nghĩa qua, giờ gặp dịp được ngắm đã mắt cách bày bố thiết kế hoành tráng bên trong thì hồ hởi phấn khích khôn tả, lại thích chí ngó quanh bên người đồng nghiệp, xem ra mọi môn sinh đều đến đủ cả.

Có mấy sĩ tử tón tóc chày từ phía sau ngang qua chỗ cô, vừa chạy vừa hô: “Nhanh nhanh! Nghe nói Sở vương điện hạ cũng đến ngự lâm, kiểu gì hôm nay cũng phải biểu hiện cho thật tốt vào.”

Có kẻ chen họng: “Thế à? Thấy báo điện hạ mấy năm trước cãi nhau long trời lở đất với Tân viện trưởng, sau đó không thèm đặt chân tới Thanh Minh chúng ta cơ mà!”

“Chuyện của bề trên, quan tâm làm thế để làm gì?” Sĩ tử nói đầu tiên bên trợn mắt nạt kẻ kia: “Tuy rằng Sở vương điện hạ bề tha thành thói, tắc trách lo là nhưng tài hoa thì vẫn còn đấy, có kết giao thì cũng đều là đại thần văn sĩ thanh tao, chẳng phải huynh luôn kháng kháng đòi chen vào Hán Lâm viện đó sao? Nhờ đâu điểm phúc được lọt vào mắt của ngài thì tương lai rộng mở, tiền đồ thênh thang!”

Lại một toán môn sinh của Chính sử viện chen chúc lẫn qua, đa phần đều lao xao bàn tán, làm sao để bề hạ dễ mất đến mình, thế nào để định hót bọ đỡ thái tử, ra sao thì Tề vương – Nhị hoàng tử tính thông võ nghệ mới chú trọng đến mình, môn men bắt chuyện thế nào để lấy lòng thất hoàng tử thanh cao nhô nhô... Do những người đứng đầu triều đình đều đến ngự lâm nên sĩ tử nào cũng lao nhao chen lẫn, háo hức bội phần.

Không đặt chân tới Thanh Minh viện à? Mới này còn ung dung dẫn theo một đại quần đàn hàng thăm viếng tại sân sau kia!

Cãi vãi từ mặt Tân viện trưởng à? Sáng sớm tinh mơ viện trưởng đại nhân còn chờ sẵn trong nhà nghênh đón hần kia!

Tuy lòng thầm chế giễu cười nhạo nhưng mặt mày vẫn rạng ngời phấn khích: “A... Điện hạ, danh vang của người quả là ngoài sức tưởng tượng, có thể đồng hành cùng điện hạ, quả thực là điểm phúc ba đời của tiểu nhân!”

Thuần Vu Mạnh như được nước khéo, bên cười nói với Ninh Dịch: “Phải rồi, điện hạ dẫn chúng tiểu nhân tới đây thôi, nếu còn lưu lư bám lấy điện hạ, chỉ sợ lát nữa lại bị búa vẩy xâu xé...” Ngờ khi nghe ra rất tùy tiện, cơ hồ rất thân với hần, Tri Vi ngắm cười cúi chào một cái, đoạn hí hửng lỉnh qua một bên.

“Sợ gì nào?” Ninh Dịch tự tiểu phi tiểu nom Thuần Vu Mạnh: “Người là sĩ tử của Quân sự viện, vì lý mà nói, muốn dựa hơi thì phải nương nhờ lão nhị. Và lại, hiệu úy Trường Anh vệ cũng sắp nắm trong tay, có thân thiết với bốn vương thì cũng đâu phải chuyện lạ.”

Bên kéo Thuần Vu Mạnh cùng đi, thuận tay còn quảng qua vai Tri Vi, mỉm cười viện cớ: “Bốn vương ngại treo leo vất vả nên ngồi ngay trong trường quan dưới này, các người cũng qua đó ngồi đi.”

Tri Vi cứng người

Tay của hần, mới này đã lên giờ trò, một khắc quảng qua, bà vai cô đã tê rần.

Cô ngu thật!

Vẫn biết mình đang đối đầu với tên hồ ly gian ngoan xảo quyết nhất Đế Kinh, lại còn sơ sẩy dương dương tự đắc, bước lùi qua bên cách xa Lâm Thiều, tạo cơ hội cho hần thừa cơ đánh lén!

Một luồng khí lạnh công ngầm dần vào trong thân, làn tóc khắp các kinh mạch, khiến máu trong người lưu thông rất đối khó khăn. Cô gượng gạo ngẩng lên, răng cắn môi run rẩy đáp lễ: “Đa tạ... điện hạ... đã cất nhắc...”

Thuần Vu Mạnh và Lâm Thiều bên trở mặt nhìn cô, thấy lạ vì sao cô lại lập bập chậm chạp như thế, song lại tưởng, một kẻ xuất thân bình phàm như cô, nay lọt vào mắt xanh của Sở vương điện hạ nên mới vừa mừng vừa lo, đến phản ứng cũng hóa tri độn, mất đi tính linh hoạt của thường ngày.

Do câu mới này của Ninh Dịch không hề tỏ thế chủ nào nên hai người liền bị ánh mắt đồ dỏn của mọi người liếc qua. Ai nấy đều nhất loạt ngoái đầu, nhác thấy Sở vương điện hạ đương đứng phía sau bên cuồng quyết cúi rạp xuống hành lễ. Thuần Vu Mạnh và Lâm Thiều hót hoảng lùi lại, chỉ có Tri Vi bị Ninh Dịch giữ chặt, lại thêm chiêu đánh lén mới này nên muốn lùi cũng hoàn toàn vô phương.

Cô nghệt mặt đứng tại chỗ, mở hời tía ra dằm dề, thoáng nghe giọng Ninh Dịch ơ thờ bên tai: “Đứng dậy cả đi.” Từ đầu chí cuối, tay hần vẫn ác ý quảng qua vai cô, mọi người ngẩng lên chứng kiến cảnh đó, bên dùng ánh mắt bất thường nhìn cô. Đồ kị cô, ganh ghét cô, khinh thường cô, căm hận cô... Chung quy là gặp trận địch ý khó phân, tất tật đều đánh ụp đồ dỏn về phía Tri Vi.

Nom Tri Vi bỗng chốc biến thành bao gạo, hứng mọi thương đao, giảo mác tới tấp công kích, ồ ạt búa vẩy, Ninh Dịch nhún nhả, thoáng cong môi cười, vừa tà ác vừa thư thái, như nhụy vàng tươi tắn của bông cà độc được yêu mị nở trên vầng ánh trăng lung linh, khiến cho người nhìn si đắm, Tri Vi lộn thình, chỉ muốn ngắt phăng.

Tiết là, điện hạ gia chẳng hề lưu tâm đến ánh mắt giết người của cô, chỉ tươi cười ôm vai bà cô, kéo cô đi giữa rừng người mất trí. Đoạn ngồi vào một trường quan, thần thiết ‘ấn’ cô ngồi cạnh, chỗ hần chọn đỉnh đường giữa trường, người vẩy quanh đủ to mớ cách mấy cũng chẳng dám môn men lại gần. Lâm Thiều dọm qua, liền bị Thuần Vu Mạnh níu lại, trước khi lỉnh sang nơi khác, hai người bên quay lại nháy mắt với cô, vẻ như họ biết ý tránh đi, cô phải mau chóng tận dụng triệt để cơ hội ngàn năm một thuở, khéo léo thể hiện, nịnh nọt cho tốt!

Tri Vi ngửa cổ kêu gọi, nhẩn nhó khổ sở ứng phó với muôn ngàn ‘ánh mắt phi đao’, thoạt đầu còn thấy khốn đốn lao đao, sau dần bình thản, quyết vờ làm ngơ – Tục nhân dân hiểu giây phút tiêu điều tự tại, phớt lờ thế thái của kẻ sắp chết.

“Bệ hạ giá đáo——”

Từ xa vẳng lại tiếng tuyên cáo ngân dài.

Bốn bề chợt im phăng phắc, tất thấy đều thấp thòm mong ngóng, chờ đợi thánh giá ngang qua, không khí xung quanh cũng ghim gáp đến mức nghệt thờ.

Nhất loạt đều đứng dậy sửa sang, chuẩn bị cung kính nghênh giá. Tri Vi cũng muốn đứng lên, song kẻ ngồi bên lại chợt với qua, phủ luồng hơi lạnh toát như tuyết trắng bao phủ, kinh điểm trăm hoa, ròn rợn bên gáy, tay hần cũng vrom ra níu lấy tay cô.

Tri Vi rừng rình kinh hãi, hần khẽ nhếch miệng, mờ ám ghé vào tai cô, thủ thi tâm tình như người đến từ cõi mộng : “Mở hời sao lại rịn dầy tay người thế này...?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Đa tạ đã chiêu đãi

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trước ngàn vạn người ta cứ thần nhiên bước qua, người cứ ngoan ngoãn ngồi đó chống mắt mà xem!

Đa tạ đã chiêu đãi, Sở vương gia! Tạm biệt, tạm biệt!

Hơi thở nhột nhật, tóc mai chồn vồn đập dòn bên tai, tựa nhành tường vi lấp ló gai hồng, tựa suối đêm đông lạnh lẽo kết tinh. Thoạt nom đẹp mắt lạ kỳ, sát gần mới biết, gai nhọn – băng sắc chực chờ găm da.

Thế như lúc này, thánh giá giả làm, nhất tề hành lễ bái kiến, hẳn lại mờ ám cui đầu thì thảo vào tai cô, khiến quan viên đang quý vậy quanh phải lên lên ngược lên ngó trộm đôi ‘nam tử’ đang ngang nhiên thể hiện tình cảm giữa chốn đông người, ánh mắt thậm chí còn mập mờ khó tỏ hơn cả Ninh Dịch nhìn cô.

Sở vương phong lưu, nam nữ đều ăn, kinh thành chẳng ai không rõ.

Song chẳng ai thấu tỏ, dưới vẻ mặt tươi cười cần rở đó là bao nhiêu gai nhọn, băng sắc, nọc độc khéo léo chôn vùi – Chính vào giờ phút then chốt, hẳn lại vô thần thiết nắm tay, ác ý khóa luôn động mạch chủ của cô lại, khiến cô muốn quý cũng lực bất tòng tâm

Thánh thượng giả làm, chỉ đứng không quý, khi quân phạm thượng, khó bề thoát chết – Rõ ràng hẳn đang cố ý mượn dao giết người! Đại nghịch bất kinh một khi đã phạm, chẳng cần lên tiếng tra hỏi, đại nội thị vệ cũng có thể vung đao đoạt mạng, diệt luôn mầm họa khôn lường là cô! Hiểm! Quá hiểm!

Thánh giá vàng rực đã uy nghi xuất hiện tại công chính – nơi cửa lớn mở toang cung nghênh đón chào. Lúc này đây, ai nấy đều đồng loạt quý rạp xuống, chỉ riêng Tri Vi vẫn ngồi im như thóc, tựa chim hạc đứng giữa bầy gà, nổi lên bản bật giữa rừng đám đông, cam chịu hững hờ dù mọi ánh nhìn, cả kinh sùng sốt xen lẫn dè dặt ý dương dương.

Tri Vi đảo mắt liếc nhìn khuôn mặt đang cận kề mình trong gang tấc.

Phong lưu tuấn tú Đế Kinh,

Đào hoa chải chuốt, đông đưa cười tình.

Dao đâm lạnh lẽo vô hình,

Gian ngoan hiểm độc, rừng mình thể nhân.

Chợt nhoen miệng cười, đoạn từ tốn nói: “...Thảo dân đang tính đồng quy vu tội với vương gia người đây, do quá kích động nên khó kiềm chế thôi...”

“Ồ?”

“Chẳng lẽ vương gia tưởng, khi nãy thảo dân chỉ vô tình xông bừa vào cấm địa đó à?” Tri Vi thần nhiên leo lái, dẫn dụ: “Mặt lâu giàng bầy, nguy hiểm trùng trùng, chả lẽ lại có kẻ ngẫu nhiên xông bừa mà lọt được vào trận địa đó sao?”

Ngư điệu ung dung từ tín bức bách, song lại nom nom dõng dặt về hướng công chính, hoàng kỳ chói lọi đã nằm ngay trong tầm mắt, Thánh giá chẳng mấy chốc sẽ ngang qua chỗ cô.

Mặt Ninh Dịch tuy vẫn thờ vồ cảm, song ánh mắt lại trầm đi thấy rõ, thoáng lộ ra vẻ đắn đo suy tính. Tinh thể đã xoay chuyển theo hướng bất lợi, hoàn toàn không thích hợp để mượn dao giết người diệt khẩu, cũng cần phải cẩn thận đề phòng kẻ đứng phía sau thảo tung tên nhóc này.

Tri Vi liếc gió phất cờ, giăng bày giả hân, hiển nhiên đã khiến hẳn nảy sinh ngờ vực, đề cao cảnh giác, nếu quả đúng sau lưng cô có kẻ giật dây thì càng phải giữ lại truy rõ ngọn nguồn để tìm ra chủ mưu thật sự, do vậy, tính mạng của cô —

Trong lúc Ninh Dịch hăng còn đang trầm tư thì tiếng nhịp chân tiến bước của Ngự Lâm quân đã dồn dập đập bên tai. Khôi giáp xanh thẫm hắt nắng mai hồng lóng lánh khóa mắt, thị vệ đi đầu đang nhìn bao quát cả quảng trường rộng lớn, đôi mắt cú vọ sáng quắc lia tới từng góc, gắt gao lừng tùm bất cứ vật nào kẻ nào khả nghi, có thể uy hiếp tính mạng Đế gia. Ánh mắt đó đã quét tới trưởng quan!

“Toán ‘âm binh’ đó, tăng sáng đi đầu, giờ đang làm gì?” Tri Vi lia mắt đảo một vòng, quan sát những sĩ tử đang quý xung quanh: “Ý! Mấy vị hảo huynh đệ trong Chính sự viện và Quán sự viện của thảo dân, thế nào hôm nay lại không tới góp mặt nhỉ?”

Ninh Dịch quắc mắt nhìn cô, khóe miệng bỗng nhếch lên cười lạnh.

Tiếng cười chưa dứt, ngón tay đã ấn nhẹ, Tri Vi cảm thấy từ chỉ nhùn nhoài, hai gối khuỷu mạnh xuống nền, người đổ ra trước thành thế đầu rất mực cung kính.

Ánh nhìn của thị vệ cũng vừa rà tới trưởng quan chỗ cô.

Khắc sau, ‘vạn tuế’ tung hô sấm rền, người người quý lay khấu đầu cung nghênh.

Tri Vi run rẩy chống tay, mồ hôi rịn chảy, thấm đẫm khoanh nền.

Bên cạnh, cảm bao trắng ngà ngân to trục bạc khẽ phát, Ninh Dịch quý gối chống tay hành lễ khấu kiến, giữa tiếng tung hô sấm dậy, hẳn khế cất giọng, quyết tra tới cùng: “Đồng bọn của người có bao nhiêu? Hiện đang làm gì? Đêm qua đã đi những đâu?”

Tri Vi ngoái đầu, nhoen cười nhìn hân: “Điện hạ, đừng nói là người lo đến mức hồ đồ đấy nhé! Người tướng thảo dân sẽ nói cho người biết ngay sao?”

Mặt thoáng danh lại, Ninh Dịch cười nhạt, dọa dẫm: “Lát nói ta hay...Chỉ e, trời không giúp người được tới khắc đó!”

Loan giá vàng chói đã đi qua, hẳn bên vương tay, thần thiện đỡ cô dậy. Cô không né tránh, điềm nhiên mặc hẳn bỏ bầy – Dù gì tính mạng cũng đang nằm trong tay hẳn, lúc mình yếu sức, lợi dụng vịn vào một chút cũng chẳng chết ai.

Giây phút hai tay chạm nhau, Tri Vi bình thần, Ninh Dịch sống sờ. Mới nãy do tay cô dẫm dề mồ hôi nên hẳn không cảm nhận được, giờ tay đã khô, cảm giác bàn tay nhỏ thó, mềm mại tron lảng như lụa đang nằm gọn trong tay mình khiến hẳn đột nhiên cảm thấy thần thiết.

Định trở lòng bàn tay lên xem thì cô đã nghỉ ngơi rụt về, quay sang cười tươi rạng rỡ.

Đôi mắt uon ướt nồng ẩm ý cười, tim hẳn chợt thoáng xao động, nhưng ngay tức khắc lại dấy lên nỗi hiểm nghi cảnh giác, mặt liền dỗi lạnh tanh. Ngẩng thấy tên nhãi con này tâm tư gáo hoạt, lắm mưu nhiều kế, cần phải thủ tiêu, diệt trừ hậu họa.

Hai người lại ngồi về vị trí cũ, Tri Vi bỗng lia thấy Yến Hoài Thạch đang đứng đối diện ở hàng bên kia, như thấy cứu tinh, bèn mừng quýnh quýnh, lật vội vạt áo, giờ lần vãi trong màu xanh thẫm lên, hua hua ra hiệu.

Yến Hoài Thạch nhìn cô nghẹo đầu khó hiểu, Tri Vi phát cuồng, bèn kéo cao vạt áo hơn, chỉ vào lớp vải — Lam y – Nam Y!

Bên cạnh có tiếng hạch hỏi: “Người đang làm gì thế?”

Tri Vi giật thót, nhanh chóng buông vạt áo xuống, ngay ngẩn ngồi yên, đoạn kiểmcó đáp lại: “Trời ơi quá á, thảo dân quạt á cho mát!”

Ninh Dịch tự tiểu phi tiểu nhìn cô – Hiếm thấy cô kể nói dối không chớp mắt như tên nhóc này, tháng Ba đầu xuân, sáng sớm se lạnh, trời oi bức thế nào cho đáng?

Bèn rời mắt xuống, chỉ hiểu kiểu gì lại vừa vận quạt ánh nhìn tới hõm xương quai xanh của cô!

Chiều theo quốc phong thông thoáng cõi mờ của Thiên Thịnh, lại thuận theo cách sống phong lưu phóng khoáng của Tân viện trưởng, phục trang của sĩ tử Thanh Minh đều rất thoải mái coi nói, luôn để hở nút áo đầu, lộ nguyên hàng xương quai xanh nõn nà mượt mắt. Vốn dĩ Tri Vi đã kéo áo che kín cổ, nhưng ban này do mái gió cao áo ra hiệu cho Yến Hoài Thạch nên vẽ hình dung lại khiến cổ áo trễ nải, kẻ đó thì đột ngột bị đối phương truy hỏi nên giật bản tim, chưa kịp sửa sang quần áo trên người, dẫm ra, Ninh Dịch ngồi bên được dịp bỏ mắt!

Cần cổ trắng nõn như ngọc, à không, ví với ngọc thì cứng quá, phải nói là trắng nõn như trứng gà, mượt mà như tơ lụa, óng ánh mịn màng như tia nắng sớm mai, dài trắng bên hồ. Tiếp tục đưa mắt xuống dưới, hàng xương quai xanh thanh mảnh tinh tế, muon mượt mượt mà, điển đào chúng sinh, khiến người nhìn mường tượng mộng lung, mong ước ánh mắt có thể rơi xuống hóa thành giọt nước long lanh lạnh lạnh như theo làn da mỏng manh gợi cảm, mềm mượt trơn láng như men sứ tới vùng mập mạp thấp thoáng...

Ninh Dịch khựng mắt, vừa khựng thì Tri Vi đã kịp phát giác ra sơ sẩy, tức thì nhanh trí vươn tay vuốt nhẹ tóc mai, khéo léo chắn tầm nhìn của hắn, bàn tay lướt qua mờ tóc đen tuyền, lặng lẽ chỉnh lại vạt áo hững hờ. Khi hắn quay đi, cổ mới cúi đầu xem lại xống áo, thắm kêu xém chút thì toi, sực nhớ ra lớp vải quần ngực, không biết khi này có bị hở ra không? Ninh Dịch đã nhìn thấy nó chưa nhỉ?

Trong lúc hoang mang, mắt vô tình liếc qua hàng người đối diện, thấy Yến Hoài Thạch đã biến đâu mất dạng, bèn mừng vui khắp khối, hi vọng hắn hiểu được ám thị của cô.

Loan giá lúc này đã vào tới chính đường, trong tiếng nhạc lễ ngân vang, vương tôn công thần lần lượt ngồi yên vị sau ngai to mảnh bạc trắng muốt. Vốn vô bá quan đều tề tựu đông đủ, Hoàng đế, Thái tử cùng các vị hoàng tử đều uy nghiêm ngự lãm tại vị, chỉ riêng Ngũ hoàng tử không tới góp mặt.

Tân Từ Nghiễn vẫn đường vệ nhỏ nhả phe phẩy chiếc quạt trong bộ quần chúng áo gấm tung bay, phong độ phóng khoáng ngồi ngồi bước lên trước đài rồng rạc tuyên cáo bắt đầu cuộc thi, trông chả lấm lét như gã mèo mà gà đồng, ăn vụng vẫn chưa chui mép đã bị truy sát ngã lộn cổ xuống đường của ngày đó, cũng chả nhìn ra tâm địa thâm sâu khó lường của gã lúc này.

Tri Vi nom già, lại nhìn xuyên qua lớp mảnh trắng, phía sau là nơi an tọa của những đại nhân vật đứng đầu triều đình, liệu sau ngày hôm nay mọi chuyện sẽ thế nào đây?

Mục tiêu nhắm tới của kẻ ngồi cạnh mình liệu sẽ là ai? Tuyệt nhiên không thể là tất cả, binh quyền không nắm trong tay, một vạn tám nghìn binh mã cứu thành dưới trướng hẳn chỉ được tiếp quản trên danh nghĩa, quyền điều binh khiển tướng lại thuộc về Lão đại – Thái tử gia. Hai vạn đại nội thị vệ Trường An lại do Lão thất phụ trách, cách thành hai mươi dặm là quân doanh của đặc vệ Đế Kinh. Chỉ dựa vào toán quân ít ỏi sáng nay để công kích tất thấy từ quân vương đến quân thần trong triều thì chẳng khác nào nọp nặng cho còp dừ.

Vậy thì là ai? Hoàng đế, thái tử hay hoàng tử đối nghịch?

Hành thích hoàng đế tuyệt đối phải cực kỳ khôn khéo tinh vi, đây công dân dựng bố trí nhất quyết không để lộ khe hở, còn mưu sát thái tử? Ninh Dịch xưa nay luôn vẽ phe thái tử, mất đi thái tử, há nào đã đánh mất ngọn núi chống lưng? Chẳng lẽ lại là một trong số các vị hoàng tử? Chỉ cần hoàng đế và thái tử vẫn nghiêm nhiên tại vị, động tới mấy hoàng tử còn lại thì phông có ích gì?

Về phần Tân Từ Nghiễn, sao lại vào hùa, tiếp tay với hắn dựng lên bản án đại nghịch bất đạo của ngày hôm nay?

Có lẽ, thoát tiền cũng chỉ đơn thuần là trí ki tâm giao, sau dần nuôi chí, ôm mộng đế vương, chung tay góp sức diễn ra vô kịch ‘trở mặt thành thù’ hòng che mắt thế nhân. Mấy năm nay, Ninh Dịch giấu tài giấu nghề, lên triều không có tiếng nói, về cung bị vua cha ghê lạnh, thậm chí còn bị quở trách liên miên, giờ hẳn quấy đảo giống tổ thế này, rốt cuộc là do ‘con giun xéo mãi cũng quăn’ hay đã sớm dự trù mưu tính từ trước?

Dưới này, tâm tư đang lênh đênh chìm nổi trong vạn mối ngờ, bên trên đã từng bước tiến hành khảo thí trong nhạc lễ tung bùng.

Quần sư – Chính sự phân thành hai dãy, luân phiên theo thứ tự, lần lượt bước lên khán đài thi thố tài năng. Sĩ tử phải được tiến cử bởi những đại nhân vật có thế trong triều và phải thông qua tuyển chọn kĩ lưỡng từ ba ngày trước mới có đủ tư cách dự thi. Tri Vi và những người khác do bị nhốt trong tịnh phòng nên đã bỏ lỡ cơ hội.

Sự tới nước này thì đã hoàn toàn ngộ ra, không phải Cổ Nam Y khiến cô liên lụy mà là Lâm Thiệu đã khiến cho cả lũ chịu vạ lây! Tân Từ Nghiễn muốn vịn cơ để cầm túc, nhốt hai huynh đệ họ Lâm lại, đợi bảy ngày sau thả ra thì mọi việc đã ngã ngũ.

Cũng chính vì thế, Tri Vi hoàn toàn không thể mạo hiểm bước ra tranh phần khảo thí, sĩ tử phạm tội nếu dám bước ra thì thất trước mặt Đế vương, rồi là chỉ có chết!

Đầu tiên là thi Chính sự, lần lượt theo từng đề mục: nghị chương, giảng kinh, văn thi. Tổng biên – chủ khảo là những sư trưởng trong Hàn Lâm viện và Thanh Minh viện.

Ngồi dưới lắng nghe anh tài sĩ tử trích kinh dẫn sử trôi chảy đối đáp mà lòng Tri Vi ngổn ngang trăm mối.

Chợt thấy cả quảng trường ồn ào huyền ảo, có kẻ bỗng hô lên: “Kim bảng!”

Ngữ điệu ngưỡng mộ khôn xiết, song lại pha chút bất lực khó hiểu.

Tri Vi tò mò ngược lên, trong bao lơn, trước mảnh bạc, một vị thái giám trang nghiêm giương cao một cuốn trường quyền kim tờ.

Ninh Dịch ngồi bên cũng kinh ngạc thảm thán: “Lão gia từ lại dùng đến chiêu này rồi...”

Nghìn người vây quanh vẫn không ngớt tán tụng, kinh hô.

Kim bảng, hay còn gọi ‘Trạc Anh quyền’ (cuốn đề chiếu mộ kỳ tài), trên đề ba câu đố kỳ dị độc nhất vô nhị. Thấy báo, hễ ai trả lời được toàn bộ, sẽ được sắc phong ‘Quốc sĩ vô song’, đặc kỳ nhân ất sẽ bình thiên hạ. Cuốn đề kỳ lạ này được lưu truyền suốt sáu trăm năm, từ thời hoàng đế Đại Thành lập quốc tới giờ, đời truyền đời, triều nối triều, sớm đã thành kỳ quyền chấn danh thiên hạ.

Đại Thành hoàng đế thời khai quốc, tuyệt diệu kỳ tài vô song, tương truyền là sư môn thần thông quảng đại của Khung Thương thần diện nên được sùng bái kính ngưỡng muôn nơi. Hoàng đế đời sau luôn coi di vật Thánh đế để lại là kỳ vật hiếm có thế gian, cất giấu lưu truyền, gìn giữ bao đời. Trạc Anh quyền cũng không nằm ngoài thông lệ, luôn được bảo quản cất giấu trong mật cung, sau này Đại Thành diệt vong, quốc báu của Đại Thành quy thành quốc báu của Thiên Thịnh. Hoàng đế Thiên Thịnh lại vô văn sáng kính Thánh đế khai lập Đại Thành trước xưa, lần nào thì đình thi hội, luận đàm đại lễ quan trọng đều kêu thái giám trung Trạc Anh quyền chiếu mộ kỳ tài, thế nhưng bao năm cũng chỉ tay trắng về không, đến cả câu đố cũng không ai lý giải nổi.

Sau dần, Trạc Anh quyền được người đời biến thành đại danh từ biểu thị cho những thứ khó búa, vô phương giải đáp. Sĩ tử trong thiên hạ tuy rằng một lòng khuyhin mộ nhưng cũng đều bắt lựng ngồi chịu thua.

Kỳ vọng bao phen bị dập tắt, Hoàng đế dần sinh chán nản, bèn ban thánh dụ: hễ không giải được Trạc Anh quyền, tuyệt đối cấm ‘nói có làm liều’; bằng không, khép vào trọng tội khi quân phạm thượng, chém chết không tha!

Thánh chỉ ban ra, từ đó trở đi, không ai dám lấy đầu của mình ra để tỏ tường giải đáp Trạc Anh quyền hay làm Quốc sĩ vô song uy danh thiên hạ.

Lần khảo thí này, sở dĩ giương kỳ quyền đó ra cốt là để tượng trưng, giễu võ dương oai cho thêm phần long trọng.

Trường quyền kim tờ dung đưa trước gió, tựa nấc thang hoàng kim giúp vươn tới danh vọng quyền quý cao sang. Quả thực vô cùng mê hoặc chúng sinh. Sĩ tử có mặt đều kiêng chân nghiền cổ cổ ngó lên đài, rõ ràng sục sôi khí huyết đáng trào song lại chả dám bước lên tiếp nhận giải đó.

Tri Vi chợt nảy ý hay.

Sự đến nước này, giấu tài giấu nghề phỏng có ích gì? Chỉ bằng trước lúc cái mạng này toi, xuất đầu lộ diện bước lên giải đáp, lỡ đâu ăn may lại kịp thời cứu khốn cho thân.

Sống hay chết tạm gác qua bên, thà tiêu sái bước tới từ lộ lột gach tiền đồ rộng lớn thênh thang còn hơn nhảy vực để mình thịt nát xương tan.

Ninh Dịch, do ngại ép ta đấy nhé!

Kim bảng vẫn du đưa theo gió trên đài, thái giám giương nó này giờ cũng tề nhể mọi tay, Hoàng đế sau rèm chợt nhặt giọng lên tiếng: “Xem ra năm nay cũng chỉ đến vậy, thu kim bảng lại đi.”

Thái giám văng mệnh toan đem cuộn vào thì đột nhiên nghe thấy một tiếng hô vang: “Đề trò!”

Dưới trướng quan, một thiếu niên thanh tú đáng người mảnh khảnh thoát đứng bật dậy, hiển ngang sừng sững hứng mưa đón gió, chính là Phượng Tri Vi của chúng ta!

Cô mặc nhiên đứng giữa hàng nghìn con mắt đổ dồn, chẳng hề hấp tấp vội vã lên đài, mà quay ra thích thú cười ngợt với kẻ định cản nhưng vô phương níu giữ thành ra chau mày dăm chiêu ngồi yên bên cạnh – Sở vương Ninh Dịch.

Ý cười vẫn âm nồng dịu dàng như trước, tuy nhiên thâm sâu dưới đáy lại nảy sinh thứ khí gait gai góc cương liệt, thứ tính cách tiềm ẩn cổ quái giấu bao năm, chỉ khi lằm vào đường cùng mới tự nhiên để lộ ra bá khí vương giả.

Trước ngàn vạn người ta cứ thần nhiên bước qua, ngại cứ ngoan ngoãn ngồi đó chống mắt mà xem!

Đa tạ đã chiêu đãi, Sở vương gia! Tạm biệt, tạm biệt!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: Quốc sĩ vô song

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Khi yên ắng bị dồn nén đến nghẹt thở, khi tất thấy đều chồn chân dậm xống lên dài thì thái giám mới hoàn được hồn, bước tới chỗ Tri Vi, khom lưng hành lễ.

“Xin mời—”

“Quốc sĩ!”

Nhìn Dịch lặng nhìn thiếu niên phỉ phách đó đứng bật dậy, cất tiếng hô vang rồi quay người rạng rỡ cười tươi với hắn, cuối cùng hiên ngang thẳng tiến lên đài.

Không rõ tại sao, thứ cảm giác bất an kỳ lạ lại choán trọn tâm tư, không phải sự phần nộ sôi trào khi cáo con vượt khỏi móng vuốt mà là cảm giác trông thấy chú chim non vụt sổ lồng, tung cánh chao nghiêng, đến lưng chừng trời thì trút bỏ thân cánh, hóa thành phượng hoàng bay vút lên muôn ngàn tầng mây. Hoặc giả, đó vốn là một con chim ưng luôn thu mình giấu cánh, đợi thời cơ đến thì chớp lấy, lao vút lên không, giữa chùng đào hướng, xé gió xuyên mây lao thẳng xuống dưới, mổ trả kẻ rập rậm hãm hại nó.

Lắc đầu gạt hết mọi ý niệm hoang đường đó đi rồi ngả người tựa vào thành ghế, neho mắt dõi theo dáng hình nhỏ nhắn mảnh khảnh như vầng trăng khuyết đang từng bước tiến lên nơi treo kim băng.

Tự đâm đầu vào chỗ chết, vậy cũng hay.

Đáng lẽ vui vẻ khoan khoái phải tìm về bên môi, ngờ đầu mày mù che phủ giăng mờ mi tâm.

...

Tri Vi bước lên đài, lảng máng nghe thấy có kẻ hốt hoảng xống lên, ngoài đầu nhìn lại thì thấy Lâm Thiều, song rất mau đã có người phụ trách ghim chân kéo hắn đi.

Nghìn con mắt đỏ đờn nơi cô, không còn ghen ghét bi bai lúc đầu, chỉ còn thương hại hòa lẫn cả kính — Cả kính vì có kẻ biết chết vẫn liều mạng xống pha.

Trạc Anh quyền, ngót nghét sáu trăm năm lịch sử vẫn luôn bỏ ngo không ai thấu tỏ, vốn đã thành quan niệm thâm căn cố đế hằn sâu trong tiềm thức của mỗi người, vì rằng, thiên thư huyền diệu, người phạm sao hiểu?

Tri Vi khoan thai đứng giữa đài, chăm chú nhìn vào kim băng, coi những ánh nhìn xét nét bên dưới tựa hồ không khí.

Sau rèm bỗng vang lên tiếng thốt se se. Hoàng thân quốc thích vốn đang chán ngán quay ra rờm rà trò chuyện chợt bỏ dờ giữa chừng, tò mò đưa mắt ngó ra ngoài, đánh giá kĩ lưỡng chàng thiếu niên bạo gan dám bước lên nhận giải đáp Trạc Anh quyền sáu trăm năm vẫn còn là lời thách đố kia.

“Biết quy định không?” Thái giám giương kim băng kéo dài thanh điệu, liếc xéo hỏi Tri Vi.

“Không giải được, nguyện chịu chết!” Tri Vi cười tươi đáp lại.

Ngự khí nhẹ tựa lông hồng, hàm nghĩa bên trong hải hùng người nghe.

Nhìn Dịch đang tựa lưng ngồi dưới trường quan bên ngồi thẳng dậy, mày kiếm nhuu chau, đăm chiêu nghĩ ngợi.

Mưa thuận gió hòa can đảm đối đầu với chớp giật sấm rền, phong thái này, rất giống với một kẻ...

Thái giám quay đầu nhìn vào mảnh tường, nhận được chỉ thị bên giờ cuộn vải vàng nhám trong trường quyền kim tơ ra.

Trường quyền gấp làm ba đoạn, mỗi đoạn là một câu đố, trước giờ bao người ham hồ đứng ra nhận giải, tuy được chiếm ngưỡng nội dung nhưng triều đình có chi, phạm là những kẻ đã xem qua đều phải im hơi lặng tiếng thề chết bảo vệ huyền cơ, vì thế người trong thiên hạ chẳng ai biết được bên trong kỳ quyền rốt cuộc đánh đố thứ gì.

Lúc này, vô số con mắt hiếu kỳ đều phóng lên chỗ cô.

Tri Vi ghé mắt nhìn vào, thần sắc trên mặt...cực kỳ lí thú.

Câu thứ nhất.

“Tại sao Tùng Hạ không mạnh bằng Sách Ni?”

(Dịch: Tại sao Panasonic lại không mạnh bằng Sony? Tùng Hạ là tên tiếng Trung của Panasonic, Sách Ni là tên tiếng Trung của Sony)

....

Phải dần mãi, cô mới nhận được tiếng cười ha ha phát ra.

Đấy mà là thiên thư sáu trăm năm chấn danh thiên hạ, lừng lẫy bốn phương á? Đấy mà là Trạc Anh quyền, giải được thì phong làm Quốc sĩ vô song á?

Đúng thế, có thể giải được, quả thực phải rất vô song — Vì câu hỏi này có thuộc về thế giới họ đang sống đâu.

Ai nấy đều đăm đăm quan sát thần thái của cô, thoáng thấy cô bặm môi gắt miệng, ra chiều cố nén nrun, tưng cò thấy dè khó thì run lấy bầy, liền cảm thấy mọi chuyện quả đúng như mình dự đoán, bất giác chán rần thất vọng cùng cực, những

tường hôm nay sẽ được mở mang tầm mắt, hồi hộp đón chờ kỳ tích xuất hiện, ai dè...

Ninh Dịch chống cằm, đôi mắt nom Tri Vi, kết quả thế này áu cũng nằm trong tính toán, thế nhưng lòng lại bất loạn, thứ cảm xúc mông lung lạc lõng, nặng trĩu khó hiểu lại lần nữa trào dâng.

Cầm bảo trức bạc khề rừ, lộn giớ ầu ai ve vuốt vòn quanh, lịnh lờ – mềm mỏng, như tâm tư của hân hiện giờ...Tên nhóc xảo quyết, lâu cá cơ trí này lại có thể dễ dàng bị hân dẫn đến phát cuồng, lao đầu vào chỗ chết thế sao?

Vốn đang trầm ngâm, chợt kinh ngạc ngẩng lên khi thấy tên đó mặt mày rạng rỡ, hưng phấn cười rộ.

Nụ cười bất chợt hiện trên khuôn mặt thanh tú có phần cứng nhắc kia lại rạng ngời như nắng trời biển Đông, thiêu cháy tất thấy ánh nhìn, rọi sáng khoảng không tối tăm, khiến dung nhan bình phàm thoáng chốc hóa thành tuyệt đại phong hoa.

Ninh Dịch dờ dẫm si dại trong ánh mắt tươi cười hấp háy ấy, thần thờ nhìn kẻ đó điềm nhiên tiến lên, vén ống tay áo, chấm bút vào nghiên mực đã mài sẵn, roèn roẹt viết vài từ ‘gà bay lộn mĩa’ ra tờ giấy trắng phau, đoạn nhếch mép cười ruồi, chậm rãi lui xuống.

Thái giám há hốc kinh ngạc, lật đặt chạy tới cầm lấy đáp án, không dám ngoa qua chỉ cung kính khom lưng dâng vào tận trong. Sau rềm, từ đại học sĩ đến thứ cát sĩ có nhiệm vụ chấm thi đều luận phiên nhau truyền tờ đáp án, ngấm ngược ngấm xuôi một hồi mà chẳng hiểu gì. *(Thứ cát sĩ: chức quan ngăn hạn trong Hàn Lâm viện)*

Đáp án cực đơn giản, song cũng cực quái lạ, quái hơn cả câu đố, là một dòng ‘ký hiệu’ viết hoa: PANASONIC!

(Đây là một câu đố mẹo của người Tàu, tại sao Panasonic lại không mạnh bằng Sony, lý giải: vì sơ anh Sony. Mà câu này trong tiếng Trung đọc là: Palesuonige – đồng âm với từ Panasonic theo cách đọc của người Tàu, vậy nên đáp án chính là: Panasonic.)

Căng nẫu chầu mày cá buổi, cuối cùng chịu thua, đồng loạt quay ra cầu cứu Thiên hạ để nhất tài từ – Tăn Từ Nghiễn. Tăn Từ Nghiễn cau có dung nhan phong tình vạn chủng, đoạn bực bội lên tiếng: “Tôi không phải đạo sĩ, không hiểu được mấy câu chú gà bới này!”

Đành phải sai người tức tốc phi ngựa về cung lấy đáp án đã chôn vùi suốt mấy trăm năm ra so sánh – Do đó giờ chẳng ai giải được nên khinh suất quên đem theo đáp án!

Qua một hồi lâu, trong rềm mới rộ lên tiếng kinh hô khó tưởng.

Trên cuốn đáp án khảm vàng, cũng là một dòng ‘câu chữ’ viết hoa y hệt như thế, thậm chí chữ viết còn lâu hơn cả Tri Vi. Ai nấy đều đau đầu đem ra đối chiếu, thộn mặt một lúc mới truyền đáp án vào sau bình phong.

Sau bình phong, thái tử đang nhắm nhĩ ly trà hào hạo, nghe người bẩm báo xong bèn ngó mắt ra ngoài, đoạn mỉm cười bảo: “Phụ hoàng, chẳng ngờ hôm nay lại có sĩ tử giải được kỳ quyền!”

Hoàng đế gẩy guộc giả nua trong bộ lông bảo vàng chói, nghe thế bèn ‘Ồ’ một tiếng, đáp: “Mấy năm nay, Thanh Minh do con phụ trách chủ quản, lộp lộp xuất hiện kỳ tài. Chẳng phí hoài công sức như lần trăm đích thần quán sự.”

Thái tử được khen thì hí hửng ra mặt, nhớ mấy ngày trước cùng bàn bạc với lão lục, Bô lục bảo rằng: gần đây Đại Việt lại xâm lấn bờ cõi, Hải Phận Kim Sa bắt bớ cướp bóc của dân, bạo loạn tranh chấp xảy ra liên miên khiến bệ hạ đau đầu ngày đêm muộn phiền, chỉ bằng khuyến người xuất cung giải khuây đích thần ngự lâm khảo thí một chuyện. Thanh Minh mấy năm nay kỳ tài sẵn có, bệ hạ thấy rồi cũng được an ủi phần nào, đừng ngại tổ chức lĩnh đình long trọng, khước trương thanh thế rầm rộ. Làm thế vừa phô trương quốc uy của Thiên Thịnh: nhân tài sẵn có như sao sa, lại vừa vỗ yên lòng dân, thuận đã khiến đám loạn thần tặc tử kinh hãi lo sợ. Giờ xem ra, quả thực đã khiến long nhan phần chấn phần náo, nhưng công lao này hân lại muốn giữ cho riêng mình, lời phản giải dợm đến môi lại nuốt vào, cười hềnh hếch tiếp lời: “Phụ hoàng bao năm đốc lòng vì nước, Thiên Thịnh ta được thiên ga ban thịnh vượng, nhân tài sĩ tử đều tỵ trung tại Đế Kinh, giờ Quốc sĩ của Trạc Anh quyền lại xuất thế, vừa hay khiến đám loạn thần tặc tử nom nớp lo sợ, biết điều an phận mà rút lui.”

Hoàng đế vuốt râu gật đầu hải long, đoạn nom thái tử bảo: “Tuy vậy, mới một câu đố được giải, nói là Quốc sĩ e còn quá sớm.”

“Không phải cũng thành phải à!” Thái tử đắc ý ra mặt, nhộp một ngụm trà rồi sang sáng nói: “Chỉ cần phụ hoàng công nhận thì hân chính là Quốc sĩ!”

Hoàng đế nhàn nhạt liếc hân, ý cười trầm ngưng bên môi một thoáng rồi phất tay ra hiệu cho thái giám tiếp tục.

Thái giám hiểu ý vội vàng lui xuống, đoạn bước ra ngoài, gần cổ, eo eo truyền lệnh: “Câu thứ hai.”

Tức thì, cả quảng trường rộng lớn bỗng ồn ã rộ vang, ai nấy đều há mồm tròn mắt kinh ngạc như sét đánh giữa trời quang – Câu thứ nhất đã qua rồi sao?

Ninh Dịch đang nâng ly trà, nghe thấy tuyên cáo, tay thoáng run rẩy, thứ nước vàng nhợt lợt sánh vài giọt ra cằm bảo trắng ngà, lại chẳng để tâm lau đi, chỉ ngược lên chăm chăm nhìn Tri Vi, tình quang vụt lóe qua đáy mắt.

Câu đố thứ hai.

“A và B có thể chuyển hóa cho nhau, B có thể thành C trong nước sôi, C có thể ô xy hóa thành D trong không khí, biết D có mùi trứng thối, hỏi A,B,C,D là gì?”

Lần này, Tri Vi chỉ điềm nhiên viết ra lời giải. Lúc đứng từ xa nom thấy nét chữ quen thuộc trên trường quyền kim tờ, bỗng thấy ngờ ngợ, khi giải được câu đố thứ nhất thì mới vỡ lẽ. Trạc Anh quyền danh chấn bốn phương gì gì đó, Quốc sĩ vô song được bao người thêm khát gì gì đó, một là bị ngộ nhận, hai là do chính chủ nhân của cuốn vở đã cố ý bày ra trò cười lớn nhất thiên hạ suốt sáu trăm năm nay.

Bất luận thế nào, trò đùa này tuy mang tính bôi bác thiên hạ nhưng lại giúp cô giải nguy kịp thời.

Đáp án thứ hai lại được dâng vào trong. Dưới quảng trường, ai nấy đều sở sảng bồn chồn kiểng chân nghiền cổ ngó lên rồi treo mảnh bạc ngân to, qua một lúc, rềm được vén lên, Thái giám bỗng dung hăng hái đột xuất, the the truyền vang, tiếng truyền kinh động đánh thẳng vào tâm can của kẻ chủ chốt: “Câu thứ ba.”

Lập tức xuất hiện một màn nhồn nháo thì nhau chen lấn xô đẩy dồn lên hàng đầu hồng dịch mục sở thị Quốc sĩ vô song lần đầu xuất thế suốt sáu trăm năm.

Ninh Dịch cũng chẳng thể bình tâm ngồi dưới quan sát, bèn đứng dậy bước thẳng lên trên.

Lúc hai người chạm vai trên đài, đầu hân ngoảnh lại, mắt phóng hân bằng về phía cô, cô chỉ cúi mặt thu mày, thần thái ôn hòa ra vẻ cung kính, nhưng khi chân hân dợm đi thì khẽ khọt chăm chọc: “Điện hạ, sắp tới đây, thảo dân sẽ có diễm phúc được bầu bạn với người trên triều. Công danh vinh hiển thế này, đều là nhờ vào điện hạ cả.”

Vai hân cứng đờ, rất mau đã lấy lại trấn tĩnh, đoạn ra bước, tiến vào trong mảnh trường, chung vui góp mặt cùng các vị hoàng tử.

Tri Vi dõi theo bóng hân, lòng vui phơi phơi như hoa mừng đón xuân!

Bị hân bắt nạt ức hiếp lâu như thế, lần nào cũng bị thất thố, dồn vào bước đường cùng, lần này thì trời đứng về phía cô rồi!

Câu thứ ba.

“Một viên thiên mệnh thần thạch có khả năng quyết định vận mệnh của cả quốc gia được lấy từ thần điện Khung Thương Trường Thanh, nếu ném xuống vùng biển Ngạc Hải La Sát Đảo vào giờ Thìn ba khắc trong đêm Nguyệt thực thì sẽ xảy ra chuyện gì?”

Các vị sư trưởng trong Hàn Lâm viện cùng Khâm Thiên giám (phụ trách về mắng thiên văn) thoáng nom thấy đề mục, liền trầm ngâm vuốt râu suy nghĩ, vận dụng đủ mọi kiến thức tinh thông bác học, trau dồi tích lũy cá dòi ra đề suy luận, từ từ vì, thiên văn, kinh dịch đến phong thủy...tất tần tật những khía cạnh huyền bí thâm sâu vì diệu đều được lôi ra lý luận giải đáp, cuối cùng một vị trưởng bối thuộc Khâm Thiên giám úy tay trong ống áo, run rẩy đáp: “Quá là sâu không thể lường, sâu không thể lường...”

Về mặt đàm chiêu thường trực liền lan ra sau trưởng. Ba câu đố, trước đó vài triều đại, có một nhà thông thái học vấn cao thâm đã dùng cả đời để nghiên cứu cất nghĩa lý giải từng câu, cuối cùng đã rút ra kết luận đề mục trường chừng cổ quái ầu trĩ, nhưng hàm nghĩa bên trong lại thâm sâu khó dò. Ba câu đố này bao hàm cách hoá đổi trận pháp, tính toán tử vi, quy kết số mệnh cùng nhiều triết lý huyền diệu cao siêu vượt ngoài sức tưởng tượng của người phàm. Đồng nói là đưa ra đáp án mà ngay cả việc cất nghĩa đề mục cũng đã ngốn mất thời gian cả đời của ông ta. Năm đó, nhà đại thông thái râu tóc bạc phơ, răng rụng lưa thưa ngồi vò đầu mà rằng: quá không hổ là Thánh đế Đại Thành tuyệt diễm kỳ tài bậc nhất thiên hạ, nếu người giải không được xưng tụng là Quốc sĩ vô song thì không để đâu hết lòng kính ngưỡng thần phục này được!

Độc xong câu đố, Tri Vi cũng nghệt mặt ra đứng một lúc. Chết thật! Câu này có chưa xem tới!

Thế nhưng, qua hai câu đố vừa rồi, Tri Vi đã hoàn toàn nắm được lối suy luận quý quyết của chủ nhân nó, cứ đơn giản mà suy, chỉ cần đưa ra đáp án ai xem cũng té là được!

Đáp án của cô lại được mang vào trong.

Lát sau, trong trường liền lúc vang lên mấy tiếng huỳnh hục, mông rục như sung...

Trưởng mảnh vén lên, thái giám túa mồ hôi hột, run rẩy đứng giữa đài, há miệng lấy hơi vài cái, mãi chưa hoàn hồn để lên tiếng công cáo.

Thành bại chỉ chờ vào một lời quyết định, ai nấy đều hồi hộp đau đầu ngược lên đài, chờ đợi tiếng tuyên cáo eo eo của hân, đợi chờ thời khắc Quốc sĩ vô song xuất thế hạ phàm.

Cả ngàn người chen chúc đứng ngợp quảng trường bỗng chốc nhắt loạt im lặng bồn chồn chờ mong.

Tri Vi chấp tay sau lưng, ung dung đứng trước đài, cong môi cười mỉm. Trường quyền kim tờ bề dài ba thước rần rật tung bay giữa đầu ngón tay trắng muốt, như tiếng khúc khích văng vẳng phía bên kia bầu trời.

Ninh Dịch quay người, thần thái đa mang phức tạp chăm chăm nhìn chàng thiếu niên vô danh tiểu tốt đó.

Khi yên ắng bị dồn nén đến nghẹt thở, khi tất thấy đều chồn chân dậm xồng lên đài thì thái giám mới hoàn được hồn, bước tới chỗ Tri Vi, khom lưng hành lễ.

“Xin mời—”

“Quốc sĩ!”

P/s: Mấy câu đố này nghe ‘bừa bộn’ quá, nhưng nó có nguyên do cả, thời Phù Diêu hoàng hậu và Trương Tôn Vô Cực Thánh đế, hai người họ được muôn dân xưng tụng là Thánh đế vô song và Thần anh hoàng hậu, mọi thứ liên quan tới họ đều được thần thánh hóa lên. Chúng ta đọc mấy câu đố trên thì chép miệng kêu ‘vớ vẩn’ nhưng nếu không phải là dạng câu đố ‘vớ vẩn’ này mà là kiểu câu đố tuyền thâm hay những luận đề về văn học, lịch sử thì chắc chắn đã được nhân tài thời xưa giải hết rồi chứ chẳng còn cho Tri Vi giải như bây giờ. Vì trình văn thơ của thời trước luôn hơn đút thời sau mà. Vậy nên, khi đọc qua mấy câu đố thì thấy ‘ngớ ngẩn’ nhưng ngắm kĩ mới thấy được độ thâm thúy của nó.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: Cửa ta

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Thái tử ngồi bên hi hi cười tươi nịnh nọt, đứng lên đỡ lấy ly trà thái giám vừa dâng, toan bước lên thay trà cho hoàng đế.

Thế nhưng khi thái tử chạm tay vào ly, Ninh Dịch hăng chưa kịp lui ra thì kinh biến đã chợt nổi lên!

Một lời vói, tứ bề yên. Một tiếng tuyên, muôn tím biến.

Trăm dòng sóng cuộn triều dâng, nghìn chìm tám trí ngàn người vấy quanh.

Quốc sĩ!

Sĩ tử chỉ đơn thuần khách động với danh xưng tôn quý, chức cao vói vói, muôn đời khó vói; đám nguyên lão công thần trong triều đã quay qua nhìn nhau, ý vị thâm sâu.

Tiểu tử này tốt số thật!

Nếu chẳng do biên kinh có biến, bệ hạ ưu phiền canh cánh nỗi lo: quốc sự nguy nan – bá tánh bất an, vô yên lòng dân là điều cần kíp, thì cái danh phận ‘Quốc sĩ vô song’ này, khó lọt vào tay tên tiểu tử vô danh kia!

Lại có vị suy nghĩ sâu xa thế này – Thái tử ngồi ngò tài cán lu mờ, chư vị hoàng tử hậu ủng – thiên uy, văn võ bá quan chia bề kéo phái, chiêu hiền lựa tài bất tuân khuôn thước. Mấy bữa trước, bảo ấn bị thụ, thái tử ủ rũ, chư vị hoàng tử rục rịch mạnh mẽ. Huỳnh đệ tương tàn, quốc khuyhng gia bại. Hoàng đế lại chẳng có chút động thái, nhưng giờ dưới trướng thái tử, Thanh Minh hiển hiện kỳ tài, Quốc sĩ vô song vừa khéo kết thành cái tròng, quàng quanh cổ các vị hoàng tử cùng vấy cảnh sau lưng một câu cánh cáo vô hình – Thái tử thụ sủng vô biên, trời phù bất biến, biết điều thu tay!

Quốc gia cần một Quốc sĩ, về những về cuối cũng thành Quốc sĩ!

Thậm chí có vị bán khoán – Có khi thông đồng từ trước rồi chẳng?

Trong lòng sóng cuộn phong ba,

Bề ngoài rờ rạng, mặt mày khai hoa.

Tất thấy đều ngậm cười, tán dương chúc tụng không ngớt.

Tri Vi thần nhiên tiếp nhận, bẩm sinh ung dung, phong độ bất phạm, không né không tránh, khiến chư vị quần thần đều chợt dạ bán khoán, lẽ nào bán thân đã quá đa nghi? Giờ nhìn thế nào, tiểu tử này cũng rất có phong thái Quốc sĩ vô song!

Chư vị hoàng tử đều heo mắt nhìn cô, một tia hào ý cũng chẳng hề có – Thanh Minh viện xuất hiện kỳ tài, hiển nhiên sẽ là người của thái tử.

Ninh Dịch ngồi bên, khoan thai nhâm nhi tách trà, dưới hàng mi rậm, nhàn nhạt ý cười hiểm thâm.

Giời, người giời! Chết đuối còn vớ được cọc, bị đẩy xuống vực còn vớ được thang vàng leo lên, tuy nhiên, thoát vực thì lại dồn thân vào hang hùm miệng cọp.

Do gờ đã là Quốc sĩ nên Tri Vi phải hành lễ yết kiến hoàng đế, song thực ra, lễ nghĩa bài kiến cũng khá đơn giản. Hoàng đế, thái tử chiêu hiền đãi sĩ, cực kỳ chăm chú cho cô. Đặc biệt là thái tử già, không ngừng rới rít nắm tay hỏi han ân cần, khiến người ta tưởng hai người như đôi bằng hữu tâm giao đã lâu không gặp. Tri Vi thì thấy khó chịu với bàn tay trơn láng, mịn màng hơn con gái của hân, tuy nhiên mặt mày vẫn rất hòa nhã, ôn tồn đáp lễ, song lại ngầm kiểm soát tay mình về.

Thế nhưng, tay chưa kịp rút, đã có người lên tiếng thay cô.

“Buông ra!”

Tiếng quát mới từ ngoài trường thi vọng lại, dứt câu đã thấy xồng vào tận trong khán đài.

Trong giây phút người người ngờ ngàng sáng sốt, chỉ thấy một luồng gió xanh biếc màu trời, loang loáng phi qua, khiến lá cây trong tầm mười trượng phải xào xạc lay động.

Thoát cái, vô số phân tán hư ảo đã thu thành một thể, như chiếc quạt nan xanh thẫm chớp mắt sập lại, đưa theo vị khách không mời, xuyên qua bầu trời, nhẹ nhàng hạ cánh đáp xuống trần gian.

“Có thích khách! Hộ giá!”

Trường Anh vệ cùng Ngự Lâm quân từ khắp các đầu đều nhất loạt kinh hô, nhón chân phi người lao lên ứng chiến, thế nhưng, gió xanh chưa chạm, người đã bắn văng tứ phía, lông lóc như hồ lô lăn lộn trên đất.

Trong vô vàn tia sáng chói lòa do đao thương tua hồng, tên kiếm sắc nhọn tới tấp phóng lên, một thân ảnh đen ngoải – trong đó lừng lẹ vọt lên từ phía sau Tân Tử Nghiên, vươn tay tung chưởng định chặn đứng luồng gió xanh đột ngột xâm phạm kia. Chiêu thức vừa xuất, bích ảnh trên trời bỗng co lại, tựa hồ dè chừng kiêng kị, bất chợt xoay người, dùng góc độ quái dị né chiêu công kích của gã. *(Lưu ý: Từ bích trong đây lấy nghĩa là “biếc”, như trong “xanh biếc”. Từ đầu tới giờ, người đó vẫn vận độc một màu đó là xanh biếc)*

Vừa né, thoát cái đã lao tới chỗ Tri Vi.

“Xoạt!” Một vật sánh màu vàng lợt, xé gió xuyên không lao ra như tên bắn, đón tiếp kẻ lạ mặt mới tới kia.

Hóa ra, Ninh Dịch đã bắt ngờ ném tách trà trong tay để cản đường hân.

Kẻ đến thoát phắt tay áo, tách trà tức khắc bị dội ngược trở lại, do tới lui bị hất, nước trà trong tách liền văng tứ tung, vung vãi rơi bót đi phân nửa.

Mọi biến cố chỉ diễn ra trong chớp mắt, đa phần đều thất kinh chưa kịp phản ứng, kẻ đến đã lù lù chắn trước mặt Tri Vi, thò ngón tay trắng tuyết trong ống áo dài ngoẵng thẳng thình, cướp Tri Vi về từ bàn tay heo của thái tử điện hạ.

Thái tử khép đám rê lên một tiếng, người ngã ra sau, may sao được một người nhẹ nhàng vươn tay ra đỡ, kẻ đỡ đứng bên thái tử, chắn trước long nhan lộ vẻ kinh hoàng của vua cha, gặt giọng hô hoán: “To gan! Bắt lấy hân!”

Là Ninh Dịch.

Còn kể ra tay cướp Tri Vi mới này, hiển nhiên là Cổ thiếu gia, Cổ Nam Y mới từ từ quốc vì vu trở về.

Ngự Lâm quân và Trương Anh vệ lục tục kéo lên đài, guom tuốt vô nò giương cung, đồng loạt chia thẳng vào người Cổ Nam Y.

Cổ Nam Y chẳng thêm đoái hoài, chỉ điềm nhiên nắm lấy tay Tri Vi, thẳng thừng tuyên bố: “Của ta!”

.....

Tri Vi ai oán kêu trời – Cổ thiếu gia à, rốt cuộc ngài đang bảo vệ tôi hay lại hại tôi thế? Sớm không ra, muộn không ra, lại ra đúng vào thời khắc then chốt này!

Còn nữa, cái gì mà ‘của ta’?

Tri Vi đỏ rỏ, câu Cổ Nam Y vừa thốt ra nhất định đã được tính lược trước sau, nhất định phải còn mảy từ đại loại như: Tâm phúc của ta, chủ nhân của ta, hay đại để như câu ‘của ta hốt về’ thường thấy trong cuốn vở da nao kìm to.

Còn nếu để gần lược thế kia thì chỉ có gây hiểu lầm to!

Phía này, từ lúc Cổ Nam Y xuất hiện, nét mặt Ninh Dịch liên biến hóa khôn lường – Nếu hẳn nhớ không lầm, à tiện nhân ngày đó đã cao chạy xa bay cũng kè này!

Chiều hôm đó, bọn chúng đã ngắm ngắm câu kết hãm hại hần, lần này cũng lại trong ngoài kết hợp phá hỏng đại sự của hần!

Thảo nào lại thấy tên nhãi này quen thuộc, hóa ra là à! Là à —

Dù đang giữa cơn thịnh nộ, sắc mặt hần cũng chỉ trầm lãnh yêu dị đi đôi chút, hơi thờ bình hòa tĩnh tại như nước, hàng mi dày rậm khẽ nường, để lộ đôi đồng tử sâu không thấy đáy, phóng mắt về phía Cổ Nam Y như cây trâm ngàn năm chôn chặt dưới tuyết bất ngờ ngời lên, thấy Cổ Nam Y bá đạo tuyên bố ‘Của ta’ xong thì càng dăm ra nhọn hoắt, chia thẳng vào người hần.

Tri Vi đứng bên chột rừng mình run rẩy, tự dưng cảm thấy không khí xung quanh bỗng hạ xuống âm độ.

Bèn đưa mắt nom sắc mặt của Ninh Dịch – Sở vương điện hạ tuân tũ phong lưu, đối diện với đôi thông dong tự tại, đối diện với cô sâu sắc khó dò, thế nhưng trước giờ chưa từng một lần chứng kiến vẻ mặt này của hần, như ngàn mũi băng sắc nhọn đột ngột đâm thẳng về phía cô bùa vệ công kích.

Bỏ đi — Cô và hần đó giờ vẫn là nghiệt duyên, hần thích giận thế nào thì giận, việc khẩn trước mắt là phải giải nguy giúp Cổ Nam Y.

Liếc qua nhìn gã thái tử bần rùn tay chân, đương há mồm trở mắt ngồi trên ghế, lại nhìn Ninh Dịch lừng lững bình thản đứng chắn trước mặt lão hoàng đế, Tri Vi thầm tặc lưỡi thờ dài, lùi lại một bước, chấp tay khom lưng: “Bệ hạ, điện hạ, vị bằng hữu này của thảo dân mới xuất môn xuống núi, chân ướt chân ráo lần đầu được tới Đê Kinh, mong được thánh thượng và điện hạ lượng thứ.”

Lời vừa thốt ra, ai nấy đều thốt lên kinh ngạc, Thái tử hít liên mấy hơi, trấn tĩnh lại thì hồ nghi giọng hỏi: “Bằng hữu của...Quốc sĩ?”

“Dạ, hần vốn xuất thân sơn dã, không hiểu lễ nghi phép tắc, lại bạo gan xông vào thánh địa, ngộ thương điện hạ, quả thực tội đáng muôn chết.” Tri Vi cup mắt thu mày, chỉ hận không thể gánh hết mọi tội lỗi của Cổ Nam Y lên vai, đoạn tỏ ra khó xử trầm bề, lên tiếng giải bày: “Hần vốn có chút võ về tài nghệ, lại một lòng khuynh mộ hoàng triều Thiên Thịnh ta, chỉ mong gặp dịp phò vua giúp nước, nhưng do bản chất quá đối bộc trực chất phác, nên mới bất cẩn xông vào thánh địa ngộ phạm thánh giá...Kính mong Bệ hạ, điện hạ lượng thứ khai ân.” Nói xong bèn quý mọp xuống đất, khấu đầu tạ tội.

Thái tử nghe xong thì phần chấn hần lên, trầm nghĩ, những kẻ vô công cái thể đa phần đều có quái khác người, hôm nay đích mục sở thị, quả nhiên không sai. Càng huống hồ, công phu tuyệt đỉnh của hần, chắc chắn hơn đứt đám võ lâm môn khách mà hần tồn xe vàng núi bạc với về cạnh gác Đông cung. Nếu nay thu nạp kẻ này, ắt sẽ như hổ thêm vầy cánh, bèn tít mắt cười gài là: “Nếu quả thực có dụng tâm hành thích thì tại sao đến một thanh đao vị bằng hữu này cũng chẳng mang theo người? Đã thế vì sao suốt buổi tới giờ lại chỉ đứng nguyên tại vị bất di bất dịch? Tả cả chỉ là hiểu lầm thôi, hiểu lầm thôi!”

Câu này của hần quả thực đã giúp Nam Y kịp thời giải nguy. Hoàng đế liếc mắt nhân nhặt nhìn thái tử, đoạn bảo Tri Vi: “Bảo hần tạm lui xuống đi.”

Tri Vi thờ phào nhẹ nhõm, cảm tạ lòng an, định lui xuống thì chột nghe thấy hoàng đế quay ra lệnh cho Ninh Dịch: “Con cũng lui xuống.”

Ngờ khi ơ thờ lệt như mới lệnh cho Tri Vi, thậm chí còn có phần dửng dưng bằng lãnh. Rõ ràng Ninh Dịch có công cứu giá, hoàng đế lại có ý khinh khi, coi sự việc trên vốn chẳng là gì. Song Ninh Dịch lại chỉ cúi đầu khom lưng phụng mệnh, như đã quá quen với thái độ này của vua cha.

Thái tử ngồi bên hi hi cười tươi nịnh nọt, đứng lên đỡ lấy tách trà thái giám vừa dâng, toan bước lên thay trà cho hoàng đế.

Thế nhưng khi thái tử chạm tay vào cốc trà, Ninh Dịch hăng chưa kịp lui ra thì kinh biến đã chột nổi lên!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook_Full\(cham\)Net](http://Ebook_Full(cham)Net).

Chương 29: Hành thích

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Tri Vi nhìn chỉ cười cười, ý vị thâm sâu nhìn gài – Đại ca, không phải tôi muốn giữ thế diện cho đại ca đâu, mà là chẳng cần thiết phải bảo vệ một gã sắp chết như đại ca đó!

Thái giám bung trà.

Trà thơm sóng sánh, men sứ lóng lánh, công quả – hải đường Kim Sa – ngon mất hải hòa bày trên đĩa bạc, chụp gấm nhỏ cao úp lên khay gỗ từ đàn lót khăn vàng to, cung đình lễ nghi – cầu kỳ kiểu cách.

Do loan giá dừng mãi xa, Cổ Nam Y lại thỉnh linh xông vào Thánh địa, tùy từng thị vệ liên nằng cao cảnh giác, cẩn thận nhắc chụp kiểm tra bên trong, thấy đã an toàn mới chịu để thái giám bung khay tiến vào.

Thái tử bèn vồn vã đón lấy khay trà, híp mắt cười nịnh: “Trường Phong, trà hương thượng hạng phụ hoàng thưởng thưởng thức...”

Lời còn chưa dứt, mắt đã sáng lóa.

Tia sáng chói lọi, lạnh lẽo xẹt qua như ánh chớp rạch ngang trời, sáng quá hóa lóa, trước mắt chỉ còn một màu trắng băng.

Hàn quang chớp bạc lóe ra chính từ khay gỗ tử đàn.

Hải đường Kim Sa quay tit như gu, bắn vọt lên không như chùm quả máu, bao quanh cây kiếm lướt nhẹ vô tình, đĩa bạc mới nẩy nẩy đã thay hình đổi dạng.

Nhuyễn kiếm uốn dẻo đặc chế xếp nếp thành hình chiếc đĩa, công quả hải đường chỉ việc bày biện phin kín lên trên, diễm nhiên ngay tạo che chắn trước con mắt soi mói của bao thị vệ.

Ánh kiếm lóe lên, Thái tử đương trong tư thế dâng trà cho vua cha, khéo thế nào lại chắn mắt tầm nhìn của thị vệ, ai nấy chẳng kịp trở tay, chỉ biết tro mắt đứng nhìn mũi kiếm dọm xuyên qua vai Thái tử, đâm thẳng ngực Hoàng đế!

Cự ly sát sao, tốc độ gắt gao, quá gần quá nhanh, chỉ e cả thánh cũng chẳng cứu kịp!

Nhuyễn kiếm trong tay đột nhiên khê vẩy, như dải lụa trắng linh hoạt đổi hướng, lách qua Thái tử, nhắm thẳng Hoàng đế.

Vẩy tay đổi hướng, động tác chậm đi một nhịp, nhưng vừa kịp để có kẻ thừa cơ xông ra ứng cứu.

Cầm bảo trắng ngà vun vút lao qua, ngăn to trục bạc rần rật xé gió, cam chịu đau đớn liều mình che chắn, vút người phóng qua như mũi tên bắn.

“Sút!”

Lưỡi kiếm bén mòng xuyên qua da thịt, loáng thoáng vang lên thanh âm sắc ngọt thường thấy. Chớp mắt, hoa máu nở tung. Lẫn cùng hải đường đỏ chót, bắn xa đến cả mấy trượng, vẩy đỏ ngân to mảnh bạc, thấm dẫm một mảng kinh hoàng.

Gương mặt người đó trắng bệch, nhờ nhạt in trên vùng máu đỏ tươi lênh láng dưới chân – Ninh Dịch, trước khi thích khách kịp hành thích Hoàng thượng, đã bất chấp nguy hiểm phi người lao qua hứng trọn mũi kiếm.

Gió lặng, trời yên, trường thi im thin.

Bóng xanh bỗng vọt lên không, hành thích thất bại, thích khách gấp rút quay đầu bỏ chạy. Bóng trắng thấy thế thì vọt lao theo, Ninh Dịch bất chấp thương thế bám theo sát nút. Đến cửa, thích khách đột ngột xoay người, cổ tay khê vẩy, tia kim quang bèn lạnh lên phóng ra, nhắm thẳng vào trán Hoàng đế.

Ám chiêu tung ra bất ngờ chóng vánh, chẳng thể tiên liệu, Ninh Dịch trọng thương trở tay không kịp...

Thoạt thấy hoàng đế lại bị hành thích, bóng người trong đo – ngoài đen thình lình phi qua cửa sổ, vỗ mạnh chuôi kiếm đen sì nặng trĩu hồng chặn đứng ám chiêu đoạt mạng của tên thích khách.

Là gã hắc trưởng bảo, cận vệ của Tần Tử Nghiên.

Dù kịp xông vào cứu giá nhưng do cự ly quá xa, hành động vội vã gấp gáp, đường kiếm bị bán trật đi một tấc, chẳng thể ngăn nổi kim quang nhắm thẳng giữa trán Hoàng đế. Đường lúc Hoàng đế tuyệt vọng, nhắm nghiền đôi mắt...

Cổ Nam Y bất ngờ ra tay hành động.

Vừa nãy xảy ra bao chuyện, hần chỉ mặc nhiên đứng cạnh Tri Vi, bị hành thích là người ta, còn hần chỉ quan tâm đến nguy hiểm cận kề cô thôi, thế nên mới bám riết quyết không chịu rời. Ngờ đâu, khi thấy gã hắc trưởng bảo đột ngột xuất chiêu, Cổ Nam Y lại tự dưng nổi hứng tiếp ứng.

Tay khê sắc cao, đất bằng cuộn cuộn đầy gió, chớp mắt gió đã đánh bật kim quang đập sang cây kiếm nặng trĩu của gã hắc trưởng bảo, đỉnh một tiếng tóe lửa, kim quang bật dội trở lại, vun vút lao đi, hướng thẳng vào người tên thích khách.

Thích khách vốn đã thừa cơ thuoắt một đoạn khá xa, song kim quang lại như có mắt, quyết rượt theo đuổi cùng giết tận. Trong cơn nguy khốn, thích khách vội vấp lách người, kim quang cắm sượt qua vai, nhuộm theo máu tươi, găm phập vào cột cửa.

Lúc ấy, thị vệ mới kịp hoàn hồn, tức tốc xông tới bủa vây công kích, thích khách bèn dùng khinh công cái thế vút người bay lên, thoát khỏi vòng vây. Bóng trắng tiếp tục truy sát, Ninh Dịch ôm theo thương thế, lệnh cho quân lính đuổi theo vây bắt.

Lúc lướt qua Tri Vi, giọt máu thấm sắc hoa đào lên vương trên tà áo cô, Tri Vi cúi đầu, thấy thứ dịch thể đỏ thẫm đang thấm dần vào từng thớ vải, đôi mắt thoáng ánh lên vẻ đa mang phức tạp.

Số ít thị vệ tàn ra truy sát cùng Ninh Dịch, số đông thì ở lại, lăm lăm vũ khí trong tay, bao quanh Thái tử, Hoàng đế, bảo vệ trong ngoài kín kẽ.

Hoàng đế mặt tuy tím tái, song vẫn uy nghi ngự trên ghế rồng. Thái tử thì bọt bạt, mặt trắng bệch như tờ giấy, áo dác sọc sệt ngó quanh, chừng như tầng tầng lớp lớp hộ vệ vũ trang thiết giáp vây quanh cũng chẳng mang lại cảm giác an toàn, bèn phóng ánh nhìn về phía Nam Y, hai mắt lóe sáng như vớ được vàng, vội vã vẩy tay, rồi rít gọi lại: “Tiên sinh, qua đây, qua đây!”

Ngài gọi Cổ thiếu gia như gọi cậu vậy à?

Tri Vi thăm rủa, trước khi Nam Y kịp phản ứng, bèn gấp rút lượn qua bên. Cổ thiếu gia lúc nào cũng dính chặt lấy cô, kiểu gì cũng nói gót theo sau và cũng vô hình trung khiến mọi người tưởng rằng: Thái tử lên tiếng hạ lệnh – thiếu gia phụng mệnh vâng lời.

Thấy Cổ Nam Y chịu quả chỗ mình, Thái tử mừng vui khôn xiết, Tri Vi lễ phép hành lễ với hần rồi lượn ra phía sau lưng.

Đứng cách Hoàng đế chừng ba bước chân, Cổ Nam Y theo sát sau cô, vừa vận đứng chắn trước mặt Hoàng đế.

Hoàng đế Thiên Thịnh nhân nhặt liếc Tri Vi một cái, tuy rằng nghiêm mặt chẳng nói chẳng rằng nhưng chân mày đã giãn ra đôi chút. Thái tử ngó người, sực nhớ ra lễ nghĩa trước sau, bèn nhanh nhẩu viện cớ: “Bổn cung đang tính gọi tiên sinh tới bảo vệ phụ hoàng, tiên sinh quả là tinh ý, hiểu thấu lòng người.”

Tri Vi mỉm cười cười, ý vị thâm sâu nhìn già – Đại ca, không phải tôi muốn giữ thế diện cho đại ca đâu, mà là chẳng cần thiết phải bảo vệ một gã sắp chết như đại ca đó!

An toàn thất thất, ai nấy đều thờ phào nhẹ nhõm, cùng đồng tấu lắng nghe tiếng binh đao chém giết không ngừng vọng lại từ xa. Lại cùng đưa mắt ngó xuống vùng máu chưa khô dưới đất, quả tim mới vừa trấn tĩnh bình ổn nhp đập, bỗng binh bịch nảy lên như trống đánh, tay cũng dầm dập rịn chảy mồ hôi, âm thầm khiếp sợ biến cố sẽ xảy ra sau này.

Đại án hành thích mưu phản một khi đã được lập ra, phong ba bão táp sẽ ào ạt kéo về tàn phá. Đến khi mọi việc ngã ngũ, sẽ là bao kẻ máu chảy đầu rơi? Sẽ là bao nhiêu sinh mạng phải vùi thân dập xác trong đồng hoang tàn?

Tiếng hô hoán truy bắt mới dần cơn văng lại từ xa, dần dà thì dãi rút gần khoảng cách. Hiển nhiên, thiên la địa võng giăng kín, thích khách mọc cánh cũng chẳng thoát nổi. Ngoài rèm, gió xào xạc lay động, guom đao leng keng vang lên không ngớt, trong rèm, không khí nặng nề ngưng đọng, ai nấy đều nín thở chờ đợi kết quả. Đầu biết rằng từng giây từng khắc đều có kẻ bỏ mạng ngã xuống, nhưng vì chẳng được tận mắt chứng kiến, nên càng thối thom lo lắng không yên.

Duy chỉ có Hoàng đế Thiên Thịnh thủ thả ngồi đó nhắm nhĩ thưởng trà giữa nghìn trùng vây kín, ánh mắt trầm thâm chốc chốc lại liếc số công quả hải đường Kim Sa đang vương vãi tung tóe dưới nền.

Tiếng chém giết càng lúc càng áp sát, lát mỉnh có kẻ kêu gào thảm thiết, Ninh Dịch đành giọng hạ lệnh: “Bất sống!”

Mặt mày những kẻ ngồi trong đều co rúm lại.

Bất sống là để điều tra chủ mưu đứng sau giật dây. Cục diện hiện giờ đang hết sức lao đao, một khi truy ra căn nguyên, ắt sẽ chao đảo hoảng triều, Sở Vương đầu biết vẫn chẳng hề nhắm mắt cho qua!

Hoàng tử quay sang nhìn nhau, nghi kị, ngờ vực, cảnh giác nhất loạt sáng qua ánh mắt chiếu vào đối phương.

Hoàng đế chỉ chăm chú quan sát Thái tử, đột nhiên lên tiếng khê cười: “Thắng nhĩ, thích khách bắt được để con đích thân thẩm vấn, chắc không nề hà gì chứ?”

Thái tử sững sờ, chẳng ngờ vua cha lại tin nhiệm mình như vậy, lập tức hờ hờ đáp lại: “Đội ơn phụ hoàng đã cất nhắc! Hải nhĩ nhất định sẽ truy ra phản tặc đứng sau!”

Phía ngoài, có mấy vị thiếu bảo Đồng cung (*quan nhò phụ trách dạy bảo Thái tử*) nghe thấy câu trả lời dứt khoát của Thái tử bèn đưa mắt nhìn nhau, trầm ngâm giây lát rồi ào ạt thờ dài.

Mặt mày tâm tối, thất vọng khôn nguôi – Đầu biết Thái tử lù khù, chẳng ngờ lại ngu đến mức đấy! Khi này, thích khách vẩy tay lịch kiếm qua vai Thái tử rồi mới hành thích Bệ hạ, rất rõ ràng. Bệ hạ đã sinh lòng hoài nghi, cho nên, thánh chỉ ban ra tuyệt nhiên có ý thăm dò. Thái tử nếu đủ thông minh, ắt phải tung hòn than bóng sang tay hoàng tử nào đó luồn đối kháng thù địch với mình, như thế mới đường hoàng minh oan rửa tội, mới chứng tỏ bản thân chẳng làm chuyện khuất tât đến nỗi phải chột dạ, nhưng giờ, hần lại ngờ nghệch, nhanh nhẩu vơ vào như thế, bảo phụ hoàng hần sẽ nghĩ sao đây?

Hoàng đế vẫn bình thản như thường, chỉ ‘Ừ’ một tiếng tỏ vẻ tán đồng, chỉ có Tri Vi tỉnh mắt ngó thấy, bàn tay bụng trà của ông đã thoáng run rẩy.

Tri Vi liếc ông một cái rồi nghĩ – Lâm Hoàng đế cũng chẳng sướng sung gì, thịnh nộ cách mấy cũng phải dần mình nuốt giận, đứu con kẻ vạ đã thăm mệc nhận mưu đồ tạo phản, bảo sao ông không ngấm ngấm dấy sóng trong lòng? Có điều, bị kịch thâm khốc hằng chờ phía sau, chỉ là ông vẫn chưa liệu ra thôi...

Bỗng Huyệt một tiếng, có kẻ bị ném mạnh xuống nền, máu nhuộm đỏ cả khoảnh đá xanh. Một kẻ gằm lên vùng máu chậm rãi bước tới, dù vết thương đang rịn chảy thắm đỏ trục bạc ngăn to, thần thái vẫn hết sức điềm tĩnh, ung dung như thường.

Hắn khom lưng chấp tay đứng ngoài màn trướng, thưa với vua cha: “Không phụ sự kỳ vọng của người, nhi thần đã bất sống được tên nghịch tặc này, cúi mong phụ hoàng ban chỉ”

Hoàng đế tái mặt, rất mau đã trấn tĩnh, chậm rãi hạ lệnh: “Vén màn lên.” Ngự điệu ôn hòa hơn trước.

Tri Vi neho mất liếc Ninh Dịch một cái, trộm nghĩ, rốt cuộc thì có bao nhiêu nước đi trong ván cờ này? Ngoài chiêu mượn đao giết người, khổ nhục kế ra thì còn có chiêu gì chưa được tung ra?

Vu oan giá họa? Chẳng cần, lão Hoàng đế đã nghi ngờ Thái tử rồi...

Kẻ be bét máu nằm bẹp dưới đất liền ngóc đầu lên, quả nhiên là tên thích khách mới này. Vì tránh hiểm nguy, Ninh Dịch liền để tổng quản Trường Anh vệ nhận việc xử lý, còn mình thì lạng lẹ cáo lui.

“Kêu Trương thái y ra sau băng bó vết thương cho con.” Hoàng đế bỗng cất tiếng can thiệp một câu.

Trước giờ, vua cha chưa từng đối xử dịu dàng, quan tâm tới mình như thế, Ninh Dịch thoáng nở niềm vui xen lẫn ái ngại, chỉ im lặng khom người hành lễ, chậm rãi lui về phía sau. Hoàng đế dõi theo dáng vẻ hết mực cung kính của hắn, ánh mắt càng thêm ưu ái vài phần.

Tri Vi cong môi nom về hiểu kính khôn tả của Ninh Dịch, khẽ khen thầm – Vương gia, ngài đúng là kỳ tài diễn xuất...

Chưa kịp dứt câu khen đã thấy Ninh Dịch đứng sau bình phong nhẹ nhàng lên tiếng: “Bệ hạ mới trấn an được một lát, Trương thái y cứ túc trực hầu hạ bên người đi, đừng lo cho bốn vương... Nghe nói, Ngụy Tri tiên sinh thông y lý, chỉ bằng cử để ngài ấy phụ trách băng bó cho bốn vương...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)**Net.

Chương 30: Giao kết

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Nếu cô khăn nài van lơn, hắn sẽ thẳng tay giết chết!

Nếu cô rung rung dợn khóc, hắn sẽ thẳng tay siết chết!

Tri Vi chớp mắt... Không phải chứ, ngài vẫn chưa chịu tha cho tôi à?

Phía trên, Hoàng đế gật đầu cho rằng rất phải, tuổi cao sức yếu lại chịu một phen hú vía, quả thực đến giờ vẫn thấy căng thẳng, nên có thái y sẵn sóc bên cạnh thì hơn, và lại, thời nay, hiếm có tài tử khù khờ đến cả băng bó cũng còn lơ mơ! Thế là hải long vuốt râu chấp thuận.

Tri Vi bị phần ngẩng đầu oán than, bầm bụng ghim lồng, chấp tay phụng mệnh. Ai dè, Cổ Nam Y lại cứ kè kè bám sau, cô đi một bước hắn theo một bước, thấy sự chẳng thuận, bèn kiểm có cát dưới: “Tôi đi thay áo mà... Thay áo đó!”

Nam Y cau mày, đảo mắt nom tẩm bình phong đen sì phía kia, tựa hồ cảm thấy có này khà nghĩ, Tri Vi đau đầu, cuối cùng đành gât: “Đi nhà cầu! Thật đấy!”

Chiều này quả thực sát tay, thành công cầm chân thiếu gia đứng ở phía ngoài, chỉ biết chăm chăm nhìn cô lạng lẹ tiến vào ‘nhà cầu’.

Mới được hai bước hướng vào bên trong, Tri Vi đã thấy vương gia mặt mũi đen kịt ngồi đó – Hiển nhiên, hai tiếng ‘nhà cầu’ ban nãy đã bị hắn nghe rõ mười mươi.

Aiz, cô nương tôi nào có ý hạ nhục ngài đâu~

Nghĩ đoạn, bèn cười tươi rói, thoăn thoắt rào chân tiến lại.

Vương gia ‘xám mặt’ chẳng buồn liếc cô nương ‘hì hửng’ kia được lấy một cái, chỉ điềm nhiên ngồi trên trường kỷ bọc gấm đang rộng hai tay chờ đợi.

Tri Vi khựng chân, đực mặt nhìn bộ cảm bào nhuộm máu.

“Thay áo.” Vương gia cao quý thản nhiên ra lệnh cho Phụng cô nương đã từng làm qua tạp dịch nhưng lại ngò nghếch chẳng biết hầu hạ bề trên ra sao.

Tri Vi cười lạt: “Vương gia, cách người hạ bước bên trái đã có cung nữ chờ sẵn hầu hạ, hạ bước bên phải đã có thái giám phụ trách tạp dịch...”

Thế nên, thứ việc vặt này, chứ đồ một tên Quốc sĩ hèn mọn bắt tài như tại hạ đây động chân những tay làm chi!

Ninh Dịch trừng cô, đôi mắt đen thăm thẳm gườm gườm chằm chằm, băng tên giáo nhọn không ngừng phóng tới, khiến cô nhức nhối phải chớp mắt tiếp chiêu lên hồi.

Đôi bên đấu nhãn chán chẻ, hắn bên quay sang, lạnh lùng ra dấu cho cung nữ dẫn đầu, cung nữ y lệnh bước lên, mới chạm vào lớp cảm bảo, tay hắn đã vấy mạnh hất ra.

Cung nữ mất đà, giật lùi ngã dúi ra sau, chẳng may đập vào khay thuốc đang bung, lạch cạch mấy tiếng vật rơi, hoảng hồn kinh hãi, khấu đầu xin tha. Ninh Dịch nói câu gầm lên: “Lũ ăn hại! Biến hết ra ngoài!”

Cung nữ, thái giám lập cặp kéo nhau lùi lệt tránh hết về sau. Ninh Dịch nhếch mép quay đầu, câu bản mới nảy biệt vô tâm tích, lưu manh càn rỡ hả hê nhìn cô.

Tri Vi bất lực chào thua – Gan lì ương ngạnh, cung nữ khó lấy.

Người như hắn, phong lưu phóng khoáng bề ngoài, hẹp hòi tâm địa, nhỏ nhen dù đường...

Đành cúi người, ngồi xuống nhặt số thuốc vương vãi trên sàn, nào ngờ, tay mới vươn ra, mũi giấy đen tuyền đã găm lên tay cô.

Ngẩng đầu, kẻ đó khom lưng, gầy gầy nhuộm hoa gấm hồ lên tay, tuy không ác ý di gầy nhưng lại từ từ áp sát dung mạo điên đảo chứng sinh gần về phía cô.

Cận kề gang tấc, mặt đối mặt,

Ngột ngạt bức bối, dồn vây chặt.

Quyển rũ ngang tàn, nam phóng túng,

Trần tình mơ màng, nữ mộng lung,

Lạnh trên – nóng dưới, từng hơi thở,

Quần quỵen dung hòa tới ngân nga.

Hung hăng hạch hỏi, tiếng người quát,

Vạn dặm xa vời, dù ngay sát.

Hắn chong chọc nhìn cô, cô lững cằm nhìn hắn, lạnh lợi cổ gấu, hiền hòa nguy tạo vốn dĩ chẳng qua nỗi mất hân, áp bức quá lớn khiến cô vô thức lùi lại phía sau.

Cô lùi, hắn tiến, trong cơn hoảng loạn, da mặt bỗng lạnh toát.

Bất giác lấy tay khẽ chạm, ngón tay thấm màu đỏ tươi, sự nhớ tới tiểu viện chiều đó, mi tâm thấm nốt ruồi son cũng bởi máu của một người, chỉ nghe thấy người đó nhặt giọng: “Ngày ấy, máu ta cũng rơi xuống trán nàng...Sao? Thích thú, khoái chí lắm đúng không?”

Nhẹ nhàng truy bức, song lại không giấu nổi cảm tức trong lòng. Tri Vi bàng hoàng ngẩng lên, không rõ vì đâu hắn giận, chỉ biết đôi mắt kia càng thêm âm lãnh, như tầng mây xám dè nặng lên đầu, khiến cô nhát thoi không cất nổi tiếng.

Lâu sau mới tìm được giọng: “...Vương gia nói đi đâu rồi...?”

Thành khẩn trong từng câu chữ, nào ngờ hắn lại bùng lên giận dữ, một mực cho rằng cô đang giả lờ, nương dỗi mảy kiếm, túm chặt cổ áo, xốc thẳng cô lên.

Tri Vi ngỡ ngàng tròn mắt, hoảng hốt kháng cự, gầy gù không ngừng, khí nóng bộc phát, sức lực gia tăng, hai tay đẩy mạnh, chẳng rõ đã đụng vào đâu, liền thấy hắn hự lên một tiếng.

Thất kinh thu tay, người vừa lùi lại, tay hắn đã lần tới cổ!

Tay dính máu bốp chặt yết hầu, huyết sắc đỏ rực hân trên da sù. Mắt dối mắt, chẳng hề chớp sợ, chỉ mở miệng hơi sưng ngưng đọng, hơi sưng ươn ướt mơ màng như mộng, bầm sinh đã thế, chẳng phải lệ rơi.

Cô của lúc này, lung linh như nhành hoa trắng lấp lánh sương đêm, giữa khuya thanh vắng, nở bùng khoe sắc.

Ngón tay của hắn bắt giác khựng lại.

Lần đầu gặp gỡ, cô gái dưới hồ khẽ chớp hàng mi mượt tựa lông vũ, dù mới giết người vẫn bình thản ngược dỗi mắt long lanh hiền hòa lên nhìn hắn, cô của ngày ấy, yêu kiều duyên dáng đến kỳ lạ xuyên sao.

Phong ba bão táp cũng không vui nổi thứ khí chất tự nhiên mê hoặc này.

....Ngón tay dừng giữa cổ.

....Lòng rối như tơ vò.

Bí mật – cô biết quá nhiều, việc tốt – cô phá không ít, gian manh giảo hoạt lấy lùi làm tiền cũng là cô, mằm mồm tai ương hiểm họa khôn lường cũng là cô. Mà hắn, tuyệt đối phải diệt trừ tận gốc những kẻ ngáng đường...

Thế nhưng khi cô lững thình nhìn vào mắt hắn, mười đầu ngón tay lại mất đi lực siết vốn đang tuôn trào.

Nếu cô khấn nài van lơn, hắn sẽ thả tay giết chết!

Nếu cô rung rung dọm khóc, hắn sẽ thả tay siết chết!

Nhưng, một chút sợ hãi cô cũng không có, chỉ bình tĩnh đối mặt với cơn thịnh nộ bất thường của hắn. Những việc cô làm, thái độ cô thể hiện cùng tình cảnh lần đầu gặp lần lượt trở về ngăn cản hành vi sát hại của hắn.

Cô và hắn kỳ thực rất giống nhau, từ bé đã luôn thể lương cô quanh, một mình cô thủ trấn thành, vùng vẫy đấu tranh chống lại số phận bị thương.

Ngón tay hắn dần rời lỏng.

Như cơn lốc xoáy vờn rờn, cuốn vào biển hoa ropy trời khoe sắc, bắt ngờ rũ bỏ ý niệm chôn vùi kỳ hoa dị thảo hiếm có thể gian.

Mười đầu ngón tay liền rời khỏi cổ, hắn lắc đầu thờ dài, tự nhủ với lòng – Giờ không thích hợp, phía ngoài có quá nhiều người, giết rồi lại khó kiểm soát nguy biến thoát thân. Đứng...Chính là vì lý do này.

Tri Vi bèn rời lên cổ.

Không có đầu tay, không có vết bầm, thậm chí một chút sát khí cũng chẳng để lộ, tuy nhiên cô lại hoàn toàn thấu tỏ, lần này là gộp chung của mọi lần trước, hắn đã thật sự muốn giết cô, còn cô cũng đã nếm trải cảm giác cận kề cái chết.

Khắc này, đầu cô trống rỗng, sức mạnh trong người như bị rút cạn, bản năng tự vệ cũng chợt tiêu tan, cô chỉ ngây dại nhìn hắn, chỉ muốn biết lúc ấy hắn đang nghĩ gì?

Tại sao phút chót hắn lại buông tay?

Hiếm lắm mới thấy cô mở miệng trầm ngâm lâu đến thế, ngẫm nghĩ một hồi, cô bèn khom lưng ngồi xuống, nhặt nhạnh số thuốc vung vãi trên sàn, im lặng bước tới, cời lớp áo ngoài, xức thuốc băng bó giúp hắn.

Ninh Dịch ngồi yên chẳng nói chẳng rằng, chỉ thắm mặc nhận phôi hoi cùng cô. Không khí nồng nặc thuốc súng mới này liền được thể bằng vẻ bình hòa tĩnh lặng như đã âm thầm giao kết.

Áo trong nửa trễ, cơ bắp nở nang đứng chuẩn luyện võ, da trơn láng mịn, trắng trẻo cao sang tựa ngọc bội quý, xương đòn tinh xảo mượt mà, thân hình săn chắc rắn rỏi, cuốn hút hoàn mỹ đến từng tấc da.

Song Tri Vi lại chẳng say đắm mê muội với mỹ cảnh lộ liễu trước mắt, cô chỉ chuyên tâm xử lý vết thương do bị nhuyển kiếm đâm qua, thật da bấy nhảy bết máu đỏ tươi, lợm cộm nơi bả vai. Rõ ràng thương thế quá mức nghiêm trọng, đến cả Tri Vi cũng phải hít một hơi lạnh, hai mắt xôn đau, bả vai buốt nhói, vậy mà hắn vẫn ung dung thản nhiên như thường.

Nhắc thấy vẻ đau lòng thương xót của cô, mấy đen mờ trán dần dà tan mất, le loi hắt lên quang sáng mơ màng.

Tri Vi cẩn thận lấy bông thấm rượu lau sạch vết máu, rồi rắc kim sang được lên miệng vết thương. Ninh Dịch nháu mày lánh vai, cổ luống cuống gặng hỏi: “Đau ă?” Rồi cúi đầu, thôi nhẹ lên vết thương.

Ninh Dịch nhột nhột, bất giác cong môi cười hiền, chẳng ngờ, cô gái gian manh xảo quyết như cô lại có lúc hồn nhiên làm ra động tác trẻ con thế này. Tâm tư thoải mái rõ rệt, liền buột miệng hỏi: “Nàng đang làm gì thế?”

Tri Vi ngưng ngáp, lúng túng lùi lại, hạ mi khẽ đáp: “Thảo dân bỗng nhớ hồi nhỏ, mỗi lần vồ yế tay bị trầy, mẹ lại thói nhẹ lên vết thương, xoa dịu cơn đau giúp thảo dân...” Càng nói, giọng cô càng nhỏ như muỗi kêu.

Ninh Dịch liền thu ý cười, dĩ nhiên hắn rõ, vì đâu cô phải rời phủ.

Lát sau mới bảo: “Bị đau có người xoa dịu, ầu cũng là một loại hạnh phúc...”

Tri Vi sững sờ, kinh ngạc ngược lên nhìn hắn – Hắn đang an ủi cô ư?

Chưa kịp suy nghĩ, lời đã buột ra khỏi miệng, Ninh Dịch ho khê, giả bộ khó chịu, sau đó lững im, không nói câu nào.

Tri Vi mỉm cười, bước lại giúp hắn tiếp tục xức thuốc. Đuối tóc mềm mượt khê rù, cạ trên vai hắn, khiến hắn nhồn nhột, muốn né nhưng lại ngại yên, dè mặc như thế.

Hơi thở thanh mát phả bên tai hắn, dịu ngọt e lệ như đoá từ vè chớm nở đầu xuân.

Bên ngoài nhốn nháo, không ngừng tranh cãi ồn ào, những lúc gay cấn đẩy lên đỉnh điểm, hai tai cần phải đóng lên nghe ngóng, nhưng hắn lại bỏ mặc, uể oải, chẳng thiết quan tâm.

Tri Vi cũng không chú ý tới động tĩnh bên ngoài, mắt chỉ dán chặt vào vết thương sâu hoắm, lộ ra xương trắng rùng rợn nơi bả vai, nhớ đến từng đường đi nước bước trong vãn cờ của hắn, bỗng thấy thể lương tê tái, cảm lòng không đành bèn hỏi: “Sao phải khổ vậy?”

Ninh Dịch cứng người, nghi hoặc quay đầu nhìn cô.

Tri Vi cũng không hỏi tiếp – Sao phải khổ đến vậy? Khó tâm bố bảy, không tiếc hi sinh thân mình, thụ thương trăm trọng lại chẳng có ai quan tâm hỏi han. Chẳng lẽ, cái ghế cứu nguy chỉ tồn, cai trị thiên hạ, thâu tóm vạn người kia lại đáng giá thế sao?

Ninh Dịch lẳng lặng nhìn cô, qua ánh mắt đọc được suy nghĩ trong lòng, song cũng chẳng nói câu, chỉ nhặt giọng đáp lại: “Nàng không hiểu đâu.”

Tri Vi cằm nín, lòng trầm xuống – Có gì mà không hiểu chứ? Từ nhỏ người đã mất mẹ, thân cô thế cô lại làm bệnh trọng, thông minh tuyệt đỉnh cũng phải che giấu chôn vùi, có mỗi tri kỉ chỉ vì đóng kịch phải phản mặt thành thù, mưu đồ bá nghiệp thiên thu. Thanh Minh viện do người cai quản cũng phải nhường lại cho gã Thái tử bất tài vô dụng, hơn tất thảy, vua cha ngày ngày ghê lạnh, dỗi xù bạc bẽo với người, bắt đặc đi làm người mới phải nhẫn nhịn, dựa hơi Thái tử, thường xuyên cam chịu gánh tội thay tên đầu heo đó... Bao nhiêu vết thương hắn đầu trên người, bao nhiêu uất ức thiệt thòi đè nén trong tim, vốn dĩ chưa từng có ai thật lòng xoa dịu, sẽ chia vợi bớt, thế nên người mới càng thêm tàn nhẫn với thân, chuốc hận với đời...

Cô với tay lấy băng gạc trên bàn, tỉ mỉ băng bó cho hấn, đều đều cất giọng: “Hôm nay ngài tha cho thảo dân một mạng, sớm muộn cũng có ngày, thảo dân sẽ tha cho ngài một lần.”

Ninh Dịch nhìn cô đầy vẻ quái gở, cô chỉ thản nhiên, kiên định nhìn hấn.

Lát sau, hấn nhếch mép cười mỉa, cho rằng cô chỉ thuận miệng nói đùa, chẳng buồn xét nét so đo.

Vận mệnh của hấn, do hấn nắm giữ, những thứ hấn cần, ắt sẽ giành được. Chỉ dựa vào cô gái chân yếu tay mềm nhỏ nhoi như cô, dù thông minh lanh lợi cách mấy cũng chẳng có nổi bản lĩnh bỏ bầy, sắp đặt cuộc đời cho hấn.

Tri Vi nom và coi thường khinh khi từ tận đáy lòng kia, cũng chẳng thiết đời co cỏi và làm chi, chỉ mỉm cười thất chặt nút buộc trong tay rồi bảo với hấn: “Xong rồi đấy ạ.”

Lời vừa dứt, bên ngoài bỗng vang lên tiếng quát rất rạt bên tai: “Nói láo!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Đấu

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chiều tà lẻ bóng hắt hiu,

Đế gia tỉnh bạc hăm hiu kiếp người.

Thái tử tràn đầy phần uất gấm nộ, xung quanh im ắng như tờ, lặng lẽng ngồi nghe.

Hai người quay sang nhìn nhau rồi ghé mắt qua tấm bình phong, chứng kiến Thái tử hăm hập đứng dậy, bước lên định đá văng tên thích khách nằm bệt dưới nền thì bị thị vệ níu vai giữ lại.

Thái tử gân tím mặt mày, sừng sộ chỉ thẳng vào tên thích khách: “Đầu ra thứ yếu xà, ngấm máu phun người như mĩ?”

Thích khách trọng thương ngóc khuôn mặt đầm đìa máu me, hần học nhìn hấn rồi lạnh giọng: “Điện hạ hà tất phải nổi giận, thuộc hạ nào đã đá động gì tới ngài?”

Thái tử uất nghẹn không nói thành lời, phập phồng tức tối như ức phát rồ – Khi này hấn còn dương dương tự đắc, đích thân thăm tra thích khách trước mặt chư vị hoàng tử cùng mấy vị trọng thần, nào ngờ, thích khách mồm mép giáo hoạt, bóng gió lải, không khai chủ mưu, lại ngấm ám chỉ: chủ nhân đóm lược tài trí, chức trọng quyền khuynh, nắm trọn Thanh Minh, một tay che trời, thuộc hạ vô kể — Thích khách một lòng tận trung, nguyên chết không khai.

Thoạt tiên, Thái tử vẫn mờ mờ chưa rõ hảm ý, rồi thấy ánh mắt mọi người ản chứa nghi kị, mới chợt giắt mình nghĩ ngợi đăm chiêu: đóm lược tài trí, chức trọng quyền khuynh, nắm trọn Thanh Minh. . . Còn không phải mình?

Nghĩ đoạn, mặt thoát nóng gay, nếu không bị ngăn, kiểu gì hấn cũng đá chết tên rắn rết nằm dưới đất kia!

Hấn tức thì có kẻ mừng, Nhị hoàng tử nhẹ giọng lên tiếng: “Thanh già tự thanh, trọc già tự trọc. Thái tử việc chi phải kích động? Người giận chút, đợi xem hấn còn khai thêm được gì.” *(Thanh già tự thanh, trọc già tự trọc: Cây ngay không sợ chết đứng, bìn như nước đục mãi là ô uế)*

Thất hoàng tử thì cau mày: “Đứng là phường hạ lưu vô sỉ, dám thốt ra mấy lời này! Cứ nhốt vào thiên lao để *tam ti* thăm vấn là xong!”

Ngũ hoàng tử mới gấp rút tới dự liền chăm chọc: “Đại lý tự hiện do Thái tử quản li, huynh thấy dừng nên làm mấy việc thừa thải.” *(Đại lý tự: tương đương với tòa án tối cao hiện nay. Tam ti là kết hợp của Hình bộ, Đại lý tự và Đô sát viện (viện giám sát tối cao thời Minh/Thanh))*

Thái tử quắc mắt trừng trở, lão Ngũ già tăng lý đi, lão Nhị danh mặt liếc xéo, lão Thất thì cười gĩa lả.

Mấy vị công thần trung lập thường ngày thiết diện vô tư, hôm nay bỗng đứng lặng thinh, không ai dám ho he nói giúp Thái tử nửa câu.

Hoàng đế lão gia ngự trên ghế rồng, trầm mặt quan sát ‘sóng ngầm đá nổi’ đua nhau mặt sát dưới chân.

Thích khách ngấm chỉ Thái tử, Hoàng đế cũng không mấy tin. Thân là cửu ngũ chí tôn, đã sớm hiểu được: mắt thấy – tai nghe chưa chắc đã thật.

Khi đó thích khách lách qua Thái tử, chìa kiếm hành thích ông ta, giờ lại luôn miệng ám chỉ Thái tử là kẻ chủ mưu, ngấm kị sê ra, kiểu gì cũng giống có kẻ đứng sau dựng chuyện, đặt điều vu khống.

Tuy nhiên, mưu nòng kế cạm, nghi vấn trùng trùng, sơ sẩy đây rẫy.

Thế nhưng, sàng qua cũng phải sẩy lại, có khi lại là dụng ý của Thái tử, cổ bấy sơ hở để hồng chạy tội thoát thân.

Kẻ mưu ma chúc quý, hễ dụng tới nghi vấn thường đưa ra rất nhiều phương pháp loại suy.

Lúc này, Đế gia lia mắt đánh giá biểu cảm của từng vị hoàng tử, sau đó tỉnh tại tử tử nghiên cứu.

Liệu là ai đây?

Liên liếc tên thích khách dưới nền, phát hiện từ đầu chí cuối, mắt hấn không rời Thái tử được lấy một giây, tuy rằng oán hận nung nấu nhưng thỉnh thoảng lại hấp háy đôi mắt như muốn nhắc nhở điều gì.

Tâm tư chợt biến.

Giữa lúc căng thẳng, bỗng nghe tiếng chân hối hả xông với lên đài, kẻ đến luôn miệng hỏi dòm: “Ngụy Tri đâu? Ngụy Tri đâu?” rồi đẩy hết thị vệ cán lối qua bên, xộc thẳng vào nội đường.

Lại nói đến sĩ tử, tất cả đều được Tần Tử Nghiên đem người dẹp hết, duy nhất kẻ này, dù rằng phục trang sĩ tử nhưng thân phận lại cực kỳ đặc biệt, thị vệ lúng túng không dám liều mạng cản ngăn, đành phải chạy vào bẩm báo.

Rèm vừa được hất, đôi mắt đen lầy của Lâm Thiệu liền rọi sáng cả sảnh đường, nhác thấy Hoàng đế Thiên Thịnh bèn kích động hô to: “Phụ hoàng!” rồi rỏ rĩ nhào qua.

Văn võ bá quan đông loạt khom lưng, cúi người hành lễ: “Công chúa.”

Hoàng đế trù mền đón lấy công chúa bé bỏng, long nhan cau có cả buổi liền dịu đi đôi phần.

Thiệu Ninh lo lắng kiểm tra Hoàng đế một lượt, sốt sắng gặng hỏi: “Phụ hoàng, người có sao không? Lâm con sơ chết được!” *(Chú: Đa phần tác giả gọi công chúa là Thiệu Ninh, thỉnh thoảng gọi là Ninh Thiệu)*

Hoàng đế nhủ mấy, quở trách: “Đường đường là công chúa, sao lại dễ mất bình tĩnh như vậy?” Giọng điệu quả nặng nhưng ánh mắt lại cung chiều vô hạn.

“Con làm sĩ tử gan nhỏ quen rồi, không sửa được nà!” Thiệu Ninh phụng phịu, đoạn ngoái đầu thì thấy thích khách nằm ngay dưới nền còn Thái tử thì tức tối đầy vôi, bèn nhướng mày, hạch hỏi: “Chính hấn à?”

“Đúng! Tiểu muội!” Thái tử cũng hết mực thương yêu công chúa tiểu muội nhà mình, bao phen phụ hoàng thốt vâng vì hấn, đều do tiểu muội cả ngày làm nũng khiến người người giận. Nghĩ đoạn bèn lớn tiếng vạch tội: “Chính thứ rắn rết này đã hành

thích phụ hoàng, ám hại bốn cung!”

“Đúng là gan cùng minh!” Thiệu Ninh cười gằn, thông thả tiến tới, đánh giá thích khách một lượt rồi đột ngột nhấc hòn gạch son trên giá gỗ trắc bên cạnh, nện thẳng vào đầu tên kia.

“Bụp!”

Như tiếng dưa hấu bửa đôi, máu tươi liền phụt tung tóe, mặt mày thích khách rúm ró quý dị, tử chí co giật liên hồi, cuối cùng đứt hơi ngã vật xuống đất.

Ngã giữa vũng máu đỏ ối lênh láng, cả đôi nín thình chảng thể tĩnh lại.

Nội đường bỗng chốc im bất, hồn xiêu phách tán trước hành vi giết người man rợ của tiểu công chúa.

Công chúa thần nhiên phất tay, đặc ý nhà lời: “Diệt được mối họa.”

Thái tử thất kinh lùi lại ba bước, nhữn người ngã ngồi xuống ghế, lát sau mới bần thần lấy tay lau trán, tuy vẫn bần loạn nhưng cũng an tâm phần nào – Mới nãy tình thế vô cùng bất lợi cho hắn, nhưng nay thích khách chẳng còn, thiết nghĩ, chết hết đối chứng, phụ hoàng chắc cũng dùng việc này cứu. Mà có truy cứu thì cũng là chuyện những ngày về sau, đỡ hơn phải bị thẩm vấn ngay giữa đương trường, tạo thời cơ cho kẻ gian được béo cò, giàu đồ bím leo.

Cũng may, tiểu muội được cung tử bé đê giúp hân giải quyết mối họa! Nghĩ rồi, càng thêm cảm kích công chúa bé bỏng nhà mình hon.

Bấy giờ, Thiệu Thịnh để mới thoát khỏi cơn bàng hoàng, mặt liền sắt lại, danh giọng nạt lớn: “Ngông cuồng!”

“Phụ hoàng —— “ Thiệu Ninh bỏ nhào về phía ông, ôm gi lấy cổ, đầu mới nùng nục: “Con nghe thấy báo có kẻ lón mặt hành thích phụ hoàng nên mới giận quá mất khôn, gây ra việc hồ đồ kia mà~ Hân dám mưu sát Thiên tử, vu khống Thái tử, mưu đồ làm loạn triều cương xã tắc. Không giết hân thì khó rửa nỗi nổi hận trong lòng con!”

Nghe đến câu ‘mưu đồ làm loạn triều cương xã tắc’ Hoàng đế liền neho mặt lại, lòng dấy hoài nghi – Thiệu Ninh biết nói lý tự khi nào vậy?

Đang định chất vấn thì vệ phụ trách thu dọn tử thi bỗng bật thốt kinh hoàng.

Mọi người liền cúi xuống nhìn, chỉ thấy thị vệ run rẩy bóc một thứ dán trên mặt thích khách, một lớp mặt nạ da người chế tác cực kỳ tinh xảo!

Thì ra, do đầu bị vỡ, máu chảy bết mặt, mặt nạ ngấm trương nên cong thành nếp, thị vệ thu dọn thấy lạ bèn tò mò bóc ra, làm lộ ngay khuôn mặt thật của hắn.

Nhị hoàng tử nhanh chân đến ngó, nghĩa một hồi rồi thốt lên: “Ý! Trông rất quen!”

Thất hoàng tử chỉ trầm ngâm không nói, Ngũ hoàng tử khoanh tay cất tiếng bâng quơ: “Chẳng phải cao thủ vô lâm bận trước Lão Lục mới về đây sao? Đệ còn gặp hân tại vương phủ kia.”

Thái tử thì sững sờ đứng đó.

Tên này, hân biết.

Tháng trước, có bản hân cùng Lão Lục phiếm sóc vài câu. Trong câu chuyện có phần nản rằng: Đông cung đạo này thường hay có kẻ thám thính rình rập, các huynh đệ sấm soi hân như hổ đói rình mồi, khiến hân đêm ngày ăn ngủ không yên. Lão Lục liền bảo sẽ giúp hân mời một cao thủ đáng tin về canh gác Đông cung. Thế rồi bèn mời được tên này, nói gì mà là cao thủ vô công cái thể của bộ tộc Hồ Trắc Cách Đạt Mộc Tuyệt Sơn. Thoạt nhìn hân đã thấy ung, định vội về cung thì Lão Lục lại gài, rì tai bảo rằng tên này trông mặt khá gan, dễ khi lại có tà tâm khôn lường, xét tính an toàn thì cứ bỏ trí cho gã ngụ tại biệt trang nào đó khảo nghiệm thăm dò trước hẵng hay... Thế rồi, việc nhiều hân cũng quên bẵng đi mất, chẳng ngờ, tên này quả thực rất có vấn đề! *(Mọi người chú vội! la ó vì độ ngắn ngắn của tình tiết này, ơiz, tác giả nhà ta rất thích lừa tình, trông càng ngắn ngắn thì kể càng hiểm. Đọc mà đau tim!)*

Chắc là lúc Lão Lục định dẫn tên này đến gặp hân thì bị đám huynh đệ luôn thích đập cửa bắt chợt viếng thăm thấy được nên mới tưởng nhầm là người của Lão Lục.

Thái tử hạ mị, dùng dằng dẩn do cả buổi, việc này nói hay không nói đây?

Thế rồi sau nấy hỏi cân nhắc bèn hạ quyết tâm – Giờ mình đang trong vòng nghi vấn, kể ra việc trên há nào tự mua dây buộc mình? Đại gì!!

Còn về phần Lão Lục...Mình là quân, hân là thần, ‘thần tử vì quân’ vốn là lẽ đương nhiên. Tự hân phải cầu lấy phúc thôi!

Tâm đã quyết, miệng cũng không ngăn ngừ, bèn lớn tiếng: “Bổn cung cũng từng thấy hân, thị vệ trong phủ Lão Lục đây mà!”

Lời vừa thốt ra, ai nấy đều biến sắc – Ninh Dịch đó giờ luôn nhất nhất trước sau về phe với Thái tử, ai nấy đều tưởng Thái tử sẽ nói đỡ cho Ninh Dịch vài lời vì đạo lý tất yếu của đáng quân chủ là phải biết thu phục nhân tâm, khiến thuộc hạ một lòng tận trung với mình... Nào ngờ Thái tử lại là kẻ bạc bèo vô tình, thế này khác nào ‘thì xe giữ tướng’?

Sau bình phong, Trì Vi bỗng thấy rét lòng, bèn ngoái đầu nhìn Ninh Dịch.

Dù chỉ chớp qua nhưng hàm nghĩa vô tận.

Ninh Dịch đón lấy ánh nhìn của cô, miệng thoáng cười nhạt, ý cười lạnh lẽo pha thêm phần kiên định.

Trì Vi hoàn toàn thấu hiểu tâm trạng của hân lúc này, giấu sau vẻ lạnh tanh ấy chính là nỗi thế klong buốt đau khôn cùng...

Ngoài kia, các hoàng tử liền ngừng giao kết với nhau – Hất không nổi Thái tử thì lật Lục hoàng tử, Thái tử mất đi vậy cánh, mọi người đều vui. Nếu nay Thái tử đã tự nguyện trút đi đôi cánh thì bọn họ cũng chẳng khách khí ném thêm đá xuống giếng!

Và lại, Ninh Dịch mới có công cứu giá, lúc này không thừa cơ hạ bệ hân thì khó lòng đảm bảo sau này phụ hoàng không tru ái cắt nhắc hân rồi để hân từng bước lên mây.

“Thanh Minh trước khi được Thái tử tiếp quản, hình như Lão Lục đứng ra cầm trịch thì phải, đường đi lối lại trong viện là nào đệ ấy lại không nắm rõ?” Ngũ hoàng tử liền bày ra vẻ đăm chiêu, lên tiếng ‘ném đá’ trước tiên.

“Thảo nào lại bị báo: đôm lược tài trí, chức trọng quyền khuynh, nắm rõ Thanh Minh, một tay che trời, thuộc hạ vô kể...” Nhị hoàng tử run run đôi chân bắt chéo, sáng sốt ‘ném hòn đá’ thứ hai: “Giờ nghĩ lại thì quả thực rất đúng với Lão Lục!”

“Đừng ra kết luận vội thế các huynh.” Hiền vương – Thất hoàng tử khản nài ‘ném đá’: “Đê Lục ca có cơ hội lên tiếng biện hộ đã nào.” Đoạn quay ra kính cẩn hành lễ với vua cha: “Cúi mong phụ hoàng ban chỉ.”

Trì Vi đứng trong nhếch mép cười ruồi.

Vị này còn hiểm hơn kia, tội vẫn chưa kết mà đã đứng ra xin cho người ta được lên tiếng ‘biện hộ’. Chỉ một câu báy tỏ ‘quan tâm’ mà đã thành công khép tội Ninh Dịch rồi!

Hay cho một Hiền vương!

Đứng sát mép bình phong, Trì Vi còn quan sát được cả long nhan của Hoàng đế, chỉ thấy ông ta lặng lẽ khép hờ đôi mắt, có hồ bỏ mặc ngoài tai những lời công kích ngấm ngầm của các vị hoàng tử. Tuy nhiên, tính ý chút sẽ phát hiện ra mĩ mắt của ông thoáng run rẩy, tựa hồ dưới đôi mắt khép hờ là mưa giông giăng mắc lạnh tanh tâm tư.

Chợt có kẻ sang sáng cất tiếng: “Thanh Minh bảo vệ không chu toàn, khiến Bệ hạ giật mình kinh sợ, Từ Nghiễn xin được tạ tội với người.”

Rèm được vén lên, Tân Từ Nghiễn lập tức quỳ ngay trước bậu cửa.

Nhị hoàng tử bèn cười mỉa: “Viện trưởng đại nhân đến đúng lúc lý lắm, thế nhưng, rốt cuộc là ai nên chịu tội đây? Bổn vương thiết nghĩ, ngài không cần phải tạ tội gấp thế đâu!”

Quý thẳng lưng, Tân Từ Nghiễn đăm đăm nhìn gã hoàng tử mất dẹt mày rậm, giọng điệu danh quánh, hoàn toàn mất đi vẻ uôi oái của thường ngày: “Vây xin hỏi điện hạ, người ngài nghĩ đến là ai?”

Ngũ hoàng tử nhặt giọng buông lời: “Vừa nãy ông cũng nghe thấy cả rồi, gã bộ không biết để làm gì?”

“Vi thần quả thực không biết!” Tân Từ Nghiễn khẳng khái đáp: “Nếu chỉ cần thông thuộc địa hình Thanh Minh, có tư giao hảo hữu với vị thần liền bị kết tội, vậy thì xin hỏi Nhị điện hạ: ngài đích thân tới nhờ vị thần giúp đỡ tiểu cừu từ nhà ngài nhập học tại Thanh Minh, còn kiên quyết biểu tặg học viện nắm trầm con ngựa quý. Nay thần dám hỏi điện hạ, như thế có đủ kết tội không? Ngũ điện hạ, năm trước ngài hẹn vị thần tới túu lâu ven hồ yên ả, lúc giữa tiệc có tặg vị thần một học trấn châu Minh Hải quý giá, dám hỏi điện hạ, như thế có đủ để kết tội không? Còn Thất hoàng tử, ngài thường ‘tình cờ gặp gỡ’ vị thần trong Sơn Nguyệt thư quán, nhất nhất trước sau vin vào có ‘trọng nghĩa tri âm’ biểu tặg vị thần ba mươi hai cuốn cổ thư, vậy xin hỏi điện hạ, như thế có đủ kết tội không?”

Liên tiếp ba lần ‘có đủ kết tội không’ dồn dập vang lên, như gong cùm nện trịch trùng vào cỗ ba vị hoàng tử, khiến cả đại đường đều im phăng phắc.

Ba kẻ bị luận tội, không là mặt mày tím tái, nhọt nhọt khó coi thì là xanh mét như tàu lá, chẳng thấy kẻ nào còn dương dương tự đắc như trước được nữa.

Trì Vi trầm trồ thần phục nom Tân Từ Nghiễn, nhìn không ra đó đại thúc à, ngoài gòì trèo tường mò vào kĩ viện, né dao né thốt kinh thế hãi tục ra thì còn gòì cả lời kéo kẻ khác xuống bùn bằng luận chứng danh thép đầy tính hòa khí nữa cả!

Lúc này, Ninh Dịch mới đứng dậy, lặng lẽ bước ra.

Hắn bước tới chân hoàng đế, phủ phục hành lễ, lẳng lặng không nói câu nào, từ đầu chí cuối, đến một ánh mắt cũng không hề nhìn các vị hoàng tử.

‘Tránh’ chỉ bằng ‘đừng tránh’, ‘thiên ngôn vạn ngữ’ đầu bằng ‘không nói một từ’, im lặng có lúc lại chính là sự bị phản ứng cực.

Tri Vi trầm tán tụng hần, luận về mức độ nam hiểm, ‘biến bất lợi thành có lợi’ cộng thêm việc ‘liệu sự như thần’ thì Ninh Dịch chính là kẻ tru tử nhất.

Cô đâm chiêu đứng trông, lòng bỗng thấy chua xót – Dù mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn thì đã sao? Huynh đệ bạc bẽo, đua nhau chia mũi công kích vẫn là sự thật, vẫn là điều không thể phủ nhận nổi...

Thiên Thịnh đế đưa mắt nhìn Ninh Dịch, vẻ mặt phức tạp đa mang, mãi sau mới trầm giọng: “Người còn gì để nói không?”

Lời dứt, các hoàng tử đều mừng vui ra mặt.

Ninh Dịch sững sờ, không thể tin nổi ngược nhìn Hoàng đế, lại quay sang nhìn Thái tử, Thái tử vội vàng né tránh, ngoảnh đầu quay đi.

Hắn bèn nhắm mắt, người thoáng run rẩy. Thoát cái, mặt mũi trắng bệch, Tri Vi tình ý phát hiện ra, vết thương nơi bả vai hắn đang từ từ rỉ máu, phỏng chừng là bị rách ra rồi.

Hồi lâu, Ninh Dịch cúi người, nghẹn ngào lên tiếng: “Người này là thị vệ trong phủ của nhi thần... nhưng nhi thần không biết...”

Thiên Thịnh đế cắt ngang lời hắn, lạnh giọng: “Nếu đã thế, người tới biệt cung ở tạm đi, chờ ngày làm rõ chân tướng thì hãy ra ngoài!”

Vậy là giam lỏng rồi còn gì?!

Các hoàng tử không ngờ sự việc lại diễn biến như vậy, tất thấy đều hí hửng mừng thầm, lảng máng nghe tiếng có kẻ lên thờ phào một hơi...

Ninh Dịch quỳ dưới đất, lâu sau mới tìm được tiếng “Dạ.”

Một tên thị vệ tiến lên, nửa đầu nửa kéo, Ninh Dịch bèn gạt dõng phương, tự mình đứng dậy, quay người chậm rãi bước đi, ra tới cửa sảnh liền ngừng đầu đón ánh hoàng hôn, đoạn dậm buồn lên tiếng: “Chiều tà là bóng hắt hiu, Đế gia tình bạc hắt hiu kiếp người...”

Rời lao đao.

Ngã phịch xuống đất, ngất lịm!

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Một bước lên mây

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Đối với lời sấm truyền ‘Kẻ giải Trạc Anh quyền sẽ đoạt được thiên hạ’, Hoàng đế cũng không tin lắm – Vận mệnh quốc gia, vốn do ‘hiền thần minh chủ’, trên dưới nhất dạ một lòng, do chính sách trị vì khai sáng, lòng dân sùng kính nhất nguyên tín theo. Còn nếu chỉ dựa vào một người mà thay đổi được cả vận mệnh quốc gia thì ông ta cho rằng, ngoài ông ta ra, chẳng ai có thể!

Mất thấy, tai nghe, tim động, song tất thấy đều tăng lên, vô không hay biết.

Tri Vi thất tay áo nhìn Ninh Dịch đang nhìn nhòai dưới thị vệ kiêu ngạo tới biệt cung, lòng thầm cười lạnh: Vương gia à, trông ngài ngạo ngạo như người trọng thương song kỳ thực chỉ là thương tích ngoài da thôi. Mới nãy bắt mạch, tôi thấy tim ngài vẫn đập khỏe re, đầu đến nỗi suy yếu trầm trọng đi vài bước đã ngất kia chứ?

Nhưng cũng phải phục ngài, cách này thoát thân quả thực rất khéo, chẳng thể chê vào đâu được.

Phía trên, Thiên Thịnh để trầm ngâm một hồi rồi một mồi phát tay, lệnh cho các vị hoàng tử lui hết về nghỉ, Tri Vi cũng gấp rút cáo lui, Thiên Thịnh để chợt bảo: “Nguy tiên sinh, xin hãy nán lại.”

Tri Vi khựng chân đứng lại, Hoàng đế liền quay sang liếc Cổ Nam Y.

Cổ Nam Y đương nhìn Tri Vi.

Hoàng đế tiếp tục liếc hần.

Hần bên ngoài đầu liếc ông.

....

Tri Vi và mở hồi hột, vội vàng giải thích: “Bệ hạ...vị bằng hữu này của thảo dân tâm tính chất phác ngờ nghệch...hơn nữa...” Cô nhấn nhó tỏ vẻ khó xử, sượng sùng nói: “Đa phần lại không hiểu chuyện, liệu có thể dễ hần...?”

Lời nói ra nghe khá hàm hồ, song kỳ thực ý tứ rất rõ ràng – Tên này nhà cô vừa ngốc vừa thộn, dễ hần ra về một mình lỡ đâu đi lạc thì nguy, cứ giữ bên người là an toàn nhất! *(Tại sao lại nói bị lạc ở đây thì đều do anh Cổ nhà ta cà, trí nhớ tuyệt đỉnh của anh không dùng để nhớ đường....)*

Hoàng đế do dự giây lát, cuối cùng cũng gật đầu chấp thuận, đoạn bảo Thiệu Ninh rời đi, Thiệu Ninh đầu môi phụng phịu, sau cùng vẫn phải nghe lời lui ra.

Tri Vi lạnh mặt đứng bên đánh giá, cô nàng này tuy được nuông chiều nhưng kỳ thực cũng biết chừng mực, dù giết người như ngóc song lại là kẻ dám làm dám chịu, rắn rỏi gan dạ hơn đại ca của cô ta nhiều.

Thiệu Ninh ngang qua chỗ cô, cố ý huyếch vai, tình nghịch nháy mắt: “Cố gắng biểu hiện cho tốt nhà...Hi hi, không bị ta dọa chết giấc chứ?”

Tri Vi tùm tùm, lùi lại một bước, hành lễ cúi chào: “Tham kiến công chúa.”

Thiệu Ninh liền ngượng Tri Vi một cái rồi hớn hờ rời khỏi sảnh đường, lững lờ cất bước đi nhẹ như bay, tuy nhiên nhìn kĩ sẽ thấy chút trắng trắng bầy nhầy dính dưới đế giày – Là nảo của tên thích khách nọ...(=,=!!!)

Thiên Thịnh để tức cười dôi mắt trông theo con gái, đoạn quay qua, đối lại nét nghiêm nghị của thường ngày, đều giọng cất tiếng: “Nguy tiên sinh, việc hôm nay tiên sinh nghĩ sao?”

Tri Vi chớp mắt – Lão gia tử, ngài đang sát hạch tiểu nhân đây à? Cơ mà, Quốc sĩ ‘phong đại’ như tiểu nhân đâu thích hợp thảo luận mấy vấn đề này?

“Bệ hạ.” Cô khom lưng: “Thảo dân xuất thân vì hần, không dám luận bàn quốc sự.”

“Quốc sự?” Hoàng đế nheo mắt: “Đây là gia sự nhà trẫm.”

“Thiên tử vốn không có gia sự.” Tri Vi cười mỉm, thẳng thắn đáp lại.

“Úm?” Hoàng đế tỉnh tọa trên cao, mắt sắc như dao phóng về phía cô.

Tri Vi đón nhận ánh nhìn của ông, biết rằng hôm nay không thể giả lơ lánh nạn, bèn thờ dãi ngao ngán – Lão gia tử à Bão gia tử, rõ ràng trong lòng ngài đã có dự tính, sao còn muốn gây khó dễ cho tiểu nhân làm chi?

“Người kẻ vị vốn là trụ cột quốc gia, không dễ truất, cũng không dễ lựạ.” Lâu sau cô bèn đáp lại.

Cụp mắt thu mày, đầu cúi xuống đất, dưới mũi giày còn loang lổ vết máu – máu của Ninh Dịch. Tri Vi thờ dãi – Vương gia à, không phải tôi không giúp ngài mà là lão gia tử nhà ngài, đến tận bây giờ vẫn không nỡ phé truất Thái tử, nếu tôi không biết nặng nhẹ, ăn nói hàm hồ, dám bảo kẻ mất mạng sẽ chính là tôi.

Bất luận thế nào, tính mạng vẫn là quan trọng.

Còn về phần ngài...chắc đã dự trù sẵn nước rút rồi.

Hoàng đế ngồi trên cao đăm chiêu nom Tri Vi, họa hoàn mới gặp được kẻ tuổi đời còn trẻ đã thông minh sắc sảo nhìn ra tâm tư của ông lại không kiêng dè kháng khái nói thẳng suy nghĩ của mình.

Quả cảm khí khái, gan góc cương liệt, hơn khối kẻ lẩn lộn bao năm trong chốn quan trường.

Có lẽ, vì chưa từng vật lộn sóng gió nên đầu óc mới thông suốt tình huống, thấu hiểu lòng người.

Đối với lời sấm truyền ‘Kẻ giải Trạc Anh quyền sẽ đoạt được thiên hạ’, Hoàng đế cũng không tin lắm – Vận mệnh quốc gia, vốn do ‘hiên thần minh chủ’, trên dưới nhất dạ một lòng, do chính sách trị vì khai sáng, lòng dân ủng hộ kính nhất nguyên tín theo. Còn nếu chỉ dựa vào một người mà thay đổi được cả vận mệnh quốc gia thì ông ta cho rằng, ngoài ông ta ra, chẳng ai có thể!

Vậy nên, tên nhóc trước mặt này, tốt nhất là cứ giữ lại để dùng.

“Trạc Anh quyền bỏ ngỏ hơn sáu trăm năm...” Về u ám trên long nhan dân tan biển, hấp háy đôi mắt mỉm cười nhìn Tri Vi, Hoàng đế hải lòng nói tiếp: “Nhưng nay tiên sinh đã giải được kỳ quyền trước đông đảo bao người, quả không hổ là anh tài xuất chúng, trẫm rất lấy làm vui mừng. Mấy năm trước, trẫm đã tuyên cáo với thiên hạ thế này: giải được Trạc Anh quyền, sẽ được đối đãi ngang tầm quan văn, nhà ban trăm gian, ruộng ban nghìn khoảnh *(1 khoảnh bằng 6,7 ha)*, nhậm chức học sĩ tại Triều Hoa điện, phụ tá nghiên bút trong Ngự Thư phòng chăm lo thu xếp phụng hầu các việc, kiêm nhiệm thêm chức có văn văn thư...Ruộng thi ban cho tiên sinh vùng đất dưới chân núi Mai ngoài thành; nhà thì, để Thái hoàng tử phụ trách Lại bộ sắp đặt lo liệu, còn về thăng chức, sẽ xét theo công lập mà thăng, chẳng hay ý tiên sinh thế nào?”

Dứt lời bèn lệnh cho mấy vị trọng thần đi vào vết chiếu dụ, xếp đầu ba vị là Diêu Anh – Đại học sĩ Đông các – khấu dụ nghe xong thì ông nhường mày.

Chân mày Tri Vi lúc ấy cũng đang nhường cao.

Hải lòng... cực kỳ hải lòng...quá mức hải lòng... hải lòng đến không thể hải lòng...

Nào phải trọng thưởng ban chức gì đâu, rõ ràng là đem con người ta treo lên lò nướng đấy chứ!

Nghe qua chi là nhậm chức suông thôi, quan văn ấy mà, học sĩ thì cũng lắm cũng chi lực phẩm, chẳng phải cao sang to tát gì lắm, thế nhưng Triều Hoa lại là Chính điện, xưa nay chưa từng cất nhắc thu nạp học sĩ, ‘phụ tá nghiên bút trong Ngự Thư phòng’ lại càng có quái khác lạ, đó giờ có chức này đâu!

Khẩu dụ vừa ban, ngỡ ngàng một loạt những Đại học sĩ phụ trách Nội các kiêm chức tả – hữu – trung tế tướng. *(Nội các Đại học sĩ giữ chức tế tướng theo triều nhà Minh/Thanh, gồm ba vị cả thảy.)*

‘Phụ tá nghiên bút’, ‘chăm lo thu xếp phụng hầu các việc, kiêm nhiệm thêm chức có văn văn thư’, cơ hồ là đảm đương một phần trọng trách của các tế tướng, cận thần gần thân Thiên tử, tham mưu cố vấn giúp đỡ Hoàng đế, rốt cuộc đây là chức vị cao sang cỡ nào? Tế tướng bạch y có văn Ngự Thư, chạy đâu cho thoát cái danh xưng này? *(Bạch y ám chỉ xuất thân vì hần)*

Lại thêm mấy câu ‘ban đất ban nhà’, tuy có không rõ sự thể thế nào nhưng trông biểu hiện của mấy vị tế tướng thì tám chín phần là có vấn đề.

Lão gia tử ráp tâm nâng cô lên mây, chắc muốn có ngày thấy cô rút đất tan mây đây mà!

“Bệ hạ...” Diêu Anh mỉm cười, cẩn ngôn trọng ngữ: “Tiên sinh hãy trẻ, triều chính chưa quen, chỉ bằng tạm để tiên sinh nhậm chức học sĩ Hần Lâm, chờ thời cơ đến sẽ dần thăng tiến...”

“Mới chi lực phẩm, Đại học sĩ cho rằng: Quốc sĩ không thể gánh vác nổi ư?” Hoàng đế lia mắt liếc xéo Diêu Anh, Tri Vi chợt dạ, bỗng dung cảm thấy tia nhìn sắc lạnh kia cực giống Ninh Dịch.

“Thần không dám có ý này ạ.” Diêu Anh lững lờ phân trần.

Tri Vi cũng chẳng ngăn ngữ, tức thì lên tiếng: “Thần xin lĩnh chỉ.”

Không cần gài bướng, không cần vờ vịt đẩy nhường, vốn dĩ có nhường có đẩy cũng chẳng thoát thân. Chiêu dụ đã ban, có là bánh nhân, bánh độc cũng đều phải nhận, nếu có không nhận, Hoàng đế tất sẽ sinh nghi, cho rằng cô còn có dụng tâm khác. Và lại, Tri Vi vẫn luôn tin rằng chẳng có thứ gì là không đối phó nổi. Cứ phải đảm đương chức vụ trọng đại, sau này mới có quyền bình đẳng đối thoại, nắm giữ cường quyền nên ép thế gian.

Có chịu hết nỗi phải thu mình nép về, chịu dễ kẻ khác dễ đầu cúi cổ mình rồi!

Dẫu cho tiến thêm bước nữa là vách dốc cheo leo, còn hơn nuốt hận vấy vùng trong bùn đen nhơ nhớp, cả đời chịu thế gian phi nhò khinh khi —

Từ chính đường đi ra đã thấy quần thần hay tin đón sẵn bên ngoài, ủa ạt vây quanh như bầy ong mật, hết lời chúc tụng tán dương quý nhân.

Thiệu niên khoan thai phiêu sải dưới ánh chiều tà, thần thiện tươi cười không chút cợt nhả, ngọc thụ lâm phong sừng sững giữa trời, hứng mọi ánh nhìn biểu dương thần phục.

Chìm đắm trong hào quang chói lóa, nheo mắt ngăn đầu ngắm chàng thiếu niên anh tuấn đứng trên bục đại, các quan đều ngắm tìm có kết thần với vị cận thần gần thân Thiên tử một bước lên mây này sao cho khéo.

Trong lúc hần huyền đáp lại những lời lễ ăn cần, thần thiết thăm hỏi, mắt Tri Vi đột nhiên sáng ngời.

Một người sắp lại gần, niềm nở tươi cười: “Nguy tiên sinh quả là tài không đợi tuổi, thật đáng khâm phục, đáng khâm phục.”

Ngữ khí thân mật, song vẫn cố tỏ ra đạo mạo, tách biệt hoàn toàn với những kẻ thấp kém đứng bên.

Đồ đốc nằm quân, Thu Thượng Kỳ, cừu cừu của cò.

Ly biệt đã lâu, ngắm ngời mong nhớ, một ngày không gặp như cách ba thu-

“Thu thế phụ!” Tri Vi nhẹ tách đám người vây quanh, rảo bước thật nhanh tới chỗ cừu cừu, khom lưng ôm quyền, kính cẩn hành lễ: “Lâu rồi không gặp, thế phụ vẫn anh tuấn khỏe mạnh như ngày nào, tiểu diệt cũng thấy mừng lây.”

Thu Thượng Kỳ ngời người sáng sốt, vốn định làm quen với tân quý nhân gần ngay Thiên tử, chẳng thể ngờ lại tự dưng thành thế phụ của người ta?

“Thế phụ, nhiều năm trước tại Tư Ba đình, khi khai anh hào của thế phụ đã khiến diệt nhi ngưỡng mộ khôn nguôi. Lần này may mắn được vào Thanh Minh, gia phụ có dặn diệt nhi, bất luận thế nào cũng phải đến phủ bài kiến thế phụ, thế nhưng việc học quân chấn, diệt nhi đành phải gác lại, nay mong thế phụ bỏ quá cho diệt nhi...” Miệng mồm nhanh nhẩu bịa có rõ khéo, mắt môi day dứt đầy vẻ khổ tâm

Thu Thượng Kỳ tin ngay tắp lự, Tư Ba chính là tên đình văn cảnh trong hậu hoa viên của Thu phủ, khách khứa đến thăm đều được vờ ra đó tiếp đãi, vì vậy hẳn là con cháu của bằng hữu chi giao nào đấy, mấy năm trước chắc đã theo phụ thân tới Thu phủ viếng thăm. Hàng năm khách khứa ra vào Thu phủ nhiều không đếm xuể, nhất thời chẳng trí quên mất một vị ầu cũng là lẽ thường tình.

Ngẩng đoạn, Thu Thượng Kỳ liền vui như mở cờ trong bụng, không nhớ thì cũng phải vô thần thiết, tức thì tay bắt mặt mừng, thốt lên kinh hù: “Ái chà! Thì ra là hiền diệt, bao năm không gặp, lệnh tôn vẫn khỏe chứ? Kỳ thực thế phụ cũng nhớ lắm, tiếc rằng mũi cao sông rộng, đường xa cách trở, chẳng có dịp gặp lại hai người. Lúc rảnh rồi, thế diệt phải nhớ tới Thu phủ làm khách đó ha...”

“Thế phụ đã đích thân mờ lời, diệt nhi nào dám trái lệnh...” Tư Ba đình phong cảnh hữu tình, suốt bao năm đều rong ruổi trong giấc mộng của diệt nhi...” Tri Vi mỉm cười mông lung mường tượng – Áiya, quả thật rất nhớ phụ nhân, kẻ ăn người ở trong phủ của người-

Hai người nắm tay lắc vai, trò chuyện rôm rả, bỗng nất giao nhau thăm tình nặng nghĩa, đúng thực như kẻ lâu ngày mới được trùng phùng...

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Liên hoàn kế

Quả hồ đào (quả óc chó)

“Đừng hỏi nữa. Cứ tin lời đệ mau chóng rời khỏi đây đi.” Chốt hạ một câu rồi xoay người, ai dễ đã thấy thiếu gia ôm ghì cái gối thân yêu đợi sẵn tự bao giờ!

Thần mộ pha lẫn đỏ kị là thứ xúc cảm hiện giờ của các quan viên – Vốn đã là quan vô quyền cao chức trọng, nay lại thêm tiểu diệt quan văn cận hầu Thánh thượng, Thu đại đồ đốc từ rày, sẽ chẳng khác nào hồ thêm vây cánh... (*Thời Minhđặt Trung quân, Tà quân, Hữu quân, Tiền quân và Hậu quân ứng với 5 Đồ đốc phủ. Thu Thượng Kỳ là đồ đốc nằm quân, xét về ban võ thì là vô quan đứng đầu triều đình.*)

Hai nhân vật chính tay bắt mặt mừng, hứa thắm hẹn viêng, trò chuyện chán chê mới chịu ‘bị nện’ dứt dòi dòi noi.

Chật vật mãi mới thoát được thân để về tức viện, Tri Vi nhắm tịt cứ tạm về nghỉ ngơi trước, đầu sao Bộ hạ cũng khá gia ân, dành ra mấy ngày cho cô sắp sửa, cũng để Lại bộ kíp có thời gian thu xếp chu toàn.

Khi chân mới đặt đến cửa thì người đã lãnh ngay một quyền ‘ngheñh tiếp’ của Thuần Vu Mạnh: “Giỏi lắm nhóc! Không ngờ đấy!”

Yến Hoài Thạch thì cười quý quyết: “Mới đi có nửa ngày, cá chép nay đã vượt vũ môn.”

Tri Vi không thêm so đo với họ, quay qua hỏi thóc: “Mau thu ghém đồ đạc cùng đệ rồi khỏi Thanh Minh. Yến huynh, huynh cứ căn nhà nào gần thành không? Minh qua đó tạm lánh còn tiện bề nắm bắt tin tức.”

Hai người ngờ ngác không hiểu, Tri Vi bèn báo Thuần Vu Mạnh: “Thuần Vu gia chắc không sao đâu, huynh cứ nghe lời phụ thân, tạm hoãn nhiệm chức cái đã.”

“Đề đang nói gì thế?” Thuần Vu Mạnh vẫn ngờ nghệch chưa hiểu thì Yến Hoài Thạch đã bàng hoàng thốt lên: “Thích khách đã chết rồi mà! Hoàng đế còn định đẩy động can qua ư?”

Tri Vi lặng thinh không đáp, chi e muốn tạo can qua là kẻ khác kia. Thêm cả thái độ dửng dưng của Bộ hạ lúc các hoàng tử đua nhau công kích Ninh Dịch nữa, chắc chắn không hề đơn giản như vẻ bề ngoài.

“Đừng hỏi nữa. Cứ tin lời đệ mau chóng rời khỏi đây đi.” Chốt hạ một câu rồi xoay người, ai dễ đã thấy thiếu gia ôm ghì cái gối thân yêu đợi sẵn tự bao giờ!

.....

Đêm khuya, loan giá vừa rời Thanh Minh thì Đế Kinh liền sinh biến loạn.

Do xảy vào năm Canh Dần nên sử sách gọi là ‘Canh Dần chi loạn’.

Thoạt tiên, biến loạn mờ nhạt, chưa rõ chủ mưu, mãi nhiều năm sau, có kẻ ngồi rồi ti mẩn bóc tách, cuối cùng À lên một tiếng, ngộ ra chân tướng ‘kẻ kia’...

Khởi đầu biến loạn chính là từ việc: Hoàng đế lập tức cho triệu Thái tử vào cung, phụ tử kín tiếng luận đàm một hồi, lúc ra về, Thái tử nhấp nhồm đứng ngồi không yên.

Tối đó, tại nơi giam lỏng, Sở Vương liền bị ám sát. Cung nữ đưa cơm đang toan hạ độc thì bị Ngự Lâm quân kịp thời phát giác.

Cùng ngày, Thiên Thịnh đế lại tức tốc cho triệu Thái tử vào cung, chẳng hiểu sao lại sinh lục đục, thấy kẻ, kẻ đứng ngoài còn nghe thấy tiếng ly tách bị hất vỡ toang.

Hôm đó, Hoàng đế liền lệnh cho Ngũ hoàng tử tạm giữ chức tổng quản Trường Anh vệ.

Trường Anh vệ luôn có một bộ phận phụ trách bảo vệ Đông cung, song hôm đó, lão Ngũ vin có đại nội thị vệ quân số không đủ, Trường Anh tại Đông cung không thể thoái thác chức vụ, bèn theo lệnh điều động đi dõir, rồi bị sát nhập vào Ngự Lâm quân dưới trướng lão Ngũ (*Trường Anh vệ vốn do lão Thái quân lý, giờ giao lão Ngũ, kẻ đang nắm Ngự Lâm quân trong tay thì lão Ngũ sẽ tức khắc sát nhập Trường Anh vào Ngự Lâm, Hoàng đế dĩ nước này quả cao tay.*)

Thái tử đứng đưng nổi giận xông thẳng tới phủ lão Ngũ vấn tội, lão Ngũ tỏ ra rất mực cung kính, trước sau luôn niệmng nguyên tắc quy củ, cuối cùng chốt lại một câu: sự đã rồi không thể thay đổi, còn nói Trường Anh và Ngự Lâm đều là thị vệ bảo vệ hoàng gia, Thái tử sao cứ khăng khăng thúc ép Trường Anh rời khỏi Ngự Lâm? Trừ phi trong lòng đang có âm mưu toan tính! Thái tử nổi điên, lấy tách đã thương lão Ngũ rồi hăm hăm tức tới bộ về.

Lúc này, Thái tử mới hay mình đã bị cô lập hoàn toàn. Thanh Minh vì muốn kiểm điểm tạ tội, gấp rút trực xuất một loạt môn sinh thân thích với Thái tử ra khỏi học viện. Cứu thành nha môn do Sở Vương tổng quản lại luôn dương phụng âm vi, miệng vâng bụng trái. Quân thần trong triều nay thấy Thái tử bị ruồng rẫy, bề ngoài tuy vẫn tỏ vẻ cung kính, song khi bàn việc dính tới Thái tử thì đa phần đều can ngăn, khước từ.

Chi còn mỗi Thập hoàng tử, do ít tuổi lại chưa có công trạng nên lâu nay luôn bị Thái tử một mặt khinh khi. Giờ mất đi trợ thủ đắc lực là Sở Vương, bắt đắc dĩ lắm mới phải đến gõ cửa than vãn bề khổ với Thập đệ. Rồi được Thập đệ khuyên nhủ chớ nên nín nhịn, cứ lấy uy danh Thái tử kể vị ra cho đám người tráo trở kia biết mặt!

Thái tử liền về, ra oai trấn chỉnh đội ngũ Cứu thành nha môn, tại *tuần tra* ti ra ra Ngũ hoàng tử ngắm ngấm câu kết với tướng lĩnh biên cương, tự khoanh đồn điền, bày mưu đặt bẫy hãm hại những lão công thần lập quốc khi xưa, cộng thêm hàng dài những chứng cứ cơ mật có liên quan. (*Tuần tra ti: sở tuần tra của Cứu thành nha môn*)

Đầy mơ rẽ mả, truy ra thì thấy Thất hoàng tử cũng nhúng tay vào. Như vớ được vàng, Thái tử mừng đến phát điên, song lại sợ báo ngay với phụ hoàng, chuyện có thể bị ém nhệp đi. Bèn quay qua chơi xỏ, một mặt thì chờ của cung mở rồi mới sai người có ý dùng đẳng trí hoàn báo tin, mặt khác nhân đêm đó tìm trước nhân chứng, lấy báo án Thái tử ép các quan có liên can đình chức đợi thẩm.

Thái tử sợ Ngũ – Thất cuồng lên ‘cản người’, bỏ mặc ngoài tai mấy lời khuyên can của các vị phụ tá Đông cung, tự ra chiếu chỉ điều động đại quân Hồ Uy đang đóng ngoài thành gấp rút bao vây hai tòa vương phủ.

Lão Ngũ nắm lần bảy lượt đợi gặp của cha đều bị Hồ Uy quân liên tiếp chặn lại. Uất lên, lão Ngũ điều động Ngự Lâm hầu giá tiến cung, nếu lão Thất không lựa lời khuyên nhủ thì khó tránh thảm cảnh tương tàn máu chảy đầu rơi.

Ngũ – Thất nhân nhện, Thái tử hải lòng, thấy việc đã êm hí hửng ăn mừng, vênh vang giữa tiệc Đông cung thế này: ‘Phụ hoàng thường trách bốn cung tính tình bạc nhược, chắc giờ đã thấy bốn cung ‘chớp giật sấm rền’ hành sự ra sao ~’

Nói dứt, có tiếng cười khẩy tiếp lời: “Chắc chứ?”

Thong thả bước ra từ sau bình phong, mặt mày quắc thước, ánh nhìn bén lạnh, Vạn tuế gia, Thiên Thịnh đế!

Đồn đại đến đây thì ngừng lùm xùm, sự thể phía sau chẳng ai đoán rõ. Vên vện chục ngày sống gió thẳng trảm biến ảo, đương lúc Thái tử huênh hoang tự đắc vì nắm được thóp hai vị hoàng đệ thì đột biến này sinh, đảo lộn cục diện. Báo án tức khác lại bị tịch thu, quân thần theo phe Ngũ – Thất không dám phản pháo, tổ cáo phe cánh Thái tử lạm chức lộng quyền bỏ nhiệm người thân, gây bề kéo phải can thiệp hình ngục, xử oan vô tội và lấy bách tính. Bề phải giao tranh, cần cớ công kích, lũng đoạn triều chính, rồi loạn kỷ cương.

Những việc này, vài chuyện thì ai cũng biết, vài chuyện phải thông qua sửa đổi bổ sung có chọn lọc từ mạng lưới tình báo của Yến Hoài Thạch, Tri Vi mới đúc kết ra được. Người khác vẫn đang lo mơ đi lạc trong suy diễn thì Tri Vi đã tường tận đầu đuôi, hiểu rõ ngọn ngành.

Thái tử thực ra bị gài, từng bước lọt xuống vực sâu vạn kiếp bất phục.

Ngay từ đầu, mục tiêu Ninh Dịch nhắm tới vốn là Thái tử!

Cộng với đám huynh đệ hậu ủng thiên uy, hùm beo nanh ác.

Hạ xanh trúc mượt trời trong, bích sa khê rù, hương dong đầy phòng. Tri Vi cuộn hờ tấm rèm, ngồi bên bàn tròn, lấy kẹp vàng rồng kẹp vô hồ đảo, được quả nào, cười tiếng rầy.

“Kể hay, liên hoàn kể này quả là hay!”

Cổ Nam Y ngồi phía đối diện, được quả nào, ăn quả nấy.

“Đây là Thái tử.” Ngồi buồn, Tri Vi bèn lấy hồ đảo ra bày ‘long môn trận’, chọn một quả có vô to nhất đặt giữa bàn làm Thái tử, rồi lấy quả nhỏ đã tách vỏ ra nói “Đây là Ninh Dịch, được triều đình công nhận là tâm phúc của Thái tử.”

(Long môn trận vốn xuất phát từ trận pháp bố bày trên sa trường của tướng quân Tiết Nhân Quý đời Đường, sau dần từ thời Minh/Thanh người ta dùng từ ‘long môn trận’ như một thuật ngữ để chỉ việc tán chuyện của người khác, mà chuyện này thường là những chuyện ly kỳ, biến hoá vi diệu như trận pháp của Tiết tướng quân)

Cổ Nam Y liền lấy ngay quả Ninh Dịch, ngấu ngiến ăn sạch.

Tri Vi trở mặt, lập tức rút kinh nghiệm, lấy luôn một quả còn vỏ ra làm Ninh Dịch, vô ích, thiếu gia lại bỏ quả này vào miệng nhai rau rầu, vừa ăn vừa lừa vô ra không sót mảnh nào.

... Cuối cùng, Tri Vi đánh lấy một cây bút lông ra làm Ninh Dịch, lần này thì thoạt được hoạ diệt thân.

“Bơi vì được coi là vảy cánh của Thái tử nên trước khi thoát khỏi thân phận này, Ninh Dịch không thể ra tay ám hại Thái tử, bằng không, nếu lỡ có chuyện, Ninh Dịch tất sẽ bị vạ lây.”

Tri Vi xoắn xoạt bày ra một đồng hồ đảo, cảnh cách tỵ quanh Thái tử và Ninh Dịch: “Dù động thì Thái tử vẫn bình an vô sự thì đám huynh đệ sói đói hồ rình cũng nhào vào xâu xé, mà ai trong số họ cũng ưu thế hơn, được yêu chiều hơn, đến cuối lại chẳng khác nào cóc mò cỏ xoài, còn kẻ treo cao, ắt chẳng phải Ninh Dịch!”

“Vậy thì phải làm sao?” Tri Vi cười tùm, đẩy quả Thái tử sang đám quả hoàng tử, canh cách vang lên tiếng hồ đảo và đáp: “Thoạt tiên cắt đứt quan hệ, sau đó ném đá giấu tay, cuối cùng ung dung ngồi xem vở kịch ‘huynh đệ tương tàn’.”

Cô lấy bút lông Ninh Dịch đập vào hồ đảo Thái tử: “Thích khách là nước cờ đầu, mục đích không phải hành thích, mà để Ninh Dịch hàm oan – giam lỏng.”

“Ninh Dịch có ý gói thieu thích khách cho Thái tử, cũng có tình để đám huynh đệ kia bất chợt trông thấy. Ninh Dịch biết tông với tính ích ki hèn hạ của Thái tử, khi gặp nguy khốn nhất định sẽ đổ mọi tội lỗi bắt mình gánh thay.” Tri Vi nghiêng đầu trầm ngâm: “Nếu đoán không nhầm, Ninh Dịch hẳn đã dùng cách thức đặc biệt nào đấy, tiết lộ trước lai lịch của thích khách cho Hoàng đế hay, mà dù Ninh Dịch không tiết lộ thì với độ tinh tường lão luyện của Hoàng đế, chẳng có việc gì là qua được mắt ông. Cho nên, khi Thái tử vấy vá trách nhiệm cho Ninh Dịch rồi đám huynh đệ lại nhân đà công kích, sắc mặt Hoàng đế mới khó coi như thế.”

“Thân bị hàm oan, nhưng vị đại cục phải âm thầm gánh chịu. Các hoàng tử biết rõ Ninh Dịch vô tội, vẫn bất chấp tình thân, đẩy huynh đệ mình xuống bùn, Hoàng đế ngồi trên trông thấy cảnh đó, chà trách mịt mũi lại ‘đặc sắc’ cỡ vậy.”

Tri Vi vơ lấy hồ đảo Thái tử, dùng đầu bút lông Ninh Dịch cẩn thận tách lấy nhân rồi đưa một nửa cho Cổ Nam Y ăn: “Hoàng đế chẳng qua chỉ vô nhảm mắt làm ngo, lấy cớ giam lỏng Ninh Dịch, thăm dò động tĩnh của các hoàng tử, nực cười là đám hoàng tử kia lại tưởng mình đã dẹp xong một tảng đá ngáng đường, chẳng kẻ nào biết, khảo nghiệm mới chỉ bắt đầu thôi.”

“Những việc về sau đều nằm trong ván cờ của Ninh Dịch. ‘Tâm phúc Thái tử’ – cái danh hào này nay đã bị xoá, hơn thế lại bị ‘giam lỏng nơi biệt cung, trọng thương nằm liệt giường’, có luận tội, cũng chẳng luận tới chỗ Ninh Dịch, thế là chỉ việc rung đùi ngồi bóc hồ đảo xoài...” Tri Vi nheo mắt cười gian: “Hạ độc này, điều quân này, lật án này, tìm chứng cứ này... đợi đến khi Thái tử cùng các huynh đệ lưỡng bại cầu thương, cắn nhau sứt đầu mẻ trán, thương thế của Ninh Dịch cũng lành, oan khuất cũng được rửa sạch, vừa hay tới lượt mình hoá trang lên diễn...”

“Tách tách tách tách...” Tri Vi kẹp vô vỏ hồ đảo của các vị hoàng tử, đưa hết phần nhân cho Cổ Nam Y nãy giờ chẳng thiết nghe gì chỉ sót ruột ngồi đợi được ăn, liền thấy thiếu gia mau chóng đem đám nhân quả bỏ sạch vào bụng.

“Bộp bộp.” Có kẻ tựa lưng của sổ vô tay, hềnh hếch cười gian ngoảnh đầu vào trong: “Luận hay lắm! Nếu Sở Vương biết đệ nhìn ra sạch ván cờ của mình, không biết có định...chém đệ không nhỉ?”

“Xương cốt của đệ tuy khá mềm, nhưng cũng không dễ chém thế đâu.” Tri Vi cười lạt, vẩy cổ tay, bút lông liền cắm ngấp vào ống.

“Kể cho đệ hay một tin mới này.” Yến Hoài Thạch vất vèo ngồi trên bậu cửa, đưa mắt ngắm toàn cảnh hoàng đô: “Hôm nay Bệ hạ từ chối Thái tử yết kiến, sau đó thì vùi ba đại học sĩ vào cung.”

Tri Vi cười lạnh, lòng nghĩ Thái tử sắp bị phế rồi.

Đêm đó, Thái tử liền tiếp cầu kiến nhưng đều không gặp được Bệ hạ, lại hay tin ba đại học sĩ vẫn cùng Bệ hạ luận đàm trong Ngự Thư phòng. Quần quá làm liều, liền lệnh thị vệ Đông cung cùng Hồ Uy đại quân, vin cớ quét sạch gian thần hồng xông vào cung.

Trước khi hân kíp hành động thì Hoàng đế đã rời khỏi cung đến ngồi trong đại bản doanh của Hồ Uy phía ngoài thành.

Chiều dự liên tiếp được ra, trước đóng chín cửa thành đó, sau điều Hồ Uy phản kích bao vây tặc tử.

Tri Vi cũng nằm trong đám quan thần hộ giá – Bị thế là do Hoàng đế Bệ hạ nhầm trúng ‘tuy từng thiếu gia’ nhà cô.

Bản doanh Hồ Uy cách *hành cung* Chiêu Thuý, nơi giam lỏng Ninh Dịch rất gần, Ninh Dịch hay tin, mang theo mười mấy hộ vệ, đêm hôm vội vã thúc ngựa, tức tốc phóng tới bản doanh cầu kiến vua cha.

(Hành cung: cung thất ngoài thành nơi vua cư ngụ khi xuất hành. Đây chính là biệt cung giam giữ Ninh Dịch.)

Thế rồi phụ tử bàn bạc thâu đêm, cụ thể nói gì, người đời chẳng ai hay rõ, có lẽ: phụ tử từ hiểu trừu bầu tâm sự, có lẽ: quân pháp bất vi thân, nay có binh biến, ta liền dẹp yên.

Trầm hương nghi ngút, đêm đen mịt mùng, khói sương băng lảng, che mờ mưu toan.

Rạng sáng, cây cỏ quanh tường long lanh sương đọng, Ninh Dịch nhín cẩn cáo lui, dưới quầng nắng mai khoẻ mắt hoe đỏ, nhưng nhìn để đó lại bội phần băng lãnh.

Loạn phong chung khởi, ai người ngự phong đăng thiên? Tạm loại rớt tẻ.

(Nguyên tác: 乱风终起，谁御风而上？且算从头 => Loạn phong chung khởi, thùy ngự phong nhi thượng? Thả toán tùng đầu.)

Mắt – từng đầu có 3 nghĩa: từ đầu, làm lại từ đầu và tẻ đập đầu. Đoạn này mình đọc mãi mới hiểu được dụng ý của tác giả, hoá ra là một kiểu nói đùa đẩy thâm thúy.)

Như có linh cảm, hân chợt ngoái đầu.

Trên thân có lung linh sương sớm, dưới sắc trời rạng rỡ nắng mai, tà áo thiếu nữ cài trang nam tử chấp chới tung bay, tay chấp sau lưng đứng trước lầu trưởng, đôi mắt đắm chiều, xa xăm nhìn hân.

Khoẻ môi thoáng cong, tựa cười lại không

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 34: Thỏa hiệp

Ninh Dịch ngắm cô từ xa.

Gò cao, gió lồng, trời hồng, tóc đen phiêu bông cùng tà áo bay, không chút ngoa nghệ khi đứng nơi cao, không chút yếu hèn khi ở dưới thấp, mãi là cô gái hiền ngang kiên cường, vĩnh viễn bình thản đương đầu với sóng gió phong ba.

Bốn mắt giao nhau, dĩ vãng ủa về khuấy động đôi bên.

Thoạt tiên, bị động là cô, sống hay chết đều do hân định đoạt, tới giờ, xa xăm đôi nơi, tương nghịch đối nhân, ăn sau nụ cười, mỗi người một toan tính.

Hân biết: tất thấy về hân, cô đều biết; cũng như cô biết: hân biết những điều cô đã biết.

Lòng chợt sinh dự cảm lạ kỳ— Kể từ giờ, cô sẽ dần tiến gần tới hắn, hơn thế, mỗi bước đi đều khó đoán khôn lường.

Đột nhiên muốn qua chỗ cô trò chuyện đôi câu, còn nói gì, tạm thời hắn chưa nghĩ ra, nhưng hắn tin: quãng đường xích lại, đủ để hắn nghĩ ra nội dung cuộc đối thoại.

Hắn toan dợm bước, cô lại chợt ngoái đầu.

Đắng xa, trên trời có non, phía sau lưng cô, hấp hế sắc xanh nền nã màu trời, chàng trai tựa bức ngọc điêu vô thanh vô cảm, lúc nào cũng theo sát cô, đang thoảng ngẩng đầu ngắm nắng ban mai.

Nắng hồng lờ lắt rọi lên khuôn cằm bạch ngọc hững hờ hế lộ, tựa dòng suối ấm mon man da thịt, lưu luyến bịn rịn trải dài dưới chân. Không trung dần sản sinh từng quãng hào quang lấp lánh ánh vàng reo vui.

Cô đánh mất nghiêng đầu, tìm tìm nhìn chàng trai rồi khẽ bảo một câu. Chỉ thấy chàng trai vẫn giữ vế ở thờ, ngẩng đầu chăm chú ngắm mây trời mệnh mang, đoạn hít thật sâu tận hưởng hương hoa thơm mát ngọt dịu.

Cô bèn lom khom, quanh quất kiểm tìm, cuối cùng cũng tìm được cây cỏ mặt, cẩn thận vật lá, bẻ nhánh làm đôi, một nửa đưa cho chàng trai, hấp háy ý cười dạy chàng ta thưởng thức.

(Cô mặt hay còn gọi là cô ngọt, vị thuốc Đông y, có độ ngọt gấp 300 lần mía đường, k calo nên k sợ béo, chữa đau đường, cao huyết áp rất tốt.)

Ngọc Điều do dự nghĩa nhảnh cô hồi lâu, mãi mới học theo, hế môi từ tốn mút lấy mặt ngọt.

Nắng ấm, gió nhẹ, gò cao, cô chan chứa cười nhìn chàng trai nọ.

Cô của hiện tại, hắn không hề quen.

Hắn chỉ biết một Phụng Trĩ Vi âm trầm cơ trí, gian ngoan xảo quyết, mỗi lần gặp mặt đều luôn tìm cơ tránh né.

Liền thấy bực bội.

Trời dần nóng, gió dần lạnh, sắc vàng vụn vờ trên từng nhánh cây, không trung ngọt ngọt, oi bức khôn tả.

Ninh Dịch chìa tay chỉ thẳng về phía Trĩ Vi.

Trĩ Vi quay đầu, khó hiểu nhìn về dùng dùng tức giận, môi mím mảy chau, hằm hắp khó chịu của Sở Vương điện hạ. Bỗng thấy uất ức — Mới này ngài còn ôn hòa lắm mà, sao nháy mắt đã bốc hỏa ngùn ngụt như ngày tháng Sáu thế kia? Người đầu mà trở mặt nhanh vậy?

Hắn chỉ cô, chỉ về hoàng thành, lạnh lùng buông một câu rồi phất áo rời đi.

“Dần xếp cho thôi.”

Nhả nhặn mỉm cười, cô bèn cúi người, hành lễ tiễn hắn.

“Sẽ như ý ngài.”

—

Bữa sáng, Yến Hoài Thạch dẫn người đến bung món bảy tiệc. Tiệc mở cũng vì Nam Y. Trĩ Vi muốn nhân bữa này để Cố thiếu gia ‘ra mắt – giao lưu’ với mấy vị tể tướng, nhằm lưu lại chút ấn tượng gọi là.

Yến Hoài Thạch cũng báo tin trong thành cho Trĩ Vi hay, quả như dự đoán, cuộc đối đầu giữa hai cha con Đế gia chỉ có bốn từ ‘châu chấu đá xe’ vô cùng thích hợp để miêu tả.

“Thái tử cũng quá khó khạo.” Yến Hoài Thạch lắc đầu than vãn: “Mấy năm nay, trông qua thì tướng Bệ hạ lo là quân sự, thực ra, ngài chưa hề bỏ bê triều chính, nói long quân quyền. Mới năm trong tay phần nửa binh lực trong – ngoài, Thái tử đã tướng có thể áp đảo thẳng thẽ được sao? Chắc, chắc...”

Trĩ Vi chấp tay sau lưng, đôi mắt nom đường chân trời xa xôi, lựa chiến máu tanh nơi hoàng thành tựa hồ thiếu sót tầm nhìn, mắt cô liền rheo lại, lát sau mới đều giọng: “Khác biệt lớn nhất giữa Sở Vương và Thái tử chính là: rất biết tự lượng, tính tới đường lui, chưa từng coi thường Hoàng đế Thiên Thịnh.”

Độ tình tướng, sự vững chắc trong phân tích thời thế, liệu gió chống thuyền của Ninh Dịch đã đạt tới trình xuất quỷ nhập thần, đến cả Trĩ Vi, thoát đầu cũng chẳng đoán ra. Ninh Dịch biết dùng thời gian mười năm dần kế hạ gục Thái tử, kẻ bất tài vô dụng ai ai cũng nghĩ rất dễ lật đổ. Vì rằng, lật đổ Thái tử thì dễ, nhưng lật mà không khiến Hoàng đế nghi ngờ mới khó.

Nếu đoán không lầm, nhiệm vụ của đám âm binh trước ngày hành thích chính là đảm bảo thích khách có thể thuận lợi thâm nhập nội đường, song song không chể đám từ tôn con cháu của mấy vị đại thần đang học tại Thanh Minh viện.

Thanh Minh chính là quân cờ đầu trong kế hoạch này, thông qua học viện, Sở Vương phong lưu đã thấm tẩm được phần đông đám vương tôn công tử trong triều.

Vậy thì kế hoạch này bắt đầu từ khi nào? Từ hồi lập quốc hay còn sớm hơn?

Khi tình hiểm yếu của Thanh Minh bị phát giác, Sở Vương liền lập tức ‘thể hiện lòng thành’, ‘dâng’ ngay học viện cho Thái tử quản lý.

Còn mình thì lấy danh phong lưu, dẫn đầu đám vương tôn công tử, bỏ bê triều chính, bù khú ăn chơi, ngà ngớn cùng muôn hoa, vui đùa cùng giai liễu chốn phong trần Đế Kinh.

Chắc chắn, hai gai công tử bị Trĩ Vi ‘xử’ trong kĩ viện và trên phố kia, đều là những quân Tốt trong bàn cờ mưu lược của hắn.

Thật giả khó phân, từng bước xoay vần, suốt bao năm nay, Sở Vương ắt hẳn đã cùng đám con ông cháu cha ngấm ngấm tạo dựng mối quan hệ lợi ích mật thiết lâu dài, khiến cho các thóp máu chốt từ trong ra ngoài học viện đều nằm gọn trong tay hắn và Tần Từ Nghiễn.

Mục đích Ninh Dịch nhắm tới, không chỉ vẹn vẹn mỗi lật đổ Thái tử mà còn muốn chiếm lĩnh sự tin yêu của Hoàng đế trong quá trình thực hiện, cũng như sự ủng hộ của đại đa số quần thần sau khi Thái tử bị truất ngôi.

Trước giờ, hắn không hề có ý xem nhẹ vị Hoàng đế khai quốc đã một tay gầy dựng lên cơ đồ bá nghiệp của Thiên Thịnh hiện nay, dù rằng ông ta đã tuổi cao sức yếu, triều chính mỏi mệt, không còn huy hoàng vẻ vang được như xưa.

Còn vị Thái tử nay sắp phát khùng, quần trí vấy vùng mong tránh khỏi cảnh truất ngôi, đang bị Hồ Uy quân vây khốn phải trốn trong cung kia sẽ mãi chẳng bao giờ biết được, tâm phúc của mình là kẻ nham hiểm ngoan độc đến cỡ nào.

Xong cung thất bại, Thái tử liền tiếp bị dồn về Đông cung cổ thủ, Hoàng đế muốn tất cả tranh chấp đều chỉ xảy ra trong phạm vi Đông cung.

Máu có thể nhuộm đỏ Đông cung song tuyệt đối không được vấy tới Triều Hoa điện!

Lúc này, trông Vạn Tuế gia rất đối bình lặng, còn truyền Trĩ Vi đến trường ông ta chơi cờ. Ba ván đầu, Trĩ Vi thua hai thắng một, Hoàng đế vuốt râu tỏ ý hài lòng.

Liền sau đó, quân phục được lĩnh mang vào, Hoàng đế đứng đưng liếc mắt, thần sắc vô cùng lạnh đậm dưới ánh nền vàng.

Tâm tư Trĩ Vi cũng như quân cờ bằng ngọc, đều lạnh buốt tay.

Xưa nay, Đế gia vốn luôn thâm trầm tựa vực sâu vạn trượng.

Cờ chơi đến khuya, lẳng máng có tiếng khoái mã thừ đêm xông thẳng vào quân doanh bầm báo. Hoàng đế đang ngồi trầm ngâm, chợt Cạch một tiếng, mạnh tay xuống cờ, cây nến kể bên liền bập bùng chực tắt.

Trĩ Vi se sẽ thờ dài, đứng dậy tìm cơ thoái lui: “Vi thần không giỏi cờ vậy, cúi mong Bệ hạ lượng thứ bỏ quá cho vi thần.”

Hoàng đế cười khẽ, xáo lại bàn cờ, Trĩ Vi nhanh chóng cáo lui, chân vừa tới cửa thì Hoàng đế lên tiếng: “Cùng nghe đi.”

Tim chứng một nhịp, thế nhưng lệnh vua khó trái, Trĩ Vi trở gót, đành ‘Dạ’ vâng lời.

Ngẩng lên thì thấy Hoàng đế trông khá mệt mỏi, Trĩ Vi ngỡ ngàng nhớ đến ngày Ninh Dịch bị bủa vây công kích, sau bình phong, cô cũng thấy ông ta lộ ra biểu cảm này.

Thư mật *dán xi* tức tức được dâng, Hoàng đế xem xong thì gợn run người, dùng dùng đập thẳng phong thư xuống bàn.

“Khốn!”

(Thư dán xi: nhựa thông + paraffin + một số nhiên liệu trộn lại rồi đốt lên tạo thành một hợp chất có độ dính gọi là xi. Nhựa thông bằng sơn, đem dần lên mép phong thư, tạo độ cản mặt, chỉ có người nhận thư mới có quyền bẻ gãy dấu xi để bóc ra đọc. Tương truyền Hán Lưu Bang đã dùng loại thư này.)

Chẳng rõ Thái tử cùng quần cớ nào lại đem đại bác san phẳng khu ngoài Đông cung. Đông cung xưa là một phần thuộc hoàng cung, sau lấy tường hào phân cách, tách thành khu riêng. Thái tử oanh tạc phần tiền, đem quân công phá hoàng thành, đánh chiếm nội cung.

Loạn quân đến chết vẫn nghĩ mình vô tội, dọc đường sục sôi dốt giết, bắt Thập hoàng tử cùng tiểu công chúa làm con tin, kháng kháng ép Hoàng đế phải trả lại công bằng cho chúng.

Bàn rung nền đồ lẫn lốc, mặt trụ nằm bên bốc cháy phừng phừng, giữa làn sương khói mờ mịt, Hoàng đế phần nộ nổi trận lôi đình.

Do nghĩ Ninh Thăng gan nhỏ, lại dễ chùn lòng, Hoàng đế mới để Thiệu Ninh luôn được Ninh Thăng tin yêu nán lại hoàng cung lựa lời khuyên bảo, mong sao mọi sự được giải quyết trong êm thấm, nào ngờ Thái tử rõ đại nòi điển, đến cả thân muội cũng chẳng buông tha!

Mấy vị lão thần nghe tin, mặt mày kinh hãi hốt hải chạy vào tướng vua. Chẳng ai truy cứu do đâu Thái tử cả gan gây chuyện tày đình, chỉ lo than trách: lòng người khó đoán, kể bên Thái tử lại nhiều tiểu nhân. Thái tử dụng chuyện làm cán, Bệ hạ cũng đã nhân từ khai ân, nay lại gây chuyện bất nhân, phụ bao tâm huyết trông mong của người.

Tri Vi nhìn mặt đứng xem, để đến mấy lần có thấy con trai Đông các đại học sĩ đứng trong bề lũ ăn chơi của Ninh Dịch – Chính là gã Diêu công tử, kẻ từng bị Cổ Nam Y gấp bay ngón tay tại Thanh Minh ngày nào.

Hoàng đế phát tiết một thôi, dần rồi bình tĩnh, trầm giọng gọi cô: “Nguy tiên sinh.”

Đến rồi...Đứng là chạy trời không khỏi nắng, Tri Vi ai oán kêu thầm: Đã lường trước sự việc, gói ghém rời khỏi Thanh Minh, nay vì phụng mệnh phải bấm bụng chạy tới quân doanh hầu hạ Đế vương, thiết nghĩ, có vạn quân bảo vệ chắc Hoàng đế cũng chẳng dùng tới mình, ai dè lại xảy ra cơ sự của ngày hôm nay!

Đáng lẽ thiếu gia không nên ra tay ứng cứu bữa đó, giờ thì khổ rồi, bị người ta chỉ mặt gọi tên rồi!

Khắc sau, một nghìn binh lính Hồ Uy dẫn quân đội sẵn ngoài trường, Tri Vi nhân nhò leo lên lưng ngựa, đoạn ngon ngọt dỗ Cổ thiếu gia: “Minh đi uống rượu đi!”

Đang khó khăn vì nửa đêm bị dựng dậy, thoát nghe thấy vậy, thiếu gia liền tức tốc yêu cầu: “Loại đó ngày đó.”

Tri Vi bèn dỗ: “Yến Hoài Thạch có, dẫn thiếu gia đi tìm hần.”

Thiếu gia nghe rồi khoái lắm, bứt ngay nhàn cỏ, chia cho Tri Vi.

Tri Vi đưa lên miệng ngậm – Nhấn mặt, có gì đáng ghét không à!

Ngậm có trong miệng, Tri Vi lén lờ ngồi trên lưng ngựa, lòng thì nghĩ tới lời dặn trước khi lên đường của Vạn Tuế gia. Đế vương thăm trầm lúc đó đã khẩn khoản nhờ cậy cô: “Nhất định phải cứu công chúa về.”

Vốn chẳng nghĩ Hoàng đế lại thương yêu con gái đến vậy, có lẽ đây chính là thứ tình thân duy nhất còn vương sót lại trong Ninh tộc Đế gia.

Khi khoái mã vào thành, Đế Kinh đã chặt chẽ bố trí giới nghiêm, mọi ngõ ngách trong hoàng thành đều do Hồ Uy quân chiếm đóng. Đại quân Hồ Uy vốn được Thiên Thịnh để cai quản từ thời còn là ngoại thích của hoàng triều Đại Thành, thống soái quân đội đều là những vị lão tướng có công đầu trong việc khai quốc. Trong số họ còn có một vị là thân tín của Ninh Dịch, phò soái Thuần Vu Hồng.

Lúc này, Tây Hoa môn mật mừng khói bụi, tiếng thét “giết” rung trời chuyển đất, Ninh Dịch lãnh chỉ dẫn Hồ Uy quân can quyết loạn quân của Thái tử, còn Thái tử thì trốn trong Nam cung – Thiên Ba lâu cùng với hai con tin Thiệu Ninh và Ninh Tế.

Tri Vi vẫn vẻ óng ảo, thư thả ngồi trên lưng ngựa xa xăm ngắm một góc hoàng thành ngập trong biển lửa, ánh lửa rực đỏ bập bùng thiêu đốt đôi mái, hắt lên vẻ tron mịn như ngọc của làn da.

Cô không lệnh cho một nghìn binh mã xông vào trận địa, cũng chẳng cầm quân dẫn Cổ thiếu gia đi cứu người mà chỉ lãnh lặng ở đó, chờ đợi!

Quả nhiên đợi một lúc thì thấy Ninh Dịch thúc ngựa phi tới, sau đó ghì cương chậm rãi dừng bên cạnh cô.

Đôi nam nữ lặng lẽ ngồi trên lưng ngựa cùng dõi mắt trông về nơi trận địa giao tranh khốc liệt phía kia hoàng thành.

“Có những kẻ không thể sống.” Lâu sau, Ninh Dịch mới nhàn nhạt lên tiếng.

“Có những kẻ không nhất thiết phải chết.” Tri Vi cũng ôn tồn đáp: “Giả dụ như: con tin.”

“Cứu một mình Ninh Tế,” Ninh Dịch cau mày: “cũng đủ để bán giao với Bệ hạ...” Hần chững lại một thoáng rồi đều giọng nói tiếp: “Ta sẽ hộ nàng.”

Tri Vi tin lời này, song vẫn trầm ngâm suy tính. Cô thấy rộn rộn sống lưng khi thỏa hiệp lần đầu với Ninh Dịch về lợi ích giữa đôi bên.

Chi đàm câu ít ỏi đã đủ định đoạt sinh mạng của kẻ khác, Ninh Dịch dừng dừng như thế cũng là lẽ thường, thế sao đến cô cũng lại bình tâm chẳng chút áy náy?

Hoàng đế lạnh bạc, Sở Vương thâm trầm, một khi đã lọt vào vòng xoáy giao tranh của hai người họ, việc đầu tiên phải nghĩ tới chính là bảo vệ lấy thân.

Hóa ra, cô cũng chỉ là kẻ máu lạnh bầm sinh như họ...

“Đừng làm ta thất vọng.” Hấp háy ý cười tuyệt điểm reo vui cùng ánh lửa: “Bằng không, nàng sẽ vô vọng.”

Ý vị thâm sâu pha lẫn thứ cảm xúc kỳ lạ chọt lóa qua đôi mắt hắc ngọc, Tri Vi trông mà không hiểu bèn chọn cách mỉm cười đáp lễ: “Đừng để thất vô vọng.”

“Bằng không, thân sẽ tuyệt vọng đến phát cuồng!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Âm độ trần thương

Dừng ngựa ngoài vòng vây, Tri Vi điểm tình quan sát thế cục. Thái tử ý mình đang giữ con tin nên ngoan cố chống đối đến cùng. Còn Ninh Dịch, với hùng quân dưới trướng, hạ Thiên Ba lâu chỉ là chuyện dễ như trở bàn tay. Song hẳn lại dây dưa như đang “sợ ném chuột thì vỡ bình”, không tổng tiến công mà chỉ nhen lửa gây vò, có tình thiếu hết tự tin của Thái tử, thiếu đến rõ đại phát cuồng, cuối cùng quân tri liều mạng một phen, tốt nhất là đem cả Thiệu Ninh xuống mồ.

Nếu đoán không lầm, tâm tin kẻ cạnh Thái tửắt hẳn đã có tai mắt của Ninh Dịch. Ván cờ của hần vốn liên miên tiếp nối không ngừng, thỏa hiệp mới rồi chẳng qua là sợ có dẫn thiếu gia xông vào phá rối mà thôi.

Do cửa sổ quanh Thiên Ba lâu đều để ngỏ nên ai nấy đều thấy được Thái tử cùng công chúa đang khốn đốn giữa vòng vây ra sao.

Kỳ thực cứu người rất dễ, chỉ là không muốn cứu mà thôi.

Láng máng có tiếng Thái tử hỏi gần từng câu: “Phụ hoàng đâu? Sao phụ hoàng lại không đến giúp ta? Ông ta hẳn tâm muốn từ đưa con này ư? Không buồn nhìn mặt ta nữa ư———.”

“Bịch!” một tiếng vang lên, người trên lầu bắt ngờ bị hất, đầu đập thẳng xuống đất, nào thì bản tử tung, người người thất kinh thúc ngựa ra xem, ngó kĩ mới thấy, hóa ra chỉ là cung nữ, chẳng phải công chúa Thiệu Ninh.

Thái tử cười khằng khặc như ma quỷ: “Phụ hoàng không đến phải không? Vậy thì mỗi khác, ta sẽ lấy một mạng cung nữ hầu hạ Thiệu Ninh. Một mạng rồi hai mạng...có lẽ sẽ đến nhi nữ bé bỏng được cung chiều nhất bị ta biến thành ma về gặp ông ta—”

Tiếng nhốn nháo dưới lầu lên im bặt, máu của kẻ vô tội dần lan ra lành lạng, tức nước vỡ bờ Thiệu Ninh thét lên căm phẫn: “Đại ca! Huynh điên rồi!!!”

“Ta điên! Ta điên đấy!!!” Thái tử ngửa cổ cười sảng sặc: “Ai cũng điên hết! Cả cái Đế gia đón hèn lẫn cái hoàng tộc thói nát này đều điên hết!”

Tri Vi ở dưới ghé tai thì thầm với Yến Hoài Thạch vài câu. Khi Yến Hoài Thạch rời đi, cô mới tiến lên trước, ôn tồn cất giọng: “Điện hạ.”

Phía trên ngưng bật tiếng cười, Thái tử từ đầu, thoát thấy Tri Vi liền quýnh quáng, vồ vập hỏi dồn: “Nguy tiên sinh, tiên sinh có ở đây à? Nghĩa là phụ hoàng cũng sắp tới! Ta cần gấp phụ hoàng kể rõ nỗi oan!”

Giọng của Thiệu Ninh còn xoắn xuyết gấp bội, vội vàng vùng vẫy la to: “Nguy Tri! Nguy Tri! Huynh đến cứu ta ư? Ta biết ngay huynh sẽ đến mà!”

Rồi vù một cái, một cô gái mặt hoa da phấn bỏ nhào ra thành lan can, tặc là nháy mắt đã bị thuộc hạ Ninh Thăng kéo ngay vào trong.

“Bệ hạ đang trên đường tới đây, do long thể bất an nên thời gian có chút chậm trễ thừa diện hạ.” Chẳng thiết đoái hoài đến Thiệu Ninh, Tri Vi liền nói dối không chớp mắt.

“Điện hạ hạ có phải phần uất làm bữa chẳng chứa một đường rút lui cho mình? Kể đây diện kiến Bệ hạ, ngài tính phần trăm ra sao?” Rồi cô nhẹ giọng trách móc.

“Mấy lão tử tướng đâu?” Chẳng buồn tiếp lời, Thái tử chỉ dáo dác ngo quanh: “Sao lại để một kẻ không chút tư cách tới đây vận vẹo bốn cung?”

Tri Vi chẳng bầy làm giận, chỉ cười nhẹ rồi đáp: “Thần là quan dưới trướng điện hạ, Bệ hạ cử thần tới, điện hạ vẫn chưa hiểu dụng ý của người ư?”

Thái tử ngẩn người, mắt ánh lên tia hoan hỉ, song vẫn hồ nghi giọng hỏi: “Quan dưới trướng ta... Thế sao phụ hoàng còn phải hùng binh đến bao vây ta?”

Tri Vi nhếch môi, nhạt giọng: “Là do điện hạ quá mức ngu xuẩn!”

Một câu thốt ra như sét đánh ngang trời, đám người vây quanh tròn mắt kinh hãi, Thái tử đứng trên bâng hoảng cực độ, lát sau sức tĩnh bèn long sông sọc: “Tên ranh, mĩ dâm cả gan lăng mạ bốn cung?!”

“Cố gì mà không dảm?” Tri Vi cười lạnh: “Chẳng qua chỉ vì một chút oan khiên mà khiến cha con phản mặt thành thù. Thân chịu hàm oan, thành tâm cầu kiến giải tỏ nỗi niềm là xong, đâu cần động binh uy hiếp, bắt giữ con tin? Bệ hạ mòn mỏi ngồi trong quần doanh chờ đến hạ đến quý gối kêu oan bạch nỗi lòng, mong ngày cha con dần hòa nước – nhà êm ấm. Chẳng ngờ, điện hạ lại tự lao đầu vào ngõ cụt, đánh phá hoàng cung, giam giữ đệ – muội, uy hiếp vua cha! Bệ hạ đã hết mực khoan dung, điện hạ lại ý thể lần lượt liên tục làm càn, đường quang không đi lại đi đâm đầu vào bụi rậm. Còn không phải ngu xuẩn hay sao?”

Xia xói rõ cay, nghiêng đầu rõ độc, song Thái tử lại dấy tia hi vọng, vồn vã ước hỏi: “... Là ý của phụ hoàng ư?”

Tri Vi hạ mắt thu mây: “Vi thần nào dám giả truyền Thánh ý!”

“Bốn cung cũng nào phải kẻ rợ đại gì.” Thái tử ngẫm nghĩ một lúc rồi dịu giọng: “Phụ hoàng đã bằng lòng nghe ta giải thích, vậy ta...”

Hắn ngoai lại, nhìn Thiệu Ninh, Ninh Tế, phân vân tự hỏi có nên thả người biểu thị thành ý nghị hòa trước không.

“Quay đầu là bờ, điện hạ nay biết hối lỗi thì tốt quá rồi.” Bất chợt có kẻ thúc ngựa phóng tới, mặt mày rở rạng, sang sáng lên tiếng: “Đã thế, thần đệ sẽ sai khoái mã quay về đại doanh báo ngay tin mừng.”

Tri Vi se sẽ thờ dài.

Ninh Dịch à Ninh Dịch.

Đôi này ngài sinh ra là để hạ bệ tôi...

Thái tử đứng trên ử nghĩ ngợi – Sai khoái mã quay về đại doanh báo tin? Bệ hạ vẫn còn trong quần doanh? Vậy thì những lời vừa rồi của Ngụy Tri đều là dối trá!

“Vô si! Khốn kiếp!” Thái tử lồng lộn quát tháo, tiện chân đá bay một tên thị vệ xuống lầu, Bạch một tiếng, tàn tro lẫn cùng máu đỏ bắn ra tung tóe, chỉ thấy hấn găm lên: “Ông bắt nhân, ta bắt nghĩa! Giết!!!”

Ninh Dịch ngồi trên lưng ngựa cười khẩy.

Cưỡi cùng cưỡi đợi được đến khắc này.

Tay trong ống áo lẳng lẹng phất lên ra hiệu.

Mưa tên xối xả, đen ngòm như mực, vùn vút xé gió xuyên không, xẹt qua đầu những kẻ đứng dưới, nhắm thẳng lên Thiên Ba lầu.

“Rạt, rạt, rạt, rạt...”

Cửa sổ vốn đang mở toang liền sầm sập đóng kín như bưng, tên phóng qua trời phẩm phập găm thẳng vào khung cửa gỗ.

Thái tử cười rộ một tràng rồi bật tiếng.

‘Viu viu’ mấy vật đó quạch vạch thành mấy đường sáng rực trên không rồi bình bịch rớt đất, bốc cháy phừng phực.

Là mấy chậu than hồng đơm lửa!

Cạnh lầu bằng gỗ nên bên cửa mau, nháy mắt đã cuộn cuộn tựa hỏa long nuốt trọn cột chống, quán nguyên phân nửa thân lầu.

Thái tử định tự thiêu!

Lửa bốc ngàn ngút, mặt người xám ngoét, nói sau vụ soán ngôi thất bại rút gươm tự sát của Tam hoàng tử, đây là lần thứ hai hoàng tử Ninh tộc dấn thân vào con đường tự diệt.

Song lần này đâu chỉ có một, mà có đến ba! Trong số đó còn có tiểu công chúa được Bệ hạ cưng chiều nhất!

Ai nấy đều trở mặt lạng trông lửa bốc ngút ngàn, nghĩ tới hậu quả đề đề lại sau lưng, tay chân lạnh toát, quên cả phản ứng.

Giữa biển lửa duy có Ninh Dịch ung dung nhướng mày, thần thái tựa hồ đứng đưng.

Chỉ huy sứ của Hồ Uy quân nuốt gan rồi bời, chẳng rõ vương gia tính toán điều gì, không dám thay mặt phát lệnh, chỉ đánh cầu cứu nhìn Cố Nam Y liền ngay kế bên. Tri Vi đột ngột thốt lên một tiếng ‘Aida’, cuống cuồng rũ áo phủ tro: “Lửa!”

Bấy giờ quan quân mới phát hiện ra, do đứng quá gần chân lầu, tàn lửa tanh tách văng ra, bắn vào quần áo Tri Vi cùng Cố Nam Y. Tri Vi luống cuống ra sức phủ tro, đưa mắt trông sang thì thấy Cố Nam Y vẫn duy trì tư thế ngọc điều, chẳng màng đến tàn lửa đang vây quanh thân, chỉ nghiêng đầu thích thú ngắm luồng hỏa long phùng phùng thiêu đốt Thiên Ba lầu.

‘Phượng nha hoàn’ đành lẹ lẹ tiến lại, tới tập dập lửa trên người thiếu gia.

Ninh Dịch lạnh mặt liếc sang, thấy có hạm hại lo lắng cho Cố Nam Y, ánh mắt của hắn càng thêm thâm trầm.

Đường bệ cưỡi trên lưng ngựa, ngẩng đầu nom lửa nung Thiên Ba lầu, sóng mắt phản chiếu sắc hồng rêu rất bập bùng tựa loài hỏa yêu.

Thuộc hạ sốt sắng đợi lệnh, hấn chỉ trầm mặc suy tư, đến khi lửa đã nuốt trọn cả Thiên Ba lầu chẳng thể cử vãn, mới đành giọng quát: “Lũ ngu! Còn không mau dập lửa cứu người!”

Hồ Uy quân đã ran nhận lệnh, tức tốc đi ‘dập lửa cứu người’. Tri Vi đứng bên cười khỏ nom tằm áo choàng cháy xém chỉ còn phần nửa, khó xử lên tiếng: “Vi thần xin phép đi thay quần áo.”

Ninh Dịch liếc cô rồi đáp: “Vắt và cho Ngụy tiên sinh rồi. Lửa đã cháy quá vượng, e rằng Cố tiên sinh cũng chẳng kịp cứu người, thôi thì hai vị cứ ra thay áo trước đi.”

Tri Vi cười rõ thực tăntr “Vương gia vắt và rồi, phiền vương gia vắt và thêm chút nữa.”

Đoạn hành lễ cáo lui, rút khỏi đoàn người, lui về cung thất tĩnh mạch phía sau, Yến Hoài Thạch bấy giờ mới lên từ bụi hoa vào trong báo cáo.

“Quả không sai!” Trông hấn có vẻ hí hửng: “Minh tu sạn đạo, ám độ trần thương. Thiên Ba lầu quả thực còn có lối ra khác!” *(Minh tu sạn đạo, ám độ trần thương: Dùng kế nghị binh đánh lửa đối phương)*

Tri Vi nghe rồi chỉ cười, quả đúng như dự đoán, người khác những tưởng Thái tử bí bách cùng đường, chỉ biết ôm lâu cố thủ, gào thét đòi gặp phụ hoàng kể hết nỗi oan, riêng cô thì lại nghĩ khác. Trên đường hành quân cô cứ cảm thấy mọi đường tiến lui của Thái tử cơ hồ rất có bài bản, không hề giống kẻ bị bức phát điên, vô tình cố thủ trong Thiên Ba lầu.

Thế nên, trước khi châm đầu kích động, cô đã nhờ Yến Hoài Thạch dẫn theo tay chân xem xét đường đi lối lại quanh đây. May là trong đám tay chân của hấn có kẻ xuất thân khá ư đặc biệt nên đã lần ra đường lui định sẵn của Thái tử.

“Thiên Ba lầu không có hầm ngầm, sau lâu lại là hồ nhân tạo.” Yến Hoài Thạch tiếp lời. “Sở Vương vốn tính đa nghi, cũng đã phái người lũng sục quanh đây nhưng không thu được kết quả. Rất may trong đám thuộc hạ của huynh có kẻ có tổ sư gia thuộc Tiêu Tử phái, gã thuật lại rằng: Thiên Ba lầu xưa kia vốn thuộc hoàng cung Đại Thành, là kiểu kỳ lâu, trong lầu có lầu, có lớp tường kép giả cổ cực mỏng, không dùng ăn thần mà đem thiết kế thành kiểu cầu thang lên xuống dẫn ra lưng lầu. Tổ sư gia của Tiêu Tử phái đã truyền lại rằng, kiểu cầu thang này chỉ được dùng trong mộ cổ thời xưa, bấy trong bấy ngoài tình vị, lần đầu găm là lên, lần sau găm là xuống... đệ xem!”

Tri Vi ngược mắt trông theo hướng chỉ, liền thấy bên hồ nhân tạo là dãy giả sơn uốn lượn khúc khuỷu bám chặt lấy lưng Thiên Ba lầu.

“Giả sơn đó...”

“Bên trong đào rỗng, đều có căn nguyên cả.” Yến Hoài Thạch lộ ra vẻ thần phục: “Xuyên giả giả sơn, đi xuống đáy hồ, dưới đó mới có đường ngầm, cửa ra của nó chính là tịnh trai phía Đông, giáp với Đông Hoa môn!”

Đường ngầm ở dưới đáy hồ, lối thông lại nằm trong giả sơn đi ra từ giữa lưng lâu!

Thảo nào, Ninh Dịch ranh ma là thế, lũng sục cả buổi cũng đành tay trắng về không. Bởi vì quanh tường đâu có lối ngầm, đáy hồ dù sai quân lặn xuống cũng chẳng phát giác được gì, mọi bí mật đều nằm trong dãy giả sơn dính với lưng lâu kia kia!

Tri Vi neho mắt, Thiên Ba lầu trợ trợ một phương, lưng lại giáp hồ, ngắm nghía kiểu gì cũng là đường cùng, thế nhưng cô lại đọc được những lời lẽ ba hoa của chủ nhân cuốn vô vụn nặng viết về cách thức thiết kế mặt lầu đánh lừa thị giác, khoe khoang vẻ ra đủ kiểu cơ quan bày sập gài trong lăng mộ...

“Trời giúp ta tìm ra mật đạo!” Tri Vi ngược mắt, giọng điệu hoan hỉ của Thiều Ninh chọt vang lên trong tâm trí.

Mãi sau mới nói: “Đi xem coi!”

Yến Hoài Thạch bỗng thấy rét lòng, biết rằng hậu quả để lại hết sức khôn lường, có thể sẽ phải đối địch với Sở Vương điện hạ, song cũng không lên tiếng phản bác, chỉ kêu tay chân đi trước dẫn đường.

Gã cao thủ Tiêu Từ phải vừa đi vừa tấn tưng không ngớt thiết kế tuyệt diệu của Thiên Ba lâu, còn bản khoán tự hồi không rõ triều nào của Đại Thành xuất hiện cao thủ Tiêu Từ lỗi lạc bậc thầy đến vậy.

“Tiêu Từ là môn phái gì thế?” Sự nhớ ra vấn đề này, Tri Vi liền quay sang hỏi.

Yến Hoài Thạch đáp: “Trộm mộ ấy.”

Tri Vi ‘À’ lên vỗ ỉ, hóa ra chủ nhân cuốn võ là thần trộm mộ~

P/s: Trong bản mạng của Phù Diêu hoàng hậu thì Diêu tỷ là Phó giáo sư khảo cổ nhưng khi xuất bản thành sách tác giả lại sửa thành dân trộm mộ, Hoàng quyền được viết sau nên mới có sự khác biệt so với văn án giới thiệu của Phù Diêu.

Còn Thái tử tại sao lại biết đề bí mật của Thiên Ba lâu thì chương sau chúng ta sẽ biết cao nhân chỉ điểm cho hẳn là ai.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Hiềm họa sau chót

Để giữ cơ mật, Yến Hoài Thạch chỉ nhờ đọc gã cao thủ Tiêu Từ phải dẫn đường, tất nhiên mật đạo phải tránh, do vậy cứ đình đương chờ sẵn tại lối ra là xong.

Đợi ngoài Đồng Hoa môn thì sao đây, thế nên điểm chờ chỉ có thể là tịnh trai.

Tri Vi cũng chẳng dự tính cướp hai huynh muội họ Ninh từ tay thái tử, vì rằng một khi đã ngầm rút lui thì hai người họ ắt sẽ thành kẻ thừa, thái tử đâu phải mang theo hai cục nọ để chạy tháo thân, thông minh chút thì may ra còn đường sống.

Sinh tài Đế gia, hưởng ân ân sủng, nếu không có chút bản lĩnh tự bảo vệ mình thì mất mạng cũng chỉ là chuyện sớm chiều, cô đâu cần nhúng tay vào can dự?

Hà tất phải đánh liều phản lại Ninh Dịch?

Thiều Ninh chết là điều cần thiết, đâu gì nguy hiểm bằng giữ nguyên bảo muội thụ sủng bên cạnh bề hạ, như thế khác nào vẫn để thái tử sống ngay trước mặt.

Tri Vi không thích nói giáo cho gác, cũng chẳng muốn trái ý đối đầu, bám theo chỉ vì muốn bắt kịp tình thế.

Hoàng cung Thiên Thịnh vốn được kiến tạo trên nền móng Đại Thành, tịnh trai là nơi tịnh tu cư ngụ của một vị thái phi Đại Thành khi xưa, vậy nên di tích bỏ hoang xơ xác tiêu điều, ít người lai vãng.

Tiểu lâu trong viện, màn trường buồng rù, lúc Tri Vi tới, thái tử vẫn chưa xuất đầu lộ diện. Cổ Nam Y ở bên chẳng hiểu có gì lại thất thần đứng ngắm cột nhà đen thui rồi bỗng đưa tay vuốt lên thân cột, do chỉ lúc cần tên này mới có động tĩnh nên Tri Vi ngoài đầu quay sang lấy làm ngạc nhiên trước hành động quái lạ của hẳn.

Ngón tay vạch qua, lúc hạ xuống, một lớp sơn đen liền bong theo.

Thiếu gia buồn tình, đứng trước cột ngịch à?

Tri Vi liếc mắt trông theo, vô sơn rồi đất thì mùn thành tro, một mảnh nguyên vẹn cũng chẳng còn sót.

Tiếng chân dồn dập liền vang dưới đất, cả bốn núp nhanh sau cánh cửa lớn. Tức thì toán lính vấy máu đẩy mình vụt lên, đao dác ngó quanh rồi kéo ra một chiếc rương lớn từ dưới am thờ, lại thêm mấy tiếng lộp cộp, thái tử cùng mấy người nữa đồng loạt đi lên.

Thiều Ninh trong bộ nữ trang an nhiên tự tại đứng giữa đoàn người, khác hẳn với Ninh Tề bị grom đào kẻ cổ, kẻ kẻ coi giữ. Búi tóc xổ nửa, mặt lạnh như sương, Thiều Ninh danh giọng hỏi: “Đại ca, ý huynh là sao? Huynh tưởng mình địch được phụ hoàng, giờ muốn giết người diệt khẩu ư?”

“Muội nói đi đâu rồi!” Thái tử quay đầu, cười rõ nham nhở: “Bỏ cung sao lờ giết muội?”

Thiều Ninh quắc mắt trừng trộ, lại thấy thái tử cười gian tiếp lời: “Bỏ cung vẫn phải nhờ muội thay mặt bốn cung, sớm tối thỉnh an phụng dưỡng phụ hoàng kia mà~”

“Ý huynh là sao?” Hắn cười quái đối xảo quyết, Thiều Ninh bắt giác rung mình, kiêng dè hỏi lại.

Thái tử chỉ cười không đáp, đảo mắt hướng sang một kẻ trong đoàn, kẻ đó ra hiệu cho lính rút lui, để hẳn cùng Thiều Ninh, Ninh Tề và một gã vận áo choàng đen ở lại.

Cái nhìn mới này là dành cho gã hắc y nhân kia, bấy giờ linh bố đi hết, chỉ trệt một gã thu hút ánh mắt hiếu kỳ của Tri Vi, thoạt liếc qua, cô đã thảm ‘ý’ một tiếng.

Sao đáng người này trông quen quá vậy?

Đáng cao, tựa cửa, đeo mặt nạ gỗ thô kệch tự tạo, vẻ như tuyên cáo, không thích kẻ khác trông thấy dung mạo của mình.

Mắt gã hồ hững lướt qua chỗ Cổ Nam Y, Cổ thiếu gia chỉ lẳng lẽ đứng nguyên tại vị, cơ hồ chẳng lấy làm phiền với cái nhìn nửa vời đó. Tri Vi ngồi bên thu cả vào mắt, trầm ngâm đem thái độ khác thường của Cổ thiếu gia tới nay liên hệ với phản ứng hiện tại của hai người này, lẽ nào lại có liên quan đến nhau?

Thái tử cúi đầu, ri tai Thiều Ninh to nhỏ vài câu.

“Huynh điên à?” Chưa kịp nghe hết, Thiều Ninh đã ré lên, thái tử bịt ngay miệng cổ nàng, trắng trẻo nói: “Hồ dữ không ăn thịt con. Thử hỏi ông ta đã đối xử với bốn cung thế nào? Nay bốn cung chỉ ăn miếng trả miếng thôi.”

Thiều Ninh hất tay hẳn ra, quát: “Không được!”

“Đại ca có thể lật ngược thế cờ hay không đều trông cậy vào muội cả.” Hắn liền giờ giọng khẩn nài: “Đại ca bị hại, liên tiếp phạm sai, chẳng còn lối thoát, nếu muội không giúp, đại ca sẽ chết không có mồ chôn mất!”

“Khuyên huynh về cùng muội, trần tình cho rõ đầu đuôi rồi thành tâm tạ tội với phụ hoàng, huynh đâu có chịu nghe!” Thiều Ninh gắt: “Chính huynh cũng biết ‘hồ dữ không ăn thịt con’, sao còn tình làm chuyện đại nghịch bất đạo kia? Lại còn muốn lối muội xuống bùn, đừng hồng!”

“Cứ hờn thì làm sao?” Thái tử tráo trở cười gằn: “Ta rơi xuống vực song trời vẫn có đức hiếu sinh, chẳng tuyệt đường sống của ai bao giờ, ắt sẽ có quý nhân tới cứu giá phù trợ. Chỉ lát nữa thôi, quần tiếp viện của ta sẽ đến. Từ Đồng Hoa môn xuất cung tới cửa sông Khai Phong phá Đông thành, ngồi thuyền xuôi thẳng hướng Nam đến Giang Hoài. Lưu Thành Lục – học trò cũ của ngoại tổ phụ chúng ta chính là quan án sát Giang Hoài, nẫu hậu tuy mất sớm nhưng gia tộc Tào thị vẫn chưa đổ. Đứng nghỉ ta đã hết trụ lực nhé!” *(Ngoại tổ phụ: ông ngoại. Quan án sát: quan tỉnh đứng đầu cơ quan tư pháp trong thời phong kiến)*

Đoạn giờ giọng dõ dánh: “Muội muội à, muốn đứng trên thiên hạ thì phải có sức phá trời. Đại ca là chân mệnh thiên tử, lúc nguy khốn tất có anh hùng hào kiệt tới phò tá, bá nghiệp thiên thu ắt sẽ về tay đại ca. Giờ chỉ cần huynh muội ta hiệp sức đồng lòng, nội ngoại tiếp ứng, thời cơ đến... đại ca sẽ dẫn binh vào cung phối hợp với muội. Với danh phận hậu duệ hoàng gia, ngại vàng không về tay đại ca thì về tay ai nữa? Đàng cơ rồi, đại ca sẽ phong muội làm Trụ quốc trưởng công chúa, thực ấp cấp mười vạn hộ, đời đời hưởng tận tìn vinh.” *(Thực ấp: số hộ dân dành được vua ban)*

Thái tử từ đặc quá đối, Tri Vi nghe rồi, lòng day nghi vấn: thái tử đã lâm vào bước đường cùng, còn thế lực nào để chống lưng mà dắc ý dữ vậy? Quý nhân phù trợ, anh kiệt phò tá, rốt cuộc là đang chi ai? Còn ai định giúp hẳn đây?

Thiều Ninh không hề nao núng trước lời ngon tiếng ngọt của hẳn, nhạt giọng đáp: “Ai làm hoàng đế thì trưởng công chúa vẫn là muội!”

“Nhưng lại chi là con rồi vàng của hoàng thất, vinh viễn mãi đi tự do!” Thái tử cười lạnh: “Không chế ngôn hành, cả đời giam hãm. Tới lúc cần thì ép lấy một tên phò mã chưa từng biết mặt, có thể tật nguyên, có thể hom hem, có thể chi thích nam đồng! Muội đứng sau rèm rôm rớm nhìn phụ quân, hẳn quý dưới điện đau đầu trông thế tử, mỗi tháng chỉ được triệu vào một lần, tuyên nhiều thì mất tiếng ‘thơm’, một trưởng công chúa như thế, muội có muốn làm hay không?”

Nom Thiều Ninh biến sắc, thái tử bên thủa nước dục thà câu: “Đừng tưởng phụ hoàng cưng chiều muội thì muội sẽ thành ngoại lệ. Muội nghĩ thử coi, đã bao giờ phụ hoàng dùng từng đề muội vượt quá kỷ cương phép nước chưa? Phụ hoàng băng hà, tẩn đế lên ngôi, liệu muội có còn được chiều như giờ nữa không? Ai sẽ lo cho muội? Lão Nhị? Lão Ngĩ? Lão Lục? Lão Thất? Liệu có thể không?”

Thiều Ninh đăm chiêu suy tính, thái tử liếc xéo một cái rồi cười: “Muội thích tên tiểu tử Ngụy Tri, phỏng? Nhưng muội cũng cần biết: chức quan thấp có bé hợm như hẳn sẽ chẳng bao giờ được phụ hoàng để tâm gửi gắm có công chúa nhỏ yêu kiều cho đâu... Thiều Ninh, muội không muốn lấy ý trung nhân của mình ư? Không muốn được phu thê ân ái, đầu bạc răng long, hưởng thứ hạnh phúc mà bao cô gái hằng mơ ước ư?”

Thiều Ninh lúng túng do dự, tiếng thở bần loạn loáng thoáng truyền qua. Trắng bạc hơi sương lạnh lẽo chiếu rọi, hắt lên sắc đỏ thẹn thùng nơi vành tai Thiều Ninh, vẻ sùng sộ phần uất mới này đã dần tiêu tan, không trung tán mặc dư vị ngọt ngào xen lẫn dần do.

.....Tri Vi nấp sau rèm cửa, dờ khóc dờ cười.

Tự khi nào mình lại thành mỗi như trong ván cờ hoàng gia thế này?

Được rồi, thực ra cô cũng cảm thấy Thiều Ninh có hơi 'này nọ'...Cơ mà cô chỉ nghĩ cô năng này bản tính trẻ con hiếu thắng, được chiều từ nhỏ nên ưa siểm nịnh tăng bốc quen rồi, nay bỗng có kẻ phớt lờ thì sinh hứng thú chút thôi, đâu ai dè, rề tình đã cắm sâu vào máu kia chứ!

Đến thái tử cũng nhìn ra, còn lấy cớ ra câu dẫn cô năng...

Nghĩ rồi bỗng thấy sượng tuột mồ hôi.

Vốn đang đưa lưng về phía Tri Vi, Thiều Ninh bất chợt quay người, hướng ra cửa sổ chìm vào suy tư. Ánh trăng nương theo ngũ quan soi rọi, Tri Vi vốn đang nhắm nhỏ kêu trời, thốt nhiên tròn tròn hai mắt, bàng hoàng thất kinh.

Khuôn mặt kia...

Cổ Nam Y đứng sau cửa ngoài đầu qua, nhìn về hướng nọ nháu mây đậm chiều. Tri Vi dờ dẩn chưa kịp định thần thì thỉnh linh nghe tiếng Thiều Ninh hét toáng: “Đại ca, huynh tính làm gì –!”

Tri Vi sực tỉnh, quay phắt lại xem thì thấy hàn quang sáng lóe, thái tử cười tà, không biết lấy đâu ra một thanh kiếm dài, bất ngờ đâm thẳng về phía Ninh Tề!

Ninh Tề đang thỉnh lạng đứng bên, nhất đảm tuy rất đường đột nhưng do chàng ta vẫn luôn đề phòng nên đã lách người né kiếm cực mau.

Thiều Ninh thấy thế vội nhào qua cản, thái tử lăm lăm thanh kiếm chọc đâm, đoạn gần giọng quát: “Nó phải chết!!”

Tri Vi lập tức vỗ ð, tháo rào thái tử ngang nhiên kẻ hết kế hoạch, hóa ra là đã có ý giết người diệt khẩu.

“Huynh ấy là hoàng đệ của đại ca mà!” Thiều Ninh rối rít can ngăn.

“Hoàng đệ gì nó?” Thái tử cười lạnh: “Chẳng qua là tên cầu tặc của Ninh Dịch!”

“Muội không cho huynh giết!” Mặt mũi Thiều Ninh tái mét. Huynh muội thường ngày cái trang trà trộn vào Thanh Minh dự giăng, tuy ít tuổi nhất trong các hoàng tử nhưng Ninh Tề luôn hết lòng săn sóc bảo vệ Thiều Ninh. Vốn dĩ keo son kháng khất, thế nên can ngăn thái tử xuống tay giết hại là điều hiển nhiên: “Huynh mất trí rồi! Hại cha, giết đệ, không từ một thủ đoạn nào, muội quyết không để huynh toại nguyện!”

“Muốn can ta ư?” Mặt hấn đỏ ngầu: “Muội khẳng định chứ?”

“Khẳng định!” Thiều Ninh chắn ngay trước Ninh Tề, tóc tai rối bời mặt mày quá quyết: “Kẻ đã tâm độc ác như huynh, đâu có giúp huynh lên ngôi thì huynh cũng bạc đãi muội thôi!”

Một mực trọng nghĩa bảo vệ Thập ca, gan góc đương đầu với mũi kiếm bén lạnh của gã huynh trưởng, thế nhưng từ góc Tri Vi đang ngồi lại thốt nhiên tia thấy một luồng hàn quang lóe qua chân Ninh Tề.

Lúc này trăng đã mờ nhạt, nhuộm màu hư ảo cho cả gian phòng, trắng mờ xuyên qua song cửa, chiếu ngay gần chân cửa sổ nơi Ninh Tề đang đứng, do đất xám một màu bụi nên bề ánh sáng lia qua là sẽ phát giác được ngay.

Mảnh, dài, lạnh, hẹp chùng ba ngón tay, lại còn lóe sáng!

Tri Vi rợn người.

Dao!

Thứ bị ánh trăng phản chiếu chính là con dao găm giấu dưới tay áo Ninh Tề!

Thái tử nói không sai, Thập hoàng tử chính là gian tặc do Ninh Dịch gài vào tiếp cận thái tử.

Mà ngay lúc này, Thiều Ninh lại chẳng phòng bị, còn đưa lưng ra chắn trước mặt chàng ta!

Tay chống xuống nền đầm dập mồ hôi, dòng tộc họ Ninh trên dưới trước sau đều gian ngoan hiểm độc, kẻ nào cũng đẩy mũi bụng tâm cơ, đến cuối thì ai mới là bọ ngựa, ai mới là chim sẻ đây? *(Chim sẻ khoai ăn bọ ngựa và bọ ngựa cũng có thể làm thịt chim sẻ ~ Các bạn ra google tra sẽ thấy ngay cánh bọ ngựa làm thịt một chú chim tội nghiệp)*

Song cô lại thấy tay áo Ninh Tề khẽ run, chừng như vẫn đang do dự không quyết, bóng dao lẩy bẩy in dưới sàn đất, chứng tỏ kẻ cầm chưa đủ mức nhẫn tâm.

Tri Vi nín thở.

Thái tử chợt phá lên cười sảng sặc: “Không giúp ta? Muốn bỏ rơi ta? Được!”

Tay liền chuyển hướng, bóng kiếm lóe lên nhắm thẳng vào ngực Thiều Ninh, cú đâm chí mạng mang theo phần uất, như tia chớp rạch ngang qua trời, hồng gấm bảo muội ngập đến tận chuối.

Tri Vi vội nhảy bổ ra.

Cùng lúc, Ninh Tề vung tay, hàn quang thoáng lóe, keng một tiếng, sượt qua lưỡi kiếm của thái tử, do dao găm đang cầm quá ngắn, đỡ không nổi đã đâm. Chàng ta bèn linh hoạt hắt Thiều Ninh né khỏi mũi kiếm, còn mình thì lui người ra phía hành lang, vừa lui vừa thò tay vào ngực áo.

Mất lia thấy động tác của chàng ta, gã hắc y nhân vốn đang đứng xem bên nhấc tay vận chưởng phong, bị gió dội bất ngờ, Ninh Tề liền lăm vào thế lao đao.

Còn Thiều Ninh bị hắt mắt đã, ngã ngửa người đập vào thành lan can. Lan can lâu ngày gỗ mục, chịu không nổi sức đập liên gậy lam đôi, Thiều Ninh chới vói, rế lên kinh hoàng, cũng may Tri Vi đã kịp lao ra. Thấy cô, hắc y nhân đeo mặt nạ gỗ liền thu tay về.

Tri Vi không rảnh để mạng tới gã, chỉ nhào ra đỡ vội lấy Thiều Ninh. Như chết đuối vớ được cọc, Thiều Ninh hoảng hốt túm chặt lấy tay Tri Vi. Lực túm quá mạnh, Tri Vi xém chút trật khớp, nén đau, toan kéo Thiều Ninh về thì trước mắt bỗng sáng lóa, tiếng reo hò đầy động cả một khu, hóa tiền như bạo long xé gió lao vút qua vai cắm phập vào kẻ sau lưng.

Phía sau thét lên một tiếng đau đớn rồi thứ chất lỏng nhom nhóp phụt vào gáy cô, kẻ đó đổ huyệt vào lưng lăm có mới kéo Thiều Ninh về được một tẹo thì đã bổ nhào vào thành lan can.

Mọi thứ chỉ là nháy mắt.

Tri Vi chỉ kịp ôm lấy Thiều Ninh.

Bốn bề nổi gió, đuốc cháy rực trời, vương kỳ phản phất, thiết giáp cuộn trào, kẻ ấy thúc ngựa, lách lách kim quang, chấp chới cầm bảo, chằm chặp nom đáng về chặt vật bảo vệ Thiều Ninh của Tri Vi.

Ý cười rét lạnh ẩn hiện bên môi.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 37: Ta với người, giờ là địch

Hoa rơi trước điện, nào lòng ai.

Người gieo thân cứu, lặng thờ dài.

Nghìn cây đuốc sáng, bình sớm mai.

Tựa sao giăng mắc cứu trùng dài.

Vạn thiết giáp dàn quân trước lầu cũ gác xiêu, lặng trông hai kẻ ôm siết lồng nhào như hai phiến lá lia cành chao nghiêng trước gió; cũng lặng người trông đường hỏa tiễn chẳng rõ từ đâu xoáy qua như vũ bão, xoắn thẳng vào lồng ngực thái tử bấy giờ đang nhào ra chỗ Thiều Ninh.

Tên cấm, lửa cháy, máu phun, người ngã, tro bắn, bụi tung

Sau tiếng thét ngán ngùi, thái tử hoàng triều nặng nề đổ gục xuống lan can, đầu buông tay thõng, như đang khấu tạ cho kiếp đời ngao ngược, hồng hách, hèn hạ, vô năng trước ngàn vạn quần

Cửu ngũ chí tôn, ngôi cao vòi vọi, đã tằm nung rầu, bắt diệt muôn đời

Đại điển đăng cơ sau giây ép người rơi vào từ lộ, chỉ một sớm, đã vụn tan.

Phận cao, chết hèn.

Gục rồi, đổ nát.

Gió nổi lên, mưa rắc hạt, lửa bập bùng, cánh lay lắt, trong điệu tàn, sắc xanh ngọc bích kao vút lên không.

Như cơn gió xanh chao liệng xuống lầu, thoát cái đã bắt kịp đã rơi của hai người nọ. Căng thẳng bao trùm, biết rằng một lần không thể cứu hai, song lại chẳng rõ ai sẽ là người được cứu.

Ninh Dịch nghiền ngẫm trên lưng ngựa, mặt mày lạnh tanh khi thấy mọi thứ vẫn theo kế hoạch – Cổ Nam Y nhất định sẽ cứu Tri Vi, còn Thiệu Ninh sẽ rút đứt bỏ mạng.

Hay, rất hay~

Cổ Nam Y lướt xuống lưng lâu.

Không bắt lấy ai, chỉ chừng giữa chừng, phất nhẹ tay áo.

Hùng Đông, sương giăng mờ lối, cây cối tốt tươi xào xạc lay động, kẻ ấy lơ lửng đứng giữa trời, an nhiên tĩnh tại, khựng tựa thác ngưng. Trong hơi sương hư ảo, tay áo dần trải dài, tựa thần tiên đạp mây mờ nghiêng gió lớn tấp qua thân.

Ai rẩy đều thờ thần ngược trông.

Một phất tách rời đôi bên, liền đó, thiếu gia điểm nhanh vào huyết đạo trên ngực Tri Vi.

Đang rút xuống chóng mặt, tự dưng thấy mình nhẹ bẫng, từ chỉ nơi lòng, Tri Vi liền thờ thắt một hơi. Khi huyết khai thông nên người cô căng như quả bóng, đã rơi cũng theo đó mà giảm mạnh.

Về phần Thiệu Ninh, cô nàng không rút thẳng xuống đất sau pha đánh tách ngang của thiếu gia mà bắn tít ra xa theo đường vòng cung, rồi được cao thủ trong quân bay lên đón đỡ.

Nam Y nắm lấy tay Tri Vi thư thả đáp xuống, tà áo quần quyen rạp riu tung bay, tư thế thanh tao thoát tục, tựa đôi thần tiên quyền lữ sóng vai song hành dẫn cho cả hai có là một đôi nam tử.

Mọi thứ chỉ diễn ra trong chớp nhoáng, trừ vài người, đa phần đều chỉ thấy công chúa Thiệu Ninh bị đánh bay để Nam Y cứu Tri Vi, hoàn toàn không rõ ẩn sau đó là một chuỗi động tác liên hoàn, và cũng không hay, cái phất tay kia nếu không có sự trợ giúp của một người thì Thiệu Ninh căn bản đã bỏ mạng.

Tất nhiên, Ninh Dịch nằm trong số ít người đó.

Mất hẳn lúc này đang đối theo bóng đen mới vút lên nóc nhà lặng lẽ đứng trông toàn cục.

Khi này Thiệu Ninh bị đánh rơi, chính kẻ đó đã đứng trên lầu dùng chân lực cách không giúp Cổ Nam Y hất văng công chúa lên cao.

Gã là ai?

Người của thái tử? Có gì lại liên thủ với Cổ Nam Y?

Đau đầu ngẩng đầu nom gã hắc y nhân, đoạn đâm chiều sâu chuỗi từng chỉ tiết một, cổ ý khiến mình bận rộn để khỏi phải thấy hai bàn tay đang nắm lấy nhau kia.

Cổ ý phốt lò Tri Vi.

Tỏ ra điềm tĩnh che giấu tàn tích bị thương ẩn trong đôi mắt chứng kiến cảnh nguy nan mới nãy.

Thấy cô rút xuống – thất kinh, thấy cô bảo vệ Thiệu Ninh – chấn động, một chấn một kinh đồng thời đã kích, để lại sau lưng nộ sóng tuôn trào, nhưng vẫn phải dằn lòng, dằn mình tĩnh tâm.

Thỏa hiệp trước Thiên Ba lâu vẫn vắng vắng bên tai, vậy mà mới bằng đi một buổi, cô đã nuốt lời phản bội lại hân.

Chúng nào tất nấy, tráo trở núp sau vẻ nhu mì, hễ quay người, thế thốt liền hóa thành mây trời, yêu kiều mỹ hoặc cũng chỉ vì muốn chia dao đâm hân.

Còn hân, mềm lòng đến khi nào mới dứt?

Đến khi nào? Đến bao giờ? Mới thôi giữ thứ phản phúc hiểm họa khôn lường này bên thân?

Trước đây, hăm hù phận bạc, vô phương giết à rần lòng. Nay thế sự đã đổi khác, đạp dưới đất là tiền đồ rộng thênh thang, công trên lưng là tính mạng của bao người, đâu có chỗ cho những phút yếu lòng, dung túng nghịch tặc?

Thuận theo tâm tư, chân chân từng bước, đến cuối vẫn chẳng thể địch nổi lòng người phản trắc, thiên ý trêu người.

Ngụy Tri, Phượng Tri Vi.

Ta với người, từ giờ là,

Địch!

Tri Vi xa xăm đứng ngắm Ninh Dịch.

Ngựa cười, đầu ngẩng trằm ngẩng; trước mặt, gió cuốn mây giăng; sau lưng, vạn quần thiết giáp; thiên địa, thu vào tầm mắt; riêng cô, lại tựa hư vô.

Lặng buồn trông rồi thờ dài.

Có những việc cô nào cố ý, thế nhưng bàn tay số phận chẳng hiểu có gì lại luôn kéo lái đảo điên, dồn ép cô sang bên kia bờ, quay lưng đối nghịch với hân.

Giải thích ư? Chẳng cần.

Vi giải thích đâu còn tác dụng! Lúc hân thúc ngựa phi tới đã thấy cô ôm Thiệu Ninh ngã từ tịnh trai xuống rồi, trời đã sắp đặt thế, đâu có phản trần cũng chỉ tôn công.

Tổng quân Ngự Lâm quân lấy tay lau trán sau con báng hoàng, đoạn vồn vã tiến lên trước, rồi rít cảm tạ Nam Y và Tri Vi, cử chỉ thái độ thần thiết vô văn – Bệ hạ đã rồi quân doanh khỏi giả hỏi cung, nếu hay tin công chúa được Ngụy tiên sinh cứu thoát, nhất định sẽ ban thưởng hậu hĩnh, giờ không nhân cơ hội kết thân thì còn đợi đến khi nào?

Phía kia, Thiệu Ninh chân đất chân gầy, tóc tai xỏ nửa, dờ khóc dờ cười nhào tới ôm chầm lấy Tri Vi trước con mắt tròn xoe của bao người: “Ngụy Tri! Ngụy Tri! Ngụy Tri!”

Không một câu cảm kích ơn nghĩa cứu mạng, cũng chẳng màng đến kẻ cứu mình thực sự là ai, chỉ ôm lấy cô thồn thức gọi, như muốn trút hết nỗi kích động sợ hãi vào một cái tên.

Bình sĩ vây quanh ngại ngừng cụp mắt – Việc khiêm nhả chớ đại xem

Mấy vị trọng thần lực tục kéo đến cũng chỉ biết ngờ ngạc quay sang nhìn nhau – Công chúa quên hết thế diện, tôn nghiêm hoàng thất rồi ư? Nhờ việc truyền ra thì phải thu dẹp sao cho thỏa?

Tri Vi cười khê, tách Thiệu Ninh ra, đoạn lùi ba bước, khom lưng cúi người

“Điện hạ.” Ôn tồn cất tiếng, áy náy phân trần: “Vi thần bị đẩy xuống lầu, liên lụy kéo theo công chúa, đều là lỗi của vi thần, cúi mong điện hạ trách tội.”

Đoạn cười: “Nạn qua, vi thần cũng kích động như công chúa, thất lễ mất rồi.”

Ý của Tri Vi rất rõ – Tôi không cứu công chúa, tôi bị thái tử dè dặt, hại công chúa rút cùng, tính ra tôi là kẻ mang tội chứ chẳng hề có công. Còn công chúa, tai qua nạn khỏi nên mừng quá, lú lẫn hồ đồ chút thôi. Việc thất lễ, cô đã nhận trách nhiệm về mình còn công chúa chỉ là người bị hại, cô tin, dụng ý trong này, ai nấy đều hiểu.

Thiệu Ninh ngờ ngạc đứng đờ tại chỗ.

Đại thần xung quanh thờ hắt một hồi.

Việc xong, Tri Vi nhã nhặn hành lễ cáo lui.

Ngao ngán thờ dài, cô dẫn Cổ Nam Y rời đến một góc khuất đứng đợi bệ hạ hồi cung để trao trả lệnh bài Hồ Uy quân.

Nơi ca hai đứng, vắng vẻ yên tĩnh không một bóng người – Rất hợp với kiểu quanh năm thu mình tự kỷ như Cổ Nam Y.

Lúc này, hần đang khom lưng vạch hoa tìm cỏ, nếm từng loại xem có cây cỏ nào ngọt lịm như bữa đồ không. Khoan khoái, thư nhàn như chẳng nhớ gì sau cảnh máu me sát hại mới nấy.

Tri Vi trần trối đứng nom một hồi, cuối cùng bước qua, đối diện với hần, nhìn xoáy vào lớp mạng che ngăn năm không bỏ, đoạn cất tiếng hỏi: “Nói cho tôi biết, người rút cuộc là a?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Người là ai

Gió mai man mát hương lành,

Đông hừng nắng hành, điểm vàng mắt trông.

Mạng che kẻ sát bênh bồng,

Dung nhan tựa mộng, vạn nẻo vời xa.

Tiểu viện trong thành lần đầu gặp gỡ, vô duyên vô cớ hần bắt cô đi, sau lại kỳ quặc mặc cô dắt mũi, cuối cùng an phận đảm nhận bảo tiêu. Mấy tháng chung đụng, đến người xưa chốn cũ hần cũng chẳng buồn tìm, cứ như ngày từ khác đầu, hần được định sẵn phải ở bên cô.

Vốn tướng, hần lạnh lùng vô cảm tựa ngọc điêu, trong ngoài thẳng đuột, thật thà dễ tin nên cô mới cảnh giác lơ là, nói lỏng phòng bị, nhưng đêm nay, thật giả khó phân, thắc mắc nan giải lộn ngộn trong đầu ép cô chẳng dừng được việc truy vấn.

Gấu giếm cô, có thể. Lợi dụng cô, chớ nên.

Cứ nghĩ, kẻ luôn giam mình trong một thước ba thôn kia sẽ chẳng giải đáp ngờ vực trong lòng. Đầu dè, hần lại ngẩng đầu, dăm dăm nhìn cô rồi đáp:

“Ta là...”

“Nguy đại nhân!”

Đáp án mong chờ liền hụp theo tiếng gọi, cận vệ hoàng đế tất tưởi chạy tới, quỳnh quáng với cô đi.

“Bệ hạ đang triệu đại nhân.”

Tri Vi bất lực thờ dài, vừa đi vừa ngoái lại dặn: “Lát nhớ nói hết không thì chết người đấy!”

Kẻ đó gật đầu ra chiều đã hiểu.

Dưới tình trai, Thiên Thịnh đế ngẩng đầu ngắm lâu cũ gác xưa. Dù thị vệ đã thu dọn thi thể, hoàng đế vẫn bản thân lặng trông hành lang đỏ nát, tựa như muốn qua vết máu dính khó lường tượng ra khắc cuối gục ngã của thái tử.

Lan can dưới vòm trời cao nhom nhام gãy rục, thanh mục thanh long lay lắt chực rơi theo từng đợt gió, tựa lão già móm mém bạc hạnh nhe răng ngựa cổ tự giễu với đời.

Tuyết sương một mái phủ đầy

Năm môn thắm mới, rù gậy Đế gia.

(Rù -> rừ: rừ môn)

Cả đôi hai mươi sáu con, sinh non chết yểu còn mười sáu vị. Bốn vị mất sớm khi còn niên thiếu, hai vị phong Vương thi ngã bệnh là trần. Tam hoàng tử đảo chính, thiệt ba, tàn một. Nay, trường tử kế vị ngại vàng cũng bạc mệnh thân vong.

Ninh thị hoàng tộc con đàn cháu đống, xum xuê nảy lộc xanh cây tốt cảnh, thế nhưng năm qua tháng đến loạn phong đập vùi, đến giờ cây trơ lá vàng, chi còn vài cành xơ xác.

Lúc này, Ninh Dịch đương quý dưới chân vua cha, ‘thực tâm thành ý’ cúi đầu tạ tội.

Tri Vi đến, chỉ nghe bập bõm được mấy câu cuối: “...Mưa tên loạn lạc, nhĩ thần thất trách trở tay không kịp...Tai nghiệp này, nhĩ thần nguyên được gánh tội...Chỉ mong, phụ hoàng chú trọng giữ gìn long thể vì muôn dân xã tắc Thiên Thịnh ta...”

Hay cho những lời hiểu thuận thâm tình trọng nghĩa.

Tri Vi lặng lẽ quý cạnh Ninh Dịch. Hần đưa mắt nhìn cô rồi kích động thưa: “Thiều Ninh rút xuống, nhĩ thần đứng cách quá xa nên lực bắt tông tâm, may thay, Ngụy tiền sinh lại là vị quan vi nghĩa quên mình, đã không ngăn ngại lao xuống cứu nguy, nhĩ thần quả thực biết ơn vô cùng trước lòng quả cảm của Ngụy tiền sinh.”

Hoàng đế dời mắt qua phía cô rồi gật đầu hài lòng, cô thì ai oán than thầm, chỉ đành tự khiên: “Điện hạ quả khen rồi, vì thần thực sự không có công...”

“Thiều Ninh...” Không để cô nói hết, hần đã gọi Thiều Ninh qua át lời.

Thiên Thịnh đế trù mền nhìn con gái yêu, thấy con lành lặn bình an, long nhan u sầu cũng tươi mười phần. Thiều Ninh vẫn ngo ngẩn như người mất hồn, vua cha lo lắng hỏi han, cô nằng chi đáp câu được câu chăng, mắt cứ dán chặt vào người Tri Vi.

Dần mãi thì hoàng đế cũng phải phật lòng quay sang soi xét, coi Thiều Ninh lại coi Tri Vi, mắt thoáng lóe tia âm trầm.

Thị vệ khiêng thi thể thái tử được phủ hoàng linh tới cạnh hoàng đế hỏi xin ý chỉ, hoàng đế chỉ nhắm mắt đứng lặng một hồi rồi thờ dài phát tay: “Đặt tạm tại Linh Đông cung đi, miễn tuyền nội ngoại công thần tới phúng điếu.” (*Hoàng linh: tên thứ vài tron mắt, thêu hoa văn cầu kỳ có màu vàng.*)

Nghĩa là – Không được an táng theo nghi lễ dành cho thái tử!

Ninh Dịch như không nghe thấy, vẫn một mặt đau đóm quấn gấn thắt ruột, chột khuỷu gối, quý tới chỗ thái tử, nghẹn ngào gọi “Đại ca...” trong tiếng khóc nức dãn vật.

Thiên Thịnh đế mũi lòng, xót xa an ủi.

Thiều Ninh đột ngột tiến lại.

Mặt mày thanh thản bước tới chỗ bào huynh, hoàn toàn mất đi vẻ thần thờ mới nãy, đoạn chậm quý gối, đối diện với Ninh Dịch.

Hoàng y phẩm hồng vấy máu dính tro lền dè lên vật hắc long hoàng bào sạm màu máu đỏ, Thiều Ninh lật lớp linh phù, đau đầu nom đôi mắt trọn tròng của bào huynh rồi lấy tay vuốt xuôi đôi mắt thất kinh cùng khép ngậm khuôn miệng thảng thốt lại.

Sau đó cất tiếng gọi nhỏ: “Đại ca.”

Tĩnh như nước, mắt như sương, trái ngược với vẻ khổ đau quần quại của Ninh Dịch.

“Lúc rút xuống, đột nhiên muội đã hiểu ra một số việc.” Vuốt nhẹ qua gương mặt lạnh giá của hoàng huynh: “Hóa ra, người đáng thương nhất lại chính là huynh. Huynh muốn giết muội, muội không trách huynh.” Rồi sửa sang lại y bào cho thái tử: “Di nguyên cuối của huynh, muội không thể hoàn thành hôm nay, tại khắc này, muội thế sẽ thay huynh làm nốt di nguyện trước đó.”

Đoạn ngẩng đầu, nhìn Ninh Dịch cười cồ quái.

“Lục ca, huynh nói xent có được không?”

Ninh Dịch liếc mắt nhìn lại rồi nhẹ lời khuyên: “Muội muội, muội nên về nghỉ trước đi, đừng để thương tâm gây vò, bấn loạn tâm trí thế này.”

“Cũng đúng ha. Lục ca, sau này vất vả cho huynh rồi.” Thiều Ninh chậm rãi đứng dậy, dời mắt khỏi thái tử, đoạn lạt giọng: “Huynh cần chú ý giữ gìn ngọc thể hơn đây.”

“Thiều Ninh, muội lớn khôn rồi.” Ninh Dịch cảm thán: “Tiểu công chúa khuê các đã lớn thật rồi, biết lo lắng san sẻ muộn phiền cùng phụ hoàng và huynh rồi. Ví huynh thấy mừng thay cho muội.”

Thiều Ninh biến sắc – Cô nàng cũng đã đến tuổi cập kê, nhờ ra phải được kén chọn phò mã từ lâu, nhưng hoàng đế và thái tử lại cung chiều quá, cứ luôn lần nữa khước từ ban hôn. Song giờ, chẳng còn đại ca ở bên kiểm có thoái thác, giúp cô nằng gấn vác áp lực từ phía quần thần, dung túng cô nàng gài trai trà trộn vào Thanh Minh học hành, vui chơi.

Huyết hải cuộn trào, đảo quyền khuyêh vị, một sớm sóng xô, cướp huynh chìm muội.

Thiếu nữ lão đảo chực ngã, nhưng vẫn cố trụ chân đứng vững, nắm tay dưới áo liền siết nổi từng gân.

Mưa máu gổ tanh khốc tàn duyắt chỉ được sự gia viết thành bốn chữ gọn lòn ‘Canh Dân chi biến’, so sài qua quýt như tổng con số những kẻ từ vong sau vắn cờ hoàng gia hưng hiềm giết chóc nhà.

Tổng tử vong, tất nhiên là cực lớn. Sở vương diện hạ đứng lên cai quản Tam tỉ, triệt để thực thi triết lý người xưa răn dạy – Nhỏ có phải nhỏ tận gốc.

Quan quân triều đình, thuộc diện tinh nghi hay thật sự cùng phe với thái tử đều thành công vật hiển tế cho trang sử ‘Canh Dân chi biến’ hết.

Trường Hi nắm thứ mười ba, cuối xuân đầu hè, đầu rơi máu chảy tựa sông lênh nước dềnh phổ. Nhiều năm về sau, kì cộ thế nào, dân chúng cũng chẳng thể gột sạch vết máu kết khô đọng trong các mạch đá nứt chạy dọc từ ‘thượng nguồn sông’ – pháp trường!

Thái tử bị phế thành dân, đem đi chôn cất ở ngoài hoàng thành, gia quyến thì bị đẩy lên ai Bắc, đòi đòi kiếp kiếp cấm trở về kinh.

Ngũ hoàng tử, kẻ liên quan tới cự án ‘câu kết hãm hại lão thần khai quốc’ liền bị tước quyền thống lĩnh Ngự Lâm quân, buộc rời Đế kinh, tới Giang Hoài giám sát công trình thông suốt Bắc – Nam, kênh đào Long Xuyên. Dự tính, ngày hoàn công chỉ ít cũng phải là ba năm về sau. Trong ba năm này, trừ dịp lễ tết hiếu hi hoặc may mắn được bệ hạ triệu kiến ra, Ngũ hoàng tử sẽ khó có cơ hội ‘thành thơ’ để về Đế kinh ‘tân bộ tiêu sầu’.

Còn Thất hoàng tử, hồng phúc cũng dày nên suôn sẻ thoát thân. Song lại tự gác thu mình đóng cửa chối từ tiếp khách, đêm ngày dùi mài kinh – sách, ra chiều đã biết yên phận thủ thường.

Kẻ kế vị đã thác hoàng tuyền, hai kẻ thụ sủng thì liên tiếp bị vua cha ruồng bỏ, trái hẳn với Sở vương trước bị ghê lạnh, sau thì lên nhanh như điều gấp gió.

Tháng Sáu, Trường Hi nắm thứ mười lăm, vua ban Sở vương ba hộ vệ, quân Trường Anh, giữ nghi trọng Thân vương, nắm hộ vệ ba cấp cùng mười sáu tướng lĩnh, phụ trách Hộ bộ, lo xây kẻ đắp đập tu sửa đê điều.*(Ba hộ vệ: Sở vương được vua đích thân lựa ba hộ vệ đặc lực và tin cậy nhất theo hầu. Nghi trọng: vũ khí, quật, cờ...được mang theo khi đi thị sát. Hộ vệ ba cấp gồm thượng, trung, hạ.)*

Đặc vinh và thực quyền lù lợet theo nhau kéo đến.

Sau biến cố Canh Dân, biểu hiện của Ninh Dịch khiến hoàng đế ngày càng yên tâm

Cũng vẫn sau biến cố, công cuộc đổi mới thanh trừng đã khiến nhiều chức vụ quan trọng trong triều lần lượt khuyết trống. Ninh Dịch lại không vội điền những chỗ khuyết ấy bằng tâm phúc của mình mà chỉ nhân nha chăm trà thường bánh. Xưa nay, hẳn chỉ làm ‘vương gia phong lưu, trác táng chơi bời’ chứ đâu nổi danh làm ‘vương gia bẻ cánh, giao kết nội ngoại công thần’ đâu ~

Để xây dựng hình tượng ‘Thần vương mẫu mực tận trung vì nước’, hẳn chỉ làm tròn trách nhiệm được giao, lệ cũ thế nào giữ nguyên thế nấy, chức nào còn trống thì để quan lại trong triều dâng tấu tiến cử, sau thì dôn qua Thanh Minh cất nhắc, bổ nhiệm.

Duy có Tri Vi biết, Ninh Dịch không cần phải gầy bè kết phái, vì vốn dĩ Thanh Minh từ trên xuống dưới đều là của hắn.

Tri Vi bây giờ cũng đã thăng quan, chức chưa kịp nhậm đã được lên cao, do cứu công chúa lập công lớn mà~ Ngoài chức học sĩ Triều Hoa diện bất di bất dịch ra, cô còn được kiêm thêm ba chức: hai chức kép – Hữu xuân phường và Hữu trung đoàn, một chức đơn – Tư nghiệp Thanh Minh viện. Chức kép thì làm quan thị độc phụ trách tấu thỉnh, giảng dạy cho thái tử, nhưng thái tử nào còn, vậy nên chức kép này chỉ là danh hảo. Còn chức đơn kia, chức này không hảo, phó viện trưởng Thanh Minh viện kia~

Tri Vi tiếp chỉ mà lòng oán than – Cô nương tôi thật sự không muốn cái gì cũng dính tới Sở vương diện hạ đâu!!!

Phủ mới của cô thì nằm trong ngõ Tây Hoa, đối diện thẳng băng với Thu phủ – Do cô có ý chọn cả. Sau biến loạn, phe thái tử rút đất hàng dân, may sao ‘cựu Hữu trung đoàn’ lại bị cách chức xung quân đi đây, cô liền ưng ngay phủ đệ của ông ta. Được làm láng giềng với cựu chủ thì còn gì bằng~

Thu phủ mấy độ rầy ần không no, ngũ cũng chẳng được kĩ. Thu Thượng Kỳ vốn về phe Ngũ hoàng tử, giờ ‘ô dừ’ đi mất, bỏ lại mình ông ta đầu trần sốt vó, trầy trật che Đông chấn Tây.

Cũng may, tranh chấp lãnh thổ giữa Đại Việt và Thiên Thịnh mấy năm nay vô cùng căng thẳng, hoàng đế ngày đêm mỏi mệt, thờ dài bộp trán đến bạc cả đầu. Thu Thượng Kỳ từ ngày giao hảo với Quốc sĩ Ngụy Tri thì mở mang đầu óc, cơ trí hẳn ra, bèn nỉ tại vua hiến kế thừa rằng: Đại Việt dân đen mọi rợ, đất đai khô cằn, tài nguyên khan hiếm, cướp bóc hoành hành, trộm cắp liên miên; chỉ bằng mình chủ động mở trản ‘buôn ngựa’ tại thành giáp ranh hai nước, đổi sắt thép, lương thực, quần áo lấy ngựa quý của họ, như thế họ sẽ an phận mà bớt nhiễu đi.

Vua vuốt râu gắt đầu khen phải, liền bắt tay thực thi không chút chần chừ. Nhưng trời lại chẳng chiều lòng người ta, Đại Việt vốn máu gian thương, chuyên bán ngựa còm, ngựa yếu rồi thét giá cao, thậm chí ‘sáng buồn chiều trắn’ – sáng thì bán ra, tối thì cướp về.

Vua hay tin bèn bắt sở, nổi trận lôi đình, quan trong triều được thể về hùa công kích, gấu đỏ bím leo. Thu Thượng Kỳ ngoài gồng vai gồng sức ‘đỡ gấu gỡ dây’ ra thì chỉ còn biết ngựa cỏ oán trời, gục đầu trách đất.

Tri Vi ngồi trong dinh nhà mình, xa xăm phóng mắt ngắm mái đình cong cong phía nhà đối diện, đoạn cười ním, nhấp một ngụm trà, thăm nghĩ, nên dùng thân phận gì và nhân lúc nào để đến thăm người nhà Thu phủ đây?

Chợt thấy đây tớ dẫn đại nội thị vệ vào phủ, kẻ đến thần thần bí bí, qua một lúc, Tri Vi cũng thần thần bí bí tiễn khách ra về.

Kể thì tựa của nhũ mây đậm chiều – Thiều Ninh tìm mình có chuyện gì nhi?

Sự nhớ đạo này bù đầu chính sự, quên khuấy không hỏi một chuyện quan trọng, liền quay ra hỏi Cổ Nam Y.

“Hôm đó người nói mình là gì? Hôm nay có thể nói hết ra không?”

“Ồ.” Cô thiếu gia đang mài kệp hồ đào lấy nhẩn – độ rầy hần đám ra khoai món này – nghe cô hỏi bèn thùng thẳng đáp.

“...Ta là người của nàng.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Hồng nhan kẻ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Trong xe ngựa, trên thảm nhung muốt muốt, Tri Vi ngất ngư, ngồi khép mắt lìm đim, mặt thoát hồng thoát tái.

Do bị gãi thiếu gia vô tâm nào đó hú thốt tim ấy mà, đến tận giờ trống ngực vẫn đánh thỉnh thỉnh, nắc nỏm, bấn loạn, chẳng chịu ngu yên.

Thiếu gia kiệm lời ít nói như vàng, song mỗi lời thốt ra đều khiến kẻ khác nghẹn vàng mà tắc!

“Ta là người của nàng.”

Hàm súc, bá đạo, thẳng thật, chấn kinh.

Tri Vi bị Ngũ Lôi oanh đình, một từ cũng không dám ho he, đoạn lẳng lẳng lui người, kêu mình phải xuất phủ đi gặp Thiều Ninh, chẳng dám dùng đẳng kiếm có chối từ nữa.

Xe ngựa dần rời đường cái rồi dừng trước từa lâu lúp xúp giữa con hẻm ngoằn ngoèo heo hút trong thành.

“Không vào cung?” Tri Vi bắt an nhủ mau, đoạn xuống xe, đảo mắt ngo quanh, liền thấy bóng người thấp thoáng đi lại trong lầu, đoán là hộ vệ Thiều Ninh mang theo.

Tai và mắt cô dạo này thính nhạy hơn trước, kể ra cũng lạ, từ bữa luyện khí công trong cuốn võ da nao kim tờ đến giờ, hỏa khí thiếu đốt tâm can như dẫn nguội bót, trong đó có hai bận cơ hồ là tắt hẳn, một là ngày đêm Ngũ cưu mầu xuồng hồ và hai là hôm ngả từ tịnh trai xuống đất. Cơ thể cực kỳ sáng khoái, dễ chịu, cảm giác như được thay da đổi thịt, chẳng còn là mình khi trước.

Song lại chỉ xuất hiện hai lần sinh từ cận kề, lẽ nào mầu chốt vẫn để nằm chính tại đây?

Sực nhớ đến chiêu điểm huyết của Cổ Nam Y, rồi đem móc néo tới dáng người quen thuộc của hắc y nhân đứng trong tịnh trai, chợt mắt sáng rực như đã ngộ ra điều gì!

Đại nội thị vệ đi trước dẫn đường, sân sau từ lâu vô cùng yên tĩnh, chỉ lảng đảng vọng lại tiếng chân bước chậm, rèm được vén lên, Thiều Ninh tựa cửa đứng chờ, thoáng thấy người tới bên hồ hỏi quay lại cười chào.

Tri Vi khựng chân đứng sững.

Thoát nhiên muốn co giò bỏ chạy!

Lại muốn táng cho gã thiếu gia theo sau một cú tác tử! Nếu hẳn không dọa cô, cô có lần thần mất trí chui vào rọ ‘hồng nhan’ thế này không?

Rọ ‘hồng nhan’? Ừm, mỵ miều chút thì là ‘hồng nhan kế’.

Nhả phồng từ lâu, nền nã xanh tươi, thường xuân uốn khéo, tưới mát mượt lông phượng tiên thanh lệ, vườn cảnh đưa hương, song tất thấy đều kém sắc so với hoa xuân nở rộ phía trong này rèm.

(Hoa phượng tiên hay còn gọi là hoa lá móng.)

Ảnh minh họa

Đoàn sam hồng phấn dẹt kim phượng vũ, váy hoa xếp nếp sắc khói chiều tà, thanh tao điểm lệ, yếu kiều thướt tha. Gải trên suối tóc nhưng mượt là châu thoa cánh bướm, trăm vàng mã nào Phật thủ, ngọc châu bóng bảy, mã nào cao sang, khéo sao càng tôn lên vẻ rạng rỡ vô vân trong đôi mắt to tròn đen láy như ngọc.

Đoàn sam: Áo ngắn.

Phượng vũ: phượng múa

Cả bộ quần áo của nó như thế này, chỉ khác mỗi màu

Trăm vàng mã nào Phật thủ: trăm bằng vàng gắn đá mã nào tạc hình tay Phật

Hình sau chỉ có trăm vàng Phật thủ, k có đá mã nào, thứ này hàng hiếm khó tìm

Công chúa hoàng triều eo lụa lưng ong, tóc mây da tuyết, lông lầy kiểu sa đứng bên song cửa, tựa vầng hào quang ngũ sắc lung linh điểm tô cho cả gian phòng ngát một màu xanh.

Tri Vi trông gương mặt đỏ, lòng buồn ngán ngơ.

Mắt cô mơ màng, rõ ràng mơ màng vì chuyện khác, vậy mà kẻ e lệ trước mặt lại sinh hiểu lầm, càng tỏ ra lúng búng thẹn thùng, hết xoắn lại vãn chiếc khăn trong tay. Về xác xược những nháo thường ngày bỗng trời tiết đi đầu mất.

“Công chúa...” Tri Vi thu lại vẻ thất thần, đoạn khom lưng bái kiến bên rèm. “Do không biết công chúa triệu kiến ngoài cung và thần cũng không dám vượt quá lễ nghi nên...xin được cáo từ công chúa tại đây.”

Dứt lời bèn trở gót, quai bước thật nhanh.

Tức khắc liền thấy chim oanh leo lên hót lên: “Huỳnh...huỳnh đứng lại! Đứng lại!”

Tiếng ‘huỳnh’ đầu thì còn ngỡ ngàng, hốt hoảng, tiếng ‘huỳnh’ sau thì lại the thé, trở về nguyên giọng hóm hỉnh, kiểu căng của cô công chúa chuyên quát nạt ra lệnh cho tôi tớ.

Tri Vi ngán ngẩm thờ dài, dừng bước quay lại, mặt khó khăn lắm.

“Ta cho triệu huỳnh, huỳnh dám bỏ đi như thế à?” Ngượng ngùng bèn lên mới rồi liền bay đi sạch, đến khăn tay làm điều cũng quẳng luôn xuống đất, đoạn sùng sộ xõng tới túm lấy tay áo Tri Vi.

Mười đầu móng tay nhọn hoắt, son đỏ choe choét thỉnh linh vươ ra, trông chẳng khác nào móng vuốt nanh nọc của yêu quái. Cổ Nam Y đứng bên nhũn mảy, cảm thấy ‘thứ này’ rắc mủ nguy hiểm, bèn phẩy tay, hất bay Thiều Ninh ra xa.

Từ phía vang lên tiếng kính hô, sân sau mới nãy còn vắng teo, đột nhiên vèo vèo gió lướt, chẳng biết ở đâu lao ra một lũ người xông tới đỡ Thiều Ninh.

Kẻ bị văng, váy áo phất phật tung bay, đẹp tựa cánh chim phướn hồng, nhưng lời thốt ra lại sắc mùi tanh tưởi: “Đem ném thẳng oắt họ Cổ này ra cống cho ta! Cống nào bán nhất thành đấy!”

Hộ vệ ùn ùn đẩy nhau dè dặt tiến tới, Cổ Nam Y chẳng buồn để tâm, chỉ phui tay, miệng lầm bầm: “Lắm phẩn!” Rồi hất hơi bài xích mấy cái.

Thiều Ninh được đỡ trông thấy cảnh đó thì tức tím rạm mặt mày.

Tri Vi cười lạt, hảo tâm nhắc nhở đám hộ vệ: “Cổ tiên sinh vừa được bệ hạ ngự phong làm ‘Giá Tiền Đồi Đào Hành Tẩu’ – Võ quan tứ phẩm đấy.” (Giá Tiền Đồi Đào Hành Tẩu: Hộ vệ cận hầu vua chúa, được phép mang đao đi trước hộ giá-)

Lũ hộ vệ lục phẩm liền ịu xiu xiu nép gọn về sau...

“Giúp tôi trông chừng phía ngoài...Đừng để kẻ nào xông vào nhà phòng.” Tri Vi nhón chân rí rầm vào tai Cổ Nam Y, rồi quay sang tiếp chuyện Thiều Ninh: “Công chúa cho triệu vì thần vì việc gì vậy?” Tao nhả vươ tay dặt áo cổ nàng, cô nàng đỏ mặt, ngoan ngoãn theo Tri Vi vào trong.

Nhà phòng, mảnh nù rèm che, một bàn điểm tâm hoa trái được bày trên sập, rượu thì một bình, bên đặt hai ly, xem ra Thiều Ninh tính cùng cô nhâm nhi ẩm tửu rồi.

“Buổi chiều vì thần còn bận đi điểm mao nên nếu công chúa có chuyện xin cứ trực tiếp dặn dò.” Tri Vi mau mắn đổi khách thành chủ, ân cần rót rượu tràn ly mời mọc, còn mình thì rười rùi giọt gọi là có chút~(Điểm mao: điểm danh chấm công)

Đôi bên uống được mấy ly, Tri Vi tán trời gẫu dặt than mây, nhưng tuyệt không nhắc đến chính sự; Thiều Ninh ngà ngời bên, lìm đim đôi mắt ngắm nhìn thiếu niên đối diện – Tướng mạo tên này cũng khá bình phẩm nhưng khí chất lại cực ưu việt xuất chúng, bất cứ lúc nào cũng chỉ một vẻ nho nhã điềm đạm. Hiềm nguy đối diện không hề nao núng, vô cớ sinh sự chẳng hề nổi xung, rõ ràng xuất thân vị hàn, quan nhỏ chức thấp, nhưng luôn ung dung, đạo mạo trước mọi biến cố phong ba như đã thấu tóm tất thấy cục diện trong tay.

Nếu đem so sánh thì đám vương tôn công tử Đế kinh chi đáng làm ‘ấu đệ’ của tên ‘tiểu tử’ Ngụy Tri này.

“Cái nha môn bé xù cả đời chi chề cháo suông ấy, có đi điểm mao hay không thì có gì hệ trọng?” Cuối cùng cô nàng bực bội, ác ý buông lời miệt thị, phá tan chiều ‘mây mù che mắt’ của Tri Vi, đoạn nhắc ly nốc cạn một hơi rồi khinh khỉnh: “Ngụy Tri, với tài của huynh, đáng lẽ phải được đăng đường báii tướng nhập các quân cơ mới đúng. Gì mà Hữu trung doãn? Chẳng lẽ sau khi Ninh Dịch lên ngôi thái tử thì huynh phải khúm núm đêm ngày soạn tấu chương giùm hắn à? Gì mà Tư nghiệp Thanh Minh viện? Chẳng lẽ muốn huynh phải hạ mình dưới chân Tần Tử Nghiên, ăn hơi sống dựa cả đời à?” (Đăng đường báii tướng nhập các quân cơ: ý là đồng nhiệm ba chức: đại học sĩ + tể tướng + quan trọng Quân Cơ xứ. Thời Thanh, một người có thể đảm đương một lúc ba chức lớn này)

Thiều Ninh nhìn ra Tần Tử Nghiên là người của Ninh Dịch rồi ư?

Lòng thầm chấn kinh, nhưng mặt thì vẫn bày ra ý cười khiêm nhã, đoạn quắc thêm ly nữa cho Thiều Ninh, thành tâm thật ý: “Ngụy Tri thần, bạch ý xuất thần, may sao trời rù lòng thương nên được Thánh thượng lưu tâm cất nhắc, nhẹ thăng mấy ngăn. Ngần này thôi cũng là điểm phúc của bao đời. Vĩnh sùng một khi hưởng quá, tất sẽ gánh không được. Nếu ngay cả công chúa cũng ưu ái thần thì thần biết lấy vai nào để gánh nữa đây?”

“Gì mà gánh không được mới gánh có được? Chẳng qua chi là chuyện thăng làm vua thua làm giặc!” Thiều Ninh cười khẩy, mặt sất mây danh tiếp lời: “Ngụy Tri, đừng nói với ta là huynh không muốn leo cao?!” Rồi rướn qua, tay chống bàn, chông chọc nhìn cô: “Ta nhìn ra đã lắm hực chấy trong đôi mắt huynh. Đừng có kiêu có lừa mình dối ta nữa!”

“Đã là nam nhi, ắt có dã tâm.” Cô chỉ thư thái ngồi cười rồi đáp: “Chi cần vì thần trung quân ái quốc, bệ hạ tất sẽ ban cho vị thần thứ mình cần có.”

“Ta cũng có thể cho huynh!” Thiều Ninh đột ngột bắt lấy cánh tay đang rót rượu của Tri Vi, kích động run rẩy, trầm văng mà náo phất thủ lộ sáng như kiếm quang: “Huỳnh muốn gì ta cũng cho huynh, chi cần huynh giúp ta, giết Ninh Dịch!”

Nhà phòng tối ảm, lời bén tựa dao.

Lửa hận phừng phực bốc cháy trong mắt Thiều Ninh.

“Giúp ta giết hắn!” Giọng điệu bức thiết, ngữ khí kiên định: “Tên hồ ly đó chính là mối họa của hoàng tộc ta! Huỳnh cũng đắc tội hắn rồi, không diệt huỳnh, hắn sẽ không phải Ninh Dịch. Thay vì dục chết, chi bằng cùng ta liền thủ trừ đi yêu nghiệt!”

Tri Vi ngẩng đầu xoay sâu vào đôi mắt thiếu nữ đối diện. Trong suốt tựa gương, nhưng lại vương chút bụi trần. Đây chính là điểm khác biệt duy nhất trên gương mặt của cô và Thiều Ninh. (Hai người họ giống nhau về dung mạo)

Lát sau cô khẽ rút tay, cười mỉm: “Công chúa điện hạ, thần không hiểu công chúa đang nói gì.”

“Huỳnh vốn hiểu mà.” Trút hết bức bách trong lòng, Thiều Ninh cũng phần nào thấy người ngoại, bèn hạ giọng: “Huỳnh biết: hần đã làm gì, huỳnh rõ: hần sẽ làm gì, huỳnh hiểu: huỳnh cần nghe theo ta.”

Tri Vi thỉnh lẹm một lúc rồi nói: “Đó là hoàng huỳnh của công chúa.”

“Ta chỉ có một hoàng huỳnh!” Liền rút một ly rồi nốc cạn: “Hai chúng ta do cùng một mẹ sinh ra, huỳnh ấy ra đời trước ta mười hai năm. Mầu thần mắt sớm, ta ở trong cung ngày đêm hôn quấy, khóc lóc đòi mẹ, chính huỳnh ấy đã dẫn ta về Đông cung sống cùng, hằng đêm đều thức trông ta ngủ say rồi mới khẽ ghé ngà mình. Ta bệnh, huỳnh ấy vút bỏ quốc sự, ngày đêm túc trực bên giường để săn sóc ta, vì thế mà bị phụ hoàng trách phạt. Ta muốn xuất cung du sơn ngoạn thủy, huỳnh ấy lo đường lót gạch để ta suôn sẻ trơn đi. Hễ ta phạm sai, huỳnh ấy sẽ chia vai gánh đỡ. Ta muốn gả trai vào Thanh Minh học, huỳnh ấy đã kiên trì thuyết phục phụ hoàng rằng rá bao tháng, còn nhọc lòng thu xếp để Thập ca ở bên săn sóc ta...Người đối si mắng huỳnh ấy bất tài vô năng, không xứng làm vua một nước, thế nhưng, bất kể huỳnh ấy có là hiền quân hay hôn quân, thì trong lòng ta, mãi chẳng có ai xứng làm đại ca thay thế huỳnh ấy! Đại ca của ta chỉ duy nhất có một người đó mà thôi!” Mặt thì đỏ gay, giọng thì bốc cao, tay thì đập mạnh chiếc ly xuống bàn, rượu bắn, vẩy ra mu bàn tay, đoạn đưa tay lên miệng mát. Tay thon – nõn nà như tuyết, mắt đen – lay lay như ngọc, môi son – lừa hồng rực sắc: “Huỳnh ấy chết thảm trước mặt ta, lồng ngực bị găm một lỗ sâu hoắm, chết rồi giả quyền cũng phải chịu dày, đến viên lăng hoàng gia cũng không được nhập táng. Lẽ nào những kẻ sinh trong Đế gia như chúng ta đều phải hứng chịu một cái kết bi đát khốn cùng đến thế sao?”

Tri Vi khép mắt, cảnh mưa máu khốc tàn lại lần nữa giầy xéo tâm can.

“Ta cực tuyệt thay huỳnh ấy hạ độc hại chết phụ hoàng nhưng nhất định sẽ thay huỳnh ấy rửa hận báo thù !” Đoạn đau đớn thốt lên: “Ngụy Tri, đến ta cũng biết huỳnh ấy bị chết trong liên hoàn kế của Ninh Dịch, sao huỳnh lại có thể không hay? Có phải huỳnh nghĩ ta ngồi cuồng, ta vô trí, ta ấu trĩ khi tính đến chuyện trả thù một kẻ xiao quyết như hần?!”

Tri Vi không đáp, lòng nghĩ, cô cũng khôn ra rồi đấy, chỉ tiếc thế lực của Sở vương đã bành trướng cường đại quá rồi, cô ngăn cũng chẳng lại, cô còn muốn chọc vào tổ kiến lửa nư ư? Cô muốn chết, tôi không cần! Nhưng không thừa mạng để đi cùng cô!

“Ta là công chúa được phụ hoàng hậu ái nhất hoàng triều, chữ ‘nhất’ này không phải chỉ nói suông!” Cô nàng cười lạnh: “Ta cũng được phụ hoàng ban ba hộ vệ, Thần vương bình thường chỉ có ba nghìn quân, riêng ta có hần một vạn! Còn toàn là cao thủ tinh nhuệ trong Ngự Lâm quân. Phụ hoàng còn học theo cô nhân bản thang mật ập cho ta, phong ấp là Hòa Gia huyện – mảnh đất trù phú nhất thiên hạ tại Giang Hoài Đạo. Đã thế, phụ hoàng tuổi cao...từ tôn suy bại, mấy năm nay, người không hề tị hỷ khi ta tham trị chính sự.” *(Thang mật ập: phong ấp gần hoàng thành để tâm gói chạy tình trước khi vào điện kiến vua.)*

Mấy câu đầu cũng chẳng có gì đáng nể, mấy câu sau thì khiến Tri Vi bất giác nường mày, chẳng ngờ Thiên Thịnh để lại yêu chiều con gái tới mức đó, chà trách Ninh Dịch lại muốn diệt cô ta!

“Công chúa, những lời này đâu phải để nói với một viên quan thấp cổ bé họng như thần.” Lát sau, Tri Vi lên tiếng đánh bài lui: “Bất luận thế nào, công chúa và Sở vương đều là huỳnh muội muội chung dòng máu vương giả, nòi da nẫu thịt, bệ hạ sau này sẽ rất đau lòng.”

“Lẽ nào bây giờ phụ hoàng không đau lòng?” Thiều Ninh khó hiểu vạn kỷ cô: “Huỳnh nói ‘nồi da nẫu thịt’, trước kia ta cũng nghĩ thế, nhưng Ninh Dịch thì không cho là vậy. Những việc hần làm trước đây...”

Tri Vi bèn đưa mắt qua, Thiều Ninh liền khựng lại, mặt mũi nom rất khó coi.

“Ngụy Tri! Huỳnh giúp ta cũng là giúp chính mình!” Lại lần nữa bất lý tay cô kích động: “Giờ huỳnh cũng đang gặp nguy hiểm, rất khó giữ nổi tính mạng.”

“Công chúa đâu phải không biết.” Đăm đăm nhìn ly rượu, đoạn ngược lên cười nói: “Công chúa tự ý xuất cung đã tạo nguy cơ tiềm ẩn thế nào trong thời buổi đang phải lũng diệt lẫn nhau như lúc này. Nghe nói ‘tàn dư của phe thái tử đang chui lủi náu mình trong hang cùng ngõ hẻm của hoàng thành’, trong quá trình trốn náu, nếu lỡ sơ sẩy để mình bị hại thì hung thủ thật sự sẽ khó bề truy ra.” *(Ý là: nếu Ninh Dịch có giết hai người họ thì cũng có thể đổ vấy cho lũ phạm quan, tàn dư của thái tử.)*

“Không thể nào...” Mặt Thiều Ninh thoáng tái: “Ta đã mang theo rất nhiều hộ vệ...”

“Hộ vệ của người, đáng tin cậy thế sao?”

Thiều Ninh nhọt nhạt, toan lên tiếng thì cây nến đặt trên bàn bỗng rung bần bật.

Tức thì tưởng bị xuyên thủng, một cây thương dài thỉnh lình lia thẳng qua lỗ như con rắn độc nhe nanh chực bỏ vào tim Thiều Ninh lúc này đang đưa lưng lại.

Quá bất ngờ, cũng quá nhanh, trường thương lóe qua như chớp xẹt, nháy mắt đã đâm sát đích!

Bên sập đối diện, Tri Vi liền chớp tay tóm lấy cổ áo của Thiều Ninh, gạt mạnh.

Bị gạt, mặt Thiều Ninh liền úp thẳng vào đĩa hoa quả, ‘bẹt’ một tiếng, dè nát một trái đào chín mọng, nước đào phụt lên tung tóe.

Vụt một tiếng, trường thương đâm sượt qua đầu Thiều Ninh, xoay thế gió lứt, đập tắt ngọn nến. Trong tối, mũi thương sắc lạnh liền như chớp chọc thẳng vào mặt Tri Vi.

Trường thương phóng tới mũi, Tri Vi liền hụp người né, trước đó còn ngửi thấy mùi gây tanh tươi của máu lẫn sắt.

Tức khắc, bên ngoài lền vang lên tiếng chân dồn dập vẩy kích, y bảo rần rật rít gió không ngừng. Cổ Nam Y lại không hề lao vào ứng cứu kịp thời như mọi bận. Chứng tỏ hần đang bị cầm chân, và kẻ cầm chân này, có võ công cái thế chẳng khác nào kẻ đứng cách vách là thương vừa rồi.

Xem ra định một mẻ giết sạch cả hai đấy!

Trong gian phòng tối om, phang phảng vị đạo ép nước thơm ngọt, lẫn mùi máu tanh xộc ra từ đầu mũi thương lúc này đang ra đi qua rồi lại tìm kiếm con mồi.

Từ cửa bỗng lao tới một bóng đen, hộ vệ ghìm giọng sốt sắng hỏi: “Công chúa, người không sao chứ?”

Thiều Ninh mừng quýnh, định lên tiếng đáp lại thì một bàn tay lạnh ngắt đã vuron ra bịt chặt lấy miệng.

Bàn tay tron lảng mịn màng, thoang thoảng hương hoa dịu nhẹ, Thiều Ninh mở tròn mắt, dù đang bần loạn cũng vẫn nhận ra: tay của Ngụy Tri sao lại mềm, lại mịn, lại nhỏ, lại thơm thế này...

Bụng được miệng Thiều Ninh, Tri Vi mới se sẽ thở hắt một hơi. Hộ vệ xông tới chỗ sập, Tri Vi liền vung tay, như chiếc kẹp sắt siết chặt lấy cổ hần, nhấn thẳng vào mũi thương sắc lẹm.

Phụt!

Thương đâm ngập cổ, máu phun như suối. Yết hầu phát ra tiếng ằng ặc, đôi mắt trợn trừng, sắc nét phản chiếu khuôn mặt thất kinh khiếp đảm của Thiều Ninh, sau thì nhòe nhạt, lay lắt như ánh nến rồi phụt tắt.

Không thấy máu, không rút về, cuối cùng mũi thương cũng chịu hải lỏng biến mất cùng lỗ châu mai thủng trên vách tường. *(Chú ý là cả thương lẫn lỗ xuyên đều biến mất nha~)*

Tri Vi tức tốc lúi vội cô nàng mặt mũi nhoe nhoét ruột đảo xông thẳng ra ngoài thì chọt đâm sầm vào một bức tường ếm ái. Mũi áp lên lồng ngực phảng hương thơm thanh khiết quen thuộc.

Cổ Nam Y cuối cùng cũng tới rồi!

“Đưa nàng ta về cung!” Tri Vi dúm Thiều Ninh vào lòng Nam Y. Muốn chết thì chết nơi khác, đừng có chết tại nơi lên kút hẹn gặp cô!

“Không đi!” Cổ thiếu gia căm ghét hất Thiều Ninh ra, theo thói vuron tay định rỏ vào Phượng nha hoàn nhà mình.

“Ngaoan nào, phải đi.” Tri Vi cười giả lả, lánh người qua bên: “Bắt buộc đấy!”

“Tại sao?” Thiếu gia trước giờ, làm việc phải có lý do.

“Bởi vì...” Tri Vi nắm lấy vai hần, xoay người đẩy thẳng ra ngoài, đoạn đành giọng: “Thiếu gia là người của tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chám\)Net](http://EbookFull(chám)Net).

Chương 40: Hôn phốt

Đuối lý, Cổ thiếu gia đánh xách Thiều Ninh đột phá vòng vây rồi đi, để lại Tri Vi trầm ngâm đứng đợi hần về.

Tri Vi nhủ mảy, thiếu gia từ bữa thái tử bỏ mạng tới giờ tâm tính như đã thay đổi hần – Trước đây, hần kẻ kẻ đánh cô như sam, nhưng nay, có thể yên trí rồi đi mà chẳng lo nghĩ nhiều.

Bên ngoài, ‘tai họa’ vừa được xách đi, lũ quân vây kích lập tức hò nhau truy sát.

Tri Vi không mấy bận tâm đến an nguy của Cổ Nam Y, vì rằng dưới chân thiên tử, ngay kể hoàng cung, Ninh Dịch có giết hụt cũng chẳng cần cá đuối cùng giết tận thiếu gia.

Hi vọng Thiệu Ninh sẽ rút được bài học xương máu, lần sau chớ dại lên lút gặp cô thế này.

Nghĩ đoạn, bên quay qua tìm đồ chăm nển, chân vô tình vướng phải xác của tên hộ vệ vẫn trọn ngược mắt không hiểu nguyên do bị đem làm vật thể mạng ghê rợn mới rồi. Tri Vi cúi đầu, thờ dài trách than: “Người xông vào quá vội. ...làm gian tế trước phải tỉnh tâm.”

Nếu không phải gian tế, sao có thể thoát nguy dễ dàng xông vào ứng cứu nhanh đến thế? Nếu không phải gian tế, sao vừa vào đã cố tình hỏi để Thiệu Ninh lên tiếng cho kẻ cách vách định vị?

Thiệu Ninh còn khù khờ, thoáng ý cô đã hiểu, thiên hạ được mấy ai ứng biến chớp lẹ như cô?

Chém giết thừa dằn, không trung nồng mùi máu tanh, đèn cây trong tay lạng tron nhóp nhúa tựa rần, bỗng thấy rùng mình, đêm đen bốn bề dần mang bất an bí bách bức kẻ.

Cô nhỏ, cây đánh lừa vốn đặt trên bàn, song mờ mẫm cả buổi vẫn chẳng thấy đầu, sực nhớ mình luôn dắt theo một cây trong người, bèn lòi vội ra thối lừa.

Hực.

Nén được thấp lên.

Mới le lói sáng, nển bỗng tắt phụt!

Cả kinh, Tri Vi liền sờ vào ngọn nển, tay không hề bóng, lẽ nào nển được châm chỉ là ảo giác?

Không! Nển bị ngắt đi mới đúng....

Kiểm khi! Chính nó đã chém bay đầu nển!

Tri Vi cứng người đứng nguyên vị – Nếu địch núp sẵn bên trong, cô co giò chạy, lưng sẽ dính ngay phi kiếm, nếu địch đứng sẵn phía ngoài, cô xông thẳng ra, ngực sẽ găm ngập chuôi kiếm!

Cần chặt mới, cô tiếp tục chăm nển.

Nến cháy, lại bị dập.

Chăm chăm, tắt tắt, thốt nhiên cô ném thẳng cây nển về phía đối diện, đoạn nhanh chân đi gót lùi người ra sau.

Bịch, lưng đập vào thứ âm ẩm, cứng cáp, đàn hồi, không hề lạnh ngắt như cánh cửa đã định. Eo chột thối lại, bị túm gọn rồi!

Tay vòng qua mới chỉ siết nhẹ nhưng cũng đủ kìm kẹp, vô phương quấy cựa. Người ấy giam cô trong lồng, thoáng thoáng phủ trùm mùi hương nam tính, tóc mai nhưng to cạ hờ bên má, hơi thở ấm nồng hơn đỏ vành tai, cô sẽ run rẩy, mồ hôi rịn tràn, đập uớt tóc rù, bức bối rầm rần, bứt rứt vô văn.

Giãy không lại, cô bèn chọn phương án hai, cô tay lên gấp, dao găm liền trượt từ ống áo xuống lòng bàn tay.

Chiều này ngày ấy cô học một từ Ninh Tế, bữa đó về nhà, cô liền chế ngay một con dao găm lưỡi lá, đuôi gắn xích trom, chỉ cần di nhẹ sợi xích, dao có thể lẳng lẳng trượt xuống, thần không biết, quỷ cũng chẳng hay.

Dao thủ trong tay, chỉ cần lia chéo là có thể thọc vào cạnh sườn đối phương. Một nhát thôi cũng đủ chí mạng!

Kẻ đứng sau se sẽ thờ dài.

Tiếng thờ sườn sụt như gió buốt lướt qua tán cây, vô thanh vô tức miết nát lá cành, song lại như sấm nổ sét rạch, đánh thẳng vào tai kẻ điếng người đứng nghe.

Dao kẹt giữa ngón, hô hấp dập dồn.

Giữa cơn chấn kinh, kẻ đứng sau liền với qua, nắm gọn bàn tay đương giấu dao găm. Dao mỏng lưỡi lá, tay thon mượt mà, tắt thay đều như món đồ chơi run rẩy dưới đầu ngón tay ác ý miết đi. Tay miết tới đầu, dao nứt tới đó.

Tiếng răng rắc khô khốc vắng vọng, môi cong cười mịn, tay gấp búng nhẹ, dao gãy vụt bay, găm ngập lỗ châu mai được lấp khi nãy.

Dao mất, tay vẫn miết đi, lộn cộn mẫn mê bằng vết chai sẵn cạnh đầu ngón tay trơn mượt. Vết sẵn mòn qua tay mảnh ngón thanh, như tờ giấy ráp cọ quanh tim móng, nhọt nhạt nhức nhối, rất lạnh giác quan.

Cô cụp mắt, đứng yên bất động, dần trầm mình trong thế sóng úp tràn bờ dần dạt mãi xa. Giây phút phò thi họa tranh này, một khắc cô cũng chẳng muốn nếm trải – Bởi vì vòng tay ôm cô vẫn luôn ấn ngón vào từ huyết giữa ngực.

Sát chiều chủ định dụ dăng vô thức, đột nhiên hân cúi đầu, mặt kẻ sát cô, se quẩn nhịp thờ đôi bên, xoắn quện tóc mây cùng nhau là lướt, cọ lên má cô, vồn qua trán hần, the thắt – nhũn nhoài, tâm trí chia hai.

Hần bèn ngoái đầu.

Vô tình khiến môi phớt nhẹ qua má!

Cánh môi căng lạnh hôn lên gò má trơn láng ngọc ngà, tựa lá biếc xanh chớm qua thủy hồ bích ngọc, lẫn tần lan tỏa đợt sóng rì rào.

‘Ting-’ một tiếng ngân vang, đôi bên thốt mình, bàng hoàng chấn kinh.

Sững sờ quá đổi, tim hần đập dồn, rất mau hơi thở đã bình ổn, hần liền tách nhẹ cô ra.

Tựa loài chuồn đêm khẽ chấp đôi cánh thủy tinh, mang theo cái lạnh chấn kinh vụt bay vào khoảng không bao la vô tận.

Thê lương vẫy búa, khuấy động cõi lòng, gang son găm vọc vụn đậm như đang chia đôi xẻ nửa trước tầm mắt cô.

Cảm giác khi nãy, đẹp đến buốt đau, mệnh mạng đất trời, ngưng ngát tuyết rơi, bướm xanh trĩu cánh, là là rơi giữa điều linh tuyết trải.

U phòng tĩnh mịch thanh âm, tâm tư ngồn ngang theo đợt sóng tràn, bỗng đầu đập dồn tiếng chân, to vương trầm mỗi ngõ ngàng vụt tan.

“Ngụy huynh đệ! Ngụy huynh đệ!” Là tiếng của Yến Hoài Thạch: “Đệ còn trong đó không?”

Tri Vi bùng tỉnh, nhất thời không biết đáp sao cho đặng. Kẻ đứng sau bật cười tự giễu, bất ngờ hất mạnh cổ ra. Mắt dầ, cô ngã dúi dúy, vạt áo mát lạnh liền lướt qua trán, man mác hương hoa theo gió vụt bay. Cô với tay bắt vội, vạt áo như nước trời, lướt qua kẻ tay rồi tan đi mất.

Mớ toang cửa liếp phen thưa, Yến Hoài Thạch sột sáng từ hành lang chạy xộc vào.

Tri Vi vẫn đang ngoái đầu ngẩn ngơ, giường sập bàn ghế vẫn chìm trong màu xám tro, bình đồ ly rơi giữa phòng u tối, thì thế dưới đất vẫn nằm sóng soài, lẽ nào cảnh mới nãy chỉ là ảo mộng thoáng qua?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41: Lộ tài

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Hoàng thành nguy nga pháp phùng trong tiết trời oi ả, nắng hè đỏ lửa, hùng lực thiếu dốt thế gian.

Hoàng cung khoáng đàng là vậy cũng chẳng phất nổi một ngọn gió lành. Thị vệ li lượi cầm cây dính nhựa, rón rén bắt hết lũ ve rà riết đêm ngày, tránh để Đế gia vốn đang bức bối phải đứng đứng nổi trận lôi đình.

Vậy mà cũng chẳng ngăn nổi tiếng quát thốt mình từ Ngự thư phòng truyền ra, thị vệ rúm ró quay qua, mặt mày khiếp đảm thất kinh.

“LŨ KHÔN!” Thiên Thịnh để ném thẳng tấu chuông vào mặt kẻ quỷ dưới đất: “Tự mình nhìn lấy hậu quả đi!”

Kẻ quỷ kinh hãi ngẩng đầu, là đồ đốc năm quân, Thu Thượng Kỳ.

Sau vạ ‘buôn ngựa’, Đại Việt nhìn ra nguy thế lao đao của Thiên Thịnh hoàng triều, bèn gia tăng những nhiễu, càn quét biên cương, đẩy bách tính lê dân sống quanh rọi vào thảm cảnh khốn cùng lầm than. Tị dân ải Bắc như ong đàn vỡ tổ lính hết về xuôi, xáo trộn trị an một loạt trấn thành, nơi nơi lung lay trống trải như đoàn thuyền nan trước cơn sóng dữ. Đại Việt hăng thế, không ngừng tập kết binh mã chờ ngày tung vó xéo tan Thiên Thịnh.

Hung tin đến tai, lừa gạt nguýt đầu, hoàng đế trút mọi tội vạ xuống vai Thu Thượng Kỳ, kẻ đưa ra đối sách ‘buôn ngựa’ ngày nào.

Vô phương giải to ngọn ngành, đồ đốc chỉ đành nuốt hết đắng cay. Đoạn liếc qua thư án kẻ bên hoàng đế, Tri Vi còn đang mài tóm lược công hàm tấu chuông, bị ai thu ánh mắt về, nảo nề trút tiếng thờ dài trách thán.

Đầu mình nghĩ ra, miệng mình tấu lên, chối thế nào được đây?

Ngày đó, Ngụy tiên sinh dạo qua phủ nhà, trong lúc tán gẫu thăm hỏi có tiện tay gỡ vài cuốn sách ra coi rồi về. Lúc thu dọn, khéo sao ông ta lại thấy kẻ sách Đại Thành thường dùng đối phó với các nước lân bang rành rành chép trên trang giấy bỏ ngo, thế nên mới ‘sáng ý’ này ra ‘tối kiến’ này...

Giờ biết bắt bớ người ta tội gì đây? Đồ thừa người ta coi sách nhà mình sao?

“Tạ thần hồ đồ mà ra.” Thu Thượng Kỳ dập đầu tạ tội: “Đại Việt một rợ, chỉ như con ong cái kiến mà dám ngông nghênh ‘đốt tai hổ, nhổ râu hùm’. Cúi xin bệ hạ cho thần lấy công chuộc tội, dẫn theo binh sĩ Thiên Thịnh, gây lĩ giặc cuồng xuống đây bùn nhơ, dạy cho chúng biết Thiên Thịnh ta oai phong, cường đại cỡ nào.”

Thiên Thịnh để nường mây, không ậm chẳng ừ, lâu sau bèn khoát tay báo: “Lui về trước đi.”

Thu Thượng Kỳ để đặt cáo lui, rồi khỏi thư phòng, đôi mắt ngắm trông mây đùn từng dài, lòng nghĩ phận già hai màu tóc râu, lẽ nào mình đây vẫn phải chiều binh mãi mãi, đem quân trấn thủ biên cương?

Phía trong, Thiên Thịnh để trầm ngâm giây lát rồi hỏi: “Thế nào?”

Ba đại học sĩ nhất loạt nhìn nhau, đoạn cùng đồng thanh:

“Bệ hạ, châm ngòi gây chiến, khổ triển dân ta...”

“Rợ dân miền ngược, vỗ yên xoa dịu vẫn là việc nên...”

“Thái tử phản nghịch hăng còn chưa lắng, chiến tranh nổ lên, lòng dân náo yên...”

Hoàng đế sa sầm nét mặt, các quan vội ngừng khuyên răn, bất an lo lắng ộp trùm nội điện.

Ninh Dịch ngự hàng ghế trên, vốn đến báo cáo đề điều trị thủy, vừa hay gặp lúc nghị sự, bèn được vua cha kêu lại ngồi nghe.

Tóc đen kông lảnh ngọc quan, khoan thai ưu nhã, ngậm cười bàng quan.

Cách hần mấy bước không xa, cúi mài nghiên bút, cận hầu Đế gia, Tri Vi cụp mắt thu mày, đàm đàm sắc thái, ưu phiền mây mảy.

Từ lúc hần vào tới giờ, đôi bên chẳng hề chạm mắt được lấy một giây.

Chờ đến khi mây mờ giăng kín đại điện, Ninh Dịch mới nhẹ giọng cất tiếng: “Phụ hoàng, hay ta thử nghe sáng kiến của Quốc sĩ tiên sinh Ngụy Tri.”

Tri Vi liền thành tiêu điểm, có kẻ lộ vẻ chăm chăm – Sở vương diện hạ, ‘Quốc sĩ tiên sinh’ này lảng nhàng tay mơ lăm đấy!

Tri Vi mỉm chi đáp lại, khẽ đặt bút rồi đứng dậy thưa: “Bẩm bệ hạ, có cách đánh lại như không đánh.”

“Lời này ý sao?” Thiên Thịnh để lấy lăm hiểu kỹ.

“Đại Việt xưa nay ngông cuồng, không chút nề nương thần phục triều ta. Rõ ràng bao năm, đại chiến lần hai chưa từng bùng nổ nên chúng quên mất thất bại ề chế khi bị quân ta quét khỏi Trung Nguyên, trong lòng chỉ ôm mối hận: thiên hạ bao la, đất đai bất ngạt này đã bị triều ta chiếm cứ, vì vậy mới luôn rục rịch mạnh nha, tìm le xâm chiếm bờ cõi. Sói dữ chưa thuần, gấp tay dạy cừ, rồi thường – khen phạt, ắt sẽ thành ngoan.”

“Ồ, tiếp đi.”

“Chi hiểu một điều, dân du mục giỏi tài cưỡi ngựa, kỵ binh hùng hậu, đến đi gió lướt. Muốn thắng một trận không khó nhưng để triệt tiêu khí lực, diệt trừ hung căn lại là một chuyện không dễ chút nào.”

Quan đứng đầu Nội các, Điều đại học sĩ bên mìa mai: “Ngụy Tri, ngại vòng vo tam quốc, cuối cùng chốt lại cũng chỉ là những lời nói sáo, viên vòng thời sao?”

Tri Vi đưa mắt liếc lão tể tướng, vị này theo phe Ninh Dịch, luôn ôm mối hận cụt ngọn nát tay của ái tử, đến giờ ngay cả việc công cũng chia giáo đâm cò, hòng một nước lòi cò xuống bùn!

“Đứng thế, Điều lão tể tướng.” Tri Vi cười ngọt, ôn tồn đối đáp: “Ngụy Tri tài hèn ít học, quả tình không dám múa giũa vườn hoang.”

“Tài hèn ít học mới cần xô xát giữa mài, nếu tiếp đi.” Hoàng đế tò vò bức lòng: “Điều Anh, khanh là Bào tướng công thần đứng đầu Nội các, một chút bao dung nhẫn nại cũng không thể dành cho người trẻ hay sao?”

Bị quờ, Điều Anh lập tức nín bật, đoạn rủa tên ranh này bám váy công chúa nên bệ hạ mới ưu ái đây mà!

“Rắn chết còn nọc, cò đại đột rồi, xuân về lại mọc.” Tri Vi tiếp lời: “Binh mã có thể tái thu, vũ khí có thể tái rèn, dẫu có thua trận bao phen cũng không thể dập tắt đã tâm bành trướng của rợ dân Đại Việt... Chi bằng, ta dùng kế làm nhụt lòng dân chúng, hủy vũ khí chúng, khống chế nước chúng.”

Hoàng đế nghe rồi chấn động tâm tư, liền gấp rút báo: “Mau nói rõ xem!”

“So với sống chết có thù, đầu hàng giải phóng biên cương.” Tri Vi bèn thưa: “Kẻ sách buôn ngựa của Thu đồ đốc vốn là sáng kiến, chỉ tiếc phương hướng đúng nhưng thời cơ sai. Mấy năm nay, Đại Việt những nhiễu thành thói, mờ trần buôn ngựa chỉ càng làm chúng nghĩ rằng quân ta thực lực đã yếu, đến lúc khuếch trương đã tâm bành trướng, thao binh rền tướng chờ ngày xâm lăng. Giờ ta đem hùng quân ép trận, đánh nhụt sĩ khí chúng sau đó mở cửa biên giới, thông thương mậu dịch.”

“Ăn quả nhớ谁?” Điều Anh dùng dùng ngắt ngang: “Đã đánh rồi còn thông thương nỗi gì? Có sao không thừa thắng xông tới, còn bỏ lỡ thời cơ thôn tính làm chi???”

“Điều Bào, kim vàng ai nỡ uốn câu, người khôn ai nỡ nặng lời với nhau. Bệ hạ đã nói rồi, cần rộng đường ngôn luận để người trẻ có đất luyện tài chứ.” Râu dài trắng cước đứng bên, trợ tướng Hồ Thánh Tiên già là cất tiếng đàn hòa.

Tri Vi mỉm cười tạ lễ – Vị râu bạc này chính là Hồ phu tử chuyên giảng chính luận tại Thanh Minh viện, tuy rằng cùng phe Ninh Dịch nhưng trước giờ chưa từng đổ kế cò.

“Phải thông thương mậu dịch.” Tít mắt cười cười, Tri Vi li li cất giọng: “Thuần phạ đã dân, đánh thôi chưa đủ, còn cần phải cấp phát trao đổi những thứ bên chúng thấm hạt thiếu thốn như lương thực, dược phẩm, lụa là, trang sức. Dĩ nhiên, vũ khí cần phải loại trừ. Đồng thời đi dần lành len ải Bắc, chấp thuận thông hôn cùng Đại Việt...”

“Xâm ngôn!” Làn nẩy thì cả ba vị cùng lên tiếng bài xích: “Thiên Thịnh triều ta huyết thống tôn quý, sao có thể trộn chung với lũ mọi rợ đó được?!”

“Đại Việt bao đời sống bám đất cần, thiên tai nghèo túng hoành hành khắp nơi, đã vậy, còn luôn đem ngày giành giật cướp bóc với các bộ tộc sống cùng thảo nguyên, tính hiếu chiến man rợ cũng từ đây mà ra. Nhưng nay, nếu dám kmg hùm vai gấu đó cười được hiền thế mình mai của người Hán minh, học được lối sống an cư lạc nghiệp, biết khai vớ đất hoang, canh tác trồng trọt, lại được giao dịch thông thương thu về của cải do chính tay mình làm ra, quen ăn lương thực dồi dào dinh dưỡng, quen bầy thuốc tốt để chữa trị bệnh... Thôi hỏi, bọn chúng còn hiếu chiến ngông cuồng, liều chết xông pha trận mạc, đánh không tiếc mình được nữa hay không??”

Cả điện liền im phăng phắc, ai nấy đều trầm mặt đắm chiêu. Thiên Thịnh luôn háp thu những tình hoa giáo huấn của Đại Thành thời còn vương thịnh để dep yên giấc loạn, bấy lâu nay luôn cắt đứt thông thương, cò lệp Đại Việt, nếu giờ sửa đổi, sẽ phải cải tổ đồng loạt chính sách trên dưới. Tên Ngụy Tri này, dám nghĩ mà cũng dám nêu!

Toàn là công thần mẫn cán, có tài kinh bang tế thế nên đều nhìn ra ba thủ đoạn tình vớ ‘chiến có sách lược, giáo lưu kinh tế, truyền bá văn minh’ đẹp gác an dân trong đối sách của Tri Vi. Song, ưu việt cách mấy cũng có hạn chế: rợ Bắc hung tàn, quanh năm tranh giành địa bàn vốn đã thành quen, cò đại ‘nặng thiêu mưa mọc’, diệt mãi cũng chẳng gốc. Dẫu cò chinh phục đồng hóa thì rất nhanh sau, sẽ liền cho ra giống cò hung hiểm ác bá, lúc ấy, đẩy binh dẹp loạn là điều khó tránh. Hòn thế, trận này ắt sẽ dằng dai khôn dứt. Mà Tây Nam Thiên Thịnh, Tây Lương cường quốc giàu về biển, mạnh về diêm nghiệp, thương nghiệp, hề thấy hai nước liền miền giao tranh ắt sẽ đứng ngoài làm ngư ông đắc lợi.

Khi đó, tội vạ quy ai? Đối sách đầu hay nhưng hậu họa khôn lường nên khó có người ủng hộ!

“Ngài đã từng nghĩ, khi Đại Việt nắm được giáo dục, kĩ thuật, quốc sách cũng như pháp trị văn minh của Trung Nguyên sẽ ngày một lớn mạnh rồi quay ra cắn ‘kẻ thuần’ là chúng ta không?” Lát sau, Hồ Thánh Tiên bèn ôm ôm hỏi lại. (*Pháp trị: trị nước bằng luật*)

“Mậu dịch, thông hôn phải rất lâu mới thấy được thành bại và để lớn mạnh, văn minh được như ta cũng chẳng phải chuyện ngày một ngày hai.” Tri Vi ngậm cười: “Hon nữa, Thiết Lặc, đại bộ tộc lớn thứ ba sinh sống dưới dãy núi Trường Thanh bên rìa Đại Việt bao năm nay vẫn luôn lung lay hành gây chiến. Đại Việt một khi thất thủ, chúng sẽ thừa cơ nhào vào đánh phá, đôi bên hỗn chiến giao triền thì nội mười năm Đại Việt vô phương so bì với thảo nguyên Hồ Lượn. Càng huống chi...” Tri Vi đổi giọng, từ ôn hòa chuyển qua ranh mai: “Vi thần còn có hai kế đặc dụng, đảm bảo triều ta sẽ thành công thuận sỏi thành khuyệt!” (*Hoi lảng nhảng chút nhưng thảo nguyên Hồ Lượn chính là nơi mười ba bộ tộc Hồ Trắc Cách Đạt Mộc Tuyệt Sơn sinh sống, anh nam chính thứ 3 tới đây sẽ từ thảo nguyên Hồ Lượn đến góp vui với bộ ba Vi – Dịch – Y để tăng thêm phần gay cấn*)

“Ồ?” Hoàng đế hứng thú ra mặt, Ninh Dịch ngồi bên bắt gác nhủ này.

Tri Vi trở gót, tiến tới chỗ hần rồi khom người ướm hỏi:

“Điện hạ không phiền nếu vì thần hỏi mượn một thứ chứ?”

Ninh Dịch nheo mắt nom cô, giấu sau lớp mặt nạ kia, ẩn sau hơi sương mờ mắng tựa mộng kia là thần tình sắc thái không ai thấu tỏ.

Mắt thoáng chạm mắt rồi dời đôi nơi, Ninh Dịch cúi đầu nhìn tay áo mình, đoạn nhặt giọng đáp: “Mời Quốc sĩ.”

Như đã đoán ra thứ cô cần mượn.

Tri Vi cong môi cười lật.

Người ngồi vây quanh đều sốt sáng ra mặt, chẳng rõ đôi bên ngầm tính điều gì.

Tri Vi chỉ vào cổ tay Ninh Dịch, nhả nhận cất lời: “Xin được mượn chuỗi tràng hạt trong tay vương gia.”

Phục trang trắng ngà, tà thụng dệt kim, mai năm cánh biếc man mác điểm xuyên, vào trong phong nhã, ra ngoài hào hoa, quả thực chẳng ai nhìn ra cổ tay giấu dưới ống áo kia đang đeo một chuỗi tràng hạt! *(Một khi đã tính đối đầu với ND, Tri Vi đều luôn thực hiện phương châm, biết người biết ta trăm trận trăm thắng, đây chính là lúc tận dụng triệt để đội quân tình báo của Yến Hoài Thạch)*

Hoàng đế mỉm mỉm: “Lão Lục, xưa nay đâu thấy con chày tụng niệm kinh, sao giờ tín Phật rồi à?”

“Chả là thế này ạ. Mấy bữa trước lão Thất có với các huynh đệ lại phủ yến ẩm,” Ninh Dịch cười đáp: “Giữa tiệc cao hứng bèn tặng mỗi người một chuỗi tràng hạt, còn tẩm tặc khèn: thứ này hề mát, đông ẩm, giữ tâm thanh tịnh. Nhi thần kị nhất lạnh hần, ời bức nên mới nằng đeo trên tay, quả tình không phải cư sĩ tại gia gì đâu ạ.”

Nói rồi bên vén ống áo, tràng hạt đen lẩy lẳng lẩy buộc quanh cổ tay trắng nõn ngọc ngà bỗng chốc ánh lên vẻ quynh rũ ma mị dẫu cho đây là vòng hạt linh thiêng của chốn Phật môn thanh tịnh tôn nghiêm.

Vươn tay ra trước, không hề tự tháo, hần ngồi mỉm chỉ, hấp háy tinh quang muôn màu dưới hàng mi đen cười trông về cô.

Cô nhìn hần.

Hần nhìn cô.

Tay vẫn điềm nhiên để đó, không hề có ý thu về.

Tri Vi nghiêng rặng treo treo, tro li đứng mãi thế này, thiết thời sẽ giáng xuống ngay. Đành miễn cưỡng tiến lại, giúp hần tháo ra. Để tránh đụng vào da nên cô cực kỳ cẩn thận nhón tay gỡ từng chút một.

Hồ Thánh Tiên đứng bên thấy thế bèn dùa: “Nguy đại nhân, lan hoa chi này nom nữ tính thật.”

(Lan hoa chi: hai trong năm ngón nhón lại thành nụ, còn những ngón kia khum khum xòe ra. Tay của Tri Vi lúc này giống như trong hình.)

Cả điện bật cười hi hà, Tri Vi cũng cười họa theo: “Vi thần là con trưởng trong nhà, trước đó còn có mấy vị đại huynh nhưng đều đoán mệnh là trần từ nhỏ, song thần thấy vậy liền đem vì thần nuôi như con gái. Khiến chư vị đương tọa phải chê cười rồi!”

Lời dứt bên nhanh tay tháo vội dải vàng đâm ra bắt cần quệt móng vào lòng bàn tay Ninh Dịch. Hần liền móc ngón, cào nhẹ đáp trả.

Như sọi lông vũ mon khê qua da, chấn động tâm trí, nhũn nhoài tứ chi.

Tri Vi giắt bản, vội rút tay về, xem chút đánh rơi tràng hạt, liền thấy mặt mũi nóng rần, thậm kêu không xong – Mặt nạ có giúp che đi thì tai vẫn đỏ như gấc!

Quả nhiên thấy hần chăm chọc: “Nguy đại nhân quả là người cẩn thận, gỡ chuỗi tràng hạt cũng tỉ mỉ được mãi thế này.”

Lại một tràng cười rộ lên, lần này có tiếng khê khê, có tiếng khùng khục xen lẫn kháy khẩy mỉa mai.

Con nhà bản nông, điệu đà bộ tịch, chẳng ra ngừ gì.

Đôi sâu vào ý cười châm chích của Ninh Dịch, Tri Vi ghim lòng khẽ thưa: “Ngụy Tri xuất thân vì hân, may được vinh hạnh diện kiến long nhan, hơn vậy, còn được vương gia cùng các tể tướng ưu ái coi trọng, thành thử cứ luôn lưu quýu chân tay, lâu la lóng ngóng mãi cho đến rày, mong vương gia rộng lượng bỏ quá cho thần.”

“Khéo sao...” Ninh Dịch đáp lễ: “Mỗi lần thấy ngài, ta cũng vui lạ, lạ đến âu lo.”

Dưới trên ha cười rộn, hoàng đế vẫn đang ngón ngang suy tính đối sách thuận sói của Tri Vi nên khi thấy đôi bên âm thầm đấu đá, sóng lòng cũng gợn lên tần nhưng không mấy để tâm truy cứu ngọn ngành.

“Bệ hạ.” Tri Vi mau mắn chuyển đề, đoạn dâng chuỗi hạt lên cho hoàng đế: “Hai kề thuận sói, cách đầu là từ thứ này.”

Thiên Thịnh để bèn cầm lên xem, khi thấy hoa văn khắc trên vòng hạt thì chợt bật thốt: “Đạo Hồ Khắc Đồ?”

“Chính vậy ạ.” Do muốn gấp rút thoát khỏi tổ kiến nên Tri Vi cấp tốc nói nhanh: “Đại Việt có chung nguồn cội với mười ba bộ tộc Hồ Trắc Cách Đạt, muốn đời thờ cúng thần Trường Sinh Thiên của đạo Hồ Khắc Đồ. Sau rồi lục đục nội bộ, đôi bên mâu thuẫn phân mặt thành thù, Đại Việt di dân lên Bắc lập quốc, đạo Hồ Khắc Đồ cũng vì lẽ đó mà suy yếu đi, nhường chỗ cho đạo Tắt Mẩn lên ngôi thống trị. Tuy vậy, quý tộc Đại Việt vẫn luôn tín tâm bái ngưỡng đạo Hồ Khắc Đồ. Vì thần thiết nghĩ, bước đầu ta nên dùng kế để phát triển tôn giáo này rộng khắp Đại Việt.”

“Để làm gì?”

“Để thu về ba cái lợi. Lợi thứ nhất: tăng ni Hồ Khắc Đồ có hai luật giới nghiêm, một là: bắt sanh, hai là: bắt dâm. Khi đông đảo quần chúng đều xuống tóc tu hành, nhân khẩu và quân lực tất sẽ triệt để tiêu hao. Cho dù có lệ ‘hoàn tục tòng quân’ thì tư tưởng ‘thanh tâm quả dục thủ chân’ đã ăn sâu vào máu binh sĩ, đâu có xung quân đánh trận thì hiếu chiến lạm sát cũng giảm phần đa. Thứ hai, đạo Hồ Khắc Đồ có thuyết ‘lục đạo luân hồi’, khổ tu kiếp này, mong cầu kiếp sau công đức mãn viên. Một khi đã bị ảnh hưởng thì tất thay tăng ni đều thu tâm đường tính, tích đức tu hành. Thứ ba, khi đã tu hành thì nhất định phải cần đến chùa miếu mạo. Chùa chiền sẽ chính là nơi mục dân rồi bỏ yên ngựa, rũ bỏ bụi trần, tối ngày quýy tụ gổ mõ tụng kinh.”

Nói chung, Hồ Khắc Đồ không khác đạo Phật làm mấy. Minh xin chú giải đôi chút:

- Tăng ni: tăng nhân, ni cô.*
- Bắt dâm: không đụng đến sắc giới, bắt sanh: không sinh con để cái.*
- Thanh tâm quả dục thủ chân: ba trong bốn thuật trường sinh của Đạo gia:*

 - Thanh tâm: rũ bỏ thất tình lục dục, để tâm thanh tịnh.*
 - Quả dục: tiết chế mọi ham muốn, không cứ gì nữ sắc.*
 - Thủ chân: giữ chân tâm, không gây nghiệp chướng, đi vào con đường tà đạo tội lỗi.*

- Lục đạo luân hồi: sáu đường chuyển kiếp, cái này lành nặng khó hiểu, mình vốn ‘vô đạo’ nên không biết tóm lược thế nào cho xuôi tai, thôi thì ai muốn biết thêm cứ ra search google cho rõ.*
- Mục dân: dân du mục, không phải dân mục rữa ~*

“Còn kế thứ hai.” Tri Vi nói liền một hơi nên hoàng đế phải căng tai gù người mới bắt kịp ý. Nếu không vì lễ nghi quân – thần, e rằng ông đã rời ghế, ngồi kế bên cô để nghe cho rõ rồi.

“Lông cừu.” Tri Vi tiếp lời: “Yến gia tại Nam Hải, bao đời rong thuyền tứ xứ ngoại dịch thông thương. Mấy năm trước, họ đã du nhập giống cừu cho lông rụng dài, dệt thành áo ấm tốt hơn vải bông mà dân ta thường mặc trong ngày giá đông. Song giống cừu này lại không ưa khí hậu nóng bức miền Nam, mà một khi Nam Hải tung ra thành phẩm áo lông dài giá thì thị phần áo bông ắt sẽ giảm mạnh, vì vậy lâu nay triều đình luôn quân thúc gắt gao việc nhân giống nuôi cừu của Yến gia. Nhưng giờ, ta có thể đem cừu này buôn bán chân thà trên đất Đại Việt, nơi thích hợp phát triển cả về tự nhiên lẫn con người, để thu về nguồn lợi to lớn cho nước nhà và thuận đà khổng chế kinh tế huyết mạch của dân rợ Bắc.”

“Về phần làm sao tuyên truyền đạo Hồ Khắc Đồ và thao túng huyết mạch kinh tế tại Đại Việt...” Cuối cùng Tri Vi khiêm nhường thu liễm: “Các vị công thần mẫn cán ngồi đây hẳn sẽ đưa ra đối sách chu toàn, đây tính thực thi để tấu trình bệ hạ. Ngụy Tri xin được lui về, không dám khụng khiêng vượt quá chức phận như mới rồi nữa.”

Tài nhưng không kiêu – Ba vị lão tướng trăm anh dù là đối đầu hay ủng hộ đều cùng thốt lên một lời tán tụng như trên.

Thiếu niên thanh bản đứng giữa ngự điện hoàng gia, cử địa tổng quyết thiên hạ quân cơ ‘ma thiêng nước độc’, không hề héo úa lụi tàn, mà còn trở tài khoe sắc như ngọc thụ long linh tỏa ánh hào quang vươn xa ven dặm. *(Ma thiêng nước độc: ý chỉ những nơi cây cối lụi bại, khó có cơ phát triển)*

Bất giác, tất thảy đều ngà người về trước, tâm tư bảy nổi ba chìm, lênh đênh giữa dòng tính toán.

Tiểu tử này anh tài xuất chúng, tiền đồ trước mắt ắt sẽ rộng lớn thênh thang.

Tiểu tử này khôn ngoan sắc sảo quá đỗi, chỉ e về sau dễ bị trừ dập, giữa đường đứt gánh công danh.

Tiểu yêu này đột nhiên lỵ tài, hợp tình thuận lý đưa Yến gia lên vũ đài chính trị, cần phải cẩn trọng.

Cách nghĩ cuối, đương nhiên là của Sở vương diện hạ tôn quý. Khắc này, lưng hẳn ngồi ngay, mắt đắm đắm trông về phía Phượng hồ ly, cánh môi động cười, đẹp để thâm trầm như bóng cả độc được tím sẫm lạnh lùng nở hé giữa đêm thâu.

Cà độc được màu tím

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Hồi phủ

Tháng Sáu, Trường Hi năm thứ mười lăm, Thu Thượng Kỳ nhậm phong Chính Bắc thống soái, cầm theo hai mươi vạn đại quân ngày đêm Bắc tiến.

Cùng tháng, tại Đế Kinh, Hộ – Công hai bộ phụng mệnh Đế vương cùng đại diện Yến gia Nam Hải mật đàm cách thức đưa giống cừu quý thâm nhập Đại Việt.

(Hộ – Công hai bộ: Hộ bộ và Công bộ.)

Yến gia mạnh tay viện trợ không hoàn lại giống cừu quý trong ba năm đầu, ba năm sau thì lấy tức một phần ba. Yến gia hào phóng chỉ riêng, Đế vương hài lòng ra mặt, liền ban danh ‘hoàng thương’, quản lý tất cả việc buôn bán kinh doanh giữa Nam Hải và hoàng thành.

Hai việc trên đều có bàn tay của Tri Vi nhúng vào, song bề ngoài lại chẳng ai hay.

Ngày chọn Chính Bắc thống soái, quan quân trong triều đã có một phen tranh cãi nảy lửa, âu cũng do lần xuất chinh này thật tiện phải thắng, sau mới thu quân, dùng hòa khí dụ dỗ, lung lạc lòng dân. Thế nên, thống soái phải là người anh dũng quả cảm, mưu mô thao lược chính chiến dạn dày. Hai thứ tính cách đối lập này phải có cùng trong một con người. Mà những năm kiến quốc, do chứng đa nghi Tào Tháo nên Thiên Thịnh đế đã khai thị một loạt các tướng soái có cơ tạo phản để thanh trừng, trấn yên triều cục.

Cuối cùng, Đế gia đành để đồ đốc năm quân Thu Thượng Kỳ lấy công chuộc tội, rồi lệnh cho Bão tướng Thuận Vu Hồng làm phó soái, cốt để đôi bên cân bằng, bỏ khuyết cho nhau.

Kẻ doái tội lập công thì luôn khó lòng vực nổi khi thế anh hào. Thu Thượng Kỳ nom nớp bắt an vị đi gõ cửa cây nhà ‘thế diệt’ nặng đáo qua phủ coi sóc Thu gia khi ông vắng nhà.

“Thế diệt.” Mái tóc hoa râm nay trắng sọc bạc sau mấy ngày hao tâm quá độ, Thu Thượng Kỳ khẩn thiết cảm tạ Tri Vi, hết lòng gửi gắm “Triều chính rồi ren, mấy vị thế huynh thế đệ của con hãy còn trẻ người non dạ, nay chuyện trong nhà ngoài phủ, thế phụ đều nhờ con cả.”

Rồi nheo đôi mắt già, tầm ngắm suy tính – Tuy đối sách ‘diệt Việt’ của Ngụy Tri vẫn chưa rõ thành bại, tước hiệu phong hàm hẵng chưa thể có, song ai cũng biết bệ hạ tán thưởng kẻ trẻ tuổi anh tài này ra sao, tương lai hẳn sẽ hăng hà sao sa vinh hoa bổng lộc. Mà đám quý tử mọn tài phủ nhà, ngày trước còn Ngồi hoàng tử, cũng dựa dẫm ăn hơi được chút công danh, giờ qua chính biến, ngọn núi chống lưng liền bị đi dôi, phe cánh ở lại đến hất hơi nháy mũi cũng phải che miệng ghìm tiếng. Nay thân gia phải đi chinh chiến, lỡ nui bỏ mạng ngoài chốn sa trường, đại nghiệp, gia quyến biết phải làm sao? Lúc này còn không mau bám lấy cây cao, há nào còn đợi đến khi bão quét, lũ càn?

Thế nên mới khẩn khoản gửi gắm làm vậy, chỉ mong thế diệt nắm tình chỉ giao, lưu tâm để mắt tới Thu gia chút đỉnh.

“Thế phụ xin hãy an lòng.” Tri Vi thật tâm giải bày: “Thu gia cũng là nhà con, gia quyến trong nhà cũng là người thân. Hễ có con, tất sẽ có Thu gia.” Rồi đặt một chiếc túi gấm vào tay Thu Thượng Kỳ: “Qua sông Xương Thủy, bên kia thảo nguyên, thế phụ hẵng mở chiếc túi này ra.”

Thu Thượng Kỳ cảm rồi mừng lắm – Ngụy Tri thông tuệ, trên dưới đều hay, binh kế chắc hẳn được giấu trong này!

Đoạn hớn hênh tay cất vào ngực áo, sau đó bịn rịn gãi biệt chia ly.

Hùng binh rầm rộ viễn chinh, hành quân nghìn dặm, còn cách biên giới vài bước chân, Thu Thượng Kỳ kim lòng không đầu bèn len lên giờ túi ra xem.

Hai mươi vạn đại quân tức thì tròn đét thật kinh khi thấy chủ tướng đột nhiên hộc máu, lăn đùng ngã ngửa từ trên lưng ngựa xuống đất ngất xỉu.

Giỏ cuốn bay mảnh giấy nhỏ, liu liu liệng chênh vãi vòng rồi đáp xuống mặt sông Xương Thủy, đôi dòng nản nót chân tình nhắn gửi dần dà trầm lắng, chìm xuống đáy sông, khiến thế gian không người thứ hai đọc được nội dung tâm thư.

[Thu gia chính là nhà con, gia quyến trong nhà chính là người thân, thế phụ là cữu cữu con, phu nhân thế phụ là cữu mẫu con. Kể từ bữa nay, của họ chính là của con, đa tạ cữu cữu, chúc mừng toàn gia.

Phượng Tri Vi kính bút.]

(Tỷ đều thí mỗ luôn, cơ mà một khi tỷ đã công khai thân phận thì luôn có cách ngăn chặn cậu mình sai quân cấp báo về nhà)

Ngày phụ cách Thu gia có mười bước chân.

Tri Vi thà bỏ, thư thái đếm bước, chừng như đâm trượng cách trở cứ phiêu sái thông dong xích gần như thế.

Không có thừa cơ hãm hại, bị đuổi khỏi nhà; không có đêm đông buốt giá thất manh áo mỏng lạnh ngắt tuyết rơi; không có kỷ niệm nhơ nhuốc chen chân giữ phận tạp dịch thấp hèn; không có giữa phổ vu oan, tránh quân truy sát trong Thanh Minh viện; không có hoảng gia tranh đấu, kẹt giữa nghịch án thái tử để rồi thuận đã nương thế từng bước lên mây.

Yến Hoài Thạch cùng Thuận Vu Mạnh cũng nói gót theo sát Tri Vi. Yến công từ mặt mây rời ràng, nom còn tự mãn hơn cả cô. Chính sự thì sắp cùng Hộ – Công hai bộ bàn bạc xong xuôi, nhà thì đã sai khoái mã đưa tin đánh tiếng, chẳng mấy chốc, các vị trưởng bối trong tộc sẽ khấn áo chỉnh tề, ngựa xe trẩy kinh, khi ấy, ngợi khen tán thưởng là điều dĩ nhiên. Nghĩ đoạn bèn him him đôi mắt, chỉ hận không thể viết bốn chữ ‘đời người đắc chí’ lên mặt. *(Đời người đắc chí? -> Lúc đắc chí nhất của đời người)*

Thuận Vu Mạnh thì được giữ chức ky to tham quân Trường Anh – Sách vệ. Trong ba đội hộ vệ ‘Huân, Vũ, Sách’ của Trường Anh thì Sách vệ chính là cận vệ hoàng gia, được phép cư ngụ tại nội đình cung vua. Hẳn vốn chưa đủ tư cách để vào Sách vệ, nhưng sau chính biến, Trường Anh bị thanh tẩy hàng loạt, chức trống khuyết nhiều nên cha hẳn mới đến cậy nhờ phó soái Chính Bắc. Ông nội thì đang bệ vệ chức lớn quan cao, há nào lại để cháu trai húng lý thiệt thòi?

Trước kinh biến, may nhờ Tri Vi khuyên can thì hoàn nhậm chức hiệu úy Trường Anh nên Thuận Vu Mạnh mới tránh được tai vạ, giờ hẳn phục cổ kìm kìm, nguyện làm tôi tớ cận hầu, hết lòng sùng bái tin theo.

Cổ Nam Y thì luôn duy trì cự ly hai thước cạnh cô, không xa chẳng gần, với tay là có thể tới.

Đến nơi cả bốn cùng dừng, sau loạt tiếng chân nhón nháo, cổng lớn Thu phủ lập tức nghênh chào, gia đình lớn nhỏ vội sắp hai hàng song song tiếp đón. Trương đại tổng quản vốn và tiến lại hành lễ bái kiến: “Ngụy đại nhân, phu nhân có lời mời ngài tới hậu hoa viên để được thiết đãi trò chuyện.”

Tri Vi liếc xéo lão ta, nhớ ngày bị đuổi, phu nhân có nói để cô ‘ra ngoài lánh nạn’ nhưng ai nấy đều ‘quên’ sắp xếp nơi tá túc ẩn ở cho cô, chỉ mặc cô lang thang đầu đường xó chợ, tự mình gánh gặt miếng cơm manh áo. Trước khi khăn gói rời đi, chính lão quản gia này đã đến tận phòng nhe nanh múa vuốt đe nẹt, sau còn nhờ ngày mầu thật dặt dặng nguyên ngày xuống dưới chân cô.

Hôm nay lão phải cúi đầu khom lưng bái chào cô thế này.

Nhech mồi cười nhạt, uất hận nuốt đến tận gò, thiết nghĩ cũng chẳng cần chấp nhặt, tính toán với thứ mặt rệp như lão làm chi. Bèn dôi mắt, điềm nhiên tiến thẳng vào trong rồi nói: “Phu nhân chỉ mời ta, phòng? Vậy phiền ông dẫn hai vị đây đến tiền sảnh hầu trà, còn hậu hoa viên, tự ta sẽ đi tìm. Nhà của thế phụ cũng như nhà của ta, về sau chớ nên khách khí.”

Quản gia nghếch mặt, như thế đầu được, toan với theo ngăn cản thì Cổ Nam Y bỗng lù lù đi qua chỗ lão.

Đầu hẳn bước thẳng chẳng hề ngoài đầu hăm dọa nhưng lão lại thấy trước mắt như chắn một bức tường cao lừng lững, kinh hãi, lão hoảng hốt giắt lùi, xem chút xô đồ bức bình phong dựng ngay bên cổng. *(Thời nhà Minh lưu hành loại bình phong treo trên bức tường đặt cạnh cổng để làm vật trang trí)*

Tri Vi thần nhiên dẫn Cổ Nam Y lướt ngang qua lão, rẽ vào lối khác.

Cô không tiến thẳng vào hậu hoa viên mà tìm dãy hành lang tiếp hợp không người lại vắng tháo lóp mặt nạ. Mặt nạ gỡ bỏ để lộ gương mặt hóa trang màu da vàng mà cô đã dùng suốt ngần ấy năm sống trong Thu phủ. Từ lúc trông thấy Thiều Ninh đến giờ, cô biết khuôn mặt thực của mình tốt nhất là nên vĩnh viễn giấu đi.

(Hành lang tiếp hợp: loại hành lang này có nửa bên là tường nhà, nửa bên là lan can.)

Sau đó cô quặt sang hướng Tây Bắc, nhắm thẳng chái nhà lụp xụp nằm thu trong một ngõ khuất để đi.

Mới tới cuối dãy hành lang khúc khuỷu thì đã gặp ngay mấy kẻ đang bung trà bánh điểm tâm từ dưới gian bếp đi lên nhà chính.

Tri Vi nom họ rồi nhếch mồi cười.

Khi xưa gặp mặt thiệt thòi

Nay đây gặp gỡ, nợ đời gặp trăn

Đám người đương trò chuyện rôm rã kia chẳng phải mấy bà bán bột hay sao? Còn kẻ ẻo ọt đi trước dẫn đầu chẳng phải mụ An đại nương đã tặng cô một cái bịt tai này lửa đây u?

Cùng lúc, đám người nợ cũng trông thấy cô. Sau thoáng sững sờ, có kẻ bữu mồi khinh nhorn: “Ồ dào, trông ai, hóa ra là Phượng tiểu thư của nhà chúng ta~”

An đại nương thì dè chừng hơn, mụ chăm chăm nheo mắt đánh giá cô trên dưới một lượt. Thứ cô đương vận là trường bào lụa bọc dệt kim, vài em như mây, màu thanh như nước. Do phục trang dệt kim mới được đặc chế dùng cho ngày hè nên giá thành ngất ngưỡng, trước mắt, chúng chỉ được coi là hàng tiền vua. Bộ trường bào này, Thiên Thịnh đế mới hậu thưởng cho Tri Vi hai ngày trước, và cũng chỉ có vài người trong cung là có điểm phúc được hưởng như cô. *(Thiều Ninh là một, Ninh Dịch là hai, giờ đến Tri Vi là ba. Để giả thấy ung người nào thì thường người đó.)*

Do quá hiếm nên phận tử nữ trong phủ đồ đốc như An đại nương càng vô phúc được ngắm được sờ, đám ra cứ ngỡ đây là hàng thường. Thêm cả, vài này mặc lên chi thấy thanh, thấy nhã, không hề quyền quý cao sang giống kiểu vinh quy áo gấm về làng, thành thử nom rồi đã càng thêm vững, mụ bèn khẩy khìa: “Trông Phượng tiểu thư như nhật được của nà, phát tài qua đêm ấy nhì? Ngó bộ quần áo bắt nam bắt nữ trên người kìa, có phải ‘công tử’ tiếm nào tặng cho không thế?”

Cả đám liền bụm miệng cười khúc khích, mặt mày lộ vẻ rùng kinh khi. Tri Vi ngoai sang, cười đáp: “Đại nương dạo này khỏe không? Nom dáng đại nương thì ắt hẳn là sống tốt rồi.”

“Đại tiểu thư cần gì phải bày đặt thân thiết hỏi han!” Mụ nguyệt rõ dãi: “Tôi đây bỗng lộc đề huề, hiển nhiên là sống tốt rồi. Phu nhân bữa trước còn ban vàng ban bạc, cắt công mua trang viên cho tôi nghỉ ngơi đường lão nữa kia. Aiz, bảo sao phận già tôi đây lại không nguyên lòng phục dịch Thu gia đến ngày hơi tàn sức kiệt cơ chứ?”

Mấy à xung quanh liền xúm lại đầm lưng, bóp vai nịnh nọt. Như hoa thơm mật ngọt giữa đàn ruồi bu, mụ liếc xéo Tri Vi rồi tiếp lời: “Tiểu thư coi mời cũng lần lộn tốt đấy nhì? Bữa nay về phủ thăm hỏi phu nhân, phỏng? Phu nhân hằng đang bận bịu thiết đãi khách quý, chờ khách về rồi, tiểu thư có cần đại nương tôi đây mờ lời xin phu nhân cho gấp chút không? Song tôi đây cũng phải nói trước, hễ về đòi chia tài sản, Thu gia dù có chức lớn phù to cũng chẳng tiếp nổi cái ngừ hám của hám tiền bại hoại gia phong đâu đấy!”

Tri Vi mỉm cười cười, tay chống lan can, mặc nhiên để mụ ta tự biến tự diễn.

Vốn đang vênh vang đắc thắng, đột nhiên bắt gặp ánh nhìn của cô, mụ liền im bặt.

Ánh mắt trầm u, chẳng chút cười cợt, thậm chí một tia phẫn nộ, túi hồ hay những thứ cần cò cũng chẳng thấy đâu, chỉ hun hút tĩnh lặng như vực nước sâu, tựa hồ thần tiên vui vợi trên ngàn mây cao đánh mắt nom xuống lũ ruồi vo ve dưới đất.

Chợt nhận ra, không tức vì chẳng đáng để tức!

Rùng mình, sực nhớ đến ánh mắt u trầm lúc bị bắt tại, nhớ đến nụ cười ngọt ngào khi tay chạm vai, nhớ đến lời nói ri tai khiến mụ kinh hải suốt mấy đêm dài.

Liền rúm ró sợ sệt, song cạnh cô chẳng thấy bóng dáng hộ vệ tháp tùng, bên nhờ mấy thằng bên ngoài, đầu nghe tin có chim sẻ bỗng hóa phượng hoàng hay gì đại loại như thế. Nghĩ vậy, gan mật như càng lớn thêm: “Mặt dạn mảy dầy đứng chắn ở đây làm chi? Định để bọn ta lờ giờ bụng bê đãi khách đấy à?”

“Phải ha! Còn mặt dạn mảy dầy đứng chắn ở đây làm chi?” Tri Vi cười mỉa, quay đầu nói với Cố Nam Y nãy giờ chỉ đứng khuất sau hành lang: “Thiếu gia à, có kẻ đang nằng tói kia.”

Cố Nam Y bèn bả về và nghi hoặc – Thông cảm cho Cố thiếu gia, hẳn chưa từng thấy đàn bà con gái dám chọc lẫn nhau bằng lời thế này bao giờ, trong nhận thức của hắn, phải chỉ tay day mặt, phải vung dao động kiếm mới là thù địch, mới cần xuống tay diệt trừ.

Tri Vi ghé lại thì thầm: “Bọn họ đã tát tôi một cái...”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Tựa vai

Lời chưa dứt, gió đã lướt vù.

An đại nương cùng đám quân bếp chỉ thấy sắc xanh màu trời lóe qua trước mắt rồi Chát Chát Chát, má đau rát rạt.

Xoảng! Cheng! Keng!

Bánh lòn trà đổ, bình vỡ khay rơi, thêm cả bảy cái răng đườn máu từ miệng văng ra. Bảy mụ đàn bà, bảy cái răng cửa, một mống không chừa.

Hét toáng, rú thảm nhộn lên bên tai, Tri Vi vô tội nhún vai, nhả hết lời cuối “. . . vào mấy tháng trước.”

Đứng giữa đồng lõa ngồn vấy máu tanh tươi, thiếu gia bình sinh ưa sạch bèn nhấc gót ngọc, giẫm thẳng lên người mấy mụ đàn bà để đi.

Thành ra, mụ An đại nương mới lồm cồm bò dậy, toan run run chỉ tay rủa sả Tri Vi một tràng liền trọn trắng mắt, lưng sụm đánh khục.

Thành ra, ba dây ‘núi đồi’ chung niềm kiêu hãnh của ba mụ nằm bên liền bị giẫm bằng, bẹp đều tằm tấp như dải bình nguyên.

Tri Vi cười lạt, quét gấu lụa len qua đám người, đoạn tiện chân lau mũi giày vừa dính nước trà vào má mụ An đại nương. Động tác rất đối đãi đáng và cũng tỉ mỉ vô văn. Phần mũi lau xong liền chuyển qua đế, vừa lau vừa ôn tồn bảo: “Đại nương xem, đứng cân đường đã không phải phép, nằm chính ỉnh ngáng lối thế này càng vô phép hơn. Chó khôn phải biết phận mình mà lui đi chứ, ai lại nằm lì ra chắn thế này, khách của phu nhân hằng đương ngồi đợi bánh bưng trà rót kia kìa!”

“Người—” Úc trào máu, mụ bèn há miệng nghiêng lấy nghiêng để mũi giày, tiếc rằng, mũi giày bao giờ cũng lót một lớp bông dày cho nên nhay mãi cũng chẳng trúng chân. Tri Vi khoan khoái đứng nom, bắt chợt sút mạnh, An đại nương ‘Khặc’ một tiếng, răng bập trúng lưỡi, máu chảy đầm đề.

Kể thì thùng thẳng buông câu: “Chúc mừng đại nương, nợ lẫn lải của cái tát, đại nương đã trả xong rồi.”

Đoạn dòi mắt, lướt gấu lụa xanh qua đầu đám người nằm liệt dưới chân, bỏ lại sau lưng tiếng rên xiết chửi bới thấu trời.

Thang leo càng cao, cách đất càng xa, từ thù trước kia giờ chỉ như con sâu cái kiến, sau này thẳng cao bay xa tới đỉnh danh vọng, kiến sâu sẽ thành cát bụi dĩ vãng, một chút vết tích cũng chẳng lưu lại trong thế giới mới của cô. . .

Qua hành lang, ra khỏi nhà ngang phía Tây là đến chái nhà trong ngõ Tây Bắc tiêu điều, nơi cô đã sống suốt mười một năm.

Còn độ mười bước cách cổng, cô bỗng dừng chân, không đi tiếp nữa.

Quê già mọc bên góc Tây, cành xanh rì rào đu đưa đón chờ một mùa hoa nở. Tri Vi ngược trông bóng cây, ngẩn ngơ nhớ ngày thơ ấu, man mác khoảnh sân quế rắc hoa vàng, cô dẫn Phượng Hạo, nhặt đầy một rổ mang về, tối đến liền có món hoa quế xào trứng thơm lừng bùng ra.

Trái với tiêu đề vô tâm, chi biết vui đâu dứt từng miếng to bỏ miệng, cô khéo léo xúc một muỗng đầy để vào bát mẹ, hoa quế như trần châu vàng rải đều bát com sứt mè. Mẹ liền vun gợn, xúc sang bát cô. Rồi suốt bữa đó, ánh đèn tù mù như càng thêm rạng trước ý cười hạnh phúc chứa chan bát com hai người.

Chớp mắt vật đổi sao dời

Tình mẹ chan chứa, đâu nơi chôn vùi?

Chùng như có thứ long lanh dăng trong mắt cô.

Nén giọng nghẹn ngào, cô quay ra báo Nam Y vẫn đang đứng bên: “Dẫn người vào xem nơi tôi đã sống nhé?”

Gật đầu, Cố Nam Y liền bước luôn vào trong.

Tri Vi đực mặt – Tuy về phủ là tới thẳng đây, nhưng chân bước, lòng ghim, còn đang do dự giữa gặp và không. Thiếu gia thì hay rồi, mới mời một tiếng đã tiến vào luôn!

Nam Y thì nghĩ đơn giản thế này – Nhà của Tri Vi, đứng lì ngoài ngõ không vào làm chi?

Mới đi vài bước, một vật trắng xóa đã liệng thẳng ra ‘đón tiếp’ hai người qua cánh cổng khép hờ.

Tri Vi chưa kịp nhìn rõ, Cố Nam Y đã vươn tay bắt trọn, là nửa bát com với một con rau vắt ngang qua miệng.

“Ngày nào cũng rau rau rau, chúng nó muốn nuôi thò chắc?! Mẹ~~~ Kêu bọn nhà bếp mang thịt tới đi~~~”

Là tiếng của Phượng Hạo.

“Dừng nhận nữa con!” Giọng của Phượng phu nhân vẫn mãi cung chiêu như thế: “Hôm nay khách quý tới phủ, món ngon hẳn sẽ còn dư, cố nhịn chút rồi mẹ lấy cho. Nha?”

Nghệ mề đồ dành bài tai, Phượng Hạo liền thôi cản nản, song được một lát lại có tiếng đập bàn rầm rập, về như câu bắn chuyện gì đó: “Mẹ, lần trước kêu mẹ mượn tiền, có mượn được không vậy?”

Lặng thinh một lúc, Phượng phu nhân mới nhỏ nhẹ khuyên can: “Hạo nhi, hay là mình thôi xin vào Thanh Minh nhé...?”

“Không được!” Chén đưa rơi loảng xoảng, Phượng Hạo gắt gỏng: “Bọn nó đi được! Con cũng đi được!”

“Bọn nó? Bọn nó là bọn nào?” Phát bực vì con, Phượng phu nhân xiết giọng: “Mẹ vẫn chưa hỏi con, lần trước gặp đám công tử gì đó về, con lấm lét trốn trong nhà suốt mấy ngày liền, sau đó bên ngoài có tin Ngô tiểu công gia nhà trấn quốc công bị thương — Rốt cuộc là sao vậy hở?”

Chột dạ, Phượng Hạo xẵng lên lấp lếm: “Làm sao con biết được!”

Yên một hồi, cuối cùng Phượng phu nhân thở dài hỏi khẽ: “Con... có gặp tỷ con không?”

“Không.” Đáp lại cộc lốc rồi cậu ta dỉnh đến vò vình hòng đánh trống lảng: “Mẹ~ Cho con bạc đi~”

Phượng phu nhân cũng dứt khoát: “Không!” một tiếng.

Phượng Hạo đứng đung đũng lên, Rầm, tung chân đạp đổ chiếc bàn.

Tri Vi bèn cười.

Vẫn vẻ thủy mì, nhu hòa thường thấy, nhưng ai lơ nhìn rồi đều bất giác run rẩy.

Lấy bát trong tay Nam Y, nhẹ nhàng đẩy cửa tiến đến chỗ Phượng Hạo còn đang tròn mắt thất kinh, cô cười rõ hiển rồi bảo: “Há miệng ra.”

Chưa kịp định thần, Nam Y đã lướt tới, vung dấm thui thẳng một cú vào bụng cậu ta.

Đám này không dùng nội lực nhưng cũng đủ để cậu ta há miệng kêu ‘A’ giãy giời, vừa hay hứng trọn nửa bát com rau mới quăng khi nãy.

Ruột gan cơ hồ nát bấy, đang đau muốn xui thì nửa bát com đã tọng thẳng vô miệng, Phượng Hạo tròn trắng mắt, cổ họng ư ư như gần tắc thở.

Phượng phu nhân hốt hoảng nhào đến, vuốt lấy vuốt để lưng con cho com xuôi xuống. Phượng Hạo nghẹn gần nước mắt, nuốt bát com mà mặt đỏ gay gắt, cổ nổi gân guốc, trông đến khó.

Xử xong bát com, Tri Vi mới đe: “Trâu bò cận bã, ăn com ăn rau đã là quá hấu. Còn dám quăng bát đập bàn thì chi có một kết cục này thôi.”

Phượng Hạo kinh hãi ôm bụng trồn sau lưng mẹ, đoạn thò đầu ra mách tội: “Mẹ! Mẹ xem đi! Tiễn nhân này vừa về đã lòi con ra hành, còn mang theo một tên trời đánh xộc thẳng vào nhà nữa chứ!”

“Con im đi!” Chẳng buồn đồ đánh, Phượng phu nhân nạt cậu con trai một câu rồi đầu đầu trông về phía Tri Vi. Từ lúc cô vào đến giờ, tâm tư như sóng cuộn trào, hết xô lại dạt, mãi bà mới cất tiếng: “Tri Vi...con...”

Nghẹn ngào chẳng thốt thành câu.

Tri Vi gương cười đáp lại, đoạn quay mặt đi, tránh ánh nhìn của mẹ, chăm chăm nom chiếc bàn lùn chông cho dưới đất. Trăm mối cảm xúc bấn loạn khiến bao lời muốn nói đều nghẹn thất nơi cổ họng, ngay cả một tiếng ‘mẹ’ cũng không dám thốt lên.

Lâu sau, cô hít một hơi, vẫn tránh mắt mẹ, chỉ nói: “Con về là muốn bàn một chuyện.”

Như chẳng để ý tới thái độ lạnh nhạt của con gái, Phượng phu nhân ngắm con một lúc rồi đáp: “Ừ.”

“Con vẫn chưa nói là chuyện gì.” Cái bàn có vẻ rất hút mắt thì phải, Tri Vi cứ dán vào nó mãi không chịu rời: “Đừng có ư nhanh như vậy.”

“Hề là chủ kiến của con thì mẹ yên tâm.” Bà cười hiền: “À, chắc khát lắm hả? Để mẹ rót nước cho nhé?” Dứt lời liền cầm chiếc cốc mè chạy vội ra góc nhà múc nước cọ rửa.

“Không cần đâu, con đi ngay giờ.” Tri Vi kiểm cố khước từ, không muốn để mẹ tất tá ngược xuôi mãi nữa: “Con muốn mang Phượng Hạo tới Thủ Nam Sơn tại Hà Nội Đạo để theo học.”

(Đạo là đơn vị hành chính dưới tỉnh trong thời nhà Thanh. Trong truyện đã có các Đạo như: Giang Hoài Đạo, Sơn Nam Đạo.)

Tay đang múc nước bên khệng giữa chừng.

Như đĩa phải vôi, Phượng Hạo hét lên gầy này: “Thủ Nam Sơn??? Muốn tới rồi khỏi Để Kinh? Muốn nhét tôi vào cái lò luyện ngục ấy để học???” Hoảng quá nên cậu ta quên luôn cả cái bụng đau.

Hà Nội Đạo là vùng biên thủy nghèo nàn lạc hậu nằm phía Tây Bắc Thiên Thịnh, nơi xây học viện Thủ Nam khét tiếng trên đỉnh Thủ Nam Sơn. Trái với kiểu tự do, phóng khoáng của Thanh Minh, Thủ Nam viện lại nổi tiếng về tính quân giáo nghiêm ngặt, kỷ luật khắt khe. Công tử thế gia hề hư hỏng mất nét đều bị tổng hết vào đó cải tạo, trui rèn. Khi đi hô báo cáo chôn, khi về khép nép, vuốt nanh chẳng còn. Nền cư nhắc đến nó là đám ăn chơi phè phỡn lại sợ xanh mặt. Tất nhiên, Phượng Hạo cũng không ngoại lệ.

(Một vị thiếu gia trong Thu phủ cũng đi gác đến Thủ Nam viện học, nên ở chương 4 Phượng Hạo mới nháy dưng lên như thế.)

“Vội đưa ăn bằm hỗn hào, muốn nên người thì phải vào đó khổ rèn, còn Thanh Minh gì thì đứng có to tướng nữa.” Chốt một câu chắc nịch cho cậu ta, Tri Vi bèn nói với mẹ: “Sẽ có người đến rước nó đi, còn học phí ba năm con sẽ lo cả.”

“Cút!” Phượng Hạo long lên sòng sọc: “Mì là cái thứ gì mà bắt ta phải làm theo ý mí?! Ta nói vào Thanh Minh là sẽ vào Thanh Minh! Thủ Nam Sơn, Hà Nội Đạo là thứ quái gì?! Chết ta cũng ở đây! Không đi là không đi!”

Đang đưa lưng với hai tý muối, nghe thấy tiếng ‘chết’, Phượng phu nhân giật mình kinh hãi, suýt tuột gáo nước trong tay.

“Tri Vi ta nói không thể chính là không thể.” Đầu hay động thái của mẹ, Tri Vi cười gằn, dập nốt chút hi vọng nhỏ nhoi của Phượng Hạo: “Đừng nghĩ mí muốn là được.”

Chòn chọn trước về kinh bạc lẫn hăm dọa của Tri Vi lại nom nom gã Ngọc Điều hộ pháp kẻ bên cô, Phượng Hạo thật lù, sợ không dám quát, bèn quay qua, ôm ghịt lấy mẹ: “Mẹ~ Mẹ không muốn con đi Thủ Nam viện có phải không? Mẹ thương con lắm, có phải không? Phải không? Mẹ~”

Lưng Phượng phu nhân như oằn xuống, đã cố ghìm lòng nhưng tay cầm gáo vẫn lập cập run rẩy.

Tri Vi đứng sau, rớm đau khi nhìn dáng mẹ.

Phải mất rất lâu, bà mới buông gáo, vịn vào ang nước, từ từ đứng lên. Chầm chậm rướn người từng chút, tựa hồ muốn mượn khoảng thời gian đó để hạ quyết tâm. Khi nỗi đau đã thôi giằng xé, bà đứng thẳng lưng, quay người lại.

Đón ánh mắt van lơn của đứa con trai, bà cười hiền, lấy tay vén lọn tóc mai lòa xòa trước trán cho con.

Tri Vi gạt lùi, mát lạnh như sương.

“Hạo nhè...” Dịu dàng dặt lọn tóc qua mang tai rồi bà triu mền bảo con: “Phải rồi, vì thương con nên mẹ sợ con khổ...”

Phượng Hạo cười toe, chột chững lại, mẹ như nhìn ai đó thông qua mình chứ chẳng phải mình! Lòng dọm bất an, song rất mau, nụ cười yêu chiều thường ngày đã nở bên môi mẹ. Thở phào nhẹ nhõm, cậu ta ngoái đầu, vênh vào nhìn Tri Vi.

Chân lui dưng vào thành cửa, Tri Vi đau đầu nom đôi mẩu từ tình thâm kia, đoạn cười lạnh: “Đúng là mẩu từ từ hiểu, trên thuận dưới hòa.” Nhếch môi: “Chỉ tại ‘người ngoài’ tôi đây đã quá đa sự.”

Tay thu, mặt cúi, Phượng phu nhân nín thinh không nói một lời.

“Nếu vậy, kể từ rày xin hai vị cứ tự chăm sóc cho nhau. Còn ‘người ngoài’ tôi đây không dám chen chân vào nữa.” Buông lời tuyệt tình, Tri Vi trở gót, toan bỏ đi thì...

“Tiễn nhân!” Phượng Hạo rời vòng tay mẹ, trắng tráo chỉ thẳng vào bóng lưng cô độc của cô rồi xát thêm muối: “Nhớ cái cho xa vào! Chuyện của Phượng gia chúng ta, không khiến đứa vô can như mí chạy đến nhiễu sự!”

Bước thẳng một mạch ra sân, Tri Vi không hề ngoái đầu, càng đi, chân càng như chạy.

Cố Nam Y không theo sát gót cô như mọi bận mà đột ngột ngoái đầu.

Chàng trai cả đôi chỉ thích giám mình trong một thước ba thốn, cả đôi chỉ vô cảm với mọi thứ trên thế gian lần đầu lừ mắt nhìn Phượng Hạo.

Rõ ràng cách lóp mạng che, Phượng Hạo lại như trông thấy đôi mắt âm hàn, rét như băng, lạnh như sương của Cố thiếu gia.

Rùng mình kinh hãi, vẫn chưa kịp rùng hết mình thì mặt mày đã xây xẩm, vòm trời xanh trong đã ở ngay trước mắt.

Sau cơn bàng hoàng, Phượng Hạo mới phát giác ra, mình đã bị thiếu gia quăng thẳng ra ngõ...

AAAAAAAAA hét lên chói tai, tay chân vung loạn xạ, cuối thì Phịch một tiếng, người tiếp đất, mình mấy chân tay cơ hồ nát vụn.

Liên cổ tiếng chân hốt hoảng chạy dồn tới, có người luống cuống đỡ cậu ta dậy. Rền rầm mãi Phượng Hạo mới mở mắt, té ra người đỡ mình lại là đám hộ vệ Thu phủ.

Nhấn cái má bầm dập sau pha hạ cánh, Phượng Hạo gãi bộ kinh hãi la lên: “Có thích khách! Thích khách!”

Hộ vệ đưa mắt nhìn nhau, một kẻ bèn hỏi: “Thích khách chạy đâu rồi ạ?”

“Lối đó! Nó định giết phu nhân đây!” Phương Hạo nanh ác chỉ về hướng Tri Vi vừa rời đi.

“Bảo vệ phu nhân!” Tái mặt, tên chỉ huy vội kéo quân đồ dồn về hướng chỉ, bỏ lại Phương Hạo lẫn nửa Bạch một tiếng, đập lưng xuống đất...

Lúc này, Tri Vi đã tới hành lang, cô lấy mặt nạ đeo lên rồi nhắm thẳng Tư Ba định đi đi.

Do chân chạy như bay nên xuyên ngõ vào sân, nha hoàn chỉ thấy một bóng người lướt qua như gió, chưa kịp nhìn rõ mặt.

Còn với Tri Vi bây giờ, gió hề tát qua như băng lạnh thấu tâm can, như lửa thiêu đốt ngũ tạng, muốn đem cô hóa thành tro, đông thành băng.

Thành tro, thành băng, thành thứ vô cảm rồi thì sẽ không vì tình thân mà bi lụy, không phải vì họ mà ngậm đắng nuốt cay, mong ngày đoàn tụ mừng mừng tủi tủi sau bao tháng chia rẽ phân ly.

Hà tất khổ? Hà tất phải khổ?

Ôm theo tang thương, chạy ngược vầng dương, như muốn để nắng để gió cuốn đi tất cả bi phiền khổ đau giày xéo tâm tư...

Một bàn tay bỗng với theo, giữ lấy vai cô.

Tri Vi khựng người, chân dừng tại chỗ, chậm ngóai đầu lại, phát hiện ra đó là Cổ thiếu gia chưa từng một lần chủ động quan tâm tới ai. Qua lớp mạng che, hần lững lờ nhìn cô.

Cạnh dãy hành lang dằng dẵng thê lương, cây cối lá đã rụng đưa cành lá như muốn phác thêm u sầu cho bầu không gian, duy có đôi mắt giấu sau lớp mạng che pháp phù là lay lẩy, thuần khiết tựa thủy tinh.

Hành lang hẹp dài, nữ ngược nhìn nam.

Bốn bề yên ắng, lan can sơn son thiếp vàng miên man trải sắc lửa đỏ sâu tận tâm can.

Tri Vi đột nhiên kéo tay Nam Y, tạo đà xoay người rồi cúi đầu, khẽ tựa vào vai hắn.

“Cho tôi mượn vai tựa chút được không?”

Nam Y liền hóa ngọc điều, đứng yên bất động giữa hè lặng gió

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Ngán lệ

Thế giới của hắn, một thước ba thốn

Người trước kẻ sau, một bước cự ly

Hai mươi hai năm, cô độc một mình trong thế giới một thước ba thốn không người xâm phạm, kỷ thực luôn chẳng để ai mạo phạm đến gần.

Thế nhưng hôm nay, như băng tan đất rạch, người đó không chút kiêng dè tựa kề vai hắn, hơi thở man mát pháp phù mạng che, se sẽ nhu mềm.

Nam Y thoáng chút ngo ngác, thoáng chút ngủ ngơ, cau mày, chưa rõ phải sao.

Làn hơi nóng ấm nhột nhột cận kề bên tai, đáng lẽ phải ghét, ghét như ghét vãi thô, ánh sáng cùng cái cọ...mọi thứ ấm thanh vẫn cọt kẹt tựa một kêu, mọi thứ ánh sáng đều nhưc mất tựa chớp lóa, mọi thứ vãi thô đều chà xát tựa giấy nhám, ngay cả những khuôn mặt ấy, cũng thường rạn nứt kinh hoàng.

Mà nay, làn hơi thổi thẳng bên tai ấy lại khiến hắn thảng thốt chẳng nói lên lời.

Hắn không rõ phải hình dung thứ cảm giác này ra sao, chợt nhớ rất lâu về trước, cũng có người nhẹ xoa đầu hắn, Nam Y của ta, cha mẹ chẳng cầu chi xa, chỉ mong con hiếu thế nào là cảm giác hạnh phúc.

Cảm giác...hạnh phúc....hai từ ấy hẳn đâu có hiểu...

Nghiêng đầu, thoáng nom khuôn mặt đang kề vai hắn, cô gái đó đang nhắm nghiền mắt, hàng mi dài khe khẽ run rẩy tựa cánh bướm đen điều linh trong gió. Thước được thom nồng ropy tỏa hành lang gấp khúc, chẳng sánh sao nổi thanh hương dụ mắt nơi cô.

Cánh tay khẽ nịu vai hắn, mình dè tựa nhành non, bàn tay nhỏ nhắn thuần thả, tựa trần châu tron lẳng nơi đầu ngón.

Nam Y khẽ ngẩng đầu, đón gió hề mon man nơi gò má.

Cảm giác....hóa ra là như này...

Tri Vi nào hay khác ấy Ngọc Điều muốn đòi lĩnh cảm lại thấu hiểu được nỗi niềm chua xót chực trào trong cô.

Ghé cằm dựa vai ý lại đôi chút, đoạn dợm cười cô ngẩng đầu lên, phảng phất như chẳng có gì, bảo: “Đi thôi.”

Nom cô thoăn thoát rào bước, Nam Y cúi đầu nhìn vào bờ vai còn vương chút nhột khi này.

Thoang thoảng mùi hương nhàn nhạt, hần chậm chậm hít vào, rồi thấy gò má ươn ướt.

Đoạn lấy tay sờ, đưa đầu ngón ra soi dưới ánh nắng, lờ mờ ngấn nước...

Hoang mang ngó kĩ một hồi, sức nhớ, bên sờ vào bà vai nơi Tri Vi tựa cằm khi ấy.

Nơi áo còn chút âm ẩm.

Hành lang hẹp dài, le lói chút nắng hề qua, kẻ đứng nơi ấy tay cứ sờ bà vai, ù lì, nghiền ngẫm.

Thu phu nhân đã sai người chờ ở đại sảnh Ly Hoa Cư từ lâu, Ngụy đại nhân chỉ cứ lần lần chưa tới, cũng chẳng tiện đích thân nghênh đón, còn đương cất nhắc thiệt hơn thì thấy dưới nắng chói chang một bóng áo xanh đang điem nhiên đi tới.

Nô ti ra ngoài nghe ngóng liền hấp tấp chạy vào bẩm báo, Thu phu nhân vội mang theo một toán nha hoàn ra đón, đang nghi vấn tại sao quân sự Thu phủ không theo tháp tùng thì Tri Vi đã cười chào: “Tham kiến Thu phu nhân.”

“Gọi ta bà mẫu được rồi.” Thu phu nhân cười rở ôn tồn, trước khi chính chiến, lèo gĩa cô dẫn phải thiết đãi người ta, vị niên thiếu đại nhân này được lòng thiên tử cùng với cận thần, đã không thể đắc tội, lại phải siểm nịnh khôn ngoan.

Nom thiếu niên anh tuấn đứng giữa sảnh đường, khí chất thanh tao, hào hoa nhã nhặn, quả thực khiến người vừa gặp đã tấm tắc khen, Thu phu nhân ân cần mời mọc, đoạn thăm quỏ trách bà đưa con nhà mình, cảm có đưa nào được cái phong tư của người ta.

Chủ khách hàn huyên đôi câu ý Thu phu nhân ấy là tiếp Ngụy Tri đại nhân ngay tại nội viện để biểu thị sự mến khách của Thu phủ, nếu Ngụy đại nhân đã xưng Thu Thượng Kỳ làm thế thúc, bản thân lấy nghĩa trưởng bối khoản đãi hậu bối âu cũng là lẽ thuận tình. Tần gấu dăm câu, trà liền bùng tới, trộm nghĩ đợt sau ba đứa nhà mình phải tiếp đón văn thần niên thiếu này mới đúng, thế là bà ta liền bùng trà qua.

Trà mời tới nơi, Tri Vi không đụng, chỉ thông thả uống tách trà để ngay cạnh, còn cười nói với Nam Y ngồi bên: “Trà Hương Sơn của Thu phủ quả thiệt rất ngon, người cũng nếm xem.”

Cổ Nam Y bỏ cánh tay vẫn giữ trên vai xuống, miên miết đầu ngón, xác định hết ướt, mới đẩy tách trà Tri Vi bùng qua, nói: “Bản.”

Tri Vi cười khê, Thu phủ trên dưới mặt mày tái mét.

Mặt Thu phu nhân quí thật khó coi___Ngụy Tri này có phải xuất thân bản nông, không hiểu lễ nghi quy củ? Còn tên tùy tùng kẻ bên, tùy tùng sao có thể ngồi cạnh chủ nhân, lại còn buông lời phi báng quan gia?

“Phu nhân.” Tri Vi uống cạn tách trà rồi mới từ tốn: “Tiểu đệet có chút lời muốn nói với phu nhân...”

Đoạn dừng giữa câu, đánh mắt nhìn xung quanh.

Thu phu nhân ngăn người, cô bèn nói tiếp : “ Bữa trước tiểu đệ đệ có tới đại doanh Hồ Uy một chuyến...”

Bà đưa con nhà Thu gia mới được đặc cách làm tham quân lục sự tại Hồ Uy, Thu phu nhân nghe đoạn, mặt mày nghiêm nghị, bèn phát tay, nha hoàn xung quanh biết ý vội lẳng lẳng lui xuống.

“Phu nhân thật biết khiến người...”. Tri Vi nhàn nhạt cảm thán buồn câu, đoạn đứng dậy : “Quy củ Thu gia, so với trước, có nghiêm hơn rồi.”

Vốn định tự khiêm, song nghe kĩ, Thu phu nhân cứ cảm thấy lời này có chút bất thường.

“So với trước...” Bà ta nghĩ hoặc nhìn Tri Vi, tại sao vị Ngự đại nhân này, lời nói nghe ra có vẻ vô cùng thân thuộc với Thu gia được nhỉ ?

Tri Vi mỉm cười.

“Hạo nhi còn nhỏ, Vi nhi hãy chưa hiểu chuyện.” Đoạn ngậm cười nhìn Thu phu nhân biến sắc : “Để người cứ mãi nhọc tâm đến rồi.”

“Mi...Mi...” Thu phu nhân kinh hãi thụt lùi, tay vịn vào ghế, đỡ vội lấy mình đang khiếp vía muốn xỉu.

“Tiểu đệ đệ là Ngụy Tri.” Tri Vi đỡ hờ một tay, biểu cảm lạnh lùng pha chút ưu thương “Bây giờ là, sau này là, trên triều là, mà trong Thu phủ cũng là.”

Rồi đưa một bức thư qua : “Đây là thư thể thóc có gửi cho phu nhân.”

Thu phu nhân xem xong, xanh mặt phần uất vo viên lá thư, đoạn thấy không ổn, liền vội gỡ ra miết lại.

Tri Vi chỉ lạnh mặt ngồi bên quan sát.

Dựa vào thân phận hiện giờ, muốn lấy được chữ của Thu Thượng Kỳ là việc quá dễ, sau đem cho đám môn khách đa tài đa nghệ của nhà Yến gia hí hoáy vài hôm, phong thư do chính tay Thu đại nhân chấp bút cứ thế mà thành.

Lời trong thư úp mở, cần đi dặn lại rằng là Ngụy đại nhân năng lực hơn người, nay Thu gia tạm khuyết chủ nhân, phu nhân ở lại phải một lòng thành kính tuân theo mọi sự bài bố sắp đặt của người ta.

Qua thư, Thu phu nhân đoán, chắc Thu Thượng Kỳ đã ngộ ra thân phận thật sự của Tri Vi, do đó lệnh mình không được trái ý, lại nhớ quá thực lúc trước xuất chinh, lão gia có dặn năm lần bảy lượt phải gìn giữ mối giao hảo với Ngụy đại nhân, nhất thời ngôn ngang trảm mối, lòng bàn khoăn bận tính đủ điều.

“Phu nhân” Tri Vi nhạt giọng : “Tiểu đệ đệ với Thu đại nhân thật tâm giao hảo, phu nhân chớ nên lo ngại tiểu đệ đệ còn ôm hận thù gì với Thu gia. Nay Thu đại nhân xuất binh chinh chiến, mọi việc trong nhà phải do tiểu đệ đệ cùng với phu nhân thuận trên hòa dưới chung tay gánh vác mới mong ổn thỏa.”

Thu phu nhân nghĩ ngợi nhìn cô, hiểu rõ lời trên là thật, dựa vào thân phận hiện giờ, thêm cả lão gia không ở ngay cạnh, nếu có thật sự muốn giờ trò, Thu phủ lại chẳng bị vắn vò nát báy? Nay cô đến thăm một chuyến, đã tiết lộ thân phận, lại tỏ rõ thành ý, nếu bản thân không biết tốt xấu, muốn luận tội truy xét tới cùng, đến lúc đó ai là người đứng ra chống lưng? Ngay cả bên ngoại có chịu lộ diện, liệu có thể xoay sở ôm hết Thu gia?

Tuy trực giác bất an nhưng lại chẳng nghĩ được cách hay, lão gia không có nhà, bà ta mất hẳn chỗ dựa, con bé Phượng Tri Vi bị đánh đuổi khỏi nhà nay lại về với thân thể chán kinh, nghe chẳng khác nào ngửi lòi oanh đình, có mình mẫn cách mấy, lý trí cũng theo thế mà bay.

“Mi...muốn gì?” Lâu sau bà ta mới hồ hồ lên tiếng.

“Phu nhân phân biệt khách khí quá rồi.” Tri Vi cười : “Tiểu đệ đệ vốn là cháu ngoại của phu nhân, của tiểu đệ đệ cũng là của phu nhân, của phu nhân cũng có phần của tiểu đệ đệ, còn phân biệt rạch ròi ra thế làm chi?”

Há hốc miệng, mặt mày bà ta trắng bệch, Tri Vi thần thiện rót lời : “Thân phận của thể đệ đệ, phu nhân tất sẽ giữ kín, còn bé Phượng Tri Vi Thu phủ, thì sắp trở về. Từ giờ Phượng Tri Vi chính là cháu gái phu nhân đón về từ họ ngoại tại Giang Hoài, và Ngụy đại nhân, vẫn là con cháu của một vị bằng hữu đã kết giao năm xưa...phu nhân hiểu chứ?”

Thu phu nhân lặng người đứng nghe, hề oi bức là vậy, sống lưng lại cứ lạnh toát mồ hôi, trán trán nhìn ánh mắt bức người trên khuôn mặt đầy ý cười của Tri Vi, bà ta chỉ cảm thấy hàn khí toát lên ớn lạnh.

Trước giờ bà ta chưa từng coi nhẹ đứa cháu ngoại này, nhưng nay quả thật đã coi nhẹ nó quá nhiều!

“Phu nhân với tiểu đệ đệ, hai ta thoải mái thì mọi người cũng được thom lây, từ giờ, đối đãi với Phượng tiểu thư sắp hồi phủ thế nào, thiết nghĩ tiểu đệ đệ cũng khỏi phải dầy công nhắc nhở phu nhân.” Tri Vi nhàn nhã vắn vế tay áo: “Đương nhiên, có qua có lại, Thu phủ cũng ba vị công tử, tiểu đệ đệ sẽ tận tình coi sóc.”

Thu phu nhân đỡ dẫn ngồi xuống, mãi mới nói được thành câu: “Tri Vi, ngày trước...”

“Ngụy đại nhân, xin hãy gọi như vậy.” Mặt Tri Vi đành lại.

Thu phu nhân lại có trấn tĩnh, toan cất tiếng thì từ xa bỗng truyền tới tiếng hò hét ầm ĩ

“Bắt lấy thích khách! Có thích khách muốn ám hại phu nhân!”

Thêm cả An đại nương đang gào cha thóc mẹ, lu loa ầm ỹ: “Phu nhân phu nhân! Lão nô bị tiện nhân nhà họ Phượng suýt hại chết, phu nhân phải làm chủ cho lão nô, phu nhân phu nhân!!!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Chặn đường gheo gái

Thu phu nhân nom càng tái nhợt, Tri Vi ngo qua, đoạn tóm lấy Cổ thiếu gia đang toan xông đến đánh người. Cổ Nam Y rù rụt, bất động đứng ngấm ngón tay xinh xẻo đang nắm lấy cổ tay mình.

“Không làm phiền phu nhân nữa, tiểu đệ đệ xin cáo từ.” Tri Vi đứng dậy: “Ngày mai Tri Vi sẽ đợi ngựa xe Thu phủ đến đón tại cổng thành, mong phu nhân chớ quên.”

Thu phu nhân máy móc gật đầu, Tri Vi thấy lúc này bà ta đã rồi trí lăm rồi bèn nhắc nhở: “Phu nhân không tính giữ khách nán lại à?”

Lão đạo đứng dậy, đoạn theo Tri Vi được vài bước, bà ta mới cất giọng khản đặc lên: “Nhà có bảy sẵn mâm rượu, Ngụy đại nhân nán lại thêm chút rồi về.”

“Thiện ý của phu nhân, tiểu đệ đệ xin lĩnh.” Tri Vi đượm vẻ tiếc nuối: “Song công vụ còn đương đang dở, để khi khác tiểu đệ đệ ghé qua cung thỉnh thỉnh tình.”

Bộ tịch khách sáo xong, Tri Vi xoay người thuận thế né được toán hộ vệ đang hùng hổ xông vào bắt thích khách, liếc mắt thấy Yến Hoài Thạch cùng Thuần Vu Mạnh cũng đến góp vui, Thuần Vu Mạnh ung dung khoanh tay, giọng sang sảng cất: “Thị vệ của Thu tướng quân cũng khí thế thật. Hồ bất thích khách từ Đông sang Tây vẫn chưa bắt nổi được một sợi tóc.”

Cùng là danh môn võ tướng, song Thu gia và Thuần Vu gia lại đứng ngược phe, quan hệ lúc thường đã chẳng mấy thuận, nay Thuần Vu Mạnh vin được cái cớ, kháy khĩa mấy câu cũng thấy hả hê.

Thu phu nhân không quen hai người họ, nghe quân sự tiếp đón xong, lòng càng thêm thắc thòm _Phượng Tri Vi năng lực đã lớn nhường này? Đã kết giao được cả Thuần Vu gia với Yến gia?

Đang đứng trước bậc, lo quá hóa giật, bà ta liền quay ra quờ mắng tên chỉ huy: “Đương yên đương lành, thích khách ở đâu?? Hồ hét la lối để quan khách đến xem chề cười, còn ra thể thống gì nữa??”

“Phu nhân!” An đại nương vội xấp vội ngựa nhào tới: “Lão nô vừa nãy bị con bé Phượng Tri Vi nó đánh, người xem này...”

Chẳng đoái hoài đến khuôn mặt sưng húp của mụ An đại nương, bà ta chỉ mắng: “Giả quá lắm lũ rồi! Đây là đầu mà người lại dám xông tới lu loa ầm ỹ, để người ta nói Thu gia không có kỷ cương phép tắc gì? Người đầu, lời ra, và miệng!”

Không đợi người tới áp giải mụ An đại nương còn chưa kịp hoàn hồn kia xuống, bà ta liền quay vào đe nẹt tới tở trong nhà: “Vi nhi từ Thịnh gia Giang Hoài quay về Đế Kinh, giờ đương ngoài thành, hẵng chưa hồi phủ, sao đã đánh người được? Mai bảo lão Lưu chuẩn bị xe ngựa mang theo mấy a hoàn tới đón tiểu thư về.”

Đám quan sự cùng lũ lâu nhâu vừa chạy tới liền sững sờ, Phượng nha đầu biệt vô tâm tích từ lúc bị đuổi khỏi phủ đến giờ, cô thấy phu nhân hỏi han lần nào đầu, ai cũng coi con bé đó đã chết rồi, chết thì là hết, như rạ bị nhổ chả ai đoái hoài, sao giờ lại nói là ở Thịnh gia Giang Hoài, lại còn bảo ra đón về phủ?

“Phu nhân!” An đại nương vùng thoát nhào lên trước: “Người nghe lão nói, thật sự là con nha đầu họ Phượng đó...”

“Giải ra ngoài!” Thu phu nhân lạnh giọng quát, đoạn phát tay áo, bước thẳng vào nhà.

Tri Vi cười khẩy bước qua mụ An đại nương nước mắt nước mũi tèm lem khóc lên ngất xuống, vạt áo lướt đất nhẹ nhàng tung bay trong gió.

Hôm sau, điểm miao xong, không còn công vụ, Tri Vi liền quay về dáng vẻ của Phương Tri Vi, đội người tới đón ở cổng ngoài thành.

Vừa yên vị, liền thấy một toán man di thúc ngựa rầm rập phi tới, dân chúng đang xếp hàng đội vội xáo xác tăn ra nhường đường, song vẫn hít phải một đồng bụi.

Thị vệ coi thành cau mày lăm bầm: “Hô Trắc Thập Nhị Bộ, ngày càng vô phép!”

Tri Vi cũng nhủ mấy hôm đám man di kia phóng ngựa phi tới, bộ tộc lớn nhất thảo nguyên Đa Luân chính là Hô Trắc Thập Nhị Bộ, chung nguồn huyết mạch với nước Đại Việt, tiền tổ vì tranh vị thất bại nên rút về thảo nguyên ở ẩn, chiếm cứ Tây Nam thảo nguyên Đa Luân, sau giao tranh liên miên với Đại Việt, rồi tự sát nhập vào bản đồ Thiên Thịnh, xưng thần tiến cống, tiến cống là gọi cho có thời, vì đa phần lãnh thổ Hô Trắc Thập Nhị Bộ đều ngัống giữa Đại Việt và Thiên Thịnh, là bức bình phong tự nhiên ngăn cản Đại Việt xâm lấn bờ cõi, thế nên mùa đông hàng năm Thiên Thịnh đều phải viện trợ lương lớn lương thực thực phẩm cho phía dân họ.

Nay Thiên Thịnh và Đại Việt chuẩn bị giao chiến, lập trường của Hô Trắc Thập Nhị Bộ tự nhiên biến thành quan trọng, nghe nói Hô Trắc Bộ đã xuất một vạn quân, còn cử Vương thế tử đích thân tới bãi kiến hoàng đế để biểu thị lòng tận trung giúp nước, do đó triều đình càng thêm dung túng, xem ra hậu dung túng chính là thời du còn du đó đã kể bên trên.

Chẳng muốn đa sự, dưới sự nghênh đón của quân sự Thu phủ, Tri Vi liền lên xe, xe vừa chạy, có người chọt tới gõ cửa lưu ly.

Dáng tay thì đúng là gõ, nhưng gõ một cái, lưu ly quý giá liền Choang, vụn vỡ tan tành.

Kê đứng ngoài thò vào cửa sổ cười nói: “Thấy bảo tiểu thư phú hộ Đế Kinh mỹ miều yếu điệu, khác hẳn với con gái thảo nguyên, khéo sao gấp một cô, để ta xem cái.”

Nghe rất tùy tiện, chính vì tùy tiện nên mới mọi rợ du côn, cơ hồ lời hắn nói là lệnh, cấm ai dám trái ý.

Sợ khiếp hồn, Trương quân sự Thu gia trước khi đi có được phu nhân dặn kỹ là phải nhất mực thành kính phục dịch tiểu thư, tuy bất mãn lắm nhưng cũng không dám trái lệnh, chẳng ngờ lại gặp ngay sự này trước công nghênh đón.

Quý tộc quan viên Thiên Thịnh đều rất phong lưu, nhưng con gái trong nhà lại bị quản rất chặt, cô nương chưa xuất giá đã bị chòng ghẹo ngay giữa phố, hôn sự sau này tất sẽ gặp xui.

Đoạn dẫn ngựa hộ vệ đương định ra ngán, chân mới bước liền “Ráp!” vô số kiện mã dân hàng chấn lổ, vô đập nhất tề, vun vút bay tám cây roi da đỏ bện tơ vàng như ác xà nện tới, thị vệ Thu phủ bị quất tới tác như đạn lạc.

Mũ rọp mây mịn, động tác mau gọn, hành vi nhất tề, chỉ thấy cái cảm lợ ra dưới hàng râu quăn tựa rẽ tre.

Còn tên cưỡi ngựa gỗ tay nát cửa chỉ đưa lưng lại, háo hức chờ xem “một cái” tiểu thư phú hộ Đế Kinh.

Cửa lưu ly vỡ, rèm trúc phất lên, nắng xanh lọt vào, Tri Vi liền quay mặt đi.

Thế nhưng dưới đôi mắt cú vọ, chỉ một thoáng ngoảnh mặt cũng đủ cho hắn nhìn rõ hình dung, sững người một lát, đoạn phả lên cười.

“Ôi thần linh ơi!” Gập bụng xuống cười rũ rượi, “Bảo sao con gái trung nguyên cứ gặp người là phải quay mặt tránh né, té ra là vì mặt mũi vàng khé!”

“Bệnh hả?” Vươn tay hứng thú nâng cằm Tri Vi lật qua lật lại xem, “Con gái trung nguyên ai cũng bị bệnh thể này à?”

Chọt tay cứng đờ.

Trong xe tối om, một tia sáng dài rọi xuống cổ tay hắn.

Dưới cổ tay ba phân là đoạn gân chỉ mạng, miếng thủy tinh sắc lèm không chút lưu tình kẻ ngay vị trí yếu hại.

“Con gái trung nguyên quả tình ai cũng bị bệnh.” Tri Vi nheo mắt, giọng cất ôn tồn: “Ngộ nhờ bị dọa phát hoảng, tay run, vạch khế, cổ tay giương cung quất ngựa của con trai thảo nguyên liền sẽ thành bệnh như con gái trung nguyên.”

Kê đứng ngoài có vẻ bị bất ngờ, từ góc ngồi của Tri Vi chỉ thấy sống mũi thẳng tắp cùng cái cằm chẻ đôi của hắn.

“Hóa ra con gái trung nguyên không những có bệnh lại còn rất hay đánh đả nữa.” Rồi thích chí phả lên cười, chẳng thêm né, hẳn búng nhẹ, tay thoáng lật, Tách, thủy tinh chẻ lăm đôi, một phần găm vào thịt, máu nhuộm đỏ lưng, một phần bắn văng đi, ép Tri Vi phải nheo mắt lại.

Tên này thà bị thương chứ quyết không chịu nhường.

“Nam Y!” Tri Vi khế hô một tiếng.

Nha hoàn áo xanh đang mũi nhắm nháp hồ đào trong túi liền vung một chưởng, vạt áo phất ra như gió cuốn mây trời, song uy lực lại bạo vũ kinh người, đánh nhanh rút khế. Chỉ thấy, tên kia bắn khỏi ngựa, cả người văng thẳng lên không, chới với một lúc thì đập thẳng lưng xuống sập quần áo ngoài cổng.

Quần chúng đứng xem đầu tiên là thấy tên còn đó kia cười nhạo tiểu thư Thu gia đang ngồi trong xe, rồi thấy hắn thò tay vào sờ, đang hồi hộp lo lắng oán thầm hộ con gái nhà người ta thì thấy tên kia văng như lốc cuốn, đập hết mình mảy.

Người xem vẫn chưa kịp hoàn hồn, cổ xe đen hào nhoáng đã lộc cộc chuyển bánh, vọng lại phía sau tiếng tán dương nhàn nhạt của cô gái.

“Hay cho chiêu khinh công vi diệu trời không có lối, đất đâu còn đường, đầu văng ra trước, chân ngược theo sau, tìm đau phát sốt, hoảng hốt khua tay, người bay dân ngó, nhận ỏ lao xao, rú gào kinh hãi, phải mới mới roi.”

Quần chúng đơ ngay tại trận, đoạn vất cổ nghĩ rồi cuộc môn khinh công bốn mươi chữ kia là loại công phu gì mà hay đến thế, thì cỗ xe ngựa đã hun hút mất dạng.

Trên gian hàng cũ, tên chấn đường ghẹo gái bị một chưởng đánh văng, đầu đội lốt hoa, tay xô khoác rách, tai gần nơ chân, được hộ vệ tón tác nhào tới lôi ra, mắt hểng đau đầu trông về hướng xe ngựa Thu phủ đang phi.

Dưới nắng, mặt mũi tuy bầm dập sau cú tạt ngang, song lại ánh lên tia quý tử trong đôi tuần mâu hổ phách say sưa tựa mỹ tửu.

“Ha! Con gái trung nguyên!”

Tri Vi chỉ coi vụ chặn xe ghẹo gái hôm nay như kịch vui, tâm trạng cô giờ rất tốt, không thích so đo tính toán với ai.

Đoạn chống cằm, hi há khoai trá ngấm nha hoàn áo xanh __Nhìn Cô thiếu gia nhà chúng ta kìa, già gái cũng đẹp lắm cơ, eo có eo, mặt có mặt...à, ngực có phẳng tí thôi.

Cô thiếu gia vẫn chăm chú ngồi ăn hồ đào __Tối qua Tri Vi mới tách được một đồng, vừa tách vừa tiện tay đưa quần áo cho hắn thay.

Tri Vi biết Cô thiếu gia, ngoài đề tâm đến những thứ quanh cô, việc khác sẽ chẳng mấy may đoái hoài, thế nên cũng chẳng nghĩ gì việc một trang nam tử lại đi vận quần áo nữ già gái. Trang phục nha hoàn, cô chỉ cần thiết kế sao cho tối giản, màu sắc trang nhã xanh biếc màu trời, chất liệu mỏng nhẹ mềm mại tựa nước như thiếu gia thường ngày vẫn mặc là được.

Mũ tròn nặng che nay đổi thành kim tuyến bị mặt, lúc thay, Tri Vi nhắm tịt mắt mũi, nếu không Cô thiếu gia sẽ đem hồ đào bóp kêu răng rắc, khiến người ta nghĩ ra đủ điều hoang mang.

Cô thiếu tử phẩm Ngự Tiền Đới Đào Hành Tầu nay giăng từng bậc, sa sút xuống thành nha hoàn của tiểu thư Phương gia.

Xe ngựa dừng tại nội đường, Thu phu nhân mang theo đám nha hoàn tới tới đích thân ra đón.

Phương phu nhân và Phương Hạo cũng ra cùng, hôm nay quần áo trên người cô khá khảm hơn bữa trước. Về mặt Phương phu nhân thì phức tạp khó đoán, còn Phương Hạo thì quạu quạu khó coi.

An đại nương không có trong đội ngũ nghênh tiếp, Tri Vi nheo mắt cười cười, xem ra Thu phu nhân quả là người biết thức thời.

“Tri Vi.” Qua một đêm, thần thái Thu phu nhân đã được chỉnh về mức tự nhiên vốn có, đoạn ăn cần bước qua: “Đầu năm để con gái khuấy tại nhà chờ công ở Giang Hoài, giờ mới cũng về. Ở nhà chờ công chơi có vui không? Họ hàng bên ngoại đều khỏe cả chứ? Phong cảnh Giang Hoài so với Đế Kinh có khác nhiều không?”

“Khien cừu nẫu lo lắng rồi.” Tri Vi nhoeen cười hành lễ: “Các vị trưởng bối cũng như họ hàng bên đó đều rất khỏe, còn nhờ con gửi lời thăm hỏi tới cừu mẫu.”

Hai người rỏm rả hân huyên bước vào sảnh đường, thần nhiên bỏ qua vụ Tri Vi sau khi bị đuổi thì đi hướng nào, về phần người khác có chịu tin hay không, Tri Vi cũng chẳng để tâm, ai muốn bôi bèo ra bọ chui đầu vào rọ thì cứ việc.

Ngồi vào trong phòng, Thu phu nhân bèn cười: “Ta đã sai người thu dọn lại Thái Hà cư, đợi lát thì con dọn qua luôn nhé.”

Liên rợn lên tiếng lao xao bản tán xung quanh, trên dưới Thu phu vốn đã vi chuyện Tri Vi đột ngột quay về hoang mang đến giờ hây còn lờ mờ chưa hiểu, tiếp theo lại báo Tri Vi dọn đến phòng của đại tiểu thư đã ở trước khi xuất giá, quả thật không làm sao để hết ngỡ ngàng.

Tri Vi dọm cười, vốn đã định sẵn nơi cư ngụ, Tuy Phương trai nơi vi Ngẩ cừu nẫu chết chìm dưới hồ năm xưa mới là nơi cô nhắm tới, Thái Hà cư liền ngay chính phòng, đối với một người mang hai thân phận cùng lúc như cô thì sẽ rất phiền.

Chưa kịp cự tuyệt thì đã nghe thấy tiếng hừ lạnh.

“Ngữ gi mà dòi ở phòng đại tỷ của con!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 46: Ngán lệ

P/S: Giải thích một chút, không biết truyện gốc bị chia nhầm thế nào mà từ chương 43 nhảy sang chương 46, nội dung không hề bị đứt đoạn, mình sợ đặt lại số chương sau này sẽ bị lộn nên cứ để tên chương là 46. Nhấn mạnh lại là nội dung vẫn liên kế với chương 43 ở nhà chị Lạc Vô Tinh nhé^^

Hai mươi hai năm sống trên đời, thế giới của hắn chỉ gói gọn trong phạm vi một thước ba thốn, cố định trong khoảng cách một bước chân, chưa từng để kẻ nào xôn xác xâm phạm mà toàn mạng, cũng không hề chủ động đến gần bất cứ ai.

Ấy vậy mà hôm nay người con gái ấy lại khẽ bước tới, má tựa vai kẻ, hơi thở mát lành len dưới khăn che, mềm mại chạm da.

Cổ Nam Y lồng đẫy mỡ mặt, chỉ biết cau mày đực mặt, ngấy ra như phồng.

Hơi thở ướt át bên tai nhẹ ra phải khiến hắn ghét lăm mới phải, ghét như ghét vải thô, tiếng ồn hay ánh sáng. Với hắn, vải thô là giấy nhám cọ da, tiếng ồn là âm thanh càn gậy, còn ánh sáng là tia chớp rạch lòa. Thậm chí ngay những gương mặt trước mắt đôi khi cũng biến dạng thành những hình thù méo mó đáng sợ.

Nhưng hơi thở an tĩnh và gần gũi ấy lại khiến hắn bình yên đến lạ.

Không biết phải diễn tả, tựa hồ như trong phút sao nhãng, hắn đột nhiên trở về nhiều năm trước, khi bàn tay ai đó khẽ vỗ lên tóc, âu yếm nói: Cả đời cha mẹ không có ước nguyện gì lớn, chỉ mong Nam Y của chúng ta có thể hiểu được cảm giác hạnh phúc là đủ rồi.

Cảm giác... Hạnh phúc... cả hai từ này với hắn đều quá đỗi xa lạ.

Hắn ngoẹo đầu nhìn nàng thiếu nữ với đôi mắt nhắm nghiền, rèm mi khẽ động nom hệt cánh bướm đen tuyền lượn lờ trong gió. Thước được đưa hương thơm nồng quanh mũi cũng không sánh bằng hơi thở thanh mát nhẹ thoảng của nàng.

Bàn tay nhỏ nhắn khẽ chạm lên vai, móng tay lỏng lảnh tựa nhánh cỏ đọng sương.

Hắn hơi ngẩng đầu, chợt thấy con gió mùa hạ đẹp xinh đến lạ.

... Hóa ra đây chính là cảm giác!

Tri Vĩ nay hay khác này, cỏi lòng ngàn năm phong hóa như viên kim cương không bao giờ suy suyển của chàng trai trước mặt đang gợn những lần sóng đầu tiên trong đời, rúng động như chớp rạch trời quang, băng tuyết âm âm rung chuyển.

Cô chỉ là bỗng thấy lòng rệu rã, lại vừa hay trước mắt thù lù một gã vạm vỡ năm kìn tiếng, thích hợp làm cột tựa cho một chốc xót xa.

Ấp má vào vai Cổ thiếu gia, đoạn nhanh chóng ngẩng lên, trên môi vẫn nguyên nụ cười tươi tắn như chẳng có gì xảy ra: “Đi thôi.”

Nhìn bóng cô thon dong cất bước, Cổ Nam Y ngoẹo đầu lên bờ vai còn lưu hơi ấm.

Bỗng thấy da mặt man mát, hắn chun mũi hít hà, rồi gợn tay sờ lên. Nặng hè phản chiếu vệt nước lỏng lảnh dưới đầu ngón tay.

Ngấy người một lát, hắn chợt hiểu nơi vai ấy là chỗ Tri Vĩ vừa áp mặt vào.

Khẽ chạm qua vẫn còn vương hơi ấm.

Trên hành lang thăm thẳm, nắng hè loang lổ hắt bóng chàng trai lững đứng, tay lưu luyến đặt mãi trên vai.

.....

Ti nữ Thu phu nhân sai ra chính đường ‘Ly Hoa Cư’ tiếp đón Ngụy đại nhân đã đứng đợi từ lâu mà tới một góc áo của vị đại nhân nọ cũng chẳng thấy, đang lúc sốt ruột, chợt thấy một bóng người vạm ỏi lam khoác nặng bước vào.

Vừa nghe bấm báo, Thu phu nhân liền hỏi hã dẫn một đám nha hoàn bà từ ra ngoài nghênh tiếp, chưa kịp thắc mắc người dẫn đường đi đâu hết cả thì Tri Vĩ đã lễ phép vái chào: “Tham kiến Thu phu nhân.”

“Cư giờ là bá mẫu thôi.” Thu phu nhân già là cười đáp. Không thể sao được, trước lúc xuất chinh, lão gia đã dặn đi dặn lại, Ngụy đại nhân tuổi trẻ cận kề thiên tử, là quý nhân chỉ có thể lấy lòng, không được đắc tội.

Lại thấy thiếu niên này khiêm cung đúng mực, không kiêu không nịnh, tao nhã phóng khoáng, phong lưu thanh tú, mắt thấy tâm vui. Thu phu nhân vừa thân thiết mời ngồi, vừa thầm tiếc thay bà đưa con nhà mình chẳng sánh được một phần phong thái của người ta.

Kể rồi chủ – khách hàn huyên đôi câu được mất. Vì muốn thể hiện thân tình gần bó, Thu phu nhân không ngại ngần sắp xếp gấp ghế Ngụy Tri trong nội viện, song xét đến lễ giáo, bà ta định bụng chuyện đàm câu, cận tách trà rồi lui vào để bà công tử thay mình tiếp đãi cho phải nề. Nghĩ vậy, bà nhanh chóng nâng tách.

Tri Vĩ cũng sáng khoái nhắc chén theo, vừa từ tốn nhấp trà vừa quay sang thiếu gia ngồi cạnh, cười bảo: “Trà Hương Sơn của Thu phủ là nhất đấy, huynh mau nếm thử đi.”

Thiếu gia lúc này mới đưa bàn tay vẫn nằm sững trên vai xuống, vẫn vờ đầu ngón một lúc, xác định không còn vương chút hơi ấm nào mới đẩy chén lại cho Tri Vĩ, phán gọn: “Bẩn.”

Tri Vĩ mới hăng mồm cười, trên dưới Thu phủ mặt dả như than.

Thu phu nhân sầm mặt, mắng thầm – đồ nhãi ranh quê mùa, chủ không hiểu phép tắc hèn gì dạy ra một gã đầy tớ mông dật ngang hàng chủ, miệng phán ầu nói gàn.

“Phu nhân.” Tri Vĩ uống cạn tách trà, đoạn nhàn nhà cất tiếng: “Tiểu chất có lời muốn nói riêng với người...”

Đoạn bỏ lưng nửa câu, đảo mắt một vòng.

Thấy Thu phu nhân dơ mặt chưa hiểu, cô bèn chêm tiếp nửa câu: “Hôm nọ tiểu chất có ghé qua Hồ Uy doanh...”

Tam công tử Thu gia vừa nhớ mớ nổi kiểng được một chức lục sự trong Hồ Uy doanh. Thu phu nhân nghe tới đây liền nghiêm mặt vung tay lệnh cho đám nha hoàn bà từ lui hết ra ngoài.

“Phu nhân quả biết cách quản giáo người dưới.” Tri Vĩ bằng quơ nhận xét, đoạn đứng dậy cất giọng rành rọt: “Khí độ xem ra còn sần nghiêm hơn hẳn khi trước.”

Thu phu nhân toan khiêm tốn vái câu, bỗng nghe ra ý trong câu nọ có chỗ khó hiểu.

“Khí trước...” Bà ta nhìn mảy nhìn Tri Vĩ, nghĩ bụng: Quái, sao giọng điệu của vị Ngụy đại nhân này nghe như rành rẽ Thu phủ lắm thế nhỉ?

Tri Vĩ cười mỉm chỉ.

“Hạo nhi chưa trưởng thành, Vĩ nhi không hiểu chuyện.” Thu phu nhân mặt mảy biến sắc, cô càng cười tươi. “Còn cần phu nhân quan tâm nhiều hơn.”

“Người... người là...” Thu phu nhân loạng choạng giật lùi, tay chộp vào thành ghế, lão đạo như sắp ngã.

“Con là Ngụy Tri.” Tri Vĩ khoanh tay trước ngực, đầy mắt điểm tinh ánh về thượng hại. “Bây giờ hay sau này, trong triều hay Thu phủ, đều là vậy.”

Đoạn chia ra một phong thư:

“Đây là tín vật Thu thế thúc nhờ con chuyển cho phu nhân.”

Thu phu nhân xem xong, tái mặt vò nát tờ giấy, lát sau ngấm lại thấy không ổn lại hốt hoảng mở ra đọc kỹ.

Tri Vĩ thông thả mỉm cười nhìn bà ta.

Với thân phận lúc này của cô, lấy bút tích của Thu Thượng Kỳ rồi nhờ đám môn khách đa tài làm nghệ của Yến gia giúp múa tay giúp sức, thì nguy tạo một phong thư do đích thân Thu Thượng Kỳ viết cũng chẳng khó khăn gì. Trong thư lời lẽ hàm

hồ, chỉ nhấn mạnh Ngụy Tri tài cao thế mạnh, Thu phủ không người cai quản, phải nhất nhất nghe theo sự sắp xếp của Ngụy đại nhân, lấy thái độ chân thành, hợp tác làm đầu.

Ngữ khí thư mờ hồ cộng chút suy diễn của Thu phu nhân và những lời nói trước khi đi của Thu Thượng Kỳ, liền trở thành Thu đại nhân vì biết rõ thân phận của Tri Vi nên ra sức dận dò kết giao, không được làm trái. Lòng Thu phu nhân nhất thời dậy sóng, chẳng thốt nổi nên lời.

“Thưa mẹ,” Tri Vi thân nhiên nói tiếp, “Con đã dám nói ra thân phận thật thì mẹ chớ lo con còn cảm hận gì với Thu gia. Nay cậu vắng nhà, việc trong phủ còn cần mẹ và con đồng tâm quán xuyến.”

Thu phu nhân trân trân nhìn Tri Vi, lòng đã tin lời cô tới bảy phần. Nay lão gia đi vắng, với quyền thế của nó bấy giờ, Thu phủ chẳng qua chỉ là viên bột nhào tùy ý nắn bóp, việc gì phải tự vác xác đến tiết lộ thân phận, bày tỏ thành ý cho mẹ? Người ta bắc thang, còn chẳng biết đường leo xuống nhờ nào muốn thật sự đắc tội với nó hay sao? Đến lúc ấy, chỉ sợ ngay nhà mẹ đẻ của mình cũng không thể ra mặt quân chuyện Thu phủ.

Tuy vẫn còn vương vịu bất an, nhưng phần vì bên cạnh không kẻ thân tín, phần vì Phượng Tri Vi bị đuổi khỏi nhà lại hiển hách trở về khiến tâm trí bà ta loạn mờ hết cả, chẳng còn nghĩ được cách nào vẹn toàn.

Cuối cùng, chỉ đành khẽ hỏi: “Vầy con... muốn gì?”

“Mẹ đừng nói vậy.” Tri Vi cười đáp. “Con là cháu gái của mẹ, của con là của mẹ, mà của mẹ chẳng phải con cũng có phần đó sao? Còn rạch ròi quá làm gì?”

Thấy Thu phu nhân há miệng thờ đốc, mặt chuyển trắng chuyển xanh, Tri Vi bèn thân thiết nói tiếp: “Thân phận của con nhờ mẹ giữ kín. Phượng Tri Vi được mẹ gọi đến nhà mẹ đẻ ở Giảng Hoài sắp tới sẽ đón về. Còn Ngụy đại nhân vẫn là bằng hữu của Thu phủ... Mẹ rõ rồi chứ?”

Thu phu nhân đứng ngầy như trời trồng, giữa trưa hè oi bức mà mồ hôi lạnh túa ra từng cơn. Lại thấy Tri Vi miệng cười tươi tắn, đáy mắt như băng, thì khí lạnh lại càng dâng cao tận đầu.

Đổ gờ, bà chưa từng xem nhẹ đứa cháu gái này, nào ngờ vẫn quá khinh thường nó.

“Mẹ tốt, con tốt, chẳng phải mọi người chúng ta đều tốt hay sao? Về sau nên đổi đãi thế nào với Phượng tiểu thư, chắc không cần con phải nói nhiều nhỉ?” Tri Vi nhẹ phui tay áo. “Dĩ nhiên có qua thì phải có lại, con nhất định sẽ tận tình quan tâm ba vị huynh trưởng.”

Thu phu nhân hoang mang ngồi phịch xuống ghế, mấp máy môi: “Tri Vi, khi trước...”

“Xin hãy gọi con là Ngụy đại nhân.” Tri Vi tươi cười sửa lời.

Thu phu nhân há miệng hít thở, cổ tỉnh khi điều hòa, vừa toan mở lời chọt nghe ngoài cửa vắng đến tiếng kêu la ầm ĩ.

“Bất thích khách! Có thích khách làm hại phu nhân!”

Cùng tiếng rống thảm thiết như chết cha chết mẹ của mụ An đại nương: “Phu nhân ơi! Con tiện nhân Phượng gia đánh chết lão nô rồi, xin người làm chủ cho lão nô!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Giữa đường cản xe

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: Boringrain

Bên này Thu phu nhân mặt xám như tro.

Bên kia Tri Vi lại mất kíp thời gian Cổ Nam Y dọm nhóm người xông ra tấn cho mấy kẻ huyền não ngoài kia một trận. Thiếu gia tần ngần dán mặt vào những ngón tay nhỏ nhắn đặt trên cổ tay mình, mừng lại dính chặt vào ghế.

Thấy đe dọa trấn an đã đủ, Tri Vi bèn vọt ào đứng lên “Không dám phiền phu nhân nữa, tiểu chất xin cáo từ”, đoạn hạ giọng. “Ngày mai con sẽ ở ngoại thành đợi mẹ đón hồi phủ.”

Rời như không đành nhìn bộ dáng hờn bay phách lạc, mũi mồm gật đầu như rối gỗ của bà ta, cô bèn tốt bụng nhắc thêm: “Phu nhân cứ để khách quý ra về thế ả?”

Lúc này bà ta mới loạng choạng đứng dậy, lờ mờ nói gót theo cô vài bước rồi oang oang cất giọng: “Trong phủ đã chuẩn bị rượu thom canh ngọt, đại nhân nán lại dùng bữa rồi hẵng về.”

“Thịnh tình của phu nhân tiểu chất xin ghi dạ.” Tri Vi khiêm tốn vài dài. “Hôm nay còn việc, khi khác nhất định lại đến quấy quấy.”

Vờ vịn đưa đẩy một hồi thì đám thị vệ cũng vừa nhón nhào chạy đến, dẫn theo hai kẻ ưa náo nhiệt là Thuần Vu Mạnh và Yến Hoài Thạch. Thuần Vu Mạnh vào khoanh tay đứng bên vờ hi hửng xia xói: “Ái chà chà! Thị vệ nhà Thu tướng quân tài thật đấy! Rượt mỗi gã thích khách từ viện đông sang tận viên tây mà một góc áo cũng chẳng thấy dẫu!”

Số là trong triều, Thuần Vu gia và Thu gia đều là nhà danh môn võ tướng, bằng mặt không bằng lòng, Thuần Vu Mạnh được dịp xả mấy câu này thì sướng miệng vô cùng.

Thu phu nhân cau mày không biết hai kẻ nọ từ đâu chui ra, sau nghe quân gia nhấc nhỏ, mày lại càng cau chặt, bụng nghĩ – Con nhãi Tri Vi tài cán bằng nào mà kết giao được cả Thuần Vu gia lẫn Yến gia thế này!

Trăm tờ ngàn rổ bện chặt vào lồng, bà bức dọc quay sang gã đầu lĩnh thị vệ trút giận: “Không thấy ta đang tiếp khách quý à? La hét ồm tỏi còn ra thể thống gì nữa?”

“Phu nhân ơi phu nhân!” Đứng lúc mụ An đại nương hỏi hai nhào ra, khóc lóc tổ tột: “Con nhãi nhà họ Phương đánh lão nô ra thế này này... Người nhìn xem...”

Tức thay Thu phu nhân nào còn bụng dạ nhìn mụ ta tại toi ra sao, chỉ đánh mặt quát: “Mụ già cả loạn trí không biết đường phân biệt chủ tớ, khách khứa rồi phỏng? Lối xuồng và miếng cho ta!”

Rồi chẳng đợi đám hạ nhân phi kéo mụ ra ngoài, bà lại lớn giọng trấn áp: “Vi Nhi vừa từ nhà mẹ đẻ ta ở Giang Hoài hồi kinh, còn đang nghỉ ngơi ngoài thành thì làm sao về phủ đánh người được?” Đoạn quay sang bà vú già bên cạnh căn dặn: “Bảo lão Lưu ngày mai đánh xe ra ngoài thành, đưa theo vài thị nữ dọn tiêu thụ hồi phủ.”

Trong sân bỗng chốc vang đầy tiếng kinh hô sùng sột. Từ đạo con bé nhà họ Phương bị đuổi cổ, ai nấy đều chắc mẩm nó lang bạt, chết mất xác ngoài đường rồi, mà phận rom rạ sâu kiến như nó, có chết e cũng chẳng ai thêm đoái hoài nhớ thương cho nhọc. Thế mà hôm nay, đứng một cái, phu nhân chẳng những lớn tiếng xác nhận nó lãnh nạn chỗ Thịnh Gia, còn muốn ngựa xe rước về Thu phủ?

“Phu nhân!” mụ An đại nương chưa học được khôn, cổ rướn thân hình béo núc lên trước, gấn cổ gào: “Xin hãy tin lão nô, thật sự là con bé Phương gia...”

“Lời đi!” Thu phu nhân nghiêm giọng cắt ngang lời mụ, đoạn phất tay áo trở gót vào trong.

Tri Vi cười lại, lại lật mặt nữa quét gấu váy qua bộ mặt nhóp nhép chẳng phân nổi nước mắt nước mũi của mụ An đại nương, ông áo phiêu phiêu không nhuộm bụi trần.

.....

Hôm sau, Tri Vi không bận việc công, đến giờ Mão bên chái tóc thay y, đoan trang ra ngoại thành chờ ‘hồi phủ’.

Xe Thu gia vừa tới cổng thành thì gặp ngay một đoàn ngựa phi thực mạng, cuời trên là những nam tử đệ tộc tối cấp quá roi khiến dân chúng xếp hàng hai bên hoảng hốt dạt xa, oằn lưng ho sù sụ vì bụi tung mù mịt.

Mấy gã lính canh bắt mắt lắm lắm rầm trong miệng: “Hô Trắc Thập Nhị Bộ này càng lúc càng huênh hoang!”

Tri Vi đánh mắt qua xem, cũng không khỏi cau mày nhăn mặt. Hô Trắc Thập Nhị Bộ là liên minh bộ tộc lớn nhất thảo nguyên, có nguồn gốc từ Đại Việt. Tổ tiên khi xua tranh vị không thành bèn dẫn quân chạy đến chiếm cứ thảo nguyên Đa Luân phía tây nam, trải suốt gần trăm năm chia thương giương giáo về Đại Việt mà không giành được lợi lộc gì, cuối cùng quay sang đầu quân vào Thiên Thịnh, tự nguyện xưng thần cống nạp. Tiếng là cống nạp, song nhờ lợi thế địa lý, vô hình trung trở thành tâm binh phong giáp Thiên Thịnh cần được nhiều cuộc tấn công từ Đại Việt nên hằng năm không biết nhận được bao nhiêu lương thực cứu trợ từ Thiên Thịnh.

Nay Thiên Thịnh và Đại Việt nước lừa bắt bụng, vị thế của Hô Trắc lại càng được xem trọng. Nghe đâu để thể hiện lòng trung thành, tộc Hô Trắc không những góp cho Đại Việt một vạn binh mã, còn phải thể tử đích thân vào kinh yết kiến, triều đình thấy thế mừng rơn, hậu đãi không ngớt, rồi cuộc đường ra cái thói kiêu căng xác xược như này.

Bụng nghĩ là thế, song Tri Vi cũng chẳng buồn quan nhiều, thấy xe ngựa của Thu phủ đến, bèn chui tọt vào trong yên vị. Dè dặt bánh gỗ vờ lọc cọc lăn, kính lưu ly trang trí trên thành xe liền bị gõ mạnh.

Nói là ‘gõ’, nhưng sau cú gõ đó, mặt kính lưu ly quý giá đã anh dũng hy sinh.

Đồng thời vang lên với tiếng vỡ loảng xoảng là một giọng cười cợt nhả: “Đồn rằng tiểu thư Để Kinh mình mai dự dàng khác hẳn các cô gái trên thảo nguyên. Hôm nay gặp dịp, phải kiểm chứng thật hư mới được.”

Lời buồm nhẹ bằng, ý tứ đơn giản, chứng tỏ kẻ nói hết sức ngông nghênh cuồng ngạo, tựa như không một ai được phép chối từ.

Trương đại quân gia nhân nhỏ vô đầu bút tai. Nhớ lúc lên đường, phu nhân đã đặc biệt căn dặn phải hết mực cung kính tiểu thư, lẻo tụy bất mãn cũng nào dám trái ý bề trên. Ngờ đâu chỉ mới tới cổng thành đã đụng ngay đá tảng cản đường.

Thiên Thịnh coi mớ phỏng khoáng cách mấy cũng không dám khinh lon với danh tiết của con gái trong nhà. Thiếu nữ chưa chồng bị trêu ghẹo giữa đường e tương lai khó gả được cho nhà danh giá.

Hộ vệ Thu phủ sẵn số lao lên hộ chủ, chân nhấc tay vung lại chạm ngay đoàn ngựa đệ tộc rầm rập phi tới, kẻ rồi rồi da quần to vùn vút xẹt ngang, cả đám hộ vệ vèo vèo bay như đạn lạc.

Nhanh – gọn – chuẩn. Trăm roi như một. Trên lưng ngựa, dưới mũ che, chỉ thấy lộ mấy chiếc cằm to bạnh.

Ồn ả là thế, gã nam tử đứng trước xe ngựa lại chẳng buồn liếc mắt ngoái sau, tựa hồ đang chuyện chủ ‘kiểm chứng thực hư.’

Gương soi, rềm vền, nắng hắt chói chang. Thiếu nữ hoảng hốt nghiêng người che mặt.

Tức thay đôi mắt kẻ nọ còn tinh tường hơn húng ung, một thoáng liếc qua, dung nhan nom rõ. Đầu tiên là ngẩn người đực mặt, sau lại sảng sặc phá cười.

“Trời à!” Gã cười đến mức toàn thân rung lên. “Còn tưởng vì sao con gái Trung Nguyên cứ ung ra vẻ thẹn thùng che che đẩy đẩy, hóa ra mặt vàng như nghệ!”

“Ê, bị bệnh à?” Hần húng trí miết cằm Tri Vi, “con gái Trung Nguyên đều ốm yếu vậy sao?”

Nói xong người bỗng cứng đờ.

Thùng xe mờ tối lập loè bóng gương

Dịch xuống ba phần, nơi gần mạch trọng yếu, lưng kỵ treo một mẫu võ lưu ly.

“Con gái Trung Nguyên đúng là ốm yếu vô cùng.” Tri Vi sóng mắt lấp lánh, ngữ khí dụ dằng. “Nhờ bàn tay ốm yếu này run lên, phải chăng cánh tay mạnh mẽ gương cung cười ngựa của nam nhi thảo nguyên cũng sẽ ốm yếu như con gái Trung Nguyên?”

Đáp lại là một bóng dáng diêm nhiên chỉ nom rõ chiếc mũi thẳng và khuôn cằm góc cạnh.

“Chắc chắc, con gái Trung Nguyên không chỉ mặt vàng mà còn rất danh đá.” Kể rồi miệng cười, tay lật, mảnh lưu ly lại ‘răng rắc’ vỡ vụn, vài mảnh găm da xối máu, vài mảnh theo đà văng lên mắt Tri Vi.

Đủ to, gã thà liều lĩnh cuộc tay chứ quyết không chịu lui chân nhường đường.

“Nam Y!” Tri Vi trầm giọng gọi.

Tức thì ‘nặng’ hầu áo xanh vẫn cầm cúi ăn hồ đào này giờ liền vung tay tung chưởng.

Ông áo nhẹ phát như mây bay, uy lực mạnh mẽ tựa bạo sấm, xuất chớp nhoáng, thu nhẹ nhàng, thoát cái hít hấn gĩa nam tử nọ ra ngoài, đánh một vòng giữa không trung rồi rơi tọt xuống sạp đồ cũ trước thành.

Dân chúng vậy xem đi từ sừng sột khi gã đệ tộc ngang nhiên chặn xe vền rềm, tặc lưỡi tức thay cho tiểu thư Thu gia lúc gã chui vào trong xe, cuối cùng lại thốt lên kinh ngạc khi gã bay vèo ra rồi đáp vào đống đồ cũ như một quả bóng.

Ai nấy chưa kịp hoàn hồn thì chiếc xe ngựa sơn đen tinh xảo đã tiếp tục chuyển bánh, vắng vắng truyền ra một giọng nữ ôn hòa:

“Hay cho một chiều trên trời không đường, phía dưới không cửa, đầu trước chân sau, thất thượng bát hạ, quần ma loạn vũ, khoa chân múa tay, tứ diện mai phục, bát phương tỳ bà, binh sa lạc nạn, đẳng binh độ thủy, tuyệt diệu khinh công!”

“Hay cho ngón khinh công trời cao vô lối, đất thấp vô đường, vô chống chia trời, mặt vô xuống đất, múa may quay loạn, chân đạp tay khoa, lưới giăng bốn phương, thân quay tám hướng, chân mồi cánh roi, vượt sông lướt nước!”

.....

Đương trường ngáy người lặng phất, tâm trí mãi lần theo ngắm nghĩ xem ngón khinh công dài bốn mươi chữ ấy rốt cuộc là loại tuyệt thế võ công gì? Đến lúc gạt mình xác tỉnh thì chiếc xe nọ đã đi khuất bóng.

Đám man di vội vàng chạy đến sạp đồ cũ, hi hục bốc mớ một hồi mới lôi được gã chủ nhân đầu trùm áo bóng, thân phủ đạo bào, tai vắt vẻo vớ hoa, mắt đại nhòm chiếc xe đã đi rồi xa.

Dưới nắng trời rực rỡ, trên gương mặt che lấp chẳng nom rõ ngũ quan, đôi mắt hồ phách hiện ra như sắc rượu lâu năm, lông lánh ánh sáng kỳ dị.

“Ha, con gái Trung Nguyên.”

.....

Hôm nay tâm trạng Tri Vi rất tốt, chỉ xem màn chặn xe cản đường ban nãy như trò vui tiêu khiển, không định để bụng ghi thù, tính toán thiệt hơn.

Cô chống cằm tùm tỉm nhìn thanh y nha hoàn – ý lộn, là Cố thiếu gia váy lụa trăm cái, mặt thoa da phấn, thắt đáy lưng ong... thiếu hai quả đồi trước ngực nữa thì đúng là một trang tuyệt sắc.

Đề trông được bộ nữ trang liền người Cố Nam Y, Tri Vi đã phải nai lưng ngồi bóc hồ đào một đêm, dùng làm ‘kẹo ngọt’ dụ dỗ thiếu gia.

Và chẳng, trừ cô ra, Cố thiếu gia chẳng hề để tâm đến bất cứ gì khác, cũng không tị hiềm việc cài trang giả nữ, miễn vẫn là y phục sắc xanh, chất liệu mềm mại, thiếu gia ta đều mặc vào tuốt, lại thêm chút điểm trang đơn giản, mạng gấm đôi thành

khăn che là ổn. Nhớ lại lúc đó, cô phải nhắm chặt hai mắt không dám tí hí chút nào, không á, hồ đào trong tay Cố thiếu gia cứ miết vào nhau kèn kẹt nghe đến rợn rợn.

Thế là, từ một tử phẩm ngự tiền đãi đao hành tẩu, địa vị của Cố thiếu gia qua một đêm đã rớt xuống thê thảm, trở thành nha hoàn thân cận của đại tiểu thư Phương gia

.....

Xe ngựa chạy thẳng vào nội đường Thu phủ mới dừng lại, Thu phu nhân theo sau là một đám nha hoàn bà tử, đã đợi sẵn từ sớm.

Cùng đến đón còn có Phương phu nhân và Phương Hạo, người thần sắc phức tạp, kẻ mặt mày vận vẹo, song đều áo quần chỉnh tề tươm tất hơn nhiều so với hôm qua.

Liếc thấy mẹ An đại nương không có trong hàng ngũ đón tiếp, Trì Vi tươi cười nghĩ bụng bà mẹ này kẻ cũng thức thời ra phết.

“Trì Vi!” Qua một đêm xóc lại tinh thần, biểu hiện niềm nở của Thu phu nhân hôm nay diễn tự nhiên lên hẳn. “Con đây, nói đi Giang Hoài giải sầu mà từ đầu năm tới tận bây giờ mới chịu về. Sao? Ông bà cả vẫn khỏe cả chứ? Mấy biểu tỳ biểu muội của con thế nào? Cảnh vật Giang Hoài đẹp hơn Đê Kinh phỏng?”

“Khuyến mợ lo lắng, con thấy hồ thẹn quá.” Trì Vi mỉm cười thi lễ. “Các trưởng bối và biểu tỳ muội đều khỏe lắm ạ, họ có nhờ con gửi lời hỏi thăm tới mẹ.”

Hai người tay bắt mặt mừng thăm thiết dặt nhau vào nội đường, lại như vô tình cố ý tiết lộ tất tột mọi hành tung của Trì Vi sau khi rời phủ. Còn như mọi người có tin không á? Trì Vi có cóc thêm quan tâm, ai muốn đâm đầu chịu chết thì cứ tự nhiên, chị đây không can.

Vừa đặt mông yên vị, Thu phu nhân liền đơn đo: “Mẹ đã cho người dọn dẹp sắp xếp Thái Gia Cư, lát nữa con hãy dọn vào đó đi.”

Xung quanh liên vọng lên tiếng xuyết xoa hít khí. Việc Phương Trì Vi xe ngồi kiểu rúc, đường hoàng trở về cùng thái độ ăn cần sẵn đón của Thu phu nhân đã khiến lòng người nổi sóng một phen, nay nghe con bé được vào ở viện tử của đại tiểu thư ngày trước thì ai nấy đều thấy mơ hồ như đi giữa sương trắng.

Trì Vi hăng vẫn điềm đạm mỉm cười. Tuy Phương Trai – nơi ở của á Ngũ di nương chết ngắc dưới hồ kia mới là mục đích trở về thực sự của cô. Còn Thái Gia Cư nằm cạnh chính phòng, lắm kẻ nhòm ngó, với người mang hai thân phận như cô thì không tiện chút nào.

Song, khách khí từ chối chưa ra, xóc óc chối ta đã văng vào:

“Nó là cái thái gì mà đòi ở viện tử của đại tỳ?”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Phản khách thành chủ

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: Boringrain

Ầm vào tai, bóng áo xanh cũng vừa đến cửa. Thu Ngọc Lạc – tam tiểu thư Thu gia, nhỏ hơn Trì Vi một tuổi, có thể nói cùng cô lớn lên, song tính cách lại hoàn toàn trái ngược, vô cùng kiêu căng danh giá.

Thu Ngọc Lạc hùng hổ vào phòng, mắt chẳng buồn liếc Trì Vi, chỉ chăm chăm nhìn Thu phu nhân bằng dáng vẻ không tin nổi: “Thái Gia viện con hỏi xin mấy lần mẹ đều không cho, sao giờ lại để một kẻ ngoại tộc vào ở?”

Thu phu nhân ôm một bụng khổ không nói nên lời, kẻ chân tướng – không thể, mặc con hồng hạc – không đáng, nặng lời rầy la – không đánh. Thói quen mười năm bỗng dung bất đối, với hạ nhân bà còn có thể o ép cường buộc, với con gái yêu sao nỡ đánh mắng rầy la? Lại là mắt nhìn bộ dáng thân nhiên xem kịch của Phương Trì Vi, lòng càng thêm bức.

Bực đấy nhưng nghĩ hoặc cũng theo đó tăng thêm. Phương Trì Vi nay đã một bước lên mây, hà có chi phải nhục công hời phủ? Vì mẹ khó em đại? Vì mối nhục khó quên? Hay chẳng còn mưu toan nào khác?

Song không dám đào sâu, bối kỹ, Thu phu nhân nhanh chóng xóc lại tinh thần, khẽ vỗ tay Thu Ngọc Lạc, hiền hòa bảo: “Mau qua chào Phương tỳ ty đi con.”

“Tỳ ty con đã già đến Bỏ Chính sử Nam Hải – Thương gia.” Thu Ngọc Lạc gằn giọng đáp. “Đâu ra ngữ nó?”

Hôm nay nắng vốn không cần đến thình an mẫu thân, đang ở trong phòng thêu thùa thì An đại nương chạy đến. Từ nhò nằng đã được An đại nương chăm sóc, tình cảm như ruột thịt, nhìn thấy gương mặt bà bị và đến sung húp, nhất thời máu nóng

xộc lên, quăng khung thêu, xách váy chạy một mạch tới đây.

“Ngọc Lạc!” Thu phu nhân nghiêm mặt quát: “Con vô phép quá rồi đấy!”

Thu Ngọc Lạc lờm lờm Trì Vi một cái rồi cười lại: “Mẹ đừng để nó lừa, nhà ông ngoại há để cho nó tá túc vậy chắc?”

“Việc trong phủ không cần con quan.” Thu phu nhân đánh nạt ra hiệu cho thị nữ hai bên đứng giữ nàng ta. “Con gái lớn rồi, làm gì nói gì cũng phải biết giữ thể diện cho nhà mình, mau về phòng thêu đồ cưới đi.”

Lời răn chưa dứt, mặt mày Thu Ngọc Lạc đã đỏ gay gay, tay siết chặt thắm knot ghế, mắt long lên sòng sọc: “Thêu! Thêu! Còn thêu làm gì nữa?” Lời sau rốt biến thành tiếng nấc nghẹn.

Thu phu nhân giật mình nhân nhỏ, thẳm trách bản thân vì sốt ruột mà nhờ lời. Toan nhẹ giọng khuyên lon thì bỗng thấy Trì Vi tươi cười đứng dậy.

“Tam tiểu thư chớ lo.” Cô chần thán cất tiếng. “Trì Vi phận hèn nào dám ở khuê phòng của đại tiểu thư. Mẹ ạ, con thấy phòng ốc bên Tuy Phương Trai vẫn còn khá mới, bỏ không thì phí quá, hay cứ để con dọn qua đó vậy.”

“Hừ, cũng biết điều đấy.” Thu Ngọc Lạc hừ lạnh.

“Đương nhiên.” Trì Vi mặt cười lời danh, yêu kiều đáp lại. “Thêu thùa may vá quan trọng nhất ở chỗ tâm bình khí định, nhờ làm Tam tiểu thư ôm bụng ấm ức, thêu uyên ương thành vịt nước thì tội của tỷ đây lớn vô cùng.”

“Người...” Thu Ngọc Lạc tức nghẹn cả họng, thẳm hận Trì Vi biết rõ nỗi đau của nàng còn cố tình đâm dao xát muối!

Ngồi từ phận nhân duyên lắt léo, áo vàng tuyết trắng, hương đưa lưu luyến chỉ còn là giấc mộng xa vời, áo cưới nay thêu chẳng đợi ai cho người. Lệ rung rung mà quật cường không rơi, nàng ta cắn răng phẩy tay trở gót.

“Lạc Nhi không hiểu chuyện, con chớ để bụng...” Thu phu nhân xuề xòa cười nói, “Nào chúng ta dùng bữa thôi.”

Nhìn theo bóng lưng Thu Ngọc Lạc đi khuất, Trì Vi bỗng nhớ tới những tin tức trà dư tửu hậu Yến Hoài Thạch thu lượm về. Đồn rằng, tiểu thư Thu gia lần đầu định hôn, nhà trai liên hạ Thái tử nghị án, thất thế lưu đày. Lần sau hứa gả, An quốc công đình lưu oan án công thần, quan kỳ trúc trắc. Từ giọng điệu của Yến Hoài Thạch cho thấy, sau đó Thái tử vong mạng, Ngũ vương thất thế, Thu Thượng Kỳ có tâm muốn dựa hơi bảm càng Sở vương. Sẵn có một đại tiểu thư gả vào Thương gia – nhà ngoại của Ngũ hoàng tử. Nay nếu gả được Tam tiểu thư vào phủ Sở Vương, thắng thua bên nào cũng chẳng thiệt.

Ngất nổi từ sau hai mối hôn sự không thành, ác danh ‘phương phu’ đã gắn vào Thu Ngọc Lạc tự lúc nào. Thu Thượng Kỳ mặt mo tới mấy cũng không dám cầu danh phận Sở phương phu, mà con gái Thu gia đòi náo chịu khom mình làm thiếp, bèn quay sang định hôn với trưởng tôn nhà Lý học sĩ. Sinh rằng, văn thần thanh cao, vương nào chẳng cần? Rút kinh nghiệm từ hai lần trước, ông tin chắc lần này mình chọn không sai.

Thế nhưng vị công tự nọ cũng xuất kinh chạy biến, nói là ra ngoài học hỏi, tấn hôn rắng đợi năm sau.

Nghe tên thấy quen, đêm chiêu ngâm kỹ, Trì Vi giật mình sực nhớ – ‘Ngọc’ quý rót tay đêm nọ chẳng phải của gã họ Lý đó sao?

Đường hôn nhân của Tam tiểu thư... thật thênh thang lắm thay...

“Cố cũng ở lại ăn cơm đi, nhà bếp đã chuẩn bị cả rồi.” Trong lúc Trì Vi mãi suy tư xuất thần thì Thu phu nhân đã quay sang mời hai mẹ con Phượng phu nhân nán lại, kể đó là giọng Phượng phu nhân nhỏ nhẹ từ chối.

Trì Vi nhếch cười.

“Mẹ!!!” Đoạn nũng nịu kéo tay Phượng phu nhân. “Xa cách lâu vậy, mẹ không nhớ con tẹo nào sao?”

Đã dạn lòng lưng quay tiến bực, dịu dàng nhu thuận về ngoài, lòng cảm tâm lạnh mới là bên trong, mà cơ sao chỉ một câu nũng nịu thốt lên, bao chua xót lẫn trào dâng trong dạ.

Phượng phu nhân nhìn Trì Vi một lát, giờ tay khẽ vuốt má cô. Mùi hương quen thuộc vờn quanh chớp mũi khiến Trì Vi giật mình, ngoảnh mặt lùi chân.

Rồi phàn khách thành chủ, cô thản nhiên rót rượu mời: “Mộc Hộc Châu hương rượu đậm đà, dư vị khó tan, mọi người cùng cạn nào.”

.....

Bàn tiệc ‘đón gió tẩy trần’ bày biện vô cùng công phu sang trọng, song trừ Phượng Hạo vực mặt ăn lấy ăn để, những người còn lại đều đầy bụng tâm tư, chỉ gắp vài miếng cho có lệ.

Com nước xong xuôi, Trì Vi liền viện cớ về Tuy Phương Trai nghỉ ngơi. Chỉ qua thời gian một bữa cơm mà toàn bộ Tuy Phương Trai đã được quét tước sạch sẽ, bài biện sang trọng, còn chuẩn bị cả phòng ốc để mẹ con Phượng thị dọn qua ở chung, thế nhưng lần này Phượng phu nhân vô cùng cương quyết từ chối.

Trì Vi nhún vai chẳng màng, đoạn vào phòng đóng cửa. Lát sau, có hai bóng người nhảy phóc qua mé tường hẻo lánh trong hậu viện ra ngoài, chính là Trì Vi và Cố Thiệu gia lúc này đã thay y phục.

“Có khách.” Yến Hoài Thạch đứng đợi bên dưới lập tức thông báo.

Nom sắc mặt hần, Trì Vi cười cười phỏng đoán: “Không phải là quý nhân đấy chứ?”

“Huỳnh mớ tiệm xem bói được rồi đấy.” Yến Hoài Thạch cũng cười theo. “Muốn tránh không?”

“Tránh gì?” Trì Vi thông dong cất bước về phủ. “Bùn nơ chẳng đã vấy rồi sao?”

“Bùn nơ là thế nào? Ngụy phủ tao nhả lung linh thế kia, nếu là bùn nơ há chẳng phải vương phủ của ta chỉ xứng danh chuồng ngựa?” Người nọ nói xong cười dài một tiếng, từ trong đi ra bề nghệ đỉnh đặc hệt như chủ nhân Ngụy phủ vậy.

Trì Vi mỉm cười thì lễ, “Không biết Ngụy vương diện há đại giá quan lâm, thử cho hạ quan không kịp nghênh đón từ xa.”

Ngụy vương – nhị hoàng tử Ninh Thăng phóng khoáng đỡ tay Trì Vi, giữa chừng, ánh mắt bỗng khựng lại ra chịu mất hứng.

“Nhị ca khiêm tốn cũng chưa thật đúng.” Đứng sau truyền đến một tiếng cười từ tốn, “Ngụy vương phủ quy tụ cao nhân dị sĩ, sao gọi là chuồng ngựa được, ít nhất cũng phải là chuồng bò chứ.”

Thuần Vu Mạnh phụt cười ra tiếng. Số là Nhị hoàng tử xưa nay kém tài thì từ ca phú, có lần Thiên Thịnh đế quạu quá quở nặng “Đồ ngu như bò” khiến trên dưới triều đường được vài phen đàm tiếu xôn xao, nay trước mặt đương sự, Ngũ hoàng tử lại khoe lên xia xoi, bảo sao kẻ tinh thông như ruột ngựa – Thuần Vu Mạnh không nhịn được cười.

Thấy Ninh Thăng lờm nguýt Thuần Vu Mạnh, Trì Vi bèn lạng sang che mắt, giả là cười: “Ngũ điện đại hạ rồng đến nhà tôm.”

“Ngụy tiên sinh không cần khiêm tốn với đệ ấy.” Nhị hoàng tử ra chiều thần thiết vỗ vai Trì Vi. “Nom lão ngũ mặt mày lạnh tanh vậy thôi chứ bụng nóng hơn lò lửa, hễ gặp chuyện bất bình là chẳng nề hà chen chân.”

Lại bóng gió vụ án công thần bị lật lại có liên quan đến Ngũ hoàng tử Ninh Nghiên đây mà. Trì Vi thẳm than khổ trong bụng: huỳnh đệ hai người giường cùng bặt kiếm cũng đừng kéo đến trước cửa nhà tôi chứ.

“Các huỳnh làm gì mà chặn cửa chủ nhà thế kia?” Lần này cất lên là một giọng nói nồng ấm trong trẻo, Thất hoàng tử Ninh Nghệ – nổi danh ‘Thất Hiền vương’, kịp lúc đi ra giải hòa.

“Ngày tốt lành quý nhân hội tụ.” Trì Vi niềm nở chia tay tỏ ý: “Mời các vị vương gia vào nhà.”

Bọn họ từ sớm đã có tâm lời kéo kết thân Quốc sĩ, hiếm vi quy định hoàng tử – ngoại thần không được kết giao nên chưa dám ra tay. Nay phụ hoàng đánh tiếng mở đường, rằng ‘Triều ta lắm nhân tài học sĩ, các người không biết đường thỉnh giáo học hỏi hay sao?’ Lời ra mây tan trăng tỏ, ‘nhân tài học sĩ’ chẳng ‘quốc sĩ vô song’ là gì?

Lão nhị ngay đêm tức tọc cho gọi tất cả cơ thiếp trong phủ, trải vài phen dẫn đo sàng lọc chọn ra mỹ nhân tuyệt sắc nhất, hôm sau vớ sớm liền thăng tiến phủ Ngụy đại nhân. Ai ngờ giữa đường ngẩu ngộ Ngũ hoàng tử, đành buồn bực vứt lại mỹ nhân rồi cùng hoàng đệ song hành. Hai người đi ngang Sơn Nguyệt thư phòng, Ngũ hoàng tử nói muốn vào mua sách thỉnh giáo Ngụy tiên sinh, trùng hợp gặp mặt Thất hoàng tử, nhóm hai người liền biến thành ba.

Nhị hoàng tử Ninh Thăng do đó ôm một bụng tức anh ách, thấy ai cũng mặt lạnh mỉm cười nom đến sơn gai.

Trì Vi thấy cả, mỉm cười lặng tăm. Đồn rằng Nhị vương nóng nảy, Ngũ vương lạnh lùng, Lục vương phong lưu, Thất vương hiền đức, thật chẳng ai tở? Như quả Nhị hoàng tử là kẻ nóng nổi càn nghĩ, châm chọc xia xoi lại từ đâu thốt ra? Con cháu hoàng tộc không khoác thêm chiếc áo thù đoạn thâm trầm, e đã sớm rục xường trong cung cấm.

Điều khiến cô nhẹ nhõm là người nọ không tới góp vui. Mừng thay, mừng thay.

Nhóm vương gia – quốc sĩ, lòng không thiện ý, thân thiết với nhau vào phủ. Trì Vi sắm vai chủ nhà, cất tiếng: “Mùa hè trong phòng oi bức, cất bằng các vị vương gia cùng dời gót đến Lâm Nguyệt đình cho mát mẻ.”

“Phải đấy.” Nhị hoàng tử vui vẻ đáp ngay. “Trạch viện này khi trước thuộc về Trung Dẫn lão vương, nghe đồn Lâm Nguyệt Đình của ông ấy đón gió tránh nóng, ngự cao thượng nguyệt, vui nghe nước chảy, là một kỳ quan của kinh thành, hôm nay phải hưởng thụ một phen mới được.”

“Chỉ là thú chơi nhỏ nho của kẻ văn nhân.” Trì Vi khiêm tốn đáp dài. “Như điện hạ đây càng thích hợp tấu nhạc phủ thi...”

Lời đương nói bỗng dừng tắt lịm.

Tám chân đi cùng không hện mà ngừng, đầu ngược cao, mắt tròn lớn, bốn gương mặt thoát liền đôi sắc.

Trước mắt hiện lên một ngọn núi nhỏ, trên núi ngự một tòa đình, xung quanh giăng mắc rèm châu. Gió khẽ đưa qua, châu đỉnh đang đánh. Lạ thay mỗi sợi châu đánh lên lại tạo ra một âm thanh riêng biệt, hòa vào nhau trở thành một bản đàn tuyệt diệu của tự nhiên.

Trong đình thấp thoáng bóng người.

Tay nâng chén ngọc, môi nhấp bích tửu, lưng tựa thành lầu, ống áo trắng nhạt thấm Kim Ly* sắc vàng, đầu đội kim quang gắn minh châu sáng lóa, gió lướt qua khẽ nâng đôi lọn tóc, hần liền đưa tay vén lại.

**Ly: rỗng nhỏ, không có sừng, kim: màu vàng*

Thị nữ vây quanh nhất thời nín thở.

Tuyệt đại phong hoa đến thế là cùng.

Tư thái nhàn tản tựa hồ chủ nhà hưởng thụ, cạn xong giờ chén, rượu rót đầy chung.

Bốn người bên dưới ngậy người hóa đá.

“Đến rồi à?” Hần ngự trên cao, phản khách thành chủ, nâng chén mỉm cười, “Bình Giang Xuân hương rượu đậm đà, dư vị khó tan, mọi người dừng khách khí, lên thử một chén nào.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 49: Cùng say

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: Boringrain

Người đầu tiên khôi phục phản ứng là thất hoàng tử Ninh Nghệ.

“Lục ca nhanh chân thật đấy!” Hần ngược cổ nói, “Bọn đệ còn đợi chủ nhà ngoài tiền đình thì huynh đã thường rượu trong hậu viện rồi!”

Lời chưa dứt, ánh mắt Nhị hoàng tử Ninh Thăng liền liếc sang Tri Vi về ngờ vực.

Tri Vi miệng cười bụng than: Ninh Dịch huynh dài quả cao thủ rút cui đây nời. Nom hần tiêu sái ngồi trong đình nhà cô thế kia, mấy vị vương gia đa nghị thành tính này chẳng nghi cô và hần có qua lại mờ ám mới lạ.

‘Qua lại mờ ám’ – bốn từ vừa nãy, chợt khiến Tri Vi nhớ đến phòng tối đêm nọ, đầu vai nhè nhẹ hơi thở tựa hoa rơi...Nghĩ rồi mặt đỏ hây hây, may nhờ mặt nạ che giúp.

“Lục điện hạ cũng đến đấy à?” Cô nghiêng cổ lên đình cười nói, rồi quay sang quở trách quán gia, “Bình Giang Xuân trong tiền đình chỉ để tiếp đãi khách thượng, thấy điện hạ lấy nhầm sao người không đổi lại?”

Nghe đến đây, mặt mày mấy vị hoàng tử liền dần ra thư thái – rượu ngon không biết, giao tình chẳng sâu.

“Lục đệ thế là không phải rồi.” Nhị hoàng tử Ninh Thăng thần thiết bá vai Tri Vi cười hèn hếch, “Muốn uống rượu nhà Ngụy huynh đệ cũng phải thăm dò xem rượu ngon người ta cất ở đâu đã chứ!”

Vai tê miệng cứng, Tri Vi bấm bụng nắn thăm Ngụy huynh đệ cái đầu ngài ấy!

“Lần trước dắc tội tiểu Ngụy,” Ánh mắt Ninh Dịch khẽ lướt qua bàn tay đặt trên vai cô, ngưng giây lát rồi dõn dít, “...cậu ấy hẳn giấu những thứ tốt đi hết.”

...Tiểu Ngụy cóc khổ nhà ngài!

Chẳng đợi bọn họ kịp mài răng đầu vồ, Tri Vi vội vọt các hoàng tử lên đình, rồi sai người đổi rượu. Thực ra, ‘Bình Giang Xuân’ đúng là rượu ngon của phủ, còn danh từ hơn nữa thì Tri Vi chịu, chẳng rồi hơi đi tìm. Song cô không rồi, lại có một

người vô cùng thừa tiền dư sức. Yến Hoài Thạch từ lâu đã cần thận chuẩn bị giúp cô. ‘Thiên Cốc Thuần’ dâng lên, chứng hoàng tử sâu xa cười nhìn Ninh Dịch, hẳn lại thần nhiên giờ chén về phía cô, bâng quơ nhà lời: “Mộc Hộc Châu cũng được lắm, lần sau Ngụy huynh đệ nhớ thử xem.”

(Mọi người còn nhớ Mộc Hộc Châu là rượu Tri Vi uống ở Thu phủ không?)

“Vương gia ti mẫn thông tuệ nhường này, được ngài tán dương chắc chắn phải là tuyệt tửu rồi.” Tri Vi giả là dập.

Mất giao, ý tỏ, miệng cười. Rằng:

... Hành động của nàng ta nắm rõ trong tay, chớ mưu toan giờ trò vô ích.

... Đầu dấm, đầu dấm. Tôi sức hèn thể yếu, nào dại ngốc nghếch làm liều.

Ninh Dịch thông tha nói tiếp, “Lão Thập cũng có đến. Nhưng kẻ nổi danh ‘một chén say’ ấy đã sớm gục rồi. Không phiền đệ ấy mượn tạm một chỗ nghỉ ngơi chứ?”

“Không đâu ạ.” Tri Vi cười tít mắt, nom hiểu khách vô chừng.

“Rượu ngon bạn hiền đều có, hay chúng ta chơi vài ván khúc thủy lưu thương* đi!” Thất hoàng tử đề nghị.

**“Khúc thủy lưu thương” là tập tục cổ xưa của Trung Quốc vào ngày đập thanh tháng ba âm lịch, miêu tả cảnh mọi người cùng ngồi quay quần bên một dòng nước uốn lượn (ao hồ đào nhân tạo hay suối, khe) cùng dùng một loại “thương” – tức loại công cụ uống rượu thời cổ, nhẹ để trôi theo dòng nước tính từ đầu dòng, hề chúng rượu đặc biệt này trôi đến bên ai, thì người đó phải uống. Thường sau đó những nhà quyền quý hoặc giới văn thơ thường ngồi trong đình viện dùng lối này uống rượu làm thơ. (Nguồn: LuongSonBac.com)*

“Chú đề là hàn và nhiệt, bốn người làm một bài thơ, ba câu đầu nhất định phải phải có chữ liên quan đến hàn hoặc nhiệt, kết bài ba chữ, ai không làm được thì phạt ba chén rượu.” Ngũ hoàng tử tiếp lời.

“Lão Ngũ nhiệt tình ghê nhỉ?” Nhị hoàng tử kè mắt liếc qua, “Việc kénh nương xong cả rồi à?”

“Đệ hồi kinh mừng thọ mẫu phi.” Ngũ hoàng tử mặt mày điềm tĩnh, xúc tích trả lời.

Hậu cung vô chủ, Thường quý phi là muội muội đồng tộc của cố hậu, trở thành vị chủ tử có quyền lực nhất hậu cung. Cũng nhờ cây cột trụ Thường thị với gia thế lẫy lừng, quyền khuynh lực lớn mà Ngũ hoàng tử có thể giữ sạch vu án đạo trước, bình yên thoát tội. Thiên Thịnh đế đó giờ rất thích trò cân bằng thế lực, Thường thị hùng cứ phương nam, ông lên cho Ninh Vương – vị phiên vương duy nhất của triều đình đất phong Tây Bình. Hai đại học sĩ Điều Anh, Hồ Thánh Sơn đầu quân nhập tướng Ninh Dịch, ông lên cứ quá nửa thần tử trẻ tuổi trong lục bộ phụ tá Thất vương.

Đầu đá kiểm hãm, tuyệt không dễ bên nào độc tôn độc đại.

Vương vị chưa định, chẳng ai chịu cam lòng ngừng tay.

“Vi thần xin mạn phép mở đầu.” Ngán cảnh xa xôi bất hòa, Tri Vi nhanh tay rót một chén rượu rồi thả xuống dòng suối nhỏ trên đình, ngán: “Chén bích ngọc rượu nồng sóng sánh”

Chén rượu trôi đến trước mặt Nhị hoàng tử.

“Cầu Âm Mã hồng đăng đập dềnh.” Nhị hoàng tử nhanh miệng đáp ngay.

Chén xuôi dòng tới chân Ngũ hoàng tử, hẳn nương mây, nhấp một ngụm rượu rồi cất tiếng. “Lò sưởi ấm tuyết rơi trắng xóa” xong cười nói, “Hồi cho người tiếp theo rồi.”

Người tiếp theo ấy là Ninh Dịch.

Hắn nhếch cười cạn rượu, đáp gọn lòn: “Đồng cứng ta!”

Tức thì, cả đình viện rộ lên tiếng cười. Tri Vi suốt không đứng được phụt luôn ngụm rượu trong miệng, mắt tròn tròn ngược nhìn Ninh Dịch vẻ khó tin. Xấu xa cỡ ngài cũng có máu hài hước ghê!

“Đồ mà là thơ à?” Nhị hoàng tử cười hơ hớ, hích vai Ninh Dịch. “Phạt ba chén rượu!”

Ninh Dịch chẳng chối tiếng nào, sáng khoái uống ba chén liền, khiến chứng hoàng tử hào hứng vô tay rào rào. Tri Vi cũng hùa theo cười vài tiếng, song lòng lại nắc nỏm không yên.

Hắn thoải mái thế này lạ ghê!

Qua vài ván, thắng thua có đủ, mấy vị hoàng tử đều đã ngã ngả say, nhưng như có thỏa thuận ngầm, không ai nhắc đến nửa câu triều chính, tựa chỉ đơn thuần đối ẩm ngâm thơ.

Ninh Dịch uống chưa nhiều, nhưng nom vẻ đã ngấm men say, cảm giác tay, má ửng hồng, tóc mây xõa rối, mắt mơ màng. Tựa cánh hoa cà độc được nở rộ trong đêm sương mờ.

Phong thái mỉ hoặc khác hẳn đáng vẻ thanh cao nho nhã thường ngày, khiến người khác tìm đập chân run chẳng dám thẳng nhìn.

Chén rượu lại trôi đến trước mặt, hẳn không đứng dậy đón mà lười biếng khỏa nước, chén lững lờ tưởng trôi vào tay liền chao đảo lệch hướng sang Tri Vi.

Cô bèn giờ tay đón lấy, toan đưa trả thì Ninh Dịch bỗng ghé đầu kề miệng vào tay cô.

Môi mềm sượt tay, tóc mây nhẹ rũ, tựa cây cỏ đôi bờ Giang Nam chớp mắt này lộc tốt tươi sau mưa xuân tưới đẫm.

Tri Vi dờ người.

Ninh Dịch từ tốn nhấp nhấp rượu ngon, hơi thở nóng bóng hòa vào hương rượu ngọt nồng tạo thành tư vị uớt át, kiểu dềm. Lòng tay Tri Vi lâm râm mát lạnh, chẳng biết vì giọt rượu rơi hay chẳng mở hời tưa.

Gắng kiềm chế sóng gợn đáy mắt, cô nhò nhẹ cười nói: “Vương gia say rồi...” Đoạn chén đưa tay chống, cổ đẩy hẳn ra xa.

Ninh Dịch gạt tay, tiếng chén rơi loảng xoảng hòa cùng giọng nói ậm ừ thần mật: “Đến lượt ta... Đêm hôn ám da trắng môi đào.”

‘Âm ám’ tiếng nổ trong đầu, Tri Vi đứng hình, cảm nhận lửa nóng lan rộng từ đầu đến chân.

“Hình như đệ say thật rồi...” Đọc xong câu thơ nọ, Ninh Dịch lão đào một cái rồi ngã lên vai Tri Vi, lè nhè ra lệnh, “Tiểu Ngụy, đưa ta đi nghỉ một lát nào...”

Nói xong người đỏ hân lên cò, tay lỏng ngóng kẻ vào cổ áo, đầu ngón chỉ cần khẽ gập, ắt cô sẽ thành ‘Ngày sáng tỏ da trắng môi đào’ ngay.

Tri Vi bị ai ngược mắt lên đình, thiếu gia nát rượu mãi bận dốc bình, nháy xuống lúc này e chẳng còn kịp.

Bị ai ngược mắt cầu cứu, chỉ thấy thiếu gia nát rượu mãi bận dốc bình.

Bên cần răng dòn sức, vừa vát vè dựng Ninh Dịch lên, vừa ngại cười cáo lỗi với các hoàng tử.

Vị điện hạ nọ liễu xiêu ngoác nghèo đói hết sức nặng lên người cô, vừa ôm vừa kéo mãi xa mà sau lưng vẫn còn loảng thoảng tiếng Nhị hoàng tử gọi với theo: “Câu vừa rồi của Lão Lục không có hàn – nhiệt gì cả! Phạt phạt! Phạt!”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 50: Hoa độc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: Boringrain

Vừa qua hôn giả sơn, thấy khuất bóng người, Tri Vi liền dừng chân cười nhạt: “Hết kịch chưa ạ?”

Ninh Dịch mơ màng ngốc đầu lên, hơi thở đượm hương rượu phả vào gáy cô, ậm ừ: “Hửm?”

Đoạn tay choàng eo, môi ghé sát tai tú: “Kịch hay chỉ mình nàng được diễn hửm? Chà... Ngán Cốc Thuần gồm thật, đến ta cũng thấy chênh choáng...”

Tri Vi lé mắt nhìn hấn ngơ vức, nom đáng vẻ lướt khướt thể kia thì đúng là say ngất ngư lắm rồi, nhẽ nào mình quá đa tâm?

.....

Vắt và mãi mới kéo được Ninh Dịch xiêu xiêu vẹo vẹo vào phòng khách Đồng Viện, Tri Vi hăm lực quăng hấn xuống giường rồi trở gót đi ngay.

Song chân nhắc lên còn chưa kịp đặt xuống thì còn ma men bẹp dí trên giường bỗng thò chân ra ngăn, Tri Vi chới với ngã ngửa, đáp ‘bộp’ ra sau. Một tiếng ‘ai ui’ xen lẫn ý cười liền vang lên.

Luống cuống gương mặt, lại thấy trời đất đảo lộn quay cuồng, phút chốc gương mặt phóng đại của Ninh Dịch đã lù lù hiện ra trước mắt.

Hơi thở vẩn vương, môi mềm kề cận, thân mật áp ôm, ám muội khôn cùng.

Mặc có cổ sức gãy gục, đôi tay hấn tựa gong kim kẹp chặt không cách gì suy suyễn. Tri Vi bèn ním môi thúc khủy tay xuống dưới, nghe hấn xuýt xoa rên rĩ: “Ác ghê...”

Đoạn bồi thêm: “Nàng lúc nào cũng thật nhẫn tâm...”

Ngừ điệu trách móc ní non lưu liễn khác hẳn chất giọng lạnh băng tà khí thường ngày. Trong men say mơ màng nói lỏng tay siết, khủy tay chống ngực cũng vô thức buông lơi, nhưng Tri Vi vẫn cố sức nghẹo đầu nghiêng cổ để tránh môi miệng vô tình chạm lướt.

“Hiếm có một lần say...” Khuồng ngực phập phồng rung động theo từng lời trầm thấp của hấn, “... lại là ở phủ nhà nàng... Không biết, được bao lâu.”

Tri Vi nghe ra thâm ý, thắc mắc trong lòng lại chẳng biết hỏi từ đâu.

Người bên dưới dường như cũng không định cùng cô trò chuyện, chỉ lăm bắm một mình: “Lát phải đi Hinh bộ... Thuộc hạ của Hó Trác thế tử đánh chết người...”

Giọng nhỏ dần rồi tắt hẳn, nom xuống vô lễ, hấn đã ngủ từ lâu.

Cô mừng rơn, vội vàng bỏ dây chỉnh trang y phục, ánh mắt vô tình liếc qua Ninh Dịch, thấy hấn nằm mê man trên sạp, vạt áo nửa mở, tóc mun lòa xòa nổi bật trên da trắng, nom vô cùng mỹ hoặc phong lưu, không khỏi ngẩn ngơ, thẹn thùng dờn mắt.

Ra đến ngoài, cô ngẫm nghĩ một lát rồi khóa luôn cửa, đoạn cho gọi thị vệ lại gác.

Lắm người nhiều chuyện, cần tắc vẫn hơn.

Vừa ngọt tới hành lang, chân cô bỗng khựng lại.

Loáng thoáng chung quanh vắng âm vang khe khẽ.

Là tiếng gió lùa ống áo, chân lướt ngời hồng, vun vút vụt bay.

Cô cau mày tự hỏi người đến là ai? Nghe bước chân hấn đều cao thủ, có sao cạnh mình vẫn lặng lẽ như không?

Từ sau nghịch án Thái tử, Tri Vi phát hiện, sở dĩ Cố thiếu gia không còn kẻ kè theo cô như trước là vì đã có cao nhân ản thân bảo vệ. Thiếu gia không nói, cô cũng biết điều ngầm tằm. Nay sự bất thường mà không thấy động tĩnh, nhẽ nào đối tượng nhắm vào không phải cô?

Nếu thế sẽ là ai trong số các hoàng tử?

Gió hè lất lất khi lạnh, mờ hơi bỗng tủa uớt lúng.

Tần ngần nửa tiến nửa lùi, chân đã cất bước đầu còn ngoái sau.

Bỗng một đôi tay thò ra kéo tuột cô vào lùm cây phía ngoài.

Tri Vi sáng sốt ngoài đầu, thấy khuất sau tán lá là một gương mặt quen thuộc, vờ như giật mình thốt lên: “Hóa ra là công chúa điện hạ!”

Thieu Ninh vận áo bó sát tận ngực, mặt che quá nửa, nóng nảy gắt cổ: “Làm gì mà cứ lúng kúng mãi thế? Khiến ta sốt ruột muốn chết...”

Thì nghe thấy hô hấp gấp gáp của cô nên mới có ý dùng đẳng dục cô hiện thân đó!

Bụng nghĩ vậy, song Tri Vi vẫn tròn mắt ngây thơ hỏi: “Sao công chúa lại ản mặt thế này? Người đến chơi lễ ra nên thông báo một tiếng để vi thần ra nghênh đón chứ. Đúng lúc các vị vương gia đều có mặt, hay người cũng ra tiền viện cùng thưởng rượu?”

“Ta không đến chơi.” Thieu Ninh lạnh giọng phán ngay. “Đừng vô vớ nữa, người thông minh vậy, hấn đã đoán được ý đồ của ta rồi. Đúng thế, ta muốn động thủ với Ninh Dịch, người tham gia hay không?”

“Vi thần không hiểu công chúa đang nói gì.” Tri Vi miệng cười lòng căm, lạnh lùng đáp thẳng: “Chỉ biết đây là phủ đệ của thần, như nhờ xây chuyện, nhà nát mạng vong.”

“Sao lại liên lụy người được.” Thieu Ninh hèn hếch vênh cằm. “Chẳng phải các vương gia đều ở đây cả sao, nào đến lượt người chịu tội?”

“Lẽ nào việc này cũng do công chúa sắp xếp?”

Thieu Ninh cười lạnh: “Hiếm thấy hấn uống say như vậy. Kể cũng phải, vụ thuộc hạ Hó Trác thái tử đánh chết người liên can đến cả cục diện quốc gia cơ mà, lòng sâu dong rượu. Đúng là trời cũng muốn giúp ta!”

Đoạn tùm ống áo Tri Vi, lùa nhanh một mạch: “Ta không định giết hấn ở đây, chỉ muốn làm hấn thất sủng trước mặt phụ hoàng thôi. Người đã biết thì đừng hòng khoanh tay ngoài cuộc. Lát hãy bỏ thứ này...” nàng ta dúi một bọc giấy vào tay Tri Vi, “...vào trà giải rượu của hấn.”

Thấy Tri Vi tần ngần không đáp, Thieu Ninh bèn đổi giọng dụ dỗ: “Ninh Dịch đòi nào chịu tha cho người, không diệt trừ hấn về sau người sẽ phải hối hận.”

Lúc này, Tri Vi mới chậm rãi cất tiếng, “Nếu công chúa cứ nhất quyết muốn thần chung tay, cũng nên cho thần tường tận kế hoạch của người chứ ạ? Bằng không, thứ cho thần không thể tuân theo.”

“Đã hai lần tương cứu, ta còn ngại gì mà phải giấu người!” Thấy cô có vẻ xuôi xuôi, Thieu Ninh hào hứng kể ngay, “Thù hạ của Hó Trác thế tử gây sự đánh chết một quan viên xuất thân hấn lâm của Lại bộ khiến không những vẩn thần trong triều

mà cả các sĩ tử lại kinh tham dự kì thi Hương đều vô cùng căm phẫn, sùng sục lên đòi nghiêm trị hung thủ. Thế tử Hồ Trác lại hùng hổ tuyên bố, ai dám động đến người của hắn, tức muốn đối đầu với toàn tộc Hồ Trác. Bởi thế thù phạm hiện chỉ bị giam trong đại lao Hình bộ. Tam pháp tử* do Ninh Dịch chủ quản, hẳn chắc đang nặng óc lắm đây.”

**Tam pháp tử: Gồm 3 tỉ là Hình Bộ, Đại Lý tự, và Đô Sát Viện.*

“Rồi sao?”

“Ta đã cho người lên vào đại lao Hình bộ.” Thiều Ninh cười nanh nọc, “Tối nay hung thủ sẽ ‘tự sát’.”

Muru sầu kể hiềm chi một câu gói gọn. Ngoài mặt, sợ tội tự sát là cách giải quyết êm thấm gọn ghẽ nhất. Song đời nào Hồ Trác thế tử chịu tin? Tra xét một hồi ắt lời ‘chân tướng’, phiền phức gấp bội lại trút lên đầu. Đến lúc đó, thân tính của Thiều Ninh bên cạnh Ninh Dịch sẽ ra mặt cung khai, chỉ tội hắn sai xử giết người gài thành tự sát. Hậu quả không chỉ là Hồ Trác thái tử nổi trận lôi đình, e còn ảnh hưởng đến quan hệ giữa triều đình và tộc Hồ Trác, lại thêm chúng vương giả hùa nhau ném đá xuống giếng, đứng nói sung ái, mệnh giữ được chẳng cũng khó hay.

Độc, quá độc!

Không ngờ bên cạnh Thiều Ninh cũng có muru sĩ cao tay nhường này. Kẽ ra thì vị muru sĩ này còn tốt bụng lắm thay, bày mưu tính kế cũng không quên ‘vờ’ chúng Vương giả đến làm nhân chứng, về sau cô bị liên đới hẳn phải nói giúp cô vài câu.

Nom trước ngõ sau, đây quả là cơ hội loại trừ Ninh Dịch tốt nhất.

“Thuốc này không phải thuốc độc đâu.” Thiều Ninh hí mắt cười lạnh. “Được tính của nó lúc cần thiết mới phát huy tác dụng. Không cần uống, người thôi cũng có hiệu quả. Ngoài ra người hãy lấy lý do bắt mạch thừa cơ bôi thứ này vào da dưới cổ tay hắn.”

Nói đoạn, nàng ta bóp nát một viên thuốc màu xanh rồi trét lên ngón tay Tri Vi.

“Giúp ta đi.” Thiều Ninh khẩn thiết nhìn Tri Vi, rắng hồng lan dần trên đôi má. “Diệt được Ninh Dịch là người đã cô ân với ta. Ta chắc chắn sẽ giúp người thăng quan tiến chức, tiền đồ vô lượng, đến lúc đó chúng ta...”

Càng nói, mặt nàng ta càng đỏ ửng, e ấp mãi cũng không thốt ra được mấy chữ sau.

Tri Vi than khổ trong lòng, chép miệng nói kháy: “Cao thủ đã giăng dẫy thế kia, tôi không tham dự... liệu có được chăng?”

Thiều Ninh thẹn quá, mặt trắng bệch ra, len lén ngước mắt thấy Tri Vi đã cắt bọc giấy vào tay áo bên yên tâm lẫn sau lùm cây mắt dạn.

.....

Trở lại phòng khách, Tri Vi vậy lui thị vệ rồi mở khóa vào trong.

Ninh Dịch vẫn nhắm mắt say ngủ, nhịp thở đều đặn bình thản.

Rèm mi dài rủ cong yên tĩnh, sống mũi thẳng, đôi môi cũng mím cong.

Tinh tảo lành đậm với dần, an tường ấm áp tăng lên ít nhiều, tựa lá xanh mơn mơn cong cốn dưới ánh trời rực rỡ.

Cũng người này.

Đăm lẫn toan ra tay hạ sát, đồ giờ với cô tựa Hán- Sở rạch ròi, biển trời cách biệt.

Nom hẳn bình yên say ngủ, Tri Vi trộm nghĩ: máu dầm hai tay, thực say mấy giấc?

Như cảm thấy có người chăm chú nhìn mình, rèm mi Ninh Dịch hơi rung lên, nhắm mắt hồi lâu mới nhìn rõ cô, con người mơ màng trong suốt vừa tỉnh ngủ chưa kịp khoát lên vẻ thâm sâu khó đoán thường ngày.

Tri Vi thản nhiên đón nhận ánh mắt của hắn, khóe môi hơi nhếch.

Ninh Dịch cười cợt buông lời: “Nàng nhìn như vậy làm ta cứ tưởng tiểu thê từ hậu hạ bên giường đây...”

Tri Vi chớp mắt đáp ngay: “Rượu say chưa tỉnh, nằm mơ nói mớ.”

Ninh Dịch không giận mà bật cười thích thú, gờ tay kéo Tri Vi vào lòng. Lần này Tri Vi ngoan ngoãn nặc cho hắn ôm, chớp mũi phn phát hương rượu thơm nồng hòa cùng hơi thở nam tính thanh mát.

“Hiếm có giấc ngon...” Hắn chậm rãi vuốt tóc cô, “Hiếm khi hòa thuận...”

“Chỉ cần Vương gia đồng ý.” Tri Vi chum chím cười, “những lúc thuận hòa như này sẽ rất nhiều ạ.”

Ninh Dịch chỉ cười không đáp, song động tác tay hơi khựng lại. Tri Vi đảo trông mắt vài vòng rồi cụp mi xuống.

“Vừa ở tiền viện về à?” Ninh Dịch ghé vào tai cô thủ thỉ, “...Có gì vui kể cho ta nghe không?”

“Có ạ.” Tri Vi ngước cười híp mắt.

“Giữ thế?”

“Nhị hoàng tử nghe câu thơ nào cũng tấm tắc khen hay ạ...”

Hắn huyền dăm câu, thấy Ninh Dịch nghe chữ lệt, chữ không mắt nhũu mơ màng, bèn cười nói: “Ngài còn say lắm ạ?”

“Mang cho ta bát canh giải rượu đi.” Ninh Dịch cười đẩy cô ra. “Phải là nàng tự nấu đấy.”

Tri Vi ngưng mắt nhìn hắn một lát, đoạn đứng dậy đáp:

“Được ạ.”

Cửa gỗ cọt kẹt mở ra, ánh dương chói lọi hắt vào khiến bóng dáng thiếu nữ nhờ nhạt hẳn đi. Khuất nơi nắng hè không rọi tới được, Ninh Dịch dõi mắt trông theo.

Lát sau, Tri Vi bưng bát canh giải rượu trở về, đặt lên chiếc bàn con nằm chếch sạp giường, ôn tồn nói:

“Rượu nhiều hại thân, để tôi xem mạch giúp ngài nhé.”

Đoạn mỉm cười, chìa tay.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Tâm như rượu độc

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: Boringrain

“Quên mất nàng cũng thông thạo y lý nhỉ?” Ninh Dịch chép miệng cười nhạt, song vẫn đưa tay ra, “Ta chỉ hơi đau đầu chút thôi.”

Mắt hắn hơi ngược lên, nhìn cô về thăm trầm. Tri Vi mỉm cười ngưng thần bắt mạch, đoạn ôn tồn phán: “Thần thể vương gia vẫn tốt ạ.”

Rồi như tiện tay dang lên bát canh giải rượu. Ninh Dịch chỉ dãn mặt đăm đăm mà không buồn đón lấy.

“Chắc canh do tôi nấu nên ngài không dám uống.” Tri Vi cười lấy. “Thôi để tôi bụng đi vậy.”

Người vừa toan xoay, tay bỗng nhẹ bằng.

“Thường nói thuốc đắng, độc ngọt.” Ninh Dịch đón bát, uống cạn một hơi, “muốn biết thực hư phải tự mình nếm thử.” Xong ưỡ ỏi đứng dậy, “Không còn sớm nữa, ta có việc đi trước đây.”

Tri Vi nhìn theo bóng lưng hắn, cung kính thi lễ, “Cung tiễn Vương gia.”

Bỗng thấy hân khụng chân lảo đảo, nom như sắp ngã, đánh thờ dài vội giờ tay đỡ

Kể rồi tay thoáng má áp, hơ phân nửa trọng lượng cơ thể hẳn liền dõ lên vai cô. Mấy Tri Vi thoáng cau lại rồi nhanh chóng dãn ra mỉm cười theo thói quen.

Ninh Dịch nhạt cười, người con gái này dường như đã khoác lên nụ cười không màng hồng trần, chẳng sợ giờ mưa ấy thường xuyên đến mức không còn nhớ đâu là về mặt thật sự của mình nữa rồi.

Về ngoài thần thiết, mặt nạ dịu dàng, lẽ nào nàng ấy muốn mang nó cả đời?

Nghĩ vậy, hắn bèn đưa tay kéo mặt nạ da người trên mặt cô xuống, đoạn xoa xoa lông mày, ni non đỏ dánh: “Chau lại nào, chau lại nào.”

Tri Vi khóc dở mếu dở – gã này say đến điên rồi à? Chẳng vượt nếp nhăn đi thì thôi, ai đòi bắt cô chau mày cau có?

“Không phải ngài nói còn có việc sao ạ?” Biết hắn không thích mình sờ đón vò vịt, cô bèn đeo lại mặt nạ rồi dứt khoát phẩy tay, “Không tiễn, không tiễn.”

Ninh Dịch cúi đầu, tóc đen xòa ngang mày nổi bật trên làn da trắng, ánh mắt mơ màng, đôi môi quyến rũ, “Ta biết nàng muốn đuổi phứt ta đi lắm rồi.”

“Vương gia chó đũa.” Tóc mai bên má nhẹ phất, Tri Vi rụt người khẽ nở bờ môi uớt át, mặt mày vẫn thản nhiên, “Vi thần còn tiếc sao ngài không thể ngày ngày đại giá để vi thần được ngày ngày cau mày áy chứ.”

Ninh Dịch đăm đăm nhìn cô một lúc rồi thông thả cất bước ra ngoài. Lúc hai người trở lại trên dzied, liền thấy vị Thập hoàng tử trước đó ‘rượu say người gục’ đang mặt mũi đỏ kè chằm rượu.

“Lão Thập đệ hôm nay sáng khoái quá nhỉ?” Nhị hoàng tử lừ lừ chỉ tay vào hắn, “Thường ngày thấy đệ khí phách càn rượu thay lão Lục lắm mà, sao hôm nay lại nở để lão Lục ném mùi túy lý thể hử?”

“Chắc tại rượu nhà Ngụy đại nhân thơm ngon quá đấy mà!” Thất hoàng tử hiền hòa nói đỡ.

“Mọi người lại đây xem quà mừng đệ chuẩn bị cho mẫu phi này!” Ngũ hoàng tử chênh choáng lục ra một chiếc ống đựng bút từ trong tay áo.

“Bảo đệ độc nhất vô nhị mà Bô Chính Sư Mãn Nam phái lục tung cao Thập Lý Đại Sơn lên để tìm đây. Vừa mới được đưa tới hôm nay thôi, đúng dịp cho mọi người mở rộng tầm mắt.”

“Xời! Mỗi cái ống đựng bút. Quý phi nương nương thì họa xuất chúng, hiếm lạ gì thứ ấy!” Nhị hoàng tử đương tặc chế bai thì bỗng ‘ồ’ thốt lên.

Trong chiếc ống nhỏ nhún chợt lóe một đôi mắt tròn xoe linh động.

“Ồi chuột!” Thập hoàng tử thét lên ngã gập ra sau, may sao Ngũ hoàng tử nhanh tay đỡ kịp, cười nhạo, “Gan của đệ vẫn bé thế à? Chẳng có chút khí vũ hoàng gia gì cả.”

Thập hoàng tử ngượng chín mặt, đưa mắt nhìn lại mới thấy bên trong là một con khỉ nhỏ xáu chi bằng đầu ngón tay, đầu bự lông xù, đuôi ngắn cùn cùn. Điểm đặc biệt là bộ lông óng ánh rực rỡ tựa như đúc ra từ vàng thật, nom đến chói cả mắt.

“Lẽ nào là bút hầu trong truyền thuyết?” Thất hoàng tử trầm trồ. “Chẳng phải giống khi này đã tuyệt tích lâu rồi sao? Huỳnh tim được ở đâu thế? Chà, nom sắc vàng này xem, nghe đồn bút hầu chỉ có màu xám nhạt hoặc vàng cam, nào được sắc vàng tươi hiếm có như này?”

Ngũ hoàng tử đắc chí ra mặt: “Kể ra Mãn Nam Bồ Chính Sư Cao Thiên cũng có lòng lắm thay, con bút hầu này do ông tìm được ở bộ tộc gòi tài thuần thú Nguyệt Vũ ngu trong Thập Lý Đại Sơn đấy. Mẫu phi thích thì họa thơ phú, nếu có con vật này mài mực điểm bút, làm xiếc trên cưỡi, hẳn cũng vui bởi nỗi buồn khi thăm cung quanh quẩn.”

Thấy con bút hầu ngộ nghĩnh đáng yêu, ai nấy đều không đành được vuốt ve vài cái.

“Ngũ ca hiểu tâm.” Ninh Dịch chấp tay cúi xuống quan sát con bút hầu nọ, đoạn cười nói, “Lông vàng thêm hương, đuôi ngắn thị mặc, chi nghĩ thời cũng đủ thấy đẹp ý vui lòng.”

Mọi người cùng cười rộ lên. Ngũ hoàng tử bèn quay sang nhạt giọng. “Miệng lưỡi lão Lục trơn tru ghê nhỉ? Thế đệ đã chuẩn bị quà mừng cho mẫu phi chưa?”

“Quý phi chăm sóc đệ từ nhỏ, cũng là mẫu phi của đệ, đương nhiên đã chuẩn bị từ sớm, chỉ là không sánh được với Ngũ ca mà thôi.”

“Vây thì tốt.” Ngũ hoàng tử chép miệng khẽ cười, “Không phí công mẫu phi nuôi dưỡng đệ bao năm.”

Ninh Dịch chỉ cười không đáp, từ góc độ của Tri Vi, có thể thấy dưới đôi mắt hơi rù xuống của hắn lóe lên một tia u tối.

Rượu cạn chuyện xong cũng là lúc nên giải tán. Tri Vi thấy bọn họ đứng lên cáo từ, chưa kịp thở phào vì Thiệu Ninh không nhảy ra góp vui thì chợt nghe bên ngoài có tiếng lao xao huyền ảo, kẻ hô “Thích khách”, người chạm kiếm đao.

Tri Vi trộm lo trong lòng, chưa kịp phản ứng thì chứng hoàng tử đã đưa mắt nhìn nhau một cái rồi phồng cả ra ngoài.

Ngoài tiền viện loạn xạ một đám đông quần nhau đến là náo nhiệt, thị vệ các phủ vận cẩm y xanh đỏ đủ màu đang vây công hai kẻ áo xám che mặt. Hai người nọ thân thủ quý dị, tả xung hữu đột, trường kiếm huơ tới đâu, máu tươi rưới tới đó.

Tri Vi nom kỹ một hồi, bỗng ‘ồ’ sự lạ.

Một trong hai gã trông như đánh cang đâm bậy, giết người chẳng dạng mà cứ chăm chăm đâm vào vai trái của chứng thị vệ, không xót một ai.

Vòng vây đột phá, hai gã chưa kịp thoát thân thì đột nhiên có bóng người lao đảo vác theo vai thủy tiên ở tiền viện vọt tới.

Hắn nghiêng ngả lên vào giữa đám người đang quần nhau háng say, nhấc tay ném mạnh, tức thì vại sứ vỡ choang, nước văng tung tóe. Hai tên thích khách theo bản năng vung kiếm lùi sau. Người đập vại liền chớp thời cơ đâm kiếm đột kích.

“Keng két!” kiếm va, hàn quang lóe sáng.

Máu đào phun đỏ trên ai trái của cả ba người.

Không kịp nghĩ lấy hơi, hai gã thích khách lập tức xoay lưng lỉnh theo hai ngã, biến mất tăm sau làn bụi nước mù mịt.

Người còn lại vẫn ngậy ra tại chỗ, tay ôm vai xuýt xoa liên tục. Nheo mắt một chập, Tri Vi mới nhận ra gã là tên thị vệ hay đi theo Ninh Dịch, gọi là Ninh Trùng thì phải.

Cay cú nhìn hướng thích khách chạy mất, gã hân học gần giọng: “Tur Mã Quang đập vại. Tur Mã Quang đập vại!”

Tur Mã Quang đập vại là một điển cố được lưu truyền từ thời Đại Thành từ 600 năm trước. Thế nhưng không ai biết Tur Mã Quang là ai cả, chỉ biết khi Thần Anh hoàng hậu nhắc đến thì người này đã ‘đập vại’ rồi.

Hỗn loạn vừa dứt, bất an bao trùm, mọi người nhanh chóng cáo từ hồi phủ. Tri Vi tiễn ra tận cổng, nhìn hướng hoàng thành, mắt đen thâm thúi.

.....

Ngày đêm đó, tiếng vó ngựa dồn dập náo động cả phố thị thanh vắng.

Trong sắc đen u ám, Hồ Trắc Thế từ hừng hỏ giăng từng nhát vào mặt trống căng cứng đặt ngay trước cửa cung. Tiếng trống thùng thùng xuyên thủng màn đêm mờ mịt, dội thẳng vào ánh ban mai phía chân trời.

Ngót nửa kinh thành giật mình kinh động. Trống này khi xưa kiến quốc do Thiên Thịnh đế đặt trước cửa cung, truyền rằng bách tính bá quan, oan trời nghe thấu.

Song cửa cao cung hiểm, trên đời có được mấy vự ‘Kỳ oan’ khó giải, mấy người dám kinh động thánh giá? Bởi thế đó giờ chiếc trống này chỉ được xem như một vật trang trí. Nay lại ầm ầm sấm nổ, chấn động cả đế kinh.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Cầu thân

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: Boringrain

“Con dân Hồ Trác một lòng kính bái hoàng đế Thiên Thịnh. Nay có dũng sĩ tộc Phi Bổng là Đạt Trác Nhĩ vô ý phạm luật giam vào đại lao, bị thần vương đương triều sai người độc hại. Oan sâu dội rửa nào để thù phạm tiểu dao. Mười hai tộc Hồ Trác thề không đội trời chung cùng kẻ thù ác. Minh đế ngự trên, đèn trời soi sáng, rửa sạch oan khiên, cần xin, thấu tỏ!”

Dưới chiếc trống không lồ là một võ sĩ Hồ Trác đầu đội khăn trắng, thân vận trường bào đen thẫm đang hùng hổ vùng dùi, ông áo tụt xuống lộ bắp tay cường tráng.

Nắng le lói xuyên qua tầng tầng mây, cung he hé mở ra lớp lớp cửa. Lần đầu tiên chiếc trống vang động lại do một người có thân phận đặc biệt kêu oan. Thiên Thịnh để bèn dừng đầu tất cả các thần tử của mình thượng triều canh năm.

Thì cứng khiêng lên.

Triều thần bàng hoàng, đế vương sáng sủa.

Song gã nọ vẫn ung dung khoác sườn cật bức, tay nâng xác chết tiến vào nơi thiên hạ chỉ tôn ngự trị tựa như đi giữa chốn không người.

Tới trước điện, gã bị thị vệ rào rào gió thương cản lối, mặt lạnh mảy nghiêm quát: “Không được làm cản! Mau đưa thi thể ra!”

Gươm tuốt gáo vung tạo thành tường đồng vách sắt.

“Không được đưa thi thể lên điện à?” Dưới lớp áo lấp lánh ánh sương, gã hơi ngước mắt, môi nhếch nhếch cười, nhưng vẫn đặt cái xác trên tay xuống.

Người bên trong còn chưa kịp thở hắt nhẹ nhõm, vuốt ngực nghĩ trọn câu may sao gã thể từ ương ngành này cũng còn biết chút kỷ...

Bỗng sững sờ thấy gã nhanh như chớp rạch sâu một đường trên ngực xác, đoạn thò tay móc thứ gì đen đen ra.

Trường Anh vội đứng hai bên điện vốn đã quen cảnh máu tanh thì nát cũng phải biến sắc chừng tay. Có tên lính trẻ tuổi cả kinh làm rơi kim thương đánh ‘leng keng’ xuống đất.

“Vậy ta mang chứng cứ đầu độc vào có được không?” Gã xòe tay ngoa ngoắt đứng dưới thềm, giọng văng vẳng vừa danh vừa răn như muốn chọc thủng màng tai của người bên trong.

“Tuyên!”

Nghe tiếng truyền gọi vang vọng uy nghiêm kéo dài gã chẳng tỏ ra chút nao núng chần chừ nào, cứ thể mang theo lá gan còn rò máu vào kim điện.

“Thưa bệ hạ!” Đến dưới bệ rồng, lễ hành nửa vởi đã vội gian gan tố tội, “Thuộc hạ của thần vô tội chết oan, nay có lá gan làm chứng! Gan độc, hóa đen! Nếu người không tin xin gọi Thái y nghiệm chứng!”

Nói xong, gã hơi ngoái đầu, khảy khảy nhìn đám văn thần bụm miệng dạt xa, may ra có vài hoàng tử, võ tướng còn trấn định đứng nghiêm tại chỗ.

Lúc này, vị học sĩ chưa có chức sắc Ngụy Tri mới nom rõ tướng mạo gã Thể tử Hồ Trác danh nổi khắp Đế Kinh dạo gần đây.

Vóc cao thân lớn, mày rậm mắt tinh, dưới vạt áo mở rộng là nước da bánh mật trơn bóng, song lạ nhất vẫn là đôi đồng tử trong suốt. Nhìn thẳng thì thấy màu hổ phách đậm đà như sắc rượu, nom nghiêng lại kìa sắc tím huyền bí của đêm đen, biến ảo hết bao thạch bày màu lóng lánh.

Ngũ quan trông qua thì không thuộc dạng vô cùng tinh xảo, nhưng chỉ một biểu cảm nho nhỏ liền trở nên sinh động phóng khoáng khiến người ta liên tưởng ngay đến đồng cỏ trập trùng dưới ánh nắng rực rỡ của thảo nguyên mênh mông.

Hồ Trác vương thể tử, Hách Liên Tranh.

Cô ngừng đầu, gã nhìn qua, đôi bên giao mắt.

Thấy trong đôi mắt mơ màng của cô thấp thoáng hiếu kỳ, nghi hoặc, nhưng tuyệt chẳng có chút sợ hãi chừng chân, gã hơi ngó người cảm khái cũng có văn thần to gan ghê. Kể rồi hừ lạnh, quay đầu:

“Hoàng đế bệ hạ!” Tiếng Hán của gã khá sỏi, nhưng ngữ điệu nghe hơi lạ, “Đây là gan của Đạt Trác Nhĩ! Có độc! Màu đen!” Nói rồi vẩy tay y bảo thái giám mang kim bàn đến dâng lên, thái giám nào dám tiếp, đành quay sang dò ý hoàng đế.

Thiên Thịnh để hơi chau mày, nhưng vẫn hòa nhã nói: “Thế tử, muốn tố cáo khanh nên đến Hình bộ. Tam pháp ty sẽ giúp khanh giải oan, mỗ thi giữa điện còn ra thể thống gì nữa?”

“Tam pháp ty sẽ bao thi*!” Hách Liên Tranh bật lại, chữ cuối còn nói sai khiến ba vị chủ quản Hình bộ, Đại lý tự và Đô sát viện tím tái mặt mày.

**Vốn phải là ‘Bao che’, nhưng Hách Liên Tranh vì mình không rành tiếng Hán, chửi khéo thành ‘Bao thi’, chữ ‘thi’ có nghĩa là xỉ hơi.*

Thượng thư Hình bộ Khổng Thánh Thuật lạnh lùng cất tiếng: “Thế tử chưa đi, sao dám khẳng định Tam pháp ty sẽ trái luật bất công?”

“Làm dưới trướng người...” Hách Liên Tranh cười gằn, tay vung máu tóc khiến cả đám đại thần lại nhảy bật ra xa. “... đương nhiên sẽ bao che trái luật!”

Một câu nói đủ khiến lòng người xao động, Tam pháp ty trước nay đều do Sở Vương chủ quản, Hách Liên Tranh nói vậy, khác gì chỉ mặt điểm tên Ninh Dịch.

“Không bằng không chứng.” Nhị hoàng tử lập tức nhảy ra tiếp lời, “Thế tử, tội danh vu cáo thân vương lớn lắm đấy!”

“Vu cáo ư?” Hách Liên Tranh ngửa cổ cười dài, ném bốp lá gan nọ xuống mũi chân Nhị hoàng tử, “Ngài nhìn đi! Lá gan này được móc ra ngay trước mặt các ngài đấy! Đến con chim ngốc nhất thảo nguyên cũng biết gan màu đen có độc, không thể ăn được!”

Nhị hoàng tử cau mày gầy gầy đồng loạt nhảy dưới chân, chun mũi giải thích, “Có thể vì ăn nhầm thứ gì đó...” Đoạn quay đầu, cười cợt nhìn sắc mặt ngày một khó coi của Thượng thư bộ hình.

“Trưa hôm qua ta đến thăm” Hách Liên Tranh đáp ngay, “Đạt Trắc Nhĩ hểng còn khỏe mạnh! Đến tối, bọn ta vừa bắt gặp một kẻ áo đen chạy ra từ đại lao hình bộ thì Đạt Trắc Nhĩ liền chết!”

“Bắt được kẻ áo đen đó không?” Ngũ hoàng tử sốt sắng chen miệng, trong mắt hấp háy tia sáng.

“Không.” Hách Liên Tranh hậm hực đáp, “Nhưng bọn ta đã làm hắn bị thương!” Nói đoạn, gãi xoay sang hỏi thẳng Ninh Dịch này giờ vẫn lặng lẽ đứng bên, “Điện hạ, Đạt Trắc Nhĩ giết người chỉ là vô ý, đâu là tội chết cũng phải công khai giữa Hình bộ, có sao người lại âm thầm giết hại?”

“Ồ?” Ninh Dịch hơi nhấc mắt, mỉm cười. “Phải nhỉ? Vì sao ta lại âm thầm giết hại?”

“Hỏi ta cũng bằng thừa.” Hách Liên Tranh cười gằn, “Vi sao, trong lòng ngài tự rõ. Ngài biết ta muốn báo về tính mạng của Đạt Trắc Nhĩ, nhưng đám thư sinh văn thần trong triều lại gây sức ép bắt hắn đến tội, thế là ngài bèn sai người ám sát, giả thành ‘sợ tội tự sát’ để dẹp lòng căm đối bên. Nhưng ngài không biết, đúng sĩ Hô Trắc tâm mình dưới nắng vàng thảo nguyên nào có chuyện nhát gan tự sát!”

“Ồ?” Nụ cười nhàn nhạt vẫn đọng trên môi, Ninh Dịch nhẹ nhàng tán thưởng: “Cũng hợp lý, đặc sắc đấy chứ. Đó giờ không biết thế tử lại có tài kể chuyện đến vậy.”

“Đừng kháy khứa châm chọc.” Hách Liên Tranh hất cằm vại lại, “Ta hiểu cả đấy! Nam nhi thảo nguyên thẳng thắn sáng khoái, không như người Hán các người lắt léo vòng vo, muốn chứng cứ, ta khắc đưa lên.”

Nói rồi gãi quay sang khom lưng trước Thiên Thịnh đế, “Xin bệ hạ cho phép thần đưa nhân chứng vào điện.”

Thấy Thiên Thịnh đế gật gù đồng ý, gãi liền vỗ tay vào cái, tức thì nhân chứng lũ lượt kéo nhau lên điện, có thị vệ Hô Trắc, có viên tiểu lại Hình bộ, cũng có vài dân thường run lấy bầy đứng xa.

“... Thuộc hạ giao thủ với kẻ áo đen, hắn có thể dùng kiếm bằng cả hai tay!”

“... Bệ hạ... nô tài không nhìn rõ hung thủ, nhưng sau giờ Ngọ, Ninh Trùng đại nhân có đến thiên lao nhìn quanh một lượt.”

“... Thảo dân bị một người bật mặt đụng ngã, lúc đó hắn dùng tay trái kéo thảo dân lên...”

Nhân chứng lần lượt nói xong, vẻ mặt của mọi người liên biến đổi theo hai xu hướng: nửa thì sầu lo, nửa lại mừng rỡ. Lúc đầu Tri Vi còn thấy lạ mơ, bụng không khỏi nhủ: Quái thật, sao toàn nhấn mạnh tay trái cầm kiếm nhỉ? Nhưng sau khi lượt lại trong đầu hình ảnh đập vại của Ninh Trùng hôm qua, cổ bỗng bùng tỉnh.

Tay trái nâng vại, tay trái xuất kiếm!

Xem sắc mặt mọi người, thói quen này hẳn chẳng phải bí mật gì. Chỉ trách có suốt ngày né Ninh Dịch như tà quỷ mới không để ý đến thói quen của hộ vệ nhà hắn mà thôi.

Chỉ chứng Ninh Trùng, khác gì chỉ thẳng vào mặt Ninh Dịch hồ đầu sỏ, thế mà vẻ mặt hắn vẫn bất động như thường, khỏe mới còn hơi nhếch cười, nom kỹ lại, hóa ra cười lén.

“Bẩm phụ hoàng.” Hân xoay hướng ngự tọa, cúi đầu khấn thiết, “Thiếp thân thi vệ của nhi thần cả ngày hôm qua đều ở cạnh nhi thần, tuyệt không có chuyện lên lầu giết người, xin phụ hoàng minh giám.”

“Thuộc hạ thận cận, tất nhiên ngài phải bạch diện bao che rồi.” Thượng thư Bộ lại Hứa Bách Khanh lên tiếng, “Thiết nghĩ nên cho gọi Ninh hộ vệ vào triều đối chất!”

“Thế ra Hứa thượng thư cảm thấy lời của bản vương không đáng tin?” Bị Ninh Dịch nhàn nhạt quét mắt, Hứa Bách Khanh lạnh cứng cả người, song vẫn cần răng nói cứng, “Vi thần chỉ là lo cho thanh danh của ngài thôi ạ.”

“Hứa thượng thư thế là không phải rồi.” Đại học sĩ Diêu Anh lập tức phản bác. “Trên dưới triều đình ai chẳng biết vương gia quân giáo nghiêm minh, ông nói vậy, há chẳng phải chất vấn người nói dối bao che sao?”

“Vi thần không dám.” Hứa Bách Khanh vừa nhún nhường khom lưng, công bộ thị lang Cát Hồng Anh bên cạnh liền khay khay mũi mát, “Đèn trời sáng mấy cũng còn hắt bóng đen, huống chi Vương gia trăm công nghìn việc quân sao xuể đám thuộc hạ bên dưới, có vài ba kẻ vô lại khoa tay múa chân ầu ầu cũng là điều dễ hiểu.”

“Không thể nói vậy...” Đại học sĩ Hô Thánh Sơn trầm ngâm vuốt mép.

“Lão Hồ nói sai rồi...” Phe đối địch liền nhảy ra chặn họng.

Khẩu chiến khai mào, cang cãi cang sung, Thiên Thịnh đế thấy thế thì chau tít hàng mày, cuối cùng bực quá, găm lên: “Cảm hết cả đi!”

Kim điện bấy giờ mới yên tĩnh một chốc, lát sau ông lại từ tốn ra lệnh: “Người đâu, bắt Ninh Trùng đến đây.”

Một chữ ‘bắt’ đủ khiến Ninh Dịch tối sầm ánh mắt, cũng khiến cho các hoàng tử và phe đối địch mở cờ trong bụng.

“Cứ cho đúng là Ninh Trùng ra tay, thì cũng chưa chắc do Sở vương sai sử.” Thất hoàng tử ôn hòa nói đỡ, “biết đâu vì thù riêng cũng nên.”

“Điện hạ nói chi phải.” Hách Liên Tranh cười lạnh đập kháy, “Chưa kể hai người họ trời nam biển bắc chẳng chuốc nổi thù riêng, bản thân ta cũng chẳng phải loại người tùy tiện phỉ báng vu hại, ta vẫn còn chứng cứ khác.”

Nói đoạn, gãi vói vào một lão nhân lồm khồm ngực y phục Hô Trắc, tự xưng đại y sư. Lão nhân cất giọng run run: “Khỏi bẩm bệ hạ, Đạt Trắc Nhĩ trúng một loại kỳ độc của vùng núi tuyết Thanh Trắc nước Đại Việt, tên gọi Vô Hương. Loại độc này không màu không vị, chỉ khi chết ba canh giờ mới tu vào gan. Người đột tử lập tức nghiệm thi sẽ tra không ra. Loại độc này vô cùng quý hiếm, thảo dân do lúc nhỏ may mắn gặp qua một lần mới biết được.”

“Xin bệ hạ triệu thái y đến nghiệm chứng.” Hách Liên Tranh thỉnh cầu.

Lưu viện trưởng của thái y viện lập tức được cho vói. Sau một hồi khám tới nghiệm lui cùng người khám nghiệm từ thì giới nhất của Tam Pháp Ty, cuối cùng đưa ra kết luận: “Thưa bệ hạ, đúng là trúng độc Vô Hương.”

Triều đường lao xao xao động. Diêu Anh và những đại thần thuộc phe Ninh Dịch bậm môi liếc mắt, trộm nghĩ trong lòng: gần đây thấy ngài ấy ầu sầu phiền não vì vụ án kia, lẽ nào thực đã đầu độc giết người?

“Đúng là chưa nghe qua độc Vô Hương này!” Nhị hoàng tử cười cười, làm như vô tình nói. “À, nhắc mới nhớ, Lục đệ này, mẫu phi của đệ cũng là người Việt phải không nhỉ?”

Một lời nhắc khéo kinh động lòng người, giật mình sực nhớ, đúng là bệ hạ từng nạp một tù binh người Đại Việt làm phi tử, hình như là công chúa tiểu tộc nào đó, tiếc rằng năm dài tháng rộng, mỹ nhân tuyệt đại sớm đã trở thành bụi mờ nhạt nhòa chẳng đọng vết tích.

Thiên Thịnh đế sầm mặt không nói, không khí ghim ghăng chẳng ai dám hó hé một hơi.

Đến đây, án oan đã còn không dom gián là vạch mặt điểm tên hung thủ giết người, mà lát lóe liên lộn thành án phản quốc thông địch. Đại Việt – Thiên Thịnh thế đã như cung giường nò kéo. Khai mào lửa giận trong tộc người Hô Trắc, nặng thì tiền tuyến quay gáo, nhẹ thì lòng người bất mãn, kết quả thế nào cũng nhất định ảnh hưởng đến đại quân chinh phạt ngoài biên quan. Giữa lúc này, lại đảo lên chuyện mẫu tộc Ninh Dịch là người Đại Việt, truy sâu đến cái chết ly kỳ của mỹ nhân trẻ tuổi, mọi người sẽ không dừng được mà trộm nghĩ: liệu chẳng Ninh Dịch đã cầu kết với Đại Việt? Bởi vậy nên có ý giết vô sĩ tộc Hô Trắc, cốt chọc giận người Hô Trắc, phá rối chiến sự?

Dinh liú đến chiến tranh phản quốc cũng giống như rằng nanh mọc trong miệng con dã thú, ai dám đại đột đưa tay sờ thử?

Tri Vi đưa mắt liếc nhìn Ninh Dịch. Từ lúc Nhị hoàng tử nhắc tới mẫu phi, hắn như mất cả hứng thú nói chuyện, rèm mi dài rủ che đầy mắt, khí lạnh mơ hồ vẩn vờ quanh thân.

“Bệ hạ.” Lưu viện trưởng can trọng mở lời, “Vô Hương là kỳ độc không phải người thường nào cũng có thể sở hữu, thứ này, nhất thiết phải dùng đồng máu thuần chủng của Vương tộc Lạc Nhật ngự trên đỉnh Tuyết Sơn mới có thể chế ra.”

“Vương tộc Lạc Nhật...” Thiên Thịnh đế híp mắt đăm chiêu, cổ lục lại chút ký ức về vị phi tử năm nào. Tiếc thay má hồng sớm phai, hoa thơm có lạ cạnh ông lại đến đi không ngớt, dung nhan cũ đã không nhớ được mấy phần, huống chi là tên một bộ tộc còn con nào đó.

Thêm nữa, cái chết của nàng ta là chuyện xưa ông không muốn nhắc đến, bởi vậy càng thêm cau có buồn bực.

“Người tộc Lạc Nhật tin vào một truyền thuyết cho rằng mình là hậu duệ của Cách Mã Nhật Thần, bởi thế máu trong người vương tộc thường óng ánh sắc vàng.” Vị đại y sư Hô Trắc đột nhiên lên tiếng, “Thử là biết ngay.”

Hách Liên Trách lập tức tán đồng. “Đúng vậy, cứ thử khác biết.”

Cả triều đường lại tĩnh lặng như tờ. Giữa điện thì máu, đối với một hoàng tử như Ninh Dịch chính là lãng mạn si nhục. Chưa nói đến thân thể hoàng tộc cao quý bất xâm, chỉ riêng can hệ đến thanh danh mẫu phi hoàng tử cũng đủ khiến hắn nhor nhóp

tôn nghiêm

Lúc này đây chỉ còn xem bệ hạ có chút xót thương, che chở, dùng cách giáng hòa để vừa đẹp lòng kẻ đến kêu oan, vừa giữ gìn được mặt mũi cho nhi tử hay chăng.

Mọi người căng mắt trông lên, Trì Vi cúi đầu nhìn xuống.

“... Thuốc này không phải độc được.” Giọng Thiệu Ninh hăng còn vang vọng bên tai, “... Đến lúc cần thiết nó mới phát huy tác dụng... Nhân lúc bắt mạch, lên búi thứ này vào cổ tay hân...”

Hóa ra là vậy.

Không phải độc, còn ghê hơn cả độc.

Trưởng rằng Thiệu Ninh chỉ muốn làm Ninh Dịch thất sủng xấu mặt, ngờ đâu có nàng còn mưu cao kế độc, bày bố án oan thành phản quốc thông địch, toan một chiêu đảo gốc trúc rễ, khiến hân vĩnh viễn không thể trở mình.

Hỗn hợp hai loại thuốc, cộng thêm chất dẫn nào đó, chắc chắn có thể khiến cho máu nơi cổ tay Ninh Dịch biến thành màu vàng.

Trong bầu không khí ghim căng ngột ngạt, Ninh Dịch ngược mắt đau đầu nhìn hoàng đế, sắc mặt ửng biến ảo vài bận, né tránh ánh mắt của hân.

Cuối cùng, gật đầu buông lời: “Vậy thì nghiệm đi.”

Bốn chữ nhẹ bằng lướt qua tựa cuồng phong lốc xoáy, đại sảnh đường bùng nổ trong tiếng xuyt xoa sáng sốt, hàng chục mái đầu chấn động ngừng phát.

Ninh Dịch chậm rãi dỗi đi ánh mắt. Về bình tĩnh thần nhiên vẫn cố hữu, song sắc sáng trong ấy đã như nền đỏ trước gió, lấp lóe lay lắt rồi tắt ngóm mặt mũi, đọng lại bóng lưng cô đơn lấp đầy về liêu tịch.

Nhìn ánh mắt ấy, Trì Vi bỗng thấy lòng mình mơ hồ quặn đau khó tả.

Phải chăng ngày đó, khi mẹ nhắm mắt quạ lưng vì Phương Hạo đuổi cô ra khỏi Thu phủ, cô cũng từng lệ ánh mắt thế lương như vậy?

Trì Vi cắn cắn môi, chợt bất gặp Ninh Dịch đang ẩn ý lia mắt về phía mình, không khỏi giật mình.

Thấy thái giám bung chấu vàng vào đặt trước ngự án, chẳng thần từ đều tự giác lùi xa, làm nổi bật lên một Hách Liên Tranh sừng sừng vững bước, miệng hừ lạnh, mắt liếc xéo Ninh Dịch.

Ninh Dịch chậm rãi tiến lên, khay khảy cười nhọt tòi từ tôn vén ống tay áo. Ai nấy đều sợ hãi nghĩ quần thần, vội vàng dạt ra né tránh, giữa đại điện, chỉ còn mình hân trợ trợ cô lương.

“Bệ hạ, xin cho thần được hầu Vương gia thử máu.”

Mọi người giật mình ngược mắt, liền thấy Trì Vi bước ra khỏi hàng, khom lưng cất tiếng: “Cổ tay gần mạch yếu ớt, tạm trạng diện hạ lúc này hân không thích hợp động vào dao kiếm. Thần tự thấy chân tay mình cũng lạnh lẽo cần trọng, chỉ bằng cứ để thần hầu ngài ấy ạ.”

Thiên Thịnh đế đang buồn bực trong lòng, nghe vậy cũng chỉ ậm ừ đồng ý. Trì Vi mỉm cười tiến lại đỡ ống tay áo Ninh Dịch, đoạn nhấc dao kê lên cổ tay hân.

Hôm qua kẻ lên, vì người bắt mạch, hôm nay chạm tới, vì sinh tử vung dao.

Đồng tử đen thẳm trầm phản chiếu ánh mắt trời sinh mơ màng ướt át của cô, tựa vầng trăng lơ lửng giữa vực sâu hun hút, gần trong gang tấc mà cách trở thiên nhai.

Trì Vi nghiêng đầu né mắt.

Ánh bạc lóe lên, máu tươi chảy xuống.

Vàng trông chói mắt, thẳng thốt triều thần, kinh động thánh tâm.

Ninh Dịch ngỡ ngàng, chông chọc nhìn dòng máu vàng chóc chảy ra từ tay mình, máu chảy xuống chấu vàng, phút chốc hòa chung màu chấu.

Trì Vi nắm chặt cán dao hóa đá tại chỗ.

“Ninh Trùng đã tới...” Đúng lúc mọi người hồn bay phách lạc, bên ngoài bỗng vọng vào tiếng truyền báo của thị vệ phụng mệnh áp giải Ninh Trùng.

Ninh Trùng bị dẫn lên, Hách Liên Tranh chưa kịp để mọi người hiểu đầu cua tai nheo đã sấn lại gắng mạnh vai áo.

Sau lần vãi áo xé toạc hiện lên một vết thương hằn còn khá mới.

“Thưa bệ hạ, đây chính là chứng cứ!” Hách Liên Tranh đắc ý vênh cằm, “Hôm qua thuộc hạ của thần đã đâm thương vai trái tặc tử!”

Chứng cứ rành rành, trần ai lạc định*.

**Trần ai lạc định: Mọi chuyện xem như đã kết thúc*

Kẻ mặt nguội như tro, người lòng vui như hội.

Máu từ cổ tay Ninh Dịch vẫn tí tách rõ giọt, song hân chẳng còn bận tâm băng bó, chỉ ngo ngác cúi nhìn chấu vàng.

Trên lớp máu nổi dập dềnh bóng đáng Trì Vi.

Nhị hoàng tử cả gân quất lớn: “Lục đệ, đệ điên quá rồi!”

Hứa Bách Khanh liên tục lắc đầu: “Chúng thần biết ngài lo lắng đại cục, nhưng không thể dùng cách cực đoan này để giải quyết... Haizzz...” Nói chưa xong đã thờ dài ngoai ngán.

Công bộ thị lang Hồng Anh lập tức chêm lời: “Chỉ mong Hồ Trác thể từ thăm mình đại nghĩa, không...”

Thất hoàng tử thất thần lăm lăm: “Không đâu, Lục ca thông tuệ hẳn tiếp nhường ấy sao có thể làm cái việc lợi bất cập hại như vậy? Chắc chắn có kẻ tiểu nhân giở trò sau lưng...”

Ngũ hoàng tử lạnh giọng quở trách: “Nhất định là Lục đệ trong lúc nóng nổi mới gây nên sai lầm đáng trách, đệ mau dập đầu thỉnh tội với phụ hoàng và thế tử đi!”

Lời chưa dứt đã bị một tiếng quát oanh động cắt ngang.

“Còn thỉnh tội cái khi gì! Vương tử phạm pháp, tội như thứ dân!”

Thiên Thịnh ngự trên ngai cao tức giận đến nổi gân xanh nẩy bang bang trên cổ, lấy hơi quát gọi: “Người đâu!”

“Úi da...”

Giữa lúc căng thẳng kiềm nén như thế, bỗng vang một tiếng rên nhỏ, tuy khẽ khàng, cũng đủ thu hút sự chú ý của mọi người.

Quay đầu lại, hóa ra Trì Vi trong lúc lùi sau đã bất cẩn trượt chân trên sàn khiến con dao bạc vô tình sượt qua tay.

Thái giám vội vàng lại đỡ. Mọi người thấy chỉ là việc nhỏ, bèn dỗi mắt chẳng màng. Ngờ đâu gã thái giám đột ngột ‘Á’ lên, lấp bấp chi tay vào Trì Vi nói không nên lời.

Máu tươi rò xuống, lạ thay, cũng sắc vàng óng!

Tiếng thét thất kinh lại lần nữa thành công kéo sự chú ý của mọi người dồn về Trì Vi, nhất thời, ai nấy mắt roi dõm dộp, cảm há chạm đất.

“Khanh... khanh...” Thiên Thịnh đế chỉ tay vào Trì Vi, suýt thì ngớ ngẩn bước ra câu hỏi: khanh cũng là vương tộc Lạc Nhật à? May thay ghim kịp ngay cửa miệng. Trên đôi lấy đầu ra lăm chuyện vừa khéo đến thế? Vương tộc ấy, vốn đã lại tàn từ lâu.

Ninh Dịch bật lên trắng cười.

Nhẹ nhàng đoạn con dao từ tay Trì Vi phóng đi. Dao vèo vèo xoay tròn, miết qua cánh tay của Nhị hoàng tử, Hứa Bách Khanh, và Cát Hồng Anh rồi loảng xoảng chạm đất.

Mấy người thốt tiếng, ôm tay ngã lui, Nhị hoàng tức tối quát lớn: “Lão Lục, người điên rồi à?”

Ninh Dịch phát tay thu hồi ngân dao, dáng vẻ như thường thức một món báo bối yêu thích, “Đệ nào có điên, điên là những kẻ muốn mê hoặc lòng người ấy chứ... Xem thử tay mọi người đi nào!”

Hứa Bách Khanh khe khẽ hé ra bàn tay vẫn bụm chặt trên vết thương, liếc mắt nhìn xuống rồi ‘Á’ lên một tiếng.

Máu chảy ra, thấy đều vàng nhạt.

Thiên Thịnh để dọm đứng phắt dậy.

Hách Liên Tranh trộn mắt há mồm

“Mọi người đều đã nói xong, giờ đến lượt ta.” Ninh Dịch cười mím chỉ, từ tốn thả bước dạo quanh đại điện, ngân dao lấp lóe, ý cười lạnh lẽo. “Thưa phụ hoàng, trưa hôm qua, lúc Đạt Trắc Nhĩ còn khỏe mạnh trong đại lao hình bộ thì nhi thần đang uống rượu cùng các huyinh đệ ở Ngụy phủ. Sau đó, nhi thần uống say, được đích thân Ngụy đại nhân đưa vào phòng khách nghỉ ngơi, suốt thời gian đó, Ngụy đại nhân vẫn ở bên cạnh nhi thần. Sau khi chúng huyinh đệ từ biệt ở Ngụy phủ, nhi thần thấy Lão Thập say rượu không dám hồi cung, bèn đưa đệ ấy đến phủ Thất đệ tiếp tục hàn huyên, đến rạng sáng thì được lệnh vội tiến cung. Cả ngày, Ninh Trùng không rời nhi thần nửa bước thì lấy đâu ra thời gian đi ám sát Đạt Trắc Nhĩ? Việc này, có Ngụy đại nhân và thất đệ làm chứng.”

Thấy Tri Vi khom lưng đáp phải, Thất hoàng tử cũng đành lúng túng gật đầu.

“Còn về vết thương trên vai Ninh Trùng...” Nụ cười của Ninh Dịch càng lộ vẻ châm biếm, đột nhiên lớn giọng sai thái giám. “Đi chọn một thị vệ nào đó của các vị điện hạ dẫn lên đây.”

Người khác không hiểu dụng ý của hắn, song các hoàng tử nghe xong đều xám ngoét mặt mày.

“Bẩm phụ hoàng.” Ngũ hoàng tử vội cúi đầu bẩm báo. “Hôm qua lúc chúng thần uống rượu ở Ngụy phủ đã gặp phải thích khách, chúng nhi thần đều tận mắt nhìn thấy Ninh thị vệ bị thương trong lúc đối chiến.”

“Thế sao vừa nãy các người không nói?” Thiên Thịnh để dưng dưng nạt lại.

Ngũ hoàng tử hoảng hốt quỳ sụp xuống, đầu gối đập bang trên lớp gạch vàng lạnh lẽo.

“Về phần máu vàng...” Ninh Dịch liếc xéo sang Lưu viện trưởng và Hồ Trắc đại sư, hai tay nâng dao cung kính: “Cần xin phụ hoàng cho kiểm tra chậu nước và con dao này!”

Lưu Viện trưởng nhún chân khụy gối, đầu đập bong bong như gãi gạo.

Hồ Trắc đại sư đỏ ra như phồng, mồ hôi túa lút đầu.

Đến khi mọi người định thần trở lại, mới âm thầm cảm khái: Thế là Sở vương điện hạ lại an toàn trở mình rồi.

Hách Liên Tranh bỗng quay sang trừng trị nhôn Hồ Trắc đại sư. Bất giác ánh mắt của hắn, toàn thân lão run lên một cái rồi cảm cổ chạy trốn.

“Vút!”

“Phập!”

Chưa đến cửa điện, lão ta đã rú lên ngã ập xuống, lưng chống chơ một thanh tiểu đao trang trí và một cây quạt giấy.

Sau khi đồng loạt tay thu về, Hách Liên Tranh và Ninh Dịch liá mắt nhìn nhau tóe lửa, đoạn nhún nhật nhíech cười.

Kẻ khen: “Vương gia vô công cái thế!”

Người rằng: “Thế từ hành sự quyết đoán!”

Kẻ cười: “Ha ha!”

Người đáp: “Hề hề!”

Thế rồi lập tức xoay đầu dòi mắt, chẳng nhìn đối phương thêm lần nào nữa.

Thiên Thịnh để khôi phục thần thái uy nghiêm, an ủi Ninh Dịch vài câu, giao vụ án giết người – lúc này đã thêm ghi chú mới là mưu hại thân vương – cho Tam Pháp Ty tiếp tục xử lý. Xong xuôi, bèn quay sang Hách Liên Tranh ăn cần nhắc nhở: “Thế tử, lần sau đừng lỗ mắng vậy nữa.”

Hách Liên Tranh gật gật khoe môi đáp: “Thưa vâng, cúi xin bệ hạ giúp tặc Hồ Trắc tìm ra hung thủ.”

“Đĩ nhiên rồi.” Thiên Thịnh để híp mắt cười, ý đồ lái sang chuyện khác, “Nhưng người cũng đừng quản việc này nữa, cứ để Tam Pháp Ty giải quyết đi. Người đó, đúng là tuổi trẻ nóng tính. Nhớ trước đây phụ hoàng người cứ luôn nhờ trẫm tìm cho người một cô nương. Thiên Thịnh hiền lành dụ dăng để kiểm bót cái tính ấy của người. Hay nhân đây tuyển cho người một chính phi luôn? Người có đề ý tiểu thư nhà nào không?”

Nghe đến đó, cả cơ mặt của Hách Liên Tranh cũng không ghìm được mà gật gật liên hồi. Đúng là phụ vương già và hoàng đế Thiên Thịnh có ý định liên hôn chính trị từ lâu, song vì không muốn bị ràng buộc quản thúc nên đó giờ gã vẫn lẩn lữa dầy dưa. Nay tự mình náo động dưới lý, giờ đầu cho người ta bắt thóp, nếu gã còn dám cứng đầu cãi cò, lão gia hỏa này mà bản tin cho phụ vương thì hết còn đường sống.

Lý trí bảo thế, song trong lòng gã vẫn vô thức chống đối. Nghĩ đến đám con gái Trung Nguyên suốt ngày rũ rượi ù ề là gã không sao ung nổi.

Đăm chiêu cau có nửa ngày, chợt trong đầu lóe lên cuộc gặp gỡ trên xe ngựa mấy bữa trước.

“Thưa bệ hạ.” Gã háo hứng tâu. “Đúng là thần có đề ý một người, nhưng năng ấy thần phận thấp kém, không đủ tư cách làm chính phi của Hồ Trắc thế tử. Chỉ làm thiếp được thôi ạ.”

“Hửm?” Thiên Thịnh để háp háy mắt cười, “Là cô nương nhà nào có thể khiến người hứng thú vậy? Cứ nói ra trẫm sẽ ban hôn.”

Đám người Ninh Dịch cũng hiểu kỳ ghé mắt, không khí ghìm găng đã tán bót vài phần.

“Thần chỉ có duyên gặp nàng một lần, quý mến không ở dung mạo mà bởi tài năng.” Hách Liên Tranh hơi ngẩng đầu, mày cong mắt híp, dấy mắt lóe lên vẻ trêu người khó thấy. “Chính là cháu gái của Đồ đốc ngũ quân Thu đại nhân, Phương Tri Vi.”

Vốn đã dòi mắt, Ninh Dịch đột nhiên quay phắt đầu lại.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chinh phục

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: Boringrain

Vốn đã dỗi mắt, Ninh Dịch bỗng quay đầu.

Mãi cảm cúi bâng bó, Tri Vi run tay thiếu chút đánh rơi cả cuộn vải.

Cả hai đồng thời đưa mắt ngẩng lên. Ninh Dịch khẽ liếc nhìn cô, Tri Vi miết mắt nom lại. Trùng hợp là hai người đều hướng mắt về phía đối phương chứ chẳng hề doái hoài đến gã nam tử vừa buông lời chấn động kia.

Sau một thoáng, Tri Vi cup mắt cúi đầu, vừa bâng bó vừa liếc xéo Hách Liên Tranh, ánh mắt như thể xem hân là bản tay rủi mịch có băng, bó, xiết, kéo trong tay mình vậy.

Thấy chuyện chuyển biến không thích hợp nghị bàn giữa kim điện, Thiên Thịnh đế bèn cho bãi triều, đoạn tuyên Hách Liên Tranh đến ngự thư phòng. Nhóm lão thần, hoàng lão cùng viên hầu giả vờ bên cạnh thánh giá cũng lập nói gót theo sau.

Vừa ngồi xuống ghế, Ninh Dịch liền đánh mắt sang Hách Liên Tranh, ánh mắt híp lại vừa lạnh vừa bén, vừa sát vừa nhọn, hệt như lúc bị Hách Liên Tranh chỉ chứng mưu sát giữa triều đường.

Đoạn nhếch môi nhặt giọng: “Thế từ cũng gan lắm thay. Dám dùng ân sủng chỉ hôn để cưới một tiểu thiếp? Là ý vào sự sủng ái của bệ hạ đấy ư?”

“Vương gia nói lạ.” Hách Liên Tranh lập tức trả treo, con ngươi hồ phách ánh lên sắc tím nhạt: “Đã là ân điển của bệ hạ, một phiến thần như ta không cung kính tuân mệnh, lẽ nào lại kháng mệnh bất tuân?”

“Thế ư?” Ninh Dịch cong môi mỉm cười, “Thịnh cực tất suy, kiêu căng mau chết, thế từ cần thần phúc phận lớn quá lại tồn thọ.”

“Trầu cam á?” Hách Liên Tranh nghiêng nghiêng đầu, ra chiều suy tư như không hiểu nổi câu nói hoa mỹ của Ninh Dịch. “Ngựa của ta cho ăn yến mạch nên cường tráng lắm, chờ theo cây thương nặng ba mươi tám cân cũng chẳng vấn đề gì, đâu như lũ ngựa tom teo nuôi bằng trầu cam chỉ chờ nói đám công tử Thiên Thịnh mong manh các người.”

Chúng thần từ chưa kịp bật cười bởi màn đối đáp ông gà bà vịt, đã bị câu tiếp theo của Hách Liên Tranh làm cho sượng họng: “Đáng thương thay cho nữ nhân Thiên Thịnh phải ở dưới khổ những gã đàn ông suy nhược như vậy!”

Hoàng tử – trọng thần rần rần đỏ mặt, mấy lão học sĩ râu tóc bạc phơ không nhịn được lầm bầm mắng: “Đồ đã nhân thô lậu! Bần cả điện rồng!” Nếu không ngại vì trước ngự tiền, e đã phẩy tay đi cả.

Tri Vi đương cần rặng xiết dài băng, nghe câu này run tay suýt kéo đứt cả nút thắt.

Ninh Dịch ngưng mắt nhìn Hách Liên Tranh, đoạn gật gù ra vẻ tán đồng: “Tín rằng chỉ bằng câu ấy cũng đủ khiến nữ tử Đế Kinh đồ xô nhào tới một nam tử hùng kỳ như thế từ đây rồi.”

Tiếng phụt cười xi xụp vang khắp thư phòng.

“Nàng ấy chắc chắn sẽ vinh hạnh gả cho ta.” Hách Liên Tranh chẳng nao mừng hắt cằm đáp lại.

Ninh Dịch liếc xéo gã một cái, đoạn cười đáp: “Vậy thì bốn vương sẽ ở đây chuẩn bị lễ trọng đợi ngày người đưa tân nương lên điện tạ ân.”

Về mặt chân thành tha thiết không át nổi ngữ khí châm biếm nhạo cười. Hách Liên Tranh cũng chẳng phải loại gỗ đá vô tri, nghe ra ý xấu bèn gờm gờm trừng mắt.

Kề môi cười, người mắt phóng hân quang, khí thế giương cung bạt kiếm chi thiếu mỗi lời mình dùng dùng trụ trận.

Chúng thần hoang mang nhìn nhau nghĩ quái: Sở Vương điện hạ ngày thường ôn hòa mực thước, sao hôm nay lại nóng nảy gay gắt nhường này? Song ngẫm lại, ngài ấy chịu tươi cười thân thiết với kẻ xém đưa mình lên đoạn đầu đài mới là lạ.

Cũng cùng chung suy luận ấy, Thiên Thịnh đế bèn tốt bụng chen lời: “Thế từ này, cháu gái Thu Thượng Kỳ cũng là thiên kim khuê tú xuất thân danh môn, sao có thể xem là phận mọn chi đáng làm thiếp?”

Lời dứt, dưới điện khúc khúc vang lên và tiếng ho, đại học sĩ Diêu Anh bèn lúng túng bước ra tâu: “Thưa bệ hạ, Thu Thượng Kỳ chỉ có một muội muội, chính là người năm xưa...”

Nghe đến đây, Thiên Thịnh đế hơi nhu mày, rồi như nhớ ra điều gì, sắc mặt thoát cái tối sầm. Người bên dưới hoảng hốt cúi đầu. Sự kiện đại tiểu thư Thu gia dứt bỏ ân sủng để chạy trốn cùng một tên nam tử đã trấn động cả Đế Kinh năm đó. Đến nay e vẫn còn là đinh sắt gai nhọn trong lòng đế quân.

Bởi vậy mọi người đều biết khôn mà lảng đi không nhắc.

“Bệ hạ, thần nghe ngóng kỹ rồi.” Dục chỉ một kẻ không hề sợ chết vẫn hào hứng tâu: “Cố nương ấy vừa tròn mười lăm, chưa định hôn ước, nhu thuận hiếu ý, tin chắc tương lai trong nhà có chính phi cũng sẽ không gây thị phi âm ý.”

Lời còn chưa dứt, mười tám đôi mắt tông nhà hân đã được Tri Vi âm thầm hỏi thăm một lượt. Đến cả việc gia đạo hòa thuận ấm êm cũng đã cân nhắc chu toàn đủ thấy bụng dạ thâm hiểm khó lường của gã khốn này.

Ninh Dịch chau mày dậm cật tiếng, song như nhận ra điều gì, hân lập tức nén lại ý định trong lòng.

“Vậy thì...” Thiên Thịnh đế lúc này đã khôi phục sắc mặt, vừa nâng chén trà lên môi vừa cất tiếng: “Người đâu, truyền ý chỉ...”

Bỗng như bị sắc nước trà, ông ôm ngực ho khan đến đỏ mặt tía tai.

Lúc này Tri Vi mới lặng lẽ cup tay vào lại ống áo – vừa này, cô lên bóp nát một miếng điểm tâm có chứa đậu phộng rồi vờ vuốt tóc bắn vào chén trà của Thiên Thịnh đế. Khi quán của ông ta không tốt, trà vào liền sắc, nhờ thế thành công ngăn chặn lời vàng ý ngọc thốt ra.

Thừa lúc Thiên Thịnh đế vật vã với cơn ho, Tri Vi bèn lần la đến gần Hách Liên Tranh gọi chuyện: “Thế từ đúng là có mắt nhìn người.”

“Đĩ nhiên... Ồ, người cũng biết Phượng có nương?” Hách Liên Tranh đảo mắt nhìn cô, nghiêm giọng chất vấn. “Vi sao quen biết? Gặp ở ở đâu? Nàng là danh môn khuê tú của lớn không ra cửa sau không bước, làm thế nào mà người biết được?”

Ta nói này đại ca, người còn chưa rước người ta qua cửa đã thật sự cho mình là trượng phu đấy à? Lúc hùng hổ tra hỏi chuyện tư tình, sao người không nghĩ xem mình quen biết vị khuê tú ‘cửa lớn không ra cổng sau không bước’ đó thế nào?

“Gia phụ năm đó có giao tình với Thu phụ”, nghĩ là vậy, Tri Vi vẫn khiêm nhường thành thật đáp, “Tại hạ cũng vài lần được vinh hạnh làm khách Thu phụ, tuy khuê tú nhà đại gia thường khó gặp, thế nhưng...”

Cô ra vẻ ồm ồm dài giọng, Hách Liên Tranh quả nhiên sốt ruột chen lời: “Nhưng sao?”

Tri Vi nhu mày chùng như nghĩ ngợi lung lăm, đoạn quả quyết lắc đầu: “Quần từ không bàn chuyện sau lưng người khác... Không có gì đâu.”

Nói rồi ngâm tằm như hén, thái độ như thể lấy dao nạy miệng cũng chẳng hề nửa lời.

Đôi con ngươi như bảo thạch của Hách Liên Tranh chăm chú đảo qua đảo lại mặt cô mấy bận, nom vô cùng biến ảo.

Hỏi ta đi nào, hỏi ta đi nào... Tri Vi vừa thầm gọi trong lòng vừa mỉm cười chờ đợi.

“Không nói thì thôi.” Dè dặt Hách Liên Tranh nhìn chán chê rồi hững hờ dõi mắt, khẽ môi còn nhếch lên nụ cười tà tử: “Ta cũng chẳng yêu thích gì năng ta cho cam.”

Tri Vi chưng hửng suyốt thốt ‘Á’ ra lời... Gà ngoại tộc này đúng là không thể tính toán theo lẽ thường.

“Đồ giờ chưa nữ nhân nào dám động thủ với ta...” Hắn nhìn ra ngoài, ánh nắng chói chang khiến đôi mắt trở nên óng ánh diệu vợi, đoạn chậm chậm nhả lời “...Làm gì có chuyện bỏ qua dễ dàng thế được? Ha ha, chẳng phải nữ tử Trung Nguyên xem phu quân là trời sao? Ta sẽ trở thành trời của nàng ta, bắt nàng ta rửa chân, tắm lưng, hầu hạ hết đám thiếp thất trong nhà... Để xem đến lúc đó nàng ta có còn cây mạnh được không? Ta sẽ khiến nàng ta phải biết mình chẳng qua chỉ là con chuột oắt dưới móng vuốt hùng ưng thảo nguyên mà thôi!”

Mẹ ngươi mới là chuột oắt ấy!

Tri Vi gật gật khỏe môi, gắng không chế cảm xúc, đoạn cười hi hà tán thưởng: “Hay, hay, quả là kẻ lớn chí đại...”

Lời khen nhẹ buông, song đáy mắt lại ánh lên vẻ đồng tình thương hại khiến Hách Liên Tranh không khỏi hoắc, túm ống tay cô hỏi gặng: “Nom người ấp úng thế kia, lẽ nào Phượng Tri Vi có vấn đề gì?”

“Nào có vấn đề gì đâu.” Tri Vi gỡ tay hầu ra, thông thả đáp. “Tục ngữ có câu ‘thà dờ mười ngôi miếu cũng không phá hỏng một mối lương duyên’, tại hạ xin chúc thế tử sớm cưới được mỹ nhân về nhà, về sau bớt được một nha hoàn rửa chân, tắm lưng, hầu hạ thế thiếp, chúc mừng, chúc mừng...”

Nói xong, liền quy củ đoan chính trở lại bên cạnh Thiên Thịnh đế, để mặc Hách Liên Tranh đứng cau mày dăm chiêu.

Ninh Dịch tựa hồ không để tâm đến cuộc chuyện vưa rồi bỗng đánh mắt liếc qua hai người một cái.

Thiên Thịnh đế ho xong, gõ gõ bàn, gọi Tri Vi “Nguy Tri, soạn chỉ...”

Tri Vi nhanh nhẹn bày giấy bút.

“Nay cháu gái Phượng thị của ngũ quân đô đốc Thu Thượng Kỳ...”

“Bệ hạ!”

Hách Liên Tranh đột nhiên bước ra ngắt lời.

Mọi ánh mắt trong phòng cùng nhất tề đổ dồn về một hướng, chỉ thấy hắn cung kính dập đầu, lớn tiếng thưa: “Bẩm bệ hạ, nghĩ lại chỉ là một tiểu thiếp nào dám phiền người phải bận lòng, ân điển này, xin đợi đến lúc cưới chính phi lại cho thần nhận ạ.”

Ninh Dịch lập tức tán thưởng: “Thế tử quả nhiên thâm minh đại nghĩa, khiêm cung tri lễ!”

Hách Liên Tranh chẳng ngăn ngại nhận luôn: “Đương nhiên!”

Thiên Thịnh đế trầm ngâm suy nghĩ, vốn từ hôn tiểu thiếp là chuyện không hợp lẽ nghi, song vì an ủi tiểu tử không an phận này mà ông đánh bả bụng ngoại lệ một lần, nay người trong cuộc đã tự nguyện từ bỏ, chẳng lý nào ông lại không vui vẻ đồng ý.

Về phần Hách Liên Tranh, hắn cũng tự thấy mình không mất mát gì, chẳng qua muốn ứng phó với hoàng đế nên thuận miệng đòi cưới một tiểu thiếp, có từ hôn hay không đều chẳng sao.

Thế nhưng cô nàng Phượng tiểu thư này có vấn đề gì nhỉ? Khi khác phải điều tra rõ ràng mới được, ừm...

Hách Liên Tranh chau mày suy tư.

Phượng Tri Vi mỉm cười thu chấu thư.

Ninh Dịch hơi ngái người ra thành ghế, chậm rãi uống trà.

Ngoài cửa sổ, tia nắng le lói hắt vào báo hiệu một ngày hè chói chang.

.....

Sau khi Hách Liên Tranh lui xuống, ngự thư phòng liền bắt đầu nghị chính sự. Đại quân của Thu Thượng Kỳ hiện đã tiến đến biên quan, trú binh tại núi Kết La cách Đại Việt năm mươi dặm. Kết La là ngọn núi nằm giữa cao nguyên Hồ Luân, phía Đông giáp Lăng Giang, chạy qua bốn châu Vệ, Tinh, Vinh, Túc, thế núi trên cao dưới bằng. Thu Thượng Kỳ cho 5 vạn quân canh giữ phía Tây núi – nơi giáp ranh với 12 tộc Hồ Trắc, lại cử phó soái Thuận Vu Hồng đưa 10 vạn quân sang phía Đông – giáp ranh biên giới Đại Việt, còn mình giữ 10 vạn binh đóng tại trung quân.

Dưới góc độ binh gia, sắp xếp như vậy là cực kỳ ổn thỏa, vừa có thể tận dụng sự quen thuộc địa hình của người tộc Hồ Trắc, cũng vừa ngầm ý giám sát, đề phòng tộc Hồ Trắc có ý hai lòng.

Lại nhắc đến vụ việc hôm nay, Thiên Thịnh đế không hề có ý định truy cùng đuổi tuyệt, có thể thấy trước triển trận gần kề, ông ta cũng muốn lấy yên ổn làm đầu. Thấy thái độ Ninh Dịch khoan dung độ lượng, không cố tình dây dưa truy bức, Thiên Thịnh đế hài lòng trong bụng, bèn vui vẻ nói: “Lão Lục phải thường xuyên tiến cung bàn việc, đi sớm về khuya cũng không tiện lắm, thưởng cho con Phong Văn Hiến phía tây Long Nghi điện làm chốn nghỉ ngơi vậy.”

Hoàng tử trưởng thành, xuất cung lập phủ đã là thông lệ trước giờ. Nay Ninh Dịch được ân điển cho nghỉ lại trong cung, trong lòng các hoàng tử đều không mấy dễ chịu, ngặt vì lúc này ở tiền triều trót châm lửa, bêu rếu người ta nên lúc này không tiện mở miệng khấy khích.

“Phong Văn Hiến bài trí tinh xảo, lại kề cận tâm cung của phụ hoàng, cũng tiện cho Lục ca sớm hôm vãn an trọn hiếu.” Chợt có bóng thiếu nữ tay nâng chén trà, dẫn đầu một đoàn cung nhân tiến đến.

Người có thể không chút kiêng dè xông thẳng vào chốn quân cơ, khắp thiên hạ này duy chỉ có đương triều nhất sủng Thiều Ninh công chúa.

“Chúc mừng Lục ca.” Thiều Ninh dâng trà cho Thiên Thịnh đế, đầu nghiêng nghiêng nhìn về phía Ninh Dịch.

Ninh Dịch ngược lên, vừa vắn giao với tầm mắt nàng ta, thông thả cười đáp: “Là nhờ ân điển của phụ hoàng.”

Thiên Thịnh đế nghe thấy câu nói của Thiều Ninh, mặt biến sắc lộ vẻ do dự, song lập tức cười mỉm cười ôn hòa: “Nơi bàn chính sự, con chạy vào làm gì?”

“Nghe nói mấy tên nô tài ngu ngốc ца hầu hạ không tốt khiến phụ hoàng bị sặc.” Thiều Ninh tùm tùm vòng qua thư án đến sau lưng dấm vai cho hoàng đế, “Hải nhi đến dâng trà bích la, bảo đảm người sẽ không bị sặc nữa đâu ạ.”

“Con thật có hiếu.” Thiên Thịnh đế vỗ vỗ tay con gái, mặt mày giãn ra, đoạn quay sang Tri Vi, “Một vết cứa vô tình của người hôm nay đã giúp cho Sở vương rửa sạch tội oan, tránh con phong ba đổ máu, cũng nên thưởng chút gì đó. Sau này hãy cùng Điều các Bào học cách xử lý công vụ đi, cố gắng mở mang kiến thức.”

Chúng hoàng tử nghe xong, lòng mày bất giác cau chặt thêm lần nữa. Điều Anh là thủ phụ đương triều, mọi chuyện đại sự trong thiên hạ đều phải qua ta ông ta xử lý. Thiên Thịnh đế cho Ngụy Tri làm thủ hạ trực tiếp dưới tay ông ta, nhìn thì như là giáng cấp, thực chất lại có ý bồi dưỡng thiếu niên này thành thủ phụ tương lai.

Ánh mắt mọi người nhìn có liên trở nên nóng bỏng, không biết là do kỳ hay bởi bất an.

Tri Vi ngoài mặt cung kính cảm tạ thánh ân, song trong lòng lại thắc thóm cảnh giác: Thiên Thịnh đế không thể không biết trong số mấy vị các lão đương triều, nếu thủ phụ Hồ Thánh Sơn có vẻ xem trọng cô nhất, thì thủ phụ Điều Anh chính là điển hình của những người chương mất cổ. Bị đá xuống dưới quyền Điều Anh, cô tự thấy không phải chuyện tốt đẹp gì, chắc chắn Bào gia hóa này lại chơi trò cân bằng thế lực rồi.

Ánh mắt Thiều Ninh hừng hực nhìn cô, miệng cười gòn gặt: “Chúc mừng Ngụy đại nhân cùng Sở vương ца thiếu niên đắc chí, một bước lên mây.”

Tri Vi âm thầm cười khổ, cảm giác như mình vừa lỡ chân bước lên giàn hoa thiêu hủy lửa, phía trước còn có vô số mũi tên băng lạnh từ đôi mắt của cô nàng rắn rết phóng tới.

Tinh thần của Thiên Thịnh đế những năm gần đây đã có phần rệu rã, ngồi thêm một lát rồi vẫy tay cho mọi người lui ra. Tri Vi ra trước, nán lại ngoại đình. Ninh Dịch đi ra thấy cô bèn cất tiếng: “Sao Ngụy đại nhân nom như hồn vờ trên mây thế kia? Cần thận kẻo say nắng.”

“Tạ vương ца quan tâm.” Tri Vi nhìn hắn, nổi tức giận trong lòng không thể giải tỏa bèn trở thành nụ cười đến là rạng rỡ. “Chẳng qua vì được tận mắt nhìn thấy phong thái mưu lược của Vương gia nên thần vẫn còn đang cố gắng hồi tưởng dư vị đấy ạ.”

Ninh Dịch nhìn có bằng ánh mắt tìm tòi, tuy đã đeo vào lớp mặt nạ, đáy mắt cô gái này vẫn phong phú cơ hồ đọc được thành sách – nào tức giận, bất mãn, nào vui vẻ, phẫn nộ, đều đủ cả.

Hắn không nhịn được muốn cười, khỏe môi liền cong lên một vòng cung nhàn nhạ, tựa quyền hoa trong tuyết, lạnh lẽ dịu dàng mà không kém phần mỹ lệ. Tri Vi hiếm khi thấy hắn cười như vậy, không khỏi ngẩn ngơ đứng nhìn.

Ngắn xong sức tinh đã thấy người nọ gần khuất dạng sau hành lang uốn khúc. Cô chậm rãi quay đầu, ngón tay vô thức siết lại, bàn tay nắm chiếc hộp nhỏ trở nên nhứt nhối.

Lúc này khi Thiệu Ninh vòng qua thư án đã nhét chiếc hộp này vào tay cô.

Thở dài bất đắc dĩ, cô lấy tờ giấy bên trong ra, lướt mắt nhìn một cái, quả nhiên là giấy hẹn của Thiệu Ninh.

Ra khỏi ngư thư phòng, đi xa hơn một chút liền có một tiểu thái giám lặng lẽ đi trước mặt cô. Theo hần một lát, cô liền dừng bước ở một hoa viên nhỏ, chung quanh phòng ốc sơ sài, cảnh vật im ắng vắng vẻ, xa xa nhấp nhô những mái hiên cong vút, xem chừng đã bỏ hoang từ lâu.

Hoa cỏ trong vườn mọc cỏ vô không được tự nhiên, Tri Vi bèn xới một rễ cây lên, nhận ra đó là loại thực vật của Bắc phương, vì khí hậu không hợp, lại không có người chăm sóc, nên đám cây hoa này mới tong teo cụt ngắn như này.

Thoảng thấy một đôi ủng xanh đen đột ngột xuất hiện trước mắt, Tri Vi liền ngẩng lên cười nói: “Công chúa ăn mặc thế này, thực khiến vi thần nhận không ra.”

Thiệu Ninh trong bộ y phục thái giám mỉm cười nhìn cô, và cười cợt thường ngày tắt hần, hồi lâu sau mới nặng nề lên tiếng: “Rốt cuộc là sao?”

“Thần cũng đang muốn hỏi công chúa đây ạ.” Tri Vi phui tay đứng dậy, ánh mắt lộ vẻ nghi hoặc. “Rốt cuộc là sao?”

“Người thực sự cho hần dùng thứ đó?” Thiệu Ninh không ngờ cô thản nhiên như thế, ánh mắt đậm ra lúng túng do dự.

Thấy Tri Vi dứt khoát gạt đầu, Thiệu Ninh ngó ra, không nói gì.

Sự trầm mặc của nàng ta lọt vào đáy mắt Tri Vi, càng khiến cô khẳng định suy đoán trong lòng, đoạn cười lạnh: “Thế ra ta mạo hiểm vì người, lại chẳng đổi được sự tri tâm!”

Sắc mặt Thiệu Ninh thoát cái tái nhợt, chẳng còn dấu dánh vẻ hùng hổ hạch tội vừa rồi, bước chân vô thức giật lùi.

“Dừng người thì không nghỉ, đã nghỉ thì không dừng, lần này công chúa sai rồi!” Nàng ta lùi một bước, Tri Vi liền ép sát một bước. “Nếu công chúa tin ta, việc gì phải sai sử Lư y chính ra tay với con dao và chậu nước. Là người tự làm việc thừa, phá hỏng toàn bộ kế hoạch!”

“... Ta... ta cũng không chắc thuốc đưa người có hữu dụng hay không...” Ánh mắt Thiệu Ninh lộ rõ vẻ hoang mang, môi mấp máy, “Người đó nói nên chuẩn bị cả hai phía, ta cũng không biết sẽ xảy ra cơ sự như vậy... Nhưng... nhưng...” Đến đây, nàng ta đột nhiên ngừng phát lên, sắc bén lườm lại Tri Vi, “Nếu không phải người tự cắt vào tay mình, bọn họ làm sao biết được?”

“Công chúa lại sai rồi.” Tri Vi lắc đầu, “Ta không hề có ý định khiến mình bị thương.”

“Lẽ nào...”

“Lúc đó ta đang đi rất vững vàng, đột nhiên thấy dưới chân trơn trượt.” Tri Vi nói dối còn hơn cả thật, “Không hiểu sao liền ngã xuống, khiến dao xẹt qua tay. Ta nào ngờ đến đó, vừa hạ độc Sở Vương liền muốn giúp hần ta thoát tội?”

“Ai biết người có bó thuốc...” Thiệu Ninh thấp giọng lầm nhảm.

“Đừng vậy, bây giờ không ai chứng minh được ta có hạ độc hay không.” Tri Vi bày ra dáng vẻ chỉ tiếc mải sắc không thanh, lắc đầu ngao ngán, xoay người rồi đi, “Ai bảo không chứa không tin ta, nhất định phải chuẩn bị cả hai tay, ta có lòng trung thành cũng chẳng cách nào chứng minh được nữa.”

“Ta tin người lắm!” Thiệu Ninh hoảng hốt níu tay cô lại, “Nguy Tri, người đừng giận, ta sai rồi. Ninh Dịch là con cáo già giáo hoạt, chắc chắn hần đã cài nội ứng vào bên cạnh ta. Người thấy đó, hần cố ý phải thích khách đến đâm vào vai đâm thọt vệ của tất cả hoàng tử giúp Ninh Trùng thoát khỏi hiểm nguy, dù thấy hần đã biết rõ kế hoạch của ta từ trước. Nguy Tri, lần này người nhất định phải giúp ta!”

Lại nữa rồi... Tri Vi thờ dài trong lòng, đoạn xoay người, cất giọng thành khẩn: “Công chúa, ta không tiện giúp người nữa đâu, chỉ ít hiện tại không được. Người thử nghĩ xem, Sở Vương có nội ứng, hần đã biết ta cũng có phần trong kế hoạch của người, ta lúc này thân mình còn lo chưa xong, sao dám lại cùng ngài ấy đối đầu? Việc chúng ta phải làm lúc này, chính là im lặng đợi thời cơ.”

“Hơn nữa, công chúa.” Tri Vi nhắc nhở. “Người biết nội tình việc này hần không nhiều, người nên nhanh chóng thanh lọc thủ hạ bên cạnh mình đi.”

“Thủ hạ bên cạnh...” Thiệu Ninh mở mắt buông lỏng tay áo của cô, “Cạnh ta chỉ có ma ma... Bà ấy sẽ không...”

Giọng nàng ta càng lúc càng nhỏ, Tri Vi đứng cạnh cũng chẳng nghe ra. Rồi đột nhiên, một nụ cười hiện lên thay thế vẻ mặt mờ mịt mơ hồ, nàng ta dùng chân khảy khảy đám hoa khô dưới đất, uớng hời: “Người biết đây là đâu không?”

Thấy Tri Vi vô nghĩ nhìn lại, Thiệu Ninh càng thêm đắc ý: “Lúc nhỏ ta đặc biệt thích hoa cỏ và mọi nhãn xình đẹp ở nơi này, thường xuyên đến đây chơi, còn nghĩ lại ở cung điện phía sau.” Nàng ta chỉ tay vào cung thất im lìm phía sau hoa viên. “Sau này, mọi người bảo ta không được tới nơi này nữa, dần dần ta cũng quên luôn. Cách đây không lâu, ta sức nhớ lại, bèn hỏi thăm một chút, mới biết được vài xưa, ha ha...”

Trong tiếng cười của nàng ta chẳng có vẻ gì vui sướng, chỉ có sự thâm hiểm cùng ánh mắt lập lờ mưu tính: “Hôm nay phụ hoàng thượng Phong Văn Hiến cho Ninh Dịch, nhìn như là thuận miệng, thực chất lại là vô số công phu bày bố dẫn dắt của hần mà thành. Nhìn cả cục diện ‘bị hàm oan’ của hần ồm nay, hần đều vì Phong Văn Hiến này. Chỉ trách ta giúp người thù giá y – nhưng không sao, người có Trương Lương kế, ta có Quái Trường Thế*, ha ha ha.”

Tri Vi nhìn nàng ta một lúc, không nói gì. Thiệu Ninh tùm ồng tay áo cô, kéo cô xoay về một hướng, chỉ tay nói: “Thấy chưa? Phong Văn Hiến đó.”

Tri Vi lúc này mới phát hiện, thì ra Phong Văn Hiến cách nơi này không xa, chỉ vì ngăn bởi một hoa viên và giả sơn, lại không có đường nối thẳng nên cô cảm giác rất xa mà thôi.

“Người cứ chờ xem.” Thiệu Ninh nghiêng răng cười, vô vô lên vai Tri Vi gần giọng: “Trò hay vẫn chưa hết đâu!”

.....

Từ trong cung đi ra, Tri Vi lập tức trở về Ngự phủ. Hóa trang xong xuôi, cô liền lật nắp một chiếc rương gỗ trong phòng mình lên, bên trong hiện ra một lối đi tối như hũ nút.

Đây là đại đạo cổ sai người đào thông đến khuê phòng của Tụy Phương Trai ở Thu phủ.

Có thiếu gia trong bộ phục trang nha hoàn được làm bằng vật liệu quý giá kẻ kẻ theo sát sau lưng cô, trong tay áo là một túi hạch đào.

Hai người ra khỏi đại đạo, thư thả vào phòng ngồi. Trong sân vô cùng yên tĩnh. Tri Vi sớm đã đánh tiếng với Thu phu nhân, lấy lý do Phương tiểu thư bị nổi ban phải tránh gió, không cho phép ai tới quấy rầy.

Thu phu nhân đương nhiên không có ý kiến gì, đám nha hoàn Thu phủ lại càng chẳng muốn tới nơi này hầu hạ. Trong mắt bọn họ, Tri Vi vẫn chỉ là đứa con gái thấp hèn của vị tiểu thư làm nhục gia phong, phu nhân nhất thời tốt bụng mới tạm cho nàng ta cái viện này mà thôi.

Tri Vi cũng chẳng buồn bận tâm đến bọn họ. Cô liền lỉnh trở về Thu phủ, ngoài lý do muốn chăm sóc Phương phu nhân, còn có mục đích quan trọng hơn là điều tra nơi ở của Ngủ di nương.

Lúc cô đẩy Ngủ Di nương xuống hồ nước, phản ứng trước khi chết của nàng ta hết sức kỳ quái. Hơn nữa việc Ninh Dịch xuất hiện đúng vào lúc ấy cũng không thể chỉ là tình cờ.

Tìm kiếm một vòng trong phòng nhưng không thu được gì, Tri Vi chán nản ngả người lên giường.

Đột nhiên cảm thấy dưới lưng cộm cộm thứ gì đó, cô bèn xoay lại, liền thấy một chiếc móc trang trí lòi ra dưới lớp chăn.

Có nhóm người rút nó ra, đầu móc là một nửa miếng bạch ngọc điêu khắc, hình thù kỳ lạ, có hai chóp nhú lên, định phong phát hồng, nom như bộ ngực của nữ nhân, kiều mị mê hoặc, rất giống thứ tục vật trụ hững trong khuê phòng.

Các tiểu thiếp nhà đại gia thường dùng những thứ đó này để tranh giành sủng hạnh, nhưng dùng làm vật trang trí trên mèo rềm thì không nhiều, hơn nữa nếu đã là móc rềm, sao lại nằm dưới chân? Là ai cố ý thu dọn sao?

Tri Vi miết tay vào rãnh giữa miếng ngọc.

Chỉ nghe ‘Cạch’ một tiếng, nó liền bị tách làm 2 nửa, lộ ra một chiếc khóa nhỏ.

Tri Vi giật mình, thấy chiếc khóa hơi quen mắt.

Đến khi nhìn kỹ, đôi đồng tử của cô bỗng co rút lại – Trên khóa, khắc ngày sinh tháng đẻ của Phương Hạo.

Phương Hạo sinh ngày mùng 3 tháng 6, năm cuối Lệ Đế Đại Thành, chiếc khóa vàng này là vật nó thường đeo khi còn bé, sau này không thấy đâu nữa, Tri Vi cũng không để tâm, chẳng ngờ lại xuất hiện ở đây.

Nhưng Ngủ di nương giữ thứ này để làm gì? Và định đưa nó cho ai?

Tìm được đó, nghi hoặc trong lòng lại tăng lên gấp bội. Tựa như vô tình chạm tay vào một bức tường khổng lồ, song trước mắt vẫn là mây mờ giăng phủ, chẳng nhìn rõ toàn cảnh.

Cô trầm tư một lúc rồi cắt chiếc khóa vàng, định bụng đến tiểu viện của Phương phu nhân thăm dò một phen, song đôi chân cứ lẩn tránh không bước nổi một bước.

Từ ngày cô muốn đưa Phương Hạo đến Thủ Nam Sơn học hành bị Phương phu nhân từ chối, quan hệ mẹ-con, tỷ-đệ đã gần như rạn nứt, Phương phu nhân mấy lần tới đưa đồ ăn và y phục tự tay làm đều bị Tri Vi đóng cửa không gặp.

Với người ngoài, cô lúc nào cũng có thể tươi cười hòa nhã, song trước mặt mẫu thân và đệ đệ ngọt ngào nười nằm kề cận, cô mãi mãi không thể duy trì dáng vẻ ôn tồn giả tạo của mình.

Người ta quan tâm nhất chính là người khiến ta tổn thương sâu sắc nhất.

Đương lúc phản ánh, chợt bên ngoài vang lên tiếng người từ tập huyên náo, tiếng chân bước loạt xoạt và một giọng the thé cất cao: “Chúc mừng Phụng tiểu thư!”

Tri Vi mở cửa ra xem, thấy trước mặt là một rừng ánh mắt hi hã và nụ cười sung sướng khi thấy người khác đau khổ của một đám người. Dẫn đầu là mẹ An đại nương hai tay dằng xiêm y và đỏ trang sức, phần trái trên mặt vón thành cục, là tà rơi xuống theo từng nụ cười của mẹ.

“Chúc mừng Phụng tiểu thư được hóa thành chim tước.” An đại nương đi bộ xiêm y đến trước mặt Tri Vi. “Chúc mừng cô may mắn lọt vào mắt xanh của Hồ Trác thế tử, chuẩn bị được ngồi ấy nước về làm tiểu thiếp. Thế tử đã đích thân đến bái phỏng, đang được phu nhân tiếp đãi ngoài tiền viện, mời tiểu thư mau mau đổi xiêm y ra hầu hạ.”

Hai chữ ‘tiểu thiếp’ trong miệng mẹ và vừa ra vừa dài, khiến đám bà tử đứng quanh phải nên cười đến đỏ mặt, một bà cười nói: “Nghe nói nam nhi thảo nguyên cường tráng vô cùng, Phụng tiểu thư có phúc khí ghê.”

Một ạ đại nha hoàn lập tức tiếp lời: “Chỉ e mùi hơi nặng? Nghe nói bọn họ một năm rửa chân chẳng được mấy bận, hy vọng tiểu thư tương lai hầu hạ phu quân sẽ không bị ngạt chết.”

Một tràng cười hi hã lập tức vang lên.

An đại nương lại gi ý phục tới như thế thị uy. Bộ áo trên tay mẹ là loại hồng phấn mà các di nương thường mặc, váy xanh tằm thường, vòng vàng thô tục, ba thứ hồng lục kim đặt cạnh nhau phản màu dỏm dớp.

Hách Liên Tranh này cũng là một tay nóng vội, mới đó đã chạy đến cửa?

Tri Vi khẽ nhếch đuôi mày, miết mắt qua bộ xiêm y rồi nhàn nhạt lên tiếng: “Đây không phải bộ đồ quý đại nương vẫn cất trong rương của mình đấy chứ? Đáng thương cất giữ nhiều năm cũng không có cơ hội mặc, hôm nay vất vả tự đưa đến chỗ ta, là xác định sau này không cần dùng tới nữa à?”

An đại nương dờ người, cánh tay ngượng cứng giữa không trung.

Quả thật phu nhân nào có sai mẹ đến đưa quần áo gì đâu, chẳng qua thấy có cơ hội báo thù, mẹ bèn cố tình mượn cớ đến lĩnh nhục Phụng Tri Vi một phen. Bộ xiêm y này đúng là mẹ chuẩn bị để kết hôn cùng Lưu quân gia. Nhưng ông ta từ lúc góa vợ cho đến khi tái giá đều chẳng ngộ ngang gì tới mẹ, khiến chuyện này trở thành nỗi đau khó nói thành lời, chẳng ngờ Phụng Tri Vi lại sắc bén đến thế, vừa mở miệng ra đã chọc thẳng vào tim gan mẹ.

“Người...” Tuy gợn run người, mẹ ta lại chẳng biết chữa đường nào cho đỡ thẹn, chợt nghe sau lưng có người thấp giọng hỏi: “Sao mà...”

Hai mắt An đại nương lập tức sáng bừng lên, mẹ quay phắt người lại, cắn răng cười nói: “Suýt nữa quên chúc mừng phu nhân, con gái nhà bà sắp bay lên làm phượng hoàng, trở thành tiểu thiếp của thế tử rồi!”

“Tiểu thiếp? Thế tử?” Phụng phu nhân mở to hai mắt kinh ngạc. Một mẹ vú già lập tức hòa theo đáp: “Đúng đấy, là tiểu thiếp! Con gái nhà bà lang bạt bên ngoài, chẳng biết dùng cách gì mà quyến rũ được Thế tử, nghe đâu hôm nay trên kim điện đã cầu bệ hạ thương cho làm thiếp, suýt nữa còn từ hôn cơ, xì, một tiểu thiếp mà cũng đòi từ hôn? Mơ hồ!”

Phụng phu nhân thử người ra, sắc mặt thoát cái trắng bệch, mấy lần mấy mấy mới mà lời nói cứ như tát lại trong cổ họng. Tri Vi đứng cạnh cửa, chăm chăm nhìn Phụng phu nhân, trong lòng dâng lên nỗi chua xót vô hạn – cô bị gả làm thiếp cho người, mẹ vẫn lặng im không một lời vậy sao?

Giữa tràng ánh mắt há hê thù địch, hai mẹ con cứ呆呆 nhìn nhau, người vì chưa tiêu hóa xong tin tức chấn kinh, người vì cất giấu sự thất vọng thế lương trong lòng.

Sự trầm mặc của họ khiến đám người xung quanh trở nên e dè không dám hó hé lời nào.

“Từ hôn quái gì, chẳng qua muốn vớt vát chút mặt mũi thôi!” Một mẹ vú già đột nhiên cá gan, hếch mũi lên giọng: “Nói đi nói lại, một cô nương cửa lớn không ra cổng sau không bước như Phụng tiểu thư đây, chẳng biết học bản lĩnh từ đâu mà tằm ngấm tằm ngấm lại mới chảnh được cả Hồ Trác thế tử.”

“Là được truyền thừa từ gia phong nhà Phu nhân đấy mà!” Một ạ nha hoàn nhị đẳng biết được vài chữ cũng bày đặt nho nhả khua môi.

Bỗng “Bật!” một tiếng giòn tan, chỉ thấy máu tóe một đường.

Đồng thời vang lên là tiếng thét thất thanh của ạ nha hoàn – Phụng phu nhân đột nhiên tóm chiếc vòng vàng trên đồng y phục, vung ngang bằng khí thế bạt ngàn quân, đánh bốp vào má cô ả.

Quai hàm ạ như bị sứt ra, máu bắn đầy lên mặt Phụng phu nhân, song bà chẳng buồn lau, chỉ quệt tay một vòng, gằn giọng:

“Không biết quý cụ, thì để ta dạy dỗ cho.”

Đám vú già vừa rồi còn sượng miệng tự đắc, phút chốc đã cuồng cuồng tháo thân. Phụng phu nhân nhảy tới giật khay quần áo trong tay mẹ An đại nương ném thẳng ra ngoài.

“Mang áo liệm của mẹ cắt đi cho ta!”

Áo sống lõe loét là tà dạt xuống kẻ môi đến, hần ‘Á’ lên một tiếng, kêu to: “Nồng chết mất!”

Đoạn gờ tay kéo xuống, vút xoạch dưới chân.

Giương mặt lên vừa lộ, ánh trời chói chang cũng phải lu mờ, choáng ngợp chưa tính, lại thấy thứ gì lấp lóa như bảo thạch bảy màu, nom kỳ mới hay là đôi con người màu hổ phách, đậm đà sắc rượu, lấp ló đáy nước – hai loại sắc thái gần như đối lập lại có thể xuất hiện trong cùng một con người, khiến người ta bỗng ngất ngây xây xảm.

Hần mặc kiểu áo túm tay, phanh ngực, để lộ giọt mồ hôi óng ánh trên nước da bánh mật, toàn thân tỏa ra một sức sống nam nhân tràn trề, khiến đám cô nương, tức phụ trong sân đều sững sờ mê mẩn.

Đám thị vệ Thu phu rượt ỏ phía sau, miệng không ngừng ỉ ói: “Thế tử, không thể vào trong, không thể...” Song vừa đến gần đã bị mấy gã tùy tùng quát rồi thị uy, rồi vàng xoèn xoẹt tóe lửa, tuy không đánh trúng ai nhưng cũng đủ khiến bọn họ phải e dè dạt xa.

Hách Liên Tranh nhìn Phụng phu nhân tóc tai bù xù, tay cầm vòng cổ nhuộm máu, lại đảo mắt sang Phụng Tri Vi đang chấp tay thông dong đứng dưới mái hiên, lập tức gằn mày tươi cười: “Này, Mặt Vàng, mẹ nàng đó à? Đúng là mẹ nào sinh con nấy nh?”

Tri Vi cup mắt, bỗng nghe hần cao giọng thêm: “Ta rất thích!”

Phụng phu nhân nghe xong sắc mặt cái, hạ tay xuống.

“Thế tử đến đưa sinh lễ sao?” Vừa này Tri Vi đã định ra tay dạy dỗ bọn nha hoàn, lại bị sự bạo phát của Phụng phu nhân làm giật mình quên lỉnh. Hách Liên Tranh vừa đến, cô lập tức tỉnh táo lại, nở nụ cười điềm đạm trên môi.

“Đúng vậy.” Hách Liên Tranh hơi ngẩng đầu đánh giá cô, cảm thấy có gì này một cô hơi vàng một chút, đuôi mày có hơi xế một chút, nhưng nhìn tổng thể cũng không phải là xấu. Và chẳng, điều hần thích là phong thái ung dung, bề ngoài của nàng. Càng trông càng thấy thuận mắt, hần lên vui về vung tay: “Bát bư!”

Tám gã tùy tùng đứng mảnh đang đứng múa roi liền đồng loạt bước lên.

“Dâng sinh lễ!”

Bọn họ lấy ra một bọc vải màu vàng, cung kính dâng lên như bảo vật.

Chẳng biết là thứ bảo bối quý hiếm gì?

Nộ khí lại dâng lên trên đuôi mày Phụng phu nhân. Toàn vung tay bạt chúng xuống đất, nhưng nhận thấy ánh mắt phản đối của Tri Vi, bà bèn nhẫn nhịn lùi sau một bước.

“Sinh lễ quý giá nhất dành cho người phụ nữ của ta.” Hách Liên Tranh cất giọng trịnh trọng. “Cũng như hùng ưng không rời bỏ bầu trời, dê non không rời bỏ được thảo nguyên, tất cả dũng sĩ của mười hai tộc Hồ Trác cũng không rời bỏ nó!”

Tám gã đồ con cùng nhẹ nhàng xốc mảnh vải lên.

Bên trong là nhúm nhỏ li ti những hạt trắng tinh như tuyết.

Muối ăn.

Khấp sản phụt ra tiếng cười ha hả, Phụng phu nhân tròn mắt khó tin, Phụng Tri Vi bó tay cảm khái, mẹ An đại nương lấp ló sau vại nước cũng cười đến nư này: “Muối... Sinh lễ là muối...”

Hách Liên Tranh vẫn ngẩng cao đầu, mặt mày nghiêm túc, không tỏ ra dao động trước sự cười nhạo của những người xung quanh, “Đàn bà Trung Nguyên rõ là nào ngắn!”

“Quá là món sinh lễ quý giá.” Đến lúc này, Tri Vi mới tùm tím gất gù. “Hồ Trác thế sống vùng Bắc phương xa biển, muối ăn lại là nhu yếu phẩm không thể thiếu hằng ngày. Ít to lựa có thể mặc da dê da bò, ít gà vịt có thể ăn thịt dê uống sữa, nhưng

thiếu muối ăn, dùng sĩ thảo nguyên anh dùng đến đâu cũng không có khí lực rong ruổi sa trường. Thế từ dùng cách này để nói ta là người đặc biệt không thể thay thế sao?”

Hai mắt Hách Liên Tranh sáng ngời lên, phản chấn đáp: “Biết ngay nàng không phải loại tục nữ chỉ biết đến kim ngân châu báu mà!”

“Nếu ta là độc nhất vô nhị như vậy.” Tri Vi trước sau vẫn bất động cúi nhìn Hách Liên Tranh, “Chẳng hay đến khi cưới chính phi, người sẽ lấy thứ gì ra để biểu lộ sự trân quý của nàng ta?”

Hách Liên Tranh ra vẻ nghiêm túc suy nghĩ một hồi, lát sau rành rọt đáp: “Một bát muối!”

... Đúng là Đại vương muối mà...

Tri Vi cảm khái nhìn vị Hồ Trắc thế tử muốn xách bát muối đi cưới nữ nhân khắp thiên hạ, bỗng cảm thấy Hồ Trắc vương đỉnh hình như hơi tiết kiệm...

Ánh mắt cô mang theo ý cười lần lại, từ góc của Hách Liên Tranh nhìn lên, liền chạm ngay vào đáy mắt hòa giữa ý cười, vẻ bất đắc dĩ lẫn nỗi buồn thăm thẳm, tựa đom đóm lấp lóe bay giữa màn sương mù giăng tỏa, đẹp đến nỗi nhưng lại xa xôi mờ ảo không thể nắm bắt.

Phối hợp với ánh đường sáng sủa, nét mặt thấy biến không còn, trong phong thái đoan trang không thiếu vẻ phong lưu phóng khoáng, tựa làn mây cuộn cuộn trên bầu trời bao la, cao đó, xa đó, mà lại ôn nhu vô ngần.

Hách Liên Tranh vốn không thích ngẩng đầu trông ai bao giờ, nhưng không biết vì sao lại thấy tư thế này vô cùng hợp tình hợp lý, tựa như nàng cúi nhìn, hần ngược trông đã là trời sinh duyên định.

Trong lúc bản thân, bỗng nghe cô gái phía trên yêu kiều cười khẽ: “Thiếp nghe nói nam nhi thảo nguyên khi cầu hôn đều sẽ thể hiện bằng vũ lực, phở bày sự uy nghi và khí khái của hùng ung. Không biết thế tử có chịu thể hiện phong thái ấy trước mặt thiếp thân chăng?”

Hách Liên Tranh nghe đến hai chữ ‘thiếp thân’, trong đầu chợt liên tưởng đến lều son nền đỏ, tán nương đầu đội vòng hoa, da thịt nõn nà... Lập tức hớn hơ đáp: “Đương nhiên! Nam nhi mạnh mẽ mới xứng cưới nữ nhi ưu tú!”

“Vậy thì tốt.” Tri Vi ‘yếu ớt nhỏ bé’ uyển chuyển ngồi xuống, “Thiếp thân không biết võ công, cũng không thể để ngài cùng hộ vệ Thu phủ su chiểu. Thời thì thiếp có một nha hoàn thân cận, từ lâu đã mến mộ phong thái của dũng sĩ thảo nguyên, chắc ngài sẽ không phiền lòng chỉ bảo nàng ta đôi chút chứ?”

“Nha hoàn thân cận?” Hách Liên Tranh sang sảng cười lớn, “Ta không đánh nữ nhân, nhưng nếu là nha hoàn thân cận của nàng, ta cũng không ngại chinh phục nàng ta để nàng đẹp lòng.”

Hai chữ ‘nha hoàn’ và ‘chinh phục’ vị hần gần rất mạnh. Tri Vi ý vị nhìn hần, đoạn phát tay gọi, “Y Y, có người muốn chinh phục ngài kìa.”

Trong bộ gấm xanh đen, dưới mạng che to tằm, Cố nha hoàn mất kiên nhẫn từ lâu, lập tức nhỏ nứa vô hạch đào qua bên, từ tốn tiến lên.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Hồ đào hung hãn

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: Boringrain

Khoác trên mình mỹ mạo quốc sắc, phong thái phiêu dật, Cố thiếu gia chậm rãi bước lên. Vóc cao chân rộng là một khuyết điểm đối với người Trung Nguyên, nhưng lọt vào mắt Hách Liên Tranh và đám bát bua liền trở thành mỹ nhân tuyệt sắc.

“Chà, con gái Trung Nguyên cũng có người cao đến thế!” Hách Liên Tranh xuýt xoa cười nói với tám gã hộ vệ, “Để chừng còn cao hơn cả vương tỷ nữa.”

“Khiết Tĩ Lệ công chúa là chủ chim xinh đẹp nhất thảo nguyên, không ai có thể sánh với người được ạ.” Một nam tử mặt xanh ồm ồm cất tiếng, “Có điều cô nương này nom cũng không tệ.”

“Tam Chuẩn thích nàng ta à?” Hách Liên Tranh cười hào phóng, “Thế thì người lên đi, nếu thắng sẽ thưởng nàng ta cho người.”

“Tạ ơn thế tử!” Gã hần tự tên Tam Chuẩn liền phấn khích cúi áo ngoài để lộ từng thớ cơ cuộn cuộn cường tráng. Hách Liên Tranh còn không quên tặc lưỡi dận dỏ, “Nhẹ tay chút đấy, cẩn thận làm nương tử bị thương.”

“Ngài yên tâm” Tam Chuẩn tùy ý vung roi đáp, “Thuộc hạ đương nhiên không nỡ nặng tay với nàng rồi!”

Tri Vi vừa thông thả bóc hồ đào vừa nghe đám người Hồ Trắc tự sướng tự diễn một hồi, đoạn chạm rãi rào đón: “Thế từ biết đấy, người Trung Nguyên nói chuyện thường hàm súc sâu xa, bảo là chỉ điểm thực ra cũng chẳng khác gì luận võ. Mà đã luận võ thì phải có thắng thua, điều kiện, phải không ạ?”

“Điều kiện?” Hách Liên Tranh tròn tròn mắt ra vẻ khó tin, “Nàng cho rằng mình có phần thắng à?”

“Có điều kiện thì sẽ thú ý hơn mà.” Tri Vi ti mắt bóc sạch lớp vỏ hồ đào. “Ngài chưa hỏi ý ta đã đem Y Y thường cho thuộc hạ, nắm chắc phần thắng trong tay như vậy, còn sợ gì một chút điều kiện của ta?”

“Nàng đã là của ta, nha hoàn của nàng chẳng phải cũng là người của ta ư?” Hách Liên Tranh tức mắt, “. . . còn cần hỏi ý kiến của nàng làm gì? Mà thôi, cuộc thi cuộc, nhưng ta nói trước, thua rồi cũng đừng trách ta đấy.”

“Có chơi có chịu.” Tri Vi cười mỉm chỉ. “Ai nuốt lời thì phải xéo khỏi kinh thành.”

“Đồng ý!” Hách Liên Tranh sáng khoải đáp ứng, “Bản thể từ chưa bao giờ nuốt lời.”

“Thế thì tốt.” Tri Vi hếch cằm, nghênh mặt cắt lời, “Như thiếp thân này miễn thắng được, chuyện tiểu thiếp thôi không nhắc đến nữa, sau này hãy ngồi gập ta, nhớ gọi một tiếng tiểu đi là được.”

“To gan!”

Giữa không trung lập tức vút qua lưu quang của tám sợi roi vàng, khí thế áp bức lao thẳng đến mặt Tri Vi.

Trước kinh phong kim ảnh, Tri Vi vẫn điềm nhiên an tọa, người chẳng run, mày chẳng động, chỉ chăm chú bóc hồ đào.

Hách Liên Tranh dương chăm chấp nhìn có bóng giro tay ra hiệu, tám chiếc roi cuộn cuộn như có linh ứng, lập tức ngoan ngoãn khựng lại giữa không trung.

“Lá gan cũng lớn đấy.” Hân híp mắt nguy hiểm, “Còn như thua?”

“Nếu thiếp thân thua.” Tri Vi thối thối lơp vỏ hồ đào, sóng mắt miên man dụ dăng, “Đi thảo nguyên, làm nha hoàn, trời nam biển bắc nguyên cùng quán bầu bạn, mọi thứ thiếp có đều mặc quần tùy lấy.”

Phản ứng đầu tiên của Hách Liên Tranh khi nghe những lời này chính là: lố nặng rồi. Nàng vốn là tiểu thiếp của mình, đi thảo nguyên, làm nha hoàn, còn phải bàn cãi nữa sao? Nhưng mấy chữ ‘mặc quần tùy lấy’ lại thoát ra quá sức yêu kiều, như hoa đào man mác giữa gió xuân. Nhìn thiếu nữ khỏe mặt đặt diu sóng nước, khẽ thổi vỏ hồ đào mà như khảy vào lòng ngựa ngựa, khiến hân tâm thần nhộn nhạo, trộm nghĩ, hồ đào kia, là bóc cho ta ăn sao. . .

Trong lúc hoảng hốt, bản thân đã nói gì hân cũng chẳng rõ, chỉ thấy mọi người trong sân tràn đầy vẻ kinh ngạc, còn Tri Vi lại vỗ tay tán thưởng: “Thế từ sáng khoải!”

Được lời khen, Hách Liên Tranh cũng không thấy mình thiệt thòi gì nữa, bèn bệ vệ ngồi đợi đến lúc ‘mặc quần tùy lấy’, lại nghe Phương Tri Vi nói tiếp, “Bên thiếp đây chỉ có một nha hoàn xuất trần, còn thế tử? Muốn xa luân chiến, loạn chiến, tề chiến hay là tự mình ứng chiến?”

Hách Liên Tranh càng nghe càng thấy khó chịu trong lòng, nhũu mày đáp: “Chi điểm một nha hoàn còn cần ta ứng chiến hay xa luân chiến làm gì? Chỉ mình Tam Chuẩn là đủ.”

“Còn nữa, thiếp thân đặt hết phần cuộc của mình vào Y Y.” Tri Vi tiếp tục nhường mày khiêu khích, “Thế từ có dám không?”

“Sao lại không dám?” Hách Liên Tranh ngao ngễ đáp lời, “Tam Chuẩn, có mà chi điểm cho nàng ta đấy.”

“Người yên tâm đi ạ! Chắc chắn đem nay người và lão Tam sẽ được vào động phòng.” Một gã nam tử mày sẫm ti huu cất tiếng đáp thay, điệu cười khay khẩy so ra còn ngao ngễ hơn Hách Liên Tranh vài phần.

Tri Vi đi đến trước mặt Cổ nha hoàn, đáng vẻ thương tiếc thờ dài khôn nguôi: “Đáng thương cho Y Y mảnh khảnh yếu đuối, chỉ vì ta mà phải so chiêu với những kieu tướng oai hùng dưới trướng Hồ Trác thế tử.”

“Nàng ta cũng có thể ra điều kiện.” Hách Liên Tranh tùy ý phát tay, tỏ ra ngày càng hào phóng.

Tri Vi lập tức ghé vào dưới mạng che của Cổ nha hoàn, gục khẽ: “Nói đi, nói đi.”

Vốn tướng ngọc điêu vạm vạm không mở miệng như Cổ huyên sẽ không để ý đến cô, ai ngờ y lại đột nhiên lên tiếng: “Đánh xong hãy tính.”

Tri Vi chợt mặt ngược nhìn Cổ Nam Y, không phải ngài thật sự nghĩ đến chuyện ra điều kiện đấy chứ? Chẳng hay khỏi lura nhà ai hôm nay lại vậy được lên người ngài thế?

Trong lúc dờ người, cô vô tình áp sát đến Cổ thiếu gia, gương mặt nghiêng nghiêng, rèm mi cong vút tựa hồ chạm vào mái y. Ngọc điêu huyên đột nhiên rù mắt, bất gặp ngay làn da thiếu nữ trắng nõn dưới mí, y khựng người, chột nghĩ, cô gái này hình như đến quá gần, quá gần rồi.

Không hiểu vì sao lòng bỗng thấy nhộn nhạo, tựa trước mắt là rừng hạch đào mọc thom nức mũi mà với mãi chẳng tới tay.

Đám chiêu một lúc vẫn không rõ được nguồn cơn, Cổ Nam Y bèn chọn biện pháp đơn giản nhất, trực tiếp gạt Tri Vi sang bên, đoạn chậm rãi bước ra.

Bên này, đám tùy tùng Hồ Trác còn đang hồ hững bông đùa, Tam Chuẩn hồ hởi tình chuyện động phòng, Hách Liên Tranh vừa nhăm nháp chén trà mới được dâng lên, vừa ti mi quan sát từng nét mày ánh mắt của Tri Vi, càng xem càng thấy đẹp, tựa trà xanh càng uống càng thêm thơm.

Đột nhiên, tiếng cười nói của đám bát bưu bỗng ngưng im bất.

Hách Liên Tranh cảm giác được sự khác thường, bèn ngoài đầu lại, một ngưng trà nóng bỗng liền trôi tọt xuống họng.

Chẳng biết từ khi nào trong tay Cổ Nam Y đã xuất hiện thêm một thanh ngọc kiếm, lưỡi bằng huyết ngọc, đỏ rực như máu, chuôi màu vàng son, chạm bảo tháp đồ.

Bảo tháp vàng son, lưỡi kiếm đỏ rực, hai màu sắc rõ chẳng hài hoà, khiến lòng người không rét mà run.

Cổ Nam Y thẳng lưng không thủ, rành rành là một tư thế lộ nhiều sơ hở, song chăm chú tìm kỹ lại chẳng thấy điểm yếu nào để tấn công.

Từ bộ pháp, vũ khí, hay phong thái đều chứng tỏ đây không phải một nhân vật tầm thường. Đến lúc này mà chưa nhận ra điều đó, thì thật uổng cho danh tiếng của đứng sĩ thảo nguyên.

Tam Chuẩn đành mặt, đưa mắt nhìn Hách Liên Tranh.

Hách Liên Tranh chậm rãi đặt chén trà xuống, hơi ngửa đầu suy ngẫm rồi kiên quyết phát tay.

Tam Chuẩn không nói lời nào, thận trọng rút hai quả chùy giấu sau lưng, lấy đá xông lên.

Tri Vi thấy thế, không khỏi đánh giá cao Hách Liên Tranh thêm vài phần.

Đã nhìn ra Cổ Nam Y không phải hạng tiểu tốt vô danh mà hân vẫn thần nhiên đặt chuyện chung thân cùng danh dự của mình lên một tên thuộc hạ. Sự tín nhiệm này đã vượt xa mức độ bình thường, đủ khiến cho người khác nguyên vì hân mỉm cười vì chịu chết.

Tam Chuẩn ôm mối kính trọng và cảm kích như vậy mà xông lên, nhiệt huyết dâng trào như muốn nổ cả lồng ngực. Hân vùng đôi chùy sắt như muốn lần tạo nên chiến công hiển hách, đến khi nhìn lại Cổ Nam Y, đột nhiên có cảm giác hoa mắt nhìn lăm.

Nào đâu đáng đáp cao thủ ẩn tàng? Chỉ thấy có nương nọ còn nắm hồ đào trong tay.

“Hãy!”

Kim chùy nặng nề rơi xuống như thái dương lạc lối, ầm ầm giáng lên đầu Cổ Nam Y.

Chùy sắt chưa tới, kinh phong uy mãnh đã nhanh chóng mở đường, y phục của Cổ Nam Y bị gió thổi quần sát vào người, lộ dáng hình gầy gò dong cao, như sắp sửa cuộn theo chiều gió.

“Keng!”

Bỗng vang lên tiếng ngân trong trẻo, ánh chùy vàng chột tịt giữa không trung.

Đình chùy đột nhiên thò ra một đoạn kiếm loang loáng màu máu – thì ra trong chớp mắt lúc kim chùy đánh xuống, Cổ Nam Y đã ra tay thúc kiếm xuyên chùy.

Xưa nay ngọc châu dễ vỡ, sắt đá khó đâm, thử hỏi cần phải có nội lực và nhãn lực nhường nào mới có thể một kiếm xuyên chùy?

Hách Liên Tranh tức thì biến sắc.

Đám bát bưu cùng hít khí lạnh.

Tri Vi nằm nhoài ra bàn, vừa nhịp nhịp ngón tay nhìn gậy đồ xà cầu vàng, vừa liên tưởng đến một loại kẹo đường được vẽ trong sách, nghĩ bụng hôm nào làm thử chiêu đãi Cổ nha hoàn.

Ngọc kiếm đâm gặt, vẻ mặt Tam Chuẩn xám ngoét tựa tro. Cổ Nam Y hếch nhìn kim chùy một cái, đoạn khẽ dịch ngón tay, ánh kiếm xẹt qua, đôi chùy tách bốn.

Tung cước đá bay, hồ hững xoay người.

Bỗng nhiên, Tam Chuẩn nhòai ra nhặt nửa thanh chùy nằm trên đất, đoạn găm lên một tiếng rồi tiếp tục sấn tới.

Cổ nha hoàn chẳng buồn quay đầu, chỉ đá hất ra, tiện kiếm bỏ đôi mảnh kim chùy.

Tam Chuẩn lại bỏ lê bỏ càng nhặt tiếp mảnh kim chùy, liều mạng xông lên.

Cổ nha hoàn lại tặng hất thêm một đá, mảnh kim chùy cũng được biến thành vô số vụn nhỏ.

Tam Chuẩn lồm cồm bỏ dậy khạc ra mấy cái răng, có một chiếc lung lay trong miệng, hất bèn thờ tay vào nhổ mạnh, rồi hung tợn găm nát dưới chân, xong lập tức nhắc chiếc ghế đá ở gần đó, kéo đảo xông lên.

“Đù rồi!” Hách Liên Tranh ném chén trà ra, lớn giọng quát, “Chúng ta thua rồi!”

“Không được!” Lúc này, giọng của Tam Chuẩn còn hung hãn hơn cả đáng vẻ của hắn. “Thuộc hạ có thể thua, có thể chết, nhưng chủ nhân của thảo nguyên tuyệt không thể gọi một nữ nhân Trung Nguyên là đi!”

Nói xong hắn lại nhảy vô đến. Ghế đá đến đỉnh đầu, Cổ Nam Y liền xoay cánh tay kẹp cả cổ Tam Chuẩn cùng chiếc ghế vào dưới nách, đoạn vận lực nghiền nát. Sặc bụi đá đến ho khan ra máu, Tam Chuẩn lập tức bị vút đi như bao phế thải.

Dù vậy, hắn vẫn gắng gượng chống tay bò trườn đến gót gày Cổ Nam Y.

Vết máu kéo lê trên mặt đất, hất ngóc đầu lên, mặt mày lấm lem, khóe mắt rách toạc, máu chảy ròng ròng.

Song vẫn thế chết không để chủ chịu nhục!

Tri Vi biến sắc.

Cô không ngờ thù hata của Hách Liên Tranh lại trung kiên cứng rắn nhường này, đánh nửa, e sẽ kết oan gia sinh tử.

Tri Vi nao núng nghĩ bụng, thôi thì cứ gọi Cổ Nam Y trở về, nhường bước dàn hòa, tin rằng Hách Liên Tranh đủ thông minh để biết khó mà lui.

Không ngờ đến lúc cô ra hiệu, Cổ nha hoàn đã chậm rãi xoay lưng đối mặt với Tam Chuẩn, mảnh lụa mỏng chẳng gió vẫn bay.

Tri Vi sững sốt ‘ý’ lên, nom chừng Cổ thiếu gia giận thật rồi.

Hắn mà cũng biết giận? Cũng hiểu được giận là gì sao?

Còn chưa kịp tiêu hóa xong ý nghĩ kinh thiên, bỗng thấy Tam Chuẩn há mồm toan cắn chân Cổ Nam Y, ngọc kiếm cũng nhanh như chớp lia xuống...

“Bốp!”

Một chiếc bóng đen lao vụt tới, kịp thời ngăn cản thế kiếm trong tay Cổ Nam Y.

Gã dùng ghế đá lên dưới mũi kiếm tỉnh tề, cánh tay hơi run, lông mày nhú chặt, song vẫn sang sảng cười to: “Thua là thua! Hắn không nhận, ta nhận!”

Tam Chuẩn lẹ roi dấy mặt vẫn ngoan cố nhào lên, Hách Liên Tranh thuận chân đá hất bay khỏi tầm kiếm.

Lúc này Cổ Nam Y cũng không chừng tay nhần kiếm, phiên ghế toạc thành hai nửa, lưỡi kiếm sượt qua trường bào của Hách Liên Tranh, liếm cả lưng quần.

Hách Liên Tranh không chút lúng túng, tiện tay ngắt một nhánh liễu buộc vào áo choàng, ánh mắt vẫn chăm chăm nhìn Cổ Nam Y, tán thán: “Tuyệt hảo!”

Kế rồi hào sảng đến trước mặt Tri Vi, chăm chú nhìn cô hồi lâu, đoạn vãi một cái, gọi lớn: “Tiểu đi!”

Tri Vi thảng thốt bốp nát hồ đào trong tay áo.

Thế mà hắn lại gọi thật.

“Vị cao thủ này vẫn còn điều kiện.” Hách Liên Tranh gọi xong cũng chẳng cay cú xấu hổ, thân nhiên xoay người nói tiếp, “Xin cứ nói ra, ta sẽ làm hết.”

Tri Vi lúc này lại có chút thắc thỏm, biểu hiện của Cổ thiếu gia hôm nay có chút kỳ lạ, không biết hắn có đưa ra điều kiện gì khiến cục diện lâm vào bế tắc hay không.

Cổ Nam Y hồ hững chỉ vào mấy bọc muối ăn đáp gọn lộn.

“Thua, ăn hết sinh lễ.”

“...”

Người người cầm lặng, Tri Vi lại không cẩn thận bốp nát một quả hồ đào...

Hách Liên Tranh nhìn kỹ Cổ Nam Y, kể rồi thần tình sáng lên, ha hả cười to, đoạn bốc muối cho vào miệng.

“Đừng, ngồi đừng ăn! Để chúng thuộc hạ! Chúng thuộc hạ ăn hết!” Sau phút sững sờ, đám bát bửu liền nhao nhao chen lên giằng gỏi muối trong tay thế từ.

Cả đám người Thu phủ ngờ ngác đứng nhìn đống sĩ thảo nguyên cướp muối ăn lấy ăn để, bỗng cảm thấy hôm nay trời đất ngả nghiêng đảo lộn.

Sau khi giải quyết xong mấy gói muối, mặt mày đám bát bửu đều trở nên xám ngoét vô lực, chỉ riêng Hách Liên Tranh vẫn điềm nhiên đứng thẳng, tựa như không gì có thể làm suy suyển khí khái cường tráng của nam nhân thảo nguyên trong hắn. Hắn vỗ vô vụn muối và bụi bẩn trên áo, chỉnh lại dây liễu quấn ngang hông, cặp đôi tinh trắng ẩn hiện theo từng bước chân. Hắn đến trước mặt Tri Vi, nhìn thẳng vào mắt cô.

Tri Vi thân nhiên đáp lại ánh mắt của hắn, cười mỉm chi: “Nam nhi thảo nguyên hôm nay thật sự khiến tiểu đi ta phải nhìn bằng cặp mắt khác!”

Bát bửu tái mặt, Hách Liên Tranh cất tiếng cười to.

Tràng cười này nghe chừng vô cùng khác lạ, kết hợp với đôi đồng tử lấp lánh tinh quang, ánh lên một vẻ giảo hoạt như cáo đêm săn mồi.

Cười xong xoay lưng vỗ áo, giọng luống muối khàn khàn: “Quên nói nàng biết... Ở thảo nguyên của chúng ta, tiểu đi cũng có thể lấy.”

“...”

Xưa nay chuyện tốt không ra cửa, chuyện xấu ngàn dặm bay, không quá mấy ngày, trên triều ngoài chợ, ai ai cũng biết Hồ Trắc thể từ đến phủ đô đốc cầu thân, muối mặt trở về.

Nội tình ra sao không ai hay to, chỉ biết tam già hộ vệ trừ danh lục đến hung hăng ra về lấm lem, còn thể tử Hồ Trắc suốt mấy ngày sau cũng không nói lời nào, chỉ biết chỉ trỏ múa tay ra hiệu, ngất nổi, hất máu mũi mà chẳng ai hiểu nổi.

Các dị bản thì nhau mọc lên như nấm đến độ Tri Vi nghe nhiều muốn thủng cả màng tai. Có người nói thể tử bị dung mạo ma chê quỷ hờn của Phượng tiểu thư dọa sợ, có người lại nói thể tử bị Phượng tiểu thư khốc lóc đuổi đi, nhưng phần đông đều tỏ vẻ coi thường hai loại giả thuyết trên, mà tin chắc rằng chính nước mắt của vị mẫu thân kim nhân tục thể của Phượng tiểu thư mới là nguyên nhân khiến Hồ Trắc thể tử chùn chân chạy trốn.

Nghe đến phiên bản này, trong lòng Tri Vi không khỏi mặt mày thay cho Phượng phu nhân.

Sấn rồi, cũng mặc niệm thêm phút nữa cho mình – chi qua một đêm mà danh nổi như cồn, vượt xa cả đệ nhất thực nữ kinh thành, đích nữ Hoa Cung Mi, con gái thượng thư lại bộ Hoa Văn Liêm.

Song vừa được thành thời vài ngày, Thiên Thịnh để lại giao cho cô nhiệm vụ mới. Số là ông ta muốn chứng tỏ cho thiên hạ thấy mình có thể lấy vô an bang, dùng văn trị quốc, bèn lệnh biên soạn một bộ “Thiên Thịnh Chí” tập hợp đầy đủ kinh, sử, tử, tập, thiên văn, địa lý, lịch sử, văn vật, thổ nhưỡng, tập tục của Thiên Thịnh. Thứ phụ Hồ Thánh Sơn làm chủ biên, viện trưởng Tân Từ Nghiên và Ty Nghiệp Ngụy Tri của Thanh Minh viện làm phó biên, tập hợp các nhân tài kiệt xuất cùng đông đảo nhân sĩ tạo ra một bộ kỳ thư vô tiền khoáng hậu – có một không hai.

Để kịp đáng kỳ thư mừng lễ đại thọ của Thiên Thịnh Đế năm sau, cả đám nhân sĩ này đều được sắp xếp ở trong thiên điện phụ cận Hoàng Sử Thành, ngoài ra chủ biên và phó biên còn được bài trí cho chỗ nghỉ ngơi trong cung.

Bận rộn lui tới giữa Thanh Minh viện và hoàng sử thành, khiến Tri Vi không thể thường xuyên xuất hiện ở Thu phủ. Để tránh bị phát hiện, cô bèn cử người ẩn nấp xung quanh Tụy Phương Trai, hễ thấy có kẻ lai vãng liền giả thần giả quỷ dọa đi, còn bản thân ‘cáo ốm’ trốn tị trong phòng, lâu dần, liền xuất hiện rồi dõn hờn mà quấy phá, khiến chẳng ai dám bén mảng đến gần Tụy Phương Trai nữa bước.

Rạng sáng nay, Tri Vi vừa đặt chân đến Thanh Minh viện, còn chưa kịp ngồi nóng ghế đã thấy bàn mặt trắng trẻo của đại thúc đẹp trai đập ngay vào mắt, “Tiểu Tri, Tiểu Tri...”

“Viện trưởng có gì phân phó?” Tri Vi ngoài miệng khách khí, trong lòng lại vô cùng cảnh giác, nghĩ bụng đại thúc gọi mình thế kia chắc hẳn có chuyện cần nhờ vả.

“Tiểu Tri, đừng khách khí thế chứ.” Tân Từ Nghiên bá cổ ôm vai cô, cười híp mắt, “Ta vừa nhắc đến người xong, người xem, Hồ phu tử thân là tổng biên tập nhưng phải bù đầu bù cổ với việc phân phối quân mã, bổ sung quân lương, việc biên tập dồn cả lên đầu khiến ta chẳng trống coi xuê Thanh Minh viện. Người cũng là Ty Nghiệp mà, qua quân Chính Sự viện giúp ta đi!”

Tri Vi cười mỉm chỉ, biết tổng sự quan tâm lo này của Ninh Dịch đã chuyển sang Quân Sự viện, nơi tập trung những nhân tài quân sự ưu tú cho cuộc chiến sắp nổ ra, còn Chính sự viện với những thủ hạ được hấn đưa lên đài cao vững chãi, nay đã hoàn toàn mất đi giá trị, mới đem ra thả thí cho mình.

Nghe đầu đám công tử bột đồ gần đây vô lối cực kỳ, xử lý không thỏa e đặc biệt hết toàn bộ quan lại Đế Kinh. Đại thúc thấy cô dạo này quan trường thuận lợi nên muốn xem cô xấu mặt đây mà?

“Viện trưởng đại nhân.” Tri Vi dùng vẻ mặt vô cùng thương cảm đánh giá Tân Từ Nghiên, “Nhìn ngài đúng là bận bịu đến nỗi xanh xao gầy gò, quãng thăm đây mất.”

“Đừng vậy đó.” Tân Từ Nghiên cảm ổng áo Tri Vi ngấm ngấm chậm nước mũi, “Người thông cảm cho ta đi ha...”

“Nơi còn ổng cháu cha tự tập...” Tri Vi cũng rầu rầu than thở, “Ta sức yếu thể mọn, đánh không đặng, mắng không được, chỉ e lực bất tòng tâm...”

“Đánh mắng thế nào cũng được.” Tân Từ Nghiên chùi mũi thuận tay, đáp ngay thuận miệng, “Ta tuyệt đối sẽ không trách tội.”

“Vây được.” Tri Vi tức thì tươi mặt, thuận tay kéo ổng áo thêm ấm văn tinh tế của Tân Từ Nghiên lên chà chà gương mặt sạch bong chẳng vết đầu ra nước mắt của mình, khiến bộ áo lụa sang quý nhàu nát tựa khăn lau, rồi đứng đạc chấp tay ra ngoài, “Tiểu đệ đánh cổ sức một phen...”

Viện trưởng đại nhân ngồi ngáy ra, hết nhìn chiếc ghế trống bên cạnh lại nhìn bóng lưng Tri Vi đang dần đi khuất, đột nhiên trong lòng dâng lên một cảm giác mãnh liệt, hình như, có lẽ, chắc chắn... Minh vừa bị tiểu tử này cho vào trong.

“Ngủ hoa mã này, thiên kim khỏi này...” Còn cách giờ lên lớp buổi chiều độ nửa canh giờ, bên trong phạm đường từ lâu đã com nước xong xuôi vẫn dậy tiếng ồn ào không ngớt, một đám người đang quây quanh một chiếc bàn chơi đoán số (猜拳), người thua phải bỏ trên bàn, nom vui đến quên trời.

Bọn họ đều là những kẻ không theo nổi công danh, chỉ biết sống nương ăn ẩm gia tộc, trước có Tân Từ Nghiên tọa trấn còn biết khép nép khuôn khổ, nay ổng buông tay chẳng quản, chúng công tử liền đồ đoán làm càn.

Đang lúc hăng say nhất, bỗng có tiếng nói hiểu kỳ từ ngoài vọng đến: “Xin hỏi các vị huynh đài đang chơi gì thế?”

“Là đoán số đó, không biết ha?” Một người thuận miệng đáp. “Muốn vào chơi sao? Một lượng bạc một ván, đặt trước mười lượng.”

“Không có tiền dùng cái này thay được không?” Người nọ thì tón nói, đồng thời một bàn tay nhỏ nhắn len qua đám người đưa vật muốn đặt vào trong.

Tên ngồi xồm trên ghế tiện tay cầm lấy đặt lên bàn, rồi như nhận ra gì đó, bèn đưa mắt nhìn kỹ, liền thấy là tấm lệnh bài màu đồng của Thanh Minh viện, trên có khắc hai chữ “Ty Nghiệp”.

Hắn ngớ người ra, vừa xoay đầu, đập ngay vào mắt là vẻ mặt tươi cười của Tri Vi, “Điều công tử, vẫn mạnh giỏi chứ?”

“Là người à?” Điều Dương Vũ – con trai của thủ phủ đại nhân Điều Anh, kẻ từng bị Cổ thiếu gia cắt đứt ngón tay – vừa nhắc thấy hai chữ ‘ty nghiệp’ đã sợ đến mất mặt, đến khi nhìn kỹ người tới thì máu nóng không khỏi bốc lên tận đầu, dài giọng buong lòi: “Ày? Ty nghiệp đại nhân cũng muốn chơi? Thế thì mời mười lượng bạc ra đây nhé...” Đoạn vung tay lia mành, tấm lệnh bài liền bay vèo ra xa. “Chứ cái lệnh bài nát này của người, e chẳng đáng mấy đồng đâu.”

Lệnh bài lạch cạch rơi xuống, trái tim mọi người cũng lộp độp rơi theo.

“Chẳng đáng?” Tri Vi vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, “Vật do hoàng gia ban bố, nội vụ giám chế, bề hạ thần phong, cha người tự tay đưa đến, ta dù muốn dùng nó đổi mười lượng bạc, chỉ sợ bề hạ không tha, cha người không chịu, luật pháp nghiêm minh của Thiên Thịnh hoàng triều cũng không thể dung. Lập tức nhặt lên cho ta!”

Đang vừa cười vừa nói, đến câu cuối ngữ khí bỗng trở nên lạnh liệt, tựa sấm rưng chớp giật, sét giữa trời quang, khiến mọi người đang quen tai với giọng điệu hòa ái liền chấn động đến toàn thân run rẩy.

Điều Dương Vũ chằm chằm nhìn Tri Vi với vẻ khó tin. Đó giờ chi quen nhìn một Ngụy Tri luôn trung ra nụ cười khiêm tốn ôn hòa, hẳn không ngờ vẻ giận dữ của cô cũng kinh người đến vậy, như loan điều uyển chuyển giữa bầu trời, thoát cái bỗng hể ra mớng vượt hung lệ.

Hắn ngơ ngác chưa kịp phản ứng, liền bị Tri Vi nhấn chân đá vào thành ghế, chói với một chốc rồi đổ rạp xuống ngay chân Tri Vi, môi răng vình quang cạp đất.

Tri Vi đập một chân lên lưng hắn, chân còn lại đá hất tấm lệnh bài đánh ‘cạch’ một tiếng lên bàn. Đoạn tươi cười ướm hỏi: “Các vị, giờ nó đáng giá hay không?”

Cả đám công tử đực mặt một hồi, lát sau mới gật đầu như gà mổ.

Tri Vi liền phát tay ra lệnh, tức thì cửa nhà ăn liền bị sập vào kín mít.

“Thế thì chơi thôi.” Cô tiếp tục nhàn nhạt cất tiếng, “Này nhé, mọi người đều đã công nhận đây là tấm lệnh bài vô giá, vậy ta sẽ dùng nó để đặt cược, vẫn theo quy củ một lượng một ván, tất cả mọi người đều phải tham gia, chơi đến khi nào ta thua mới thôi. Ta còn chưa thua, tất cả đều không được ngừng lại, không được ra ngoài, không được ăn cơm, không được ngủ nghỉ.”

Nhìn vô số gương mặt xám ngoét hơn tro, cô mỉm cười bổ sung: “Chơi đến sáng khoai mới thôi.”

Mấy vị chức sắc định bụng đến xem trò vui liền không hẹn mà đồng thời nằng thẳm – vô si!

Lệnh bài vô giá, vĩnh viễn không thua, đó chẳng phải muốn bức người ta đến cạn tử? Lại không cho ăn uống, đại – tiểu, so với cách làm đuổi phạt trước đây thì tàn nhẫn hơn nhiều.

Đám thiếu gia công tử lần đầu tiên trong đời chơi đoán số với vẻ miễn cưỡng không cam như thế. Cô nàng Tri Vi vô ngược đảm bảo sẽ cùng mọi người không ăn không ngủ, thế nhưng lúc bận việc phải đi, trên dưới Thanh Minh ai dám ngăn cản? Thấy cô đi rồi, đám cậu ấm cũng rục rịch chuẩn ra, ai ngờ vị ngự tiền từ phẩm đại đao Cổ đại gia vẫn đứng im không nhúc nhích, hình tượng tay nắm hồ đào, nón che lụa trắng đầy tính vũ lực và uy hiếp, đủ để uy trấn nhà com, nhất phương độc bá.

“Tôi đau bụng quá...” Có kẻ muốn đi ngoài.

Vô hồ đào xiết gió phóng ra, kẻ kia phân lộn tới nơi phải nín ngược trở vào.

“Tôi phát bệnh rồi...” Có người ngã vật xuống đất, co giật không ngừng.

Vô hồ đào xiết gió phóng ra, cho người bất tỉnh bệnh liền khỏi ngay.

“Ông đích chơi nữa! Đòi thưởng nào có chuyện cưỡng ép đánh bạc bao giờ!” Mánh lối giờ dù, có người điên gan hét tướng.

Một nắm vô vèo vèo xiết gió, tức thì tạo được ngay một chiếc mũ trùm bằng vô đen lôm.

Có người nhân lúc lộn xộn lên linh ra vòng ngoài, lại thấy đám hộ vệ nhắm mắt cho qua, càng hí hửng toan sờ tay lên then cửa, nào ngờ trước mặt bỗng lộp độp đảo rơi, phiến cửa nặng nề thùng chi chít lỗ, một đôi mắt linh động cười cợt nhìn xuyên vào trong – Còn ai khác ngoài Ngụy ty nghiệp đã ăn no bụng, ngủ đầy giấc đến dỗi ca.

Kẻ nọ ngắc ngứ một cái rồi đồ rầm xuống đất.

Trận pháp hồ đào, quý thần tránh lui.

Ba ngày sau, giữa đám người nghiêng kẻ dọc trong nhà ăn, chỉ còn độc hai người đứng thẳng.

Chính là ty nghiệp đại nhân và hộ vệ hồ đào của cô.

“Ta đẩy đến cầu bại cũng không được...” Tri Vi đứng giữa đám người, bụi ngời thờ dài.

Cổ thiếu gia đưa lên miệng quả hồ đào thứ 8 trong ngày.

.....

Từ đó trở đi, loại hình cờ bạc như đoán số không còn xuất hiện trong Thanh Minh viện nữa. Đám cậu ấm trải qua ba ngày địa ngục ấy hẳn nhìn thấy ai chơi trò này là lần như cuộc lùi, nhìn thấy hình khắc trên tấm mộc chơi bài là ruột gan quặn xoắn cả lên.

Thanh Minh viện nhất thời trở nên thanh tịnh. Song bị nèn ép lâu ngày lại sinh tê nhạt, không dám chơi cờ bạc đoán số, chúng công tử liền chuyển qua đá bóng làm vui – dù cao quý rồi nhé, đủ cường kiện rồi nhé, bộ môn do bề hạ đề xướng, Ngụy

ty nghiệp hẳn không dám có ý kiến gì chứ?

Sân trống trước Chính sử viện liên tục trung những người đá bóng đến là náo nhiệt, không ít kẻ còn lạng lè mở vòng cược cá.

Được hai ngày, Ty nghiệp đại nhân cùng hộ vệ hồ đào lại hiện ngang kéo tới.

Đám thiếu gia vừa nhác thấy bóng hai người đã nhũn chân, song nom mặt mày ty nghiệp đại nhân vô cùng điềm đạm, lại thấy hần chi yên lặng làm khán giả quan sát vòng đấu, gan cũng dần phình ra.

Đến trận thứ ba, Tri Vi liền ghé hỏi Cố thiếu gia: “Hiểu chưa?”

Cố thiếu gia đáp gọn: “Cuớp cầu, đá vào cầu môn của đối phương.”

Tri Vi hết lời khen ngợi trí tuệ của Cố thiếu gia, đoạn khách khí để nghị hần vào chơi một ván. Cố thiếu gia không ngần ngại gật đầu.

Một kết cục tận thế đã chờ sẵn đội bóng dưới sân.

Khi bắt luận người có tận dụng góc độ ảo diệu, chiến lược biến hóa, động tác giả tài tình thế nào, chuyển – dẫn – dắt bóng điêu luyện ra sao, thì vừa đến trước cầu môn sẽ thấy một Ngọc Điều công tử đứng chắn ngang tầm mắt, vừa phun vô hồ đào vào mặt người vừa nhẹ nhàng đoạt lấy bóng rồi tung vào cầu môn của người, người sẽ hiểu được cảm giác lực bất tòng tâm, niềm tin sụp đổ là thế nào.

Đến lần thứ mười tám bị chặn bóng, đội trưởng đội bóng Điều Dương Vũ rút cuộc cũng phải vươn tay ôm bóng, ngửa mặt lên trời mà khóc lóc rằng: “Cao xanh hỡi! Ông bắt ép người hiền uống là thánh quân!”

Cố thiếu gia gạt lại quả bóng, đập vào mặt hần.

“Phạm quy.” Đoạn vừa ăn hồ đào vừa bình tĩnh phán.

.....

Thanh Minh viện từ đây chính thức bước vào thời kỳ yên bình chưa từng có trong lịch sử.

Danh tiếng của Ty nghiệp đại nhân phút chốc đã nổi như cồn, vươ lên thành nhân vật có thực quyền thứ hai chỉ sau viện thủ đại nhân. Học sinh trong viện, đặc biệt là đám danh môn công tử, vừa nhác thấy ty nghiệp đại nhân đã hận không thể tránh đi đường vòng.

Ty nghiệp vô tội cắt tiếng: “Thực ra ta tốt tính lắm mà.”

Ty nghiệp đại nhân tốt tính xét thấy Thanh Minh viện tràn đầy từ khí âm u, bèn đưa ra một chế độ tập luyện chuyên cần. Ty nghiệp đại nhân tốt tính chế ra một cái còi đặc biệt.

Canh năm mỗi sáng, trời còn chưa tờ, ngự tiền từ phẩm đài đao hành tấu Cố thiếu gia sẽ nhảy lên nóc chính sử viện, reo rất thối chí.

Tiếng còi vừa vang lên, mặc kệ người có thống khổ kêu gọi cớ nào cũng phải rời giường chạy bộ.

Bởi Cố thiếu gia hơi thừa sức lớn, thiếu một người, còi vẫn giục già vang, cho đến khi tất cả trình diện mới thôi.

Tiếng còi của Cố thiếu gia tựa như có cánh khỏe, lướt qua Thanh Minh viện, bay qua dãy Tùng Sơn, vang dội cả mười dặm ngoại thành phồn hoa, khiến một thời gian dài, bách tính kinh thành không cần phu canh gọi sớm, khiến một thời gian dài, trống lớn hoàng triều không cần phải đánh lên, tất thảy đều có tiếng còi của Cố thiếu gia đảm trách.

Canh năm chạy bộ một vòng Tùng Sơn, có y quan xe thấp tùng phía sau, hễ ai già bệnh trốn tập sẽ lập tức được tiếp đón bằng màn phi tiêu hồ đào của Cố thiếu gia nhà Ty nghiệp đại nhân.

Vô số học sinh cố gắng làm biếng đã dính phải đạn hồ đào thơm ngát, mặt xám tựa tro tàn.

Chạy xong lại về luyện quyền với cao thủ thao luyện được mời đến từ trong quân. Học viên bên Quân Sự viện có lần bỏ tường coi lên cũng không khỏi cảm khái: Bà nó chứ, còn hung mãnh hơn cả bọn ta nữa!

Trên dưới như nhau, không phân thứ bậc, con nhà nghèo vỗ tay khen hay, vương công nhà giàu cũng gật gù thỏa mãn – cũng bởi, con cháu nhà họ gần đây ngoan ra đến lạ, thần thể nở nang, ăn ngon ngủ tốt, thói quen tắm hoa vẫn liêu cũng tiêu sạch, hễ về nhà là chau đầu ra ngủ, chẳng hứng thú gì với hoa thơm cỏ lạ nữa.

Tinh thần của Tri Vi cũng tốt lên không ít, học sinh dậy sớm luyện tập, cô cũng dậy sớm múa quyền, chiến tích của Cố thiếu gia đã cho cô một nhận thức sâu sắc rằng – nắm đấm mạnh mới là thực là quyền uy.

Xong đặc ý chưa lâu phiền phức đã tìm đến cửa, một mối phiền phức không hề nhỏ.

Số là từ dạo ăn miễn nhận đi, Hách Liên Tranh liền bắt đầu kế hoạch ‘theo đuổi tiêu di’, ngày nào cũng đến báo danh một lượt, vừa lúc cung lấy lòng Tri Vi, vừa nhiệt tình quán quýt Cố Nam Y siêu quần, mà về sau e còn lớn hơn cả về trước.

Cố thiếu gia chỉ buồn bận tâm tới hần, lần nào cũng dùng mỗi một phương cách đậm chất Cố thị – đơn giản, thô bạo đuổi đi.

Tri Vi ngược lại lần tới né lui, hạn chế tiếp xúc với hần càng ít càng tốt. Bởi vì ngoài Ninh Dịch ra, hần là người duy nhất có thể đồng thời gặp được Ngụy Tri cùng Cố hộ vệ trên triều đường và Phượng Tri Vi cùng Y Y tỷ nữ chủ khuê phòng. Lại thêm Cố thiếu gia tuy đối mạng che thành nỏ lựu, thì phong cách hành sự vẫn vạn năm bất biến, chỉ sợ Hách Liên Tranh gặp nhiều sinh nghi.

Rốt cuộc sợ gì gặp nấy, có lần trong cung chạm mặt, Cố hộ vệ bị hần buông lời khiêu khích liền cho ăn một quyền. Nửa canh giờ sau, hần ở bên ngoài Tuy phương Trai của Thu phủ bị ăn thêm quyền thứ nữa.

Linh tron hai quyền, thế từ Hồ Trác vượt mặt một cái, suy tư giây lát rồi xoay móng đi.

Tri Vi nhìn theo bóng lưng hần, trầm ngâm cả buổi đoạn hỏi Cố Y Y: “Ngài xem diệt khẩu hần có được không?”

Cố thiếu gia bóp nát một quả hồ đào đưa ra cho cô.

“Không được, hậu quả rất nghiêm trọng.” Tri Vi lắc đầu phủ quyết, cúi mặt cười khó: “Ta quay về làm gì cơ chứ?”

Thực ra có quá nhiều lý do khiến cô không thể không về: vì lời thề khi trước, vì muốn điều tra Ninh Dịch, và còn vì... mẹ của cô.

Cô muốn người mẹ mười năm nhẫn nhục chịu đủ ức hiếp được ưỡn ngực cắt cao đầu ngay tại Thu phủ này, muốn tìm về tôn nghiêm của vị nữ soái Hóa Phượng năm nào.

Mà những điều ấy, không phải cứ lên lút đưa người rồi phủ là có thể bồi thường được, cho nên cô không tiếc mạo hiểm trở về.

Song sự đòi càng là hy vọng bao nhiêu, hiện thực càng phủ phàng bấy nhiêu.

“Thời thì đến đâu hay đến đó vậy, trước cứ chờ người theo dõi Hách Liên Tranh thật sát.” Tri Vi rầu rĩ cười cợt, “Chắc hần cũng sắp đi rồi, đến lúc đó trời cao đất rộng, còn sợ gì nữa.”

Hôm nay vừa nói thế, sáng hôm sau khi thôi còi tập hợp, trong đám người bỗng xuất hiện một gương mặt quen thuộc.

Tiếng còi của Cố thiếu gia tức thì im bật, phóng vút xuống dưới, khiến bọn học sinh đều đại mặt ngược nhìn, bụng thăm hỏi không hiểu sao hôm nay Cố đại nhân tự dưng đổi tính.

Kẻ đứng lẫn trong hàng ngũ có đôi mắt long lanh hồ phách, giờ tay cất tiếng báo danh: “Tân sinh Hách Tranh xin ra mắt ty nghiệp đại nhân! Cố đại nhân!”

Tri Vi nhìn thấy ánh mắt từ tin chắc chắn của hần thì thờ dài trong lòng, song cũng lập tức cười đáp: “Học sinh mới à?”

“Đúng vậy!” Kẻ kia chăm chăm nhìn cô bằng ánh mắt sáng quắc, “Mới đến không thể mới hơn được.”

“Xem các hạ rắn rồi trắng kiện, thích hợp quân sự viện đó.” Tri Vi tươi cười móc ra một tập danh sách, “Hay để ta an bài cho người vào quân sự viện nhé?”

“Không à.” Hách Liên Tranh quả quyết lắc đầu, “Dì ta nói phải lấy trí phục người.”

Tri Vi: “...”

Tri Vi á khẩu, đang tập trung suy tính làm cách nào để đuổi phứt gã anh tài này sang bên quân sự viện thì chợt nghe bên ngoài có tiếng xôn xao náo động, kể rồi một chương viên rào bước vào trong, kể tại Tri Vi nói nhỏ: “Có một tiêu tử họ Phượng la hét tự xưng mình là em vợ của Hách Liên Tranh, đòi vào nhập học, ngài xem...”

Tộc người Hồ Trác ở kinh thành rất được đãi ngộ, lại thêm đôi con người đặc biệt chẳng lẫn vào đâu được của Hách Liên Tranh khiến phần lớn người ở đây đều biết tông thân phận của hần.

“Em vợ?” Tri Vi hơi đó người ra.

Còn chưa kịp tỉnh, thiếu niên nọ đã vọt vào tận cửa, vừa vòng vèo né tránh hộ vệ vừa cao giọng hăm dọa: “Tỷ phu của ta ở bên trong, ngài ấy là người đảm bảo cho ta!”

Rồi nhác thấy Hách Liên Tranh, hần liền nhào tới kéo ống tay nài nỉ: “Tỷ tỷ ta là thiếp của ngài, ngài dẫn ta theo với!”

Tri Vi vẫn mỉm cười nhìn hai người, song bàn tay để sau lưng đã siết chặt đến rôm rộp khớp xương kêu.

Lát sau cô lạnh lùng lên tiếng: “Người đầu, đuổi tên cuồng đồ này ra cho ta!”

“Ày, dừng.” Hách Liên Tranh lập tức có phản ứng, ôm vai bá cổ Phụng Hạo, đoạn quay sang Tri Vi nói. “Đây đúng là cậu em vợ của ta, hay đại nhân nhón tay chút nhé?”

“Không được.” Tri Vi lạnh nhạt trả lời. “Thư viện không có quy củ này.

Phụng Hạo vừa toan nhào lên kéo áo Tri Vi xin xỏ, lại bị cánh tay của Hách Liên Tranh kẹp chặt không ngo ngoáy được chút nào, một ngón tay của Hách Liên Tranh còn chỉ vào trán hắn, “Em vợ, yên nào!”

“Cạch” một tiếng, không biết ai đó vừa bóp nát hồ đào.

“Hay thế này nhé, thư viện không phải cho phép mang hộ vệ theo sao?” Hách Liên Tranh mềm mỏng thương lượng. “Coi như hắn là hộ vệ của ta đi.”

Tri Vi trầm ngâm suy tính, Phụng Hạo sốt ruột muốn vào Thanh Minh viện đến mức không biết liêm sỉ thế kia, không cho vào, chỉ sợ nó lại khoác cái danh ‘em vợ Hồ Trác vương thế tử’ đi khắp nơi lừa bịp lại không biết sẽ gây thêm rắc rối gì. Thời thì cứ cho nó ở gần để tiện bề quan sát, hơn nữa, nom dáng vẻ của Hách Liên Tranh, đảm bảo có thể khiến Phụng Hạo phải ngoan ngoãn tuân theo.

Ngồi rồi bèn phẩy tay phỏ mặc. Hách Liên Tranh vẫn giữ chặt Phụng Hạo, suy tư nhìn theo bóng lưng cô.

Đêm đó, một tân sinh của chính sử viện lén bò lên vách tường phòng Ty nghiệp đại nhân bị bắt.

Đêm đó, Cố đại nhân nổi cơn tam bành.

Đêm đó, Ty nghiệp đại nhân ra bản nội quy mới, tổng cộng gồm 188 điều, phần lớn đều nhằm vào gã tân sinh.

Đêm đó, Sở Vương bận bịu trắng đêm trong cung, nhận được bản danh sách khách mời thọ yến của Thường quý phi do bộ lễ đưa tới, ánh mắt dừng lại thật lâu ở một dòng tên, như thể có thể nhìn ra nội hàm tinh túy.

“Hồ trác thế tử Hách Liên Tranh và vị hôn thê Phụng Tri Vi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Chuyển ngữ: Boringrain

Trước tiên, nói đến sự kiện treo tường.

Đêm đó, theo lời thủ phạm, thư viện canh hai tắt đèn, người ta thường ngày canh ba mới ngủ, lại gặp trời trong trắng tỏ, gió thoảng hương đưa, khiến lòng người xốn xang lay động, bèn theo hương gió tìm ngấm hoa thơm, vô tình lỡ bước đến đầu tường phòng đại nhân Ty Nghiệp.

Đêm đó, theo lời người bị hại Đầu tường không hoa.

Đêm đó, theo lời người đuổi bắt – Cố đại nhân: Canh tư, mưa bay, khinh công, đêm tối.

Chấp nội đại ý lại thành: Giữa đêm mưa gió canh tư, trời tối như mực có người dùng khinh công định nhảy qua sân tường chẳng có một đóa hoa nào của Ty Nghiệp đại nhân.

Sơ về tính chân thật – chọn phiên bản nào hiển nhiên không cần bàn cãi.

Thực ra, thủ phạm đêm đó chỉ mới treo lên đầu tường đã nom thấy một đôi mắt sáng hơn sao bắc đầu sau lần nỏn che chực chờ bên dưới, cửa sổ đối diện bật mở đánh rầm, thò ra gương mặt tươi cười, y phục chỉnh tề của vị đại nhân nọ: “Đến rồi à?”

Hách Liên thế tử lẹ lỏ chân trong chân ngoài không khỏi thở dài thất vọng – vốn nghĩ nửa đêm treo tường, dù không mò được vào phòng thì ít nhất cũng chiêm ngưỡng được cánh áo quần xốc xếch vội vàng bất trộm, ngờ đầu người ta ăn mặc còn

kín đáo hơn cả gã.

Bèn ngồi bệt xuống tường, ảo não đáp lời: “Ồ, đến rồi.”

“Trên đó cảnh đẹp không?”

“Cũng được.”

“Ngắm đủ chưa?”

Hách Liên Tranh ngược mặt nhìn trời, liếc mắt nhìn quanh rồi nhún nhơ đáp: “Vẫn chưa.”

“Ồ.” Tri Vi tiện tay sắp cửa, “Thế thì ngắm tiếp đi.”

Hách Liên thế tử vênh cằm bâu môi – về mặt đấy là gì chứ? Chẳng đáng yêu tẹo nào!? Thế tử ta muốn đi thì đi, muốn ở thì ở nhé!

Nghĩ thế, gã bèn rục rịch toan trèo xuống, lại thấy bỏ lê trước mặt Cổ Nam Y thì mắt thế điện quá, bèn nhún chân giẫm đá, chuẩn bị tiêu sái bay lên bằng thể chim ưng sải cánh.

Ngõ đầu, chân vừa đan chéo, mình mới cất lên.

Bỗng thấy Cổ thiếu gia khoát tay ra hiệu.

Vô số ánh bạc vùn vút lao.

Chấp chới giữa trời ung chum cánh.

Những mảnh đỉnh nhỏ thì nhau đâm qua mỏng gã, phẩm pháp kéo vài quần gấm gấm vào tường.

Trăm mảnh đỉnh trong những tay bắn bão luyện không đủ làm Hách Liên thế tử mình rùng chân nhún bằng một chiếc hiêm hóc, suýt soát bộ vị quan trọng, thiếu điều cọ vào tóc lửa của Cổ thiếu gia.

Chuẩn thêm tí nữa, e từ đây hùng ung chi đành làm kiếp thư ung.

Hách Liên Tranh lơ lửng giữa không trung lúc này nào đã kịp đáp xuống. Đỉnh bạc ghim tường kéo vài quần rách toạc.

Gã hoảng hốt bụm tay che quần, theo quán tính rơi lại đầu tường, luống cuống nấp vào sau tán cây rù.

Chưa kịp định thần thờ phào bỗng lại nghe đất rung trời chuyển.

Hách Liên Tranh nhát thối nghĩ mình chân kinh mẽ sáng, song chấn động mỗi lúc một tăng, gã nhìn xuống phát hiện Cổ thiếu gia đang rút kiếm xẻ tường như cắt đậu hũ, kể rồi vác hần lên vai.

Bức tường này dùng vừa làm hồ vò cứng rắn chắc, xẻ đi một đoạn cũng không hề hấn gì. Thiếu gia vác cả tường lẫn thế tử gã ra ngoài.

Vừa đi vừa thổi còi inh tai.

Nghé tiếng còi réo rất, học sinh trong viện liền nháo nhào chạy ra xếp hàng ngay ngắn.

Kể rồi mơ màng thì nhau dụi mắt, dụi mãi, dụi mãi, đến lúc trông mắt sắp sửa rớt xuống mới tin hình ảnh sống động trước mắt là chân thật.

Cổ đại nhân phong tư nhẹ nhàng, vừng vàng cất bước, trên vai là tường, trên tường... là Hách Liên thế tử ta tòi đón gió.

Thế tử ta lúc này chẳng còn tâm trí để ý đến đám người nạt tròn mắt dẹt, cảm roi dỏm đập bên dưới, chỉ vùi vằng trái quơ, phải nắm, cố gắng đưa những mảnh vải đã rách burom về lại đúng vị trí.

Chịu thôi, ai bảo trên này cao quá, người ta mới hơi ngốc đầu lên đã nom rõ mồn một.

Giữa lúc đám người quây lại mỗi lúc một đông, Hách Liên Tranh bỗng lia thấy Phương Hạo đang lẩn lút né tránh bên dưới, bèn hớn hờ gọi to: “Em vợ, mau ném cho ta một chiếc quần...”

Gã em vợ ban ngày còn ôm chân hần vật vài nài xin, vừa nghe điểm tên liền giật mình chạy biến.

“Khốn kiếp!” Hách Liên Tranh tức giận mắng to, “Xách giấy cho tý ty mi cũng không xứng!”

Đường đường Thế tử, lột quần điều hành, muối mặt lắm thay!

Xong nghĩ lại, hừ, chẳng phải chỉ là còi trường thôi sao, nam nhân cả, sợ quái gì nào?

Tự trấn an xong, gã dứt khoát buông tay toan làm thần ung lướt gió, tận dụng khinh công thoát khỏi vòng vây.

Nhưng đến khi khinh thức thực hiện kế hoạch liều lĩnh, gã mới đau đớn phát hiện ngăn đỉnh dưới thân đã hóa keo tự lúc nào, khiến không chỉ bấp đũa mà cả bộ vị quan trọng kia cũng dính chặt vào tường.

Lần này, Hách Liên Tranh quả thật không dám mạnh động – nhờ đầu người bay chim ở, mắt mắt khôn lường.

Đành nhắm mắt yên phận mặc cho Cổ Nam Y vác quanh quảng tường, khiêng đạo phổ kình, cào giữa trăm người, tằm trong vạn ánh mắt ngưỡng trông, mãi đến tận dưới chân tòa lầu chính sự viện.

“Không phải chứ...” Hách Liên Tranh vẫn khi dừng hẳn ngang vừa ngẩng đầu lên liền đoán ra ngay ý định của thiếu gia, không khỏi giật mình thất sắc.

Cổ thiếu gia tiêu sái lên lầu.

Trên đỉnh lầu có một đài nhỏ, Thiếu gia đặt mảnh tường lên một bệ đá đối diện với đài, đoạn roén roẹt rút kiếm, hí hoáy khắc vài chữ bên dưới thân tường, kể rồi nghênh ngang bỏ đi.

Hách Liên Tranh ngồi trên đỉnh lầu mười trượng rùng mình run rẩy hệt đóa Hắc Liên e ấp chẳng chịu nổi gió to.

Trên thân tường là mấy chữ hiên ngang:

“Phạm tội trèo tường, lột quần thị chúng!”

Hách Liên thế tử không phải thị chúng quá lâu. Sự kiện nào động nhanh chóng truyền tới tai viện trưởng, ông lập tức ba chân bốn cẳng chạy về, đích thân giải cứu Thế tử gia thoát khỏi khốn cảnh.

Ngăn đình hóa keo, bóc nhẹ ắt ra, ngoại trừ mất lại đầu tường vài sợi lông to ký niệm, thế tử gia chẳng bị hư hại gì nhiều – Tri Vi hành xử luôn có chừng mực, ngay việc thông báo Tần Tử Nghiên cũng đã được sắp xếp thỏa đáng.

Hách Liên Tranh bấy giờ mới hồi hồn khôn nguôi, sớm biết keo này chẳng có gì ghê gớm thì hẳn đã nhảy xuống thoát thân từ lâu, sao còn bị cả thư viện ngắm đũa đã mất nữa.

Cả thư viện nhìn thấy cũng đã đành, nhưng có sao người nên nhìn nhất lại không ghé mắt ra trông?

Hách Liên thế tử hết sức phiền lòng.

Càng phiền lòng hơn là, ngay sáng hôm sau, Ty Nghiệp đại nhân liền công bố một bản nội quy dài hơn vạn chữ, gồm 188 điều, quy định chặt chẽ, hành văn rõ ràng, trong đó có nêu “Cấm nhảy tường, cào trèo tường ngắm cảnh, cào lư lại bắt cừ bộ phận thân thể nào trên tài sản công, những ai vi phạm phạt tiền ngàn lượng.”

Bởi vậy, nhờ mấy cọng lông mao bị dính lại trên đầu tường, Hách Liên thế tử đã vinh quang tiến một ngàn lượng bạc trắng ra đi.

Mất mặt, mất tiền, song thế tử gia lại chẳng thấy gì to tát, nam nhi thảo nguyên ấy mà, chuyện lớn bằng trời cũng chỉ như gió thổi qua sườn núi, chớp mắt tiêu tan.

Không được trèo tường, gã liền giắt theo bản nội quy đường đường chính chính đến gõ cửa phòng đại nhân Ty Nghiệp, dù sao gõ cửa phòng cũng không nằm trong phạm vi bị cấm.

Tri Vi bình tĩnh mở cửa hệt như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Sau khi nghe xong mục đích của Hách Liên Tranh thì bắt gác chau mày.

“Thế tử.” Cô mỉm cười, “Nguy ty nghiệp muốn tham dự lễ mừng thọ của Thường quý phi.”

Ý rằng Phương Tri Vi không thể cùng xuất hiện.

“Nguy ty nghiệp vì lao tâm soạn sách, lại khổ tử chinh đồn thư viện nên ngã bệnh rồi.” Hách Liên Tranh thần nhiên ngồi chen vào bên cạnh Tri Vi, đợi đến lúc cô quay đầu, đã thấy hân tịa người vào sạp nhỏ, tháo ủng gác chân lên chông sách cổ có vữa thua dọn định mang vào cung.

Tri Vi tức giận vô cùng, song chưa kịp thốt nên lời đã vội vả lao ra ngoài tìm khí thở.

Có thiếu gia thiên hạ vô song càng phản ứng dữ dội hơn, nhảy vèo một cái lên nóc nhà, cốt nhờ gió mạnh trên cao thổi đi dư hương vừa khiến hân mũi tắc, tìm ngưng.

Hách Liên Tranh nằm uòn lên giường thấp của Tri Vi, mặt chôn xuống đệm mềm, mê say hít hà mùi hương tinh tế nhẹ nhẹ, thầm nghĩ cô gái này hoặc hai thân phận, lại thường phần nam trang, hẳn chẳng thể điểm phấn tô son, không hiểu hương thơm này từ đâu mà có. Con gái thảo nguyên tuy kiên kháng anh khí, nhưng ý vị phong nhã vẫn thua hẳn nữ tử Trung Nguyên.

Hách Liên thể tử say sưa thương thức, hoàn toàn quên mất chỉ mấy hôm trước bản thân còn to ra khinh bỉ nữ tử Trung Nguyên thế nào.

Tri Vi thông khí trở vào, liền thấy Hách Liên Tranh đang ôm gối của mình vô di vô lại, khiến tấm bọc gấm bị nhàu nhĩ chẳng ra hình thù, bụng càng phát hỏa, giọng càng lạnh tanh: “Thế tử, Nguy ty nghiệp không bệnh, cũng không mượn ngài tạo có sinh bệnh, rồi bắt ngờ lao xuống từ một ngọn cây,xử lý con mồi một cách nhanh gọn, quyết đoán, tàn độc – ày, nhìn lại ta xem nào.”

“Cố bệnh.” Hách Liên Tranh ngẩng đầu, đáng vẻ vô cùng tự tin nói: “Vừa này người hầu Ngụy phủ đã đến phòng biên soạn xin nghỉ, ngày mai phòng biên soạn sẽ cáo bệnh đến chỗ Thủ các Đại học sĩ.

“Cho dù ta có sinh bệnh.” Tri Vi yên lặng một lúc, kiên quyết kiềm chế lửa giận, đoạn cười rộ lên, “Thì Phương Tri Vi cũng sẽ sinh bệnh.”

“Phương Tri Vi sẽ đi.” Hách Liên Tranh như chẳng hề nhận ra người bên cạnh đang sắp sửa phát hỏa, vừa rung đùi vừa phn khởi đáp. “Cũng vừa này, ta đã xác nhận với bố Lễ mình sẽ cùng vị hôn thê Phương Tri Vi đến tham dự, danh sách bộ Lễ gửi lên chắc cũng đã được Nội các thông qua.”

Tri Vi không còn lời nào để nói, chỉ đắm đắm nhìn Hách Liên Tranh, trong đầu lướt qua vô số kế hoạch hòng lặng lẽ giải quyết gã điên này.

“Biết rằng nhìn ta như vậy khiến ta liên tưởng đến gì không?” Hách Liên Tranh đột nhiên ngồi dậy, hứng thú vuốt cằm đối mặt với Tri Vi, “Là loài xích ung sống trên Bạch Đầu Sơn ở thảo nguyên Hồ Trắc, lặng lẽ đợi mồi giữa khoảnh rừng đen tối, rồi bắt ngờ lao xuống từ một ngọn cây,xử lý con mồi một cách nhanh gọn, quyết đoán, tàn độc – ày, nhìn lại ta xem nào.”

Trên đời còn có loại nam nhân tro trắng đến dao thương bắt nhập như hân không hờ trời!!!

Tri Vi đột nhiên phát hiện, thì ra Sở vương điện hạ vô cùng dễ tính, tiểu Cố thiếu gia vô cùng ôn hòa, nam tử khắp thiên hạ đều vô cùng đáng yêu, trước giờ cô thật sự đã dễ mất trên đỉnh đầu.

“Ta nói này, Nguy Ty nghiệp không đi là tốt nhất.” Hách Liên Tranh đột nhiên trở nên nghiêm túc, “Thân phận này của nàng, tuy đang như điều gặp gió nhưng cũng dễ dàng gãy cánh đứt dây. Những trường hợp cung yến như này, chỉ sơ sẩy một chút cũng sẽ sa chân vào tròng. Nên biết, càng là thứ không có được, người ta càng muốn phá hủy.”

Tiếng Hân của hân không được sánh soi như mấy vị học sĩ trong triều, câu cú cũng không được khúc chiết liền mạch, song ý tứ trong đó không khỏi khiến Tri Vi thảng thốt cả kinh, giật mình nhìn lại con người trước mặt.

Lần đầu gặp gỡ, ngón tay gò nát kinh xe nhà tiểu thư khuê tú, lỗ mũi ương ngạnh; lần hai kim điện, dưới thềm ngọc ngang nhiên mở xác lấy gan, quyết đoán tàn nhẫn; lần ba cầu thần, Tam Chuẩn vì hân liều mạng chiến đấu, hân vì Tam Chuẩn tiêu sái nhận thua, một tiếng ‘đi’ dứt khoát, một gói muối mặn chất, giới thuật ngư tâm, phong độ đại tướng. Thanh Minh viện nửa đêm treo tường, lột quần thì chứng cứ cười phóng khoáng cho qua, càng không hổ khí phách thảo nguyên. Tất cả về nên một nam nhi hào sảng kiêu hùng không ngại tiến thoái, nào ngờ hân còn hiểu được sự lom lẹ nam hiểm, xảo trá tâm cơ của người Hân.

Nhìn ánh mắt kinh ngạc của cô, Hách Liên Tranh chỉ cong môi cười cợt, song lần đầu tiên nụ cười ấy pha thêm chút đắng cay lẫn lạt, trầm giọng nói: “Trên thảo nguyên, cũng có mưu tranh lợi ích...”

Tri Vi im lặng nghĩ thầm, dù ở đâu, đâu đó quyền lực cũng quyết liệt như nhau.

Hai người cùng trở nên trầm mặc, gió lướt qua ô cửa nửa mở, thổi những sợi tóc đen của hân lật phất trên đôi mắt như lưu ly, màu hổ phách hòa cùng sắc tím u linh, đến ánh trắng cũng phải thất sắc.

Vạt áo phanh rộng lộ ra lồng ngực rắn chắc cùng nước da bánh mật, tư thái nhàn tản tựa trên nhuyễn tháp như một con đại miểu giầu vuốt sắc dưới vẻ ôn hòa.

Cường đã mê hoặc.

Tri Vi thoáng lúng túng dỗi mặt, nghe thấy Hách Liên Tranh hơi hạ giọng khản cầu, “Đi với ta đi mà... Danh sách báo rồi không thể đổi được, chắc nàng cũng không muốn Phương tiểu thư lại bị chú ý chứ?”

Cũng thông minh đó chứ! Tri Vi trừng mắt lờm hân một cái, thấy người này tuy ngữ khí khắt thiết cầu xin nhưng mặt mày khó che được mấy phần đắc ý, càng thêm phiền muộn trong lòng.

Một cái liếc ấy, sáng mắt lưu chuyển, khoe miệng hơi cong, mắt vẻ thông dong ta nào, thêm phần kiêu mị ngọt ngào, khiến Hách Liên Tranh trong lòng trộn trạo, không nhin được xum xoe chạy tới kéo cánh tay cô, “Tiểu đi, thảo nguyên có tiền lệ hợp trưởng trước hôn nhân đấy, hay chúng ta thử ~”

“Àm!”

“Bôm!”

Âm thanh đầu tiên là tiếng Hách Liên Tranh bị Cố thiếu gia xách cổ lẳng ra ngoài.

Âm thanh thứ hai là tiếng đôi giày đập trúng đầu hân rồi dội qua sân rơi tõm xuống ao nước ngoại viện.

Ba ngày sau, toàn bộ cá trong ao đều phơi bụng trắng phều, nghe đâu là bị chết thối...
.....

Hai ngày sau, đến đại thọ năm mươi của Thường quý phi. Là mười mười thân tộc của tiền hậu, từ sau khi hoàng hậu hoảng, Thường quý phi nghiêm nhiên trở thành nữ nhân có quyền lực nhất hậu cung, mà hồng dù phai, ân sủng không bạc, hoàng đế đối với người phụ nữ bầu bạn bên mình hơn nửa đời người vẫn còn thương tiếc, đại thọ năm nay càng thêm long trọng.

Tiệc chính diễn ra vào buổi tối, song chúc thọ đã bắt đầu từ sáng sớm. Sáng tiếp cung quyền, chiêu đón mệnh phụ cùng tân khách, giờ Ngọ đến Long Khánh điện ăn mì thọ. Trừ dạ yến, các nam nhân và nữ nhân đều phải tách nhau đi riêng. Tri Vi nghe đến cái lịch trình lằng nhằng nhần nhủ mà cảm thấy như vừa đặt chân lên thuyền gặc, thật vô cùng thất sách.

Trời vừa sáng, cô đã hoàn thành xong công đoạn điểm trang. Y phục của cô hôm nay là do Hách Liên Tranh sai người đưa tới, không phải loại đồ truyền thống của tộc Hồ Trắc, mà là gấm Thục – Giang Hoải, váy xanh ngọc nhạt dần xuống chân, tựa biển cả mênh mông với bọt xô trắng xóa. Kiểu dáng đơn giản, trang trí cầu kỳ, dài lưng do kinh thành đệ nhất tú nương đích thân chấp kim, trang sức là trọn bộ ngọc trai quý giá, châu báu đính trên cổ áo cũng là loại bảo châu hiếm thấy của Nam Hải, vô cùng hài hòa với màu sắc y phục.

Nữ nhi thường có sự yêu thích đặc biệt với quần áo đẹp, Tri Vi lúc này cũng thả lỏng mặt mày, khẽ lướt tay lên lớp vải mềm mại, thầm nghĩ một đã nhần như Hách Liên Tranh cũng có mất thẩm mỹ ghê.

Ngoài cửa chợt có tiếng động, cô xoay người lại, liền thấy Phương phu nhân đang tựa vào cạnh cửa nhìn có bằng ánh mắt phức tạp.

Kể ra đây là lần đầu tiên hai mẹ con chạm mặt từ sau hôm cầu thân, Tri Vi nhất thời lúng túng ngại người, lát sau mới ho khẽ một tiếng, hỏi: “Mẹ đến có việc gì không?”

Phương phu nhân chăm chú ngắm nhìn con gái, ổng ả lam nhạt biến ảo trong nắng mai tinh khôi, ngọc châu trong suốt rực rỡ dưới ánh mặt trời, gương mặt nhìn nghiêng như phát rạng hào quang, tồn khi chất an tường, tăng tư thái thanh lệ, dường như phong thần xuất chúng vẫn ngời vui trong bộ bố y thò lộn gây thường đã gạt mình thức tỉnh.

Phương phu nhân thấy lòng mình nhoi nhói... Tri Vi của bà, vốn nên có phong thái trác việt như vậy.

“Mẹ định báo với con...” Thấy Tri Vi dỗi mặt, lòng bà như có kim đâm, bèn vội lảng sang chuyện khác, “Đệ đệ con đã được vào Thanh Minh viện học tập.”

Học tập gì chứ? Lâm hạ nhân thì có. Tri Vi cười lạnh nghĩ thầm, đoạn nhàn nhạt gật đầu, biểu thị đã biết.

“Tri Vi này.” Phương phu nhân thấy cô thờ ơ như vậy, do dự hồi lâu rồi ngập ngừng cất tiếng, “Mẹ không đồng ý đưa nó lên núi Thủ Nam học là vì...”

Tri Vi tức thì nhìn lại, chờ bà nói tiếp.

Đối với người mẹ sớm tối bên mình hơn mười năm, cô lúc nào cũng sẵn lòng nghe bà giải thích.

Nhưng chỉ vừa há miệng, đáy mắt bà bỗng xẹt qua một tia dẫn đốn đau, cuối cùng đành nuốt ngược lời muốn nói vào trong.

Tri Vi bật lên nụ cười tự giễu.

Không thất vọng, bởi đã thất vọng quá nhiều.

“Còn việc gì nữa không?” Cô lại khách khí hỏi.

Phượng phu nhún mím nói do dự: “À, cũng không có gì, mẹ định nhờ con lúc tiến cung có gặp vị Trần ma ma bên cạnh Thiếu Ninh công chúa thì thay mẹ chào hỏi một tiếng, nói rằng nhiều năm không gặp, mẹ rất nhớ bà ấy.”

Tri Vi hơi chau mày, thật lòng chẳng muốn chạm mặt cô nàng Thiếu Ninh chút nào.

“Vội thân phận của con.” Nghĩ vậy, nhưng cô vẫn khách khí đáp, “e khó có thể gặp riêng công chúa. Nhưng nếu có cơ hội, con nhất định sẽ giúp mẹ hỏi thăm một tiếng, vị Trần ma ma này là bằng hữu cũ của mẹ à?”

“Không. Bà ấy là...” Như nhận ra mình vừa lỡ miệng, Phượng phu nhún tức thì ngưng bật. Thấy Tri Vi đắm chiêu nhìn mình, bà càng tỏ vẻ hốt hoảng, “Quần áo của Phượng Hạo vẫn chưa chuẩn bị xong, mẹ về trước đây.”

Nhìn bóng lưng mẹ vội vã rời đi, hai vai trĩu nặng những tâm sự nhọc nhằn, Tri Vi chợt nhận ra mẹ cô đã già đi rất nhiều.

Cô thờ dài, không muốn suy nghĩ thêm nữa.

“Ngor gì đấy?” Phía sau chợt vang lên một giọng cười quen thuộc.

Tri Vi nghiêng đầu, thấy Hách Liên Tranh đang đứng dưới nắng vàng, mình vận lam bào Thiên Thịnh, đầu đội ngọc quan xanh thẫm, phong thái trầm lắng, hào quang tỏa rạng, quý giá như một khối bảo thạch.

Hách Liên Tranh thấy cô thì giật mình kinh diễm vài giây, lát sau mới hóm hờ khen: “Ái chà, trang điểm lên đúng là có khác.”

Tri Vi đưa tay sờ lên mặt mình, bụng thầm các cô – dung mạo “Tuyệt tục” nhường này mà người cũng dám khen à?

Hách Liên Tranh đảo hai mắt sáng rực lên xuống người cô mấy bận, càng nhìn càng thấy không chỗ nào chê. Mặt vàng à? Ấy hoàng kim lấp lánh? Mí sụp à? Ấy tướng thọ trời sinh! Dầu người khác nói gì, hắn vẫn cảm thấy tiểu di mặt vàng nhìn vô cùng, vô cùng ưng mắt.

“Đi thôi.” Hách Liên Tranh định nắm tay cô.

Tri Vi nghiêng người né tránh.

“Có lời này vẫn phải nói trước.” Cô nhún nhát cất tiếng, “Hôm nay ngài tiền trạm hậu tấu khiến ta không thể không lấy thân phận này tiến cung dự yến, nhưng như vậy không có nghĩa là ta đáp lại ngài, cũng không có nghĩa sẽ dễ dàng tha thứ cho hành động như này lần nữa.”

Hách Liên Tranh nghiêng đầu cười nói: “Biết rồi, biết rồi, con cái Trung Nguyên các nàng rất xem trọng danh tiết thân phận, không thấy trên thiếp ta chỉ ghi là vị hôn thê thôi sao, nếu không quan tâm tới cảm xúc của nàng, ta đã viết thẳng là Thê từ phí rồi.”

“Ta không thích thịt dê, càng chẳng hứng thú đi hầu hạ mười vị chủ mẫu.” Tri Vi nhếch môi cười. “Nếu phải trở thành một trong số những cơ thiếp của vương đình thảo nguyên, ta thì chỉ làm một chủ mẫu trong một gia đình bình thường ở Đê kinh.”

“Chỉ bằng năng có gắng thêm chút nữa, thuyết phục ta cam tâm tình nguyện gạt bỏ thông lệ của Vương tộc thảo nguyên, chỉ cưới mình nàng.” Hách Liên Tranh chống hai tay lên đầu gối, ánh mắt lóe sáng nhìn cô, “Mỹ nhân, chỉ cần nàng dụng tâm với ta hơn.”

“Cũng được đó.” Tri Vi nở nụ cười, cất bước ra ngoài, “Nhưng đợi đến khi ngài thuyết phục được ta đã.”

Hách Liên Tranh đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng nhỏ bé khẳng khái của thiếu nữ ấy, đôi mắt như bảo thạch lóe lên tia hứng thú nồng đậm – rõ ràng câu nói đầy vẻ trêu người ngông cuồng, thoát từ miệng nàng lại lẫm liệt hiên ngang không dám khinh khi.

Trong dáng hình mảnh mai yếu đuối ấy, dường như chứa đựng một khí thế kiên cường mạnh mẽ, chói sáng hào quang như chớp rạch đêm giông.

.....

Lên xe ngựa, liền có hai nha hoàn ngoan ngoan tiến đến hầu hạ Tri Vi. Rút kinh nghiệm từ Hách Liên Tranh, lần này cô không dám đưa Cổ Y Y cái trang ra ngoài nữa, đánh bốc vài cân hạch đào trần an y ở nhà.

Cổ thiếu gia tuy một ngày ăn rất nhiều hồ đào, nhưng lại phân theo từng đợt, mỗi đợt tám hạt, thành ra số hạt ăn được trong ngày chắc chắn phải là bội số của tám.

Đề lấy lòng Cổ Y Y nhà mình, Tri Vi liền chia hồ đào vào các túi nhỏ, treo trên eo thiếu gia, học sinh Thanh Minh viện chỉ cần nghe tiếng hồ đào chạm nhau lách tách liền biết ngay Cổ đại nhân lựa mòng cuồng ma đang tới.

Xe ngựa chạy chừng nửa canh giờ thì dừng lại trước cửa cung, sẽ có cung nữ đợi sẵn đưa Tri Vi đến nội cung, còn Hách Liên Tranh sẽ được nội thị dẫn đi ngoại đình.

Bánh xe còn chưa kịp dừng hẳn, Hách Liên Tranh đã vội vàng nhảy phóc xuống ngựa, đến trước xe chia tay ra. Cừ chi này khiến những quan lại nội thị chung quanh đều không khỏi tò mò ghé mắt, tự hỏi không biết con gái nhà nào lại được vị thê từ ngang ngạnh này tỏ ra nhiệt tình săn đón như vậy.

Màn xe vén lên, duỗi ra một bàn tay trắng muốt như tuyết tinh tế tựa ngọc, ngón tay thon nhỏ không đeo trang sức rườm rà, chỉ gắn một viên hải châu xanh thẫm, càng tôn thêm nước da trắng nõn mịn màng.

“Đẹp thay! Tay mềm!” Một vị cát sĩ Hàn Lâm viện vỗ đùi tán dương.

Kể đến là ống áo màu lam, sắc xanh nhạt vô cùng hiếm thấy, thanh nhã mà xa xăm, tựa bọt biển khơi xa trắng xóa dưới bình minh, không cần nhiều châu ngọc trang sức, cũng đủ ngồi ngôi cao quý.

“Đẹp thay! Váy gấm!” Một vị học sĩ điện Xuân Thân vỗ đùi tán dương.

Không gian tĩnh lặng, mắt nhìn chăm chú.

Mấy thớt ngựa phóng như bay dừng trước cửa cung cũng chẳng ai để tâm.

Ánh mắt Hách Liên Tranh hơi sáng lên, khoe môi nhếch cười, dịu dàng đón lấy bàn tay nhỏ nhắn. Xung quanh không ghim được tiếng xuyt xoa.

Không phụ lòng trông đợi, dáng hình mỹ nhân dần hiện với những đường cong tinh tế hoàn mỹ, quả xứng cùng tay ngọc.

“Đẹp thay! Vóc ngài!” Thứ phụ Hồ đại học sĩ vô tình ngang qua, ghé lại bên cạnh Thứ cát sĩ Hàn Lâm viện và học sĩ Xuân Thân Điện, vỗ đùi tán dương.

Hách Liên Tranh héch cảm tự đắc.

Mỹ nhân khẽ bước xuống xe, phong thái nhẹ nhàng, thần thái phiêu lĩnh.

Mỹ nhân ngừng đầu.

“Hả...”

Vừa thốt lên liền nhận ra thất lễ, tiếng ‘Hả’ ban đầu bèn gượng gao chuyển thành ‘Ồ.’

“Tiếc thay! Dung tàn!” Bà ông lão đang chuyện tâm theo đuổi cái đẹp lập tức phẩy áo bỏ đi.

Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau ái ngại.

Một phong thái yêu kiều cao quý nhường ấy, có sao lại khoác thêm mây xệ mặt vàng như một kẻ sa cơ thất thế chẳng ngóc nổi đầu thế kia?

Rõ phí của giờ!

Tâm tình của Hách Liên Tranh rõ ràng không vì vậy mà xấu đi, vẫn cẩn trọng đỡ tay Tri Vi như nâng niu vật quý.

Tri Vi thì hết phản ứng của mọi người vào mắt, chỉ khẽ cười nhạt – thế nhân ngu dốt, xấu đẹp chẳng phân, thử hỏi có được mấy người không bị vẻ ngoài lòe mắt như Hách Liên Tranh?

Vừa đi được vài bước, chợt phía sau truyền đến cảm giác ròn rợn bức người.

Ngoài đầu lại, liền thấy Ninh Dịch mình khoác vương bào, đầu đội kim quan đang lần lạt nhón tới.

Ánh mắt không hướng về cô mà bắn tới bàn tay đang đỡ cô của Hách Liên Tranh, khiến trong khoảnh khắc, Tri Vi chợt có ảo giác như đao xẻ dao phi.

Nhẹ nhàng rút tay, dao phi biến mất, hắn lo lắng dò mắt, cô cười nhạt xoay đầu.

Ngồi lên vào nội cung, trước là học lễ nghi nội Thiên điện, sau mới theo nhóm thiên kim vào bái kiến Thường quý phi. Quý phi nương nương trông qua chỉ tám bốn mươi, dung mạo đoan trang cao quý, song phần son tươi tắn chẳng giấu nổi sự rệu rã nơi khóe mắt, nghĩ có thể mười năm không gặp giữa trôn cung đình, cũng đủ biết bà ấy đã tiêu tốn tính lực ra sao.

“Vị này chính là Phương tiểu thư?” Không biết Thường quý phi làm cách nào nhận ra được Tri Vi từ tuốt cuối hàng mà mỉm cười bắt chuyện.

Tri Vi cúi đầu thờ dài một hồi, đoạn ngẩng lên bày vẻ tươi cười, lễ nghi vào hạ cước liền biến thành bước chân khoan thai, điểm tình hững chịu những ánh mắt thâm sâu ý vị bắn tới từ tứ phía.

Thường quý phi mỉm cười nhìn cô ung dung bước lại, chưa kịp đánh giá khí chất – lễ nghi, đã ngỡ người trước mặt vắng mây xệ. Song nhiều năm trong cung đã luyện cho bà ta sự thâm trầm đáng nể, nét mặt lập tức khôi phục như thường, thân thiết nắm tay Tri Vi được chẳng vài câu, biểu thị sự coi trọng đối với thể tử Hồ Trắc, kể rồi buông tay, cho nhóm của cô lui sang thiên điện dùng mì thò, đoạn tiếp tục triệu những cáo mệnh phu nhân có tuổi vào chính điện.

Giữa đường thấy Thiệu Ninh công chúa hoa phục điểm lệ đi vào được cung nữ trong cung Thường quý phi thân thiết nghênh đón, Tri Vi liền sực nhớ, Thiệu Ninh là công chúa do hoàng hậu sinh, cũng xem như cháu gọi Thường quý phi là đi.

Ngồi ăn mì, Tri Vi trầm ngâm nhớ lại lúc cúi chào Thường quý phi, cô có thoáng thấy hai con tiểu hầu trong ống đựng bút cạnh tay bà ta, xem chừng chính là bút hầu Ngũ hoàng tử khoe khoang ngày đó, chỉ là không biết có phải trong điện thiếu ánh sáng hay không mà sắc lông chói lọi của chúng đã nhạt đi rất nhiều.

Cô đâm chiều đánh giá bút hầu, người khác cũng lặng lẽ đánh giá cô, này xiêm y tinh xảo, này châu báu vạn kim, kể rồi lượn mắt qua mặt cô mấy vòng, trong chাম choc tìm thấy niềm an ủi.

Tri Vi đứng dưng – nhìn thôi chẳng chết.

“Phương tiểu thư phải không?” Thế nhưng cũng có người không nhận được, mỉm cười sấp lại, “Trông hơi lạ mặt.”

Tri Vi hơi liếc mắt sang vị quý nữ châu ngọc đầy mình kia, nom như là tiểu thư phù quốc công nào đó?

Khẽ gật đầu, đầu vẫn không dừng lại, và vô cùng chuyên tâm ăn mì.

Cô nâng kia thấy cô không đáp lại thì tái mặt lại lạnh một tiếng, nữ tử bên cạnh liền ngọt nhạt buông lời: “Dương nhiên là rồi, Phương tiểu thư ở Thu phủ, để gì có cơ hội tiến cung?”

“Đừng vậy.” Một vị tiểu thư khác lập tức mĩa mai, “Cô bà mẹ như vậy, Phương tiểu thư muốn tiến cung e cũng khó.”

Đang nói hững hờ, bỗng chạm vào ánh mắt Tri Vi, đồng tử nàng ta chợt co rụt lại, nụ cười cũng cứng ngắt trên môi, chỉ thấy cô nhẹ nhàng bẻ bát mì của mình dịch ra, đều đều cất giọng. “Vị tỷ tỷ này, phiền cô cười nhẹ chút, phấn trên mặt có rơi hết vào bát tôi rồi”

“Người...” Tiểu thư nọ gần đến phòng mang trọn má, gương mặt đẹp đề liền trở nên xấu xí dăm phần.

“Chư vị tiểu thư cẩn trọng cho!” Chợt có giọng trầm ổn truyền tới, mọi người ngẩng đầu lên liền thấy ngoài cửa điện xuất hiện một vị ma ma đứng tuổi, cung trang xanh thẫm, khí độ đoan trang, nghiêm mặt nhìn các vị khuê tú trong điện, “Hoàng cung không phải là nơi để các tiểu thư đắm tiêu thời phi.”

Thấy mọi người đã yên lặng, vị ma ma ấy bèn cất bước vào trong, trước là đưa mắt nhìn Tri Vi, đáy mắt thấp thoáng ý cười, sau mới xoay sang đâm tiểu thư nọ, lạnh dậm cất tiếng: “Năm xưa khi Thiên Thịnh còn chưa kiến quốc, Ân Chi Lượng làm phản tại dốc Hồ Đà, lão tướng Thu Chấn chết trận, quân ta tử thương mấy vạn, lui binh chực đâm. Ân Chi Lượng thừa cơ dòm lấy Thiên Thủy quan làm ranh giới hồng chia đôi thiên hạ. Khi ấy, binh bại tướng siêu, bệ hạ cũng đã xuôi lòng, duy chỉ có tiểu thư Thu gia vẫn một lòng không đổi, khoác giáp phụ thân liều mình xuất kích, một trận bại nghịch quân, ba trận đẩy lui giặc Ân hon trăm dặm, sau dùng thân phận nữ soái thành lập Hóa Phương Quân, chỉ huy mười vạn tinh binh đánh Ân Chi Lượng ra khỏi địa giới Trung Nguyên, vào tận vùng hoang dã mà lập nước Tây Lương, không thể cùng ta tranh thiên hạ – Bậc nữ tướng kiêu hùng, anh bang định quốc ấy há có thể để cho đám khuê nữ chỉ biết dựa vào ân ẩm tô tiền, nhò nhen ghen tức các người tùy ý bình luận hay sao?”

Mấy câu ngắn gọn hùng hồn khiến cả điện lặng phất như tờ, Tri Vi càng nghe càng sáng rực hai mắt – đó giờ cô chỉ biết mẹ có một quá khứ oai hùng, nhưng không tưởng ti mi thực hư, đây là lần đầu tiên cô được nghe chiến tích của mẹ một cách rõ ràng như thế, vị ma ma này, dường như vô cùng hiểu rõ chuyện năm đó, từ khí thế của bà và thần thái kính sợ của đám kiều nữ này, đủ thấy bà không phải một cung nhân bình thường.

Đoán chắc chính là ma ma bên cạnh Thiệu Ninh mà mẹ muốn nhờ cô gửi lời hỏi thăm, theo như cô nhớ, vị ma ma này là nữ mẫu của Thiệu Ninh công chúa, chăm sóc nàng ta từ thuở bé, Thiệu Ninh có vị trí cao quý trong cung, bà ấy hiển nhiên cũng vô cùng được kính trọng.

“Đa tạ ma ma.” Tri Vi đứng dậy, sửa sang váy áo toan chào hỏi.

Song cô chỉ vừa cất người, vị tiểu thư vừa cạnh khước khó để ban nãy đột nhiên sụp xuống xô vào chén nước trước mặt Tri Vi khiến vạt váy cô bị ướt một mảng.

Tri Vi còn chưa kịp tỏ thái độ, cô tiểu thư nọ đã trọn mắt há mồm nháy dựng lên nhìn đầm đầm mặt bàn, không hiểu chuyện gì vừa xảy ra.

Vốn thấy Trần ma ma lên tiếng, nàng ta bèn cúi đầu bồi lễ với Phương cô nương, nào ngờ bèn eo chợt mềm nhũn, nhất thời va phải chén nước của người ta.

Nàng ta ngo người tái mặt chưa kịp tỉnh, Tri Vi đã nhấc gấu váy, rung rung: “Vị tỷ tỷ này, tiểu muội nào có đắc tội gì mà lại mờ... bây giờ ta... biết làm sao...” Cô càng nói càng run, tức gần đến độ không thốt nổi lời.

Cung nhân trong điện tò vè bất bình, có người nhanh chóng đến chính điện truyền báo. Vị tiểu thư ‘gặp rắc rối’ nọ ngáy người một lát, nhìn Tri Vi âm ức rung rung thì òa lên khóc lớn.

Nàng ta vừa khóc, Tri Vi đã lập tức đổi sắc, nghiêm mặt quát: “Đây là nơi nào, lúc nào? Đại thọ của nương nương ai cho người gieo khóc trong điện?”

“Người đâu, đưa các vị tiểu thư hồi phủ từ từ khóc!” Đại ma ma trong cung Thường quý phi nhanh chóng xuất hiện, nhìn thấy cảnh tượng bên trong thì lông mày nhíu lên một cái, lập tức duỗi hết mày cô nàng gây chuyện ra ngoài.

Còn lại mình trong điện, Tri Vi khẽ cười, đoạn nâng vạt váy thò dài. Vị Trần ma ma nọ nhìn cô tán thưởng, kể rồi chậm rãi nói: “Phương tiểu thư, chỗ ta có vài bộ xiêm y thích hợp, nếu tiểu thư không chê xin mời theo ta đi thay đồ, kéo lại thất lễ trong buổi dạ yến.”

Đợi mãi mới được câu này, Tri Vi lập tức nói đa tạ rồi theo bà ấy ra ngoài. Trên cả đường đi, thấy Trần ma ma mặt nghiêm kmg thẳng, khiến cô không khỏi liên tưởng đến hình ảnh những người lính xuất thân từ quân ngũ.

Mãi đến khi vào căn nhà kê trong Ngọc Minh cung, Tri Vi mới thì lễ: “Gia mẫu có lời hỏi thăm đến ma ma, đa tạ ma ma vừa rồi đã lên tiếng giúp bảo vệ gia mẫu.”

“Cuối cùng ta cũng gặp được con.” Trần ma ma vừa nãy còn vô cùng lạnh dậm, lúc này đã thân thiết nắm tay Tri Vi, ánh mắt rơi xuống hàng lông mày của cô, đoạn gật gù hỏi: “Con và mẹ có khỏe không?”

Tri Vi thăm các cô, vị này là người quen cũ của mẹ, nhưng giọng điệu sao nghe còn quan tâm đến mình hơn cả mẹ? Bụng nghĩ là vậy, song cô vẫn từ tốn trả lời hết những lời hỏi thăm của bà ấy. Trần ma ma nghe xong, dịu dàng vỗ lên mu bàn tay cô: “Con về nói với mẹ, những năm nay bà ấy đã rất vất vả rồi, đừng suy nghĩ nhiều quá, cứ thuận theo ý trời thôi.”

Lại chăm chú nhìn cô, vè mặt vừa thồn thức vừa như thất vọng nói: “Con như vậy cũng rất tốt.”

Tri Vi nghe thấy liền lấy làm lạ, song vẫn ngoan ngoãn cười đáp ‘đa’, đoạn từ chối ý tốt muốn dẫn cô quay về chỗ Thường quý phi của Trần ma ma, nói rằng ngồi trong điện hoài cũng thấy bức bối, chỉ bằng đến ngự uyển trước mặt tàn bộ một lát. Trần ma ma nghe vậy cũng không miễn cưỡng, để cô một mình tàn bộ.

Ngự uyển của hoàng cung Thiên Thịnh rất lớn, Tri Vi càng đi càng sâu, vòng qua mấy hòn giả sơn, vô tình nhìn thấy một miệng giếng khô, thành phủ đầy rêu xanh.

Tri Vi trầm ngâm giây lát, dòm chừng xung quanh rồi to gan leo xuống.

Leo đến một độ cao nhất định, cô liền đi mũi chân thăm dò, quả nhiên tìm được một chỗ trũng, hơi dùng lực đá mạnh vào đó, trên thành giếng liền từ từ hé ra một cánh cửa.

Lần hơi ẩm mốc nồng nặc theo đó bay ra, Tri Vi cẩn thận ngửi, không thấy có điều gì thường.

Cung cấm có địa đạo vốn là chuyện bình thường, trải qua thái bình thịnh thế, nhiều trong số đó dần bị vùi vào quên lãng, mất đi tác dụng. Đầu thế, Tri Vi cũng không định lỗ mãng vào trong – ai biết con đường này sẽ dẫn tới đâu? Nhờ lỗ ngó vào đến chính điện của Thường quý phi hay tẩm điện của lão hoàng đế thì mạng cô xem như tận.

Đột nhiên trời bỗng sầm tối rồi rào rào trút mưa.

Tri Vi thâm rên ừu xèo, ngược mắt nhìn lên thấy mái đình gần nhất cũng cách xa chục trượng, chạy đến nơi e y phục cũng đã đầm nước, chỉ bằng cứ tạm lánh vào mặt đạo thị hon.

Nghĩ vậy, cô bèn lần dò vào trong, địa đạo dài mà hẹp, cô vè không phải là một lối đi quan trọng gì, bụi đất xung quanh là tả rơi xuống, ánh chmng đã nhiều năm không người sử dụng.

Đi được một lúc, bỗng thấy phía trước lập lờ đốm sáng, Tri Vi quá đổi kinh ngạc – lẽ nào đầu ra không có cửa che? Không sợ người khác phát hiện ư? Bèn nghiêng tai nghe ngóng, thấy ngoại trừ tiếng mưa lúc lúc thác thì chẳng còn âm thanh nào khác, hiển nhiên không phải nơi nào nhiệt như cung quý phi hay triều đường chính điện.

Tiến lên một bước, đột nhiên thấy trước mắt sáng lòa, trong tinh quang chói lóa xuất hiện một mỹ nhân đi trang chẵn lối.

Vạt áo nàng phất bay, mặt mày tinh nhả, thân trên hơi cúi, dây lụa nhẹ buông tựa tiên nga chốn tiên cảnh.

Tri Vi cả kinh khựng bước, toan theo bản năng quay đầu tháo chạy. Song cảm giác là lạ dâng lên khiến cô định thần nhìn kỹ, liền phát hiện có gái nọ này giờ không hề nhúc nhích, cô tiến thêm một bước, thấy nửa thân sau của nàng hoàn toàn trong suốt, hóa ra là một pho tượng được khảm vào vách đá.

Tay nghề điêu khắc thần sầu đến mức từng sợi tóc cũng bay bay sống động như thật khiến một người vừa ra từ địa đạo tối om, lại gặp ngay quang ảnh sáng chói như cô không khỏi nhìn nhầm.

Đặt một thứ giá trị liên thành nhường này ở lối ra một địa đạo bỏ hoang quá là vô cùng khó hiểu.

Mặt sau của tượng mỹ nhân là một khối thủy tinh trong suốt, qua đó có thể mơ hồ thấy cảnh vật bên ngoài, hoa cỏ sum suê, cầu cong nước chảy, mái ngói hơi nhỏ, rù xuống hình dáng chuông vàng đã ngả đen, đượm một vẻ cổ kính thế lương.

Lúc này, tiếng mưa đã lặng hẳn, chỉ còn bụi mù lất phất phủ bên ngoài tấm thủy tinh, khéo kéo khếch lên chiếc cầu xa xa, đá trắng ó vàng, sen dưới cầu lá đã úa nửa, nước mưa lăn tròn trên mặt lá, rồi lặng lẽ rơi xuống.

Đứng trong đường hầm tối tăm dõi nhìn chốn mưa bụi hoang vu, tựa ngấm ‘tiền trần’, dạo dòng đi vắng, chuyện xưa lấm bụi, má hồng đã phai, hồ cảm rạo rất giấc Nam Kha.

Trong lòng Tri Vi bỗng dâng lên một nỗi niềm thế lương khôn tả.

Trong khoảng sân tĩnh mịch bỗng lùì thui một bóng người không che dù cũng không mặc áo mưa, lặng lẽ bước đi như một du hồn.

Hắn chậm rãi bước lên cầu, vạt áo trắng thoát cái đã ướt đầm, nước mưa từ kim quan chảy xuống tóc. Đồi mây đen tuyền tôn lên con người lưu chuyển, sắc mặt nhợt nhạt đẹp đẽ đến kinh tâm.

Hắn lặng lẽ đứng trong mưa, gió cuốn bốn bề không nâng nổi tay áo, từng cánh hoa lác đác rơi rụng trên áo bào.

Trong vô thức, Tri Vi khẽ đưa tay như muốn kéo người nọ khỏi mưa gió cô đơn, nhưng chạm vào chỉ là vách lạnh.

Người trên cầu, bỗng chậm rãi quý xuống.

Hắn quý trong mưa, hướng về tòa cung thất nọ, mỗi mấp máy hai từ.

Tri Vi ngo ngác nhìn cảnh tượng trước mắt, nhắm theo mấy lượt, lòng bàn tay đột nhiên trở nên tê cứng:

“Mẫu phi.”

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Quyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.